

Mật Thám Nương Tử

Contents

Mật Thám Nương Tử	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Vụ Án Không Đầu	3
2. Quyển 1 - Chương 2: Mê Hồn Trận	7
3. Quyển 1 - Chương 3: Mỹ Nhân Canh	11
4. Quyển 1 - Chương 4: Túy Phan An	14
5. Quyển 1 - Chương 5: Cảm Tạ Triệu Thực	17
6. Quyển 1 - Chương 6: Ô Long Ấn	18
7. Quyển 1 - Chương 7: Thoát Hiểm	23
8. Quyển 1 - Chương 8: Vô Xỉ Đồ	27
9. Quyển 1 - Chương 9: Thủy Tự Tị	31
10. Quyển 1 - Chương 10: Dịch Dịch Và Lê Cơ	34
11. Quyển 1 - Chương 11: Đối Chặt	37
12. Quyển 1 - Chương 12: Tị Hiềm	40
13. Quyển 1 - Chương 13: Dạy Con Gái	43
14. Quyển 1 - Chương 14: Dưỡng Nương	46
15. Quyển 1 - Chương 15: Huyền Phú	49
16. Quyển 1 - Chương 16: Cứu Trường	53
17. Quyển 1 - Chương 17: Huynh Đệ	56
18. Quyển 1 - Chương 18: Nha Hoàn	59
19. Quyển 1 - Chương 19: Tiểu Tư	62
20. Quyển 1 - Chương 20: Thương Hà Nghĩa Trang	65
21. Quyển 1 - Chương 21: Dị Biến	71
22. Quyển 1 - Chương 22: Mầm Tai Vạ	75
23. Quyển 1 - Chương 23: Chối Từ	86
24. Quyển 2 - Chương 1: Hung Thủ Là Ai	91
25. Quyển 2 - Chương 2: Án Đầu Độc	97
26. Quyển 2 - Chương 3: Dưới Trăng Đối Ẩm	104
27. Quyển 2 - Chương 4: Rời Đi Trong Đêm	110
28. Quyển 2 - Chương 5: Viên Công Tử	117
29. Quyển 2 - Chương 6: Càn Khôn Biến Đổi	123
30. Quyển 2 - Chương 7: Tai Vách Mạch Rừng	130
31. Quyển 2 - Chương 8: Phi Tiên Tửu	138
32. Quyển 2 - Chương 9: Được Trường Sinh	144
33. Quyển 2 - Chương 10: Tiểu Vương Gia	150
34. Quyển 2 - Chương 11: Xuân Sắc Khôn Cùng	156
35. Quyển 2 - Chương 12: Lộng Xảo Thành Chuyện	163
36. Quyển 2 - Chương 13: Tàng Bảo Các	169
37. Quyển 2 - Chương 14: Trộm Đêm Khó Phòng	175
38. Quyển 2 - Chương 15: Đồ Cùng Chủy Gặp	182
39. Quyển 2 - Chương 16: Song Tinh Ưc	188
40. Quyển 2 - Chương 17: Khanh Bản Tuyết Tình	196

41. Quyển 2 - Chương 18: Giết Gà Dọa Khỉ	204
42. Quyển 2 - Chương 19: Ngô Mỹ Nhân	212
43. Quyển 2 - Chương 20: Chuyện Cũ Như Khói	219
44. Quyển 3 - Chương 1: Đêm Trăng Ngắm Biển	226
45. Quyển 3 - Chương 2: Liễu Cô Nương	234
46. Quyển 3 - Chương 3: Đại Nhạc Phú	242
47. Quyển 3 - Chương 4: Tổ Nữ Cửu Pháp	250
48. Quyển 3 - Chương 5: Thập Diện Mai Phục	258
49. Quyển 3 - Chương 6: Bí Mật Của Bắc Đẩu Thất Tinh	265
50. Quyển 3 - Chương 7: Thành Thiên Kinh	273
51. Quyển 3 - Chương 8: Thuận Lợi	277
52. Quyển 3 - Chương 9: Thử Tâm	281
53. Quyển 3 - Chương 10: Vân Mộng Công Chúa	287
54. Quyển 3 - Chương 11: Đến Tả Quân Phủ	292
55. Quyển 3 - Chương 12	301
56. Quyển 3 - Chương 13	306
57. Quyển 3 - Chương 14	310
58. Quyển 3 - Chương 15: Án Chó Diên – Thái Tử Điện Hạ	316
59. Quyển 3 - Chương 16: Băng Tiêu Hoàn	330
60. Quyển 3 - Chương 17: Án Diệt Môn	337
61. Quyển 3 - Chương 18: Chén Thủy Tinh	349
62. Quyển 4 - Chương 1: Cô Nhi Triệu Thị	373
63. Quyển 4 - Chương 2: Nữ Nhân Của Ai	378
64. Quyển 4 - Chương 3: Nhật Kính Vô Trị	396
65. Quyển 4 - Chương 4: Ngọc Như Ý	404
66. Quyển 4 - Chương 5: Khai Dương Tinh	411
67. Quyển 4 - Chương 6: Li Vãn Chi Mê	418
68. Quyển 4 - Chương 7: Cưu Chiếm Tổ Thước	432
69. Quyển 4 - Chương 8: Ngọc Thiên Chi Mê	439
70. Quyển 4 - Chương 9: Phụ Tinh	446
71. Quyển 4 - Chương 10: Tiết Thiên Huống	459
72. Quyển 4 - Chương 11: Bát Bảo Liên Xuân	466
73. Quyển 4 - Chương 12: Đối Chọi Gay Gắt	472
74. Quyển 4 - Chương 13: Mộng Xuân Phồn Hoa	480
75. Quyển 4 - Chương 14: Đảo Chủ Thành Đảo	488
76. Quyển 4 - Chương 15: Tứ Hoàng Tử	495
77. Quyển 4 - Chương 16: Mượn Sức	501
78. Quyển 4 - Chương 17: Dao Quang	508
79. Quyển 5 - Chương 1: Chào Từ Biệt	514
80. Quyển 5 - Chương 2: Giăng Co	520
81. Quyển 5 - Chương 3: Bất Tinh	527
82. Quyển 5 - Chương 4: Bức Cung	534
83. Quyển 5 - Chương 5: Án Hoàng Gia	541
84. Quyển 5 - Chương 6: Dời Đô	547
85. Quyển 5 - Chương 7: Bể Quan	553
86. Quyển 5 - Chương 8: Thổ Lộ Tình Cảm	560
87. Quyển 5 - Chương 9: Đào Vong	566
88. Quyển 5 - Chương 10: Sa Lưới	572
89. Quyển 5 - Chương 11: Thoát Thai Hoán Cốt	578
90. Quyển 5 - Chương 12: Minh Nguyệt Nhập Lư	584

Mật Thám Nương Tử

Giới thiệu

Nhân vật chính: Phó Lệnh Nguyệt, Viên Li. Phối hợp diễn: Phương Diệu Tỏ, Lý Thành Khí, Triệu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-tham-nuong-tu>

1. Quyển 1 - Chương 1: Vụ Án Không Đầu

Tuyên Đức năm thứ mười.

Cố đô Kiến Dương

Hôm nay là sinh nhật tân Cửu phu nhân mới nạp của Trường Bình hầu Hàn Hùng Tín, Hầu phủ mời Ngô Môn Lê Viên nổi tiếng đến biểu diễn tại nhà. Hàn hầu gia thích xa hoa hưởng thụ, cho đặt bàn chung quanh phòng khách, cách màn sa mỏng, ngắm yêu cơ mỹ nhân ăn mặc mát mẻ, phẩm rượu xem diễn. Ban đêm, Ngô gia xướng Ngọc Mai khúc, Hồng Hương khúc, sau đó là Cửu phu nhân tự mình chọn tác phẩm sở trường của Ngô lão bản là Tử Vân khúc.

Vở diễn này tuyệt diệu không vì dáng người đào hát uyển chuyển, sóng mắt đa tình, giọng hát ngọt ngào, mà là kếp nam diễn tới cảnh Đường Minh Hoàng lên cung trăng, tiên nhạc vừa mới tấu lên, đột nhiên không gian trở nên tối hơn. Trong khung cảnh tối đen, khó phân biệt đó, theo vũ cơ nâng kiểng lên, một tiếng sét vang lên, bóng tối biến mất, lộ ra một vầng trăng tròn được mây ngũ sắc bao quanh, có Hằng Nga, còn có thỏ trắng đang đào dược dưới gốc quế. Khán giả đang định cẩn thận nhìn xem thì một cơn gió thổi tấm lụa mỏng che ngang tầm mắt, vài ánh sao lóe lên, mười vị cung nga đáp sương mù khê cất tiếng hát, giống như thật giống như ảo. Mọi người dưới đài đều thẳng người, nín thở ngưng thần mà xem, tiếp theo là tiếng trầm trồ khen ngợi không dứt. Cảnh tượng mộng ảo rực rỡ, sợ là Đường Minh Hoàng sống lại cũng phải trợn mắt há mồm

Cửu phu nhân đắc ý che miệng cười khê, có thể bỏ tiền diễn vở này, e là khắp Kiến Dương thành cũng không có mấy ai, cho thấy địa vị của nàng ở trong lòng Hầu gia cao thế nào. Cửu phu nhân sóng mắt lưu chuyển, nhìn Hàn Hùng Tín bên cạnh, đột nhiên tươi cười của nàng cứng lại. Nàng nhìn khung cảnh thần tiên trên đài, lại khó có thể tin nhìn về phía trái mình, trước khi thét thất thanh còn không quên nhéo mình một cái thật mạnh. Rất đau, là thật

Đầu của Hàn Hầu gia sao lại không thấy? hấn tựa người vào lưng ghế, mà chỗ bàn tay...cũng không thấy.

Ba ngày này, khách đến Tề Vân lâu nằm bên bờ hồ Du Dương trong thành Kiến Dương rất đông. Ba tầng tử lâu đều đầy khách đến ngắm hồ hóng mát, thưởng thức đặc sản của tử lâu: rượu hoa mai ngâm bằng nước tuyết, nước vải, nước trân châu ướp lạnh, bằng điều tuyết ngẫu ti. Trà lâu tử quán vốn là nơi tập trung tin tức nhiều nhất, gần đây đều bàn tán xôn xao vụ án ở Hàn hầu phủ. Trường Bình hầu trong yến tiệc đã bị cắt mất đầu, hung thủ đao pháp sạch sẽ lưu loát, ra tay không hề gây tiếng động. Chính Án Sát tra mấy ngày cũng không tìm ra manh mối, cuối cùng đành giao vụ án lại cho Lục Phiến Môn ở Kinh thành.

Trừ bỏ đại sự, thủ sơn trầm hương kim thủy hà cùng danh hào cổ đô, Kiến Dương đến giờ không thiếu đề tài để nói. Năm nay là trận đại tái hoa khôi Kim Thủy Hà, Ngũ quân phủ Đô đốc chạm vào bỏng tay đều có công tử đến cổ vũ, có thể nói là phát triển mạnh mẽ chưa bao giờ có, làm ai nấy đều vạn phần chờ mong. Nhắc tới nữ nhân, không khí liền náo nhiệt hẳn lên, khách nhân đang định ra về liền ngồi lại. Nhất thời, chỉ có khách vào không có người ra, chưởng quầy đành phải sai tiểu nhị treo bảng “đã đầy chỗ” ở trước cửa

Nhưng vẫn có người không để ý tới. Giờ Dậu sơ khắc, một công tử trẻ tuổi ăn mặc tươm tất lẫn thẩn đi vào

Tiểu nhị vội tiến lên nói “xin lỗi khách nhân, hôm nay đã hết chỗ, thỉnh ngày mai lại đến đi” không ngờ vị công tử này lại ngoảnh mặt làm ngơ, mặc kệ tiểu nhị ngăn cản mà đi đến trước mặt chưởng quầy. Tiểu nhị lại gọi “khách quan” muốn ngăn cản hẳn, không ngờ chớp mắt một cái, vị công tử trẻ tuổi kia đã đi đến trước mặt chưởng quầy

Hắn chậm rãi tháo cái đầu lạp trên đầu xuống, lộ ra nụ cười phong trần tuyệt thế, tuổi chừng mười lăm mười sáu, da trắng môi đỏ, chói lọi nhất là cặp mắt long lanh như nước, sóng mắt lưu chuyển, giống như một cơn gió thổi qua mặt hồ, khiến lòng người xao động. Đẹp thì đẹp thật nhưng ánh mắt quá trong trẻo, sắc bén, làm người ta khó cảm thấy thân thiết. Hắn đánh giá chưởng quầy, mở miệng hỏi ‘vị này là chưởng quầy’ thanh âm không thô nhưng cũng rất bình thường

Chưởng quầy ngậy người, chăm chú nhìn hầu kết thiếu niên kia rồi mới nói ‘là tại hạ, xin hỏi công tử có chuyện gì?’

“Sáng sớm ngày ra thuyền, không cần người đi theo, có không?” thiếu niên kia đặt hai đĩnh bạc lên quầy.

Hai đĩnh bạc lẳng một vòng, chưởng quầy vội đưa tay dè lại, cảm giác mát lạnh xuyên qua lòng bàn tay thấm vào ruột gan, có cảm giác như túi tiền của thiếu niên này đặt dưới giềng sâu chứ không phải mang theo bên người, một chút ấm áp cũng không có. Hắn là người hay là? Chưởng quầy đổ mồ hôi lạnh, vội nói “có” ngẩng đầu lên thì thiếu niên kia đã rời đi

Hoàng hôn, trời tối rất nhanh, mây đen ùn ùn kéo đến, tiếng sấm ì ùng, mưa bắt đầu rơi. Trận mưa này thẳng tới nửa đêm vẫn chưa ngừng, cọ rửa Kiến Dương thành trở nên sạch sẽ. Sáng sớm hôm sau trời nhẹ lên cao, gió thổi mát mẻ, cây cối trên Tề Hà sơn, Ứng Dực sơn xanh um tươi tốt. Sương sớm phủ trên mặt hồ Du Dương, thỉnh thoảng có vài cánh chim chao liệng. Thời tiết cực tốt.

“Công tử, tối hôm qua mưa lớn, ta còn tưởng không thể ra thuyền chứ?” Chưởng quầy vừa phân phó tiểu nhị bắt ván cầu lên thuyền, vừa nói “cũng là vận khí công tử tốt, tối lúc mưa liền ngừng. Nhà dò đều nói đây là do Long Vương làm. Người đi thuyền này nhất định là bái tiên đắc đạo, cầu tài được tài”

Không ngờ một thỏi bạc đột nhiên xuất hiện tới mặt hắn, còn có một bàn tay còn đẹp hơn tay của nữ tử lướt qua “giao tiền, thuyền thuộc về ta”. Thiếu niên kia lạnh lùng lên thuyền, dùng bội kiếm chém dây thừng, tự mình chèo thuyền mà đi.

Chứng quầy thấy thiếu niên này không mang theo vật gì, có chút nghi hoặc, chăm chú nhìn kỹ thấy chiếc thuyền kia đi về phía chân trời, dường như đi đến là một đảo nhỏ mơ hồ. Hắn bĩu môi khinh thường “lại một ngọc tử cầu tiên” cắt tiền vào túi, không thèm để ý tới nữa.

Tương truyền tiên đảo nổi danh trong thiên hạ có Bồng Lai, Doanh Châu và Phương Trượng. Người ra biển hoặc vì muốn tu tiên quy ẩn, hoặc vì mua danh, cũng có người rảnh rỗi giong thuyền ra biển, sống đời ẩn dật, tự phong mình là trích tiên. Không phải bình không phải tặc, quan phủ cũng không quản chế, dần dần nơi này trở thành nơi ẩn sĩ tụ tập, trong đó nổi danh nhất là hòn đảo có tên một chữ Thành, cũng là nơi mà thiếu niên kia hướng tới.

Chưa tới một canh giờ, thiếu niên kia đã phi thân lên bờ, rời thuyền vào đảo. Một lão gia đang ngồi trên bờ đá, chuyên chú vớ lưới đánh cá. Thiếu niên bước lên bờ đá, khoanh tay nói “văn bối bái kiến đảo chủ”

“Lão phu hình như không quen biết ngươi” lão giả không quay đầu, vẫn chuyên tâm vớ lưới đánh cá “biết quy củ của đảo chứ?”

“Biết” thiếu niên kia thản nhiên cười nói “văn bối thành tâm đến cầu”

Lão giả kia liếc mắt một cái, hai tròng mắt đục ngầu như giếng nước cổ, không chút gợn sóng “tiểu tử, muốn tìm lão phu có chuyện gì?”

“Văn bối muốn biết” thiếu niên kia lưu loát đáp “Từ nay trở đi, ngài ra đề với ám nhân là gì?”

Lão giả nghe vậy sững sốt, sau đó hứng thú mỉm cười “tiểu tử, có can đảm”, vuốt cằm nói tiếp “nhưng ngươi muốn cũng nhiều quá đó, là so với nữ mật thám kia?” hắn xoay người lại, vươn bàn tay khô héo “đưa cổ tay cho ta”

Thiếu niên kia sắc mặt ngưng trọng nhưng vẫn đi đến, quỳ xuống, vươn cổ tay cho lão gia kia. Lão gia nhẹ nhàng đặt tay lên kinh mạch của hắn, nhắm mắt lại, cau mày

“Ngươi là người của Triệu Thực?”

« Dạ »

« Tới chỗ này cầu đề, cảm thấy có thể sao ? »

« Không đến mới là tuyệt không có khả năng »

« Dùng chiêu số bàng mô tả đạo, không sợ Triệu Thực biết được sẽ phạt người ? »

« Thắng thế nào cũng là thắng, ám nhâ chỉ quan trọng kết quả, không hỏi quá trình »

Lão giả thu tay, chậm rãi ngược tròng mắt đục ngầu lên ‘tâm của người rất hốt hoảng » thản nhiên nở nụ cười

Ngay sau đó, thiếu niên đột nhiên thấy đỉnh đầu chấn động, có vật gì đó nư là ám khí đánh về phía mình. Mái tóc đen dài như thác nước xỏa ra. Thiếu niên cả kinh, nghĩ bốn phía đều là nước, không chỗ ẩn nấp, ai có thể phát ra ám khí tinh chuẩn như thế. Hắn co cánh tay, muốn rút binh khí trong giày ra, nghĩ bất giác bắt vua trước, không ngờ lại một mũi kim đâm trúng sau huyệt sau gáy

« Trong người giấu lợi khí, tâm hoài bất quỷ, nữ phần nam trang, ăn nói bừa bãi » lão giả lại cười nói ‘nha đầu, người làm thế nào đảm đương được một chữ Thành ? làm hồng quy củ của đảo, tự tìm đường chết cũng đừng trách lão phu vô tình »

“Chậm đã” nữ nhân phần nam trang kia thấy tình thế không ổn, cao giọng hô « cái gọi là thành ý giả cũng là dối mình gạt người, tanh tưởi như ác, hảo sắc như hảo, văn bối thẳng thắn mà nói, không có nói dối trái lương tâm »

Nghe nàng ngụy biện, ý cười của lão giả càng đậm « tốt. Ngụy biện rất hay, đúng lý hợp tình, lão phu thích » hắn chậm rãi đứng lên, giống như hứng thú đánh giá nữ nhân kia « không dối gạt người ? nha đầu, người vốn là thân nữ, sao lại giả nam trang đến đây ? »

« Đảo chủ, tiểu nữ phụng mệnh hàng năm đều giả dạng như thế » nữ nhân kia cười gượng nói ‘lúc trước ngài không hỏi, tiểu nữ cũng xem như không lừa người »

« Tiểu tử Triệu Thực rất biết chọn người » lão giả vung tay đánh bật kim khâu sau gáy nàng « hầu kết của người có thể lừa người nhưng tiếc là người đã không giả nam từ nhỏ. Nếu không người đã không sợ hổ nhiều như vậy’ hắn chậm rãi ngồi xuống, lại hỏi « nha đầu, Triệu Thực cho người giả trang nam nhân mấy năm ? »

“Ba năm.” Nữ nhân kia xoay xoay cổ, ngoan ngoãn đáp, nghĩ muốn cầu được gì đó phải tuân theo quy củ của lão nhân này, nói thật, làm hắn cao hứng mới được

« Là người muốn tha gia trận tỷ thí của các mật thám sao ?’ lão giả nheo mắt hỏi

“Không phải,” nữ nhân kia quả quyết phủ quyết « ta chỉ không muốn cho một người thắng »

Lão giả kia nghe vậy có chút kinh ngạc, hắn nhìn nữ nhân kia, rồi dời tầm mắt nhìn sóng nước dập dờn, yên lặng nở nụ cười

« Nha đầu, nhìn thấy vồng của lão phu không ? » hần đột nhiên dờn đề tài ‘đi, cẩn thận nhìn một cái đi »

2. Quyển 1 - Chương 2: Mê Hồn Trận

Cô gái nghe vậy rất là nghi hoặc, nghiêng người nhìn lại, lập tức ngăn cả người. Chỉ thấy trên vách đá là lưới đánh cá di động, bên dưới là bao cát, toàn bộ lưới đánh cá là một trận pháp quỷ bí, hai bên tạo thành chữ hồi, ở vài góc còn dùng sợi tơ tạo thành cái túi nhốt cá.

“Đây là lão phu dùng bát quái mê hồn trận pháp chế thành lưới đánh cá” Lão giả đưa tay tát nước vào vồng, tức khắc nói « cá vào vồng này đều bị mê hồn trận vây khốn, tâm hoảng ý loạn, hoảng hốt chạy trốn, cuối cùng tránh không được tình trạng kiệt sức, bỏ tay chịu trời »

Cô gái khâm phục liếc nhìn lão giả một cái, bắt cá mà còn dùng tới Bát Quái trận rong Kinh Dịch, không hổ là ẩn sĩ mà ngay cả Triệu Thực cũng phải cậy nhờ

« Vồng này, lão phu gọi là Mê Hồn vồng » lão giả đắm chiêu nói ‘lão phu sáng sớm giảng vồng, hoàng hôn thì thu lại, cá bị vây trong đó có thể thoát thì để cho thoát, nếu đến hoàng hôn mà vẫn còn bị vây trong vồng này thì đó là vật ngu dốt, đáng chết. Lão phu cũng là lao động vất vả, thay trời hành đạo ah »

« Đảo chủ khiến vân bối mở rộng tầm mắt » cô gái kính cẩn phụ họa « cá có thể thoát khỏi vồng này chỉ có thể là long tinh » trong lòng thầm nghĩ : thiên la địa võng quỷ dị như vậy, con cá nào có thể thoát ra được chứ ? còn dám nói nàng ngụy biện, lão nhân này cũng thể thôi, giết cá còn nói lời chính nghĩa, thay trời hành đạo, đúng là già mồm át lễ phải.

« Người thắng làm vua thôi » lão nhân nở nụ cười âm trầm « nha đầu, đến, lão phu nói cho ngươi đề ngày mai »

Cô gái ngây người, dễ dàng vậy sao ? nàng có chút khó tin

« Đề cuối cùng là liên đối. Triệu Thực nghĩ ta ra nan đề, hôm nay nhìn thấy ngươi, lão phu lại cảm thấy không cần thiết. Nữ mặt thám thật không thể khinh thường » lão giả chỉ lên vách đá, khoa chân múa tay

« Cầu nhật tân, nhật nhật tân, hựu nhật tân » (ngày một mới, mỗi ngày mới, ngày ngày mới) Cô gái chậm rãi đọc lại, khẽ buông lỏng khẩu khí

“Không khó chứ ? » lão giả mỉm cười « nói nghe một chút »

« Đại học chi đạo, rõ ràng ở đức, ở dân tâm, ở chí thiện » cô gái cũng không trả lời thẳng, chấp tay cảm tạ « trước hô sau ứng, thật là không khó. Tạ đảo chủ ban thưởng đề, vân bối cáo từ »

« Không cần cảm tạ » lão giả cười đầy thâm ý « chờ người còn sống rời khỏi đảo rồi cảm tạ lão phu cũng không muộn »

Tươi cười của cô gái kia cương cứng hẳn « người...quy củ của Thành đảo không có mục này »

« Lão phu chỉ đơn giản là muốn tốt cho người' lão nhân trừng mắt nhìn nàng « nếu không, dù hôm nay người nguyên vẹn rời khỏi chỗ này cũng sống không quá mười năm »

Cô gái ngẩn người. Nàng sống không quá mười năm ? có ý gì ?

« Hàng ngày uống độc vật lại không biết » lão giả nhìn thần sắc của nàng, cười hắc hắc « nhưng coi như người may mắn, hôm nay tâm tình lão phu tốt, lão phu có thể ngoại lệ ra tay cứu người một mạng nhưng trước khi ra tay cũng phải xác nhận người có đáng giá để lão phu làm vậy hay không ? »

« Đảo chủ quá khinh người » cô gái lạnh lùng mở miệng, lão gia hỏa này làm gì cũng lấy cái cố rất cao thượng « muốn giết cứ nói thẳng đừng mua danh chuộc tiếng »

« Nha đầu, lúc này lão phu tuyệt không nói dối » lão giả nghiêm mặt nói « độc là ở trên người người, là thật hay giả, nếu người có thể sống sót thì sớm muộn gì ngày sau cũng sẽ rõ. Lúc này lão phu cũng không thích đấu võ mồm, hôm nay cược với người một trận sinh tử vậy. Lão phu dùng Mê hồn võng, người dùng tính mạng đặt cược, giống như cá vậy, nếu trước khi trời tối mà người không ra được thì đi về miền cực lạc sớm hơn mười năm đi, nếu người có thể trốn ra ngoài, lão phu sẽ ban thưởng cho người thánh vật giải độc, bảo vệ dương thọ nửa đời của người. Thế nào, vụ mua bán này không tệ chứ ? »

« Ta không cược » cô gái cự tuyệt

“Không được.” Lão nhân lắc đầu, vẻ mặt cố chấp « tịch mịch lâu rồi, lão phu khó khăn lắm mới có hứng thú như vậy, lẽ vật thị phi này, nha đầu người không thu cũng phải thu » một tiếng vỗ tay vang lên, lão nhân đột nhiên được hai người áo xanh đưa đi, thiếp theo trên không trung xuất hiện một cái lưới lớn, chụp xuống người cô gái.

“Nha đầu! Trước khi trời tối nhất định phải ra khỏi Bát quái mê hồn võng này » lão nhân đắc ý cười « người đã biết, lão phu liên nhiều lời một câu, tu thân chính là tâm giả, trong võng này chơi rất thú vị, người hảo hảo mà chơi đi »

« Đảo chủ, ta không có thời gian chơi với người. Ta có việc gấp phải trở về, thực sự rất gấp » cô gái thấy tình thế không ổn, vội la lớn tiếng

« Lão phu đời này chán ghét nhất ngu xuẩn, cá cũng vậy, người cũng vậy. Nha đầu, ta sẽ trông chừng người, đừng làm lão phu thất vọng » lão nhân cười ha hả rồi biến mất, tiếng cười phiêu đảng trên mặt hồ trống trải, kéo dài mãi không tan

Không phải chỉ phá một mê trận thôi sao ? cô gái cảm giận rút nhuyễn kiếm bên hông ra. Nếu là tỷ thí giữa các ám nhân thì ở Triệu phủ, nàng chưa từng thua. Nàng lập tức lấy lại bình tĩnh, nhớ kỹ khẩu quyết Kinh Dịch, phân biệt các hướng Kiền, Khôn, Chấn, Tốn, Cách, Khảm, Đoái, Cấn mà đâm tới. Nhưng cái vòng kia như có mắt, quấn với nàng như hình với bóng, hơi vô ý sẽ bị hút vào góc chết. Nàng tự tin khinh công không tệ nhưng lúc này cũng vô kế khả thi, lên trời xuống đất cũng không thoát khỏi cái vòng quỷ dị này, không tìm được lỗ hổng để ra

Một canh giờ trôi qua, liên tiếp tấn công mà không hiểu quả, nàng vừa ảo não lại phiền muộn. Mê hồn vòng này giống như không có sơ hở, nếu còn trì hoãn nữa thì sẽ chậm giờ hồi phủ. Nếu Triệu Thực biết nàng hành động một mình, cô gái kim lòng không đợi mà rùng mình một cái

Triệu Thực nói rất đúng, đừng bao giờ đánh giá quá cao năng lực của mình, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Hôm nay nàng đã trải qua, chứng kiến và cũng tin phục. Nàng nghĩ lão nhân này chỉ là một ẩn sĩ nghèo kiết hủ lậu, mua danh chuộc tiếng, nào ngờ trên tiên đảo này đúng là ngọa hổ tàng long. Triệu Thực nói đúng, đại viện Triệu phủ nuôi dưỡng ám nhân cho triều đình chỉ là một cái giếng sâu, mà nàng chỉ là một con ếch lớn nhất trong cái giếng đó. Nhưng chẳng lẽ con ếch nàng vừa mới ngộ đạo đã phải đón ngày tận thế sao ?

Thân làm ám nhân, nàng không sợ chết nhưng bắt nàng hôm nay phải chết, nàng không cam lòng.

Lão nhân kia nói nàng hàng ngày uống độc vật, sống không quá mười năm, là thật hay giả ? rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?

Cô gái nhớ lại cử chỉ hàng ngày của mình, trầm tư nghĩ, đột nhiên linh quang chợt lóe. Chẳng lẽ là...không, không có khả năng. Nàng cố kiềm chế nỗi phiền muộn trong lòng, sao nàng có thể hoài nghi hần chữ ? không, không, vẫn nên chuyên tâm rời khỏi cái vòng quỷ dị này mới đúng. Rời khỏi hòn đảo cổ quái này, mới có cơ hội tìm hiểu tất cả.

« Tu thân chính là tâm giả » lão nhân trước khi rời đi đã để lại câu này. *Tu thân trước hết chính là làm cho lòng mình ngay thẳng (chính kì tâm). Nếu như mình có điều giận dữ, thì lòng sẽ không ngay thẳng, nếu như có điều sợ hãi, thì lòng sẽ không ngay thẳng; nếu như có điều ham muốn thì lòng sẽ không ngay thẳng; nếu như có điều ưa thích, thì lòng sẽ không ngay thẳng; nếu như có điều lo lắng, thì lòng sẽ không ngay thẳng. Cũng có nghĩa là tâm tư không được có phần nộ, sợ hãi, vui buồn sầu lo, không có cảm xúc thì sẽ khiến người ta không rơi vào ma chướng.*

Chính tâm, lại chính tâm. Cô gái bình ổn hơi thở, chậm rãi đưa mắt nhìn mặt hồ trong xanh. Trận pháp cao minh tới đâu cũng sẽ có sơ hở, vậy rốt cuộc sơ hở của Mê hồn trận này ở đâu ?

Đột nhiên có bầy cá chui vào vòng, bọt nước văng tung tóe khiến mặt hồ xao động, Có lẽ bầy cá muốn phá vây nhưng dù giãy dụa thế nào cũng bị Bát quái mê hồn vòng này vây khốn. Cô gái chú ý tới một con cá lớn, mấy lần quẫy động không thể ra khỏi lưới, nó không tiếp tục quẫy động mà quàng như đồng bạn nữa mà ngừng lại, lẳng lặng nhìn mặt nước phía trên.

Con cá kia yên lặng một lát, đột nhiên vẩy đuôi nhảy lên mặt nước, thân mình vắn vẹo trong không trung, rơi xuống nước, lại phóng lên ; rơi xuống nước lại phóng lên. Cứ phóng về một hướng, nó từng bước tiến lên

mặt nước, rốt cuộc cũng thoát khỏi Bát quái mê hồn vông, biến mất tăm mất tích trong mặt hồ.

Cô gái mở to mắt. Đúng là ngư long tinh tuyệt đỉnh thông minh. Nó đã chỉ điểm cho nàng. Nó đã cứu nàng một mạng

Nàng quyết đoán từ vách đá nhảy vào trong hồ. Ngư chi xuất thủy, người vào nước, từ chỗ chết mà tìm được đường sống. Đây cũng là phương pháp phá trận của nàng, dưới nước nhất định có đường thoát khỏi cái vông quỷ dị này.

Nàng rút chủy thủ từ trong gài ra, thoải mái cắt đứt cái vông kia. Nếu cá đã cứu nàng thì nàng cũng phải cứu lại chúng. Cái vông bị cắt rách, bầy cá hốt hoảng theo khe hở chui ra ngoài, nháy mắt đã biến mất tăm mất tích. Cô gái hít sâu một hơi, ra sức lặn xuống đáy nước, nhưng nàng đã xem nhẹ chiều sâu Mê hồn vông này ở dưới nước, nàng lặn hai lần vẫn chưa nhìn thấy đáy vông

Cô gái trôi lên mặt nước, thở hào hển, vấn đề ở đâu? Nàng nhìn kỹ y phục ẩm ướt của mình. Tơ lụa mỏng manh nhưng ngâm nước liền nặng như sắt, bạc y mùa hè lại trở thành gông xiềng trói tay trói chân nàng ở dưới nước.

Giữ mạng quan trọng hơn, không thể quản được nhiều như vậy. Nàng cắn răng, cởi bỏ xiêm y, gần như trần truồng lặn xuống nước

Lần này thành công, nàng rốt cuộc nhìn thấy đáy Mê hồ vông. Cô gái linh hoạt bơi, rất nhanh chui qua dưới đáy vông, khi trôi lên mặt nước, nàng há to mồm thở dốc, hưng phấn nở nụ cười

Nàng nín thở, lặn sâu như con cá kia, nhận thức chuẩn phương hướng, xuyên qua kẽ hở của Bát quái mê hồn vông, rốt cuộc nàng cũng được tự do.

Khi nàng quay trở lại chiếc thuyền nhỏ, cô linh phiêu lãng trên mặt hồ. Một tấm hoàng phù bị chiếc xương cá rất lớn bóng loáng ghim trên thân thuyền.

Nàng đi tới, nhổ xương cá lên, cầm lấy tấm hoàng phù, thấy bên trên có mấy chữ rất lớn “nha đầu, thực chi giải độc”

Nàng hơi nhếch miệng, ném chiếc xương cá lên không trung, cắm xuống thân thuyền, cao giọng nói “xú lão đầu, ta không phải là nha đầu, ta là Phó Lệnh Nguyệt” nàng ném hoàng phù vào nước, thở dài nhìn về phía trước

Ám nhân không có thời gian nghĩ về quá khứ vì sự tình cấp bách, trọng yếu đều xảy ra trước mắt.

Nàng có thể rời đảo nhưng nàng lên bờ thế nào?

3. Quyển 1 - Chương 3: Mỹ Nhân Canh

Một nan đề thật lớn xuất hiện trước mặt Phó Lệnh Nguyệt.

Trên đầu, ánh mặt trời chiếu sáng, mà quanh thân nàng chỉ có mảnh vải trắng quấn ngực khi phần nam trang và tiết khô. Thân hình thế này sao có thể lên bờ vào bao ngày, sao có thể hồi phủ? Nàng suy tư đầy bụng, vuốt mắt cá nhân, vắt óc suy nghĩ. Phải nhanh chóng tìm một bộ quần áo che đậy thân thể, mặc kệ là trộm, trấn lột hay là giết người cướp của. Nhưng ông trời trêu người, nàng ngâm mình trong nước một canh giờ rồi...một quan hạm, hai thuyền hoa, ba thương thuyền...Tất cả đều là thuyền lớn, người đông thể mạnh, nàng không thể nào thi hành kế hoạch cướp bóc, quan trọng nhất là không thể trần truồng mà đi cướp được.

Nắng trưa hè rất độc, Phó Lệnh Nguyệt bị ánh nắng chiếu đến đầu vầng mắt hoa, hơn nữa bơi một quãng đường dài là chuyện cực kỳ hao phí năng lượng, lúc này bụng nàng đã đánh trống khiêu nại, tứ chi càng lúc càng không nghe lời nàng, thể lực của nàng không chống đỡ được bao lâu nữa. Phó Lệnh Nguyệt quyết đoán, đẩy thuyền nhỏ vào giữa vùng hoa sen, thông thường luôn có người ở đây, quần là nam hay nữ, tốc chiếc tốc thẳng là được rồi

Sự thật lại đã kích nàng trầm trọng một lần nữa, thiếu nữ hái hoa sen, ông lão câu cá bình thường hay thấy giờ chẳng có tung tích. Phó Lệnh Nguyệt nghĩ lại, giờ đang giữa trưa, ai rảnh đâu mà làm chuyện này. Nàng sắp phát điên rồi, nếu không được ăn gì đó, đói lại ở trong nước, thân thể rất dễ bị chuột rút. Đây không phải là chuyện đùa nha, làm sao bây giờ. Không ngờ thức ăn và xiêm y lại trở thành nhiệm vụ cấp thiết của nàng. Tình hình này, muốn có cơm ăn áo mặc đành phải mạo hiểm. Phở phường nào nhiệt không thể đi, toàn thân trần truồng chỉ tổ no mắt người khác, chỉ có viên lâm tư gia ven hồ là đáng để suy nghĩ.

Phó Lệnh Nguyệt ỷ vào kỹ năng bơi lội, đội một lá sen to, chậm rãi bơi về phía biệt viện của quan to quý nhân ven bờ. Lý viên, Trương viên, Mai viên...Hồ Du Dương giống như một sợi dây phỉ thúy, xâu chuỗi như lâm viên tư gia tú lệ tinh xảo này lại với nhau. Phó Lệnh Nguyệt bơi trong nước một lát, quyết định xuống tay ở nhà này, đói và mệt cực độ khiến nàng mất đi tính nhẫn nại,

Một vùng hoa sen rộng lớn chia hồ Du Dương ra làm ngoại hồ và nội hồ tư gia, xuyên qua vài cây cầu nhỏ kiểu dáng khác biệt, có cao vút như trọng đài liên, sai kim liên, tịnh đế liên, hương ngọc hà...hoặc cong hoặc uốn khúc, hoặc gần nước hoặc dựa vào địa thế mà kiến tạo kiểu dáng khác nhau. Phó Lệnh Nguyệt đi vào viện, thấy trên bờ hạ nhân lui tới, ăn mặc tươm tất. Trên tường thấp bên cửa sổ có tấm bảng đề ba chữ Tiểu Bồng Lai, nhìn thấy trong vườn đủ mọi loại hoa, đan quế, tử vi, tú trúc đình đài lầu tạ, điệp sơn tuyên trì, khúc kính thông u. Đây là biệt viện của ai mà còn đẹp hơn tiên cảnh ba phần thế này? Phó Lệnh Nguyệt thầm cảm thán, không ngờ ở Kiến Dương lại có nơi u lệ như thế, hôm qua đúng là mở rộng tầm mắt

Đi qua cầu gạch hình vòm là hậu viện lâm viên, Phó Lệnh Nguyệt bơi một lát, cách một bức tường cao liền mơ hồ nghe được tiếng vui đùa cười duyên của rất nhiều nữ tử, nàng chăm chú lắng nghe cũng không phát hiện ra thanh âm của nam tử, như là mấy nữ hài tử đang tắm chơi đùa. Đều là nữ nhân thì tốt rồi, cũng dễ chòm xiêm y hơn. Phó Lệnh Nguyệt đã có chủ ý, lập tức nhìn chung quanh, nín thở lặn xuống, linh hoạt chui qua dưới đáy bức tường

Bên trong tường là liễu xanh trồng thành từng khóm, có bảy tám nữ tử mỹ mạo đang nghịch nước đùa giỡn. Trên suối nước có bia đá khắc ba chữ Mỹ Nhân Canh, trên bờ không có ai khác. Cơ hội tốt, không có người trông coi xiêm y. Phó Lệnh Nguyệt vui sướng không thôi, lén đi đến bên bờ tường đặt y phục. Nường theo bóng cây rủ xuống đất, tùy tùy tiện lấy một bộ xiêm y màu nhạt, nhưng vừa lấy được cái quần đã có một đạo hơi nước sắc bén đánh úp từ phía sau.

Có người xuất thủy đánh lén. Thì ra là có cao thủ âm thầm ẩn nấp, bảo vệ mấy nữ tử kia tắm rửa. Phó Lệnh Nguyệt tung quần lụa mỏng trong tay ngăn cản đao phong, tiếng vải rách vang lên, nường nhanh chóng ngã vào trong nước. Nường không mặc xiêm y, ở trong nước chiếm ưu thế hơn, hai người cũng ở dưới nước đánh nhau, đương nhiên là nường giành thế thượng phong

“Uyển Hề?” ngoi lên mặt nước, Phó Lệnh Hề nhìn thấy nữ nhân mặt ngọc mây ngài trước mặt, không khỏi ngẩn người

“Lệnh Nguyệt?” mỹ nhân kia cũng kinh ngạc không thôi “ sao ngươi lại tới đây?” thân hình nường chợt lóe lên, kéo Phó Lệnh Nguyệt ẩn vào chỗ tối “ta nhớ nhiệm vụ lần này của ngươi khác mà, Thực nhị gia sửa chỉ lệnh khi nào?” nường nghi hoặc, truy hỏi liên tục “xảy ra chuyện gì sao?”

Oan gia ngõ hẹp. Thường người không muốn gặp lại hay gặp nhất.

Phó Lệnh Nguyệt thở dài, rầu rĩ lôi cái quần bị đao phong cắt nát từ trong nước ra.

Mỹ nhân này gọi là Dương Uyển Hề, cũng là ám nhân được huấn luyện trong đại viện của Triệu gia như nường. Uyển Hề không chỉ xinh đẹp mà còn thông minh, Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy trong đại viện chỉ có nường xứng làm đối thủ của mình. Chuyện này vốn không có gì, ám nhân nếu có kỳ phùng địch thủ ngang tài ngang sức thì giống như Bá Nha gặp được Tử Kỳ. Nhưng ba năm qua Triệu Thực lại đặc biệt ưu ái, thiên vị Dương Uyển Hề, cơ hội ra ngoài tăng thêm kinh nghiệm, nhiệm vụ dễ dàng lại phong cảnh đều giao cho vị mật thám nhu thuận lanh lợi này. Mà Phó Lệnh Nguyệt nường lại vì một lý do đằng hoàng chặn đứng, Triệu Thực nói vì nhiệm vụ sau này, nường phải học giả làm nam nhân vài năm. Quân lệnh như núi, lời của Triệu Thực chính là mệnh lệnh đối với ám nhân, Phó Lệnh Nguyệt nường chỉ có thể mỗi ngày mài móng ở học đường tư thực, hoàn toàn ngăn cách với những trận tỷ thí và huấn luyện gay cấn ở đại viện.

Vì sao, đồng nghiệp bất đồng mệnh? Phó Lệnh Nguyệt vẫn nghĩ không thông. Theo lý, nường là người Triệu Thực lén đưa vào đại viện, nường theo hần lớn lên, là tư tâm, là bí mật của hần. Mà sau khi vào đại viện, cũng không chịu thua kém, lúc nào cũng đứng đầu các khóa huấn luyện và tỷ thí. Lẽ ra nường phải là mật thám và là thủ hạ đặc biệt của Triệu Thực, nhưng sao hần lại chiếu cố người khác? Nường không dám chất vấn Triệu Thực, chỉ có thể ngầm giúp các nữ mật thám khác gây khó dễ cho Dương Uyển Hề. Không biết vì sao nhưng nường muốn nhìn thấy Dương Uyển Hề thua, chỉ cần nường ta thua thì dù nường mệt thế nào, gian nan thế nào, trả giá thế nào cũng thấy vui

Không thể tham gia trận tỷ thí giữa các nữ mật thám là oán niệm lớn nhất của Phó Lệnh Nguyệt, vì đây là cách thức duy nhất để các nữ mật thám có thể rời núi. Người thắng trận sẽ có được tự do, có thể rời khỏi đại viện, trở thành ám vệ ăn lương của triều đình. Cơ hội tốt như vậy, Triệu Thực lại không cho nường tham gia, lý do rất buồn cười, vì nhiệm vụ chó má ngày sau gì đó, nường phải làm nam nhân. Không cho nường tham gia, cũng coi như đưa cơ hội này cho Dương Uyển Hề? dựa vào cái gì mà nường ta lại may mắn như vậy?” Phó Lệnh Nguyệt không thoải mái, rất không thoải mái.

Ba năm. Nàng làm nam nhân đã ba năm, nếu không phải nàng thiên tính thông minh, khi hồi phủ tự nghiền ngẫm bài học của ám nhân thì hôm nay sao nàng có thể thắng Dương Uyển Hề? Nàng nhìn khuôn mặt mình diễm động lòng người, chí khí mẫn, đường làm quan rộng mở kia, càng thêm không vui. Nàng không muốn để Dương Uyển Hề thắng, nàng thà nhìn người khác tự do cũng không muốn thấy Dương Uyển Hề tự do

“Không nên hỏi” Phó Lệnh Nguyệt lạnh lùng đáp, tay run run nhìn xiêm y, thừa thốt, thê thảm vô cùng, không thể nào mặc ra ngoài. Đều do Dương Uyển Hề chán ghét này, vì thế lãnh đạm nói “ngươi có thể tới, sao ta lại không được”

Dương Uyển Hề đã quen với cách nói chuyện của nàng, cao thấp đánh giá toàn thân chặt vật của Phó Lệnh Nguyệt, nhíu mày nói “ta đoán, nhất định không phải Thực nhị gia phái người tới. Chúng ta ở đây là nhiệm vụ lớn, ngươi cẩn thận đừng để xảy ra sự cố nha, nếu không Thực nhị gia sẽ không tha cho ngươi”

“Ngươi vẫn nên quan tâm bản thân mình đi” Phó Lệnh Nguyệt lạnh lùng liếc nhìn nàng ‘sắp tới tỷ thí, không lo luyện công còn tranh nổi bật. Ta cảm thấy khả năng thua của ngươi rất cao”

“Bàng Doanh Doanh?” Dương Uyển Hề cười khinh thường ‘cho tới giờ ta chưa từng xem nữ nhân ngu xuẩn kia là đối thủ” lại nghiêm túc trừng mắt nhìn Phó Lệnh Nguyệt ‘nếu không phải mỗi lần đều là người âm thầm hỗ trợ nàng ta”

“Ta âm thầm hỗ trợ nàng?ngươi có chứng cứ sao?” Phó Lệnh Nguyệt cãi lại “Uyển Hề, thua chính là thua, Nhị gia ghét nhất là thất bại liên tùm cớ”

Dương Uyển Hề cười nhạt “ta không sợ. Trận tỷ thí lần này là người của phủ Kinh lý ngũ quân đô đốc quyết định, dù ngươi có ba đầu sáu tay e rằng lúc đó cũng lực bất tòng tâm. Haizzz” nàng dài giọng khiêu khích Phó Lệnh Nguyệt ‘mặc kệ thắng hay thua, dù sao cũng có cơ hội được tự do, có cơ hội quý giá đó, ta đã thấy đủ”

“Yên tâm, ta sẽ không để ngươi rời đi” Phó Lệnh Nguyệt mặt không đổi cầm tấm sa mỏng quần lên người, cái này không thể gọi là xiêm y nhưng có thứ che đậy vẫn hơn là để lỏa lồ. Nàng thân thiết vỗ vai Dương Uyển Hề “nếu ngươi đi rồi, ai sẽ đấu với ta, ta sẽ chết vì tịch mịch ah”

“Tiểu thư, tiền đình có...”bên cạnh ao đột nhiên vang lên tiếng người, như đang bấm báo gì đó

“Ngươi tự cầu nhiều phúc đi, ta phải qua đó” Dương Uyển Hề bỗng nghiêm mặt nói “ta cảnh cáo ngươi, nơi này nước rất sâu, không có mệnh lệnh đừng xằng bậy”

Phó Lệnh Nguyệt vội giữ nàng lại, vừa rồi lo đấu võ mồm, quên cả chính sự “chỗ nào có thức ăn? Càng gần càng tốt” việc cấp bách nhất của nàng còn chưa giải quyết

Dương Uyển Hề vội vàng phải đi, đưa tay chỉ về phía sau “Thính Vũ các hẳn có chút điểm tâm để lại, có điều” nào ngờ Phó Lệnh Nguyệt quá nôn nóng, vừa nghe tới đó đã không thấy bóng dáng đâu

Thính Vũ các ở ngay cạnh Mỹ Nhân canh, hồng tường lục ngoại, cây xanh che phủ, nhìn chung quanh không có ai, Phó Lệnh Nguyệt cẩn thận đầu cửa ra, rón rén bước vào phòng

Trong phòng tĩnh lặng, rất mát. Trên án dãi dựa vào cửa sổ có đặt một cái mâm, bên trên có ma hoa hàn cụ, hợp ý bánh, ngọt ngào tiền, hương phù cao...Nàng vội cầm lấy, xác định không độc liền vội vàng cho vào miệng. Thật ra vào thời khắc mấu chốt, người một nhà vẫn tốt hơn, dù là cả ngày tranh đấu. Phó Lệnh Nguyệt vừa ăn, vừa suy nghĩ xem tiếp theo nên làm thế nào. Chuyện ăn đã được giải quyết, vấn đề mặc càng bức thiết hơn, ăn mặc thiếu vải như thế này không thể hành tẩu trên đường được rồi, phải nhanh chóng kiếm một bộ nam trang mới được

“Ai?!”

Đột nhiên trong căn phòng yên tĩnh vang lên tiếng quát khê của nam nhân.

4. Quyền 1 - Chương 4: Túy Phan An

Phó Lệnh Nguyệt run run, khối điểm tâm nghẹn trong cổ họng, kịch liệt ho khan.

Lúc này một nam tử chân trần, bộ dáng ngái ngủ từ trong phòng còn buông màn che chậm rãi đi ra.

Thì ra trong phòng còn có người

Phó Lệnh Nguyệt vô cùng chật vật, vội ném cao quả, che miệng, ra sức nuốt miếng điểm tâm trong miệng xuống.

Nam nhân này thật tuấn mỹ, mắt phượng dài hẹp, mũi cao da trắng lại không có cảm giác yếu ớt của thư sinh, hàng lông mày hơi xệch, anh khí đoạt người. Thật sự là phẩm tướng thể gian hiểm thấy. Ánh mắt của hắn khi nhìn thấy dung mạo của Phó Lệnh Nguyệt thoáng lóe lên tia kinh diễm nhưng sau khi không chút khách khí quét toàn thân, tầm mắt hèn mọn dừng lại ở vải sa không che đủ mà lộ ra mảnh vải quần ngực, da thịt vì ngâm nước lâu mà trở nên trắng bệch...

Cùng lúc đó, Phó Lệnh Nguyệt cũng tham lam đánh giá hắn. Không phải là đánh giá dung mạo anh tuấn, dáng người cao ngất của hắn mà y bào đơn giản nhưng hoa lệ trên người hắn. Nam nhân tuấn mỹ và nữ nhân xinh đẹp, đối với Phó Lệnh Nguyệt chỉ là một bức tranh không có hồng mà thôi, nàng chẳng chẳng có chút cảm giác khác thường nào

Phó Lệnh Nguyệt biết mình không giống người thường. Toàn thân của nàng quanh năm lạnh như băng, khiến lòng nàng cũng như thế. Nàng không thể trải nghiệm những cảm giác tốt đẹp như người khác nói, tỷ như tình bạn, thân tình; tỷ như ngây thơ, ngượng ngùng, tỷ nhưng động tâm và tình cảm chân thành; tỷ như vui sướng và dục niệm đối với nam nhân. Nàng tựa như một quái thái chưa phát dục, nói thẳng ra là một thể xác chết lặng trời sinh ra để làm ám nhân và sát thủ

Triệu Thực nói tình cảm tốt đẹp là yếu điểm chí mạng của ám nhân, muốn là một ám nhân đứng đầu thì không thể có vương vấn gì. Cho nên bằng sơn quái thai như nàng là điều kiện tuyệt hảo, rèn luyện nhiều hơn tất sẽ thành châu báu. Sau khi gia nhập đại viện Triệu gia, biểu hiện của nàng không phụ kỳ vọng của trên cao, trong đám nam nữ mật thám nuôi trong đại viện, chỉ có nàng, không hề có chướng ngại gì mới có thể nhìn thẳng vào thi thể đầm đìa máu me của đồng bọn vừa chết thảm trong cuộc tỷ thí, còn có thể đưa ra những bình luận sâu sắc và xác đáng. Cũng chỉ có nàng mới có thể tâm bình khí hòa nhìn các chiêu thức nam nữ ân ái, sau đó một kim thấy máu, đưa ra nhận xét khi nào là cơ hội ám sát tốt nhất.

Tiếng lành đồn xa, nàng trở thành sát thủ được tín nhiệm nhất trong đại viện Triệu gia, là mật thám khiến người ta an tâm nhất. Khen nàng vô tình mà bình tĩnh, chỉ bằng hăm dọa trong lòng không tồn tại tình cảm gì. Nàng đối với ai cũng không có sự lưu luyến trắc ẩn, chỉ cần Triệu Thực ra lệnh, nàng có thể không chút do dự mà vung đao trước bất kỳ ai, ánh mắt của nàng chỉ nhìn chằm chằm đối phương cho đến khi đạt được mục đích, mọi sự quấy nhiễu đều không có tác dụng.

Hiện tại thư nàng muốn đang ở ngay trước mắt. Đó chính là y bào của nam nhân này, tuy số đo hơi lớn nhưng là lụa trắng tơ vàng quý giá nhất.

Tốt, tốt. Phó Lệnh Nguyệt âm thầm tán thưởng. Đúng là vận khí tốt, nghĩ cái gì, cái đó đưa tới tận nơi, khỏi mắc công tìm kiếm ah. Hơn nữa nam tử anh tuấn này hình như đã say túy lúy, trong ánh mắt mờ lung cũng không che giấu được sự khinh bạc và miệt thị, trong phòng lại chỉ có một mình hắn, xem ra bất người này cũng không khó khăn gì

Phó Lệnh Nguyệt chậm rãi nở nụ cười ôn nhu. Nàng học theo bộ dáng kiêu mỹ của Thu Nương, dựa thân mình vào bên cạnh án đài, bàn tay trắng nõn che đôi môi đỏ mọng, ánh mắt long lanh không kiêng dè gì mà nhìn nam nhân kia, nũng nịu nói “công tử, ngài dọa ta rồi” đã lâu không nói như vậy, vừa nghe, nàng cũng thấy nổi hết gai ốc

“Người...là ai?ai cho người vào?” ngữ khí của nam tử anh tuấn kia không hề có vẻ thương hương tiếc ngọc, cẩn thận đứng yên, đôi con ngươi toát ra hàn quang

Đây là một người không dễ mắc câu, tính cảnh giác rất cao. Phó Lệnh Nguyệt âm thầm đánh giá, còn chưa biết hắn có công phu hay không, khoảng cách lại quá xa, không thể tùy tiện ra tay. Đều do Triệu Thực, nàng cảm giận oán hận, không cho nàng nhiều cơ hội thực hành, làm hại nàng lúc này thúc thủ vô sách. Nàng chỉ có thể kiên trì tiến lên, dãi giọng nói “mặc cho công tử trách phạt” sóng mắt lưu chuyển, thân mình mềm mại như liễu ngả về phía người.

“Mặc ta trách phạt?” nam tử kia không né tránh, cười lạnh, tiến gần đến ‘tiểu nương tử, người đối bụng thật lâu phải không?’ hắn dùng ngón tay phải vụn điểm tâm bên miệng Phó Lệnh Nguyệt “hay là lạc đường?” hắn khinh miệt từ trên cao nhìn xuống nàng, hơi thở ấm áp phun bên lỗ tai nàng. Phó Lệnh Nguyệt lập tức ngửi được mùi rượu thán nhiên, nàng lập tức đoán ra rượu này chính là Dạ tức hương thanh tửu. Uống loại rượu nhẹ này mà cũng say thành như vậy, xem ra tửu lượng của nam nhân này không tốt lắm

“Công tử nói phải, ta đói quá nên có chút thất thố” Phó Lệnh Nguyệt cười ngọt ngào, dậm đến gần là tốt rồi, lập tức ra tay, hung hăng đánh vào sau cổ nam nhân kia

Ánh mắt miệt thị của túy Phan An từ miệt thị chuyển thành kinh ngạc rồi, té ngã xuống đất

“Ngu ngốc” Phó Lệnh Nguyệt mỉa mai ‘thân thủ như vậy dám khiêu khích nữ nhân không rõ lai lịch. Đúng là rượu làm tăng can đảm nha”

Mọi thứ đều nằm trong tầm tay, nàng rút cuộc cũng buông tâm, lập tức đi vào trong, trước tiên ướm thử giày của người nọ. Thật lớn nhưng không sao, nàng thuần thục lấy thêm hai cái khăn nhét vào

Tiếp theo là y bào “kiểu thẩm mỹ cũng không tệ” Phó Lệnh Nguyệt nhanh nhẹn cởi bỏ vạt áo của nam nhân này. Ba năm qua nàng đều mặc nam trang nên rất quen thuộc cách ăn mặc của nam nhân, nếu đã trộm thì phải trộm cho hết, một kiện cũng không thể thiếu, vì thế nàng đành cúi đầu rút dây lưng của hắn.

Nhưng tay vừa chạm đến hạ thân của nam tử kia, Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên cảm thấy có một trận gió lướt qua đỉnh đầu, lần thứ hai, nàng đã không được may mắn. Không biết nam tử kia ngồi dậy khi nào, ra tay lợi hại như vậy, chỉ trong vòng hai chiêu đã khống chế được cổ họng nàng. Phó Lệnh Nguyệt há miệng, biết điều ngừng đánh nhau. Nàng có thể cảm giác được nội lực của người này hùng hậu dư thừa, sâu không lường được y như Triệu Thực. Nếu hắn muốn, chỉ trong vòng nửa chiêu khiến nàng quy thiên, hoàn toàn là chuyện nhỏ như con thỏ

“Nói rất đúng, không có chút công phu, sao lại dám trêu chọc nữ nhân không rõ lai lịch” nam nhân anh tuấn kia nhếch miệng cười, châm biếm “không biết tiểu nương tử còn chiêu số gì? trăm ngàn lần đừng nói chỉ có một chiêu này mà thôi nha”

Hôm nay xuất môn không xem hoàng lịch sao? Phó Lệnh Nguyệt âm thầm oán hận, sao toàn gặp những chuyện không hay ho, cao nhân cổ quái gì cũng gặp được?

“Ah, đùa một chút cũng không được, công tử ngài thật không hiểu phong tình” nàng chớp chớp đôi mi thanh tú, trong đầu nhanh chóng nghĩ đối sách. Nam nhân xa lạ hoàn toàn không biết lai lịch, diện mạo anh tuấn, ăn mặc xa hoa, nhất định là xuất thân cao quý, quan trọng nhất là còn có võ công trác tuyệt, nàng đi đâu tìm được điểm yếu của hắn để khắc chế đây?

“Cần gì gương cung bệ kiếm chứ” Phó Lệnh Nguyệt cười khê, nâng bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, đẩy ngón tay hắn đang đâm vào cổ họng mình “công tử một thân tuyệt học, chẳng lẽ còn không tin tưởng một nữ nhân đã nắm trong tay như ta sao?” nàng làm nam nhân ba năm, rất hiểu nam nhân, nhất là nam nhân càng vĩ đại, trong lòng càng thêm khinh bỉ nữ nhân. Sử kỳ thị và kiêu ngạo từ trong xương này chính là điều duy nhất nàng có thể lợi dụng, nàng kích tướng để hắn lui binh, xem ra có thể có phần thắng

Quả nhiên nghe được những lời ấy, ý khinh mạn trong mắt nam tử kia càng đậm, cao giọng hừ nhẹ, chậm rãi buông tay.

Phó Lệnh Nguyệt như đọc được nội tâm của hắn: chỉ cần hắn duy trì cảnh giác, nữ nhân nội công so sài như nàng tuyệt đối không thể giở trò gì

5. Quyển 1 - Chương 5: Cảm Tạ Triệu Thực

Lần đầu tiên trong đời, Phó Lệnh Nguyệt cảm tạ an bài của Triệu Thực đối với nàng, ba năm giả nam nhân quả nhiên là có tác dụng.

Lúc trước Triệu Thực có nói “có là nam nhân mới có thể thật sự cảm nhận được suy nghĩ của nam nhân, mới có thể dùng suy nghĩ của nam nhân để nhìn nhận vấn đề” Hiện tại nàng sâu sắc cảm nhận được lời này rất có đạo lý. Dùng tư duy của nam nhân để giải quyết vấn đề hơn xa để nữ nhân tự nghiền ngẫm, suy đoán.

“Vừa rồi ngươi muốn làm gì?” nam nhân tuần mỹ đứng lên, hỏi, biểu tình rất thản nhiên

Càng bình thản chứng tỏ hắn càng hiểu kỳ. Nam nhân đều tỏ vẻ như vậy trước mặt nữ nhân xa lạ. Phó Lệnh Nguyệt thầm thấy vui vẻ

“Ngươi nói xem ta muốn làm gì?” nàng nhìn ánh mắt hờ hững của hắn, cười nói “công tử không phải là đầu gỗ chứ? Ngay cả hành động trắng trợn như vậy mà cũng không hiểu sao?” nàng không muốn dây dưa với nam nhân đáng sợ này nữa, tìm cơ hội mà chuồn thôi, y bào thì tới chỗ khác mà tìm. Tay nàng lướt qua lồng ngực tinh trắng của hắn, cặp mắt như nước chớp chớp “ta đã như vậy, còn làm gì nữa. Ta là Thần Nữ Vu Sơn nghe tiếng Tương Dương mà tìm tới nha” nam nhân này xem ra không phải là sắc quỷ, mau để nàng đi đi

Nam tử anh tuấn lại đột nhiên ra tay, ôm chặt eo nhỏ của nàng “vậy tiếp tục đi. Bản công tử cũng muốn hưởng thụ một chút phong tư của thần nữ” hắn cười lạnh, cổ ý gia tăng lực đạo khiến lưng nàng phát đau.

Tên hỗn đản này. Phó Lệnh Nguyệt vẫn cố gắng duy trì tươi cười trên mặt, trong lòng thầm mắng: trăm ngàn lần đừng để ta biết ngươi là ai, sớm muộn gì ta cũng sẽ đòi lại cả lời lẫn vốn. Ngay lúc này, tóc mai của nàng buông lỏng, mái tóc cứ thế mà xỏa tung ra

“Đây là cái gì?” nam tử anh tuấn rút xương cá trên tóc của nàng xuống

“Răng băng kinh?” sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, kinh ngạc lẫn trịnh trọng đặt xương cá trước mũi ngửi ngửi “răng băng kinh? Ngươi từ đâu mà có?” hắn nghi hoặc hô nhỏ

“Răng gì chứ?” Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy xương cá có vấn đề, chẳng lẽ xú lão đầu kia thực sự cho nàng bảo bối hay thánh vật gì đó?

“Công tử thật biết nói đùa...”nàng cười cười, đưa tay muốn lấy lại xương cá nhưng bị nam tử kia tránh được

“Trộm được từ đâu? Nói, ngươi rốt cuộc là ai?” hắn gầm nhẹ, ngữ khí càng thêm nghiêm khắc

“Chỉ một cái xương cá thôi mà’ Phó Lệnh Nguyệt càng thấy tình thế không ổn, gượng cười nói “nếu công tử thích, ngày mai ta đưa tới cho người một con cá sống luôn”

“Viên công tử” đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gọi của tỳ nữ

6. Quyển 1 - Chương 6: Ô Long Ẩn

Hai người trong phòng lập tức thay đổi sắc mặt

Hắn...thế nhưng... chứng tỏ trong lòng hắn có e ngại. Phản ứng đầu tiên của Phó Lệnh Nguyệt là vui sướng vạn phần, lập tức vận công dùng chưởng, đoạt lấy xương cá. Nam tử này có cổ kỹ chắc chắn sẽ không dám vọng động

Quả nhiên hành động của nam tử kia dè dặt hơn, hai mắt nhìn cánh cửa, thân hình chỉ cố né tránh. Hắn thấy Lệnh Nguyệt nhân lúc chấy nhà đi hôi của, chiêu chiêu áp bức, trợn mắt nhìn, gắt gao kiềm chặt nàng trong cổ tay “muốn làm gì?” hắn nghiêng răng nghiêng lợi, hỏi bằng khẩu hình

“Viên công tử” tỳ nữ ngoài cửa lại nhẹ nhàng gõ cửa ‘tiểu thư ở Chuế Cẩm các, thỉnh ngài đi qua”

Phó Lệnh Nguyệt hiểu được tên ma men này rất khẩn trương.

Ha...ha, cô nam quả nữ ở cùng một chỗ, mình còn ăn mặc mỏng manh như vậy, nếu để người ta thấy được, hắn có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở, nàng mà bỏ qua sẽ rất có lỗi với bản thân nha

“Mau, cởi quần áo ra, trả thứ kia lại cho ta, nếu không ta kêu nàng tiến vào” Phó Lệnh Nguyệt cũng dùng khẩu hình ra lệnh

“Người...” ánh mắt nam tử kia như muốn phun ra lửa “nằm mơ đi” hắn tức giận vòng ra sau Lệnh Nguyệt, đưa tay bịt kín miệng nàng

Ngay sau đó, Lệnh Nguyệt phát hiện mình bị nhấc bổng lên, nam nhân kia bước đi như bay, kéo nàng vào trong nội thất, ném nàng lên giường. Nơi này cách xa đại môn, hắn có thể nói ra tiếng « nếu dám gây ra tiếng động, ta sẽ lập tức đưa người đi gặp Diêm Vương’ hắn hung tợn buông tay che miệng nàng, trợn mắt huy hiếp

Phó Lệnh Nguyệt không muốn từ bỏ cơ hội tốt như vậy, nhưng hiện tại nàng bị người ta đè úp sấp, mưu kế gì đều không thi triển được.

« Vậy cho ta quay người lại đi, ghen chết ta » nàng nghiêng đầu, đưa ra điều kiện

Lời còn chưa dứt, Phó Lệnh Nguyệt đã có cảm giác thân mình bị người ta thô bạo kéo qua

“Đừng ra về!” nam nhân kia nhìn nàng chế nhạo « ta không muốn giết người, đừng ép ta »

Phó Lệnh Nguyệt chưa xót nỗi nụ cười. Người này quá khấn trương, cứ nhiên lại sợ một tiểu thư đến mức như vậy. Nàng ta là gì của hắn ? chủ mẫu ? vị hôn thê ? có lẽ gia thế không nhỏ

« Viên công tử ? Viên công tử ? » thanh âm tỳ nữ ngoài cửa lại vang lên, ngữ khí không kiên nhẫn « không có ở đây sao ? » nàng nghi hoặc lầu bầu

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh

Phó Lệnh Nguyệt và nam nhân kia nhìn nhau, khoảng cách quá gần, sợi tóc của hắn phất qua má nàng, rất ngứa. Nhìn khuôn mặt anh tuấn cách mình thật gần, đúng là vinh hoa tuấn nhã, anh phong lưu lộ. Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nhớ tới một câu thơ : hoành xem thành lĩnh sườn thành phong. Thì ra, không chỉ có thủy quang sơn sắc mà nhan sắc con người cũng là hư thế, nhìn ở góc độ khác nhau sẽ cảm nhận vẻ đẹp khác nhau, trách không được thế gian có người chìm đắm trong sắc đẹp không thể tự thoát ra được

“Nhìn cái gì vậy?” Người nọ phát hiện nàng nhìn đến ngấn người, khinh thường châm chọc, mặt mày rất là đắc ý

Ma men tự kỷ. Phó Lệnh Nguyệt mắng thầm, nghĩ nàng bị sắc tướng của hắn mê hoặc sao ? cho rằng sắc tướng của hắn sẽ khiến nàng xuân tâm đại động sao ? nếu vậy nàng dựa vào cái gì để nổi danh lãnh huyết vô tình trong đại viện Triệu gia chứ ?

“Quái...không có ở đây vậy đã đi đâu?” ngoài cửa, vang lên tiếng tỳ nữ thì thầm tự nói rồi rời đi

Nam tử kia nhẹ nhàng thở ra, từ trên người Phó Lệnh Nguyệt đứng dậy

“Y quan không chỉnh, lai lịch không rõ, thân tàng kỳ bảo, cử chỉ dị thường.” Hắn lấy xương cá từ trong ống tay áo ra, híp mắt nhìn kỹ Phó Lệnh Nguyệt trên giường “ngươi là mật thám do ai phái tới? tính dùng mưu kế gì với ta?” hắn nhướng mày, biểu tình nghiêm túc lạnh lùng “nếu ngươi ngoan ngoãn khai ra, sẽ lập tức thả ngươi đi. Nếu không nói, đừng trách ta thính cao nhân khác bức ngươi mở miệng”

“Vị công tử này...” Phó Lệnh Nguyệt cười khổ. Nàng đúng là mật thám nhưng không có ai phái nàng tới “ta thật không cố ý vào đây, chỉ là hiểu lầm”

“Hiểu lầm? trùng hợp như vậy?” túy Phan An kia nở nụ cười, kề sát má nàng, cúi đầu thì thầm “đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Người ở thành Kiến Dương này chắc biết Triệu Thực Triệu nhị gia chứ?

Nếu ngươi không thức thời, nói mấy lời vô nghĩa làm lãng phí thời gian của bản công tử, ta sẽ đưa ngươi đến Triệu phủ, cho ngươi nếm thử thủ đoạn khiến người chết cũng phải mở miệng”

Lần này Phó Lệnh Nguyệt thực sự bị dọa đến ngây người. Nam nhân này quen biết Triệu Thực hay là nhận ra thân phận của nàng?

Đại sự không ổn!!!

“Sợ rồi sao?” Hắc đắc ý nở nụ cười “kiên nhẫn của bản công tử có giới hạn, ta chỉ đến tới ba...”

“Cạch” đột nhiên màn cửa sổ bằng lụa mỏng truyền đến tiếng vang

Không khí giương cung bạt kiếm liền ngưng kết lại.

Có người ở ngoài cửa sổ nghe lên! Đây chính là cơ hội

Phó Lệnh Nguyệt thực sự bị buộc đến tử lộ, nàng tuyệt đối không thể để Triệu Thực biết việc này, nàng không thể để mất đi cơ hội thoát thân lần này được.

“Cứu –”

Nam tử kia phản ứng rất mau, Lệnh Nguyệt vừa hô được một từ, hắc đã đè miệng nàng lại

Phó Lệnh Nguyệt vung tay, đánh lên cổ tay hắc, gắt gao đè lại. Lần này nàng dốc hết toàn sức bắt ép cổ tay hắc. Ta xem ngươi ứng phó thế nào. Nàng lại dốc hết khí lực hô to “cứu”

Nói thì chậm,sự việc diễn ra lại nhanh. Túy Phan An rơi vào đường cùng, cái khó ló cái khôn, cúi người, dùng miệng che môi nàng lại

“Ô ô.....” Phó Lệnh Nguyệt đơ người. Hắc cư nhiên lại dùng cách này, vậy mà hắc cũng nghĩ ra. Nàng cư nhiên để cho nam nhân hôn. Đây cũng chính là nụ hôn đầu tiên của nàng

Hắc phong kín môi nàng. Hai người lại đấu trí đấu lực, một người muốn động, một người lại không cho động, hao tâm tổn sức một hồi lại thành bốn mắt hung hăng nhìn hai cái mặt đỏ thắm. Có thể nói là kiều diễm đỏ bừng cũng có thể nói là kiệt sức đến đỏ bừng

Hắc che kín môi nàng, thử dùng lực thăm dò. Cảm xúc mới mẻ một lần nữa quay trở lại với Phó Lệnh Nguyệt. Lần đầu tiên hơi thở một người xa lạ tiến vào cơ thể nàng, làm nàng cảm thấy mới mẻ, cảm thấy tò mò. Nàng hơi giật giật môi, muốn thể hiện nhiều hơn cảm xúc mới mẻ này, trong không gian chật hẹp, cái lưỡi dính hương của nàng không tránh khỏi mà đụng chạm phải một mảnh mềm mại

Chủ động khiêu khích? Hắn đương nhiên sẽ không buông tha cho mỹ thực dâng lên tận miệng, lập tức tiến quân thần tốc, công thành đoạt đất

Phó Lệnh Nguyệt ngậy ngấn cả người. Ôn nhu, hấp dẫn giữa nam và nữ lại làm cho nàng đột nhiên có chút buồn nôn. Hắn càng nhập sâu, nàng càng muốn nôn. Hương rượu cùng khí tức nam nhân quanh quẩn trong mũi nàng, cái lưỡi của hắn tham lam hoạt động trong miệng nàng, tựa như hải sâm, mềm mềm. Nàng đột nhiên nghĩ tới một cái lưỡi của nam nhân xoắn tới xoắn lui trong miệng, dạ dày liền cuộn lên

Rất ghê tởm, thật sự rất ghê tởm.

Đây gọi là hôn sao ? cảm giác này có gì tốt mà nhiều người thích đến vậy ? thật không thể hiểu nổi

Rốt cục, nam nhân kia cũng nhận ra khác thường. Hắn kinh ngạc ngừng động tác, trừng mắt nhìn Phó Lệnh Nguyệt đang cố nén chịu để không phun ra. Hắn rốt cuộc cũng xác định được nàng không phải cố ý cũng không giả vờ

« Người là đầu gối sao ? hay là quái thai ? » hắn đỏ mặt, tức giận gầm nhẹ

Phó Lệnh Nguyệt áy náy nhìn hắn, rất muốn nói cho hắn biết nàng thực sự là quái vật, hắn cũng đừng tức giận như vậy. Nhưng lời đến bên miệng lại uyển chuyển biến thành « công tử...ta chưa từng bị nam nhân chạm qua đâu »

Có từng đắc tội thì ngài châm chước bỏ qua đi

Nam nhân kia tức giận đến biến sắc mặt, túm nàng lên « rõ ràng là nói dối. Nói mau, rốt cuộc người tới đây làm gì ? » lực đạo của hắn có chút không khống chế được « không nói liền phết cánh tay của người »

Hồng rồi, chọc hắn tức giận rồi. Phó Lệnh Nguyệt cố chịu đau, trong lòng ảo não không thôi. Nếu vừa rồi nàng có thể biểu hiện bình thường một chút thì tốt, phản ứng quái thai không chút che giấu của nàng đã làm tổn thương lòng tự trọng của nam nhân này

“Ta dám thề..... Ai u,” Phó Lệnh Nguyệt dùng ngữ khí thành khẩn nhất trong đời nói « cái này thật sự là trùng hợp, là hiểu lầm » sao hắn còn không chịu tin chứ

Ầm, đại môn đột nhiên bị ai đó đá văng ra, tiếp theo là có người tiến vào.

Nam tử anh tuấn kia không nghiêm hình bức cung nữa, nhanh chóng chế trụ Phó Lệnh Nguyệt, điểm trúng ba đại huyệt trước ngực nàng. Đối phó với nữ nhân giảo hoạt khả nghi như vậy, tuyệt không thể nhân từ nương tay

Phó Lệnh Nguyệt không thể động đậy, lại cảm giác bị một cái chăn gấm phủ kín lên, che đầy thật kỹ.

Nhưng người bên ngoài tiến vào như được chỉ dẫn, lại từng bước, từng bước đi thẳng đến bên giường

Phó Lệnh Nguyệt chỉ nghe nam tử kia nhỏ giọng gọi « tiểu thư » thì chần gắm phủ trên người mình đã bị xóc lên

Xong rồi, bị phát hiện!

Phó Lệnh Nguyệt gian nan hé mắt nhìn khuôn mặt tức giận đến đỏ bừng, ung dung quý giá đẹp đẽ, mắt hạnh trừng trừng nhìn mình, cò có tiếng hô sợ hãi của tỳ nữ, nha hoàn

Bất kể thông dâm tại giường. Mấy từ này đột nhiên hiện lên trong đầu nàng, bằng chứng như núi, Bao Thanh Thiên tái thế cũng không phá án nổi nha

Lệnh Nguyệt cực kỳ xấu hổ, nàng đột nhiên không đành lòng nhìn biểu tình của nam nhân anh tuấn kia. Chỉ có nàng biết, hắn còn oan hơn Đậu Nga

Tiểu thư kia liền tát cho hắn một cái, âm thanh vang dội làm điếc cả ta

Càng đáng sợ hơn là tỳ nữ Phan An kia không né tránh mà còn lập tức quỳ xuống

Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc nhìn đôi nam nữ này, cứ tưởng nam nhân quần áo hoa phục, ắt hẳn cũng xuất thân danh môn. Vậy còn tiểu thư kia gia thế thế nào mà khí thế đến vậy ?

« Người tới » tiểu thư kia oán hận mở miệng « trối đời gian phu dâm phụ này lại »

Phó Lệnh Nguyệt âm thầm kêu khổ. Nàng cũng là kẻ bị hại, chẳng lẽ còn bắt nàng chôn cùng ?

Mấy người phía sau kia lập tức xông lên, trối Phó Lệnh Nguyệt lại. Khi bọn họ đối mặt nhau, tất cả đều ngậy ngấn cả người

Dương Uyển Hề, Hứa Vân Vân ? đều là người một nhà nha.

« Tiểu thư » một người ra vẻ cầm đầu lên tiếng « nữ nhân này bị điểm huyết, không thể động »

Đóng cửa, say rượu, nữ tử khóa thân, điểm huyết. Toàn những tình tiết cường bạo nha. Phó Lệnh Nguyệt hiểu được đồng bọn đang phân tán lực chú ý của tiểu thư kia để cứu nàng

« Tốt, thật có bản lĩnh » sắc mặt tiểu thư kia xanh mét, nghiêng răng nói « cũng điểm huyết đạo của hắn cho ta, hung hăng đánh cho ta » thanh âm run run, không thể không chế được

Phó Lệnh Nguyệt nhanh chóng ra về đáng thương, cứ việc đánh hấn cho hết giận đi, không cần bắt nàng cùng làm cá trong chậu là tốt rồi

Tiểu thư kia ngồi xuống ghế dựa bằng gỗ hoa lê, hưởng thụ sự phục vụ của nha hoàn, vẫn chưa nguôi giận « còn nàng nữa, cũng đánh cho ta » nàng đột nhiên chỉ tay vào Phó Lệnh Nguyệt

Bất đắc dĩ, đồng bọn của Phó Lệnh Nguyệt đành phải xông lên. Bọn họ xưa nay phối hợp ăn ý, chỉ cần trao đổi ánh mắt là biết phải làm gì.

Sau vài miếng quyền cước ra về, huyết đạo của Phó Lệnh Nguyệt đã được giải

7. Quyển 1 - Chương 7: Thoát Hiểm

Đánh một trận cũng xả được giận, quý tiểu thư kia rốt cuộc cũng phẩy tay áo bỏ đi, trước khi đi còn hung hăng bỏ lại một câu : hôn sự của bọn họ, giải tán.

Phó Lệnh Nguyệt quỳ rạp trên đất, cao hứng nở nụ cười. Con ma men kia thế mà lại e ngại tiểu thư này ? hôn sự là do nhà gái định đoạt ? tiểu bạch kiểm này ở rể sao ? nhưng mà hôn sự này thất bại rồi, thật thảm ah. Trong lòng nàng tràn ngập khoái cảm báo thù, đáng đời, cho tên khốn nhà người tra tấn ta, cái này chính là báo ứng, cái này là tự làm bậy không thể sống.

Đám người đi mất, ồn ào náo động cũng không còn. Phó Lệnh Nguyệt cũng không giả bộ nữa. Nàng đứng lên, vỗ vỗ bụi trên người, tào nhả sữa lại xiêm y rách nát trên người trong sự kinh ngạc của nam nhân kia..

Ông trời đã thay nàng báo ứng, thằng nhãi này cũng đã không hay ho gì rồi, nàng còn có việc quan trọng phải làm, tạm thời thacho hấn

Phó Lệnh Nguyệt muốn xoay người rời đi, liếc mắt nhìn thấy xương cá vẫn còn trong tay người nọ, liền xòe tay nói « đưa thứ đó cho ta »

Hắn gọi cái này là băng kinh nha, là có ý gì ? nàng chưa từng nghe nói qua, mặc kệ lão đả chủ kia nói thật hay giả, liên quan đến việc giải độc cho nàng, thà lấy lầm còn hơn bỏ sót

Nam nhân kia phẫn nộ trừng mắt nhìn nàng, quật cường nắm chặt tay

“Buông tay!” Nàng quát nhẹ uy hiếp. Nếu lão nhân kia nói thật thì xương cá này chính là mệnh của nàng, không lấy lại, chẳng phải nàng sẽ có lỗi với bản thân sao ?

Nàng chớp lấy nhưng nam nhân này tuy bị phong bế huyệt đạo, không thể nhúc nhích nhưng khí lực vẫn

hơn nàng. Phó Lệnh Nguyệt lấy không được, sát tâm nổi lên

Nàng nhìn chung quanh, không có lợi khí. Dùng ám khí ở mắt cá chân để chặt tay hắn lại quá lại, nhưng còn kéo dài thời gian e sẽ phát sinh thêm chuyện. Làm sao bây giờ ? Phó Lệnh Nguyệt xoay chuyển tròn mắt, lập tức nghĩ ra phương pháp, không chút do dự mà co chân lên. Nếu hắn còn không buông tay, một cước này nàng nhất định sẽ hạ xuống.

Chân nàng vừa hạ xuống gần, nam nhân kia liền ngoan ngoãn buông tay, xương cá rơi ra.

Võ công cao thì sao chứ, chân lý luôn luôn đúng : là nam nhân sẽ không bao giờ lấy cái đó ra đùa giỡn. Nếu để nàng tiếp tục đá xuống, còn kinh khủng hơn bị chém đầu nha

Trong tiếng phẫn nộ, không cam lòng của nam nhân kia, Phó Lệnh Nguyệt nhanh chóng cầm lấy xong cá, nhanh chóng rời đi. Trong tình huống này có diên mới ở lại.

Người ở đây biết Triệu Thực, còn nữ mật thám làm hộ vệ bên người. Tình thế cực kỳ nghiêm trọng. Nàng phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, đến biệt viện nhà khác, mặc kệ sa lọa mông hay ăn mặc mong manh, cùng lắm thì che mặt đi trên đường là được.

Nghĩ là làm, Phó Lệnh Nguyệt cẩn thận ra khỏi phòng, dùng vải sa mông che mặt. Nhưng nàng vừa phi thân nhảy lên bờ tường của Mỹ Nhân canh lại phát hiện một màn kinh hãi. Các cô nương vừa ở đây nghịch nước đã đi đâu mất, chỉ còn lại một nam nhân đang lỏa thể, nhắm mắt dưỡng thần.

Phó Lệnh Nguyệt vừa nhìn thấy, hưng phấn nở nụ cười. Ông trời đúng là không tuyệt đường con người. Quyết định là hắn đi.

Nàng rút kinh nghiệm lần trước, không dong dài nữa, đoạt được quần áo liền bỏ chạy. Vì thế nàng nhẹ nhàng nhảy xuống, xẹt qua quần áo vắt trên bờ ao

« Có trộm » phía sau vang lên tiếng kinh hô của nam tử

Đúng là một tên ngu ngốc. Phó Lệnh Nguyệt an tâm mỉm cười, dù người này có công phu cao thì đã sao ? không có xiêm y che thân, nàng không tin hắn dám đuổi theo nàng.

Khinh công vốn là điểm kiêu ngạo của Phó Lệnh Nguyệt, nàng vận thân như bay, chớp mắt đã biến mất ở phía sau biệt viện, xác định không có ai đuổi theo, liền nấp vào một chỗ, nhanh nhẹn thay bộ xiêm y nam tử kia.

Khiếu thẩm mỹ không tệ, xiêm y đơn giản nhưng tinh mỹ, giống như xiêm y của nam tử tuần tú trong phòng kia, có lẽ là người một nhà. Phó Lệnh Nguyệt dùng sức buộc lại vạt áo rộng thùng thình, nhếch miệng cười. Một kẻ tắm rửa bị trộm quần áo, một tên ngự nữ bị đá...cũng thật náo nhiệt nha

Mặc xong, nàng nhìn kỹ tiết khổ của nam nhân kia, ngẫm lại có chút ghê tởm. Nàng không quen mặc tiết khổ của người khác, vì thế co chân, đá nó vào trong bụi cây

Ăn mặc chỉnh tề, nhưng vẫn chưa thể thả lỏng vì nàng vẫn còn chuyện phải làm. Thứ nhất phải tìm một bộ quần áo vừa người, dù sao bộ xiêm y này cũng chỉ là kẻ tạm thời. Thứ hai, Phó Lệnh Nguyệt ngẩng đầu nhìn bầu trời, vẫn còn sớm, quay về học đường tư thực thôi.

Nếu trở lại cũng nên làm sự tình viên mãn một chút, nói không chừng Thu Nương đã phái người đến học đường kiểm tra, lại e mấy đồng học ngu xuẩn không nói dối hợp lý giúp nàng.

Lợi Đảm phô ở phía tây thành Kiến Dương là nơi các mật thám của Triệu Thực dùng để cải trang, thay đổi xiêm y. Quản sự nơi đây là một người câm điếc

Phó Lệnh Nguyệt đi vào, thay ra y bào sang quý bằng xiêm y xưa nay quen mặc, như vậy mới yên lòng thở phào nhẹ nhõm. Cả người thư sướng phân phó quản sự « đem đi đốt »

Quản sự câm điếc mặt không chút thay đổi, gật đầu, ôm xiêm y đi đến phòng bếp

Hữu kinh vô hiểm trở lại, Phó Lệnh Nguyệt tự nhủ sau này không được lỗ mãng như thế. Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, chút bản lĩnh của nàng, gặp cao thủ chân chính ngay cả tự bảo vệ mình cũng không đủ

Còn có...nàng run rẩy nắm chặt cái xương cá quý dị kia, vừa rồi ma men kia gọi nó là Băng kinh nha. Nhưng Băng kinh nha là cái gì mà ma men kia kinh ngạc đến vậy ?

Còn có, trên người nàng thật sự có độc sao? Làm sao lại trúng độc ? ai hạ độc nàng ? hay là lão nhân kia nói dối

Hôm nay có quá nhiều điều băn khoăn, cần phải chậm rãi tìm hiểu.

Nàng cất bước ra khỏi tiệm.

Học đường tư thực của Triệu phủ giống như các học đường tư thực khác. Vì tổ tiên Triệu gia lập ra với mong muốn để đệ tử trong tộc có nơi học hành, không bị chậm trễ công danh tiền đồ, do đó mà kêu gọi người trong Triệu thị góp tiền góp sức, mời các tiên sinh nổi tiếng đến đây dạy học, như vậy ngày sau đệ tử Triệu thị học hành thành tài cũng làm rạng rỡ tổ tông. Nhưng những năm gần đây, phong vân biến đổi, học đường đã sớm mất đi ý nghĩa ban đầu, người đến đây học không chỉ là đệ tử trong tộc mà chỉ cần là thiếu niên lang lòng mang nhiệt huyết, mặc kệ gia cảnh bần hàn hay phú quý đều thích đến học đường tụ hội. Họ Lý, họ Trương, họ Lưu...quan hệ thân thích đánh đến tám gậy tre cũng không tới cũng chuyển tới học đường tư thực của Triệu gia mà học hành.

Phó Lệnh Nguyệt đến học đường tư thực của Triệu gia ở thành Kiến Dương đã ba năm, thân phận hiện tại

của nàng là Phó Lệnh Nhạc, là con của dì Triệu nhị gia Triệu Thực

Triệu Thực nói cho nàng biết mục đích giả nam : chỉ có nam nhân mới biết nam nhân nghĩ thế nào. Thân thể, cảm tình cũng không phải là quan trọng nhất. Nếu có thể biết suy nghĩ trong lòng nam nhân, dùng suy nghĩ của hắn mà lý giải vấn đề mới nắm được điểm trí mạng nhất trong tay

Thu Nương là nương trên danh nghĩa của Phó Lệnh Nguyệt, thật ra là phụng mệnh Triệu Thực chuyên phụ trách việc quản lý, giám thị nàng. Triệu Thực có nói Thu Nương là người có thể tin tưởng được.

Người có thể tin tưởng ? Phó Lệnh Nguyệt cười khổ

Hôm nay, lần đầu tiên trong đời nàng hoài nghi Triệu Thực. Sự nghi ngờ này, một khi đã nảy sinh thì không thể nào áp chế được.

Trong trí nhớ của nàng, hắn là hết thấy của nàng, nàng đi theo hắn, trưởng thành trong sự quy hoạch của hắn. Nhưng trong đầu nàng không hề có ký ức của tuổi thơ. Nàng không biết mình từ đâu đến, do ai sinh ra. Nàng hoàn toàn mất đi ký ức lúc nhỏ, duy nhất còn sót lại một đoạn ngắn là gương mặt mơ hồ của Triệu Thực cùng giọng nữ suy yếu « Lệnh Nguyệt, tin tưởng hắn, nhất định phải tin tưởng hắn ». Nhưng ai nói với nàng những lời này, chuyện gì đã xảy ra thì nàng hoàn toàn không nhớ. Cảnh tượng giống như ảo giác trong mơ này, nàng chưa từng nói với ai, kể cả Triệu Thực.

Nàng có chút cố chấp nghĩ, chuyện này là điều duy nhất hoàn toàn thuộc về nàng. Nàng không có thân thể, cho nên không có quan hệ huyết thống, chưa từng có thì không có bí mật, không có yêu ghét, vì thế mới giống một cái xác khô mặt người ta bài bố. Nàng đáng thương tới mức chỉ có duy nhất chuyện này là thuộc về mình, do đó nàng không muốn chia sẻ với bất kỳ ai.

Ánh mặt trời chiếu lên mái ngói lưu ly ở góc đường làm chói mắt, Phó Lệnh Nguyệt cúi đầu nheo mắt lại, những lời của lão nhân ở Thành đảo lại tự động vang lên trong đầu nàng

« Ngày ngày uống thuốc độc, bị thương lại không biết »

« Nếu không, dù ngươi trở về cũng sống không quá mười năm »

Chẳng lẽ chuyện này thật có liên quan tới hắn ? nhưng nếu ngay cả hắn cũng không thể tin, nàng còn có thể tin ai ?

Lệnh Nguyệt nặng nề thở dài.

Người trong phủ Triệu Thực, dù là nam hay nữ đều có lai lịch không rõ. Tại đây người đến không ngừng, người đi cũng không thiếu, không nên hỏi thì không hỏi, không nên nhìn thì không nhìn, không nên nói thì đừng nói, chính là đạo sinh tồn ở đây

Nàng cũng không hỏi hắn điều gì, chỉ biết nghe lệnh. Nhưng sau việc hôm nay, nàng rất muốn hỏi, có phải hắn là người duy nhất xuất hiện trong trí nhớ của nàng ? là người duy nhất nàng có thể tin nhiệm ? Triệu Thực hẳn rất cuộc là loại người nào ? sao lại bí mật huấn luyện ám nhân cho hoàng đế ? còn nàng thì sao ? Nàng rốt cuộc là ai ? phụ mẫu nàng có thân phận gì ? nữ nhân xuất hiện trong trí nhớ của nàng là ai ?

Triệu Thực là ân nhân của nàng hay là...

Lệnh Nguyệt có chút thất thần.

Từ hôm nay, nàng bắt đầu có nghi hoặc.

Hắn cho nàng khổ luyện các kỹ năng của mật thám nhưng lại không cho nàng cơ hội tham gia tỷ thí. Hắn muốn nàng giả làm nam nhân để hiểu rõ nội tâm của nam nhân nhưng lại không cho nàng tự thể nghiệm thân thể của nam nhân. Hắn muốn nàng trong bất kỳ tình huống nào cũng phải tuyệt đối tin tưởng hắn lại mỗi ngày cho nàng uống độc vật như lời lão nhân kia nói

Phó Lệnh Nguyệt sờ soạng xương cá trong ống tay áo, nói đến thật kỳ, trực giác của nàng lại mách bảo nàng nên tin lời lão nhân chỉ mới gặp mặt một lần kia.

Triệu Thực hạ độc nàng sao ? nếu hắn làm vậy thì là vì cái gì ? làm chuyện gì cũng luôn có mục đích. Nếu nàng chết, đối với hắn có gì tốt ? nếu hắn muốn nàng chết còn cần gì huấn luyện cho nàng các kỹ năng sinh tồn ? nhưng nếu nói lão nhân kia nói dối thì để làm gì chứ ? châm ngòi ly gián ? không thể nào, hắn làm sao biết được quan hệ bí mật giữa nàng và Triệu Thực, ngay cả nàng là ai, lão nhân kia còn chưa rõ ah

Chuyện này đối với nàng rất quan trọng, nàng nhất định phải phá giải những điều này, nàng muốn chứng cứ xác thực. Nhưng chuyện này không thể tra trong một sớm một chiều, vấn đề vừa khó lại vừa nhiều, vẫn phải giải quyết từng bước một thôi. Trước mắt vẫn nên về học đường, đối phó với Thu Nương

Phó Lệnh Nguyệt thu hồi tâm tư, đi vào học được. Vừa tới ngoại đình đã nghe tiếng cười đùa âm ỉ, không khí hôm nay có chút không thích hợp. Nàng bước nhanh vào, thấy trong phòng hỗn độn, tiên sinh không biết đã đi đâu, các đệ tử tụ năm tụ ba chơi đấu khúc, học diễn, bài bạc...

« Phó Lệnh Nhạc, người đã trở lại. Nương người phái người đến kiểm tra ba lần nha » một thiếu niên mập mạp hô lớn.

8. Quyển 1 - Chương 8: Vô Xỉ Đồ

« Ba lần ? » Phó Lệnh Nguyệt lập tức cảm thấy đau đầu

« Tiểu tử kia còn nói một khắc sau hắn lại đến, dù sao cũng phải nhìn thấy người mới được » nam tử mập

mập vui sướng khi người gặp họa

« Lệnh Nhạc, nô tài Phó gia đều thiếu ăn đòn » một người đang chơi bài ba nút chọt hết lên « người nhìn nô tài Ngưu gia chúng ta đi, có khi nào dám lớn lối vậy không ? đánh một trận là ngoan ngoãn liền, đảm bảo sau này hần sẽ giúp người nhìn chăm chăm nương người »

« Lệnh Nhạc, tiểu tư kia thân mình như nữ nhân, sao có thể so với người » nam tử mập mạp đắc ý cười
« Lệnh Nhạc, cảm tạ ta đi, ta linh cơ vừa động, nói hôm nay người uống nước hơi nhiều, thường xuyên đi ngoài »

“Đi ngoài?” Lệnh Nguyệt cảm giác khó thở « sao có thể nói vậy chứ » âm thầm kêu khổ không ngừng. Ba năm qua, vì giả làm nam nhân, nàng liền luyện thành thói quen mỗi khi ra ngoài, dù là mùa hè nóng bức hay tiết đông giá rét cũng không uống một ngụm nước nào. Nữ phần nam trang cũng không dễ dàng gì, đi ngoài nhiều quá, sớm muộn gì cũng lộ tẩy thôi

Triệu Thực nói muốn không để lộ sơ hở chính là vĩnh viễn không để xảy ra sơ hở, cho nên nàng ra ngoài luôn không uống nước, Thu Nương cũng biết điều này

« Sáng nay người không tới học thật đáng tiếc nha » nam nhân đang đánh bạc cười nói « người không nhìn thấy trò hay rồi, mặt của tiên sinh... »

« Đúng rồi, tiên sinh đâu ? » Phó Lệnh Nguyệt nghi hoặc hỏi

« Tiên sinh bị Văn Khúc Tinh « sáng tạo nhanh nhẹn » làm tức giận bỏ đi rồi » nam nhân mập mạp nói

« Văn Cù ? » Phó Lệnh Nguyệt có chút buồn bực, tên kia ngu như trâu mà

« Tiên sinh giảng Tấn sử, đến đoạn Phì thủy chi chiến thì thấy Văn Khúc Tinh ngủ gật » một học đồ khác nhảy vào góp lời « tiên sinh mắng hần là gỗ mục không thể dẻo, bùn loãng không thể trát tường, còn bắt hần lặp lại những lời tiên sinh vừa giảng, trả lời không được sẽ cho ăn roi mây »

« Chúng ta ở dưới có nhắc hần là Tạ An, nhưng Văn Khúc Tinh luôn ngủ gật lại chưa từng đọc sách, sao biết được Tạ An là ai, may may hôm qua người có giảng điển cố Tạ An cho hần nghe, hần lập tức nói cho tiên sinh nghe » học đồ mập mạp cười trộm

« Ah » Phó Lệnh Nguyệt trợn mắt há mồm « điển cố đó là nói tới bá phụ Tạ An của hần, không phải là Tạ An này. Hần...sẽ không nói là ta kể cho hần nghe chứ ? » nàng thẩm thiết kêu lên,

Mọi người đồng thanh gật đầu « đầu óc của Văn Khúc Tinh kia không phải người không biết ? hần sao mà biết xoay chuyển »

Học đồ đang chơi bài cười ngất nói “điển cổ đồ đệ vô sỉ kia khiến tiên sinh tức giận, suýt chút nữa thì hôn mê”

Phó Lệnh Nguyệt cảm giác cả người vô lực, ai thán ngời xuống. Hôm qua nàng nhiều chuyện giảng điển cổ cho bọn họ nghe làm gì chứ

Bá phụ Tạ An của hắn kêu là Tạ Côn, khi còn trẻ nhìn thấy Cao cô nương hàng xóm bộ dáng xinh đẹp liền tiến lên chọc ghẹo, cô nương kia đang lúc canh củi, nghe đượ vừa thẹn vừa giận, thuận tay cầm thoi dệt nặng trĩu đập gãy răng cửa a của hắn. Từ đó hắn trở thành Đồ đệ vô sỉ, bị mọi người đàm tiếu

Chuyện này vốn cũng không có gì nhưng xui cái là tiên sinh vừa vặn thiếu mất hai cái răng cửa, lại bị đồ đệ ngu dốt nhất lớp châm chọc, không tức giận mới lạ

Xong rồi, nàng coi như đã hoàn toàn đắc tội tiên sinh rồi. Phó Lệnh Nguyệt ảo não vô cùng

Một công tử mặc lam san mang theo một gã sai vặt đi vò, nói “Lệnh Nhạc, thì ra là người tránh ở học đường, làm hại ta dẫn Lai Phúc nhà các người đi vòng quanh vài lần trong phạm vi hai dặm quanh nhà vệ sinh”

Phó Lệnh Nguyệt vừa thấy người này liền nhẹ nhàng thở ra. Hắn là Triệu Hoa Thác, bạn nói khổ chuyên bao che giúp nàng

“Đã thấy ta rồi thì trở về đi” nàng ra vẻ thoải mái, lệnh cho cơ sở ngầm của Thu Nương là Lai Phúc trở về

Lai Phúc rời đi, Phó Lệnh Nguyệt liền kéo công tử lam san đi ra hậu viện « Hoa Thác, thế nào ? Lai Phúc nhà ta còn nói gì không ? » hai người đi đến chỗ vắng, né tránh tầm mắt của mọi người

« Chỉ cần bốn thiếu gia xuất mã » biểu tình của Hoa Thác rất là tự đắc « không có việc gì khó, bản lĩnh nói dối của ta, người còn không tin sao ? »

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nhớ ra một chuyện, dò hỏi « hôm nay ta đi ra ngoài, nghe người ta bàn tán về Băng kinh nha, nó là cái gì vậy ? »

Hoa Thác sững sốt « Băng kinh nha là đồ tốt nha » hai mắt hắn mở to « người nghe ở đâu ? ở Kiến Dương thành có sao ? »

Phó Lệnh Nguyệt run lên, xem ra xương cá kia không phải là vật bình thường, lập tức kiểm soát nói qua loa « không có gì, ta tới Kim gia đồ phượng chơi, nghe người ta nói Băng kinh nha rất đắt tiền nên mới tò mò »

« Đương nhiên quý rồi » nhắc tới lĩnh vực mà hắn hứng thú nhất, Triệu Hoa Thác lập tức thao thao bất tuyệt « tổ tiên nhà ta buôn bán dược liệu, mà Băng kinh nha là vật hiếm lạ tuyệt thế. Người có biết loài

cá nào lớn nhất trên biển không ? chính là cá voi »

Lệnh Nguyệt gật đầu.

“Người nghe nói qua rằng hàm cái voi dài thế nào chưa ? » Hoa Thác nhếch miệng, giang hai tay « cỡ chừng như vậy »

Phó Lệnh Nguyệt trừng mắt, có loài cá quái dị vậy sao

« Loại cá voi này gọi là Băng kinh, sống ở cực bắc, nơi quanh năm đóng băng, rất khó bắt được » Triệu Hoa Thác phở phở kiến thức cho nàng « chỉ có cá đực mới có hàm răng như vậy, gọi là Băng kinh nha. Băng kinh nha quý hiếm, có giá trị liên thành đó »

« Cũng chỉ là một cái răng cá thôi » Phó Lệnh Nguyệt không cho là đúng « cho dù hiếm lạ cũng có tác dụng gì chứ ? »

Triệu Hoa Thác nghiêm mặt trừng nàng « đây chính là bảo bối đó. Là linh dược giải độc, giải bách độc nha. Cả Đại Tề quốc này, thậm chí trong hoàng cung cũng chưa chắc có, đây chính là thánh vật giải độc đó »

Phó Lệnh Nguyệt âm thầm vui sướng, lão nhân kia không có lừa nàng, hẳn muốn nàng giải được Mê hồn võng sẽ cho nàng một phần đại lễ, không ngờ là...

« Thứ tốt như vậy, chắc chắn đồ giả mạo rất nhiều » bản tính đa nghi của mật thám trời dậy, nàng vẫn chưa chịu tin đây là thật

« Không thể giả được » Triệu Hoa Thác khinh thường cười « Băng kinh nha gặp nước liền rã, thử là sẽ biết, nhất định không thể làm giả được

Phó Lệnh Nguyệt ngây ngẩn cả người. Nàng chợt nhớ ra từ lúc rời khỏi Thành đảo, rồi khi nàng lặn dưới hồ ở biệt viện của ma men kia, thân thể của nàng không mệt mỏi. Thì ra là do có bảo vật này hỗ trợ nàng đi lại tự nhiên dưới nước

« Là dược vẫn có ba phần độc, dù là linh dược cũng có chỗ không tốt chứ ? » nàng vẫn chưa chịu tin mình gặp được chuyện tốt như vậy

«Không gì kiêng kỵ” Triệu Hoa Thác trừng mắt nói « nếu bụng người có thể, ăn hết cái răng cá kia cũng chẳng sao, chỉ là lãng phí thánh vật mà thôi, có thể cứu bao nhiêu người nha »

Phó Lệnh Nguyệt cảm giác có chút ê ẩm, nàng thực sự thu được một bảo bối. Nhưng nàng cũng không còn lý do gì để lấy cớ nữa, lão nhân kia đưa thánh vật giải độc cho nàng cũng đã dập tắt hoàn toàn hi vọng của nàng

« Người nghĩ gì vậy ? » Triệu Hoa Thác thấy sắc mặt nàng không tốt, liền hỏi ‘sao sắc mặt khó coi như vậy »

Phó Lệnh Nguyệt gương cười, đáp « ta đang nghĩ tới điển cố ngư vô xỉ (cá không răng) »

Nửa canh giờ sau cũng đến giờ tan học, các học đồ lục tục ra về

Phó Lệnh Nguyệt vẫn như bình thường, xuyên qua cửa hông phía tây nối liền giữa Triệu phủ và Phó phủ, đi qua thạch kính uốn lượn, nhanh chóng đi vào phòng mình

Nha hoàn vừa trắng lại vừa béo có tên hiệu Bánh Bao từ xa đã cung nghênh nàng vào cửa, sau đó cầm một cái chậu đi ra ngoài, đưa tay đóng cửa lại

Đây là thói quen của Phó Lệnh Nguyệt, nàng thích ở một mình

Cẩn thận nhìn chung quanh, Phó Lệnh Nguyệt đi tới trước bồn nước, cẩn thận lấy xương cá kia, trong chớp mắt nàng đã có thể nhìn thấy kết quả nhưng lại có sự cố ngoài ý muốn.

9. Quyển 1 - Chương 9: Thủy Tự Tị

« Thiếu gia, Bàng cô nương đến thăm ngài » ngoài cửa vang lên ba tiếng gõ cửa.

Phó Lệnh Nguyệt lập tức rút xương cá từ trong bồn cất đi

Bàng Doanh Doanh xem ra đã chờ sốt ruột nên nàng vừa hồi phủ đã đến tìm

« Để nàng vào đi » Phó Lệnh Nguyệt rửa mặt xong, thản nhiên nói

“Phó thiếu gia!” một tuyệt thế mỹ nữ vén rèm cửa đi vào « chuyện thế nào rồi ? » nàng hờn dỗi ôm cánh tay của Phó Lệnh Nguyệt, mị thái thiên thành, hai lúm đồng tiền nơi khóe miệng như ẩn như hiện, phong tình vạn chủng

« Bỏn thiếu gia đã xuất mã, có chuyện gì mà làm không xong ? » Phó Lệnh Nguyệt lạnh lùng nói. Ba năm qua, giờ nàng giờ tay nhắc chân, âm điệu ngữ khí đều ra vẻ nam nhân. Đợi Bánh Bao đóng cửa lui ra mới kéo Bàng Doanh Doanh đến bên cạnh, nhỏ giọng nói « là liên đới, nhớ kỹ nha » nói xong lấy tay chấm nước, viết lên trên bàn

« Lệnh Nguyệt ngoan, người quá lợi hại, ngay cả cái này cũng lấy được » Bàng Doanh Doanh tươi cười nói

« nhưng mà đưa Phật đưa đến Tây Thiên, nói cho ta biết đáp án đi »

« Đề tới tay còn lười như vậy, sau này rời khỏi Triệu phủ, xem ai giúp người ? » Phó Lệnh Nguyệt hung hăng liếc nàng một cái nhưng vẫn viết ra vế dưới « người biết không, vì trộm phá đề này mà suýt chút nữa ta đã mất mạng đó »

« Được rồi, đã biết, đại ân không lời nào cảm tạ hết’ Bàng Doan Doanh nghịch ngợm thổi một hơi « nếu người là nam nhân thật, bốn cô nương sẽ lấy thân hảo hảo báo đáp người’ vừa nói vừa lau nước trên bàn đi ‘đúng rồi, cuộc tỷ thí có biến động, người biết chưa ? » thanh âm dè dặt, nhỏ hẩn

Phó Lệnh Nguyệt ngây người, nàng cả ngày ở học đường, tin tức rất mù mờ « thay đổi ? xảy ra chuyện gì ? »

« Ta hoài nghi trận tỷ thí lần này có mục đích khác » Bàng Doan Doanh quàng tay lên cổ Phó Lệnh Nguyệt, nhỏ giọng nói « hôm nay ta vừa có được chứng cứ vô cùng xác thực. Bàng hữu của công tử phủ Ngũ quân Đô đốc lần này tới Kiến Dương không chỉ để cổ động cho cuộc thi hoa khôi đại tái nhân đó tuyển ám vệ cho triều đình đơn giản như vậy » nàng đắc ý nhướn mày nói tiếp ‘bọn họ đều âm thầm gặp gỡ Thực nhị gia, nhất định là trong kinh xảy ra đại sự, không biết ở Kiến Dương thành có cái gì mà năm nhà đều muốn đến trước để cướp được gì đó »

“Nói như vậy.....” Lệnh Nguyệt miễn cưỡng phát hiện một vấn đề « trận tỷ thí lần này, không chỉ một người có thể rời khỏi Triệu phủ ? »

Bàng Doan Doanh gật đầu « đi năm người, còn rất cấp bách »

« Chuyện tốt như vậy chắc là mọi người đều biết cả rồi » Phó Lệnh Nguyệt nhú mày

‘Cho nên mọi người đều đang chuẩn bị’ Bàng Doan Doanh thì thầm bên tai nàng ‘tuy nói chủ yếu do Nhị gia đề cử nhưng cũng không ngăn cản công tử nhà nào nhìn ai vừa ý thì mang đi. Người nên cân nhắc mà tận dụng thời cơ nha, đến lúc đó Nhị gia chỉ có hai mắt, không thể dòm chừng nhiều người như vậy »

« Hèn chi » Phó Lệnh Nguyệt nhớ tới bộ dáng tính trước kỹ càng của Dương Uyển Hề ở Mỹ Nhân canh, nếu chỉ do Triệu Thực đề cử, sao có thể thiếu được nha đầu kia, hèn chi trước trận tỷ thí mà nàng ta còn đi làm nhiệm vụ, hèn chi nàng ta lại dám khiêu khích mình như vậy

« Mặc kệ là thắng hay thua, dù sao cũng có cơ hội được tự do, ta đã thấy đủ »

Thật đáng giận. Phó Lệnh Nguyệt căm giận, tay nắm thành quyền

« Thiếu gia » ngoài cửa vang lên hai tiếng gõ cửa ám hiệu của Bánh Bao « Phương cô nương ở tiền viện đến truyền lời, nói Nhị gia có đại sự cần thông báo, một khắc sau tập trung ở Hình đường »

Ở đại viện Triệu gia, lời của Thực nhị gia chính là thánh chỉ, Phó Lệnh Nguyệt và Bằng Doanh Doanh không dám trì hoãn, sửa sang lại xiêm y rồi đi đến Hình đường.

Dọc đường đi thấy rất nhiều đồng bọn cũng đang đi về phía Hình đường, sắc mặt ai nấy đều nghiêm túc, căng thẳng

Triệu Thực muốn xử trí ai sao ? lại hưng sư động chúng, tập hợp nhiều người như vậy đến xem ? Phó Lệnh Nguyệt có chút tò mò

Khi hai người tới nơi thì Hình đường đã chật ních người

Phó Lệnh Nguyệt ngược mắt nhìn, thấy một trung niên nam tử ngồi ngay ngắn trên chủ vị, ứng mi dài mục, bạch diện phong di, một thân hiệp cốt, sáng láng bức người nhưng sắc mặt căng thẳng khiến người nhìn cảm thấy có áp ứng. Đây chính là chủ nhân nơi này, Triệu Thực Triệu nhị gia, người chuyên đào tạo ám vệ cho hoàng đế Đại Tề

Bên cạnh Triệu Thực không phải là những người đẹp hết thời như trước mà là một nhóm hắc y nhân mang mặt nạ

Xem ra đã xảy ra đại sự. Tư thế này không phải để phân xử Thu Nương, Bình Nương tranh nổi bật, chẳng lẽ có ai phạm vào thiết luật ? muốn giết gà dọa khỉ ? không phải hành động hôm nay của nàng bị bại lộ chứ ? Phó Lệnh Nguyệt yên lặng đứng trong góc khuất, có chút chột dạ

Phó Lệnh Nguyệt có một cảm giác rất khó hiểu với Hình đường. Nơi này tràn ngập huyết tinh và hơi thở chết chóc lại làm cho nàng có cảm giác vô cùng quen thuộc, thân thiết. Cứ mỗi lần nhìn thấy máu văng khắp nơi, cảnh tượng tuyệt tình tàn nhẫn, cái chết cận kề, đầu nàng lại nảy sinh một ảo giác mê ly, giống như nhớ lại cái gì, giống như quen biết cái gì

Nàng thích nhìn đôi mắt của người sắp chết. Ánh mắt đó chứa đựng tất cả cảm xúc, nhập vào đầu óc nàng, sinh ra một loại cảm giác kỳ lạ khôn xiết. Rất nhiều chuyện và người, sự vật chưa từng gặp đã xuất hiện trong khoảnh khắc đó, nhưng khi nàng muốn nắm giữ, xâu chuỗi lại thì lại không tiếng động biến mất tăm

Đúng là ở nơi này, khi nàng nhìn thấy đồng bọn đấu nhau đến chết, đã nhớ lại quãng thời thơ ấu ngắn ngủi trên quý gia, tuy rất mơ hồ nhưng vẫn khiến nàng hưng phấn không thôi. Nàng rốt cuộc đã tìm được cách để tìm lại bản thân mình. Nếu nàng thường xuyên nhìn thấy cảnh tượng này, có phải sẽ tìm lại được trí nhớ đã bị phủ đầy bụi? nàng xâu chuỗi lại những chuyện cũ đã quên, có phải sẽ biết được mình là ai? Cho nên Phó Lệnh Nguyệt vô cùng chờ mong mà đầu nhập làm ám nhân. Máu tươi giống như mạn châu sa hoa bên bờ hoàng tuyền gợi lên trí nhớ của nàng, tuy vẫn còn xa xăm diệu vợi nhưng nàng có cảm giác mình đang từng bước, từng bước tiến lại gần.

“Chư vị” Triệu Thực chậm rãi lên tiếng “gần đây nghe Bình Nương nói, Vạn cổ hồ lý thiếu mất một thang thuốc”

Phó Lệnh Nguyệt nhanh chóng hồi thần, nhìn chăm chăm hẳn, nàng biết hẳn nói mấy câu này chỉ là mở đầu

“Ta nghĩ chỗ Bình Nương luôn không có tiến triển gì, có khả năng nguyên nhân chính là vì thuốc dẫn cho Vạn cổ hồ lý hàng năm vẫn không đổi” Triệu Thực bình tĩnh đưa mắt quét quanh một vòng ‘luôn có những người tỷ thí thua trận, uống máu cổ trùng thì có thành tựu gì? cho nên hôm nay ta cố ý làm ra hai loại thuốc dẫn thượng đẳng’ nói xong vỗ tỳ một cái, hai hắc y nhân bên cạnh liền mở cơ quan bên tường đá ra

Tường đá lộ ra hai phòng giam, bên trong có một nam một nữ bị trói gô. Phó Lệnh Nguyệt nhìn thấy, kinh hãi không thôi.

10. Quyển 1 - Chương 10: Dịch Dịch Và Lê Cơ

Sau khi nhìn rõ, nhất thời tiếng bàn tán nổi lên xôn xao. Hai người này không phải nhân vật tầm thường, mà từng là nhân tài mật thám kiệt xuất trong đại viện Triệu gia, mấy năm trước đã cùng tấn chức làm ám vệ, nhưng sao lại?

“Hai vị ám vệ đại nhân đại đỉnh đỉnh này chắc các vị ở đây đều biết chứ?” Triệu Thực khinh thường nở nụ cười “thành ám vệ, cánh cứng cáp là chuyện tốt nhưng lá gan cũng đồng thời lớn theo là muốn tìm chết. Ám vệ thì sao? nơi quan viên không dám quản, ta quản. Ở thành Kiến Dương phạm vào thiết luật đều phải tới đại viện Triệu gia ta chịu phạt. Hôm nay để các sư đệ muội của các người chứng kiến cảnh này, ngày sau đừng phạm sai như vậy”

Phó Lệnh Nguyệt và Bàn Doanh Doanh kinh ngạc nhìn nhau

Lại nghe Triệu Thực nói tiếp ‘nghề mật thám là phải trung tâm vì chủ nhưng có người cố tình phạm sai, bán đứng chủ nhân cho người khác. Làm rất hay, ta biết rõ là ai làm nhưng lại không tìm ra chứng cứ, không hổ là tinh anh đi ra từ phủ của ta. Hai người này, nghe nói rất kiên trinh trong tình yêu, cả hai đều không chịu cung khai. Đó là vì bọn họ rành quy củ, bọn họ biết nếu không có bằng chứng, sau khi chịu hình cụ ba ngày ba đêm thì chuyện này có thể bỏ qua. Người của ta, ta đương nhiên biết bọn họ có bản lĩnh chịu đựng được. Như vậy bọn họ sẽ thoải mái nhưng mà Nhị gia ta lại không thoải mái” Triệu Thực tự giễu “ở thành Kiến Dương, ở địa bàn của ta lại dám xem Triệu Thực ta nhưng kẻ mù kẻ ngốc mà đùa giỡn, thật can đảm”

“Ta cũng không oan uổng người khác” hẳn ra hiệu cho hai hắc y nhân mang mặt nạ bên cạnh “hôm nay, ta cũng để cho các vị ở đây mở rộng tầm mắt, không cần tra hình cũng có thể làm cho con vịt đã chết phải mở miệng”

Mọi người ồ lên, hắc y nhân mang mặt nạ đóng cơ quan phía đông, trên trung đường chỉ còn lại người bị giam trong phòng phía tây: Dịch Dịch

“Dịch Dịch, ngươi và Lê Cơ sẽ ở trong phòng giam trong vòng một nén nhang” Triệu Thực chậm rãi mím

cười “khi nhang tàn, người có thể viết ra giấy. Ta biết người là do các người giết, ta chỉ không rõ các người giết như thế nào mà thôi. Trong vòng một nén nhang, người có hai lựa chọn: khai hoặc là không. Ta cũng sẽ nói như vậy với Lê Cơ cũng cho nàng cơ hội lựa chọn như người. Nhang tàn, hai người các người có bốn kết quả. Các người có thể phối hợp duy trì trầm mặc, người không nhận tội nàng cũng không khai, như vậy mỗi người các người lĩnh ba mươi đại bản, ta đành phải bắt đắc dĩ thả người, có điều trên lệnh bài ám vệ của các người sẽ khắc mấy chữ: nhìn xem hậu quả về sau. Nếu các người đồng thời cung khai, như vậy ta sẽ phế bỏ võ công và thân phận ám vệ của các người, tha cho các người một con đường sống, cùng nhau là một đôi vợ chồng bình thường. Nhưng nếu người nhận tội mà nàng lại không khai, vậy chúc mừng người, người sẽ được phán vô tội thả ra, cũng nhận lại lệnh bài ám vệ. Vì ta chỉ cần một hung thủ gánh tội thay, còn lại sẽ không truy cứu, người sẽ lông tóc vô thương quay về kinh thành làm ám vệ, tiếp tục vị trí của người ở Thanh Vân đường. Nhưng nếu người không nhận tội mà là nàng cung khai, như vậy người được phóng thích là nàng mà người thì thảm hơn, hai tội gia tăng, ta sẽ đưa người đến Vạn Cổ hồ làm thí nghiệm thuốc. Dịch Dịch, người phải nghĩ cho kỹ, khai hay là không?”

Cửa phòng giam phía tây đóng lại, trong phòng giam phía đông, Lê Cơ cũng nghe Triệu Thực nói như vậy.

Phó Lệnh Nguyệt hiểu Triệu Thực đang muốn thử lòng bọn họ. Đối với Dịch Dịch và Lê Cơ, nếu khai thì cùng lắm là phế bỏ võ công, tốt hơn thì lông tóc vô thương trở lại kinh thành. Nếu không khai, có thể tiếp tục làm ám vệ, tình huống xấu nhất là trở thành vật thí nghiệm thuốc. Nếu không dám mạo hiểm thì cung khai là lựa chọn tốt nhất nhưng lựa chọn tốt nhất với bọn họ là không cung khai, như vậy cả hai đều có thể giữ lại võ công cùng thân phận và tính mạng. Có điều...

Không ai có thể khống chế được suy nghĩ của người khác, không ai biết được người khác nghĩ gì, muốn làm gì. Cho dù là phu thê đồng tâm kiên trinh cũng không thể cam đoan hai người cùng một suy nghĩ. Nếu một người lựa chọn cung khai, người kia lại duy trì im lặng, vậy thì... Vạn Cổ hồ cũng không phải ai cũng chịu được. Một người có thể chịu được mười đại khổ hình nhưng chưa chắc giao hết bản thân mình tùy thuộc vào suy nghĩ và quyết định của người khác.

Khốn cảnh tư duy thật đáng sợ

“Hai người này, nghe nói rất kiên trinh trong tình yêu” Phó Lệnh Nguyệt hiểm thêm một tầng, Triệu Thực muốn ở trước mặt mọi người chứng minh với mọi người ở trước sự sống và cái chết, sẽ không còn tình yêu, sự kiên trinh, tín nhiệm...

Nếu Triệu Thực đã giống trống khua chiêng gọi mọi người đến nghĩa là đã nắm chắc phần thắng, chẳng lẽ hẳn biết được hai người kia sẽ không qua được khốn cảnh của tư duy?

Phó Lệnh Nguyệt khẩn trương nhìn hai phòng giam. Khốn cảnh vô hình này còn kinh khủng hơn thân thể bị khổ hình. Sinh mệnh, sự nghiệp, tình yêu...Giờ phút này, tất cả đều dựa vào phỏng đoán hư vô. Khai hay là không khai? Trước việc không thể chấp nhận một chút phán đoán lệch lạc nào, sợ là không ai có thể làm được.

Sau một nén nhang, hắc y nhân đeo mặt nạ mở cửa phòng giam, từ phòng giam phía tây có một cuộn giấy dài chạy ra.

Khai? có người khai?

Triệu Thực nhìn cuộn giấy, trào phúng cười nói “Bình Nương, lần này người không còn chỗ để soi mói nữa rồi chứ?”

Bình Nương bị không khí quỷ dị này chấn nhiếp, cúi đầu, không dám nói gì

“Tình yêu kiên trinh?” Triệu Thực cười lạnh nhìn toàn trường “có thể ăn hay có thể che gió đụt mưa?” hần khinh thường xua ta “đi thôi” hắc y nhân tuân mệnh đi vào hai phòng giam

Nhất niệm thiên đường, nhất niệm địa ngục. Mọi người có chút không đành lòng nhìn

“Người không vì mình trời tru đất diệt” Triệu Thực gần từng tiếng “là chân lý giản dị nhất trên đời, mọi người hãy nhớ lấy”

Yên lặng đến đáng sợ.

Xem một màn tra tấn tinh thần này làm mọi người cảm thấy áp lực hơn xem khổ hình như những lần trước nhiều

“Giải tán đi” Triệu Thực nhẹ nhàng nâng tay “Phó Lệnh Nguyệt, người ở lại”

Lệnh Nguyệt nghe vậy, cả người run lên, bất an nhìn phía trên hình đường trong sự kinh ngạc của mọi người

Triệu Thực cho tả hữu lui xuống, thông thả đi đến trước mặt Phó Lệnh Nguyệt

“Ta đã nói rồi, người không được nhúng tay vào chuyện trong viện” lời của hắn rất nhẹ nhưng tràn đầy khí phách “người lại ngoảnh mặt làm ngơ, hết lần này tới lần khác dám kháng mệnh. Người cho rằng ta sẽ không xử trí người?”

“Nhị gia nói đùa, Tiểu Nguyệt nào dám” Phó Lệnh Nguyệt chột dạ cười gượng, không biết Triệu Thực sao lại nắm rõ chuyện của nàng

“Không dám?” Triệu Thực khinh thường hừ lạnh, hung hăng quăng một cuốn sách từ trong tay áo ra ngoài

Phó Lệnh Nguyệt liếc nhìn, lập tức ngây người. Đây chính là thủ đoạn nàng giúp Bàng Doanh Doanh đối phó với Dương Uyển Hề trong thời gia qua, nhưng nàng lại thấy may vì ít ra Triệu Thực không biết chuyện hôm nay. Qua hôm nay là tốt rồi, coi như là chết vô đối chứng

“Chuyện cũ bỏ qua đi” Phó Lệnh Nguyệt cười làm lành, trước kia chỉ mềm giọng nói vài câu là xong nhưng đột nhiên lời của lão nhân trên đảo lại hiện lên trong đầu nàng, trong lòng tồn khúc mắc liền thu lại tươi cười, cả gan tranh luận “Nhị gia, người đã nói không bắt được tại trận chính là bản lĩnh của mật thám”

“Bản lĩnh?” Triệu Thực cười lạnh “nếu người có bản lĩnh thì khiến cho người ta vĩnh viễn không phát hiện, nếu bị lộ thì phải chịu trừng phạt”

Phó Lệnh Nguyệt cắn môi, cố đè nén thói quen cầu xin tha thứ như trước kia. Hôm nay nàng muốn thử một lần, trong hình đường chỉ còn hai người bọn họ, nàng không tin hắn có thể làm gì nàng

“Nguyên thu” nàng quật cười nói, xắn tay áo lên, giơ cánh tay trái ra “Tiểu Nguyệt tâm phục khẩu phục, không lời nào để nói. Nhị gia động thủ đi”

Triệu Thực đứng yên bất động, có chút kinh ngạc nhìn nàng chăm chăm, nàng cũng không e ngại mà nhìn lại hắn

“Tốt” bờ môi hắn khẽ nhúc nhích, thanh âm như mắc lại trong yết hầu “có tiến bộ, xương cốt cứng rắn” ý cười của hắn làm người ta sợ hãi

“Hôm nay người đi đâu?”

11. Quyển 1 - Chương 11: Đối Chất

Tiêu Tường Sinh mang theo Chu đại phu vội vàng đi tới chính phòng, vừa lúc nữ mẫu đã dùng miệng hút phần lớn đàm trong cổ họng Tiêu Thái Cập ra nhưng hắn bị nghẹn thời gian lâu nên trê mặt vẫn xanh tím, rất nghiêm trọng.

Chu đại phu đã quen với bệnh trạng của trẻ nhỏ, lập tức cầm một mộc chùy nhỏ, đập ở trước ngực Tiêu Thái Cập hai lần, sau đó dùng cổ lau thông qua thực quản của hắn, hút hết đàm thừa còn lại ra ngoài.

Tiêu Thái Cập tự ra từ trong bụng mẹ tới nay, chưa từng bị hành hạ như thế, một đến hô hấp không thông cũng không còn sức để khóc nữa, nghiêng đầu ngủ thiếp đi.

Tiêu Tường Sinh đưa Chu đại phu đến phòng bên viết phương thuốc rồi chuẩn bị bốc thuốc, nấu dược...

Long Hương Diệp bảo nữ mẫu mang Tiêu Thái Cập vào phòng trong nghỉ tạm, còn mình thì trầm mặt ngồi xuống, nhìn về mặt quật cường của Long Thu Diệp, im lặng không lên tiếng.

“Phu nhân, Đồ lão gia cùng phu nhân đã tới.” Một tiểu nha hoàn vào thông báo.

Đỗ Tiên Thành cùng Phương Vũ Nương là khách quen của Tiêu gia nên được đưa thẳng vào nội viện

Long Hương Diệp hơi hơi nhú nhú mày, đang muốn đứng dậy mời bọn họ ra ngoài thì Tiêu Tường Sinh ở phòng bên nghe được liền bước ra nói “vừa lúc ta có chuyện cần thương nghị với Tiên Thành, ta đưa hẳn đến thư phòng ngoại viện, người trò chuyện cùng Đỗ gia đệ muội đi” hồn nhiên không đem chuyện Long Thu Diệp để trong lòng.

Long Hương Diệp lẳng lẳng nhìn Tiêu Tường Sinh cùng Đỗ Tiên Thành sóng vai đi xa, tâm vừa rồi chìm xuống đáy cốc bỗng chốc như đang trôi dạt, nhìn lướt qua Long Thu Diệp một cái.

Long Thu Diệp mở to hai mắt, không thể tin nhìn ngoài cửa, tựa như không tin vào những gì mình thấy.

Phương Vũ Nương mang theo nha hoàn đi tới, cười hỏi: “Long tỷ tỷ, nghe nói hài nhi nhà người bị bệnh, có đỡ hơn chút nào chưa?”

Long Hương Diệp vội nắm tay Phương Vũ Nương cùng đi vào nhà chính, phân chủ khách mà ngồi xuống, lại sai người dâng trà.

Phương Vũ Nương liếc mắt thấy Long Thu Diệp tóc tai bù xù đứng ở góc tường, hai mắt nhìn chằm chằm ngoài cửa, trong lòng hơi kinh ngạc.

Long Hương Diệp liền phân phó hạ nhân, “Đem tam tiểu thư về phòng đi, không thấy ta đang tiếp khách sao?”

Bà tử thấy trong phòng có người nên cũng không tiện chế trụ cánh tay của Long Thu Diệp

Long Thu Diệp thấy vậy, biết Long Hương Diệp muốn cứ vậy mà cho qua chuyện này. Chuyện khác, nàng còn có thể coi như không tính, nhưng chuyện này liên quan tới chung thân đại sự hơn nữa trình tiết cũng đã mất, không thể cứ vậy mà cho qua được.

Long Thu Diệp đã quyết liền tiến lên, vượt qua sự ngăn cản của bà tử, đi đến trước mặt Long Hương Diệp và Phương Vũ Nương quỳ xuống, lớn tiếng nói “tỷ tỷ, ta đã là người của tỷ phu, xin tỷ thành toàn, ta không dám hi vọng xa vời làm nhị phòng, xin tỷ cho ta làm nha hoàn thông phòng cũng được”

Phương Vũ Nương vừa nhấp một ngụm trà, còn chưa kịp khen trà ngon đã bị những lời của Long Thu Diệp là giật mình, phun hết nước trà trong miệng ra ngoài, dính lên má Long Thu Diệp

“Thất lễ, thất lễ.” Phương Vũ Nương vội đặt chén trà xuống, giải thích với Long Hương Diệp.

Long Hương Diệp vừa gấp vừa tức, nhìn chằm chằm Long Thu Diệp, trầm giọng nói “người nói lung tung gì đó? Không sợ làm mất mặt Long gia sao?” rồi quay sang mắng hạ nhân hầu hạ trong phòng “còn đứng

ngây ra đó làm gì? Mau chặn miệng nàng ta đưa về phòng đi”

Long Thu Diệp khấn trương, lết lên trước hai bước, ôm lấy hai chân Long Hương Diệp nức nở nói “tỷ tỷ, tỷ phu chủ động thân cận ta, không phải do tỷ tỷ tính toán sao? Ta đã đáp ứng vì sao tỷ tỷ lại đổi ý?”

Phương Vũ Nương càng nghe càng thấy kỳ quái, lại thấy Long Hương Diệp mặt mày đỏ bừng, tức giận đến sắp ngất, lòng trượng nghĩa bỗng nổi lên, chống cằm hỏi “rốt cuộc là sao? Tỷ tỷ và tỷ phu người đều là người chính nhân quân tử, sao lại làm việc như thế?”

“Đỗ phu nhân, câu nào của ta cũng là thật, nếu có nửa lời giả dối, chết không toàn thây” Long Thu Diệp vội vàng thề độc.

Long Hương Diệp vội nói: “Phương muội muội, người đừng nghe nàng nói hươu nói vượn...”

Phương Vũ Nương biết mình lắm mồm, đành phải đứng lên nói: “Ta đi xem Sĩ Cập.”

Long Hương Diệp cũng biết nàng ở trong này cũng không tiện liền nói “Sĩ Cập theo sư phụ ra ngoài tập cỡi ngựa, không có ở nhà nhưng Thái nhi lại bị bệnh cấp tính một trận, vừa rồi mới ngủ thiếp đi, người có muốn vào trong ngồi một lát không?”

Phương Vũ Nương tươi cười mang theo nha hoàn của mình đi vào trong.

Long Thu Diệp đã quyết ý nên nhân cơ hội này than thở, khóc lóc nói nửa năm qua Tiêu Tường Sinh đối với nàng sẵn sốc, chiếu cố nhiệt tình ra sao “ta vốn không muốn có liên quan gì với tỷ phu nhưng tỷ phu luôn tế nhị ân cần, luôn suy nghĩ cho ta mà tỷ tỷ vẫn bệnh nằm liệt giường, mọi việc không để ý tới, ta cứ tưởng là tỷ tỷ tạo cơ hội cho ta và tỷ phu. Ta đâu ngờ tỷ lại đổi ý. Nay tâm của ta đều dành cho tỷ phu, người của ta cũng sớm là của hắn, tỷ tỷ lại đuổi ta về nhà là muốn ép chết ta sao?”

Long Hương Diệp thật sự nhịn không được, lại tát cho nàng một cái “vô sỉ, hạ lưu, còn dám đẩy trách nhiệm lên đầu người khác. Ta nói cho người biết, lão gia tuyệt đối không phải người như vậy. Người tính sai rồi” nói xong kêu Hà Nhị tới, thấp giọng dặn dò.

Hà Nhị vội vàng đến chính phòng tìm Tiêu Tường Sinh

Tiêu Tường Sinh nghe Hà Nhị nói lại, ngạc nhiên vô cùng ‘nàng còn nói như vậy?’ sau đó nhíu mày “ta tuyệt đối không có chạm qua nàng, người đi báo lại với phu nhân là nàng nói bậy”

Hà Nhị yên tâm trở về hồi đáp cho Long Hương Diệp

Long Hương Diệp cũng không chắc Tiêu Tường Sinh có làm hay không, nhưng chỉ cần hắn nói không thì nàng cũng xem như không có chuyện gì xảy ra. Cho dù có thì sao? Nam nhân không nhận, nữ nhân chỉ có

thể trách mình xui.

“Thu Diệp, người là muội muội ta, nên biết ta làm người thế nào, người nói ta có tin loại chuyện không căn cứ như vậy không? Ta cũng không phải sắp xếp, cần gì tạo cơ hội cho người và phu quân ta? Người nói dối cũng phải cho kín kẽ chứ?” Long Hương Diệp lạnh lùng nói “dù sao hôm nay người cũng đã ồn ào khiến ai cũng biết, ta cũng không che đậy nữa. Chúng ta nói cho rõ đi, người vu oan cho tỷ phu người, rốt cuộc là có dụng ý gì? Có phải muốn bức chết tỷ tỷ người rồi người leo lên vị trí của ta?”

Long Thu Diệp bị Long Hương Diệp hỏi, chỉ một mực khóc hô “tỷ phu sao lại không thừa nhận chứ? Ta muốn đổi chất với hắn. Đêm qua, lúc tắt đèn, hắn còn ở trong phòng ta tới nửa đêm mới đi”

Long Hương Diệp sững sốt, “Người nói ngày hôm qua?”

Ngày hôm qua Tiêu Tường Sinh rõ ràng từ lúc lên đèn đều ở trong phòng nàng, còn ngủ sớm hơn cả nàng. Nàng tối qua vì mất ngủ, mãi đến khi trời sắp sáng mới đi vào giấc ngủ. Suốt buổi tối, nàng đều nhìn thấy Tiêu Tường Sinh ngủ bên cạnh, hắn sao có thể đi tới phòng người khác được

“Đúng vậy. Nha hoàn gác đêm ngoài phòng ta có thể làm chứng” Long Thu Diệp kiên định nói

12. Quyển 1 - Chương 12: Tị Hiềm

Lại còn có người làm chứng?

Long Hương Diệp dưới đáy lòng cười lạnh. Nếu không phải đêm qua nàng mất ngủ, hôm nay việc này đúng là không thể nói rõ.

“Đem Tiểu Diệp vào đây cho ta” Long Hương Diệp lớn tiếng gọi

Tiểu Diệp là tiểu nha hoàn mới khoảng mười một, mười hai tuổi, thân hình gầy gò bé nhỏ, tướng mạo xấu xí nhưng lại có đôi mắt to tròn, linh hoạt.

Long Hương Diệp đuổi hết hạ nhân trong phòng ra ngoài, chỉ giữ lại vài nha hoàn và bà tử tâm phúc, dùng để thẩm vấn Tiểu Diệp.

“Tiểu Diệp, nếu hôm nay người nói thật, sau này ta sẽ trọng dụng người, cho người làm nha hoàn nhị đẳng, nếu người ham chút lợi ích nhỏ mà gian dối, đừng trách ta không khách khí, lập tức bán người cho thanh lâu” Long Hương Diệp rất có biện pháp đối phó một tiểu nha hoàn.

Tiểu Diệp vốn nhất gan, bây giờ thấy chủ mẫu phát uy mà muội muội của chủ mẫu lại tóc tai bù xù, mặt

còn bị đánh đến sưng đỏ liền biết chuyện đã bại lộ liền quỳ xuống đất, khóc lớn

Long Thu Diệp ảo não nói “ngươi khóc cái gì, mau nói cho tỷ tỷ ta biết có phải đêm qua tỷ phu đến phòng ta không? Ta còn nghe ngươi nói chuyện với hắn ở bên ngoài”

Tiểu Diệp tròn mắt xoay chuyển, lớn tiếng nói “không phải, Tiểu Diệp không thể hòa theo nhị di cô nãi nãi mà nói dối được. Người tối qua đến không phải là lão gia mà là nhị lão gia” nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm “thực ra, từ trước tới giờ đều là nhị lão gia, không phải lão gia”. Nói xong còn móc trong túi ra một ít bạc vụn đưa đến trước mặt Long Hương Diệp “phu nhân, đây là bạc nhị lão gia thưởng cho nô tỳ. Mỗi tối nhị lão gia đến đều cho nô tỳ một thỏi bạc. Nô tỳ vốn định nói với phu nhân nhưng nhị di cô nãi không cho nói, còn nói...nói phu nhân cho phép nên nô tỳ mới không hồi báo” nói xong liền tục dập đầu.

Long Thu Diệp nghe lời Tiểu Diệp nói như ngũ lôi oanh đỉnh, cảm giác trời đất quay cuồng, xiêu vẹo ngã xuống, miệng lẩm bẩm “sao lại như vậy? rõ ràng...” Nhưng nghĩ lại mới nhớ, mỗi tối khi người nọ đến đều không cho nàng thấp đèn, hơn nữa cũng không nói chuyện, vừa lên giường là vầy vò mình, xong chuyện liền đi ngay...

Long Hương Diệp ngược lại nở nụ cười, phân phó “thực sự rất khó, chuyện của tiểu thúc, ta không thể làm chủ được, Hà Nhị mau đi mời lão gia đến đây”

Hà Nhị lĩnh mệnh mà đi.

Long Thu Diệp cả người đều ngốc ở nơi đó.

Khi Tiêu Tường Sinh trở lại, nghe đầu đuôi câu chuyện xong cau mày nói với Long Hương Diệp “ngươi ở đây xem chừng muội muội ngươi, ta đến chỗ nương nói chuyện”

Tiêu Tường Sinh thập phần hối hận.

Long Hương Diệp đã từng đề cập với hắn mấy lần về chuyện của đệ đệ hắn, nói Tiêu Thụy Sinh tuổi tác cũng không còn nhỏ, nên tìm một cô nương nhà đài hoàng mà cầu hôn, còn không thì nên phân ra, một đến ngoại viện mà ở, không nên theo lão phu nhân sống trong nội viện.

Tiêu Tường Sinh vẫn luôn thương đệ đệ từ nhỏ đã theo cha mẹ chịu khổ cho nên mới chiều hắn một chút, cho nên biết hắn đã trưởng thành cũng luyến tiếc đưa hắn ra ngoài, vì vậy mới gây ra cố sự này.

Tiêu Tường Sinh đi đến sân của lão phu nhân thấy Tiêu Thụy Sinh đang ngồi uống rượu, tức giận quát “tiểu súc sinh, ngươi làm ra chuyện tốt rồi” còn một quyen đánh tới

Tiêu Thụy Sinh lập tức ngã ngồi xuống đất, hai tay lôi kéo làm cho mặt bàn cũng bị nghiêng, mọi thứ trên bàn đều rơi xuống hết.

Lão phu nhân được nha hoàn dìu ra, hoảng hốt hỏi “xảy ra chuyện gì? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Tường Sinh thấy mẫu thân mới nén giận, bảo bà tử, nha hoàn ra ngoài hết, sau đó mới nói chuyện của Tiêu Thụy Sinh đã làm.

Tiêu Tường Sinh hoàn toàn không hoài nghi lời của Tiểu Diệp, bởi vì trong nội viện của hắn, nam nhân nửa đêm mò lên giường Long Thu Diệp chỉ có hai người. Nếu không phải hắn thì chỉ có thân đệ đệ của hắn mà thôi

“Cái gì cũng đừng nói, người đã dám làm thì phải dám nhận. Dù sao người cũng chưa cưới vợ, chúng ta lập tức đến Long gia cầu hôn, cho người cưới muội muội của tẩu tử, sau này phân nhà mà sống” Tiêu Tường Sinh vô cùng thất vọng với Tiêu Thụy Sinh, cũng lười chiếu cố hắn nữa.

Ai ngờ Tiêu Thụy Sinh gân cổ cãi lại “dựa vào cái gì mà bắt ta cưới nữ nhân lăng lơ ong bướm đó? Nàng chưa thành thân đã dám cùng nam nhân lên giường, sau này không biết có cho ta đội nón xanh hay không. Ta không chịu được”

“Người còn nói vậy?!” Tiêu Tường Sinh cực kỳ tức giận, hắn vốn là quân nhân, tuy bộ dáng cực kỳ tuấn mỹ nhưng vốn trưởng thành trong quân doanh nên một quyền đánh ra làm Tiêu Thụy Sinh suýt chút nữa hộc máu.

Lão phu nhân nhìn thấy đau lòng vô cùng nhưng cũng biết là tiểu nhi tử sai, hai tay cầm Phật châu không ngừng niệm phật, nói với Tiêu Tường Sinh “lão đại, người nghe đệ đệ người một câu đi. Thu Diệp cô nương kia quả không xứng làm con dâu nhà chúng ta, còn chưa thành thân đã thất trinh, sau này lão nhị làm sao sống cùng nàng ta?”

“Không thành thân liền thất trinh, cũng là lỗi của hắn a! Không phải hắn, Long Thu Diệp sao có thể thất trinh?” Tiêu Tường Sinh không đồng ý mẫu thân tìm cớ thoái thác cho đệ đệ.

Tiêu Thụy Sinh sợ đại ca làm chủ, cưới Long Thu Diệp cho mình liền không kiềm chế được, đem những lời trong lòng nói ra “đại ca, người không cần giả bộ hồ đồ. Tiệp nhân Long Thu Diệp rõ ràng là coi trọng người, người lại cố sức gả nàng cho ta là có ý gì? Chẳng lẽ muốn về sau lửa gần rơm, vụng trộm với em dâu người sao? Ta không có khả năng đó đâu”

Tiêu Tường Sinh tức đến sôi máu, xiết chặt nắm đấm muốn xông qua.

Lão phu nhân liền dùng thân mình chắn cho Tiêu Thụy Sinh, còn giận tái mặt nói với Tiêu Tường Sinh “người muốn đánh hắn, đánh ta trước đi”

Tiêu Tường Sinh cả giận nói: “Nương, hắn làm ra chuyện như vậy, nói ra lời như vậy, nương còn che chở hắn?!”

“Ta nói cái gì? Ta là nói thật. Người nghĩ ta dễ chịu lắm sao? Mỗi lần ôm cô nương kia, nàng đều gọi tên người, gọi đến làm ta phiền lòng, có lần còn dùng gối chặn miệng nàng lại”

Tiêu Thụy Sinh nói xong, phát hiện mình lỡ lời, ngay cả lão phu nhân cũng nghe không lọt lỗ tai, bỏ đi vài phòng “ta mặc kệ, các người muốn làm gì thì làm”

Không có lão phu nhân bảo vệ, khí thế của Tiêu Thụy Sinh liền giảm xuống, nhìn Tiêu Tường Sinh, nơm nớp lo sợ nói “đại ca, ta nói đều là sự thật. Người muốn ta cưới nàng? Cưới một nữ nhân trong lòng chỉ có người khác sao?”

Lời này không phải không có đạo lý.

Nếu Long Thu Diệp có tâm tư này, cho dù để nàng làm thiếp cho Tiêu Thụy Sinh cũng là hậu hoạn.

“Nếu như vậy, người chờ ta thương lượng với tẩu tử người trước. Người đừng vội mừng. Chuyện người làm sai, ta nhất định sẽ thay cha chấp hành gia pháp, hôm nay tạm cho người nợ, sau khi việc này xử lý xong, nhất định sẽ tính sổ với người” Tiêu Tường Sinh nói xong liền quay trở về phòng của mình

“Lão gia, Nhị đệ nói như thế nào?” Long Hương Diệp cũng không quá nóng lòng. Thật ra nàng cũng không muốn muội muội làm chị em dâu với mình, đặc biệt là muội muội này còn mơ ước trượng phu của mình

Tiêu Tường Sinh gọi Long Hương Diệp vào trong, đem chuyện Tiêu Thụy Sinh không chịu cưới Long Thu Diệp nói ra.

Long Hương Diệp trong lòng vui vẻ, vội hỏi: “Muội muội ta đi sai bước, cũng do nàng tự làm vậy nhưng cũng nên giáo huấn nhị đệ một chút, sau này không biết còn gây ra chuyện gì nữa”

Tiêu Tường Sinh thấy Long Hương Diệp cũng không phản đối mới yên lòng dặn dò nàng “việc này là đệ đệ ta có lỗi với muội muội người, người về nhà mẹ để nói chuyện một chút, ta nguyện đưa một vạn lượng bạc để muội muội người làm của hồi môn, đem nàng gả đi xa xa một chút”

13. Quyển 1 - Chương 13: Dạy Con Gái

Tiêu Tường Sinh rời khỏi chín phòng đến viện lão phu nhân Cổ thị tìm đệ đệ Tiêu Tường Sinh tính sổ, Phương Vũ Nương cũng từ trong phòng bước ra

Thì ra không chỉ Tiêu Thái Cập sin bệnh mà còn là chuyện xấu trong nhà giữa Tiêu gia và Long gia, nàng còn ở lại sẽ không tiện. Đỗ Tiên Thành cũng biết Tiêu Tường Sinh bận rộn gia sự cũng không làm phiền liền cùng Phương Vũ Nương rời khỏi Tiêu gia.

Hai người ngồi trên xe quay về nhà. Phương Vũ Nương kể tai đem mọi chuyện vừa rồi nghe được nhìn thấy ở chỗ Long Hương Diệp kể lại cho Đỗ Tiên Thành nghe.

Đỗ Tiên Thành tuy bề ngoài cường tráng nhưng rất thận trọng, tinh tế vừa nghe Phương Vũ Nương nói mấy câu đã hiểu được

“Hèn chi Tiêu đại ca vội vã rời đi, thì ra là vì chuyện này” hắn đưa tay kê đầu, dựa vào thành xe

Phương Vũ Nương dù sao cũng là nữ nhân, có chút đồng tình với Long Thu Diệp, thở dài nói “chuyện này tuy không liên quan tới Tiêu đại ca nhưng Long cô nương kia cũng rất đáng thương. Chẳng qua là một lòng say mê không kiểm chế được mà thôi, muốn trách thì trách Tiêu đại ca bề ngoài quá mức câu người, lại sống chung một nhà, tiểu cô nương sao có thể chống đỡ được”

Đỗ Tiên Thành lại bất đồng ý kiến với nàng, cười lạnh nói ‘nàng để ý tới? cho dù Tiêu đại ca đối tốt với nàng, nàng liền thích tỷ phu của mình sao? Thậm chí còn cùng tỷ phu yêu đương vụng trộm? Người bình thường, nếu tỷ tỷ còn sống mà tỷ phu là ra chuyện câu dẫn thì nàng không chỉ ngăn cản hành vi cầm thú của tỷ phu mà còn nói rõ mọi chuyện với tỷ tỷ sau đó thì rời đi, chứ không phải vì chút ngon ngọt đã nảy sinh ý đồ đen tối với tỷ phu còn tìm đủ cách ở lại trong nhà người ta. Tóm lại, trong chuyện này, Tiêu Thụy Sinh xấu thì cũng không thể nói Long Thu Diệp vô tội, bị lừa được. Nàng có mơ ước nam nhân của người ta mới có chủ ý gạo nấu thành cơm, bây giờ biết mình bị lừa cũng do nàng tự làm tự chịu”

Phương Vũ Nương không ngờ Đỗ Tiên Thành lại đánh giá Long Thu Diệp như vậy, không khỏi quay đầu, quần một lọn tóc trong đầu ngón tay mình, ngưỡng ngửng nói “chuyện này rõ ràng là Tiêu Thụy Sinh sai nhiều hơn, người lại cố tình đẩy hết mọi trách nhiệm cho Long Thu Diệp. Có thể thấy nam nhân đều luôn bênh vực nhau” nói xong bữu môi dựa vào cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài.

Đỗ Tiên Thành nghĩ Phương Vũ Nương vừa có thai liền có chút hối hận mình vừa rồi quá kích động, liền ôm nàng vào lòng, thấp giọng nói “tức giận sao?”

Phương Vũ Nương biết hắn xưa nay kiên cường lại chịu hạ mình làm lành liền chuyển giận thành vui, tươi cười nói “đâu có liên quan gì tới ta, ta giận làm chi. Mà Tiêu đại ca cũng có cái sai, cứ bày ra vẻ mặt ôn hòa với tiểu cô nương làm gì, cứ gặp ai cũng trừng mắt như người, ta cam đoan không có tỷ muội nào coi trọng người đâu”

Đỗ Tiên Thành bật cười thành tiếng, lồng ngực phập phồng, khí tức nam tử nồng đậm làm Phương Vũ Nương đỏ mặt, vội quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ

“Ta nghĩ do Long Thu Diệp muốn nam nhân tới điên rồi, người ta đối với nàng ôn hòa một chút, nàng đã nghĩ người ta có ý với nàng. Khắp nơi đều là nam nhân có vẻ mặt ôn hòa, nàng gả hết cho bọn họ sao?mình thích đưa thì đừng trách người ta đấy. Cô nương đứng đắn, tỷ phu mà có hành động bất chính là đã cho một bạt tai rồi đâu giống nàng, tối lửa tắt đèn, người còn chưa tẩy rửa đã vội lên giường. Chuyện này, nàng làm không biết xấu hổ nhưng ta nghe cũng thấy chướng tai. Làm ô uế lỗ tai của ta, cũng là ô uế lỗ tai hải nhi chúng ta” Đỗ Tiên Thành vừa nói, vừa vuốt bụng Phương Vũ Nương.

Phương Vũ Nương mỉm cười, áp tay Đỗ Tiên Thành lên bụng mình, tâm tư cũng chuyển sang vấn đề khác “lần này mà sinh con trai thì tốt rồi”

“Không vội, không vội.” Đỗ Tiên Thành ha ha cười, hai người nói nói cười cười trở về nhà.

Buổi tối sắp lúc ngủ, Đỗ Tiên Thành đi đến phòng Đỗ Hằng Sương, ôm nàng để trên đùi mình, nghe nàng kể kể hôm nay làm những chuyện gì.

“Ah, hôm nay Sương nhi của ta học thêu sao? Còn viết chữ nữa? thật giỏi nha” Đỗ Tiên Thành trịnh trọng cầm tú cầu Đỗ Hằng Sương đưa tới, trừng mắt nhìn mấy đường thêu xiên xẹo rồi lại đau lòng nâng bàn tay bé nhỏ của nàng lên xem xét “vất vả cho khuê nữ của ta rồi, cho cha nhìn cái nào. Mới hai tuổi rưỡi đừng làm hỏng tay mình. Nhà ta cũng không cần dựa vào cái này để kiếm cơm, cần gì, sau này cha đi Giang Nam tìm tú nương tốt nhất mua về cho người”

Nhũ mẩu ở bên cạnh nghe vậy giật mình, trong lòng âm thầm bĩu môi, đúng là nhà giàu mới nổi, mở miệng ra là nói tiền. Có tiểu thư khuê các nhà nào mà không phải làm vậy? công dung ngôn hạnh, không thể dùng tiền mà mua được nha.

Đỗ Hằng Sương mở to hai mắt, đôi con ngươi đen bóng như hắc ngọc khi yên lặng nhìn ai, quả thực có thể làm mềm tâm của người ta.

Đỗ Tiên Thành vừa thấy nàng lộ ra bộ dáng như vậy liền không còn sức chống đỡ, hận không thể nằm xuống làm trâu ngựa cho nàng để biểu đạt tấm lòng cha hiền của mình

“Khuê nữ tốt như vậy, sau này tiện nghi cho xú tiểu tử kia rồi” Đỗ Tiên Thành không tự chủ mà nghĩ tới chuyện hôm nay ở Tiêu gia, lo lắng nữ nhi của mình sau này cũng sẽ đi sai bước như Long Thu Diệp hoặc là nàng không làm sai nhưng bị người ta hãm hại thì sao. Lòng nóng như lửa đốt, gắt gao ôm chặt Đỗ Hằng Sương không chịu buông tay.

“Nữ nhi ngoan, ta nói người nha, mình không chủ động hại người nhưng nếu có ai đụng tới người thì nhất định không được nương tay. Bởi vì lão thiên gia không có nhiều thời gian để để ý tới tất cả những bất công ở nhân gian, vì thế không thể chờ lão thiên gia đến thu thập hần mà cho dù có thì sợ cả người cũng bị liên lụy. Ty rằng làm người phải nhân hậu, không nên có thù tất báo nhưng nếu người ta đã lấn tới trên đầu mình, muốn mạng của người, người mà không đánh trả thì chỉ có nước chờ chết, coi như ta uống nuôi người rồi” Đỗ Tiên Thành ôm Đỗ Hằng Sương trong lòng, nhẹ nhàng đi rồi đi lui, nhìn bộ dáng buồn ngủ của nàng, trong lòng thập phần thỏa mãn.

Mỗi buổi, Đỗ Hằng Sương đều đi vào giấc ngủ trong thanh âm trầm thấp của Đỗ Tiên Thành.

Đỗ Tiên Thành cũng không để ý những kiêng kị, mỗi ngày đều kể chuyện xưa cho Đỗ Hằng Sương nghe để dỗ nàng ngủ. Tất cả đều là những chuyện khi hần còn trên chiến trường, tuy hần đã lược bỏ bớt những phần tình phong nguyệt vũ nhưng cũng không giống những chuyện mà một tiểu nữ hài nên nghe.

Phương Vũ Nương đợi lâu không thấy Đỗ Tiên Thành trở lại, đi đến xem, vừa lúc Đỗ Tiên Thành đang nói những lời như vậy, vừa giận vừa buồn cười, ôm lấy Đỗ Hằng Sương từ trong lòng hắn, sẵn giọng nói “người nói lung tung gì với nữ nhi vậy? cái gì mà sống mà chết, cũng không biết kiêng kị gì hết”

14. Quyển 1 - Chương 14: Dưỡng Nương

Nghe Phương Vũ Nương nói vậy, Đỗ Tiên Thành cũng thấy có chút không ổn, vội chấp hai tay lại, hướng về phía Tây vái mấy cái, miệng lầm bầm “đừng trách, đừng trách, không biết kiêng kị”

Theo Phương Vũ Nương trở về nhà, Đỗ Tiên Thành trên giường lăn qua lộn lại, làm thế nào cũng ngủ không được.

Phương Vũ Nương lại bởi vì có bầu, thân mình cực dễ dàng mệt mỏi, rất nhanh liền ngủ say.

Đỗ Tiên Thành nghiêng đầu, nhìn dung nhan tuyệt mỹ đang ngủ say của nàng, suy nghĩ tới nữ nhi về mặt không khác gì thê tử, tâm lại như bị treo lên cao

“Không được. Nhất định không thể để cho nữ nhi của ta trưởng thành gặp phải tiểu tử xấu. Ngày mai hắn là nên đi tìm Tiên bá, để hắn dạy công phu cho Sương nhi, có vậy mới không sợ người ta bắt nạt nàng” Đỗ Tiên Thành rốt cuộc cũng tìm được kẻ sách, vì thế mới an tâm mà ngủ

Sáng hôm sau, Đỗ Tiên Thành dậy trễ hơn Phương Vũ Nương một chút. Chờ hắn đứng dậy, Phương Vũ Nương đã ở trước bàn trang điểm chải đầu

“Hôm qua ta suy nghĩ cả đêm, rốt cuộc cũng tìm được kẻ sách, ta tính để Sương nhi bái Tiên bá làm sư phụ, theo hắn học công phu quyền cước” Đỗ Tiên Thành vừa nói vừa ngồi xuống bên cạnh Phương Vũ Nương, nghiêng đầu xem nàng trang điểm.

Phương Vũ Nương dừng tay, quay đầu liếc hắn một cái, ánh mắt lấp lánh khiến Đỗ Tiên Thành run lên

“Người lại hồ nháo. Cô nương gia, học đánh giết giết làm gì. Bây giờ thiên hạ thái bình, người lại có cửa hàng, có chức quan, nữ nhi nhà chúng ta cần gì phải học công phu quyền cước như các cô nương diễn xiếc trên giang hồ. Lỡ làm tay thô thì sao?” Phương Vũ Nương rất không tán thành.

Đỗ Tiên Thành không ngờ nàng lại phản đối, vội nói “ta sợ Sương nhi sau này bị người ta bắt nạt, không thể tự bảo vệ mình”

Phương Vũ Nương nhin không được bật cười, vươn ngón tay như ngọc chọt chọt lên trán Đỗ Tiên Thành “người là viên ngoại lang giàu có một phương, con gái người cho dù không phải là tiểu thư khuê các như Long tỷ tỷ nói thì cũng phải ra dáng nữ nhi chứ. Học công phu quyền cước, sau này động một cái là động

thủ với phu quân, người là muốn tốt cho nàng hay muốn hại nàng?”

Nghe vậy Đỗ Tiên Thành có chút do dự ‘vậy phải làm sao bây giờ? Vừa nghĩ tới chuyện Long Thu Diệp, ta thực sự lo lắng đến ngủ không được’

Phương Vũ Nương đặt chỉ kẻ lông mày lên trán, cầm son thoa lên môi một cái, cẩn thận soi gương rồi mới đóng hộp trang điểm lại, xoay người nói với Đỗ Tiên Thành “người so với ai không so, lại đi so nữ nhi của mình với Long Thu Diệp không biết kiểm chế kia, không phải là tự chuốc lấy phiền sao? Chẳng lẽ chúng ta dạy nữ nhi lại có kiến thức hạn hẹp như nàng sao?” nói xong lại nghĩ tới Long Hương Diệp mà cười nói “thật kỳ lạ nha, Long tỷ tỷ và muội muội Long Thu Diệp là cùng một mẹ một cha sinh ra nhưng lại như hai người khác nhau. Long tỷ tỷ tuy có chút cổ hủ nhưng khí độ không giống như một thứ nữ tú tài mà Long Thu Diệp mới đúng là thứ nữ do loại người như Long gia dưỡng ra”

Long tú tài gia cũng coi như nhà bậc trung nhưng Long tú tài lại háo sắc, nguyên phối chính thất không sinh được nhi tử liền nạp thêm vài phòng thiếp thất, chỉ có mẹ đẻ của Long Hương Diệp và Long Thu Diệp mới sinh được con trai.

Gia cảnh đương nhiên là không được dư dả cho lắm

“Long tỷ tỷ từng nói với ta, nữ nhi phải nuôi dưỡng giàu có mà nhi tử thì giáo dưỡng trong cảnh bần hà thì mới có tiền đồ. Ta ngẫm nghĩ lại cân nhắc cảnh ngộ của Long Thu Diệp, cảm thấy có chút đạo lý. Chúng ta dưỡng nữ nhi sung túc, sau này sẽ không vì chút lợi nhỏ mà bị câu dẫn, làm ra chuyện không hay. Hơn nữa, nữ nhi phú dưỡng, khí chất nhất định không thua kém các tiểu thư khuê các. Cho nên ta đã nhờ đại tỷ ta tìm giúp một dưỡng nương xuất thân từ nhà giàu, còn trả cho nàng ta một năm một ngàn lượng bạc” Phương Vũ Nương thần bí nói

Đỗ Tiên Thành nuốt chút nữa nhảy dựng lên ‘một ngàn lượng bạc một năm, chẳng lẽ nàng là dưỡng nương của nhà Hoàng hậu nương nương sao? Người cũng biết, đại chương quỹ trong cửa hàng chúng ta, một năm được chia hoa hồng cũng chỉ một ngàn lượng bạc’

Phương Vũ Nương vỗ tay cười to, “Không phải là nhà Hoàng hậu nương nương mà từ nhà Thái hậu nương nương”

“Cái gì?” Đỗ Tiên Thành rất tò mò “mau nói đi, rốt cuộc là sao?”

Phương Vũ Nương liền tỉ mỉ giải thích “dưỡng nương này vẫn nói với bên ngoài là họ Âu, bảo mọi người gọi nàng là Âu muội muội nhưng thật ra nàng họ kép, là Âu Dương, nghe nói tổ tiên Âu Dương gia từng lập công lớn nên được ban cho họ này. Trượng phu qua đời, nàng không muốn tái giá nhưng cũng không thể không tìm nơi nương tựa nên mới nói muốn làm dưỡng nương cho nhà giàu. Tỷ tỷ ta từ lúc biết ta tìm dưỡng nương cho Sương nhi đã nói qua với nàng, nói vì nàng ra giá rất cao, nhà bình thường không thể mời nổi, còn nhà đại phú đại quý đều đã có dưỡng nương. Vì thế nàng liền cao không tới thấp không xong nên vẫn chưa tìm được nhà thích hợp”

Đỗ Tiên Thành bưng tỉnh đại ngộ, “Nếu nàng thật sự là người của Âu Dương gia, giá này cũng không cao”

Âu Dương gia chính là hào môn thế gia, là gia tộc quyền thế, còn là một hoàng hậu thế gia.

Tiền triều, Âu Dương gia luôn có người là hoàng hậu. Ngay cả Đại Chu hiện nay, Hoàng hậu trước kia bây giờ là Thái hậu cũng xuất thân từ Âu Dương gia. Nữ nhi của thân đệ đệ nàng là Âu Dương Tử, được gả cho Tề quốc công Tề Bá Thế làm nguyên phối chính thất. Kỳ tuyển tú vừa rồi, Đức Trinh hoàng đế cũng đã phong cho hai đích nữ của Âu Dương gia làm Thực phi và quý phi.

Dưỡng nương từ nhà như vậy, có tiền cũng chưa chắc mượn được.

Nếu không phải vì Âu mục mục mai danh ẩn tích thì Đỗ gia đã không được tiện nghi rồi

“Tốt, thì ra người đã sớm có an bài” Đỗ Tiên Thành rất vui, lập tức sai người gọi Âu mục mục đến nói chuyện

Âu mục mục ôm Đỗ Hằng Sương đã thay y phục mới cùng tới, thi lễ với Đỗ Tiên Thành và Phương Vũ Nương.

Đỗ Tiên Thành thấy nữ nhi bảo bối khom mình hành lễ, đau lòng la lên, vội ôm lấy nàng, liên tục hỏi “sa sớm vậy đã thức dậy? có lạnh không? Có đói bụng không? Đã ăn sáng chưa?”

Than âm của Đỗ Hằng Sương vẫn còn chút non nớt của trẻ con “không còn sớm, Âu mục mục nói sau này phải thức dậy từ sáng sớm. Không lạnh, Âu mục mục đã mặc váy và áo da cáo cho ta. Đã ăn sáng rồi, cha mẹ ăn chưa?”

Trả lời rất rõ ràng mà có trật tự

Đỗ Tiên Thành liên tục khen, “khuê nữ của ta thật thông minh, nói năng còn lưu loát hơn nhiều người lớn. Đến, cha cho người ngân phiếu” nói xong lấy trong mình ra một tấm ngân phiếu, không thèm nhìn giá trị đã nhét vào tay Đỗ Hằng Sương

Âu mục mục ho khan một tiếng, quỳ gối hành lễ nói: “Lão gia, lão thân có mấy lời, không biết có nên nói hay không?” Âu mục mục là dưỡng nương dùng số tiền lớn mượn về, không phải hạ nhân ký khế ước bán thân, vì vậy không cần xưng là nô tỳ

Nếu những người khác nói thế, Đỗ Tiên Thành đã liếc mắt xem thường, không kiên nhẫn trả lời “không biết có nên nói hay không vậy thì đừng nói, chờ nghĩ rõ rồi hãy nói”

Nhưng đây là Âu mục mục, hẳn không thể không nể mặt, trầm giọng nói “Âu mục mục, mời nói”

Âu mục mục rất hài lòng với thái độ của Đỗ Tiên Thành, tiến lên, lấy tấm ngân phiếu trong tay Đỗ Hằng Sương đưa trả cho hắn “chuyện thứ nhất lão thân muốn nói với lão gia là sau này đừng không có việc gì lại cho tiểu thư tiền. Tiểu thư khuê các, dù biết tầm quan trọng của tiền cũng không thể suốt ngày nói ra miệng, cầm trên tay, để trong lòng. Mắt chỉ nhìn thấy tiền, tâm trí cũng chỉ nghĩ tới tiền, như vậy rất kém

cỏi. Đừng nói là cô nương hào môn thế gia mà cả thư hương thế gia cũng sẽ không dạy nữ nhi như vậy. Trừ phi nhà kia muốn bán nữ nhi mình, mới làm thế”

15. Quyển 1 - Chương 15: Huyền Phú

Phương Vũ Nương nghe vậy, sắc mặt liền thay đổi, thanh âm có chút run run ‘bạc có gì không tốt? ta ghét nhất là những người khấu thị tâm phi, rõ ràng trong mắt đều là tiền lại giả bộ thanh cao, thực ra hận không thể cướp hết bạc của người khác về nhà mình. Tỷ như Long gia thư hương thế gia kia, không chỉ gả nữ nhi cho thương hộ mà còn giật dây cho nữ nhi thứ hai đến câu dẫn tỷ phu mình. Cái này không phải do thiếu tiền mà gây ra sao?’

Âu mù mù biết Đỗ gia chủ mẫu Phương Vũ Nương xuất thân từ tiểu môn hộ, dù ở nhà được cha mẹ nuông chiều, huynh đệ thương yêu nhưng dù sao vẫn là tiểu môn hộ, thiếu tiền cũng là chuyện bình thường. Nếu nàng dám nói những lời này cũng không sợ đắc tội chủ mẫu.

Âu Dương Nương chỉ cười nói “Long gia chẳng qua là Long gia có đông danh tú tài mà thôi, nói nhà bọn họ là thư hương thế gia, không biết là bôi nhọ hai chữ thư hương hay là hai chữ thế gia”

Phương Vũ Nương vốn đang mất hứng, nghe Âu mù mù đánh giá Long gia như vậy, bật cười thành tiếng “Âu mù mù cũng thật khéo miệng, mắng chửi người mà không chút thô tục, so với ta mạnh hơn nhiều”

Âu mù mù thản nhiên nói ‘phu nhân đừng vội, ta không phải nói bạc không tốt mà là tham lam quá mức, càng có càng muốn nhiều hơn thì sẽ không buông bỏ được. Hơn nữa, phu nhân bây giờ cũng không còn là tiểu môn hộ. Lão gia tuy rằng chức quan không lớn nhưng ở kinh thành cũng coi như có chút tiếng tăm, hơn nữa gia sản của lão gia, e là cả tể tướng cũng không thể sánh bằng. Gia nghiệp như vậy, chẳng lẽ phu nhân còn muốn đại tiểu thư giống như các cô nương tiểu môn hộ bình thường khác mà lớn lên?’

Phương Vũ Nương thần sắc đổi đổi, không phản bác mà bộ dáng đăm chiêu như có nhiều suy nghĩ

Đỗ Tiên Thành mỉm cười cầm tay nàng như muốn nàng an tâm một chút, đừng nóng vội

Âu mù mù quan sát ngôn sắc, biết hai chủ tử đã bị mình thuyết phục, đánh bạo nói “nếu phu nhân nghĩ vậy sao còn chịu bỏ nhiều tiền để mượn ta làm dưỡng nương cho tiểu thư? Ta biết, với phần thù lao này, nhà giàu khác có thể mời được mười dưỡng nương thượng đẳng. Nhưng ta ra giá này, dĩ nhiên là sẽ làm thật xứng đáng. Ta xuất thân thế nào, chắc ngài và lão gia đã tìm hiểu rõ ràng. Ta chỉ nói một câu, giao đại tiểu thư cho ta, mười năm sau, đại tiểu thư của ngài nhất định so được với những tiểu thư xuất thân từ hoàng hậu thế gia”

Âu mù mù ngữ khí tràn ngập khí phách khiến Đỗ Tiên Thành và Phương Vũ Nương đều buông bỏ khúc mắc, thành tâm thành ý nói “như vậy, vợ chồng chúng ta phó thác tiểu nữ cho Âu dưỡng nương”

Âu dương nương mỉm cười, ôm Đỗ Hằng Sương nói “phu nhân, lão gia quá lời rồi. Vị trí của cha mẹ không ai có thể thay thế. Hai vị cũng không thể vì có dương nương mà bỏ bê đại tiểu thư được. Nàng cần dương nương để giáo dưỡng nhưng càng cần cha mẹ yêu thương hơn. Ta sống đến nay cũng đã bốn mươi tuổi, đại tiểu thư là hài tử cuối cùng mà ta chăm sóc, tuổi già của ta còn phải trông cậy vào nàng nha. Hai vị cứ yên tâm”

Nói như vậy là sẽ dạy Đỗ Hằng Sương đến khi trưởng thành, cùng nàng gả vào nhà chồng, cả đời ở bên nàng

Đỗ Tiên Thành và Phương Vũ Nương vô cùng vui mừng, cùng đứng dậy nói “nếu Âu dương nương thật nghĩ như vậy, vợ chồng chúng ta cầu còn không được, trước tiên chúng tay thay Sương nhi tạ đại ân của Âu dương nương”

Âu dương nương cười hoàn lễ “ta đến quý phủ không lâu thế nhưng cùng hai vị, nhất là Sương nhi, vô cùng hợp ý, nếu như không chê, chờ ngày đại tiểu thư xuất giá, ta sẽ ký khế ước bán thân, cả đời theo nàng”

Đỗ Tiên Thành cùng Phương Vũ Nương chân chính yên lòng, đối đãi với Âu dương nương không như một bà vú bình thường.

Cha mẹ của Đỗ Tiên Thành đã không còn, cha mẹ của Phương Vũ Nương tuy vẫn còn khỏe mạnh nhưng dù sao nàng cũng là nữ nhi đã gả ra ngoài, không thể thường xuyên về nhà mẹ đẻ, nhưng lại ở chung với Âu dương nương rất hòa hợp. Dù không có đối đãi với nàng như mẹ chồng nhưng cũng kính trọng như trưởng bối trong nhà.

Hơn nữa Phương Vũ Nương lại đang mang thai, thân thể thường xuyên mệt mỏi, yếu ớt, mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều do Âu dương nương cùng hai đại nha hoàn của Phương Vũ Nương là Thúy Tâm và Thúy Cẩm quán xuyến, cũng coi như là gọn gàng ngăn nắp.

Mồng tám tháng chạp, Âu dương nương dậy sớm, cũng đánh thức Đỗ Hằng Sương dậy, ăn mặc chỉnh tề cho nàng xong liền mang nàng đến phòng bếp nhỏ, lấy mấy loại đậu đã ngâm sẵn bỏ vào nồi đặt lên bếp, lại sai đầu bếp nữ đổ thêm nước, xem như là Đỗ Hằng Sương tự mình nấu cháo bát lap.

Đỗ Hằng Sương mới hơn hai tuổi rưỡi, là tuổi ham ăn ham chơi, ở trong phòng bếp đùa nghịch, vú em của nàng thấy vậy thở dài nhưng Âu dương nương lại không để ý, còn nói vậy mới phải. Tiểu hài tử cứ để nàng tự do tự tại, như thế tính cách mới hào phóng, sáng khoái nếu quá mức câu thúc, nàng dù nghe lời khiến người lớn bớt lo nhưng tính cách cũng sẽ vì vậy mà trở nên nhất gan, lúc đó mất nhiều hơn được.

“Âu dương nương không hổ là nữ mẫu nhà giàu, nói cái gì cũng có lý” vú em cười nói, ngữ khí có chút chua chát

Âu dương nương biết qua năm vú em này cũng sẽ rời khỏi nên không chấp nhặt nàng, ngoắc tay nói với Đỗ Hằng Sương “Sương nhi, chúng ta đi thỉnh an cha mẹ đi”

Đỗ Hằng Sương hoan hô một tiếng, kéo tay Âu dương nương đi ra khỏi phòng bếp

Đi tới phòng Đỗ Tiên Thành và Phương Vũ Nương, Âu dương nương cố ý bước nặng chân, còn ở trong sân nói chuyện với nha hoàn.

Thúy Tâm từ trong phòng đi ra cười nói “đại tiểu thư, Âu dương nương, lão gia và phu nhân cho mời hai vị, bên ngoài lạnh, đừng ở lâu”

“Làm phiền Thúy Tâm cô nương.” Âu dương nương cười nói, nắm tay Đỗ Hằng Sương không nhanh không chậm đi vào

“Cha, nương!” Đỗ Hằng Sương vừa vào phòng, liền bỏ rơi Âu dương nương, nhào về phía Đỗ Tiên Thành

Đỗ Tiên Thành cúi người, ôm lấy Đỗ Hằng Sương giơ lên cao, chọc cho nàng cười thành tiếng.

Đây là hoạt động thiết yếu mỗi sáng sớm của hai cha con, đã kéo dài hơn nửa năm vẫn chưa biết mệt, trên dưới Đỗ gia cũng đã quen.

“Âu dương nương, hôm nay ta muốn đưa Sương nhi đến nhà tỷ tỷ ta, phiền Âu dương nương sai người mang cháo bát lạp qua nhà mẹ ta” Phương Vũ Nương vừa nói vừa cầm trâm bát bảo cắm lên búi tóc

Đại nha hoàn Thúy Cẩm liền cầm gương đứng sau lưng nàng.

Âu dương nương đáp ứng, cùng Thúy Cẩm hộ tống Phương Vũ Nương và Đỗ Hằng Sương đi ra ngoài.

Tỷ tỷ Phương Vũ Nương là Phương Lệ Nương, lớn hơn nàng năm tuổi, cũng là người có mỹ mạo, trước kia gả cho một chức quan nho nhỏ của phủ Kinh triệu doãn, hôm nay là ngày đính hôn của đại nhi tử nhà bọn họ.

Phương Vũ Nương đến là cấp thể diện cho tỷ tỷ. Trượng phu của nàng tuy không phải là quan lớn nhưng cũng là Đông Tiều Tây Đỗ, hai đại muối thương vang danh khắp thành Trường An, hơn nữa còn có chức Viên ngoại lang. Nàng ra tay cũng hào phóng, tặng một bộ xính kim tương ngọc cho cháu trai làm sinh lễ, làm cho các nữ nhân thân thích đều phải ngưỡng mộ.

Có câu hoàng kim có giá ngọc vô giới, ở Đại Chu phổ biến nhất chính là trang sức kim tương ngọc. Lại có câu, có tiền khó mua được kim tương ngọc, huống chi còn tạo thành trang sức, đó không chỉ là tiền mà còn phải tốn nhiều công phu mới có được.

Thật ra Phương Vũ Nương chẳng qua là mượn hoa hiển phật. Bộ trang sức xính kim tương ngọc này là do phu nhân Âu Dương Tử của Tề quốc công thưởng cho nàng và Long Hương Diệp, mỗi người một bộ, là vì phu quân các nàng mấy năm qua đã không ngừng tặng lễ cho Tề quốc công phủ.

Phương Lệ Nương có việc vui, tinh thần cũng phấn chấn hơn, lại thấy muội muội cấp thể diện cho mình, vui vẻ ôm lấy Đỗ Hằng Sương hôn lấy hôn để, sau mới lặng lẽ kéo tay áo Phương Vũ Nương dặn dò “lát nữa đừng vội đi, tỷ muội chúng ta đã lâu không gặp, có rất nhiều lời muốn nói nha”

Phương Vũ Nương gạt đầu, mang Đỗ Hằng Sương ra ghế ngồi

Đỗ Hằng Sương ngồi một lát liền thấy chán, nha hoàn liền mang nàng ra ngoài tìm biểu ca, biểu tỷ chơi

Người trong bàn liền lấy Phương Vũ Nương làm chủ, thay nhau mời rượu

Đại nha hoàn Thúy Cầm liền thay nàng chắn rượu, vì chưa tới ba tháng nên không thể nói đang mang thai, chỉ có thể nói thân thể Phương Vũ Nương không khỏe, đại phu nói không nên uống rượu. Mọi người mới thôi, vừa ăn uống vừa nói chuyện

Những người này đều có quan hệ họ hàng nên nói một hồi lại nói tới chuyện Long gia và Tiêu gia

“Tỷ phu trèo lên giường em vợ rồi lại không chịu trách nhiệm, chỉ cho một vạn lượng bạc mà thôi” một người ngữ khí như có vẻ đáng tiếc nhưng trong lòng lại vui mừng mà nói

Đó không phải là chuyện của Long Thu Diệp và Tiêu Thụy Sinh sao? Sao lại kéo lên người Tiêu Tường Sinh?

Phương Vũ Nương trong lòng nhảy dựng, vội hỏi: “Rõ ràng không phải như thế, người nói như vậy là có ý gì?” Đối phương không có chỉ mặt gọi tên, nàng cũng không tiện hỏi rõ, chỉ đành lập lờ

Người nọ cười nói: “Đỗ phu nhân, chuyện này, chúng ta trong lòng đều biết rõ. Tuy nói không phải do tỷ phu mà là thân đệ đệ của tỷ phu làm nhưng mọi người đều biết, thân đệ đệ này chưa thành thân, nếu thực sự là hắn làm thì để hắn cưới em vợ đi, chẳng phải là một chuyện tốt sao? Cần gì cho một vạn lượng bạc. Các người nói, có cái lý này không? Cho dù dùng kiểu tám người khiêng cưới vợ cũng không tốn chừng đó tiền nha. Một ngàn lượng bạc lận đó. Ta biết khi tỷ phu kia cưới tỷ tỷ cũng chỉ mất có năm ngàn lượng bạc sính lễ nhưng gả em vợ lại cho tới một vạn. Một vạn lượng bạc, các người lớn như vậy đã từng thấy qua số tiền lớn như vậy không? Còn nói không có chuyện gì, có quỷ mới tin đó”

Phương Vũ Nương đã biết rõ mọi chuyện, thấy người nọ đổi trắng thay đen, đổ mọi chuyện cho Tiêu Tường Sinh thì tức giận nhướng mày, đặt đũa xuống, lạnh lùng nói “cũng là thân thích, cho một vạn lượng bạc làm người khó chịu sao? Chẳng lẽ vậy là trong đó có chuyện sao?”

Nói xong liền ngoắc nhị tử của Phương Lệ Nương là A Bác lại “A Bác, tiểu di cho người một vạn lượng bạc cưới vợ, xem có ai kiểm cố đặt điều hay không. Đối với người, cả đời chưa chắc kiếm được một ngàn lượng bạc nhưng đối với chúng ta thì chỉ là một tháng tiền tiêu vặt của ta mà thôi”

16. Quyển 1 - Chương 16: Cứu Trường

Phương Vũ Nương thích nhất là ngân phiếu, lúc trước Đỗ Tiên Thành hay dùng ngân phiếu để dỗ Đỗ Hằng Sương cũng là vì nàng, trước kia cũng từng đối với nàng như thế.

Phương Vũ Nương rút từ trong túi ra một nắm ngân phiếu đưa cho A Bác ‘cầm đi, nếu dùng không hết thì cho người nghèo, coi như là làm việc thiện’ nói xong lạnh lùng nhìn người nhiều chuyện kia.

Nữ nhân kia sắc mặt hết trắng lại hồng, mỡ trên mặt không ngừng run run, lớp phấn dày đặc cơ hồ muốn rơi hết.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm, bọn họ cũng chỉ là gia đình bậc trung như nhà Phương Lệ Nương, không tính là phú quý cũng chưa từng gặp qua nhà phú quý thực sự. Bọn họ cũng biết Đỗ gia và Tiêu gia có tiền nhưng không ngờ lại giàu đến mức này.

Có người nhìn Phương Vũ Nương, ánh mắt đã không được bình thường.

Đại nha hoàn Thúy Cầm của Phương Vũ Nương lại gấp như kiến bò trong chảo

Trước khi ra cửa, Âu dương nương đã dặn dò nhiều lần, muốn nàng coi chừng phu nhân, đừng để phu nhân gây phiền toái cho lão gia. Nghe nói từ lúc hoàng thượng tuyển tú, trong cung liền có thêm nhiều phi tử cũng từ đó mà thu không đủ chi. Vì thế bắt đầu gia tăng thu thuế khắp các ngành nghề kinh doanh, thậm chí còn có lời đồn quan phủ muốn thu lại bớt quyền thu mua muối cũng giảm bớt số lượng quan phủ hành nghề muối thương.

Tiêu gia và Đỗ gia tuy có quan chức, cũng không phải lo chuyện tăng thuế nhưng triều đình siết chặt quyền kinh doanh muối, đối với hai nhà vẫn có đả kích.

Chuyện này Phương Vũ Nương từng nghe Đỗ Tiên Thành đề cập hai lần, nhưng nàng nghe không hiểu cũng không để trong lòng. Nhưng Âu dương nương xuất thân bất phàm, hiểu được tầm quan trọng của sự việc liền dặn Thúy Cầm trông chừng phu nhân, đặc biệt đừng để phu nhân ở bên ngoài khoe của, truyền đến tai người có tâm, không biết sẽ gây ra bao nhiêu sóng gió. Nhưng nàng chỉ là nha hoàn mà người ở đây đều có thân phận phu nhân quan gia, dù là thất phẩm tếp riu thì cũng là quan, làm sao có chỗ cho một nha hoàn như nàng nói chuyện.

Đang gấp thì Đỗ Hằng Sương ở bên ngoài chơi đã mệt mỏi liền cười ha ha chạy vào, nhìn thấy Thúy Cầm vẻ mặt lo lắng liền nín váy nàng, nhỏ giọng hỏi ‘Thúy Cầm tỷ tỷ, người không thoải mái sao? Có phải bị đau bụng không?’

Lúc trước ở Đỗ gia, có lần đại nha hoàn Thúy Tâm của Phương Vũ Nương đến kỳ nguyệt sự cũng mặt nhăn mày nhí. Khi đó Đỗ Hằng Sương có hỏi qua, Thúy Tâm nói là đau bụng, từ đó nàng thấy ai không thoải mái đều hỏi có phải đau bụng hay không.

Thấy bộ dáng tò mò của Đỗ Hằng, Sương, Thúy Cầm linh cơ vừa động, ôm Đỗ Hằng Sương đứng dậy, chỉ vào một đám người đang ngây như phỗng trong phòng, còn có A Bác đang cầm một nắm ngân phiếu miệng há hốc ra, nói với Đỗ Hằng Sương “đại tiểu thư, phu nhân vừa rồi tặng ngân phiếu của đại tiểu thư đi tặng cho người, đại tiểu thư đi lấy lại có được hay không?”

Đỗ Hằng Sương nhăn mặt, mắt húng nói “ngân phiếu là cha cho nương, nương muốn cho ai thì cho, sao Thúy Cầm tỷ tỷ muốn Sương nhi lấy lại?”

Thúy Cầm không ngờ Đỗ Hằng Sương mới hai tuổi rưỡi mà miệng lưỡi lanh lợi như vậy

“Được rồi, Đại tiểu thư nói đúng. Nhưng phu nhân đem ngân phiếu cho người khác, lão gia sẽ không vui” Thúy Cầm vắt hết óc tìm từ khiến cho Đỗ Hằng Sương có thể hiểu cũng có tác dụng với nàng.

Đỗ Hằng Sương thích cha nàng hơn mẹ. Vì vậy vừa nghe nói phụ thân sẽ không vui, hai mắt xoay chuyển một vòng, con ngươi lấp lánh, tuột khỏi người Thúy Cầm chạy tới chỗ Phương Vũ Nương

“Nương, nương, hôm qua phụ thân bảo Đỗ quản gia mang đến một ngân phiếu một vạn lượng, nói là chi tiêu trong nhà trong một năm, sao người lại cho biếu ca? vậy Sương nhi phải làm sao? Sang năm nhà chúng ta có cơm ăn hay không?” Đỗ Hằng Sương ôm cánh tay Phương Vũ Nương lắc lắc, thanh âm như sắp khóc

Nàng tuổi nhỏ, miệng lưỡi lại lanh lẹ, ngôn từ lưu loát, mắt lại lấp lánh hai giọt lệ khiến cho mọi người đều tin lời nàng. Tục ngữ nói đồng ngôn vô kỵ, nên rất nhiều người lớn đều ảo tưởng, cho rằng tiểu hài tử không biết nói dối.

A Bác có phản ứng đầu tiên, vội vàng nhét tiền vào tay Đỗ Hằng Sương, ôm nàng dậy mà dỗ dành “Sương nhi muội muội đừng khóc, biếu ca trả ngân phiếu lại cho người. Sương nhi muội muội sẽ có cơm ăn”

Đỗ Hằng Sương gắt gao ôm chặt ngân phiếu vào lòng, nín khóc mỉm cười “cảm ơn A Bác biếu ca”

Phương Vũ Nương trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Đỗ Hằng Sương, tức giận đến phát run, đang muốn giận dữ lên tiếng, Thúy Cầm nháy mắt ra hiệu cho Phương Lệ Nương ở đối diện

Phương Lệ Nương lập tức đi tới, nắm tay nàng lôi kéo ‘ta có chuyện muốn nói, theo ta vào trong’

Phu nhân mập mạp vừa rồi bị Phương Vũ Nương dùng tiền khi dễ cũng hồi hồn, vỗ bàn cười lớn “chao ôi, cười chết ta. Ở trước mặt ta ra vẻ giàu có, thì ra là phỗng má giả làm người mập nha. Tiếc là người chém gió lại bị nữ nhi của mình vạch trần. Nếu là ta, thực sự mắc cỡ chết đi được, còn mặt mũi nào mà ngồi đây”

Mọi người cũng cười vang, vui sướng khi người gặp họa

Tuy mấy người này cả đời chưa chắc có được một vạn lượng nhưng so với chuyện chủ mẫu nhà muối thương

một tháng có một vạn lượng bạc tiêu vật thì họ tin chi tiêu cả nhà muối thương trong vòng một năm là một vạn lượng bạc hơn. Dám nổ mình có một vạn lượng bạc tiêu vật hàng tháng, khi dễ bọn họ là người nghèo không biết gì sao? Hừ, chém gió coi chừng có ngày gặp bão na.

Tiếng cười của mọi người vang tới tận buồng trong.

Mọi người tiếng cười truyền đến buồng trong.

Phương Vũ Nương càng tức giận “người nghe tiện nhân kia nói gì không? Tỷ, người đừng lôi kéo ta, để ta đi giáo huấn nàng một chút. Còn Sương nhi nữa, người đừng chạy, tới đây cho ta. Trước mặt mọi người mà dám nói dối, làm mất thể diện mẫu thân người, người ngứa da rồi sao? Trở về xem Âu Dương nương thu thập người thế nào” tuy tức giận đến thở hổn hển nhưng vẫn luyện tức động tới một cọng tóc của Đỗ Hằng Sương nên tay giơ lên hai lần, cuối cùng cũng thả xuống, khóe mắt muốn rơi lệ

Phương Lệ Nương liền nhẹ giọng an ủi nàng. Chờ Phương Vũ Nương bình tĩnh lại, Phương Lệ Nương mới thấp giọng nói “cũng không trách mấy người này nói nhảm, vốn là chuyện trong nhà, ai có thể nói rõ ràng chứ. Người cũng cẩn thận một chút, thà đắc tội quân tử chứ không thể đắc tội tiểu nhân” nói xong đi đến bên người Phương Vũ Nương, giọng nói càng nhỏ hơn “người biết Long Thu Diệp kia đi theo người nào không?”

Không dùng từ giả mà lại là đi theo, nhất định có chuyện.

Phong Vũ Nương trong lòng đang buồn bực nên không chú ý tới khác biệt nhỏ này, lấy khăn lau nước mắt hỏi “không phải cho một vạn lượng bạc đồ cưới sao, chẳng lẽ không có ai nguyện ý cưới nàng?”

Đại Chu dân phong tương đối cởi mở, chuyện tương tự như Long Thu Diệp, chỉ cần giả đi xa thì không ai biết đến. Nam nhân nguyện ý cưới nàng chắc chắn cũng không nhiều lời để người ta biết hấn cưới một nữ tử đã thất trinh.

Phương Lệ Nương cười nhạo một tiếng, “Nếu quả như thật có một vạn bạc của hồi môn, nam nhân nguyện ý cưới nàng sẽ xếp hàng dài từ Đan Phượng môn phía bắc đến Thừa Thiên môn phía nam nha, vấn đề là phải có bạc mới được”

“Tiêu đại ca là người nói là làm. Hấn nói cho một vạn lượng thì nhất định sẽ cho” Phương Vũ Nương chịu ảnh hưởng của Đỗ Tiên Thành nên rất tin tưởng Tiêu Tường Sinh

Phương Lệ Nương thần bí hề hề lắc đầu, “Tiêu đại gia đương nhiên cho bạc, nhưng là Long gia...đem Long Thu Diệp bán cho sư gia hơn sáu mươi tuổi vừa chết vợ ở phủ Kinh triệu doãn”

“Chẳng lẽ làm làm vợ kế?!” Phương Vũ Nương thập phần khiếp sợ. làm vợ kế một lão nhân hơn sáu mươi tuổi, thực sự là quá thảm

“Phi! Một nữ tử thất trinh còn không có đồ cưới, ai thêm cưới nàng làm chính thất chứ. Nàng là bị bán làm tiểu thiếp” Phương Lệ Nương cười lớn tiếng “đoán không ra phải không? Long gia cũng thật sự ngoan độc, hoàn toàn không coi thứ nữ là người. Tỷ tỷ Long Thu Diệp đúng là số tốt, từ trong nhà như vậy cũng được gả tới một nhà tốt. Chuyện số mệnh, không tin không được”

...

Rời khỏi nhà đại tỷ, Phương Vũ Nương vẫn còn khiếp sợ.

Đều là nữ nhân, đối với Long Thu Diệp, Phương Vũ Nương vẫn có vài phần đồng tình. Tuy nàng không nên mơ tưởng tới tỷ phu, vạn ác dân đứng đầu nhưng dù sao nàng cũng không đáng có kết cục thảm như vậy

Xấu nhất là tên Tiêu Thụy Sinh khốn kiếp, giả danh đại ca mình lừa gạt thiếu nữ vô tri, cuối cùng còn nhờ đại ca hấn giải quyết hậu quả, hấn lại không có chuyện gì, sau này vẫn có thể bàn chuyện cưới gả, lấy cô nương nhà tốt về làm chính thất.

Phương Vũ Nương cũng rất đồng tình với Long Hương Diệp nhưng đối với việc Long Thu Diệp gắp kết cục thảm như vậy, trong lòng cũng có mấy phần thương hại.

Chuyện này làm nàng chấn động nên quên luôn chuyện Đỗ Hằng Sương nói dối, nhìn thấy Đỗ Tiên Thành liền kể lại chuyện Long Thu Diệp cho hắn nghe

Đỗ Tiên Thành cũng giật mình chấn kinh “Long gia làm như vậy, Tiêu đại ca có biết hay không?”

Phương Vũ Nương lắc đầu, “ta sao biết được, ta mới vừa từ chỗ đại tỷ trở về. Ah, nữ nhi bảo bối của người hôm nay đã làm sai, người phải hảo hảo giáo huấn nàng mới được, đừng có cưng chiều quá mức”

Đỗ Tiên Thành vẫn còn nghĩ chuyện của Long Thu Diệp, cảm thấy có chút không ổn, lắm bầm ‘chuyện này ta phải đi nói với Tiêu đại ca một tiếng’ nói xong oán giận mắng Long gia “đem Long Thu Diệp gả cho một hộ nông dân nào đó ở xa làm chính thê cũng được vậy. Sao lại bán nàng cho một lão nhân làm thiếp, bán cho lão nhân thì cũng thôi đi, lại còn bán cho sư gia của Kinh triệu doãn, nếu sau này Long Thu Diệp được sủng, Long gia và Tiêu gia nhất định sẽ không yên đâu”

17. Quyển 1 - Chương 17: Huỳnh Đệ

Phương Vũ Nương nghe Đỗ Tiên Thành thì thảo tự nói, giật mình nói: “ng nghiêm trọng vậy sao?” neho mắt lại “không thể nào, cho dù nàng được sủng ái thì cũng chỉ là thiếp, có thể lật trời được sao?”

Đỗ Tiên Thành cười khổ, “Người có biết cái gì gọi là chó cùng dứt giậu không? Chúng ta làm kinh doanh, quan trọng nhất là hòa khí sinh tài, làm người luôn chừa đường lui, sau này còn có ngày gặp lại. Long gia

đổi đãi với Loing Thu Diệp như vậy mà nàng cũng không phải người yếu đuối, hiền lành, một khi nàng đắc thế, Tiêu gia thì sao ta không biết nhưng Long gia nhất định là trốn không thoát. Không được, ta phải đi nói cho Tiêu đại ca biết, bọn họ nên chia nhà ra”

Phương Vũ Nương im lặng thật lâu sau, cười nhạt một tiếng, đi ra ngoài ‘theo ta thấy là người suy nghĩ nhiều quá thôi. Người ta chỉ có hai anh em, bảo chia nhà, ngoại trừ đắc tội người ta thì có gì tốt chứ?’

Đỗ Tiên Thành ho khan một tiếng, nói khoác mà không biết ngượng nói: “Ta đây là vì khuê nữ suy nghĩ.”

“Liên quan gì tới khuê nữ của người?” Phương Vũ Nương dừng bước, quay đầu tò mò hỏi

“Đương nhiên là có quan hệ. Tiêu gia huynh đệ không tách ra, tương lai nếu Long Thu Diệp đắc thế, đối phó Tiêu Thụy Sinh, chính là đối phó Tiêu gia. Nếu Tiêu gia bại rồi, khuê nữ chúng ta gả vào đó chẳng phải chịu khổ sao?” Đỗ Tiên Thành suy nghĩ thật xa.

Phương Vũ Nương sững sốt, nghe xong thì cười đến mức gập bụng “người đúng là suy nghĩ quá nhiều. Ta thấy người vẫn nên quản khuê nữ của mình đi. Nàng hôm nay dám nói dối trước mặt mọi người, làm mất mặt ta. Mới hơn hai tuổi đã tinh linh cổ quái, không quản giáo tốt, không biết sau này sẽ gây ra chuyện gì nữa”

Đỗ Tiên Thành nghe vậy, cau mày nói “người nói vậy là sao? Sương nhi nhà ta đã làm sai chuyện gì? Có phải có hiểu lầm gì không?”

Phương Vũ Nương đỏ mặt, đi đến trước mặt Đỗ Tiên Thành, chỉ tay vào mũi hần máng “Đỗ Tiên Thành. Người sùng nữ nhi có mức độ thôi. Nàng không có làm sao? Nàng mới hơn hai tuổi, làm sai là bình thường, ta sao có thể hiểu lầm nàng. Chẳng lẽ người nói ta không bằng một tiểu hài tử hai tuổi rưỡi sao?”

Đỗ Tiên Thành thấy Phương Vũ Nương nổi giận, nghĩ nàng có thai, cảm xúc thất thường liền ôm nàng trấn an

Đợi khi tâm tình Phương Vũ Nương ổn định lại, Đỗ Tiên Thành mới nói “ta đi hỏi Sương nhi xem việc thế nào. Nếu thực sự nàng sai, ta bảo nàng đến xin lỗi người”. Nói xong lại có chút không cam lòng mà bổ sung “nếu quả thật là nàng sai, người là nương cũng phải có trách nhiệm, bắt một tiểu hài tử nhận sai, ta không đành lòng a. Người nhất định cũng không đúng hết” nói xong vội nhanh chân bỏ trốn

Trong phòng Đỗ Hằng Sương, Âu dương nương đang nói chuyện với nàng, hỏi thăm nàng đến nhà dì làm gì, ăn những gì, nói gì..

Đỗ Hằng Sương vô cùng cao hứng đem những chuyện mình làm trong ngày báo cáo tỉ mỉ, kể cả sự kiện một vạn lượng ngân phiếu. Nàng tuy tuổi còn nhỏ nhưng giống Phương Vũ Nương, nói chuyện rất lanh lợi, trật tự ngăn nắp, rất nhanh đã khiến Âu dương nương hiểu được sự việc.

“Ai nha, đại tiểu thư của ta, người thật là giỏi, mau nói thật cho dưỡng nương biết, những lời này là người tự mình nghĩ ra hay Thúy Cầm dạy người nói?” Âu dưỡng nương ôm Đỗ Hằng Sương vào lòng, cổ nén kích động mà hỏi

Đỗ Hằng Sương dựa vào ngực Âu dưỡng nương, cảm nhận sự mềm mại từ bộ ngực của nàng, cười khanh khách nói “là ta tự nghĩ ra. Thúy Cầm tỷ tỷ nói, không thể để người khác biết nhà chúng ta một tháng tiêu xài một vạn lượng bạc, như vậy rất nhiều, nếu để người khác biết, phụ thân sẽ không vui. Ta liền nhớ dưỡng nương từng nói, một năm có mười hai tháng, dài hơn một tháng. Một tháng một vạn lượng bạc thì quá nhiều, vậy một năm một vạn chắc sẽ không bao nhiêu, cho nên ta mới nói là tiền tiêu xài trong một năm”

Âu dưỡng nương vừa mừng vừa sợ, xoa xoa đầu Đỗ Hằng Sương, thấp giọng nói “tiểu thư thật thông minh, còn thông minh hơn các tiểu thư ở Âu Dương gia mà dưỡng nương đã từng gặp”

Đỗ Hằng Sương biết là đang khen nàng cũng cao hứng nói “tiêu xài là sao? Một vạn lượng bạc rất nhiều sao?” Dù sao cũng là tiểu hài tử, nhiều chuyện là nghe người lớn nói, cũng chỉ biết qua loa mà thôi, hơn nữa nàng còn chưa học tính toán nên bảo sao thì hay vậy

“Sương nhi, dưỡng nương nhất định dụng tâm dạy người, làm cho Sương nhi nhà chúng ta trở thành tiểu thư có giáo dưỡng nhất kinh thành” Âu dưỡng nương trầm hạ quyết tâm, Đỗ Hằng Sương cũng cười đến tít mắt.

Đỗ Tiên Thành không lên tiếng đi vào, ở ngoài cửa nghe được đối thoại của Đỗ Hằng Sương và dưỡng nương liền đi tìm Thúy Cầm hỏi rõ sự việc, liền biết được chuyện Phương Vũ Nương nói là gì.

Đỗ Hằng Sương không chỉ không sai mà còn cứu vãn sai lầm của Phương Vũ Nương.

Một tiểu oa nhi hơn hai tuổi đã có thể tự mình giải quyết vấn đề, vãn hồi sai lầm của người lớn. Phần tâm trí và bản lĩnh này thật không thể coi thường.

Nếu Sương nhi là nhi tử...

Trong nháy mắt, Đỗ Tiên Thành cực kỳ mong Đỗ Hằng Sương là nam nhi, như vậy hẳn nhất định sẽ truyền lại cơ nghiệp của mình, để nàng phát huy dương đại gia nghiệp của Đỗ gia.

Đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc.

Đỗ Tiên Thành thở dài một tiếng, rời nhà, đi Tiêu gia tìm Tiêu Tường Sinh nói chuyện.

Tiêu Tường Sinh nghe Đỗ Tiên Thành đến, cũng rất là kinh ngạc. Gần đây hẳn vì chuyện cửa hàng, bận đến sứt đầu mẻ trán nên hoàn toàn không biết chuyện Long gia đã làm.

“Đã nhận tiền của ta lại dám ở trước mặt ta làm ra loại chuyện này, Tiêu Tường Sinh ta chưa từng gặp qua. Đồ lão đệ, ngươi từng gặp qua chưa?” Tiêu Tường Sinh giận tái mặt, gương mặt tuấn mỹ âm trầm, lệ khí bắn ra bốn phía.

“Không có, nhưng mà, đại ca, chỉ có một vạn lượng bạc thôi, ngươi đừng tức giận, hãy nói với đại tẩu một tiếng, để nàng về nhà mẹ để xử trí đi. Ngươi còn dính vào, không biết mấy người rảnh rồi còn thêm dè gì nữa. Những gì cần làm, đại ca đã làm hết rồi, không thẹn với lòng là được. Ta đến là để nhắc nhở đại ca một tiếng, hơn nữa Thụy Sinh tuổi tác cũng không còn nhỏ, mau cưới vợ cho hắn rồi chia nhà đi”. Đồ Tiên Thành và Tiêu Tường Sinh luôn đối xử chân thành với nhau, nói gì cũng không sợ mất lòng.

Tiêu Tường Sinh và Đồ Tiên Thành cùng vào sinh ra tử trên chiến trường, tình cảm còn thân thiết hơn huynh đệ ruột thịt, hơn nữa hai người còn hợp ý nhau, lại cùng nhau kinh doanh nên thân lại càng thân.

Duyên phận giữa người và người đôi khi kỳ diệu như vậy.

Vốn là người xa lạ, cuối cùng cũng có thể thân mật khăng khít.

Vốn là thân nhân huyết mạch tương liên cuối cùng lại thủy hỏa bất dung

Xảy ra chuyện này, Tiêu Tường Sinh cũng thấy do mình đã nuông chiều, dung túng đệ đệ Tiêu Thụy Sinh quá mức, chân thành nói “lời người nói, ta sẽ nhớ kỹ. Ta đi bàn với tẩu tử người” nói xong gọi người mang Tiêu Sĩ Cập tới “đi tới phòng bếp lấy cháo bát lạp rồi tự mình mang đến nhà Đồ thúc đi, còn có một thùng lễ vật nhỏ, ngươi cũng đem qua cho Sương nhi đi”

18. Quyển 1 - Chương 18: Nha Hoàn

Tiêu Sĩ Cập nghe nói đến Đồ gia liền cao hứng vô cùng, hỏi thúc Đồ Tiên Thành “Đồ thúc, ta cũng có ít lễ vật muốn tặng cho Sương nhi muội muội, ngươi đợi nha” nói xong nhanh như chớp chạy về phòng mình, đem mấy thứ mình cất giữ gói lại thật kỹ.

Đồ Tiên Thành nhìn thấy hai tiểu nha hoàn vẫn đi theo sau Tiêu Sĩ Cập mà trước kia chưa từng thấy, dăm chiêu hỏi Tiêu Tường Sinh “hai nha hoàn kia là vừa chọn cho Cập nhi sao?”

Tiêu Tường Sinh liếc nhìn hai nha hoàn, gật đầu nói “tẩu tử người nói Cập nhi qua năm đã sáu tuổi, lại là trưởng tử trong nhà, không nên cả ngày đi theo dưỡng nương và vú em, nên hôm qua mới sa thải dưỡng nương và vú em của hắn. Hai nha hoàn này là nha hoàn trong phòng quản sự mà tẩu tử người vừa an bài cho Cập nhi. Một người tên là Tiểu Nụ, năm nay mười hai tuổi, là đại nha hoàn trong phòng Cập nhi. Người kia tên là Tiểu Thanh, mới sáu tuổi, thông minh lanh lợi, nghe nói còn biết đọc sách viết chữ. Tẩu tử người nói, vừa có thể đốc thúc Cập nhi học tập, vừa giúp hắn mài mực dọn sách”

Đồ Tiên Thành nghe, cười gượng hai tiếng, “Đại ca, không phải bà mụ thì là nha hòa, Cập nhi suốt ngày

tiếp xúc với các người cũng lấy nhiệm nữ tính, vẫn nên tìm cho hấn hai gã sai vặt đi, hay là sau này vào ngày lễ, bảo Cập nhi tới cửa hàng tìm ta, ta sẽ tự mình dạy hấn kỵ xạ, có được không?”

Tiêu Tường Sinh vui mừng khôn xiết. Đỗ Tiên Thành kỵ xạ rất tốt, năm đó trên chiến trường Cao Câu Lệ, hấn trên lưng ngựa buông tên đã giết chết không biết bao nhiêu đại tướng của Cao Câu Lệ. Sau này Cao Câu Lệ mai phục tiêu diệt bọn họ, phần lớn nguyên nhân là muốn giết chết Đỗ Tiên Thành trả thù cho các tướng lĩnh của mình.

“Huynh đệ nói như vậy, ta từ chối thì thành xa lạ, mai lại trùng hợp là ngày lễ, ta sẽ bảo Cập nhi đi tìm người” Tiêu Tường Sinh vội nói

Đỗ Tiên Thành thấy vậy mới yên lòng “quyết định vậy đi”

Lúc này Tiêu Sĩ Cập đã cùng hạ nhân mang theo lễ vật đi ra, Đỗ Tiên Thành liền mang theo hấn trở về Đỗ gia.

Bởi Tiêu Sĩ Cập không có đường nương hay vú em, cho nên hai tiểu nha hoàn Tiểu Nụ, Tiểu Thanh đi theo chiếu ứng.

Tiêu Tường Sinh đi chính phòng tìm Long Hương Diệp nói chuyện.

Từ sau khi Long Thu Diệp rời đi, bệnh của Long Hương Diệp cũng tốt hơn, lại dốc lòng chăm sóc tiểu hài tử, không để cho người khác chen vào, ly gián tình cảm mẫu tử, bởi vậy luôn muốn vú em mỗi ngày đều mang Tiêu Thái Cập đến trước mặt nàng, nửa khắc cũng không rời xa.

Lúc đầu Tiêu Thái Cập không quen, suốt ngày khóc lóc. Mỗi lúc như vậy, Long Hương Diệp lại ôm hấn vào lòng, làm hấn quen với hơi thở của mình, làm cho hấn nhớ lại ký ức của mẫu thân.

Tiêu Thái Cập dù sao cũng là một đứa trẻ mới hơn sau tháng, rất nhanh đã quên mất Long Thu Diệp, thân thiết với Long Hương Diệp.

Tiêu Tường Sinh nhìn bộ dáng Long Hương Diệp bây giờ, có chút như uốn cong thành thẳng nhưng không đành lòng nói rõ, chỉ nói “thân thể của ngươi vừa khỏe hơn, sao không hảo hảo nghỉ ngơi một chút? Mỗi ngày đều ôm Thái nhi, không mệt sao?”

Long Hương Diệp mỉm cười đứng lên, “Là hài nhi thân sinh của ta, sao ta lại mệt cho được? sao lão gia lại tới lúc này”

Tiêu Tường Sinh cho hạ nhân trong phòng lui hết ra ngoài mới nói với Long Hương Diệp “chúng ta cho muội muội ngươi một vạn lượng bạc đồ cưới, nhà mẹ ngươi dùng thế nào, ngươi có biết hay không?”

Long Hương Diệp cứng lại, ánh mắt lóe lên, không dám nhìn Tiêu Tường Sinh, cúi đầu, nhẹ nhàng vỗ vỗ Tiêu Thái Cập trong lòng.

Tiêu Tường Sinh thấy vậy liền hiểu được chuyện của Long Thu Diệp, nàng đều biết, hơn nữa còn luôn giấu mình.

“Chúng ta là phu thê, người có chuyện sao không nói với ta?” Tiêu Tường Sinh thở dài “ta không đáng để người tin sao?”

Long Hương Diệp trong lòng chua chát, không nhịn được hỏi “lão gia, người luôn quan tâm muội muội ta như vậy, sao lúc trước lại gả nàng ra ngoài? Nếu muốn thu vào phòng, ta cũng không...”

Tiêu Tường Sinh liền cắt ngang lời nàng, không vui nói “sao người lại nghĩ như vậy? nếu ta muốn nạp thiếp cũng không đụng tới thân muội muội người để làm mất thể diện của người”

“nhưng lão gia quan tâm nàng như vậy, lúc trước vì chuyện nàng vào cung mà chạy tung chạy tót khắp nơi, giờ còn quan tâm tới chuyện cưới gả của nàng, chẳng lẽ lão gia thực sự không để ý?” Long Hương Diệp rất bất an, nàng không biết rốt cuộc Tiêu Tường Sinh nghĩ thế nào.

Tiêu Tường Sinh cau mày “người đọc sách thấy quá nhiều phải không? Ta có ý gì với nàng? Người khác nói vậy, ta sẽ không để ý nhưng là người, ta rất tức giận. Nếu người thật hiền lành như biểu hiện của người, ta cũng không nhiều lời nữa. Người nhanh chóng nạp thiếp cho ta đi, miễn cho người ngày nào cũng lo lắng. Ta thành toàn cho người” nói xong đứng lên, phất tay áo bỏ đi

Long Hương Diệp ngăn người, sững sờ nhìn theo bóng dáng của Tiêu Tường Sinh.

Bên này Đỗ Tiên Thành mang Tiêu Sĩ Cập về Đỗ gia, đầu tiên để hắn đi gặp Đỗ Hằng Sương, còn mình mang theo lễ vật cùng hai nha hoàn của Tiêu Sĩ Cập đi gặp Phương Vũ Nương.

Để hai nha hoàn ở bên ngoài chờ, Đỗ Tiên Thành đi vào nội thất nói chuyện với Phương Vũ Nương

“Dưỡng nương cùng vú em đều đưa đi? Đổi thành hai nha hoàn?” Phương Vũ Nương trừng mắt “Cập nhi mới có sáu tuổi, hai nha hoàn kia bao lớn? có thể chăm sóc tốt cho hắn sao?”

“Ta đưa người tới rồi, người tự đi nhìn xem, nếu thấy không ổn, ta đi nói với Tiêu đại ca” Đỗ Tiên Thành vì nữ nhi Đỗ Hằng Sương, việc gì cũng muốn phòng ngừa chu đáo.

Phương Vũ Nương cũng thực thận trọng, gật đầu nói: “Ta đi xem xem, người ở nơi này chờ.”

Đi đến gian ngoài, Phương Vũ Nương ngồi xuống trường tháp, cẩn thận đánh giá hai nha hoàn. Người lớn hơn nhìn rất quen.

“Các người là nha hoàn của Cặp nhi?” Phương Vũ Nương tay ôm lò sưởi, hai mắt không ngừng đánh giá hai nha hoàn trước mặt

Tiểu Thanh và Tiểu Nụ vội tươi cười tiến lên hành lễ

“Đỗ phu nhân mạnh khỏe, nô tỳ Tiểu Thanh.”

“Nô tỳ Tiểu Nụ.”

Phương Vũ Nương chợt tỉnh ngộ.

Tiểu Nụ? đây chẳng phải là nha hoàn đã hỗ trợ cho Tiêu Thụy Sinh làm bậy với Long Thu Diệp sao?

Người có phẩm hạnh có vấn đề như thế sao lại để đi theo Tiêu Sĩ Cặp?

Lại nhìn Tiểu Thanh, thấy nàng trắng nõn phần nộn, mặt mũi xinh đẹp, tuy không diễm lệ bẩm sinh như nữ nhi của mình nhưng cũng là một mỹ nhân. Giọng nói lại nũng nịu, giờ tay nhắc chân đều toát ra phong tình lại quý củ như là có chút kiến thức

Phương Vũ Nương liền chú ý tới Tiểu Thanh “trước kia chưa từng thấy người, người mới tới sao?”

Tiểu Thanh cười gật đầu, đang tính lên tiếng thì Tiểu Nụ đã cướp lời “Đỗ phu nhân có điều không biết, Tiểu Thanh là được phu nhân nhà chúng ta mới mua từ chợ người về. Nghe nói cũng xuất thân là thư hương thế gia, vì quê nhà bị lũ lụt, cha chết, nàng và mẫu thân bị người trong tộc đuổi đi phải đến Trường An tỵ nạn, vốn là đến nương nhờ nhà họ hàng nhưng chưa tìm được người thân thì lộ phí đã dùng hết, mẹ nàng liền mang nàng đến chợ người bán mình làm nô. Phu nhân nhà chúng ta thấy mẫu thân nàng tay nghề may vá rất tốt, lại thấy nàng tay chân sạch sẽ nên mua cả hai mẹ con nàng” còn mỉm cười bổ sung “Tiểu Thanh muội muội ký tử khế, Đỗ phu nhân cứ yên tâm”

19. Quyển 1 - Chương 19: Tiểu Tư

“Lại là thư hương thế gia? Cũng quá nhiều nha. Nhà chúng ta là thương hộ tiểu quan, lại có thể dùng người của thư hương thế gia làm nô tỳ, thật sự là mặt mũi rất lớn nha”. Phương Vũ Nương nhớ tới những lời Âu Dương nương từng nói về Long gia, trong lòng cảm thấy buồn cười

Tiểu Thanh nghe nàng nói vậy, mặt đỏ bừng, lắp bắp bổ sung “Đỗ phu nhân, là Tiểu Nụ tỷ tỷ nói quá lên thôi. Nhà chúng ta chỉ là nông gia bình thường, chỉ là có đọc vài cuốn sách, biết được mấy chữ mà thôi, không dám nhận là thư hương thế gia, không dám bôi nhọ mấy chữ này. Nô tỳ vạ vạ không gánh nổi” nói xong còn quỳ xuống dập đầu với Phương Vũ Nương xem như là giải thích.

Tiểu Nụ hừng lạnh, hơi chường mắt Tiểu Thanh. Đồ gia cũng giống như Tiêu gia thôi nàng quỳ như thế làm mất hết mặt mũi của Tiêu gia, để lát nữa trở về, phải méc với phu nhân mới được.

Phương Vũ Nương thấy Tiểu Thanh làm vậy, trong lòng rất không thoải mái nhưng lại không bắt lỗi được, chỉ nhú mày, bỏ lò sưởi xuống, thản nhiên nói “được rồi, các người lui ra đi” nói xong liền bảo hai nàng ra ngoài hành lang gấp khúc mà đứng.

Lúc này đang là mùa đông, Trường An gió lạnh như dao, rét đến thấu xương. Nhà nào cũng đặt chậu than trong phòng hoặc là đặt lò sưởi cho ấm.

Tiểu Nụ và Tiểu Thanh đứng ở hành lang gấp khúc một lát, rất nhanh đã bị lạnh đến phát run.

Tiểu Nụ ở Tiêu gia đã trải qua cuộc sống phú quý, theo Tiêu Sĩ Cập ra ngoài cũng là ngồi xe, trong xe còn có lò sưởi tay, bồn ấm, chưa từng bị lạnh. Nàng chỉ mới mười hai, mười ba tuổi, đang tuổi bắt đầu biết làm đẹp, nên vào đông cũng không mặc nhiều đồ, chỉ mặc một áo khoác ngắn tay, váy chỉ hơi dày một chút. Nàng không mặc đệm váy, bởi vì như vậy váy sẽ trở nên cứng, bước đi rất khô khan, khó coi. Khi ở Tiêu gia, nàng luôn để tiểu nha hoàn ra ngoài truyền tin, vạn bất đắc dĩ lắm mới ra khỏi phòng, khi đó đều khoác áo choàng tơ dày. Phu nhân mới thường cho nàng áo khoác bằng da linh miêu, liền trở thành áo chuyên dụng mùa đông của nàng.

Tiếc là hôm nay đi vội nên nàng không kịp mang theo, bây giờ đứng nơi đầu gió, gió lạnh không ngừng luồn vào thân thể nàng, làm nàng suýt nữa thì bị đông lạnh, trong lòng thầm mắng Đồ phu nhân ngàn lần.

Tiểu Thanh từng trải qua những ngày khổ cực, từ lúc đến Tiêu gia giống như từ địa ngục đi lên thiên đường nên rất quý trọng những ngày tháng an lành không dễ có này. Hơn nữa mẹ nàng cũng không ngừng dặn dò, bảo nàng chăm chỉ làm việc, tuổi nàng còn nhỏ, nên mặc đầy đủ áo ấm váy dài, thành ra có thể ngăn cản chút gió lạnh nhưng hai tay cũng bị đông cứng, lo lắng lát nữa không thể mài mực trải giấy.

Phương Vũ Nương trở lại trong buồng, sắc mặt rất khó coi. Đồ Tiên Thành thấy nàng liền hỏi “hai nha hoàn đó thế nào?”

Phương Vũ Nương lắc đầu, “Không biết Long tỷ tỷ nghĩ thế nào. Một đứa là Tiểu Nụ, chính là người đã hỗ trợ Tiêu Thụy Sinh làm việc xấu, đứa kia thì tướng mạo lại đẹp mắt, người như thế, không thể làm nha hoàn nhà chúng ta”

Đồ Tiên Thành lập tức nhăn mi

Phương Vũ nương nhìn hần cười nói “bất quá Cập nhi còn nhỏ, cũng không thể có chuyện gì. Đại nha hoàn đã mười hai, mười ba tuổi, còn tiểu nha hoàn mới sáu tuổi. Chúng ta cũng không cần gấp, lấy tính chế động đi” nói xong còn đẩy Đồ Tiên Thành một cái “không phải người đã nói nếu Cập nhi trưởng thành không nên thân thì chúng ta sẽ không gả nữ nhi cho hần sao?”

Đồ Tiên Thành hừ một tiếng, “Cập nhi không cố gắng với việc bị người ta dạy cho hư là hai chuyện khác

nhau” nói xong đi tới đi lui vài bước, ngẩng đầu nói “ta muốn đưa cho Cậ nhi hai gã sai vặt, người thấy sao?”

Phương Vũ Nương đương nhiên tán đồng. Nói thế nào thì Tiêu Sĩ Cậ cũng là con rể tương lai của nàng, hẳn có nên thân hay không, liên quan tới hạnh phúc cả đời của con gái nàng nha.

“Ta lập tức đi làm việc này” Đỗ Tiên Thành thuộc phái hành động nên lập tức ra ngoài tìm quản sự mà mình tin tưởng, bảo hắn tìm hai gã sai vặt lại đây. Nhất định phải hiểu rõ tính tình, hơn nữa cả nhà đều ký khế ước bán mình cho Đỗ gia.

Đỗ lão gia đã lên tiếng, quản sự nhanh chóng làm việc, rất nhanh đã chọn trong số ít những gia đình đều bán mình làm hạ nhân cho Đỗ gia, tìm được hai gã sai vặt thân thể khỏe mạnh mang đến

Một đứa bảy tuổi, một đứa tám tuổi, dáng người cao lớn, mặt mày hàm hậu, rất có bộ dáng người hầu

Đỗ Tiên Thành rất hài lòng. Gã sai vặt không cần quá thông minh, người thông minh luôn tự cho là đúng, thường những chuyện xấu đều do đám người này bày ra. Dù là gã sai vặt thông minh hay nha hoàn thông minh cũng đều xúi giục chủ tử làm vài chuyện khác người.

Hai gã sai vặt này nhìn thấy là biết là loại người chỉ biết phục tùng người khác.

Tiêu Sĩ Cậ tuyệt đỉnh thông minh, cũng không biết hai gã sai vặt này có hợp ý hắn hay không

Quản sự nhìn Đỗ Tiên Thành bộ dáng suy nghĩ liền nói “lão gia, hai người này nhìn có chút thô thô ngốc ngốc nhưng vẫn biết suy nghĩ, làm việc cũng nhanh gọn”

Đỗ Tiên Thành gật gù đầu, “vậy thì tốt, để bọn họ đi theo Cậ nhi thử xem, nếu không được thì chúng ta lại đổi”

Tiêu Sĩ Cậ mang lễ vật đến cho Đỗ Hằng Sương, thấy nàng đang nằm ngủ, khuôn mặt hồng như quả táo, lông mi dài như cánh quạt.

“Tiêu thiếu gia đến.” Âu dương nương vừa vén rèm đi vào, thấy Tiêu Sĩ Cậ đứng trước giường, cười híp mắt nhìn đại tiểu thư đang ngủ liền lên tiếng chào

Âu dương nương cười cười nói với hắn vài câu rồi bảo hắn ra ngoài.

Khi Tiêu Sĩ Cậ trở lại nhà, không chỉ mang theo quà đáp lễ của Đỗ gia mà còn có hai gã sai vặt. Hắn hưng phấn đến nỗi không thêm để ý tới vẻ mặt buồn rầu của hai nha hoàn.

Tiểu Nụ nhếch miệng, chiếm hết lò than trong xe ngựa, hồi lâu tâm tình mới hòa hoãn lại.

Tiểu Thanh tuy có mặc áo bông dày nhưng đứng ở hành lang gấp khúc của Đỗ gia suốt nửa canh giờ cũng không chống đỡ nổi nhưng Tiểu Nụ đã bá đạo chiếm cứ cả chậu than, nàng chỉ có thể ngồi ở một bên.

Tiểu Thanh không dám tranh với Tiểu Nụ, đành nép vào góc xe, chờ Tiêu Sĩ Cập vén rèm xe đi lên, Tiểu Thanh lập tức bày ra biểu tình lả chả chực khóc với hắn

Tiêu Sĩ Cập lại không nhìn tới, lớn tiếng phân phó xa phu “mau về nhà, Đồ phẩm cho một nồi canh bát bảo, phải về uống nóng mới tốt”

Tiểu Thanh vẫn bộ dáng đáng thương nhìn Tiêu Sĩ Cập, hi vọng hắn hỏi mình một tiếng, nàng sẽ có thể đem chuyện ngày hôm nay nói ra.

Tiêu Sĩ Cập quay đầu nhìn Tiểu Thanh, nhú mi nói “ngươi khóc cái gì? Chắc là không thích Đồ gia. Vậy được rồi, trở về ta sẽ nói với nương, cho ngươi đến làm việc chỗ khác. Không thích người của Đồ gia thì không thể hầu việc trong phòng ta”

20. Quyển 1 - Chương 20: Thương Hà Nghĩa Trang

Chung quanh nghĩa trang Thương Hà không có nhà nào khác, nơi này có hai sân, phía trước là từ đường, phía sau là chỗ để thi thể. <

Phó Lệnh Nguyệt đánh xe đi vào hậu viện, quả sự nghĩa trang chỉ huy thủ hạ xóa sạch mọi dấu vết xe ngựa, lại tìm cho bọn họ một gian phòng đơn sơ. Thiết luật của ám nhân là không nên hỏi sẽ không hỏi, cho nên Phó Lệnh Nguyệt không cần giải thích, yêu cầu hai viên thuốc giải rượu, cho Phương Diệu Tổ uống xong liền đưa hắn vào phòng.

Đóng cửa, xác định không có người rình coi, nàng bắt đầu cảnh giác nhìn quanh trong phòng. Đây là lần đầu tiên nàng đến ám điểm ngoài thành Kiến Dương, trong lòng cũng không nắm chắc.

Không có rèm che phủ, Phương Diệu Tổ liền lạnh run, cũng may nơi này còn có mấy quan tài trống, là nơi tránh gió, giữ ấm tốt. Phó Lệnh Nguyệt nhanh chóng tìm một quan tài sạch sẽ nhất, đưa Phương Diệu Tổ vào đó. Cũng may hắn không mập, hai người nằm chung một quan tài cũng vừa đủ

Nhưng nàng ngồi xuống mới phát hiện, hắn ôm cổ nàng, sống chết không buông tay, đánh không được, mắng không tỉnh, người sau không biết gì, chẳng khác gì một thi thể.

Phó Lệnh Nguyệt nghĩ dù sao người này cũng là chủ nhân, không dám mạnh tay với hắn, quá mức sẽ có ảnh hưởng tới thành tích đêm khuya mạo hiểm cứu chủ. Hơn nữa tuy là đêm mùa hè nhưng nơi này âm khí

quá nặng, nàng hiện tại cũng thấy hơi lạnh, có một cái mền da ấm áp như vậy cũng không tệ. Nàng thật muốn lặp lại câu Triệu Thực đã nói với Phương Quang Tông “giai đại vui mừng, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh”

Phương Diệu Tổ lại đang lạnh run mà người say rượu nhiệt độ thân thể xuống rất thấp, nếu bị phong hàn cũng sẽ ảnh hưởng đến thành tích của nàng. Phó Lệnh Nguyệt nghĩ nghĩ, sai người lấy quần áo đến? lại phải công nam nhân này ra khỏi quan tài. Quên đi, nàng cởi áo khoác phủ lên người Phương Diệu Tổ. Hắn ôm nàng chính là một cái mền rồi, nàng không cần lo lắng đến vấn đề giữ ấm.

Chậm rãi, người phía sau không còn run nữa, cánh tay của hắn cũng dần buông lỏng. Đây mới là người say rượu chân chính, cái gì cũng không làm được, chẳng khác gì người chết

Phó Lệnh Nguyệt nhìn Phương Diệu Tổ không để ý hình tượng mà quán quýt lấy nàng, tâm tư cân nhắc.

Từ lúc vào mộ thất của Trường Bình hầu, nàng một tác cũng không rời hắn, hắn là hắn không có cơ hội giấu thứ gì đó. Nàng do dự một lát nhưng vẫn nhân cơ hội sửa sang vật áo cho hắn mà nhanh tay kiểm tra toàn thân hắn. Chứng thực một chút cũng tốt. Quả thật hắn không có mang thứ gì dư thừa. nàng cũng an tâm hơn

Còn vài canh giờ nữa trời sẽ sáng, ám điểm của Triệu Thực có vẻ an toàn. Phó Lệnh Nguyệt buông lỏng tinh thần, nhắm mắt thiếp đi

“Ah” Phó Lệnh Nguyệt đang mơ màng liền bị một tiếng thét chói tai làm tỉnh giấc. Nàng mơ màng mở mắt, nương theo ánh sáng mờ nhạt qua khe hở quan tài nhìn thấy Phương Diệu Tổ hai mắt hồng hồng tựa vào vách quan tài, tay run run chỉ vào nàng

“Làm sao vậy?” Nàng cảnh giác nhìn chung quanh bốn phía. Không có tiếng động? Không khác thường mà

“Người...” Phương Diệu Tổ lú lút nói “ta...”hắn khua tay múa chân “chúng ta...tối qua...”

“Ngủ ở trong này” Phó Lệnh Nguyệt có chút khó hiểu “đây là ám điểm của chúng ta, là một nghĩa trang, cách cửa thành không xa, tình thế bức bách, một lời khó nói hết, chỉ có thể ủy khuất Nhị công tử ngủ trong quan tài”

Phương Diệu Tổ xấu hổ chỉ vào xiêm y hỗn độn trên người hắn và Phó Lệnh Nguyệt

“Người uống nhiều” Phó Lệnh Nguyệt hiểu được ý hắn “là người cứ ôm lấy ta” nàng nghiêm mặt nói. Đáng giận, hắn còn dám bày ra biểu tình vô tội đáng thương, làm như nàng chiếm tiện nghi của hắn, bắt buộc hắn không bằng

“Thật xin lỗi” thanh âm của Phương Diệu Tổ quẩn bách “ta...ta”

“Ta cái gì ta! Lề mề, mau vào thành” tâm tình của Phó Lệnh Nguyệt không tốt “ám nhân chúng ta không có nhiều chú ý như đại tiểu thư. Đi thôi” nàng trừng mắt quở trách hắn, tức giận sửa sang lại xiêm y

Phương Diệu Tổ kinh ngạc hồi lâu, ôm đầu, lảo đảo theo Phó Lệnh Nguyệt ra khỏi quan tài

“Cái kia...” Hắn đột nhiên gọi nàng lại, cười làm lành “nếu đây là ám điểm của các người, giúp chút việc đi, cho ta mượn chút vàng, ta trả lãi gấp ba”

Phó Lệnh Nguyệt nhìn hắn giơ ba ngón tay, hung hăng trừng mắt rồi đi tìm quản sự

“Còn nữa” Phương Diệu Tổ cười quỷ dị vô cùng “thuận tiện hai ta cũng thay xiêm y luôn đi”

Rốt cuộc Phó Lệnh Nguyệt hiểu được vì sao Phương Quang Tông phải cần đến người của Triệu phủ. Đúng là tính kẻ người tính đến tận xương cốt

Người kia, quả nhiên sau lưng có câu nói! Lệnh Nguyệt nhìn hắn kia chớp lên tam căn ngón tay, hung hăng liếc trắng mắt, xoay người đi gọi quản sự.

Cẩn hai miếng bánh nướng, nàng rất không tình nguyện mà thay nữ trang, dẫn Phương Diệu Tổ giả trang vào thành Kiến Dương

Nàng cũng muốn biết rốt cuộc trong hồ lô của tiểu hồ ly này chứa cái gì?

Vào thành Kiến Dương, Phương Diệu Tổ nhận biết đường đi, qua hai con phố, hắn bước nhanh lên trước, trực tiếp đi thẳng tới Lưu Quang phố, nơi tập trung các cửa hàng phần hoa nhất thành Kiến Dương

Hắn thực sự muốn dạo phố mua sắm? Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy nghi hoặc

Hai bên Lưu Quang phố đều là các cửa hàng san sát nhau, ai nấy đều rất chịu khó, mặc kệ là bán gì thì sáng sớm đã mở cửa đón khách

Phương Diệu Tổ đi vào cửa hàng bán trang sức, yêu cầu chủ quầy lấy ra một số châu sai trâm cài, chọn tới chọn lui, còn ướm lên đầu Phó Lệnh Nguyệt, quan sát nửa ngày “cô nương hắn là thích kiểu dáng này?” hắn lầu bầu “haizz, hỏi người cũng vô dụng, người không giống nữ nhân”

Rốt cuộc Phương Diệu Tổ cũng mua một châu sai lưu kim hải đường với giá hai lượng vàng

Phó Lệnh Nguyệt cố nén giận, toàn bộ quá trình đều dùng sự im lặng để kháng nghị

Kế tiếp, Phương Diệu Tổ lại thông thả đi vào một hiệu cầm đồ

“Ta đến chuộc Thất tinh sai thay Như Nguyệt cô nương của Di Hồng lâu” lần này hắn rất thống khoái

Cảm giác đã thoát hiểm nên muốn lấy lòng người đẹp? Phó Lệnh Nguyệt liếc mắt xem thường

“Đã có người sớm đến lấy rồi” chủ quầy lưu loát trả lời “không có cách, cũng khôn biết đã bán cho ai vào lúc nào”

“Phải không?” Phương Diệu Tổ thản nhiên nở nụ cười “nhưng Nhị thúc nàng nói sổ sách người nhớ rất rõ. Người tới đưa bảy lượng vàng, ta đã mang đến” hắn chậm rãi xòe ra một lượng vàng sáng lấp lánh

Chủ quầy nghe vậy biến sắc, làm ra vẻ giật mình ‘đúng, đúng, hình như ta nhớ nhầm, ngài chờ một chút’

Không lâu sau, chủ quầy mang từ trong phòng ra một hộp hình chữ nhật bằng gỗ đào không chút thu hút “là ở đây, ta thực sự nhớ nhầm” hắn cười, đối chứng ấn triện gốc rồi nhanh chóng xé giấy niêm phong, mở hộp ra “mời khách quan kiểm tra và nhận”

Lệnh Nguyệt cố ý nhìn lướt qua, chỉ là một châu sai bình thường, chẳng qua kiểu dáng có chút mới lạ, không phải là phượng hoàng hay đoá hoa gì đó mà giống như chòm sao Thất tinh bắc đẩu, tinh thạch không trong suốt cũng chẳng hoa mỹ, giống như là dùng mắt cá khảm thành

“Chính là cái này?” Phương Diệu Tổ mỉm cười cầm lấy “nương tử, được không?” hắn cười hì hì, cài trâm lên tóc Phó Lệnh Nguyệt

Phó Lệnh Nguyệt đang ngây người, Phương Diệu Tổ đã rút châu sai xuống, nhíu mày hỏi “sao lại thiếu mất một viên?”

“Công tử! viên này không phải chúng ta lấy” chủ quầy sợ đến sắc mặt trắng bệch “người cũng thấy rồi đó, cửa hàng chúng ta đối diện Khai Phong phủ ah”

“Quên đi, hôm nay bốn thiếu gia tâm tình tốt” Phương Diệu Tổ qua loa nói “đi thôi” hắn quay đầu rồi đi, chợt nói “đúng rồi, trên người không có tiền, phiền toái người cầm lấy cái này” hắn cười khố đưa châu sai lưu kim hải đường vừa mua ra cầm cố

“Ngài cầm bao nhiêu?” Chủ quầy cẩn thận hỏi

“Nhìn mà làm đi, bỏ vào cái hòm kia vừa vặn” Phương Diệu Tổ không để ý, cầm lấy bảy lượng bạc, đi ra ngoài

“Ngài phải làm bao nhiêu?” Chương quỳ cẩn thận hỏi.

Ra khỏi tiệm cầm đồ chưa được mấy bước, Phương Diệu Tổ liền nói đầu hấn choáng váng, đưa bạc cho Phó Lệnh Nguyệt đi mượn một chiếc xe ngựa xa hoa trở về Tả Hồng biệt viện

Phó Lệnh Nguyệt nhận bạc “mượn xe rất dễ nhưng công tử phải đi theo ta, để người một mình ở đây không an toàn” nàng không muốn để hấn một mình giở trò gì đó

“Ta biết. Đúng rồi, quán trà lần trước hình như cách nơi này không xa phải không?” Phương Diệu Tổ đưa mắt nhìn chung quanh, ý vị thâm trường hỏi “hay là phụ cần này có nơi như vậy? người đưa ta tới đó là được”

Phó Lệnh Nguyệt chỉ biết câm nín. Vì nhiệm vụ lần này, nàng đã làm lộ hai ám điểm, Triệu Thực mà biết chắc sẽ đau lòng muốn chết.

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi đưa Phương Diệu Tổ đến quán trà lần trước, phân phó gã sai vặt đi mượn xe ngựa, nàng một tác cũng không thể rời hấn. Nhiệm vụ thứ nhất đã gần hoàn thành, ngay lúc trọng yếu này tuyệt không thể để có sơ suất nào.

Ở trong trà thất, Phó Lệnh Nguyệt cũng không nhàn rỗi, lén hỏi gã sai vặt xem mấy ngày qua trong đại viện Triệu gia có tin tức gì nổi cộm hay không. Kết quả nàng nghe được một tin khiến nàng vui sướng không thôi.

Viên đại công tử phủ Tả quân Đô đốc hôm qua đến đại viện Triệu gia chọn người, nghe nói hấn rất soi mói, rà soát toàn bộ đại viện, mọi người tự mình bình phẩm cũng không tìm được người hợp ý, cuối cùng vẫn để cho Thực nhị gia tùy tiện chọn cho một người

Phó Lệnh Nguyệt biết Viên đại công tử muốn tìm ai. Ngày đó ở biệt viện Bạch Vân, trong lúc giải huyết đạo, nàng đã bị lộ sơ hở. Tuy ám nhân ra ngoài đều mang mặt nạ, nhưng nàng tin bọn họ oan gia chạm mặt, Viên đại tử nhất định có thể nhận ra nàng

Nàng chân thành cảm kích trời cao. Thật may mắn, nàng vừa lúc được phái ra ngoài, tránh được một kiếp. Trời cũng giúp nàng ah

Phó Lệnh Nguyệt tâm tình tốt, đi lên xe ngựa, nhìn Phương Diệu Tổ cũng thấy thuận mắt hơn. Dù sao hấn cũng xem như là phúc tinh của nàng, làm cho nàng có cơ hội rời khỏi đại viện, tránh được một kiếp, là quý nhân không thể đắc tội.

Xe ngựa lắc lư qua Tứ Nhân kiều, đến Tả Hồng biệt viện thì dừng lại

Phương Diệu Tổ cởi bỏ chòm râu giả trang, xuống xe trước

Qua khỏi đại môn biệt viện, nhiệm vụ của Phó Lệnh Nguyệt coi như đại công cáo thành. Chạy một quãng đường dài, nửa đêm chém giết, nàng giống như Triệu Tử Long cứu ấu chúa, về biệt viện phải nói cho Triệu Thực nghe, để hắn nhìn nàng bằng cặp mắt khác xưa. Không ngờ nàng vừa đặt chân xuống đất, thân hình còn chưa đứng vững, chợt nghe Phương Diệu Tổ nhiệt tình gào lên “Viên đại ca”

Cái tên này làm cho nàng hoảng sợ run lên, nhanh chóng thu người nhưng nàng đã xuống xe, muốn quay lại đã không kịp nữa

“Lưu đại ca, Tạ đại ca” Phương Diệu Tổ tiếp tục cao giọng gọi “đây là phải đi sao?”

Phó Lệnh Nguyệt da đầu run lên, bọn họ cùng tụ lại một chỗ. Nàng cầu nguyện trời cao, trăm ngàn lần đừng...cực không tình nguyện nhìn sang

Chỉ thấy ba vị quý công tử diện mạo hiên ngang, xiêm y bất đồng đứng bên ngựa, đang nhìn sang chỗ nàng. Mà bóng dáng màu trắng anh tuấn, mi như xuân sơn, thân như tú trúc, đôi mắt hẹp dài tình quan sắc bén đang đứng cạnh bảo mã nhìn rất quen thuộc. Đó...chính là túy Phan An khùng bố ở Bạch Vân biệt viện, cũng chính là Viên đại công tử hôm qua đã quật ba thước ở đại viện Triệu gia tìm nàng

Viên Li!

“Tiền quân Đô Đốc phủ đại công tử Lưu Đắc Thắng, Hậu quân Đô Đốc phủ đại công tử Tạ Bình An, Tả quân Đô Đốc phủ đại công tử Viên Li.” Phương Diệu Tổ kéo Phó Lệnh Nguyệt qua giới thiệu

“Diệu Tổ. Thật trùng hợp nha” Viên Li tươi cười, một lời hai nghĩa nói “không trùng hợp bất thành thư”

Phó Lệnh Nguyệt khiêm tốn cười gượng, trong lòng lại ảo não không thôi, đúng là oan gia ngõ hẹp

“Các ca ca đây là?” Phương Diệu Tổ rất tôn trọng các quý công tử này, chắp tay hỏi

“Đắc Thắng huynh đệ muốn bắt đầu trận hoa khôi đại tái” một người mập mập đồ gã sai vặt xuống ngựa, cười nói “chúng ta đến kéo đại ca Quang Tông của người xuống nước, Diệu Tổ huynh đệ đến lúc đó có rảnh cũng tham gia náo nhiệt đi”

“Tạ đại ca, về phương diện này tiểu đệ không được, đi chỉ làm giảm hưng trí của mọi người” Phương Diệu Tổ khiêm tốn từ chối

“Không thể nói lung tung, nam nhân sao lại nói không được chứ?” Viên Li cười cười vỗ vai Phương Diệu Tổ “đến, ca ca nói với người chuyện này”

Phó Lệnh Nguyệt hoang mang nhìn thân ảnh hai người đi xa, không biết bọn họ nói gì mà Viên Li cười to, thỉnh thoảng ánh mắt lại nhìn sang bên này, nàng cảm thấy toàn thân nổi da gà

Rốt cuộc ba người cũng cáo từ

Viên Li cũng không trêu chọc nàng, chỉ chấp tay cười nói “cáo từ, còn nhiều thời gian”

Vào trong phủ, không hề thấy vui mừng vì nhiệm vụ hoàn thành thì đột nhiên Phương Diệu Tổ lại nói “Viên đại công tử nói đã gặp qua người”

Phó Lệnh Nguyệt nội tâm nhảy dựng, Viên Li đã nói gì? chuyện ở Bạch Vân biệt viện nếu để người ta biết, Trung quân Đô đốc phủ sẽ không còn dám muốn nàng “không thể nào”, nàng làm ra vẻ trấn tĩnh “ở đâu? khi nào?” có chết nàng cũng không thừa nhận

“Không thật sao” Phương Diệu Tổ không chú ý “người nọ hay nói giỡn, không câu nào là thật. Sau này chậm rãi người sẽ quen. Đúng rồi” hắn đột nhiên như nhớ ra gì đó, mắt tự nhiên cười nói “người đi theo ta một chút”

21. Quyển 1 - Chương 21: Dị Biến

Tiêu Sĩ Cập rất muốn đi gặp Đỗ Hằng Sương, nhưng nhớ tới Đỗ thăm hai tháng trước mới sinh hài tử, vội hỏi “ta đã lâu chưa gặp Đỗ thăm, có phải nên đi thăm Đỗ thăm trước không?”

Phương Vũ Nương hai tháng trước sinh đứa con thứ hai, vẫn là nữ nhi, nàng thất vọng vô cùng nhưng Đỗ Tiên Thành lại rất cao hứng, lập tức đặt lên là Đỗ Hằng Tuyết, mời bốn vú em thay phiên nhau chăm sóc, mới làm nàng miễn cưỡng cười.

Lễ đầy tháng của Đỗ Hằng Tuyết, Long Hương Diệp nói nhị nhi tử Tiêu Thái Cập bị bệnh, không tiện đến Đỗ gia làm khách, ngay cả đại nhi tử Tiêu Thái Cập cũng bị nàng giữ ở nhà, nói có chút không thoải mái. Chỉ có một mình Tiêu Tường Sinh mang theo lễ vật đến Đỗ gia, làm cho lễ đầy tháng của nhị tiểu thư Đỗ gia Đỗ Hằng Tuyết thêm vinh dự.

Bởi vì chuyện này, Tiêu Tường Sinh lại đến ngoại viện ở một tháng, cho đến khi Đức Trinh đế ra lệnh động viên, hắn mới chuyển về nội viện. Trong thời gian này, thái độ cũng Long Hương Diệp cũng lạnh nhạt hơn, tuy ủy khuất nhận sai nhưng trong đáy lòng lại ghét Phương Vũ Nương thêm vài phần.

Tiêu Tường Sinh với Đỗ Tiên Thành giao hảo, Long Hương Diệp cũng không nói gì. Nàng biết tình nghi giữa hai người gần bó từ lúc còn ở trên chiến trường, người khác không thể so sánh được nhưng dựa vào cái gì mà muốn nàng cùng Phương Vũ Nương chẳng biết mấy chữ kia giao hảo với nhau. Nàng cũng không quen nàng ta nha.

Đỗ gia ai cũng muốn tín kế, ngay cả đại nhi tử của nàng cũng không bỏ qua!!!

Biết thai thứ hai của Phương Vũ Nương lại là con gái, Long Hương Diệp ngay cả trong mơ cũng cười nhưng rất nhanh nàng đã không thể cười được, bởi vì nhìn nhĩ nhĩ tử của mình, vô cùng lo lắng Đỗ gia lại nhắm tới hần.

Vì thế Long Hương Diệp ngằm thử Tiêu Tường Sinh mấy lần.

Tiêu Tường Sinh nhìn thấu tâm tư của nàng, cười lạnh nói “nhĩ tử của ngươi là bảo bối còn nữ nhĩ người ta là cỏ rác sao? Ngươi cũng không nghĩ xem người ta có cần con trai ngươi không, đừng ở đây mà đa tâm” lời này làm cho tim Long Hương Diệp đau thắt lại, hít thở không thông.

Thấy mình và Tiêu Tường Sinh càng lúc càng bất hòa, nàng chỉ có thể nắm chắc hai đứa con trai trong tay. Không có nam nhân cũng không sao. Đối với nữ nhân, quan trọng nhất vẫn là nhĩ tử chứ không phải nam nhân. Chỉ cần nắm chắc được nhĩ tử, nam nhân đi chết đi. Nhìn thần tình lạnh như băng của Tiêu Tường Sinh, Long Hương Diệp quả thật đã từng nghĩ như vậy.

Lệnh động viên được ban ra, Tiêu Tường Sinh liền vội vã mang Tiêu Sĩ Cập đến Đỗ gia thương nghị cũng phải gạt Long Hương Diệp.

Nghe Tiêu Sĩ Cập hỏi, Đỗ Tiên Thành có chút ngượng ngùng cười nói “Đỗ thẩm ngươi còn đang ở cũ, đợi nàng ra tháng rồi hãy đến thăm”

Bởi vì thai thứ hai vẫn là con gái, tâm tình Phương Vũ Nương không được tốt lắm, ở cũ đến hai tháng, tính ra cũng sắp hết thời gian.

Tiêu Sĩ Cập đành phải thôi, theo hạ nhân đi trường đua ngựa gặp Đỗ Hằng Sương.

Bên trong trường đua ngựa rộng lớn, một con ngựa Ba Tư nhỏ đang chạy qua lại, trên lưng ngựa là một nữ hài mặc bộ đồ cỡi ngựa màu đỏ thắm, tiếng cười như chuông bạc theo vó ngựa vang vọng khắp nơi.

Tình cảnh này khắc sâu trong tâm trí Tiêu Sĩ Cập. Rất nhiều năm sau, khi nhớ lại tình cảnh hôm nay, hần liền không tự chủ mà mềm lòng...

“Cập ca ca đến!” Đỗ Hằng Sương siết dây cương, từ trên lưng ngựa nhìn thấy Tiêu Sĩ Cập đứng bên ngoài, mỉm cười nhìn mình liền hô lên

Tiêu Sĩ Cập phát phát tay, “Sương nhi thật lợi hại, thuật cỡi ngựa rất tốt nha.”

“Cập ca ca!” Đỗ Hằng Sương kêu to, buông dây cương, trực tiếp từ trên lưng ngựa nhào về phía Tiêu Sĩ Cập. Áo choàng hồng bên ngoài bay phấp phới y như một ráng mây rơi xuống đất.

“Sương nhi!” Tiêu Sĩ Cập nhìn thấy, sợ tới mức tim mật đều nát, phần đầu quên mình nhào về phía trước,

muốn tiếp được nàng. Nhưng Đỗ Hằng Sương rơi quá nhanh, hấn lại ở xa nên không thể với tới được.

“Đại tiểu thư cẩn thận!” một bóng xám lao nhanh tới, tiếp được Đỗ Hằng Sương trước khi nàng rơi xuống

Tiêu Sĩ Cập vội xông tới, sợ tới mặt trắng bệch “Sương nhi, Sương nhi, ngươi không sao chứ?”

Tiếp được Đỗ Hằng Sương, là Tiền bá, hộ viện của Đỗ gia. Tiêu Sĩ Cập cũng biết hấn, lập tức nói lời cảm tạ “đa tạ Tiền bá, đa tạ”

Tiền bá đã sắp năm mươi tuổi, ngày thường bộ dáng ốm yếu, nhìn còn già hơn tuổi nhưng tới thời khắc máu chốt lại xuất ra công phu như vậy, đúng là thâm tàng bất lộ.

Tiền bá cười đem Đỗ Hằng Sương thả xuống đất, đối với nàng lắc đầu nói: “Đại tiểu thư, sau này không thể lại làm như vậy, Tiền lão đầu ta không phải lúc nào cũng đi theo đại tiểu thư, nếu lại có chuyện như vậy, lão Tiền cũng không thể cứu được đại tiểu thư”

Đỗ Hằng Sương vẫn còn sợ hãi, nàng không biết sao vừa rồi nhìn thấy Tiêu Sĩ Cập đã lập quảng dây cương đi. Phụ thân đã từng dặn dò, dù thế nào cũng không được buông dây cương nhưng nàng lại quên mất.

Đỗ Hằng Sương vô cùng ảo não, liên tục gật đầu, nhỏ giọng nói “Tiền bá, chuyện này đừng nói cha ta biết có được không?” mềm giọng cầu xin, thanh âm ôn nhu, sắt đá cũng phải mềm

Tiền bá sờ đầu nàng cười “Tiền bá biết, đại tiểu thư sau này đừng bướng bỉnh nữa” nói xong gật đầu với Tiêu Sĩ Cập rồi gấp lưng xoay người đi về hậu viện

Tiêu Sĩ Cập nắm tay Đỗ Hằng Sương đưa nàng về hậu viện

“... Nương sinh tiểu muội muội, vẫn trốn ở trong phòng khóc. —— Cập ca ca, sao nương lại khóc? Tiểu muội muội rất ngoan, không có sinh bệnh mà” Đỗ Hằng Sương nghi ngờ hỏi. Chỉ khi nàng bệnh, mẫu thân mới khóc, có lẽ do trong nhà lại có thêm một muội muội.

Tiêu Sĩ Cập cười cười. Hấn đã hơn sáu tuổi, là đại hài tử có hiểu biết.

“Sương nhi, nương ngươi sinh tiểu muội muội, ngươi có mất hứng hay không?” Tiêu Sĩ Cập nắm tay nàng, chậm rãi đi trên đường lát đá hướng về phía hậu viện Đỗ gia.

Đỗ Hằng Sương cảm thấy vấn đề này rất buồn cười, khanh khách cười nói “nương sinh tiểu muội muội, ta cao hứng còn không kịp sao lại mất hứng? Cập ca ca hỏi thật à” sau đó hỏi lại Tiêu Sĩ Cập “khi đệ đệ Thái nhi của Cập ca ca sinh ra, Cập ca ca cũng không cao hứng sao?”

Tiêu Sĩ Cập bị Đỗ Hằng Sương hỏi đến ghen lời, liếc mắt nhìn nàng một cái.

Đỗ Hằng Sương song mâu tinh thuần, bất nhiễm trần ai, yên lặng nhìn hấn.

Tiêu Sĩ Cập mím môi cười, “Sương nhi nói rất đúng, là Cập ca ca hỏi sai. Người là tỷ tỷ, nhớ phải chiều cổ cho muội muội nhưng cũng đừng ủy khuất bản thân, biết không? Nếu người phải ủy khuất bản thân, muội muội mới vui vậy loại muội muội này, không có cũng được”

Đỗ Hằng Sương cái hiểu cái không, vẫn gật đầu “Sương nhi nhớ kỹ”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi tới phòng của Đỗ Hằng Sương. Nàng vốn ở cùng sân với Đỗ Tiên Thành và Phương Vũ Nương. Sau này Phương Vũ Nương lại có thai, cứ tưởng là nhi tử nên mới để Đỗ Hằng Sương dọn ra ngoài, chuẩn bị chỗ cho nhi tử. Không ngờ lại vẫn là nữ nhi.

Tuy vậy Đỗ Hằng Sương vẫn ở trong viện của mình, dù sao nàng cũng có Âu dương nương, vú em, nha hoàn, bà mụ...không sợ không có người chiều cổ.

Âu dương nương thấy Đỗ Hằng Sương và Tiêu Sĩ Cập cùng trở về, hết sức cao hứng, lập tức đem hạt dẻ vừa mới nướng xong còn thơm ngào ngạt cho bọn họ, hai người thích nhất là món này.

Bên này Tiêu Tường Sinh và Đỗ Tiên Thành đang nói đến chuyện Đức Trinh để tuyển quân.

“Người nói, Hoàng Thượng rốt cuộc là có ý tứ gì?” Tiêu Tường Sinh chấp tay sau lưng, đi đi lại lại trong phòng, biểu tình trên mặt rất khó coi.

Đỗ Tiên Thành nhìn chằm chằm lệnh động viên, sờ sờ râu cằm, trầm ngâm nói ‘xem ra oán khí của Hoàng thượng đối với Cao Ly cực kỳ lớn’

“Hoàng thượng rất giỏi giả vờ. Năm đó để được lòng Thái hậu, hấn có thể giả bộ suốt mười mấy năm, chỉ có một mình Hoàng hậu. Sau khi lên ngôi, liền lập tức hiện nguyên hình, tam cung lục viện, bảy mươi hai phi tần, người xem hấn giờ có bao nhiêu nữ nhân? Theo đó mà thấy, hấn nhẫn càng lâu bùng nổ sẽ càng lợi hại. Cao Ly lúc này, thắng bại khó liệu” Tiêu Tường Sinh ngồi xuống đối diện Đỗ Tiên Thành, nhấp một ngụm trà lại buông xuống

“Nói như đại ca, vậy là lần này quy mô còn lớn hơn tiên đế năm đó?” Đỗ Tiên Thành chậm rãi nói “nếu thắng, mọi chuyện đều tốt. Nếu thua, hậu quả không thể tưởng được”

Tiêu Tường Sinh trọng trọng gật đầu, “Ta chính là lo lắng cái này.”

Thật ra lệnh động viên vốn không liên quan với bọn họ, bởi vì bọn họ đã không còn là thương hộ bình thường mà là viên chức, không nằm trong phạm vi bình dân. Lệnh động viên tạm thời chưa tới lượt bọn họ.

Nhưng nếu muốn đánh Cao Ly, đại thương hộ như bọn họ không thể tránh khỏi chảy máu. Nhưng chỉ cần có thể của đi thay người, bọn họ cũng chấp nhận.

“Lấy tĩnh kỳ biến đi” Tiêu Tường Sinh đưa ra chủ ý, Đỗ Tiên Thành tất nhiên là đồng ý.

Tháng mười năm Xương Nghiệp thứ ba, Đại Chu trưng binh.

Tháng ba năm Xương Nghiệp thứ tư, Đại Chu tập trung mười vạn đại phu, năm mươi vạn dân phu.

Tháng tư, thời điểm xuân về hoa nở, Đại Chu lại một lần nữa tiến đánh Cao Ly.

Tả Dực Vệ đại tướng quân Trương Trung nắm quyền chủ soái, dẫn theo mười vạn đại quân, trùng trùng điệp điệp tiến đến Cao Ly. Lúc này, cả nước trên dưới đều tràn đầy hi vọng và tin tưởng.

Tiếc rằng sự thật không như mong muốn, cuối năm, có tin truyền về nói Tả Dực Vệ đại tướng quân Trương Trung dẫn dắt đại quân rơi vào vòng vây của đại tướng Cao Ly. Trương Trung thà chết không đầu hàng, tự vẫn tại chỗ

Chủ soái bỏ mình, đại quân Đại Chu như rắn mất đầu. Mười vạn đại quân lại một lần nữa bị Cao Ly đánh giết gần hết.

Tin mười vạn đại quân đại bại truyền đến thành Trường An là vào tháng chạp năm Xương Nghiệp tứ tứ.

Lúc này Tiêu Sĩ Cấp bảy tuổi rưỡi, Đỗ Hằng Sương bốn tuổi rưỡi

Mười vạn đại quân tinh tráng, trong một đêm hóa thành hư ảo. Toàn Đại Chu như bị đánh một kích thật mạnh.

Mùa đông năm nay, thời tiết vẫn ấm áp như mùa xuân, mẫu đơn Lạc Dương vẫn nở rực rỡ nhưng không ai dám nói đây là điềm lành cũng không dám báo lên triều đình để lĩnh thưởng.

22. Quyển 1 - Chương 22: Mầm Tai Vạ

Thời điểm cuối năm Xương Nghiệp thứ tư, không có mấy nhà vui vẻ. Rất nhiều nhà đã mất đi con trai, chồng, cha của mình trong cuộc chiến lần thứ hai với Cao Ly.

Ở trong cung, Đức Trinh đến tức giận đến thở hổn hển, nghe nói năm sau còn muốn ngự giá thân chinh đến Cao Ly, không chịu nghe lời lui binh.

Từ lúc Đức Trinh đế ban lệnh động viên, Tiêu Tường Sinh đã giao hảo cùng vài vị tổng quản thái giám trong cung, hi vọng có thể nghe được tin tức trong cung mà sớm có chuẩn bị. Khi hắn nghe Đức Trinh đế không chịu nghe lời can gián, còn muốn năm sau ngự giá thân chi thì đã hoàn toàn thất vọng với Đức Trinh đế

Khi Đức Trinh đế còn làm thái tử và với lúc đã đăng cơ làm vua hoàn toàn khác nhau.

Tri nhân tri diện bất tri tâm.

Âu Dương thái hậu dùng hết sức phé truất đại nhi tử của mình để tiểu nhi tử lên làm hoàng đế không biết có hối hận hay không.

Tháng giêng năm Xương Nghiệp thứ năm, Đỗ Tiên Thành mang Phương Vũ Nương cùng hai nữ nhi về Lạc Dương tế tổ, trước khi đi còn hỏi Tiêu Tường Sinh có muốn mang về gì không. Hai người bọn họ đều là người Lạc Dương, đa số bằng hữu thân thích đều ở đó.

Tiêu Tường Sinh ngồi ở thư phòng bên trong trầm ngâm thật lâu, cuối cùng khoát tay nói “người đưa cả nhà đi cũng không dễ dàng gì, không cần mang cho ta bất cứ cái gì. Người nhớ mang theo nhiều tùy tùng một chút, đi sớm về sớm. Nay..haiz” muốn nói rồi lại thôi.

Đỗ Tiên Thành hiểu ý hắn, vội vàng cam đoan “đại ca yên tâm, ta mang theo hai mươi hộ vệ, bản lĩnh của Tiên bá thế nào, ta không nói đại ca cũng biết” nói xong còn có tự giễu “cũng mấy năm rồi ta chưa về Lạc Dương, thừa dịp năm nay thời tiết đẹp, không có gió lớn tuyết nhiều, đi đường cũng dễ hơn”

Sắc mặt Tiêu Tường Sinh càng khó coi, Đỗ Tiên Thành cũng không nói nữa.

Ngày đông ẩm áp như xuân, Giang Nam Giang Bắc đều như nhau, khí hậu như vậy không thể nói là tốt, không chỉ không tốt mà còn nổi lên đại họa.

“Thời tiết kéo dài như vậy nữa, thu hoạch ở sơn trang năm nay chắc chắn sẽ rất kém. Đúng rồi, ta phải đi Giang Nam một chuyến, xem xét mấy điền trang của chúng ta, chắc sẽ phải giảm địa tô. Xem có cần bán bớt lương không. Chờ khi ta và người trở lại Trường An mới hảo hảo lên kế hoạch” Tiêu Tường Sinh chấp tay sau lưng đi đến bên cửa sổ, nhìn cánh hoa mẫu đơn vào đông vẫn nở rộ, hồi lâu không nói nên lời

Đỗ Tiên Thành gật gật đầu, “Ta đều nghe Đại ca. Đại ca muốn làm gì, nhớ tính luôn phần của ta”

Tiêu Tường Sinh mỉm cười quay đầu “huynh đệ chúng ta, nói vậy nghe khách khí rồi. Các người khi nào khởi hành?”

“Sáng sớm ngày mai, đi nửa tháng, sau mười lăm tháng giêng sẽ trở lại” Đỗ Tiên Thành đứng dậy cáo từ “thôn trang ở Giang Nam, đại ca cứ toàn quyền làm chủ, không cần bàn với”

Tiêu Tường Sinh nhìn Đỗ Tiên Thành đi rồi liền vội vàng trở về nội viện, nói với Long Dương Diệp “người giúp ta cùng Cập nhi thu thật hành lý, ngày mai ta đưa hấn đến Giang Nam xem xét điền trang”

Long Hương Diệp thấy thời tiết khác thường còn có tin đội quân Đại Chu thảm bại, trong lòng rất lo lắng liền phản đối “lão gia, hiện tại không yên ổn, hay cứ ở lại Trường An đi, một nhà lớn nhỏ ở cùng với nhau, ăn muối cũng không sao”

Tiêu Tường Sinh sâu sắc nhìn nàng, đưa tay ôm vai nàng, kiên trì ý kiến của mình “người không cần lo lắng, ta tự có chừng mực”

“Nhưng Cập nhi mới có tám tuổi” Long Hương Diệp lẩm bẩm “hắn lớn như vậy chưa từng rời khỏi ta, ở bên ngoài qua đêm, lão gia”

Sắc mặt Tiêu Tường Sinh vừa dịu lại liền cứng lại, lãnh đạm nói “hắn là nam nhi, người tính nhót hấn ở trong nhà để làm gì? Hấn mới tám tuổi, người có biết khi ta tám tuổi đã theo đại ca, nhị ca ta ra ngoài giúp xử lý chuyện điền trang. Hấn tuy mới tám tuổi nhưng thân hình cao lớn, chẳng khác gì đứa bé mười hai, mười ba tuổi, người còn lo cái gì? Hơn nữa đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường. Hấn mấy năm nay vừa học văn vừa học võ, ta tự mình mang hấn đi, còn có thêm mười hộ vệ, người còn có gì mà không thể buông tay?”

Long Hương Diệp không thể nói lại lời nào, chỉ cảm thấy nam nhân này không nói đạo lý

“Cha, nương, tiểu thúc mang theo tiểu thẩm lại đây báỉ phỏng” thanh âm trong trẻo vang lên, sau đó là một tiểu nam hài mặc áo khoác màu lam nhạt, bên hông thắt đai lưng da bò đi đến, dáng vẻ tuấn mỹ y như Tiêu Tường Sinh, chỉ là thiếu nét trầm ổn thành thực của một nam nhân ba mươi tuổi như Tiêu Tường Sinh.

“Cập nhi, ta và cha người đang nói về người. Lão gia, nếu tiểu đệ và đệ muội tới, ta đưa bọn họ đến sân của nương” Long Hương Diệp nhanh chóng tươi cười, không muốn để Tiêu Sĩ Cập thấy nàng và Tiêu Tường Sinh cãi nhau.

Tiêu Tường Sinh “Ân” một tiếng, nói với Tiêu Sĩ Cập “người đến ngoài thư phòng chờ ta, ta gặp tiểu thúc người xong sẽ đến đó gặp người”

Tiểu thúc của Tiêu Sĩ Cập chính là Tiêu Thụy Sinh, đệ của Tiêu Tường Sinh, năm ngoái đã cưới vợ cho hấn, sau đó chính thức phân nhà.

Nương của Tiêu Tường Sinh là Cổ thị thương tiểu nhi tử nhất, muốn đi cùng hấn nhưng Tiêu Thụy Sinh xấu mồm ác miệng, lại thêm Cổ thị nghĩ mình bị mắc mưu lừa gạt nên không có hiếu kính bà, ngày nào cũng chỉ cây dâu mắng cây hòe, không có dáng vẻ của tiểu nương tử mới gả.

Cổ thị cả đời chưa từng chịu khổ, khi đại nhi tử không có ở nhà thì đã có lão gia chống đỡ cả nhà, luôn che chở cho nàng đủ điều, khó khăn thế nào cũng không để nàng biết. Sau này khi Tiêu Tường Sinh trở

về, làm ăn phát đạt, đưa Tiêu gia phát triển hơn cả trước. Nàng được Tiêu Tường Sinh đưa về Trường An, sống những ngày tháng nhàn nhã sung túc. Cho nên bị tiểu nhi tử và tiêu nhi tức đối đãi như vậy, Cổ thị giận đến mức đầu chóng ngược đau, ngày nào cũng khóc lóc kể lể con dâu bất hiếu.

Tiêu Thụy Sinh và thê tử vừa mới tân hôn, là lúc tình cảm thân thiết cho nên rất đau đầu với việc Cổ thị ngày nào cũng khóc lóc, liền mượn một chiếc gia đưa Cổ thị về lại nhà Tiêu Tường Sinh, còn nói Tiêu Tường Sinh là ca ca, hẳn là đệ đệ, phụng dưỡng mẹ già là trách nhiệm của trưởng tử. Trưởng tử còn sống mà để em trai nuôi mẹ già là trưởng tử bất hiếu, hẳn không thể để ca ca mang tội danh này cho nên mới đưa Cổ thị về.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Thụy Sinh đến thăm bà kể từ sau khi hắn đuổi bà về nhà Tiêu Tường Sinh

Tiêu Tường Sinh đã triệt để thất vọng đệ đệ này của mình cũng không trông cậy hắn nghe lời, chỉ mong hắn không gây phiền toái là đã cảm tạ trời đất rồi

Tiêu Sĩ Cập cũng biết chuyện này nên cười đáp “nhi tử mới từ chỗ tổ mẫu về, không quay lại nữa đâu. Nhi tử ở thư phòng chờ phụ thân”

Tiêu Tường phát tay, đi theo Long Hương Diệp đến sân của Cổ thị gặp vợ chồng Tiêu Thụy Sinh

Mười lăm tháng giêng, Đỗ Tiên Thành mang theo cả gia đình về Lạc Dương, ở đó cả tháng rồi mới quay về.

Đến tháng ba, Đỗ Tiên Thành tính toán Tiêu Tường Sinh đi Giang Nam chắc cũng sắp về, nên liền tiếp sai người tới Tiêu gia hỏi thăm, mới biết Tiêu Tường Sinh mang theo Tiêu Sĩ Cập đi Giang Nam đến nay chưa có về, lòng nóng như lửa đốt.

Đỗ Tiên Thành kiên nhẫn ở nhà đợi thêm vài ngày, còn chưa có tin của Tiêu Tường Sinh thì Long Hương Diệp lại tới tìm.

Mấy năm nay số lần Long Hương Diệp tới Đỗ gia có thể nói tính được trên đầu ngón tay, bây giờ lại đăng môn bái phỏng ngay lúc xế chiều làm cho Đỗ Tiên Thành càng thêm lo lắng, vội vàng ra ngoài tiếp đón.

“Tiên Thành, ta cũng không khách khí với ngươi làm gì, ta tới đây cũng là vì hết cách rồi” Long Hương Diệp vừa thấy Đỗ Tiên Thành liền quỳ xuống

“Đại tẩu đừng làm vậy” Đỗ Tiên Thành gấp đến mức đưa tay ra đỡ Long Hương Diệp cũng may nha hoàn bên cạnh cũng biết ý, vội vàng tiến lên nâng Long Hương Diệp đứng lên

Chờ Long Hương Diệp ngồi xuống, Đỗ Tiên Thành mới cẩn thận quan sát nàng. Khuôn mặt tiêu tụy, tóc vàng khô xơ xác, hai mắt sưng như hạch đào, cho thấy đã khóc rất lâu

“Đại tẩu là vì chuyện của đại ca và Cặp nhi sao? Có tin tức của bọn họ hả?” Đỗ Tiên Thành không cần nghĩ cũng biết chuyện gì khiến Long Hương Diệp phải hạ mình chủ động đến Đỗ gia

Long Hương Diệp tâm loạn như ma gât gât đầu nói với Đỗ Tiên Thành “bọn họ đi đã ba tháng, trước kia cứ cách vài ngày là có thư báo bình an, là ta đề nghị Tường Sinh như vậy. Ta lo lắng cho an nguy của Cặp nhi, một ngày không có tin của hắn, lòng như lửa đốt. Nửa tháng qua người cho người tới hỏi thăm tin tức bọn họ, không phải ta không nói mà không biết nói thế nào. Đã hơn một tháng bọn họ không gửi thư cho ta, nửa tháng trước ta đã phái hai quân sự đến thôn trang ở Giang Nam để tìm Tường Sinh. Sau đó ta nhận được thư của bọn họ nói một tháng trước cha con Tường Sinh đã rời Giang Nam quay về Trường An nhưng bọn họ đi một tháng, cho dù đi hết Đại Chu từ nam đến bắc thì cũng đã về tới nhà. Nhưng đến giờ vẫn không có tin tức, ta lo lắng đến mất ăn mất ngủ, hôm nay ta lại nhận được phong thư này...” nói xong đưa thư cho Đỗ Tiên Thành rồi lại bật khóc.

Phương Vũ Nương vừa đi tới đã thấy Long Hương Diệp đang khóc, tuy mấy năm nay, hai người không biết vì sao không gần gũi như trước nhưng vì giao tình của hai trưởng phu hơn nửa sau này còn là thông gia nên vội chạy tới ngồi bên cạnh Long Hương Diệp, an ủi nài nỉ.

Đỗ Tiên Thành tiếp nhận tín, vừa nhìn, mặt đã đen như đất nồi.

“Dám đòi tiền chuộc sao?” Đỗ Tiên Thành giận dữ “huynh đệ chúng ta vào sinh ra tử, giết địch vô số thế mà ở trong nhà mình lại bị mấy tên nhãi nhép bắt nạt. Đại tẩu, người đừng lo, Đỗ Tiên Thành ta sẽ không để bọn họ được như ý”

Phương Vũ Nương cũng tức giận nói “đúng là vô pháp vô thiên. Long tỷ tỷ, người nên đi báo quan để bắt hết bọn bắt cóc đi”

Long Hương Diệp vội vàng quỳ xuống trước mặt Đỗ Tiên Thành cầu xin “Tiên Thành, hôm nay đại tẩu ở đây cầu người, không phải muốn người quyết đấu cùng bọn bắt cóc. Bọn chúng đều là căn bã, không đáng để người đấu đến người chết ta sống” rồi quay sang nói với Phương Vũ Nương “việc này không thể nào báo quan được, nếu báo quan, nhà chúng ta vừa đối phó kẻ cướp, vừa ứng phó quan sai, thực sự là không thể”

Đỗ Tiên Thành tức giận đập bàn “những quan sai chỉ biết lấy tiền sao có thể liều mạng cứu người”

Phương Vũ Nương cũng hoảng sợ, vừa đỡ Long Hương Diệp dậy vừa sảng giọng nói với Đỗ Tiên Thành người đang hù dọa ai vậy? có chuyện gì từ từ nói, chẳng lẽ ngoài đánh giết giết không còn cách nào khác”, lại khuyên Long Hương Diệp “tỷ tỷ, có câu của đi thay người, tỷ tỷ coi như là vì Tiêu đại ca và Cặp nhi tích phúc đi, nếu không đủ bạc thì lấy của chúng ta, mọi người cùng nhau góp sức cứu người”

Phương Vũ Nương tuy thích ngân phiếu nhất nhưng cũng không phải là thần giữ của, lúc cần thiết nàng cũng rất hào phóng

Long Hương Diệp trong lòng cảm động, nắm tay Phương Vũ Nương nói “muội muội có lòng như vậy, phần ân tình này ta ghi trong lòng nhưng nhà ta vẫn có tiền, không cần muội muội ra tay. Ta chỉ muốn nhờ Tiên Thành giúp một tay” nói xong ngượng ngùng nhìn Đỗ Tiên Thành ‘giúp chúng ta mang bạc đưa cho bọn

bắt cóc. Tiên Thành, người cũng thấy rồi đó, chúng muốn mười vạn lượng bạc, không phải là ngân phiếu mà là bạc. Mười vạn lượng này dùng hai chiếc xe lớn đưa ra ngoài, nhà chúng ta lại không có ai đáng tin đành phải đến nhờ người ra mặt”

Phương Vũ Nương vừa nghe được liền nhin không được mà kêu lên “đây đâu phải là bắt cóc mà muốn vơ vét tài sản ah. Mở miệng đã đòi mười vạn lượng, muốn người ta chết sao. Nếu tiền dễ kiếm như vậy thì chúng ta cực khổ buôn bán muối làm gì, mọi người cùng đi bắt cóc lấy tiền chuộc là được rồi”

Đỗ Tiên Thành cười ha ha, khen Phương Vũ Nương, “Nương tử thật sự là lợi hại! —— về sau nhà chúng ta một bước lên trời, liền xem nương tử!”

Phương Vũ Nương biết Đỗ Tiên Thành đang trêu chọc nàng, mắng hấn một tiếng rồi hỏi Long Hương Diệp “Long tỷ tỷ, mười vạn lượng bạc không phải là số nhỏ, vận chuyển trên đường, không biết bao nhiêu người sẽ nhòm ngó ah”

Long Hương Diệp vẻ mặt xấu hổ, đứng lên hành đại lễ với Đỗ Tiên Thành rồi mới nói ‘nhà chúng ta thế nào, các người đều biết rõ. Tiểu thúc nhà ta, bảo hấn lấy bạc thì nhanh, chứ để hấn mang bạc đi, ta sợ hấn sẽ không để ý tới sống chết của đại ca và chất nhi hấn mà đem bạc bỏ trốn. Còn Tiên Thành người cùng Tường Sinh là sinh tử chi giao, Cập nhi còn là con rể của người, nhà người lại giàu có, sẽ không để mười vạn lượng bạc này vào mắt. Cho nên ta nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có người mới có thể cứu mạng cha con Tường Sinh” nói xong lại quỳ xuống dập đầu, mặc kệ Phương Vũ Nương và Đỗ Tiên Thành ngăn cản.

Đỗ Tiên Thành vội tránh sang một bên “đại tẩu nói quá lời, dù đại tẩu không tìm ta, ta cũng tính vài ngày nữa đi tìm đại ca và Sĩ Cập. Bây giờ đã có tin của bọn họ, ta càng không thể khoanh tay đứng nhìn. Chuyện này, đại tẩu không cần lo lắng. Mười vạn lượng bạc không phải số nhỏ, đại tẩu cũng cần vài ngày để chuẩn bị, bán gia sản...”

Long Hương Diệp ngăn người, có chút khó hiểu, “Mười vạn bạc tuy nói nhiều nhưng đối với nhà chúng ta cũng không tính là gì, sao người lại nói vậy”

Đỗ Tiên Thành có chút xấu hổ, ngượng ngừng đề điểm nói: “... Đại tẩu, kẻ bắt cóc nếu đã đưa thư cho người chắc chắn sẽ ở trong thành Trường An đợi xem động tĩnh của người. Nếu người dễ dàng đưa bạc, bọn chúng biết nhà người có tiền, nhất định sẽ tăng thêm giá. Đối với bọn họ, không ép cho người đến tắng gia bại sản thì sẽ không thả người”

Long Hương Diệp chấn động, cả giận nói: “Bọn họ sao có thể ác tới vậy? muốn bao nhiêu bạc, ta cho là được, lại còn muốn tính kế nhà ta sao?”

Đỗ Tiên Thành cười khổ. Đại tẩu đúng là xuất thân từ thư hương thế gia, cổ hủ lại...

“Đại tẩu, những người này nếu nói chữ tín thì sẽ không đi bắt cóc lấy tiền chuộc. Đại tẩu đừng nóng vội, để ta nghĩ cách. Đại tẩu cũng làm bộ đi gom bạc, vay tiền khắp nơi, bán ra một hai cửa hàng không quan trọng...Nếu lo lắng có thì đem đến Hàng Tường phô đi, đó là nơi ta và đại ca chung vốn, sẽ không gạt sản nghiệp của mình” Đỗ Tiên Thành dù sao cũng là nam nhân, làm việc liền khác nữ nhân nhiều

Hàng Tường phò là hiệu cầm đồ nổi tiếng ở thành Trường An

“Hàng Tường phò là sản nghiệp của đại ca và người? Sao ta không biết” Phương Vũ Nương nhướn mi bất mãn

Long Hương Diệp cũng ngăn người, nàng chưa từng nghe Tiêu Tường Sinh nói qua, nghĩ mình và hắn là phu thê bao lâu nay nhưng hắn vẫn có chuyện giấu mình, trong lòng nàng rất đau khổ

Đỗ Tiên Thành cười ha hả, trấn an Phương Vũ Nương, “không phải giờ người đã biết rồi sao. Ta và đại ca là phòng ngừa chu đáo, nếu đến người khác biết thì thanh danh nhân nghĩa của ta và đại ca sẽ bị hủy hoại trong chốc lát. Người cũng không muốn phu quân mình có chuyện chứ?”

Phương Vũ Nương mắng hắn một câu rồi quay sang an ủi Long Hương Diệp “Long tỷ tỷ, Tiên Thành nói rất đúng, Long tỷ tỷ mau chóng chuẩn bị đi. Hai ngày nữa, Tiên Thành sẽ mang theo bạc đi đón đại ca và Cập nhi về”

Long Hương Diệp gật gật đầu, “Vậy thì làm phiền Tiên Thành, cũng không còn sớm, ta về đây”

Tiến Long Hương Diệp đi, Đỗ Tiên Thành cũng không nghỉ ngơi mà đi ra ngoài cả đêm, kêu vài thủ hạ đắc lực đi điều tra lai lịch kẻ bắt cóc.

Ngày thứ hai đã có tin hồi báo, thì ra kẻ bắt cóc này từ đầu năm nay đã chiếm cứ con đường qua lại giữa Giang Nam và Trường An, chiêu binh mãi mã đánh cướp khách thương qua lại, gây ra vô số chuyện ác, tích góp nhiều bạc, chiêu mộ thêm nhiều người nhập bọn. Hiện tại trong thành Trường An, mười người thì hết tám người đều biết bọn cướp Kim lột da này tham lam vô độ, kiếm tiền bằng mọi cách.

Tiêu Tường Sinh rơi vào tay bọn họ, bị vợ vét tài sản chỉ là việc nhỏ

Khi Đỗ Tiên Thành biết tin này, tâm liền trầm xuống, chuyện này không chỉ dùng bạc có thể giải quyết được

Tiêu Tường Sinh đứng đầu muối thương ở thành Trường An, đối phương bắt hắn một thang mới đưa thư tổng tiền, hắn là đã tìm hiểu rõ ràng thân phận của hắn, dù không muốn cũng phải thừa nhận, đại ca chuyển này lành ít dữ nhiều

Đỗ Tiên Thành hắn không thể trở mắt nhìn đối phương làm hại Tiêu gia, càng không thể để bọn họ giết Tiêu Tường Sinh và Tiêu Sĩ Cập

Tin tức Long Hương Diệp gom tiền đã lan truyền trong thành Trường An. Kẻ đưa thư tổng tiền biết được tin này rất vui, lập tức truyền tin đến Đông Sơn cho đồng bọn

Đỗ Tiên Thành nghĩ tới nghĩ lui, xem qua xem lại bản đồ địa hình từ Giang Nam đến Trường An nhiều lần, cuối cùng đã có chủ ý

Cách Đông Sơn không xa chính là Quá Châu, mà Tề quốc công Tề Bá Thế tay nắm trọng binh lại đang ở đó. Có lẽ nên đến cầu Tề Bá Thế một lần

Đỗ Tiên Thành quyết định xong liền chọn hai mươi hộ vệ và Tiền bá võ công cao siêu cùng hần mang theo hai chiếc xe lớn, lặng lẽ rời khỏi thành Trường An đi về Quá Châu.

Quá Châu và Đông Sơn cùng một hướng, như vậy có thể lừa được bọn Kim lột da kia

Một ngày một đêm trên đường đi tới Quá Châu, Đỗ Tiên Thành mới hiểu được từ sau khi quân đội Đại Chu thất bại thảm hại lần thứ hai, chỉ mới ba tháng nhưng tình thế Đại Chu đã vô cùng bi đát.

Ba năm trước hần cũng đi qua con đường này, không hề gặp bất kỳ cướp đường, đạo tặc hay là khát cái, lưu dân nào. Nhưng giờ đây, dọc đường toàn là lưu dân chạy nạn, ăn xin khắp nơi, còn trộm cướp thì càng không đếm xuể.

May mắn Đỗ Tiên Thành mang theo toàn là cao thủ, có thể lấy một địch mười mà hần cũng là một hảo cung thủ, dọc đường bắn chết vô số kẻ có ý đồ cướp đoạt xe bạc mới thuận lợi vào thành Quá Châu.

Vào thành, hần cảm giác rất khác biệt, như thể trong thành và ngoài thành là hai thế giới khác nhau.

Ngoài thành đầy rẫy hung hiểm, lưu dân chạy nạn khắp nơi, quần manh áo rách, ánh mắt nhìn người như muốn bắn ra lục quang, rất giống lang sói.

Trong thành lại yên tĩnh tường hòa, người làm công cũng quần áo sạch sẽ, dù không đại phú đại quý nhưng cũng là cơm áo không lo.

Đỗ Tiên Thành âm thầm gặt đầu, mang theo hai chiếc bạc xe cùng hộ vệ, trực tiếp chạy vội tới Tề quốc công phủ.

Hần và Tiêu Tường Sinh mấy năm nay luôn lễ tiết đầy đủ cho Tề quốc công phủ, hơn nữa còn ngầm tặng không biết bao nhiêu bạc. Nay hần tự mình tới cửa, đại quân sự phủ Tề quốc công liền tự mình ra cửa nghênh đón, đưa bọn họ vào trong.

Vừa lúc hôm nay là ngày hưu mộc, Tề quốc công Tề Bá Thế ở nhà, không đến quan nha.

Nghe nói Đỗ Tiên Thành đến, hần liền buông sách, cho ca cơ lui ra rồi cho người đưa Đỗ Tiên Thành vào

Đỗ Tiên Thành đi đến thư phòng, nhìn thấy một nam nhân trung niên oai hùng khỏe mạnh, cằm vuông thẳng, hàm râu ngắn cứng ngắc đang ngồi trầm ổn sau bàn, mỉm cười nhìn hắn

“Quốc công gia!” Đỗ Tiên Thành rất là kích động. Từ lúc từ biệt ở chiến trường Cao Ly, cũng hơn mười năm rồi hắn chưa gặp lại Tề Bá Thế

On cứu mạng cùng ơn tái tạo. Đỗ Tiên Thành liền quỳ xuống hành lễ

Tề Bá Thế đứng dậy, tự mình nâng Đỗ Tiên Thành lên hỏi ‘đại quân sự nói người mang theo hai mươi vạn lượng bạc tới đây, vì sao vậy?’

Long Hương Diệp đưa mười vạn lượng, hắn bỏ thêm mười vạn lượng nữa. Nếu muốn cầu Tề Bá Thế xuất binh trừ thổ phỉ, đem theo nhiều tiền một chút, cũng chứng tỏ địa vị của Tề Bá Thế trong lòng bọn họ rất cao, nếu cùng một giá với bọn thổ phỉ thì chẳng phải không coi phủ quốc công ra gì sao.

Đỗ Tiên Thành thở dài, đem chuyện của Tiêu Tường Sinh kể lại rồi chấp tay nói “tiểu nhân suy nghĩ thật lâu, thay vì để cho bọn Kim lộ da vợ vết tài sản chi bằng đưa cho Quốc công gia, cầu Quốc công gia cho chúng ta một cái công đạo’ nói xong lại quỳ xuống dập đầu với Tề Bá Thế.

Tề Bá Thế vừa nghe cũng sửng sốt, đưa tay vuốt râu, ngữ khí giận dữ “Kim lộ da lại có thủ đoạn như vậy? mấy năm nay, ta đối với bọn cướp đường Đông Sơn vẫn mắt nhắm mắt mở, nghĩ chỉ cần bọn họ không quá mức, ta cũng coi như không biết, không ngờ chúng lại có dã tâm như thế”

Mở miệng một cái liền đòi mười vạn lượng của Tiêu Tường Sinh, không biết là người khác thì sẽ bao nhiêu nữa.

Chỉ là một đám quân ô hợp, vậy mà dám chiêu binh mãi mã, tàng trữ tiền tài, bọn họ có ý đồ gì, ai nấy đều biết thế mà mình lại là người cuối cùng nghe tin.

Tề Bá Thế lập tức phân phó “gọi đại thiếu gia tới đây”

Đỗ Tiên Thành cúi đầu khoanh tay, lui về sau một bước, gắt gao tựa vào sát tường.

Tề Bá Thế lại hỏi Đỗ Tiên Thành vài câu có liên quan tình hình thành Trường An gần đây, lúc này đại môn thư phòng mở ra, một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi đi vào.

Đỗ Tiên Thành biết, nguyên phối chính thất của Tề Bá Thế là Âu Dương phu nhân sinh ba nhi tử, một nữ nhi. Đây chính là đại nhi tử Tề Nhân Chi, cũng chính là thể tử phủ quốc công, người dưới luôn xu nịnh, gọi hắn là Tiểu công gia.

“Ta hỏi ngươi, ngươi có biết bọn cướp đường Kim lộ da ở Đông Sơn nay phát triển đến mức nào không?”

Tề Bá Thế lạnh lùng hỏi. Đối với đại nhi tử con vợ cả này, hấn kỳ vọng rất cao, yêu cầu cũng cao, bình thường luôn rất nghiêm khắc.

Tề Nhân Chi mi thanh mục tú, tuy tuổi không lớn nhưng đọc đủ thi thư, rất có phong thái nho nhã của văn sĩ

“Phụ thân, bọn cướp đường Đông Sơn chỉ là một nhóm cường đạo tụ tập lại mà thôi, phụ thân cần gì chấp nhậ bọn họ” Tề Nhân Chi khó hiểu chấp tay hỏi

Tề Bá Thế vỗ bàn, cả giận nói: “Ta để cho người quản sự, người quản như vậy sao? Người có biết bọn Kim lột da xưa đâu bằng nay không?”

Tề Nhân Chi đột nhiên bị mắg, chẳng hiểu gì, cười nói “phụ thân, Kim lột da chẳng qua là một đám ô hợp, phụ thân chấp nhậ bọn họ, để người khác biết được sẽ ảnh hưởng tới tên tuổi Tề quốc công phủ chúng ta”

Tề Bá Thế hít sâu một hơi, phân phó nói: ” dù thế nào đi nữa, bọn Kim lột da ở rất gần Quá Châu chúng ta, trên địa bàn của mình có người giữu võ giương oai mà người lại không biết, ta thật thất vọng. Người ra ngoài đi, bảo Vương phó tướng tới đây”

“Phụ thân muốn làm cái gì?” Tề Nhân Chi vội hỏi. Hấn biết phụ thân nghiêm khắc lại có kỳ vọng rất cao vào mình nên mỗi khi thấy Tề Bá Thế đều như chuột thấy mèo, trốn được liền trốn

“Phát binh tiêu diệt đám giặc cỏ này” Tề Bá Thế cũng thuộc phái hành động, hơn nữa bọn cướp Đông Sơn lại ở rất gần Quá Châu, không thể để chúng tiếp tục lộng hành cho nên hấn muốn nhân chuyện của Tiêu Tường Sinh mà phái binh tiêu diệt, đồng thời thanh trừ bọn cường đạo cướp bóc gần Quá Châu, không để bọn chúng quá mức kiêu ngạo, coi như là một ná hạ hai chim.

Tề Nhân Chi vội khuyên “phụ thân từ trước tới giờ là một nho tướng, luôn lấy nhân nghĩa làm đầu, đối với bọn cướp như Kim lột da nên cảm hóa, thi hành chính sách dụ dỗ, thu bọn họ làm người của mình, chứ không phải...”

“Im miệng!” Tề Bá Thế giận dữ, “Dường hồ thành họa, người đọc sách đọc đến ngốc rồi sao. Ra ngoài” ông tay áo vung lên mang theo một cỗ kinh phong

Tề Nhân Chi biết phụ thân nổi giận thực sự vội khúm núm lui ra ngoài, trước khi ra cửa, liếc mắt thấy một nam tử áo xan đứng cúi đầu trong góc tối thư phòng thì trong lòng cả kinh.

Tề Nhân Chi từ thư phòng Tề Bá Thế đi ra, sai người gọi Vương phó tướng đến rồi hỏi thăm tình hình hôm nay, có ai tới thăm, vì sao phụ thân lại nổi giận như vậy

Khi Tề Nhân Chi biết được chuyện của Tiêu Tường Sinh và Đỗ Tiên Thành thì Tề Bá Thế đã sai Vương phó tướng điểm một ngàn kỵ binh cùng Đỗ Tiên Thành và các hộ vệ của hấn suốt đêm lên đường, hướng

về Đông Sơn diệt thổ phỉ.

Tề Bá Thế ở Quách Châu nhiều năm, dưới trướng có rất nhiều thủ hạ tài ba. Nếu hắn đã muốn diệt Đông Sơn, đương nhiên sẽ có người thay hắn làm việc. Tề Nhân Chi coi thường bọn cướp Đông Sơn nhưng không có nghĩa người khác cũng vậy.

Tề quốc công lên tiếng, phụ tá đắc lực của hắn lập tức thu thập tin tức Quan Đông đưa đến cho Vương phó tướng.

Quân đội của Tề quốc công đều là tinh binh cường tướng, là hổ lang chi sư trên chiến trường Cao Ly trước kia. Cho nên chưa tới hừng đông, bọn họ đã đến dưới chân Đông Sơn

Địa hình nơi này, mật thám phủ Tề quốc công đã sớm tra xét rõ ràng, lúc này bọn họ theo đường sau núi tiến vào, rất nhanh đã phong tỏa đường lui của Kim lộ da.

Lúc này Kim lộ da đang ôm một quan gia tiểu thư cướp được dưới chân núi, nghe bên ngoài vang lên tiếng đánh giết, còn có ánh lửa nổi lên bốn phía, tiếng người đào tẩu thì tỉnh rượu hơn phân nửa

“Người muốn đi đâu?” tiểu thư quan gia đang mơ mơ màng màng, ôm chăm hỏi

Kim lộ da cột chắc đai lưng, cầm đại đao sáng choang, cười gằn nói “lão tử vô quyền vô thế nay cũng đã là phú ông, đã ngủ với tiểu thư cũng đã giết quan viên. Đời này, lão tử có chết cũng đáng” nói xong chém tiểu thư quan gia một nhát rồi xông ra ngoài

Từ lúc lựa chọn con đường làm cướp, hắn đã lường trước sẽ có ngày này

Giết người rồi bị người giết.

Một hán tử cao lớn cỡi khoái mã phi như bay xông vào, cung tên bắn ra, giết chết vô số cường đạo trong Đông Sơn trại

Kim lộ da vừa vác đao xông ra, trúng một tên ngay tim, té lăn ra đất. Thuộc hạ của hắn thấy đương gia đã chết, hét lên một tiếng rồi bỏ chạy tứ tán.

Một đám ô hợp, tụ lại rất dễ, tan cũng mau

Nhưng gia tướng của Tề quốc công đâu dễ để bọn chúng chạy thoát, một đường tấn công, trại Đông Sơn bị tiêu diệt sạch sẽ.

Đỗ Tiên Thành cùng nhân thủ của mình chia ra hành động, cuối cùng cũng tìm được nơi bọn cướp nhốt

con tin.. Tiêu Tường Sinh còn đang chờ hấn đưa tiền chuộc, không ngờ hấn lại đi Quá Châu, càng không ngờ hấn có thể thuyết phục Tề quốc công xuất binh giúp hấn cứu người

Binh quý thần tốc, Tề Bá Thế tinh thông binh pháp đương nhiên biết làm thế nào để bỏ ra ít nhất mà thu lợi nhiều nhất.

Đỗ Tiên Thành đi đến cửa sơn động thì thấy Tiêu Tường Sinh cùng Tiêu Sĩ Cập từ bên trong đi ra, lệ nóng doanh tròng tiến lên nghênh đón, nhẹ dấm lên vai Tiêu Tường Sinh một cái “đại ca, bọn chúng không làm khó người chứ?”

Tiêu Tường Sinh bị nhốt hơn một tháng nhưng vẫn có tinh thần, xiêm y trên người cũng rất sạch sẽ, có điều râu cằm lâu ngày không cạo lại toát ra chí khí cường tráng.

Tiêu Sĩ Cập bổ nhào vào lòng Đỗ Tiên Thành hô lớn ‘Đỗ thúc, ta biết người nhất định sẽ đến cứu chúng ta’

Đỗ Tiên Thành ôm lấy hấn, cười lớn nói “ta đương nhiên sẽ đến, nếu không phả ta ngăn cản thì Sương nhi muội muội của người cũng tới ah”

Tiêu Sĩ Cập vội hỏi: “Khó mà làm được, nơi này cũng không phải là nơi Sương nhi có thể tới”

Đỗ Tiên Thành buông hấn, nói với Tiêu Tường Sinh “đại ca, chúng ta đi thôi, đại tẩu đang sốt ruột chờ ở nhà”

Tiêu Tường Sinh gật gật đầu, lại lắc đầu, chần chờ một chút nói với Đỗ Tiên Thành “chờ một chút, còn có một người” nói xong hướng vào trong sơn động kêu lên “Thiên Nương, người không nhà để về vậy thì theo chúng ta đến Trường An trước, sau đó tính tiếp”

Một thiếu phụ hơn hai mươi tuổi tay dắt một tiểu nữ hài chừng bốn năm tuổi, mặt xanh mét từ trong sơn động đi ra

23. Quyển 1 - Chương 23: Chối Từ

Đỗ Tiên Thành sững sốt một chút, chỉ vào hai nữ nhân một lớn một nhỏ hỏi “là thân thích của Tiêu gia sao? Sao ta chưa từng gặp qua”

Hai nhà Đỗ, Tiêu nguyên quán ở Lạc Dương, lại là thế giao nên người trong hai nhà đều biết nhau rất rõ cũng không xa lạ với thân thích bà con hai bên

Tiêu Tường Sinh cười cười, “Không phải thân thích. Trở về rồi hãy nói.”

Đỗ Tiên Thành “Ân” một tiếng, coi như không thấy hai người kia, ghé đầu thấp giọng nói với Tiêu Tường Sinh ‘đại ca, lên xe đi thôi’ nói xong một tay nắm tay Tiêu Sĩ Cập, một tay vỗ vai Tiêu Tường Sinh rồi xoay người đi xuống núi

Thiên Nương không khỏi giậ mình, người bạn này của Tiêu đại ca đúng là hảo sinh vô lý. Nàng ngơ ngác đứng yên, không nhúc nhích

Tiểu nữ hài bên cạnh nàng sốt ruột kéo váy nàng, lớn tiếng nói “nương, chúng ta không đi sao? Tiêu đại thúc đi trước rồi kìa”

Tiêu Tường Sinh đi trước nghe vậy, quay đầu hỏi “sao vậy?”

Đỗ Tiên Thành trông mắt quay tròn dạo qua một vòng, cười hì hì nói: “Đại ca, người ta dắt cả nhà đi, chắc là ngại cùng chúng ta trở về” nói xong quay người đi đến bên cạnh Thiên Nương, lấy một tấm ngân phiếu đưa cho nàng “vị tiểu nương tử này, người không cùng những nam nhân xa lạ chúng ta xuống núi, xem như là người tri lễ hiểu chuyện, Đỗ Tiên Thành ta trước giờ luôn kính trọng các nữ tử tiết liệt. Đây là ngân phiếu một trăm lượng, người cầm lấy mua một sản nghiệp nho nhỏ, có thể cùng con cái người sống qua ngày”

Đỗ Tiên Thành vừa thấy thì biết Thiên Nương là quả phụ, trên đầu nàng còn có một đoá hoa trắng mà

Khuôn mặt có chút vàng của Thiên Nương lập tức đỏ lên, đưa tay đẩy tấm ngân phiếu trong tay Đỗ Tiên Thành nhưng lại không nói lời cự tuyệt.

Phu quân nàng không ở đây, dù có tiền, một nữ nhân với một đứa trẻ sao có thể sống đây?

Đỗ Tiên Thành sao lại nói như vậy?

Thiên Nương đưa mắt nhìn Tiêu Tường Sinh, dắt nữ nhi đi đến trước mặt hắn, nhìn vào mặt hắn, run rẩy nói “Tiêu đại ca, ta không phải là khát cái”

Tiêu Tường Sinh sắc mặt nghiêm nghị nhìn Đỗ Tiên Thành lắc đầu, thản nhiên nói “Tiên Thành, người làm cái gì vậy? may lấy lại ngân phiếu đi”

Đỗ Tiên Thành ngượng ngùng thu lại ngân phiếu, đi đến cạnh Tiêu Tường Sinh dò hỏi “vậy trước tiên cùng chúng ta trở về rồi tính sau” nơi này chỗ nào cũng toàn người chết, huyết khí nồng đậm khiến người ta không rét mà run

Tiêu Tường Sinh nắm tay tiểu nữ hài, xoay người nói “đi nhanh đi”

Xuống núi, Đỗ Tiên Thành và Tiêu Tường Sinh cỡi ngựa, Thiên Nương và tiểu nữ hài thì lên xe. Tiêu Sĩ

Cặp không chịu ngồi xe ngựa, cỡi chung ngựa với Đỗ Tiên thành, cùng hấn phóng như bay về Quá Châu

“Đại ca, lần này nhờ có Tề quốc công trợ giúp nghĩa ra tay, chúng ta cần phải cảm tạ công đức của Tề quốc công” Đỗ Tiên Thành vừa nói vừa cùng Tiêu Tường Sinh đi vào phủ Tề quốc công bái kiến

Tiêu Tường Sinh cũng rất cảm kích nên cùng Đỗ Tiên Thành đến nói lời cảm tạ.

Tề quốc công Tề Bá Thế cùng phu nhân Âu Dương Tử ra cửa đón bọn họ, nói mấy lời động viên.

Tiêu Tường Sinh và Đỗ Tiên Thành chưa từng gặp qua phu nhân Tề quốc công Âu Dương Tử, vừa nhìn thấy liền vội vàng quỳ xuống, cúi mắt phục tùng, không dám nhìn lâu

Âu Dương Tử tươi cười nói ‘là ta tò mò, muốn thấy hai vị Viên ngoại lang danh chấn Trường An, hai vị không cần giữ lễ tiết’ nói xong liền quay trở vào trong, chỉ để lại một làn hương thơm phiêu đảng trong gió

Tiêu Tường Sinh và Đỗ Tiên Thành không dám thở mạnh

Tề Bá Thế hàn huyên với bọn họ về tình hình thành Trường An, lại hỏi Tiêu Tường Sinh tình hình bọn cướp Đông Sơn, cuối cùng còn giữ bọn họ ở lại ăn cơm trưa, để đại quân sự phủ Tề quốc công tiếp khách

Đại quân sự phủ Tề quốc công vốn có giao tình tốt với Tiêu Tường Sinh, thấy hấn bình an vô sự trở về liền thở một hơi nhẹ nhõm, nhẹ giọng thì thầm với hấn “yên tâm, chuyện hai mươi vạn lượng bạc, trong lòng Quốc công gia đều biết”

Tiêu Tường Sinh sững sốt, hấn biết bọn Kim lột da đòi mười vạn lượng, sao giờ lại thành hai mươi vạn

Ra khỏi phủ Tề quốc công, Tiêu Tường Sinh vội hỏi Đỗ Tiên Thành “người đưa bạc cho phủ quốc công? Sao lại thành hai mươi vạn lượng?”

Đỗ Tiên Thành ngượng ngùng hì hì cười nói: “Chúng ta phải thể hiện thành ý, nếu đưa bằng số với bọn Kim lột da chẳng phải là coi thường phủ quốc công sao? nếu sau này Quốc công gia biết, trong lòng tất sẽ có vướng mắc, như vậy mất nhiều hơn được”

“Người tự bỏ ra mười vạn lượng đúng không?” Tiêu Tường Sinh dừng bước, nhìn chằm chằm Đỗ Tiên Thành

Đỗ Tiên Thành sờ sờ cái ót, cười nói: “Huynh đệ chúng ta, đại ca cần gì khách khí” nói xong còn dẫn Tiêu Tường Sinh không cần nói cho Long Hương Diệp biết chuyện này

Tiêu Tường Sinh thở dài, dùng lực vỗ vỗ bả vai Đỗ Tiên Thành “ta hiểu, huynh đệ ruột thịt của ta cũng

không đối với ta như người”

Đỗ Tiên Thành cười nói: “Nếu ta bị trói, Đại ca cũng nhất định sẽ làm như vậy. Đại ca nói thêm nữa, thật sự liền khách khí.”

Tiêu Tường Sinh cảm khái gật gật đầu, cùng Đỗ Tiên Thành và tùy tùng về lại Trường An

Dọc theo đường đi, Tiêu Tường Sinh nói cho Đỗ Tiên Thành biết chuyện của Thiển Nương.

Thiển Nương cùng phu quân đến Trường An mưu sinh, trước kia bọn họ ở Giang Nam cũng có một tú trang nhưng sau bị tú trang lớn hơn chen ép đến phá sản. Hai người đành phải bán lại tú trang, mang toàn bộ gia sản, tính toán đến Trường An lập nghiệp

Tiêu Tường Sinh cũng là người làm ăn, giao thiệp rộng cũng quen biết phu quân của Thiển Nương nên cùng kết bạn đồng hành

Nào ngờ vừa tới địa phận Đông Sơn thì gặp phải bọn Kim lột da, không chỉ cướp sạch tiền hàng của bọn họ mà còn bắt lên núi. Phu quân của Thiển Nương tìm cách trốn thoát liền bị giết chết. Thiển Nương từ đó trở thành quả phụ, tiền tài cũng không còn. Tiêu Tường Sinh thấy mẹ con hai nàng đáng thương liền ra mặt chiếu ứng bọn họ

Bọn Kim lột da thấy Thiển Nương là phụ nhân, còn dắt theo nữ nhi, thêm Tiêu Tường Sinh chấp nhận đưa tiền chuộc cho các nàng nên mới tha cho các nàng cũng vì vậy mà tiền chuộc của Tiêu Tường Sinh từ năm vạn tăng lên mười vạn.

Nghe đến đó, Đỗ Tiên Thành mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười nói: “Đại ca chính là thiện tâm. Nếu là ta, chắc sẽ không làm được như vậy”

Tiêu Tường Sinh cười to, “Người còn nói, người cũng giống như ta thôi, gặp chuyện bất bình, nếu có thể giúp đỡ là sẽ làm liền ah”

Đỗ Tiên Thành gãi gãi đầu, vẫn có chút băn khoăn “vì hai người không liên quan mà tiêu mất mười vạn lượng bạc, hai anh em ta làm vậy coi như là làm thiện tích đức, chắc sẽ được hảo báo đúng không?”

Tiêu Tường Sinh thúc ngựa chạy nhanh về phía trước, cười vang nói “thi ân bất cầu báo, Tiên Thành, chúng ta mau về nhà đi”

Đoàn người đi suốt ngày đêm, cuối cùng cũng đã về tới thành Trường An

Long Hương Diệp nghe nói Tiêu Tường Sinh cùng Tiêu Sĩ Cập trở về, mừng rỡ vô cùng, vội chạy ra cổng lớn nghênh đón

Tiêu Tường Sinh xuống ngựa, gật đầu nói với Long Hương Diệp “để người lo lắng rồi”

Long Hương Diệp nhìn không được nhào vào ngực hân khóc nước mắt

Tiêu Sĩ Cập cũng theo Đỗ Tiên Thành xuống ngựa, chạy tới ôm lấy Long Hương Diệp kêu lớn ‘nương, Sĩ Cập cũng đã về’

Long Hương Diệp quay đầu, ôm lấy Tiêu Sĩ Cập đã cao đến bắp vai nàng, khóc lớn.

Đỗ Tiên Thành cười nói “đại tẩu, đại ca và Cập nhi đều bình an trở về, người nên cao hứng mới phải, sao lại khóc?”

Long Hương Diệp vội lau nước mắt, hành đại lễ với Đỗ Tiên Thành, thật tâm nói “đa tạ Đỗ huynh đệ, coi như là đại tẩu nợ người, chờ lão gia thu xếp xong, ta sẽ mời cả nhà người tới nhà dùng cơm, đón gió tẩy trần cho lão gia và Cập nhi”

Đỗ Tiên Thành vội hoàn lễ ‘thịnh tình của đại tẩu, chúng ta nhất định đến nhưng thiếu nợ gì đó, đại tẩu không cần nói vậy. Ta và đại ca không phải là người ngoài, huynh đệ trong nhà mà nói vậy thành ra khách sáo quá’

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Thiển Nương cũng đã chỉnh sửa xiêm y xong, mang theo nữ nhi Tổ Tổ xuống xe, tiếng ngọc bội vang lên đình đang nghe rất rõ trước đại môn Tiêu gia

Long Hương Diệp nghe tiếng nhìn qua, thấy một thiếu phụ hơn hai mươi tuổi, ôn nhã mềm mại, tay dắt một nữ nhi diễm đam đáng yêu như nàng đang đứng bên cạnh xe ngựa của Tiêu gia, lại thấy nàng đang nhìn chăm chăm về phía Tiêu Tường Sinh

Long Hương Diệp ngừng khóc hỏi “xin hỏi vị này là?”

Tiêu Tường Sinh quay đầu, thấy Thiển Nương và nữ nhi của nàng liền nói “đây là Thiển Nương và nữ nhi Tổ Tổ của nàng, chúng ta gặp nhau trên đường, hiện tại nàng không có nhà để về nên trước hết để các nàng ở tạm nhà chúng ta, sau đó sẽ tính kỹ hơn”

Thiển Nương vội đi tới, thi lễ với Long Hương Diệp nói “là Tiêu phu nhân sao? nhờ có Tiêu đại ca trợ giúp giúp đỡ, nếu không thì ta và nữ nhi đã phải đi theo phu quân số khổ của ta rồi”

Long Hương Diệp thấy tướng mạo của nàng đẹp hơn mình, trên đầu mang đóa hoa trắng, biết nàng là góa phụ, cười đáp “xin hỏi quý danh của Thiển Nương?”

Sắc mặt Thiển Nương cứng lại, liếc nhìn Tiêu Tường Sinh một cái

Tiêu Tường Sinh cười nói: “nhà chồng nàng họ Chư, cái khác ta cũng không biết.”

Long Hương Diệp gật gật đầu, “tên phụ nhân cũng không thể nói cho người ngoài biết được, vậy xin hỏi nhà mẹ đẻ Chư nương tử họ gì?”

Trận chiến ngôn ngữ này, nam nhân nghe không hiểu nhưng nữ nhân lại rất rõ ràng. Thiển Nương trong lòng thầm hận, bên ngoài lại càng nhu nhược, uyển chuyển nói ‘nhà mẹ đẻ ta họ Vu’

Thì ra khuê danh của nàng là Vu Thiển Nương

Long Hương Diệp xoay người gọi một bà tử tới phân phó “đưa Chư nương tử cùng nữ nhi của nàng đến biệt uyển nhà chúng ta ở Khúc Giang trì ở đi, đừng làm chậm trễ khách quý”

Thiển Nương cả kinh, không cho các nàng tiến vào cổng Tiêu gia, là muốn hạ uy phong của nàng sao?

Thiển Nương cắn môi đáp “không dám phiền Tiêu phu nhân, ta còn có chút lộ phí, ra ngoài tìm một khách điểm nghỉ tạm cũng được”

24. Quyển 2 - Chương 1: Hung Thủ Là Ai

Du Dương hồ là danh thắng nghỉ hè ở Kiến Dương thành. Người giàu có thì sửa chữa đình viện tư gia để ngắm cảnh tránh nóng, người nghèo thì dạo phố, đến tầu lâu

Nước hồ xanh biếc uốn lượn vào thành, chảy xuôi ra Kim Thủy hà cách đó mười dặm

Kim Thủy hà là hình ảnh thu nhỏ của cố đô Kiến Dương phồn hoa, chung quanh có bảy mươi xưởng viện nhạc quán, năm mươi tầu quán minh lâu. Có nhà văn từng viết “Vùng trang lâu lâm thủy cái, gia gia phần ảnh chiếu thiên quyên”

Ngày chín tháng sáu, là ngày diễn ra sự kiện lớn nhất ở Kiến Dương thành, bắt đầu trận hoa khôi đại tái. Cố đô Kiến Dương, thậm chí là nam nhân toàn vùng Giang Nam đều bị trận đại tái này thu hút, xuân tâm nảy mầm, miên man bất định.

Hôm qua, Phó Lệnh Nguyệt đã tuân theo lệnh của Triệu Thực, mặc nam trang dẫn vài ám nhân của Triệu gia đại viện cùng một đội hộ vệ đi vào Thiên Hương lâu nghiên cứu hoàn cảnh

Hôm sau là trận hoa khôi đại tái, nên toàn bộ tầu lâu chung quanh đều kín chật chỗ, chỗ ngồi gần với sân khấu đều được người có mặt mũi bao hết, mà vị trí ở Thiên Hương lâu cũng không tệ, từ đây có thể nhìn thấy toàn cảnh toàn trường

Cửu Quảng Kiến là đầu lĩnh muối thương ở Giang Nam cũng chính là chủ nhân Thiên Hương lâu, nếu muốn giết hắn trước mặt công chúng thì chỗ ngồi ở Thiên Hương lâu nhất định sẽ là hiện trường vụ án thứ nhất

Phó Lệnh Nguyệt một lòng muốn Triệu Thực phải nhìn mình bằng cặp mắt khác xưa, nàng nhất định phải bảo vệ Cửu Quảng Kiến. Không phải chỉ có một ngày thôi sao, còn là ban ngày nữa. Có câu minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Nếu hung thủ đêm khuya ẩn nấp đến ám sát nhất định sẽ lộ ra sơ hở nhưng người tới lần này lại lựa chọn cách thức minh thương, nàng ở Triệu gia đại viện khổ luyện tám năm sao có thể để cho người ta đắc thắng. Triệu Thực rất xem thường nàng, hắn vẫn luôn xem nàng chỉ là một đứa trẻ. Hắn nói không cần để ý kết quả, nàng càng muốn để ý

Phó Lệnh Nguyệt không phục, nàng đã không còn mơ hồ như trước nữa. Nàng cũng không tin mình không thể không bảo vệ được Cửu Quảng Kiến, cho dù nàng thất thủ khiến hắn mất mạng, nàng không tin hiện trường nhỏ như vậy mà không tra được manh mối gì. Hung thủ có thể là thần tiên, tự nhiên đoạt tính mạng người ta được sao?

Cao thấp ba tầng lầu của Thiên Hương lâu, Phó Lệnh Nguyệt đều nhìn kỹ từng góc ngách.

Có thể nói vị trí của Thiên Hương lâu rất đắc địa, là nơi đẹp nhất bắc lâm Kiến Dương thành, thậm chí là cả Tề Quốc. Mà ở phía nam là Ngọc Lan phường, nhân tài mới xuất hiện tranh giành vị trí sân nhà trong trận hoa khôi đại tái lần này. Xây dựng uốn lượn bên Kim Thủy hà, lầu cao gác lớn, có thể quan sát lâu đình thuyền hoa lớn nhỏ trong Kim Thủy hà, nhìn không sót thứ gì.

Phó Lệnh Nguyệt căn dặn thủ hạ những việc cần chú ý trong trận đại tái ngày mai. Cũng rất đơn giản, ban ngày xem thi đấu, buổi chiều thiết yến

Cửu Quảng Kiến không thêm để ý tới sự xuất hiện của Ngọc Lan phường, chỉ ở Thiên Hương lâu chờ tin tức tốt của Bạch Băng Băng cô nương. Mọi người đều biết hắn rất thích Bạch Băng Băng, nghe nói nàng diễm áp quần phượng, tài tình câu giai, rất có khả năng đoạt một trong ba thứ hạng cao nhất. Cửu Quảng Kiến vì cổ vũ cho giai nhân trong lòng tất nhiên là không keo kiệt, cố ý tổ chức bữa tiệc xa hoa phô trương nhằm nâng cao thanh thế cho Bạch Băng Băng

Tiệc tối long trọng là lúc thích hợp để ra tay trước mặt mọi người

Phó Lệnh Nguyệt tự mình kiểm tra sân khấu kịch, phòng bếp, tiểu gian, nhà kho...một lượt.

Một tòa tửu lâu, một yến tiệc, nàng không tin không tìm được hắn. Thứ nhất, nếu xảy ra chuyện thì gánh hát, nhạc phường, chủ chứa, bầu gánh ra vào Thiên Hương lâu đều bị liên đới trách nhiệm, nếu muốn công khai ám sát thì tất phải có người gánh tội thay. Thứ hai, năm ám nhân mà nàng mang đến đều được phân phó nhiệm vụ cụ thể. Tẩn Mặc phụ trách kiểm nghiệm độc trong thức ăn, Linh Chu dẫn người chiếm cứ chỗ cao trên nhà kho, Thủy Nguyệt dẫn người theo dõi ca nữ nhạc công, Hồng Cửu khôn khéo trong giao thiệp, phụ trách việc giám thị tân khách, hạ nhân; Ngọc Thu đi dạo chung quanh, ứng phó chuyện bất ngờ xảy ra, tùy cơ ứng biến.

Còn Phó Lệnh Nguyệt tự mình theo sát Phó Lệnh Nguyệt. Nàng không ăn cơm, uống nước, không đi bất

cứ đâu, tự mang lương khô nhìn chăm chăm Cửu Quảng Kiến không chút nào lơ lửng. Nàng không tin ở trước mắt bao người lại không thể bắt được tung tích, huống chi việc này rất quý dị, Cửu Quảng Kiến thế nhưng lại có liên quan tới nàng. Triệu Thực đã nói, nếu hấn chết, nàng không cần uống viên thuốc quý dị kia nữa. Rốt cuộc là sao? người này có liên quan gì tới nàng? Nàng càng không thể để hấn chết, nàng muốn lưu lại người sống, sau này mới tiện tìm hiểu. Người này liên quan tới bí mật của nàng, tuyệt đối không được để hấn chết.

Phó Lệnh Nguyệt dẫn người làm việc suốt ngày, ứng phó tốt tất cả. Bao gồm nước cứu hỏa, phòng bí mật, được vật giải độc, nếu xảy ra chuyện sẽ bắt động thanh sắc phong tỏa toàn bộ tòa lâu. Bọn họ còn tiến hành diễn tập việc vây bắt hung thủ thế nào, dù đúng như lời Triệu Thực, hung thủ đắc thủ, nàng cũng không tin một chút dấu vết gì cũng không tìm được

Mặt trời ngã về tây, Phó Lệnh Nguyệt thu đội, trở về phủ nghỉ ngơi. Ngày mai là ngày khiêu chiến lớn nhất đời này của nàng, Triệu Thực sợ nhưng nàng không sợ, nàng tin mình nhất định sẽ thắng

Đến chạng vạng, người bên bờ sông cũng đông hơn

Sớm đã có người không chịu nổi đã tới trước xem trận hoa khôi đại tái ngày mai, Xuân Ý lâu và Ngọc Lan phường đương nhiên là nơi người có bối cảnh ngủ lại, Thiên Hương lâu lại là nơi người ta hưởng lạc. Cho nên nam nhân đều đi đến đây, người có tiền thì vào trong ăn uống, cũng có người tự mang theo thức ăn và rượu, ngồi xếp bằng thành từng nhóm, chờ xem trận hoa khôi đại tái mỗi năm một lần.

Phó Lệnh Nguyệt cẩn thận nhìn chung quanh, hoàn hảo, đám người này hấn sẽ không gây trở ngại gì cho nhiệm vụ của nàng. Chuyện không liên quan tới mình, nàng cũng vô tâm để ý tới. Nàng lắc đầu rời đi. Nam nhân ah, nhìn cảnh đẹp trước mắt, thuyền hoa san sát, hương thụ rượu ngon mỹ thực, say say mê mê, ảo tưởng một ngày kia quyền thế cửu thiên, nắm cả thiên hạ lại quên mất mình hiện là ai, đang ở chỗ nào.

Vừa qua khỏi cửa nam, Phó Lệnh Nguyệt nhận ra hai thân ảnh quen thuộc.

Vừa mới chuyển quá mùa xuân xuân cửa nam khẩu, Lệnh Nguyệt liền phát hiện một đôi quen thuộc thân ảnh.

Là hai tiểu hồ ly mà Triệu Thực đã nói: Quang Tông, Diệu Tổ

Phó Lệnh Nguyệt nhìn thấy áo trắng quen thuộc, trong lòng nảy lên cảm giác thân thiết. Nàng nhìn thế nào cũng thấy Phương Diệu Tổ rất thuận mắt, gơ tay nhắc chân lễ nghi chu toàn, mặt mày thanh dương khó diễn tả hết bằng lời, lại nhìn chung quanh, nàng cảm thấy nam tử khác bao gồm cả Phương Quang Tông cũng trở nên tục tằn không chịu nổi

Phó Lệnh Nguyệt thật hưng phấn, thật sự là nghĩ tới ai, người đó liền tới. Nàng đang cân nhắc làm sao thông báo cho Phương Diệu Tổ về chuyện rút thăm, lập tức tiến lên chào hỏi

“Phương công tử.” Nàng hành lễ với Phương Quang Tông trước. Sau này hấn là chủ tử của nàng, phải tạo

ấn tượng tốt

“Nhị công tử.” người này thì không sao, nàng và hắn âm thầm có giao tình

“Phó cô nương” Phương Quang Tông nhìn lướt qua đội ngũ hộ vệ khổng lồ sau lưng nàng, chấp tay cười nói “bảo hộ trận hoa khôi đại tái, vất vả ah”

“Phải làm, trách nhiệm thôi” Phó Lệnh Nguyệt lễ phép đáp lại, ánh mắt chuyển từ Phương Quang Tông sang Phương Diệu Tổ “nhị vị công tử hảo hưng trí ah, muốn tới xem hoàn cảnh trước sao?”

“Đúng vậy” Phương Quang Tông lên tiếng ‘phía kia có người quen, ta đến chào hỏi, Phó cô nương, ta đi trước’

“Không biết ngày mai Nhị công tử ngủ lại ở đâu?” Phó Lệnh Nguyệt kiếm cớ nói chuyện, dùng khóe mắt phán đoán khoảng cách của hộ vệ ở phía sau, thận trọng nghĩ nghĩ, cảm thấy đột nhiên nói tới chuyện rút thăm thì không ổn lắm ‘ta đã lấy được lệnh bài ám vệ’ nàng hạ thấp giọng nói

“Xuân Ý lâu” Phương Diệu Tổ chỉ sang bên cạnh ‘là Hữu quân gia Cổ đại ca chọn, hình như lão bản nhà này có quan hệ sâu xa với hắn’ đợi Lệnh Nguyệt bước đến gần, hắn mới cúi đầu nói “chúc mừng, Phó cô nương đã đạt thành ước nguyện”

Phó Lệnh Nguyệt biết đệ tử thế gia có rất nhiều băn khoăn nhưng cũng không thể nói gì “vậy chúc Nhị công tử từ nay trở đi vòng tình tận hứng” lại buồn buồn nói tiếp “nhưng hình thức có chút thay đổi”

“Cảm tạ.” Phương Diệu Tổ biểu tình thản nhiên, nhanh chóng cắt ngang lời nàng “có đại ca ta ở đây, yên tâm”. Về mặt của hắn rất bình thản, lạnh lùng cầu bắt ngôn tiểu như trước nhưng trong chớp mắt ánh mắt lại lóe lên vẻ lo lắng

Phó Lệnh Nguyệt hiểu ý nở nụ cười. Nàng rút cuộc cũng an tâm, lập tức cáo từ, xoay người rời đi. Nhưng nàng sung sướng không được bao lâu, vừa đi vài bước nàng đã gặp phải người mà đời này nàng không mong muốn gặp nhất: Viên Li

Theo sau Viên Li còn có một đồng người: Lưu Đắc Thắng, Tạ Bình An, Cổ Sầm Xuân, còn có Phương Quang Tông

Thì ra Phương Quang Tông nói gặp được người quen là thật.

Phó Lệnh Nguyệt kêu khổ không ngừng. Xem ra tư duy theo quán tính hại chết người. Không thể từ bỏ, lần này không thể lại từ bỏ

Nói đến năm vị thế tử từ nhỏ sống ở đạo quan, phiên bang, sông bạc, kỹ viện, thái giám này cũng đúng là

ngư tầm ngư, mã tầm mã. Bên trong ngăm tranh đấu, bề ngoài lại xem như tri kỷ, thân thiết như người một nhà. Ghê tởm, thật sự rất ghê tởm

Nếu đã chạm mặt cũng không thể làm như không biết, Phó Lệnh Nguyệt chỉ có thể kiên trì chấp tay “các vị đại công tử”

“Lại gặp mặt rồi, thật sự có duyên ah” Viên Li ngả ngón lên tiếng, đầu đội ưng quan tử ma kim dương, xiêm y thiên thảm thêu chỉ vàng, rất hợp với khuôn mặt tuần tú điền đảo chúng sinh kia, nhìn hắc rất giống một con báo hoa lệ...

Phó Lệnh Nguyệt trong lòng thầm khinh bỉ, dã tiểu tử từ thâm sơn cùng cốc trở về có khác, có tiền cũng không thấy quý, mặc long bào cũng không giống thái tử. Người như Phương Diệu Tổ có thể mặc bạch y đến mức đẹp để quý giá như vậy, giờ tay nhắc chân đều có khí chất nho nhã như vậy. Còn đám người này mặc còn chói mắt hơn cả ánh mặt trời, cả người toát ra mùi tiền

“Ai vậy? tiểu tướng công nào vậy?” thanh âm ngái ngủ của Cố Sấm Xuân vang lên phía sau Viên Li

“Thủ hạ của Triệu chủ đến kiểm tra hiện trường” Viên Li cười đắc ý nói “không phải là tướng công, còn không biết sau này sẽ trở thành nường tử của ai trong chúng ta ah?”

“Hả?” ba người kia cùng quay đầu, cao thấp đánh giá

“Không tệ nha” ba người Lưu, Tạ, Cổ đều nhiệt liệt cổ vũ “đã sớm nghe tiếng người chỗ Triệu chủ đều rất tốt, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền”

“Kích động cái gì chứ, đây là người xấu nhất” Viên Li không có hảo ý nói ‘nếu không sao Triệu chủ lại để mặc nam trang, ra ngoài xuất đầu lộ diện chứ’

“Cũng phải” ba người kia lại hưng phấn bàn tán “phải nhanh chóng bồi dưỡng cảm tình mới được”, “ta còn chưa thượng qua ám vệ nha”, “chắc chắn là rất hăng hái, nghe nói về phương diện này, Triệu chủ cũng đặc biệt huấn luyện các nàng”, “nghĩ tới là có chút nôn nóng”

Ba người khua tay múa chân nói hăng say, còn không ngừng nhìn Phó Lệnh Nguyệt giống như khách đến thanh lâu nhìn thấy kỹ nữ lần đầu tiếp khách

“Tại hạ còn có chuyện quan trọng phải làm, thứ không thể ở lâu” Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy đau đầu, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này

“Không sao, mời” Viên Li tránh sang một bên “còn nhiều thời gian mà, không cần để ý nhất thời, nói không chừng sau này còn có thể gặp nhau mỗi ngày”

Phía sau vang lên những tràng cười hiểu ý

Con cộp xấu xa, con cộp khốn kiếp. Phó Lệnh Nguyệt thầm mắng, cho người cười, ta cầu cho tương lai không ai thêm người

“Các vị đại công tử, cáo từ!” Nàng qua loa khom người chào rồi nhanh chóng rời đi

Mồng sáu tháng chín

Phó Lệnh Nguyệt sáng sớm đã thức dậy làm việc. Kiểm tra nhân số, thuật lại lần nữa tầm quan trọng của nhiệm vụ lần này, sau đó dẫn đội đi tới Thiên Hương lâu

Tất cả đều hoàn hảo, Phó Lệnh Nguyệt hài lòng đến giá khắp nơi. Tất cả đều nằm trong dự tính của nàng

Hiện thân ám sát? Hung thủ không để lại người sống thì cũng là tử thi

Dùng ám khí? Nàng đã cho người phục sẵn từ trên cao, sớm chiếm vị trí có lợi nhất, hướng chỉ trong ngoài ba tầng lầu của Thiên Hương lâu cũng không phải ngồi không, dù một con chim bay qua cũng phải để lại mấy cộng lông chim

Đầu độc trong tiệc rượu? thức ăn và rượu đều do nàng an bài ám nhân chuẩn bị, tất dụng cụ và thức ăn của Cửu Quảng Kiến đều có chuyên gia kiểm nghiệm trước

Mê dược? Chê cười, đêm mùa hạ, cửa sổ rộng mở đón gió hồ, tuyệt đối không thể dùng được

Ở bên cạnh ám sát? Nơi này đều bị giám sát, nếu thực sự là những người kia thì ít nhất cũng phải để xác lại

Phóng hỏa? nàng đã chuẩn bị mấy thùng nước lớn ở dưới lầu, còn cho người chuẩn bị trong lúc đó sơ tán người

Vậy hung thủ có thể dùng phương pháp gì?

Sắp sửa phải so chiêu với cao thủ mà Triệu Thực nói, Phó Lệnh Nguyệt thật có chút mong đợi

25. Quyển 2 - Chương 2: Ấn Đầu Độc

Giờ Ty sơ khắc, gánh hát, ban nhạc cùng nhạc cụ và trang phục biểu diễn nổi gót thi nhau tới.

Giờ Ty chính khắc, đầu bếp chuyên dụng của Cửu Quảng Tiến cùng nha hoàn, người hầu mang nguyên liệu nấu ăn quý hiếm, dụng cụ ăn cơm bằng bạc và tơ lụa cẩm tú, đồ cổ châu báu...không ngừng tiến vào trong lầu

Cuối giờ Ty, các muối thương khác cùng với các kỹ nữ, tiểu quan dưới sự nâng đỡ của tiểu tỳ, tiểu đồng lục tục kéo nhau vào bàn

Tất cả đều trải qua sự kiểm tra cẩn thận của ám nhân Triệu gia, không có gì khác thường, tiến trình đầu vào đây

Cả ngày, Phó Lệnh Nguyệt không hề rời mắt khỏi Cửu Quảng Kiến. Nàng quả thực không ăn cơm, uống nước, không đi vệ sinh. Chỉ một ngày thôi mà, không cần phải bày nhiều chuyện.

Cửu Quảng Kiến thấy nàng tấn trách như thế cũng rất an tâm và vui vẻ. Hắn không ngừng thổi phồng với các muối thương trong bang hội “có người Triệu phủ ở đây, an toàn không cần phải lo. Bảy trăm lượng bạc này giá trị hơn mời nha dịch quan phủ hay là tiêu sư đao khách nhiều

Ban ngày, vô sự như trong dự kiến

Bạch Băng Băng không phụ sự trông đợi của mọi người, trong ngày thứ nhất đã lọt vào tốp mười

Chạng vạng ngày mai là lúc tốp mười tranh đoạt ba vị trí đầu tiên, đêm nay vui vẻ cho tận hứng. Đến giờ thân, buổi tiệc chính thức bắt đầu, một là vì mừng công, hai là để tạo thanh thế

Phía sau hoa khôi đều có minh tài ám quan cổ động, đây cũng là chuyện bình thường. Thiên Hương lâu lên đèn, cao thấp tranh huy với ánh trăng. Bên ngoài có người đốt pháo hoa, hoàng hôn trên Kim Thủy hà trở nên phồn thịnh chưa từng có

Dưới ánh đèn quang ảnh, mí mắt của Phó Lệnh Nguyệt cũng đột nhiên giật giật. Mắt phải nháy có tài, mắt trái nháy ra tai. Nàng đột nhiên có dự cảm rất xấu. Mà chuyện xấu này lại diễn ra dưới mi mắt nàng

Nàng giống như người được hơi thở quỷ mị của hung thủ nhưng lại không thể nắm bắt được.

Phó Lệnh Nguyệt cảnh giác nhìn chung quanh, cả toàn Thiên Hương lâu bị ám nhân Triệu gia trông coi kín không kẽ hở, ngay cả Bạch Băng Băng ở gần Cửu Quảng Kiến cũng đã bị Thủy Nguyệt kín đáo kiểm tra

Một phòng y hương tán ảnh, rượu ngon, mỹ thực, mỹ nhân eo nhỏ minh trang lệ phục

Phó Lệnh Nguyệt thực nhìn không ra

Tất cả đều bao phủ trong phồn hoa huyền ảo, hết thấy đều giấu trong lùm đồng tiền mê ly.

Đêm đến. Phó Lệnh Nguyệt sầu lo nhìn bên ngoài cửa sổ, gió núi thổi đến làm vỡ tan bóng trăng trên mặt hồ. Không giống tiên cảnh mà lại hơn tiên cảnh. Cảnh đẹp như vậy lại có tà khí đại sát phong cảnh quỷ dị trong đó...

Nàng lắc lắc đầu, ai là hung thủ? Là ai?

Tiệc tối chính thức bắt đầu.

Lá sen nhũ cấp phiến, bảo tham dương sinh canh, ngân nhĩ tổ yến canh, song dẫn hải nhân ba món.. Phó Lệnh Nguyệt khẩn trương nhìn hạ nhân đi lại phục vụ và biểu tình của Cửu Quảng Kiến khi nhấm nháp mỹ thực. Không có việc gì, giờ khắc này không còn không có việc gì.

Thức ăn đều do đầu bếp trong phủ Cửu Quảng Kiến chuẩn bị

Ba nha hoàn bưng lên một cái mâm bạc, trước khai vị một chút, sau đó sẽ vào móng chính

Thị nữ bưng một cái mâm bằng vàng đi tới ‘lão gia, mới vừa làm xong, mời nếm thử’

Cửu Quảng Kiến vui vẻ nói ‘rất đúng lúc. Mau, bưng lên, nên thừa dịp còn nóng mà ăn đi, nếu không sẽ không ngon’

Không biết Bạch Băng Băng cô nương nói với hắn cái gì mà vẻ mặt Cửu Quảng Kiến cao hứng hẳn lên

Phó Lệnh Nguyệt nhanh chóng ra hiệu cho Ngọc Thu, Bạch Băng Băng quá mức thân cận với Cửu Quảng Kiến, nhất định phải chú ý. Ngọc Thu hiểu ý, theo Bạch cô nương đi thay xiêm y

Phó Lệnh Nguyệt vẫn ở yên một chỗ, nhìn Cửu Quảng Kiến không chớp mắt.

Món ăn thứ ba lại được đặt trước mặt hắn

Cửu Quảng Kiến mặt mày hớn hở cầm lấy, đưa lên miệng cắn một miếng. Đột nhiên, cánh tay của hắn căng thẳng

Lệnh Nguyệt kinh hãi phát hiện sắc mặt khiếp sợ của hắn.

Cửu Quảng Kiến đang dùng tay bóp cổ mình, không tiếng động run run, cả người ngã xuống, thất khiếu đổ máu...

Trong thức ăn có độc

Phó Lệnh Nguyệt nhảy vọt tới, điểm lên mấy đại huyết trên người Cửu Quảng Kiến

“Mang giải dược đến” nàng quỳ xuống đất, cao giọng ra lệnh

Trúng độc, là kịch độc, đã xâm nhập vào tim phổi, vô lực hồi thiên, không thể cứu chữa. Dù nàng lấy bột phấn Băng kinh nha ra dùng cũng không có tác dụng.

Cửu Quảng Kiến đã chết

Toàn trường vang lên tiếng kêu sợ hãi

“Câm miệng hết đi” Phó Lệnh Nguyệt rút kiếm hét lớn tiếng ‘ngồi lại chỗ cũ, ai lên tiếng, chém lập tức’. Nhiệm vụ của Triệu Thực giao cho nàng là khống chế hiện trường. Hai bên là Xuân Ý lâu và Ngọc Lan phường là nơi khách quý cư ngụ, ngày mai còn có trận hoa khôi đại tái, không thể vì cái chết của một đầu linh muối thương mà làm giảm hứng thú của toàn thành Kiến Dương.

“Hôm nay ở đây, một người cũng không thoát được liên quan. Không có mệnh lệnh của quan phủ, ai cũng không được đi. Khi nào thì án tử điều tra xong, khi đó sẽ thả người” Phó Lệnh Nguyệt lớn tiếng cảnh cáo. Thủ hạ của Triệu Thực lập tức tiến lên, chia nhau canh giữ người có mặt ở hiện trường giống như khi diễn tập

“Tần Mặc” Phó Lệnh Nguyệt phẫn nộ, cao giọng gọi “người thử thức ăn như thế nào?” Phó Lệnh Nguyệt hận không thể chém nàng một kiếm

Tần Mặc tiến lên, nhìn thoáng qua Cửu Quảng Kiến, nhìn là biết trúng độc, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch.

“Phó thiếu gia..” thanh âm của nàng như khóc “thuốc này mới lạ. Ta...đã dùng ngân châm thử qua, cho rằng thức ăn này không sao, ai ngờ...”

“Cái gì?” Ánh mắt của Phó Lệnh Nguyệt như phun lửa. Ám nhân Triệu gia đại viện lại có gan không chấp hành mệnh lệnh? “không phải ta đã nói, mỗi món ăn người đều phải nếm qua sao? Ở Triệu gia ba năm, người đã sống uống phí rồi sao?” Nàng thực sự không tin được ‘dùng ngân châm có thể nghiệm ra tất cả các loại độc sao? người ngu ngốc hay là cố ý?’

“Thuộc hạ thất trách...” Biểu tình của Tần Mặc rất quái dị “thuộc hạ...nhưng mà...” nàng run tay chỉ vào thức ăn trên bàn

“Bất kể là gì, Triệu chủ bình thường chấp nhận người ta nói nhưng mà sao?” Phó Lệnh Nguyệt phần nộ mắng. Nhiệm vụ đang tốt đẹp lại bị kẻ ngu ngốc này phá hỏng, làm cho tâm huyết của nàng tan biến. Phế vật như vậy, sao lúc trước Triệu Thực không ném tới Vạn Cổ hồ làm thuốc dẫn chứ?

“Nhưng mà....” Tần Mặc quỳ trên đất, không nói nên lời

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên phát giác ra sự tình không đúng, nàng nhanh chóng xoay người, nâng cái mâm vàng mà Cửu Quảng Kiến vừa chạm vào. Chỉ liếc mắt một cái, nàng liền ngây dại. Rõ ràng là sắc hoàng kim, mềm...là đồng phần (cứt trẻ con). Dạ dày của nàng đột nhiên co rút.

Muốn dùng đồng phần của trẻ con một tuổi là thực phẩm bồi bổ thì độ cứng mềm, độ ẩm đều có yêu cầu rất kỹ. Nàng đột nhiên thấy đồng tình với Tần Mặc. Đại bổ chi phẩm dưỡng sinh tà môn như thế không phải ai cũng có can đảm ăn vào, trách không được Bạch Băng Băng lại chọn vào lúc này đi thay xiêm y. Có thể tươi cười nhìn người khác ăn món này cũng cần dũng khí rất lớn.

Hung thủ đáng sợ kia hẳn đã tìm hiểu kỹ về Cửu Quảng Kiến cũng nắm bắt được tâm lý của nữ nhân. Người thử đồ ăn. Được, ta không tin người ngay cả món này cũng dám há mồm mà ăn.

Xong rồi. Hết thấy đều xong rồi. Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy mọi thứ đều trở nên hư vô.

Cửu Quảng Kiến đã chết, hung thủ đã xuất hiện ở hiện trường nhưng không có lưu lại nửa điểm sơ hở. Hung thủ thần bí kia ở dưới mi mắt nàng, trong cái nhìn trừng trừng của tất cả mọi người mà giết người. Thật đúng như lời Triệu Thực đã nói, nàng có nhìn chăm chăm, có nhanh thế nào cũng vô dụng. Dù sao cũng không nhìn ra cái gì có giá trị

Ngày chín tháng sáu chính là ngày có đả kích lớn nhất với Phó Lệnh Nguyệt.

Chưa tới một canh giờ, mệnh lệnh phong tỏa hiện trường của nàng đã bị hủy bỏ

Các muối thương đều có cấu kết qua lại với quan phủ, công văn của quan gia đưa tới lại hết sức khách khí, Phó Lệnh Nguyệt nàng dựa vào cái gì mà có thể giam giữ bọn họ? Thậm chí ngay cả gánh hát, ban nhạc, kỹ viện đều có phê chuẩn của quan phủ.

Thả người vô điều kiện.

Túc chính ám sát mặt thường phục đến, Bồ đầu của Lục Phiến môn cũng mặc thường phục đến. Từ lúc đó, án tử lý kỳ này sẽ do quan phủ tiếp nhận, không còn liên quan gì tới nàng nữa.

Phải lấy trận hoa khôi đại tái làm trọng, Thiên Hương lâu gặp chuyện không may lập tức bị niêm phong. Ngày mai, sau khi trận đại tái kết thúc sẽ thương nghị về cái chết của đầu lĩnh muối thương

Bàng Doanh Doanh cũng mang theo chỉ lệnh của Triệu Thực, bảo nàng thu đội trở về, đến Xuân ý lâu làm hộ vệ, hiệp trợ cùng mọi người bảo hộ cho các công tử ở Ngũ quân Đô đốc phủ.

Phó Lệnh Nguyệt biết, đây là Triệu Thực đã sớm tiên đoán trước, dùng để trấn an nàng, có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Thật sự là thất bại.

Phó Lệnh Nguyệt lần đầu tiên cảm nhận được sự thất bại sâu sắc. Bị địch nhân vô hình trêu đùa, nàng hôm nay đã trở thành một trò cười thật lớn.

Phó Lệnh Nguyệt chỉ tùy tiện ăn chút gì, cúi đầu đi vào căn phòng chuẩn bị cho nữ ám vệ trong Xuân Ý lâu, thấy đám người Dương Uyển Hề đang nói chuyện phiếm, nàng không muốn tham gia càng không muốn lấy thân phận kẻ thua cuộc để đối mặt với Dương Uyển Hề.

Nàng nhanh chóng xoay người đi ra ngoài, phiền muộn bảo gã sai vặt mang đến một vò Hạc Niên Cống, đi sâu vào trong lâm viên u tĩnh.

Đêm đã rất khuya nhưng chung quanh vẫn vang lên tiếng sinh phách dễ nghe.

Đây là nơi tâm hoan, nếu lúc này có một kỹ nữ đi tới, có thể nàng sẽ bỏ tiền để người ta uống với mình. Phó Lệnh Nguyệt cầm theo vò rượu, lắc lư yên lặng đi tới nhà thủy tạ.

Gió đêm thổi qua mang theo hơi nước có chút lạnh. Chẳng lẽ trời sắp mưa? Nàng hơi rùng mình.

Nhiều năm qua, nàng lần đầu tiên có sợ hãi đối với tương lai. Càng nghĩ càng thấy lạnh, càng nghĩ càng thấy sợ

“Phi điều ở thiên, không biết thượng có hình chiếu; Người cá cách thủy, mới biết hỏa trung thật nóng thân.”
Nàng đột nhiên hiểu được những lời Triệu Thực đã nói

Từ lão nhân ở Thành đảo, Viên Li ở biệt viện, Phương Diệu Tổ nơi bãi tha ma...tất cả những ngạc nhiên đó đã làm cho con ếch ở đáy giếng là nàng mở mắt, ngộ đạo. Làm cho nàng biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Đây là sự kích thích đối với nàng, làm nàng không phục, làm nàng hăng hái. Nhưng hôm nay...hung thủ còn chưa ra mặt hoặc có thể nói nàng không hề nhận ra được hung thủ là ai, khiến cho trong lòng nàng rất khó chịu

Nàng không hề có lực chống đỡ, thậm chí không biết nên ở khi nào và dùng chiêu nào để chống đỡ. Cảm giác này, đáng sợ.....

‘Bên ngoài đều là nơi ăn tươi nuốt sống’ lời của Triệu Thực đột nhiên vang lên trong đầu

Chẳng lẽ bên ngoài đều đáng sợ vậy sao? chẳng lẽ nàng hao hết tâm cơ muốn rời khỏi Triệu phủ đều là từ nước sôi nhảy vào hố lửa sao?

Vừa suy nghĩ, Phó Lệnh Nguyệt đã xuyên qua cầu đá đi đến trung tâm Ba Hương đình. Nàng nhìn hành lang cửu khúc ẩn hiện trong bóng đêm. Giờ khắc này nàng không muốn bị quấy rầy cũng lười nói chuyện, nơi này rất thích hợp, không ai làm phiền, thanh tịnh, có thể mượn rượu giải sầu

Nàng ngồi lên lan can bạch ngọc, dốc vò rượu uống từng ngụm. Lan can lạnh, thân thể nàng lạnh, rượu cũng lạnh nhưng rượu lạnh uống vào bụng lại sinh ra chút lo lắng.

Nàng thích cảm giác lo lắng này. Giờ khắc này, nàng lại mơ hồ ảo tưởng mình thật bình thường, là một người phi thường bình thường

Phó Lệnh Nguyệt nhắm hai mắt, dựa vào vách tường ở hàn lang.

Mượn rượu để sinh ấm, thân thể của nàng lại hơi rùng mình. Nàng bị ai phát hiện mình thật suy yếu, thật vô năng cũng thật nhỏ bé.

Một ngụm lại một ngụm, làm dấy lên nhiệt lượng nhưng thật ra chút rượu này chẳng tính là gì.

Phó Lệnh Nguyệt trước giờ chưa từng say, tửu lượng của nàng không tệ. Đương nhiên là trước khi nàng chứng kiến siêu cấp tửu lượng của Phương Diệu Tổ

Phương Diệu Tổ?nàng đột nhiên nhớ tới người này. Nếu hắn ở đây, cùng nàng uống mấy chén thì tốt biết bao.

Nàng rũ mắt nở nụ cười. Chẳng lẽ mình thực sự thích hắn? giống như Bàn Doanh Doanh nói, không có chán ghét hắn, còn có chút nhớ hắn

Mặt trăng chậm rãi vén mây mà xuất hiện

Trong lâm viên yên tĩnh lại đột nhiên vang lên tiếng bước chân chậm rãi

Có người đến. Phó Lệnh Nguyệt vụt mở mắt, nhẹ nhàng không tiếng động chuyển qua bãi đá dưới hành lang

Một người. Là một nam nhân, còn là nam nhân không có võ công. Nếu là khách làng chơi thì đêm hôm thanh vắng sao không cùng trong phòng cùng uyên ương tâm tình mà lại một mình chạy tới đây làm gì?

Phó Lệnh Nguyệt nghi hoặc, nín thở, chăm chú theo dõi

Nam nhân kia đi đến giữa Ba Hương đình thì dừng bước, đứng sững hồi lâu lại phát ra tiếng thở dài phiền muộn

Tiếng thở dài ẩn chứa khổ sở vô hạn làm cho Phó Lệnh Nguyệt có chút động dung. Cùng là người lưu lạc thiên nhai sao? Người này cũng đầy bụng tâm sự ah

Nàng lặng lẽ quay đầu nhìn lại, nương theo ánh trăng nhìn rõ người tới. Vừa thấy đã ngây ngẩn cả người

Phương Diệu Tổ. Cư nhiên lại là Phương Diệu Tổ

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên có chút kinh hãi nhưng nàng lại tò mò về hành động của hắn hơn

Phương nhị hồ ly này bình thường trầm ổn như nước chẳng lẽ cũng có chuyện phiền lòng?nhìn bộ dáng nhàn mảy ưu tư của hắn thì hình như chuyện này cũng không nhỏ.

Đầu thai vào nhà phú quý,ngâm thìa vàng mà lớn lên còn có gì phiền não chứ? Phó Lệnh Nguyệt đang suy nghĩ đã thấy Phương Diệu Tổ tiêu sái xoay người, rời đi

Nàng lại không muốn để hắn đi. Đang lo không có người thuận mắt cùng uống rượu, đột nhiên từ trên trời rơi xuống người đang mong muốn,sao có thể để chạy được.

Phó Lệnh Nguyệt vội mang theo vò rượu tiến ra ngoài, thanh âm không lớn không nhỏ, vừa đủ để hắn nghe được “Phương công tử”

Phương Diệu Tổ kinh ngạc quay đầu, Phó Lệnh Nguyệt cố tình ra vẻ không có gì, cười cười bước ra khỏi bóng tối “sao vậy? cầu giai nhân không được nên không thể an giấc?” nàng cúi đầu cười xấu xa

“Phó cô nương?” Phương Diệu Tổ nghi hoặc nhìn chung quanh, vừa sợ vừa mừng nhìn vò rượu trên tay nàng “ngươi...”

“Có phiền sự, đến tiêu tiêu sầu.” Lệnh Nguyệt hào sảng nói “ngươi sao lại không đi dạo chơi? Khó lắm mới được Kiến Dương một lần, sao lại không đi tìm hiểu cảnh vui ý đẹp nơi đây?”

“Có đại ca bồi bọn họ là được rồi, ta còn mừng vì được thanh nhàn” Phương Diệu Tổ có chút mất tự nhiên nở nụ cười

“Ai? Như Nguyệt cô nương của ngươi không có tới tranh khôi?” Phó Lệnh Nguyệt trêu chọc hắn

Thần sắc của Phương Diệu Tổ đột nhiên cứng đờ “gì chứ?” hắn quay đầu nhìn nhà thủy tạ “haizz, hồng nhan bạc mệnh,đã tới chốn cực lạc rồi”

“Thực đáng tiếc...” Lệnh Nguyệt cảm khái “nếu không, có sự ủng hộ của Phương nhị công tử ngài, thế nào cũng vào tốp mười”

“Được rồi, đừng giấu cợt ta’ Phương Diệu Tổ chuyển đề tài “nhìn bộ dáng người râu rĩ không vui còn học Thi Tiên mượn rượu giải sầu. Sao vậy? có tâm sự gì?”

“Không gì cả, chỉ là thất thủ thôi” Phó Lệnh Nguyệt không muốn nói tới chuyện thương tâm này, đưa ra yêu cầu “Phương nhị công tử, hay là ngài cùng ta uống rượu đi?”

“Người muốn ta uống cùng người?” Phương Diệu Tổ vô cùng kinh ngạc, hồi lâu khoa trương nở nụ cười

“Sao?” Phó Lệnh Nguyệt hỏi lại “làm mất thân phận của Nhị công tử ngài?”

“Không phải, không phải” Phương Diệu Tổ vội giải thích ‘ý ta là...haha, xem ra tửu lượng của người chắc không tệ nhỉ? Ta không thích uống với người có tửu lượng kém” hân thiện ý nhắc nhở nàng

“Tửu lượng của ta thế nào, uống là biết” Phó Lệnh Nguyệt thản nhiên đáp lời ‘ta không uống thi với người, chúng ta chỉ cùng nhau đối ẩm. Ta có say cũng không ảnh hưởng tới nhiệm vụ ngày mai của ta”

“Tốt lắm.” Phương Diệu Tổ gật đầu “nhưng mà...ở ngay tại đây?”

“Ta đi tìm chỗ” Phó Lệnh Nguyệt hào sảng nói

26. Quyển 2 - Chương 3: Dưới Trăng Đối Ẩm

Đi vào Ý Xuân lâu. Phó Lệnh Nguyệt đưa lệnh bài ám vệ, dùng danh nghĩa của Triệu gia đại viện, yêu cầu một gian phòng hảo hạng

“Người lợi hại” Phương Diệu Tổ vừa đi vừa cảm thán ‘ta nghe Cổ Sầm Xuân nói qua, nơi này không đặt phòng trước một tháng thì không có, mất nhiều vàng cũng chưa chắc có được. Người lại...”

“Nhị công tử, ngài nói đúng” Phó Lệnh Nguyệt đắc ý lắc lắc chìa khóa trên tay “phòng ở đây có bao nhiêu vàng cũng không bán. Ngài là người tầng lớp trên, mười ngón không dính bùn, không hiểu bên dưới. Nơi phô trương như Xuân Ý lâu, chủ nhà tuyệt đối sẽ không bán hết tất cả phòng, dù ra giá cao đến đâu, trong tay hắn cũng nhất định còn lại mấy căn phòng trống”

“Vì sao?” Phương Diệu Tổ ngạc nhiên ‘thương nhân quan trọng nhất là kiếm tiền, vì vàng có thể liếm máu trên đao, mà trận hoa khôi đại tái này lại là cơ hội ngàn năm một thuở, biết rõ sẽ kiếm được nhiều tiền, sao lại lãng phí chứ?”

“Bởi vì người chỉ đến ý đến lòng người” Phó Lệnh Nguyệt cười nói “mấy gian phòng trống này là phòng khi cấp bách, ứng phó cơ động. Nghĩ lại đi, ngụ lại đây toàn là người có máu mặt, nếu cho thuê hết, nếu lỡ có gì không thỏa đáng, nếu Ngũ quân Đô đốc phủ các người cùng đến đây...”

Phương Diêu Tổ hiểu ra, cảm khái chấp tay ‘cảm khái, cảm khái’

Hai người vào phòng, phát hiện căn phòng được bài trí rất xa hoa, bình phong được làm từ bạch ngọc thuần thấu, phú quý bức người. Bức bên trái là hầu tử cỡi ngựa; lập tức phong hầu; bình bên phải là hùng kê cài hoa: quan càng thêm phú. Trần thiết trong phòng tràn đầy màu sắc, hết sức xa hoa lãng phí

Gã sai vặt mang vài hũ rượu vào rồi lập tức lui ra, còn đóng cửa lại

Phương Diêu Tổ kinh ngạc vô cùng “người...” hẩn nhìn chằm chằm Phó Lệnh Nguyệt, chỉ vào mấy vò rượu ‘người...’

“Ta chưa sợ, người sợ cái gì?” Phó Lệnh Nguyệt buồn cười “ta cố ý lấy nhiều một chút, biết hai ta uống được, đỡ mắc công đi lại” nàng đem chén rượu đặt lên án thư trước cửa sổ, mở vò rượu ra

“Uống như vậy ta sẽ say bí tỉ, người còn phải đưa ta về” Phương Diêu Tổ cười khổ ngồi xuống, lầu bầu

“Người đùa giỡn cái gì?” Lệnh Nguyệt trừng to mắt ‘bớt giả vờ đi. Ta cũng không biết người thế nào’ nàng khoa trương bấm ngón tay “mười tám chén Khúc thủy nương, ta đếm rất kỹ. Hôm nay, người uống hết bao nhiêu đây cũng không có việc gì”

“Đó chỉ là nước trắng” Phương Diêu Tổ vội giải thích ‘nha đầu người lại cho là thật sao? sao không động não một chút, ai có thể uống được như thế chứ?’

Phó Lệnh Nguyệt ghen hờn. Hẩn nói nàng không có đầu óc. Đúng là nàng cũng từng nghi hoặc hẩn sao có thể uống nhiều như vậy. Thật không phải là người

“Khi đó người giả vờ?” Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc nhớ lại. Nàng rõ ràng nhìn thấy Phương Diêu Tổ rót rượu trong bình ra, chẳng lẽ khi đó có người phối hợp với hẩn? không đúng, tất cả quân sĩ đều tụ tập đông đủ mà

“Là rượu giả” Phương Diêu Tổ xác nhận “nếu là Khúc thủy nương thật, uống một lần mười tám chén sẽ chết người. Tửu lượng của ta cũng được nhưng không bư hần tới mức độ đó”

‘Vậy cái bình bị kiểm tra’ Phó Lệnh Nguyệt thực sự nghi không ra

“Bình đó là thật” Phương Diêu Tổ giải thích ‘sau đó đều là thật, nếu không sao ta lại say đến như vậy?’

“Vậy người tráo rượu giả thế nào?” Phó Lệnh Nguyệt nghi hoặc “mau, nói cho ta nghe đi” nàng thực sự không nghĩ ra lúc đó Phương Diệu Tổ gian lận thế nào

Phương Diệu Tổ nhìn bộ dáng nôn nóng của nàng, nhướn mày, dựa lưng vào ghế “đây chính là trí tuệ và kinh nghiệm, muốn học? không dễ vậy đâu”

Phó Lệnh Nguyệt nổi lên hứng thú, lập tức tiến lại gần, vẻ mặt chờ mong lấy lòng hấn ‘Nhị thiếu gia, người dùng thủ đoạn gì vậy? sao ta không phát hiện ra? Xin thương xót mà nói nghe chút đi’

“Uống rượu giả cũng phải có trình độ, phải dùng đầu óc” Phương Diệu Tổ mỉm cười, xòe quạt “hai bình đầu đều là giả, phía sau đều là thật”. Hấn tự đắc phe phẩy cây quạt “là dùng tâm lý. Quân sĩ đều lần đầu tiên uống rượu với ta, ai không biết xấu hổ mà kiểm tra rượu? uống rượu giả, đều dùng mảnh lời vào phút cuối, ai lại nghĩ trước giả sau thực chứ?”

Phó Lệnh Nguyệt bừng tỉnh đại ngộ “người dùng kế không sợ gặp lại bọn họ sao?”

“Không bị bắt tại trận là bản lĩnh” Phương Diệu Tổ đáp lời bằng một câu mà nàng rất quen thuộc “ta có thể vì lần trước uống bị thương nên không thể uống vậy nữa. Hơn nữa, người quả thật suốt đêm đưa ta đang hôn mê trở về Kiến Dương, xem ra rất say” hấn bày ra sắc mặt vô tội

“Tiểu hồ ly” Lệnh Nguyệt cảm giận nhìn vẻ mặt đắc ý của hấn

“Lúc này đã biết tử lượng thật của ta, thỉnh thả hạ lưu tình” Phương Diệu Tổ cười, cầm lấy chén rượu “người là một cô nương gia, sao có thể uống chén lớn như vậy?”

Phó Lệnh Nguyệt bị vẻ cổ hủ của hấn chọc cười ‘đúng, cô nương gia không nên uống như vậy’ nàng tự giễu bưng vò rượu lên, ngửa đầu uống một ngụm “ta là một quái thai mới thích hợp làm bạn cùng rượu”

“Đừng giãy xéo bản thân như vậy” Phương Diệu Tổ nghiêm mặt “ta không phải châm biếm người”

“Biết vì sao ta thích uống rượu không?” Phó Lệnh Nguyệt không muốn nghe hấn nói lời vô nghĩa, cười khở một tiếng, dựa vào cửa sổ ngồi xuống “uống chén lớn có thể làm người ta quên ưu sầu. Uống say, người có thể lấy cớ này mà quên đi mọi chuyện, không nghĩ tới bất cứ chuyện gì”

“Đừng nói thương cảm như vậy” Phương Diệu Tổ nói ‘rượu là thứ tốt, đừng uống vì tiêu sầu, nếu không sẽ cô phụ nó’

“Nói rất đúng” Lệnh Nguyệt tươi cười ‘không nói tới chuyện phiền lòng nữa’

Sau đó hai người cùng uống rượu, tám đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, tử lượng ngang nhau, uống đến vui vẻ khoái ý

Phó Lệnh Nguyệt tựa vào cửa sổ, cảm thấy cõi lòng ứ đọng

Ánh trăng chiếu qua cửa sổ, phản chiếu lên những đóa hoa mai khắc trên án dài, như dát bạc. Ánh sáng này đẹp đến mức không giống ở nhân gian

“Minh Nguyệt chiếu tuyết động?” Lệnh Nguyệt cảm khái đọc một câu thơ

“Người đã thấy qua cảnh tượng kia chưa?” Phương Diệu Tổ hỏi

“Chưa” Phó Lệnh Nguyệt ngượng ngùng lắc đầu ‘tuyết ở Kiến Dương rơi xuống liền tan, ta chỉ là ý nghĩ ý thơ chắc là cảm giác này’

“Cũng không phải vậy” Phương Diệu Tổ vui vẻ nói “thiếu chút xíu, kém ngàn dặm”. Hắn đặt chén rượu lên bàn “Minh nguyệt chiếu tuyết động là thi văn ý cảnh đứng đầu thiên cổ, không có thiếu cận như vậy. Chờ có cơ hội, ta đưa người đi Bắc Cương’. Hắn sáng khoái đứng dậy rót rượu cho hai người “khắp nơi không có màu sắc, đầy trời là bông tuyết rơi như lông ngỗng, dưới chân là tuyết động thành từng lớp, bước đi còn nghe tiếng”

“Người đã đến Bắc Cương?” Phó Lệnh Nguyệt nghi hoặc hỏi

“Phụ thân từng lĩnh quân tới đó, ta sinh ra ở đó” Phương Diệu Tổ uống cạn chén rượu “rượu ở đó rất nặng, còn hơn cả Khúc thủy nương. Buổi tối ngồi trên giường sưởi, ăn món ăn thôn quê, uống rượu, ngắm trăng..ý cảnh đó ngàn từ khó diễn tả. Ta thực sự rất hoài niệm nơi đó”

“Đẹp quá...” Lệnh Nguyệt có chút hoảng hốt “thật hạnh phúc”. Nàng lại thấy ghen tỵ, nàng ngay cả mình sinh ra ở đâu cũng không biết, cũng không có cố hương để hoài niệm

“Mới trước đây, luôn hi vọng có đại tuyết bao kín cả cửa, có thể uống rượu đến say, vậy thì chuyện gì cũng không cần nghĩ nữa” Phương Diệu Tổ lâm vào hồi niệm, biểu tình ôn nhuận nhu hòa hơn

“Khi nào đưa ta đi Bắc Cương?” Phó Lệnh Nguyệt hỏi thẳng

Phương Diệu Tổ ngăn người “rất nhanh” hắn cười cười ‘có điều người sợ lạnh, nên phải có chuẩn bị tốt. Ta sợ đến lúc đó mang tượng Bồ Tát qua sông, ngay cả chính ta cũng không thể làm ấm tay mình”

Phó Lệnh Nguyệt bật cười, đưa mắt nhìn hắn, phát hiện ánh mắt ôn nhu của hắn dưới ánh trăng dần trở nên mông lung, mắt đi về đoạn chính và xa cách lúc ban ngày, giống như sương mù trên Kim Thủy hà, mang đến kiêu diễm ướt át. Tươi cười của hắn, vẻ mặt của hắn làm cho ngực của nàng không an phận, phập phồng lên xuống. Tư liệu quý dị kia không biết từ đâu lại xuất hiện, làm cho tim của nàng vừa ngứa lại vừa đập liên hồi

“Nữ nhân cũng có dục vọng nhưng rất bí ẩn”

“Cứ thế thuận lý thành chương”

“Kỳ phùng địch thủ chính là mắt hồn ở cảnh giới cao”

Phó Lệnh Nguyệt không tự chủ mà nuốt nước miếng. Sao nàng lại nhớ tới những lời của Bằng Doanh Doanh chứ? chẳng lẽ mình đã yêu nam nhân này?

Nàng cao thấp đánh giá Phương Diệu Tổ

Phương Diệu Tổ bật cười “ánh mắt của ngươi lại làm ta nhớ tới lão bản nương của hắc điểm trong lục lâm truyền kỳ”

Phó Lệnh Nguyệt nở nụ cười, xem ra cảm xúc đã lộ ra ngoài, vội há mồm uống một ngụm rượu to. Áp chế, phải áp chế..

“Ngươi lên tìm một người có kinh nghiệm, thử cảm giác có nam nhân, không phải sẽ biết sao?”

Nàng bị ý nghĩ chợt lóe lên của mình mà nghệt thở, lại vội vã uống hai ngụm rượu

Không tệ, mượn hắc thử một chút. Trong lòng có thanh âm tà ác cổ vũ cho nàng

“Ngươi có phải có tật xấu hay không, có phải là nữ nhân bình thường hay không, thử một cái là biết ngay mà”

Nàng cảm thấy rất khát. Cầm lấy một vò rượu khác

“Ngươi còn uống nữa?” Phương Diệu Tổ có chút sợ hãi, vội ngăn nàng lại

Uống nữa mới tốt, nàng nói thầm trong lòng

“Vậy sao?” Phó Lệnh Nguyệt ha ha cười “ngươi xem ta uống đây” nàng thấp giọng nói thầm, mượn hơi rượu, thân thể của nàng cũng thẳng hơn, đầu ngẩng cao, hai mắt tỏa sáng. Đúng rồi, nàng mỉm cười, cảm giác này...chính là cảm giác mà xưa nay Thu Nương dạy Bằng Doanh Doanh các nàng

“Đừng uống nữa” Phương Diệu Tổ vẫn còn chút thanh tỉnh, đoạt lấy chén rượu của nàng

“Ta càng muốn uống.” hờn dỗi lúc này của nàng không phải là giả vờ

“Còn uống nữa sẽ có chuyện đó’ hấn kiên nhẫn khuyên giải

Gặp chuyện càng tốt, nàng nói thầm trong lòng

“Xảy ra chuyện gì?” nàng dựa thân mình mềm mại vào người hấn, hai mắt híp lại, đưa tay đề lại chén rượu của mình cũng là đề tay của hấn

Hầu kết của Phương Diệu Tổ di động, thân mình có chút cương cứng

“Xảy ra đại sự” hấn bày ra vẻ đoan chính ‘không tiện thu thập’

“Ha ha...” Phó Lệnh Nguyệt xót xa nở nụ cười “rượu vào lời ra, có thể không tính toán gì cả. Chuyện sau khi sau rượu có thể làm như không nhớ. Người trong thế gian này có rất nhiều chuyện thân bất do kỷ, cho nên mới có rượu. Rượu cho người ta lý do để trốn tránh, quên đi, từ bỏ. Người nói xem, uống rượu vào thì có thể xảy ra đại sự gì?”

Phương Diệu Tổ hơi sững sờ, hồi lâu, hấn vô lực dựa vào vách tường “nói không sai, nhưng có thể sao?” hấn cười khổ “buông không được cũng không có cách nào buông. Người thực sự có thể thoát ly thế giới này sao?”

“Người nói có thể thì có thể” Phó Lệnh Nguyệt mở tay hấn ra, đoạt lại cái chén ‘chẳng sợ chỉ có một khắc. Dù sao ta uống xong là không nhớ được chuyện trước đó’ nàng nâng vò rượu lên, lại rót đầy hai chén

“Cũng tốt...” Phương Diệu Tổ nở nụ cười ‘ta uống xong cũng quên hết mọi chuyện’ hấn chậm rãi cầm lấy chén rượu ‘chẳng lẽ là một giấc mộng?’

“Là mộng. Lệnh Nguyệt uống một hơi cạn sạch.

“Lệnh Nguyệt, ta thích tính tình của người...” thanh âm của Phương Diệu Tổ rất nhẹ, giống như nương theo việc uống rượu, như ẩn như hiện

“Người uống rượu xong lại thích nói bậy” Phó Lệnh Nguyệt đứng dậy cầm rượu

“Không phải, là uống rượu nên nói lời thật’ Phương Diệu Tổ ngửa đầu uống cạn ‘ở cùng chỗ với người,ta cảm thấy rất thoải mái. Nếu nữ nhân trong thiên hạ đều như người thì tốt quá”

Phó Lệnh Nguyệt ôm bụng cười ‘như ta thì có gì tốt, đừng giấu cợt ta’

“Không,” Phương Diệu Tổ đặt chén rượu xuống, khoa trương lắc đầu ‘ở cùng chỗ với ta, ta rất vui. Người làm cho người ta không có gánh nặng, không có áp lực. Ta rất thích”

Phó Lệnh Nguyệt cười càng lợi hại ‘vậy thì tận hưởng đi, ngày nào đó ta trở nên bình thường, tầm thường như các nữ nhân khác, người trốn cũng không kịp”

“Không trốn” hắn cúi đầu cười, thanh âm rất nhẹ giống như cẩn thận dò đường

Nàng nhìn hắn, hắn cũng nhìn nàng chăm chăm

“Không trốn?” nàng cười yếu ớt, cầm chén rượu lên đặt bên môi “cẩn thận...coi chừng bị quẩn lấy”

Hắn đứng lên, cầm tay nàng, đoạt lấy chén rượu của nàng, cúi đầu ngửi “rượu của người quả nhiên thơm hơn của ta”

Phó Lệnh Nguyệt lẳng lẳng nhìn hắn, đột nhiên cảm giác tê dại lan truyền toàn thân. Lòng của nàng đột nhiên sôi trào lên. Cảm giác này có sự phụ trợ của rượu mạnh, như lửa cháy lan trên đồng cỏ, nhanh chóng tràn lan. Ngực của nàng phập phồng kịch liệt, yết hầu khô khốc, đầu óc mơ hồ như nằm mộng. Nàng nhìn bàn tay hắn nắm tay mình, nàng nhìn đôi môi của hắn chậm rãi chạm vào chén rượu của nàng. Nàng đột nhiên muốn tiến lên, ném thử hương vị của đôi môi kia

Hắn chậm rãi chạm vào, từ từ thưởng thức chén rượu của nàng, đôi mắt của hắn sáng như ánh sao lóe lên rồi lại biến mất không thấy

Dám câu dẫn ta.....

Phó Lệnh Nguyệt vận lực, đoạt lấy chén rượu “trả lại cho ta”

Phương Diệu Tổ kinh ngạc ngẩng đầu, không ngờ Phó Lệnh Nguyệt đoạt chén rượu, tay trái lại túm lấy vạt áo của hắn, tay phải choàng qua cổ hắn.

Nàng hô lên...

27. Quyển 2 - Chương 4: Rời Đi Trong Đêm

Bờ môi của hắn thật mềm, thân mình của hắn thật ấm áp

Phó Lệnh Nguyệt trúc trắc duyệt hôm, kinh hỉ phát hiện ra tim của mình vẫn còn bối rối, dạ dày không

có dấu hiệu cuộn lên. Nàng đã bình thường? bệnh của nàng đã khỏi?

Phó Lệnh Nguyệt buông lỏng môi hắn, mặt giãn ra, vui vẻ không thôi

Nhưng Phương Diệu Tổ lại không cho vậy là xong, muốn ngừng thì ngừng sao. Hắn giang hai tay, một tay ôm lấy eo lưng mảnh khảnh của nàng, một tay đỡ lấy đầu nàng vừa rời đi. Lần này là hắn chủ động. Hắn hung hăng tấn công, nhiệt tình nóng cháy

Phó Lệnh Nguyệt có chút hít thở không thông

Bọn họ như duyên ương giao gáy, linh xà tướng triền. Hắn thuần thực dây dưa nàng, nàng vô sự tự thông đáp lại.

Phó Lệnh Nguyệt có thể cảm giác được bản thân run ngày càng kịch liệt, lòng của nàng như có một cỗ lực lượng phá băng mà ra. Lực lượng này rất cường hãn, rất bức thiết cũng rất cuồng nhiệt

Nàng ôm chặt hắn. Thân hình nam tính này phát ra hương vị sạch sẽ làm nàng sinh ra kích động khó hiểu, làm cho nàng muốn phá hỏng, muốn hủy diệt...Cỗ lực lượng này lấn áp áp lực nhiều năm trong lòng nàng

Tay của Phương Diệu Tổ bắt đầu không an phận, nhiệt độ từ tay hắn chậm rãi xuyên qua tơ lụa nam trang mỏng manh trên người Phó Lệnh Nguyệt, bắt đầu đốt lửa

Tay của Phó Lệnh Nguyệt cũng không rảnh rồi, không muốn nhả nài nữa. Giống như các nữ nhân trong Mất Hồn điện, bàn tay linh hoạt tìm tòi trong y phục của hắn. Ngón tay lạnh như băng của nàng tiến quân thần tốc, vuốt ve da thịt hắn. Băng hỏa mãnh liệt va chạm làm cho Phương Diệu Tổ rung mình một cái

Hắn buông lỏng môi nài, thở hổn hển, chăm chú nhìn vào mắt nàng

“Người đốt lửa, người hiểu chứ?” thanh âm của hắn khàn khàn, mang theo từ tính mà nàng chưa từng nghe được

“Hiểu” nàng nhìn vào mắt hắn, cười nói “một người làm, một người chịu”

“Tốt” hắn ít lời mà nhiều ý ‘ngay tại đây?’

“Được” ngôn từ của nàng càng đơn giản hơn “ta thu thập”

Bốn mắt nhìn nhau, tâm ý tương thông, không cần nói nhiều cũng không cần quanh co

Phương Diệu Tổ tự đắc mỉm cười, ôm lấy giai nhân. Rõ ràng lưu loát, hào phóng sáng khoái, không màu mè không làm dáng, ngay cả hậu sự cũng thay nam nhân thu thập, nữ nhân như vậy ai mà không thích

Cắm bình thúy trưởng, màn lụa buông xuống, trên gối thêm hương, cảnh xuân kiều diễm. Không có hành động dư thừa, chỉ là động tác nguyên thủy nhất giữa nam và nữ trong lúc thân mật.

Hắn hôn lên vầng trán không son phấn của nàng, lướt qua ánh mắt không nhiễm bụi trần, sống mũi cao thẳng...Môi của hắn ấm áp, chạm vào cái cổ băng tuyết của nàng, ấm áp của hắn như làm nàng tan chảy. Từ đáy lòng của Phó Lệnh Nguyệt trào ra cảm giác thư sướng khoái ý không hình dung được hết.

“Nguyệt nhi, ta thích người.” Phương Diệu Tổ mỉm cười, ngón tay mở ra vạt áo của nàng

“Ta...không chán ghét người” Phó Lệnh Nguyệt không có kinh nghiệm đáp lại

‘Mới chỉ là không chán ghét’ nam nhân kia giả bộ hờn giận “người làm tổn thương lòng ta, làm sao bây giờ?” hắn nhướn mày, cười xấu xa, thổi khí lên bờ vai bạch ngọc của nàng

Phó Lệnh Nguyệt kinh hô ‘chán ghét’. Nàng chịu không nổi cảm giác tê ngứa này “haha, không cần” nàng hờn dỗi trốn tránh lại làm cho hắn ôm càng chặt, hôn càng sâu

“Nguyệt nhi thơm quá”môi của hắn chậm rãi di chuyển xuống dưới

Phòng tuyến thân thể bị công phá từng chút một, Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên có chút khẩn trương

Nàng đã ảo tưởng chuyện nam nữ lâu rồi giờ sẽ bắt đầu sao?

“Sau này không được mặc nam trang nữa” Phương Diệu Tổ nhìn vải băng quần ngực nàng ‘ta không cho người mặc thể nữ’ hắn bất mãn nói thầm, nhanh chóng cởi bỏ trói buộc trước ngực nàng

Phó Lệnh Nguyệt cố kiềm nén âm thanh đang dâng lên nơi yết hầu, cảm xúc từ bàn tay của hắn truyền đến tận đáy lòng nàng. Cảm xúc trí mạng này làm cho toàn thân nàng cương cứng, cảm thấy một dòng nhiệt lưu từ khoang bụng xông ra. Móng tay của nàng khảm vào da thịt hắn, hô hấp đình trệ. Trong chớp mắt này, nàng cảm thấy trong lòng bàn tay đều là mồ hôi. Tay của nàng từ khi nào trở nên nóng, còn có thể ra mồ hôi?

“Ngoan, thả lỏng...”tay Phương Diệu Tổ ôn nhu rời khỏi nơi mẫn cảm của nàng, vuốt ve thân thể nàng đang buộc chặt

Phó Lệnh Nguyệt nhìn tròn mắt sững ngịch của hắn, nhất thời hoảng hốt, thì thào “Nhị công tử”

“Gọi ta là Diệu Tổ”hắn cười xấu xa, cúi người

“Diệu Tổ” nàng bị hắn làm cho ý loạn tình mê, thở gấp. Cảm giác này quá đẹp. Trách không được Bàng Doanh Doanh lại nói là mất hồn. Nghĩ lại, Phó Lệnh Nguyệt nàng thật đáng thương, không hề biết thân thể có thể mang đến khoái cảm như thế. Chẳng trách nữ nhân trong đại viện đều dùng ánh mắt đồng tình để nhìn nàng

Bất nam bất nữ, thật là đáng thương

“Nguyệt nhi thực sự rất thơm” môi Phương Diệu Tổ lại bắt đầu xâm lược. Lúc này hắn không thông thả nữa mà tiến quân thần tốc, hung hăng cắn quết

Phó Lệnh Nguyệt sợ hãi kêu thành tiếng. Hành động này của hắn làm nàng cảm giác rất rõ, nhiệt lưu trong bụng đã hóa thành hỏa long, không còn dịu ngoan như trước mà vừa xuất hiện đã muốn phá tan mọi chướng ngại vật, băng sơn băng hải đều hóa thành hư ảo. Nàng có thể cảm giác rõ nhiệt lực bạo liệt trong cơ thể như đột nhiên được đả thông hai mạch nhâm đốc hoặc như là đột ngột mở ra linh tiêu thiên mục, khiến cổ lực lượng thần bí trong cơ thể nàng đột nhiên tỉnh lại. Nhiệt lưu mãnh liệt này một khi được tự do liền khẩn cấp tràn lan trong cơ thể nàng.

Tay của nàng chậm rãi từ ngực đi xuống dưới rồi lại xuống dưới. So với Phó Lệnh Nguyệt ngây ngô không biết gì, Phương Diệu Tổ chính là quý công tử thành thạo

Khoái cảm trí mạng điên cuồng xông tới làm cho Phó Lệnh Nguyệt run run như sắp điên.

“Diệu Tổ”nàng cảm giác thật khủng hoảng,nàng không khống chế được cảm giác đáng sợ này.

“Hỏi chuyện rút thăm đi”hắn lại rất am hiểu ý người “người lo lắng đại ca của ta lại không yên tâm về ta sao?”Phương Diệu Tổ ngừng động tác, cười, lấy tay vuốt nhẹ chóp mũi của nàng. Nụ cười của hắn tràn ngập sủng nịch, ôn nhu và tự tin, làm cho Phó Lệnh Nguyệt trong lòng như dậy sóng. Máu trên người nàng như dồn lên hết trên hai gò má. Nàng đột nhiên bị khuôn mặt hắn hấp dẫn. Nàng kinh ngạc nhìn hắn, giống như đột nhiên rơi từ đài phong thần cao trăm thước xuống, đầu tiên là vui vẻ, sau đó cả kinh, tiếp nữa là e ngại...

Lúc này nàng không cần đối chiếu với những lời Bàng Doanh Doanh nói. Nàng có thể cảm nhận được, mình thật sự thích nam nhân này

“Đến...”Phương Diệu Tổ kéo tay nàng chạm vào ngực mình

Nàng liền hiểu được ý hắn. Chuyện nam nữ không cần phải dạy, hướng chi nàng còn là người thông minh nhanh nhạy

Nàng lưu loát giải khai trời buộc của hắn, nhìn thân hình của hắn...

Giờ khắc này cuối cùng cũng đến. Thay vì cùng nam nhân khác, cùng hấn thì tốt hơn nhiều. Tính ra ông trời đối với nàng cũng không tệ, lần đầu tiên lại gặp chính nam nhân mình thích

Ánh mắt của hấn nóng rực, mang theo dục niệm dày đặc

Nàng không có mặc yếm như các cô nương khác, bỏ đi vải bó ngực là thân thể thuần khiết...

“Nguyệt nhi...” Hấn không ngừng nỉ non, chuẩn bị phóng thích ẩn nhẫn cuối cùng

Nàng thuận theo, phối hợp với hấn, cho đến khi nơi tư mật nhất chạm vào nhau. Sắp bắt đầu rồi.

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nhớ tới một chuyện. Không được, không thể để lại dấu vết. Tuy lúc này kêu ngừng thì có chút xấu hổ nhưng nàng lại không thể không nói

“Chờ một chút” Lệnh Nguyệt đỏ mặt, đem vải buộc ngực đặt xuống dưới thân

Phương Diêu Tổ kinh ngạc nhìn hành động của nàng, trong mắt tràn đầy nghi hoặc và khó hiểu

“Dù sao đây cũng là phòng dành cho quý nhân, làm rối loạn thì có thể thu thập nhưng nếu để dính máu, ta sợ...” Phó Lệnh Nguyệt ngượng ngùng thì thầm “ta sợ hai ta sẽ gặp phiền toái, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện thôi. Nàng nói xong liền rất nhanh khôi phục tư thái thường ngày. Âm nhân làm việc phải nghiêm cẩn trăm phần trăm, nếu để máu xử nữ là bản nệm giường, thế nào cũng có người biết được. Nàng làm vậy cũng vì tốt cho cả hai

“Người...người...” Phương Diêu Tổ có chút ngây ngốc, hấn cúi đầu nhìn giai nhân ‘người chưa từng...làm qua?’ hấn thật không tin được

“Ta...chưa làm qua” Phó Lệnh Nguyệt có chút xấu hổ rồi vội giải thích ‘nhưng ta đã xem qua, ta sẽ...không kém các nàng’ nàng có chút sốt ruột. Nhìn phản ứng khoa trương của hấn, sớm biết vậy nên tìm cách giải thích khác, khỏi mắc công sát phong cảnh lại phải tốn công giải thích

“Người đúng là...” Phương Diêu Tổ xấu hổ cười cười “ta thật không nghĩ tới...” thân mình của hấn cứng ngắc, khóe miệng cũng đông cứng ‘người như vậy, ta còn cho là...’

Phó Lệnh Nguyệt lại nghĩ tới bản thân mình

“Sau này khi người mặc nữ trang thì phải khắc chế, nếu ở trên giường tranh thủ tình cảm thì cứ buông ta” Bàng Doanh Doanh đã từng cảnh cáo nàng

Nàng vừa rồi lại quá sốt ruột, xem ra biểu hiện đã hơi quá. Nữ nhân trong đêm đầu tiên phải ôn nhu,

ngượng ngùng, khiếp sợ...nàng diễn sai rồi. Đều do Triệu Thực đáng giận kia.

“Diệu Tổ’ Phó Lệnh Nguyệt nhanh chóng bày ra thần sắc thẹn thùng “ai bảo người chuốc say nhân gia” nàng hờn dỗi cau mày. Say rượu là vạn năng, có gì cứ đổ cho rượu là xong. Nàng vòng tay qua cổ hắn, vẽ mặt đoan chính “hãy nghe ta nói. Người là nam nhân đầu tiên của ta, hảo hảo thương ta, đừng gạt ta”. Thanh âm của nàng rất nhỏ, mang theo chút sợ hãi. Nàng cũng biết diễn đó.

Hầu kết của hắn di động

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng gõ mõ canh ba.

“Hồng rồi, ta đã quên một chuyện” thần sắc của Phương Diệu Tổ đột nhiên biến đổi

“Làm sao vậy?” Lệnh Nguyệt cũng khẩn trương theo “có cần ta hỗ trợ không?”

“Không cần, không cần” Phương Diệu Tổ mặt biến sắc, vội vàng cầm xiêm y mặc lấy ‘ta sao có thể quên được chứ. Ta phải đi gấp, không thể đưa người” nói xong lập tức rời đi

Phó Lệnh Nguyệt ngơ ngác sững sờ, ghen hờn hồi lâu, không nói được câu nào

Phương Diệu Tổ đã quên chuyện gì mà lại gấp như vậy?

Nàng có không hiểu ra sao đứng lên, nhìn lại bản thân mình. Cả người đầm đìa mồ hôi, tóc tai tán loạn, xuân tình bốn phía, thế mà nam nhân kia có thể rời đi trong tình cảnh này. Hắn không thể chờ thêm nữa khắc nhất thời sao?xong việc rồi đi cũng được mà

Gió đêm mùa hè lùa qua cửa sổ, tươi mát, điềm tĩnh, không nóng không lạnh.

Hắn có việc gấp gì mà trễ vậy cũng phải đi làm?

Một đêm say lại không phải say khiến Phó Lệnh Nguyệt mê hoặc. Tuy nhiên nghi hoặc thế nào thì ngày vẫn cứ tiếp tục. Nàng tỉnh táo lại, lưu loát mặc xiêm y, cẩn thận thu thập hiện trường

Không để lại dấu vết, ngày mai còn có chính sự phải làm, về phòng ngủ thôi. Tuy nàng nghĩ thế nào cũng không hiểu được nhưng trước mắt có thể làm chính là yên lặng trở lại phòng của mình

Nhiệm vụ trước mặt, sẽ hỏi vấn đề này sau.

Sáng sớm hôm sau, Phó Lệnh Nguyệt dậy rất sớm, ra khỏi phòng, cảm thấy gió thanh lương hơn hôm qua.

Hắn là do sau nửa đêm có gió lớn, đang tiết trời tháng sáu nắng nóng, nhưng ông trời cũng rất nể mặt trận hoa khôi đại tái, cho thời tiết hôm nay rất đẹp

Hôm nay hạ nhân trong Xuân Ý lâu càng thêm siêng năng, sáng sớm đã thu thập đình viện sạch sẽ. Dư vị đêm qua đều trở thành rác dưới từng nhát chổi, ngay cả kiến trong tổ cũng bị mùi rượu ngon đêm qua câu dẫn đi ra, lại bị đám sai vặt xua đuổi

Khi Phó Lệnh Nguyệt triệu tập nhân thủ xuất môn tuần tra, hạ nhân cũng đã thu thập xong, mang theo tạp vật rời đi

Xuân Ý lâu lúc này chỉ bày ra vẻ minh diễm lượng lệ

Đêm ngắn tình dài, các quý công tử chơi bởi cả đêm, giờ cơm trưa qua đi mới thấy các công tử của Ngũ quân Đô đốc phủ ra cửa, ngồi thuyền đến Ngọc Lan phường xem thi đấu

Phó Lệnh Nguyệt không yên lòng đi theo. Nàng không phải chủ quản hộ vệ, không thể thân cận quá với các quý công tử ăn mặc quý khí mười phần kia. Nàng chỉ muốn nhìn Phương Diệu Tổ một cái, hiện trong đầu nàng chỉ toàn là hình ảnh của hắn. Nàng muốn tìm cơ hội hỏi hắn xem đêm qua đã gặp phải chuyện khó khăn gì? đã giải quyết chưa?

Nhưng mà...cả ngày hôm nay nàng không nhìn thấy hắn. Chỉ có mấy vị thể tử chán ghét chướng mắt, cũng có mấy vị công tử khác của Ngũ quân Đô đốc phủ cũng để cổ động, không biết công tử Viên gia kia là Nhị Hổ Tử hay là Tam Cầu Tử, còn có một công tử của Cổ gia. Chỉ là không có Phương Diệu Tổ

Khi mặt trời đã khuất bóng, Phó Lệnh Nguyệt vẫn không nhìn thấy bóng dáng Phương Diệu Tổ đâu, mà thần sắc của Phương Quang Tông lại rất bình thường, cử chỉ không có gì khác lạ, không nhìn ra biểu tình dư thừa nào

Phó Lệnh Nguyệt không có can đảm đi hỏi Phương Quang Tông xem Phương Diệu Tổ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nàng chỉ có thể suy nghĩ một mình, sau đó cảm thấy phát điên

Phương Diệu Tổ rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên phát hiện ra nàng rất để ý tới hắn, rất lo lắng cho hắn, rất quan tâm tới hắn, không thể bỏ hắn xuống được

Lẽ nào đã thực sự yêu hắn?

Lòng của nàng càng ngày càng bất an

28. Quyển 2 - Chương 5: Viên Công Tử

Trận chung kết, sẽ quyết định ba vị trí đứng đầu của hoa khôi đại tái.

Quan lớn hơn tiền, thế tử Ngũ quân Đô đốc muốn thiết yến ăn mừng cho tốp mười hoa khôi, ai dám tranh.

Phó Lệnh Nguyệt phụng phịu, cách một khoảng không gần không xa với nơi huyên náo kia. Nàng không có tâm tình thưởng thức cảnh phồn hoa náo nhiệt này, nghĩ tới Cửu Quảng Kiến và Phương Diệu Tổ, không hiểu sao trong lòng liền thấy nặng nề. Mọi việc không thuận lợi, tâm tình của nàng cũng không tốt

‘Tốp mười hoa khôi sao còn chưa ra? các nàng lại để chúng ta ngồi chờ?’ thanh âm của Hữu quân đại công tử Cổ Sầm Xuân từ ôn nhu từ tốn đã trở nên bèn nhọn, nóng nảy

“Cổ đại công tử” mấy tú bà vội lắc lư eo đi tới nói ‘người trách tội, tỷ muội chúng ta cũng đành chịu nhưng là ngài thì thật oan uổng cho chúng ta ah’

“Ta biết các nàng nhiều tật xấu, đều muốn là người xuất hiện cuối cùng” Cổ Sầm Xuân là loại người nào chứ, mấy mánh lời này, hắn đã thuộc lòng, phiên muện khoát tay nói “các người mau vào thông báo cho ta, người nào đi ra cuối cùng, ta lập tức phế bỏ danh hào của nàng, sau này đừng hòng kiếm cơm ở Đại Tề quốc”

Mấy tú bà thấy tình thế không ổn lập tức chạy đi báo tin

“Cổ Sầm Xuân, đừng bực tức như vậy’ Viên Li cười trấn an “hoa khôi đại tái, các nàng dù sao cũng phải phân cao thấp một chút, hơn nữa đêm còn dài, chúng ta vui đùa trước đi, chậm rãi mà chờ”

‘Việc vui gì?’ Tạ Bình An nghe vậy liền hưng phấn hẳn “nói ra nghe xem”

“Giả nam nhân kia” Viên Li cười xấu xa, hét to gọi Phó Lệnh Nguyệt ‘gọi người đấy, lại đây’

Phó Lệnh Nguyệt giật mình, tiểu tử này gọi nàng chắc chắn không có chuyện gì tốt, lập tức bắt đắc dĩ tiến lên, chấp tay nói “Viên đại công tử có gì phân phó?”

“Nghe nói nữ ám nhân thủ hạ của Triệu chủ đều tinh thông cầm kỳ thư hoa, khúc vũ binh đao” Viên Li thông thả nói “người, trước hát cho chúng ta nghe một bài đi”

“Hay’ Cổ Sầm Xuân vỗ tay

“Tại hạ chưa từng học qua” sắc mặt Phó Lệnh Nguyệt trầm xuống

“Hiến vũ đi’ Tạ Bình An góp vui “nghe khúc nhiều, chán rồi’

“Tại hạ...cũng chưa từng học” Phó Lệnh Nguyệt cúi mặt

“Vậy thì đàn một bản” Lưu Đắc Thắng ôm yếu như bị bệnh lao nói chen vào “các người không hề có ham mê cao nhã gì hết”

“Tại hạ...” Phó Lệnh Nguyệt chưa từng xấu hổ như vậy “cũng chưa từng học’

“Vậy người học cái gì?” Viên Li cười nói “được Triệu chủ tử trong trăm chọn ra một mà tặng cho chúng ta, dù sao cũng phải có ngón nghề gì đó chứ? Đừng nói là người cái gì cũng không biết, chỉ là Triệu chủ chơi đùa chúng ta?”

Trong lòng Phó Lệnh Nguyệt ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời Viên gia, tên hỗn đản này, hẳn là cố ý châm chọc nàng

“Viên Li, để Phó cô nương từ từ nói đi” Phương Quang Tông hòa giải “nữ tử còn rất nhiều kỹ năng mà, vẽ, thêu thùa, nấu ăn, pha trà, phẩm rượu...Người cũng quá nóng nảy rồi, không tin người khác, chẳng lẽ còn không tin Triệu chủ sao?”

Giảng hòa như vậy làm Phó Lệnh Nguyệt càng thêm xấu hổ. Nàng chẳng biết gì cả, những gì nữ nhân nên biết, nàng đều không biết. Hôm nay không qua được cái ải này thì không chỉ đánh mất thể diện của cá nhân nàng mà danh dự của Triệu gia đại viện cũng bị mất hết.

Quang Tông nói có lý, vì thế mọi người đều nhìn Phó Lệnh Nguyệt, kiên nhẫn chờ nàng trả lời

Nói gì bây giờ?

Bình đao?trước mặt Viên Li và Phương Quang Tông mà nói tới cái này khác nào múa rìu qua mắt thợ.

Kỹ năng? Khoe ta mình là người đầu tiên trong đại viện không còn người bảo lĩnh tính mạng?

Thi văn? Ngay cả tú tài còn chưa thắng được, nói chi Phương Diệu Tổ là Tam nguyên cấp đệ

Trăm không một dùng.

Phó Lệnh Nguyệt hôm nay mới phát hiện ra mình thật vô dụng. Nàng há miệng thở dốc, không nói nên lời

“Nói không nên lời?Ta biết rồi’ Viên Li cười xấu xa, quay đầu thì thầm với Lưu Đắc Thắng

Lưu Đắc Thắng bật cười thành tiếng, cười đến nỗi gân xanh trên cổ nổi lên hết “công phu kia không có cách nào nói ra, làm như vậy thật đúng là làm khó tiểu cô nương nhà người ta. Hahaha”

Toàn bộ nam nhân trong bàn cũng ngẫm hiểu, cùng cười vang, ánh mắt nhìn Phó Lệnh Nguyệt thêm vài phần ái muội

Phó Lệnh Nguyệt hận đến nghiến răng lại không thể phát tác.

Đúng lúc này mấy tú bà đã đưa mười đại hoa khôi đi đến. Nhất thời trong phòng ngập tràn màu sắc rực rỡ, xinh đẹp thướt tha cũng vừa lúc hóa giải sự xấu hổ của Phó Lệnh Nguyệt.

Phó Lệnh Nguyệt sắc mặt trắng bệch, vội thôi lui ra sau

“Đến, đến’ Cổ Sầm Xuân bày ra dáng vẻ khách quen, sắp xếp cho mười đại hoa khôi “tối nay không sau không về, bạc tính cho ta. Mọi người cứ tận hưởng đi”

Thanh âm nũng nịu, phi yến y nhân, vây quanh Ngũ gia thế tử gắt gao

Phó Lệnh Nguyệt không xen vào khung cảnh náo nhiệt trước bàn. Nàng hận đám người này, nhất là tên Viên Li kia

Ném thẻ vào bình rượu, gieo xúc xắc, tróc tào, biến đăng, sờ tượng...trò nào cũng chơi, rượu ngon liên tục rót ra. Qua giờ hội, không khí đã sinh động hơn, xiêm y của các hoa khôi tán lạn, xuân vân thượng giáp, mị thái hoành nghiê. Phó Lệnh Nguyệt không có hứng thú, tình cảnh ở Mất Hồn điện còn hương diễm hơn lúc này nhiều, cho nên lúc này nàng hoàn toàn mất điếc tai ngơ

Ngũ gia thế tử lần này lại bày ra trò chơi mới

Lưu Đắc Thắng lớn lên trong sông bạc đưa ra đề nghị, mở ra một bàn khẩu hiêm lạ, mười đại hoa khôi làm trọng tài. Không cá vàng, bạc mà ai thua phải nằm úp sấp trên mặt đất, học theo chó mà sủa

Nhất thời trong phòng sôi trào hẳn lên. Có thể nhìn thấy các thế tử Ngũ quân Đô đốc phủ sủa như chó cũng rất đáng để xem

Chủ ý này thật hoang đường nhưng năm người kia vốn chẳng phải là quý nhân được dưỡng trong hào môn thanh lịch quý khí, hơn nữa có rượu có mỹ nhân làm bạn, nhất thời nóng đầu. Cá thì cá, ai sợ ai

Hai bên cá cược, dùng rút thăm để thể hiện sự công bằng

Lưu Đắc Thắng rút trước, không

Cổ Sấm Xuân rút thứ hai, trang

Mọi người cùng ồ lên

Kỹ viện này là sân nhà của Cổ Sấm Xuân, hoa khôi làm trọng tài, tất nhiên tâm đều sẽ hướng về hắn, Cổ Sấm Xuân nhất định sẽ thắng, huống chi hắn còn là nhà cái

“không cá” người rút thăm sau kháng nghị

Phó Lệnh Nguyệt thừa dịp hỗn loạn liền gọi ám nhân Triệu gia đại viện đến, phân phó vài câu

Các thế tử tranh chấp một lát, ván bài vẫn tiếp tục. Sau khi hết thấy đều hợp quy tắc, cuối cùng cái hòm chuyển đến tay Viên Li

“Nhân” Tạ Bình An khẩn trương ghé đầu xem, phần khởi cười thành tiếng ‘hahah, Viên Li lên, hahah’ hắn hưng phấn ôm lấy Phương Quang Tông ‘hai chúng ta an toàn’

Phó Lệnh Nguyệt vui sướng khi người gặp họa. Viên hổ tử, nhớ kỹ nha, đắc tội Diêm Vương cũng đừng đắc tội tiểu quý, nhân vật nhỏ cũng có thể phá hư đại sự ah. Nàng sẽ được nhìn thấy hắn quỳ rạp trên đất học chó mà sửa. Haha, nghĩ tới tình cảnh đó, Phó Lệnh Nguyệt lại vui đến tâm hoa nở phóng.

Viên Li nắm chặt tờ giấy, ánh mắt bất động thanh sắc quét qua chỗ Phó Lệnh Nguyệt

Phó Lệnh Nguyệt đắc ý nhìn sang chỗ khác, nàng không thấy, không nhìn thấy gì...

“Viên hổ tử” Cổ Sấm Xuân cười lớn tiếng, kiêu căng tự đắc nói ‘đến, đến, hai ta tỷ thí một phen’ hắn ngồi xuống chính giữa, đỉnh đặc phát tay với mười đại hoa khôi

Tạ Bình An, Lưu Đắc Thắng cổ vũ cho Viên Li “cố lên, Viên Li, người nhất định có thể thắng”

Cổ Sấm Xuân làm nhà cái, cảm giác nắm chắc thắng lợi trong tay, dưới ánh đèn rực rỡ, hai mắt tỏa sáng, tinh thần cũng sáng láng hơn “hôm nay nếu là Quang Tông, Đắc Thắng hay Bình An, ta sẽ ra đề đơn giản thôi nhưng mà người...”hắn cười gian “có câu, trẻ con yêu tiền, tỷ muội thích cười. Ai bảo tiểu tử người quá tuấn tú, ta mà không ra chiêu độc, khó có thể thắng được người. Hai ta đều có cái khó, nếu không, ta sợ mình phải học chó mà sửa”

“Người là nhà cái, tùy người. Dù sao kết quả cũng giống nhau” Viên Li rũ mắt, hữu khí vô lực ngồi xuống

“Cá theo truyền thống, tốc chiến tốc thắng” Cổ Sấm Xuân chỉ về phía mười đại hoa khôi mình diễm động lòng người “ta cá cười, mười đại hoa khôi hiện đều ngồi phía trước, chúng ta lần lượt nói một câu, ai có thể

khiến các nàng cười là thắng”

Mọi người nghe vậy đều bật cười thành tiếng. Đây là Cổ Sấm Xuân ý thế hiếp người rồi, mấy hồng kỹ này, có người nào dám không hướng về hắn chứ. Dù sao người không hay ho cũng không phải là mình, bọn họ sẽ vui vẻ sống chết mặc bay

Phó Lệnh Nguyệt cố ý đổi chỗ, từ vị trí này có thể nhìn rõ biểu tình bí hiểm của Viên Li. Nàng vui vẻ nở nụ cười, lại bắt gặp sóng mắt đùa cợt của hắn. Về mặt này, giống như nàng mới là người khiến người ta cảm thấy buồn cười. Phó Lệnh Nguyệt tức giận. Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Nàng hung hăng liếc mắt. Giả vờ, giả vờ nữa đi, ta xem ngươi giả vờ tới lúc nào

Cổ Sấm Xuân bước lên sân khấu trước

“Các tỷ muội, cho ta chứng thể diện, sẽ khiến các ma ma cho các người nghỉ một ngày. Nếu không, đem vàng Đô Thống thưởng vừa rồi lấy ra lần nữa’ hắn hướng về các hoa khôi, lớn tiếng nói

Chủ tử đã lên tiếng, các hoa khôi nào dám không ủng hộ, lập tức cười như trăm hoa đua nở, thiên hình vạn trạng, có cười lấy lòng, có cười mỉa, có sáng lạn, có yêu mị...

Cổ Sấm Xuân đá ý ngồi xuống

Lần này tới lượt Viên Li

“Cổ Sấm Xuân’ Viên Li không lập tức thi thố mà nhàn nhã nói “nếu...ta cũng làm cho các nàng cười thì phân thắng bại thế nào?”

“Ai chọc cho các nàng cười nhiều hơn thì người đó thắng” Cổ Sấm Xuân tuyên bố, lại liếc mắt nhìn mười đại hoa khôi ‘các cô nương cẩn thận nghe ah, Viên đại công tử đang sốt ruột muốn thắng. Tập trung tinh thần cho gia. Bắt đầu đi’ Hắn đắc dựa lưng vào ghế, nhắm hai mắt lại

Phó Lệnh Nguyệt cũng cười rất vui vẻ. Viên hồ tử, xem ra người không còn đường lui rồi, coi người còn có kỹ xảo gì?

“Được rồi.” Viên Li miễn cưỡng đứng lên, nhìn mọi người đang muốn thấy hắn xấu hổ, chậm rãi nói ‘như thế này, mọi người đừng cười nha. Nếu ai cười, vàng mà Cổ đại công tử định thưởng cho các người đều sẽ lấy lại”

Mọi người kinh ngạc. Phó Lệnh Nguyệt cũng vậy

Viên Li đã lên tiếng “ta có một câu đố, các vị đoán nhé”

Phó Lệnh Nguyệt nghi hoặc, Viên hỏ tử này sẽ xuất chiêu gì để lật người? nhìn bộ dáng tự tin của hắn, làm như thắng chắc.

“Kính trập lý một tiếng thí vang.” Viên Li đã nói ra câu đố ‘thỉnh đoán tên một người’ nói xong, tự đắc ngồi xuống trong ánh nhìn kinh ngạc của mọi người. Trong nháy mắt đó, dường như ánh mắt sáng như sao của hắn không có hảo ý lướt qua chỗ Cổ Sấm Xuân ngồi đối diện

Có thể lọt vào tốp mười hoa khôi đều là tinh anh trong tinh anh, ý tứ câu đố này, các nàng sao lại không hiểu. Các nàng cũng chuyển mắt nhìn Cổ Sấm Xuân

Có người nhin không được bật cười

Phó Lệnh Nguyệt liền hiểu được, nàng nhìn Cổ Sấm Xuân đang tức giận đến đỏ mặt

Kính trập lý một tiếng thí vang, giải đố chính là sấm xuân.

Hắn vậy mà cũng nghĩ ra được.

Nhất thời mọi người đều ôm bụng cười nghiêng ngả

‘Đừng cười nữa, không có vàng’ Viên Li phụng phịu, hảo ý nhắc nhở mười đại hoa khôi

Những lời này lại như lửa cháy đổ thêm dầu, sao có thể nhịn cười được. Có người lập tức lấy vàng trong lòng ném ra, ôm bụng cười ha hả. Những mỹ nhân ngày thường tỏ ra đoan trang giờ không nhịn được nữa, dùng tay áo che miệng, cười đến đau cả ruột

Các thế tử phủ Đô đốc cười còn lợi hại hơn. Tạ Bình An cười đến sắp đứt hơi, không hề có chút cố kỵ, té xuống ghế. Mọi người nghe tiếng động, vội vàng đi qua giúp đỡ hắn đứng dậy. Có thể vì quá nôn nóng mà chân hắn vừa lúc đá trúng bụng một gã sai vặt tiến lên lấy lòng đỡ hắn ‘vướng tay vướng chân, cút’. Rắn dạy xong, hắn lại cười tiếp

Kính trập lý một tiếng thí vang. Câu đố này thông tục dễ hiểu, nam phụ lão ấu đều biết. Ý dựa vào nông canh, gần sát cuộc sống. Thị nữ, gã sai vặt, hộ vệ...tất cả đều hiểu, đều cười ầm lên

“Có gì hay mà cười” Cổ Sấm Xuân buồn bực la lên

Mọi người lại cười lợi hại hơn

Thật tài tình...Phó Lệnh Nguyệt không thể không khâm phục Viên Li.

Cả buổi tối, cơ miệng của Phó Lệnh Nguyệt co rút lại. Nàng vừa nhìn thấy Cổ Sấm Xuân là nghĩ tới câu đố kinh điển kia. Xuân thời tiết kinh trập, thí thanh giả tiếng sấm (nôm na là tiết kinh trập, đánh rầm giả tiếng sấm). Thật tài tình, đầu của Viên Li rốt cuộc là chứa cái gì mà nghĩ ra được câu đố này?

Tiệc tan, mọi người cũng dẹp đường hồi phủ

Phó Lệnh Nguyệt đứng trong chỗ tối, suy nghĩ ngày mai nên giải thích chuyện Cửu Quảng Kiến với Triệu Thực thế nào, lại thấy Viên Li đi tới

“Tiểu mật thám, ta thấy ngươi thật vui vẻ ah’ Viên Li nhìn quanh, nói “việc hôm nay là nhờ phúc của ngươi, bản công tử nhớ kỹ’ hắn đột nhiên cúi người, thanh âm mang theo hương rượu ngọt ngào ‘ngày mai, ngươi nên cầu Bồ Tát phù hộ, tốt nhất bị ta rút phải’ hắn cười lạnh, tinh quang trong mắt lóe lên ‘như vậy, ta mới có thể hảo hảo báo đáp ngươi, “vui vẻ” của ngươi cũng sẽ kéo dài hơn, ngày ngày đều là như vậy”

Phó Lệnh Nguyệt cổ trấn tĩnh, thấy chung quanh không có ai, can đảm đáp trả ‘ngươi nằm mơ’. Ngày mai là rút thăm ở Triệu gia đại viện, nàng không tin, dù Phương gia thất thủ thì vẫn còn những nhà khác, không tới lượt hắn

“Chúng ta cá với nhau đi’ Viên Li khôi phục biểu tình lạnh lùng “ai thua cũng làm như Cổ công tử hôm nay đi’

“Viên đại công tử đi mạnh khỏe” Phó Lệnh Nguyệt oán hận hô lớn tiếng. Nàng một giây cũng không muốn thấy người này. Thật đáng giận

“Khỏi cần tiễn” Viên Li phong độ chấp tay, tiêu sái rời đi

Khi Phó Lệnh Nguyệt về đến đại viện Triệu gia đã là cuối giờ tỵ, Hồng Nhụy trực đêm liền báo cho nàng biết, Triệu nhị gia đang chờ nàng ở phòng khách.

29. Quyển 2 - Chương 6: Càn Khôn Biến Đổi

Triệu Thực đang đợi nàng? Trễ như vậy?

Phó Lệnh Nguyệt có chút kinh ngạc. Nàng biết Triệu Thực rất có hứng thú với cái chết của Cửu Quảng Kiến nhưng nếu hắn nôn nóng muốn nghe tình hình cụ thể, sao đêm qua không gọi nàng hồi phủ để hỏi mà bây giờ mới gọi. Vậy nhất định là chuyện mới xảy ra hôm nay. Trong lòng nàng cảm thấy rất quý dị, chân cũng bước nhanh hơn

Ánh nến lấp lánh, Triệu Thực lẻ loi một mình, nhắm mắt ngồi trên xích đu

Phó Lệnh Nguyệt gia tăng cước bộ, chậm rãi đi đến trước mặt Triệu Thực

“Người tới,” Triệu Thực không hề nhúc nhích, nhẹ nhàng vẫy tay với nàng

Phó Lệnh Nguyệt khôi phục thái độ bình thường, nhẹ nhàng nhảy lên thềm đá, tiến tới gần

‘Vụ án của Cửu Quảng Kiến, Túc chính án sát đại nhân nhờ ta phái người hiệp trợ phá án” Triệu Thực chỉ vào hồ sơ trên bàn “người hảo hảo nhìn xem, ta đề cử người”

Phó Lệnh Nguyệt sửng sốt, tay cầm hồ sơ dừng lại giữa không trung, không phải nói ngày mai sẽ rút thăm phân cho Ngũ quân Đô đốc phủ sao? sao lại phân cho nàng ra ngoài làm nhiệm vụ

“Yên tâm, không ảnh hưởng tới việc người rời núi” Triệu Thực nhìn nàng lớn lên, mi mắt không nâng cũng đoán được tâm tư của nàng “dù sao các thế tử Ngũ quân Đô đốc phủ cũng muốn ở Kiến Dương một thời gian, ta sẽ thay người giải thích”

Phó Lệnh Nguyệt ngượng ngùng lên tiếng, cầm lấy hồ sơ. Tay áo triển động, tạo ra gió, Phó Lệnh Nguyệt sâu sắc nghĩ được hơi thở quen thuộc. Là mùi máu. Nơi này sao lại có mùi máu? Nàng nghi hoặc trừng to mắt, lập tức cẩn thận vạn phần, tinh tế tìm kiếm...

Quả nhiên là vậy. Hơn nữa mùi máu đúng là xuất phát từ nam nhân đang nhắm mắt dưỡng thần trước mặt này

Triệu Thực. Hấn chảy máu? Hấn bị thương? Ai có thể làm hấn bị thương? Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, hấn đã là gì mà lại mang theo thương tích trở về?

Triệu Thực chậm rãi mở mắt

Phó Lệnh Nguyệt không kịp che giấu biểu tình, vội vàng lảng tránh, xấu hổ cúi đầu

“Sao vậy?” Triệu Thực chăm chú nhìn nàng

‘Nhị gia” Phó Lệnh Nguyệt cũng không muốn giấu hấn. Nàng có thể nghĩ được, những người khác cũng có thể. Huống chi Triệu Thực cũng sẽ không giết người diệt khẩu “người...bị thương?” nàng cúi đầu mở miệng

Triệu Thực có chút ngạc nhiên

‘Có thể nghĩ được” Phó Lệnh Nguyệt ngược mắt bổ sung, nhin không được lại hỏi ‘người...bị thương nhẹ phải không?’

“Đêm qua ta đi đến phủ đệ của Cửu Quảng Kiến’ Triệu Thực mặt không thay đổi nói ‘gặp một cao thủ, bị thương nhẹ”

Phó Lệnh Nguyệt sững sốt. Đến chỗ Cửu Quảng Kiến? Triệu Thực lại tự mình đi do tham phủ đệ của đầu lĩnh muối thương? còn gặp được cao thủ có thể khiến hắn bị thương?

“Là ai?” nàng do dự hỏi “phủ của Cửu Quảng Kiến chẳng lẽ có giấu nhân vật quan trọng sao?”

“Đương nhiên là có.” Triệu Thực thản nhiên liếc mắt nhìn nàng ‘có điều ta không phải đến trộm thứ gì, ta chỉ tìm người. Ta muốn xem những người đêm qua lén tới phủ Cửu Quảng Kiến trộm đồ là những người nào”

Nhìn người? nghi hoặc của Phó Lệnh Nguyệt càng sâu, lúc này chỉ có hai người bọn họ, nàng không cần tuân thủ quy tắc ám nhàn: không nên hỏi thì đừng hỏi, liền hỏi ‘người biết ai làm người bị thương không? Cửu Quảng Kiến rốt cuộc là loại người nào?”

“Cửu Quảng Kiến là dư nghiệt tiền triều” Triệu Thực tự giấu nộ nộ cười “về người làm ta bị thương...”hắn nhắm mắt, có chút đắm chiêu “có khả năng là một nữ nhân”

“Nữ nhân?” Lệnh Nguyệt kinh dị vạn phần. Triệu Thực là cao thủ số một số hai ở Đại Tề quốc, lại bị một nữ nhân không rõ lai lịch làm bị thương? “người để ta hiệp trợ Túc chính án sát tra án có phải muốn tìm cơ hội...”nàng sâu sắc cảm thấy nhiệm vụ lần này của bản thân không tầm thường

“Không, ta không thấy hứng thú” Triệu Thực cắt lời của nàng “nên xem, ta đều đã thấy được, mọi người cũng thấy được” hắn chỉ vào chiếc ghế đối diện “hiện tại phái người đi là vì Cửu Quảng Kiến cũng chết trước mặt người, người không đi thì ai đi. Thứ hai là chẳng phải người muốn tiếp thu kiến thức của thế giới bên ngoài đại viện sao? ta cho người cơ hội”

Phó Lệnh Nguyệt âm thầm cúi đầu

“Coi như ta tiễn người thêm một đoạn đường” Triệu Thực dựa vào thành ghế, thanh âm nhỏ như sắp ngủ “về sau, vận mệnh của mình thế nào thì tự người quyết định. Ngày mai còn phải rút thăm, trở về nghỉ ngơi đi”

Phó Lệnh Nguyệt nhìn về mặt tái xanh của Triệu Thực dưới ánh nến, một mối lại gây yếu, đột nhiên cảm thấy lo lắng “Nhị gia...” nàng run giọng gọi “người...không có việc gì chứ?”

Triệu Thực im lặng, lát sau mới mở hai mắt, thẳng tắp nhìn về phía Phó Lệnh Nguyệt. Ánh mắt lạnh lùng xen lẫn tìm tòi, nghiên cứu

“Tiểu Nguyệt” Triệu Thực lên tiếng “người gần đây thay đổi rất nhiều, chân tướng, thay đổi một người”

Sau khi trở về phòng, Phó Lệnh Nguyệt phát hiện Thạch Bạch không thức giục nàng uống thuốc nữa. Liên hệ tới lời nói vừa rồi của Triệu Thực, nàng càng cảm thấy nghi hoặc. Cửu Quang Kiến kia rốt cuộc có liên quan gì với nàng? Triệu Thực cố ý kéo nàng dính vào chuyện của Cửu Quang Kiến là muốn khảo nghiệm nàng sao? xem nàng có thể phát hiện bao nhiêu dấu vết liên quan tới thân phận của mình.

Ngủ không được, Phó Lệnh Nguyệt lấy từ trong ngực ra Băng kinh nha cổ quái kia, thấy chung quanh vắng lặng, nàng lại lặng lẽ mài một ít bột mà uống. Không vì lý do gì, chỉ là nàng không dám khinh thường độc vật thần bí mà Hiền phi ban cho. Nhưng nghĩ tới việc này cũng thấy rất thú vị. Lúc trước Viên Li liếc mắt liền nhận ra đây là Băng kinh nha, nhưng hôm qua Phương Diệu Tổ ở trên giường cùng nàng lại không hề lên tiếng. Hắn không có khả năng không phát hiện ra. Vậy chỉ có thể là, hoặc Băng kinh nha là giả hoặc là Phương Diệu Tổ không biết, hoặc là...hắn nhận ra nhưng làm bộ không biết, vội vã rời đi

Phó Lệnh Nguyệt hoảng hốt. Đêm qua Phương Diệu Tổ đột nhiên rời đi rốt cuộc là vì sao?

Ngày mai rút thăm xong, nàng nhất định phải tìm hắn gặp mặt hỏi cho rõ mới được

Ngày mười một tháng sáu, ăn cơm trưa xong, Phó Lệnh Nguyệt cùng bốn tân nữ ám vệ đều ăn mặc chỉnh tề đi tới phòng khách của Triệu phủ. Theo quy tắc cũ, xiêm y giống nhau nhưng mặt nạ khác nhau.

Giờ Tỵ sơ khắc, các thế tử Ngũ quân Đô đốc phủ đã tề tựu đông đủ ở phòng khách Triệu phủ

Vì mang mặt nạ nên Phó Lệnh Nguyệt không kiêng nể gì mà nhìn quanh toàn trường. Phương Quang Tông đã thấy qua mặt nạ này, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, hơi ngừng lại nhưng không có biểu tình nào khác. Cổ Sâm Xuân vẫn ngáp liên tục như thường ngày, mắt híp thành một đường dài. Tạ Bình An và Lưu Đắc Thắng thì không kiêng dè gì mà đánh giá các nữ ám vệ, thỉnh thoảng còn chụm đầu to nhỏ với nhau. Viên Li mà nàng không muốn gặp nhất dường như không nhận ra nàng? Hắn nhìn thẳng vào nàng rồi cùng một béo một gầy bên cạnh xì xầm, không biết nói gì mà cười tít cả mắt.

Không phải chuyện tốt. Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy căng thẳng. Quả nhiên ánh mắt của Tạ Bình An và Lưu Đắc Thắng lập tức nhìn thẳng vào nàng. Nàng âm thầm hỏi thăm tổ tiên tám đời của Viên Li, phần uất rũ mất

Giờ lành đến, nghi thức rút thăm cũng chính thức bắt đầu

Lần rút thăm này cũng chỉ để Hiền phi an tâm nên Triệu Thực cũng không quá quan tâm, chỉ giới thiệu đơn giản năm nữ ám vệ với các thế tử Ngũ quân Đô đốc phủ, sau đó bảo hạ nhân mang khay bạc có đặt quẻ thăm. Về phần hình thức rút thăm thế nào, dùng phương thức gì, việc nhỏ này không cần Triệu chủ nhân ra mặt, sẽ có quân sự Hắc Mộc thực hiện theo quy củ.

Phó Lệnh Nguyệt và Hắc Mộc đã sớm quen thuộc. Nhiều năm qua nàng vì giúp Bàng Doanh Doanh đối phó Dương Uyển Hê đã tốn không ít tâm tư với Hắc Mộc. Nàng không ngờ, Hắc Mộc cũng là người cơ trí, bọn họ hợp tác nhiều năm như vậy rất ăn ý, chưa từng có sơ hở. Những chuyện nhỏ như vậy còn được, càng đừng nói hôm nay liên quan tới chung thân đại sự của nàng, Phó Lệnh Nguyệt đã sớm dặn dò Hắc Mộc, hành sự tùy theo hoàn cảnh

Hắc Mộc làm người chủ trì, cung kính tươi cười với mọi người, sau đó tuyên bố quy tắc rút thăm

Đầu tiên là nghiệm thăm, vì đảm bảo tính công bằng mà tất cả mọi người có mặt đều tham gia nghiệm chứng.

Phó Lệnh Nguyệt nhất thời lĩnh ngộ, trình tự này đúng là cơ hội tuyệt hảo Hắc Mộc giành cho nàng.

Hắc Mộc bưng khay bạc đặt thẻ bài bằng ngọc thạch đi tới. Trên thẻ bài khắc tên năm người tuyển chọn.

Hắc Mộc theo thứ tự để cho các nữ ám vệ cẩn thận kiểm tra thẻ bài của mình. Phó Lệnh Nguyệt rất nhanh đã tìm ra đối sách, khi đến lượt nàng, nàng nhanh chóng che thẻ bài, lén vận lực bức ra hàn khí trong cơ thể mình. Hắc Mộc thức thời nghiêng người che chắn cho nàng. Hai người phối hợp ăn ý, cẩn thận, đây là Triệu gia đại viện, là sân nhà của nàng.

Khi đặt thẻ bài lạnh như băng lên khay, Phó Lệnh Nguyệt thở phào một cái. Nếu Phương Quang Tông là người rút thăm đầu tiên, cảm nhận được thẻ bài lạnh như băng này, hẳn nhất định sẽ không thất thủ. Nàng bất động thanh sắc nhìn Phương Quang Tông, đợi hắn đảo mắt qua liền nhẹ nhàng gạt đầu. Nàng đã làm tốt, còn lại liền nhìn hắn

Kiểm tra xong, Hắc Mộc lại đem thẻ bài trình trước mặt các vị thế tử. Năm vị thế tử Ngũ quân Đô đốc phủ cũng là người có thân phận, sẽ không tự mình kiểm tra như Phó Lệnh Nguyệt các nàng, chỉ thẩm duyệt tượng trưng, gạt đầu ra vẻ không có việc gì.

Nghi thức rút thăm chính thức bắt đầu, theo lệnh của Hiền phi, với thứ tự sắp xếp của Ngũ quân, đương nhiên là Trung quân Đô đốc phủ Phương Quang Tông thực hiện trước.

Thẻ bài có tên năm nữ ám vệ được theo vận lực lay động của Hắc Mộc mà rung động, xáo trộn

“Mời” Hắc Mộc cười tủm tỉm nói “Phương công tử, chậm rãi chọn”

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy rất hài lòng, Phương Quang Tông là người thông minh, hẳn có thể lĩnh hội được thâm ý trong lời nói của Hắc Mộc

Phương Quang Tông chậm rãi đưa tay vào giữ khay bạc sờ soạng, nhặt lên cái này, lại buông cái kia.

Tốt, hẳn hiểu được. Phó Lệnh Nguyệt âm thầm cảm thấy vui mừng.

Rất nhanh, Phương Quang Tông đã chọn ra thẻ bài, khi hắn đưa cho Hắc Mộc, sắc mặt của Hắc Mộc hơi biến

“Dương Uyển Hề” khoe mắt Hắc Mộc có chút nghi hoặc quét về phía Phó Lệnh Nguyệt

Phó Lệnh Nguyệt lại đang ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn Phương Quang Tông, lại thấy hần dưới sự chỉ dẫn của Triệu Thực, tươi cười gật đầu với Dương Uyển Hề. Biểu tình đó, không hề có chút mất mát.

Phó Lệnh Nguyệt nhìn Phương Quang Tông chăm chăm, thấy hần ngồi xuống, vân đạm phong khinh nói chuyện phiếm, phẩm trà ngắm cảnh như không có chuyện gì. Chỉ là ánh mắt hoàn toàn không có nhìn về phía nàng.

Không phải hần cố ý chứ? Phó Lệnh Nguyệt lại thấy căng thẳng trong lòng

“Mời Lưu công tử rút thăm” Hắc Mộc lại lên tiếng

Bốn vị thể tử còn lại chụm đầu thì thăm gì đó, hồi lâu, Lưu Đắc Thắng gầy gò mới tiến lên sân khấu. Hần cũng như Phương Quang Tông, sờ soạng trên khay bạc hồi lâu, cuối cùng chọn trúng Hứa Văn Văn.

Tạ Bình An lại rút trúng Bàng Doanh Doanh

Không có nàng, không có Phó Lệnh Nguyệt nàng.

Chỉ còn lại hai người, tới lượt Viên Li lên sân khấu

Tim của Phó Lệnh Nguyệt đập loạn lên, nàng đột nhiên có dự cảm bất hảo. Thật sự không xui tới mức đó chứ?

Viên Li thì thăm với Cổ Sấm Xuân một hồi rồi mặt không chút thay đổi đi lên sân khấu. Hần không lãng phí nhiều thời gian, lập tức chọn lấy một thẻ bài

Đừng, trăm ngàn lần đừng nha. Phó Lệnh Nguyệt âm thầm cầu nguyện, nàng thà bị phái đến nhà Cổ Sấm Xuân cũng không muốn đi theo Viên hổ tử đáng giận kia

Đáng tiếc, nhân sinh có mười chuyện thì chín chuyện không như ý

“Phó Lệnh Nguyệt” thanh âm của Hắc Mộc vang lên làm tâm can của Phó Lệnh Nguyệt tan nát

Phó Lệnh Nguyệt hoảng hốt, cảm giác hôm nay như là một cơn ác mộng giữa ban ngày

Dáng người anh tuấn tiêu sái, phục sức hoa lệ đẳng hoàng, Viên Li dưới sự chỉ dẫn của Triệu Thực, cười khê chào hỏi nàng. Tươi cười đắc ý như muốn nói, chịu phục đi, ngươi có ép buộc nữa cũng vô dụng

Lệnh Nguyệt đầu óc ong ong ... Mau tỉnh! Là mộng thôi, mau tỉnh lại đi. Nàng bị ai cấu véo cánh tay mình. Tiếc rằng không phải là mộng, đau đớn trên tay vẫn không làm thay đổi được cảnh tượng trước mặt nàng

Phó Lệnh Nguyệt như cái xác không hồn hoàn thành các nghi thức, nhìn các ám vệ khác lục tục theo gia chủ của mình rời đi. Triệu Thực lại đang giải thích với Viên Li, vì liên quan tới án mạng trong thời gian hoa khôi đại tái nên muốn mượn nàng vài ngày, nàng còn phải đi theo Túc chính án sát hỗ trợ điều tra

“Triệu chủ quá khách khí, không thành vấn đề” Viên Li không có dị nghị gì, sẵn khoải đáp ứng “đúng rồi”. Hắn quay sang, ý vị thâm trường nói với Phó Lệnh Nguyệt “Phó cô nương không cần sốt ruột, chuyện tâm giải quyết việc của người, trước giờ tuất có thể tới biệt viện nhận chủ là là được. Thật ra không đi cũng chẳng sao, đó cũng chỉ là hìn thức”

“Đại công tử nói đùa” Triệu Thực lên tiếng “quy củ thì không thể bỏ, Lệnh Nguyệt nhất định sẽ có mặt trước giờ tuất. Nay là ta mượn người của phủ Tả quân, xin cảm tạ công tử trước”

Viên Li đi rồi.

Lệnh Nguyệt cúi đầu, hồi lâu không nói gì

Triệu Thực thông thả đi vài bước, chậm rãi ngừng trước mặt nàng

“Ta không muốn đến phủ Tả quân Đô đốc” Phó Lệnh Nguyệt uể oải, nhỏ giọng thì thầm

Triệu Thực không lên tiếng, bình tĩnh, chăm chú nhìn vào nàng

“Không đi, có gì đâu” Phó Lệnh Nguyệt oán hận nổi lên ngang bướng “ta làm việc công, hắn cũng không dám làm gì ta. Hừ, ta mỗi ngày sẽ theo dõi hắn, mỗi ngày báo cáo”

Triệu Thực rút cuộc cũng lên tiếng nhưng lại mang theo ý vị châm chọc mười phần “người rút cuộc nghĩ như vậy” hắn thở dài, đùa cợt gật đầu

Lệnh Nguyệt ngậm ngẫn cả người, nàng rất nhanh nhớ lại lời mình đã nói. Nàng nghĩ đi đâu vậy chứ

“Người giữ trò gian lận trên thẻ bài?” Triệu Thực đột nhiên hỏi

Phó Lệnh Nguyệt ngẩn người, hắn sao mà biết. Chẳng lẽ việc hôm nay đã lộ ra sơ hở?

“Dạ” nàng cũng không muốn lừa hắn, cũng không cần phải lừa hắn “người làm sao mà biết?” nàng chỉ cảm thấy hứng thú với việc này

“Chút đạo hạnh này của người...” Triệu Thực đồng tình nhìn nàng, cười quay mặt đi, chậm rãi nói “thông minh bị thông minh hại. Sao người không nghĩ một chút. Người là ám vệ do triều đình phái tới giám thị hắc, hai người các người rõ ràng có khoảng cách, hắc cần gì chỉ chọn người?”

Phó Lệnh Nguyệt sững sốt, không biết nên nói thế nào

“Có phải đã có chuyện gì mà ta không biết không?” Triệu Thực hí mắt nhìn nàng “khiến cho hắc có hứng thú với người”

Phó Lệnh Nguyệt lập tức nghĩ đến Băng kinh nha nhưng sắc mặt lại tỏ ra vô tội “không có ah” nàng nhướn mi hồ hồ “chính là chuyện ở Bạch Vân biệt viện, muốn báo thù thôi, tên tiểu tử này lại không sợ ta sẽ đâm chọt hắc”

“Vậy người tự giải quyết cho tốt đi” Triệu Thực không thú vị nói “chuyện này ta sẽ không ra mặt, người đến Ấn sát tư báo danh xong thì đến biệt viện tảo quân nhận chủ đi” hắc xoay người rời đi

“Nhị gia” Phó Lệnh Nguyệt vội kêu lên

“Người...người ở phủ của Cửu Quảng Kiến, rốt cuộc đã nhìn thấy vật gì?” nàng sẽ rời khỏi đại viện, tiến lên hỏi “người...có thể nói cho ta biết không?” đây là chuyện liên quan tới thân thể của nàng, nàng phải hỏi cho rõ

Triệu Thực chậm rãi xoay người lại

“Ta thấy một cái đỉnh”hắc bình tĩnh nói tiếp “một cái đỉnh đựng đan sa” nói xong xoay người, nhẹ nhàng rời đi

30. Quyển 2 - Chương 7: Tai Vách Mạch Rừng

Phó Lệnh Nguyệt mộ thân nam trang rất thuận lợi đi vào tòa nhà Túc chính án sát tư tại thành Kiến Dương. Điều là giải quyết những việc chung, không bao lâu nàng đã xử lý xong tất cả mọi việc.

Giờ mao ngày mai sẽ hộ tống Lục Phiến Môn thăm dò hiện trường án mạng và tư dinh của Cửu Quảng Kiến. Thời gian không thể nói chính xác lại không phải là nhiệm vụ cụ thể của bản thân, cũng coi như rảnh rỗi

Tiếp theo phải đến Thông Thân biệt viện nhận chủ. Nghĩ tới việc lễ bái Viên hồ tử kia, Phó Lệnh Nguyệt có chút sợ run. Nhưng tới cũng chết, lui cũng chết, hưởng chi lễ bái xong, nàng có thể mượn cớ vì công vụ mà tránh mặt một thời gian, điều chỉnh tâm trạng.

Tuy nhiên mới đi vài bước, Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên ngừng bước. Nàng đột nhiên nhớ tới một chuyện, một chuyện làm cho nàng rất không cam lòng.

Vì sao Phương Quang Tông không chọn nàng? Vì sao đêm đó Phương Diệu Tổ vội vàng rời đi?

Vừa lúc hôm nay có thời gian rảnh, nàng có thể đi hỏi cho rõ

Quyết định như vậy, Phó Lệnh Nguyệt vội đi tới chỗ buộc ngựa bên cạnh nha môn, phi thân lên ngựa, giơ roi, giục ngựa hướng về phía Tả Hồng biệt viện

Nếu sau này vào Tả quân phủ, dời đến Thiên Kinh, cơ hội gặp mặt của bọn họ sẽ càng ít hơn. Nàng nhất định phải gặp mặt hỏi cho rõ. Thua cũng phải biết vì sao mình thua.

Rất nhanh đã đến Tả Hồng biệt viện, đã thấy quân sĩ xếp hàng trước cửa, rất khí phái.

Phó Lệnh Nguyệt không rảnh để ý, xuống ngựa, hỏi quân đầu trực ban ‘Nhị công tử ở đâu?’

Quân đầu kia đánh giá nàng một hồi, khách khí chấp tay nói ‘xin hỏi các hạ họ gì?’

“Ta họ Phó” Phó Lệnh Nguyệt chấp tay đáp lễ “môn nhân của Kiến Dương Triệu phủ, có chuyện quan trọng muốn gặp Nhị công tử”

“Thật không khéo” quân đầu kia tiếc nuối nói ‘buổi trưa, Nhị công tử đã rời Kiến Dương hồi kinh rồi’

“Hồi kinh? Vậy Đại công tử đâu?” Phó Lệnh Nguyệt vẫn không cam lòng

“Đại công tử vẫn chưa hồi phủ” Quân đầu bắt đắc dĩ nói

Mọi việc không thuận lợi. Phó Lệnh Nguyệt quay người, giục ngựa trở về. Lúc trên lưng ngựa xóc nảy, nàng lại cảm thấy chuyện này rất quái dị. Không đúng. Vì sao quân đầu kia hỏi họ của nàng trước. Hai vị công tử không ở trong phủ, cần gì phải canh phòng biệt viện nghiêm mật như vậy?” nàng đã từng chứng kiến bộ dáng lười biếng của đám quân sĩ. Không đúng, nhất định có trá. Phó Lệnh Nguyệt lập tức ghìm ngựa, xoay người quay lại hướng Tả Hồng biệt viện

Lúc này đây, nàng không đi cửa chính mà vòng ra cửa sau của biệt viện. Quả nhiên ở hậu viện cũng tăng cường hộ vệ, dưới ánh nắng mùa hè nhưng một đám đều tập trung tinh thần, long tinh hổ mãnh.

Phó Lệnh Nguyệt không dong dài, lấy thẻ bài ám vệ ra, luu loát xuống ngựa đi vào trong, nghiêm mật, giơ lệnh bài lên, ngữ điệu khách khí “phụng mệnh truyền lời”

Hộ vệ có chút sững sờ nhưng thấy người tới khí thế hung mãnh lại có lệnh bài hoàng gia mở đường, nhất thời đều tránh ra.

Phó Lệnh Nguyệt nhanh chóng đi vào trong, rời xa tầm mắt hộ vệ, nàng mới đi chậm lại. Phải đi tiếp thế nào đây? Nàng không tìm được đường. Nàng cẩn thận nhìn quanh hậu hoa viên, không có ai, không có bóng dáng một người nào.

Nàng càng đi càng cảm thấy rất cổ quái, bên ngoài vây kín như thùng sắt, bên trong lại không một bóng người. Chẳng lẽ là...

Nàng nhanh chóng lẩn mình ẩn sau núi giả, thổi một tiếng không cao không thấp

Quả nhiên, lập tức có người từ chỗ ẩn thân hiện ra. Nàng đã đoán đúng rồi, quả nhiên là có người ẩn nấp trong đại viện

“Tuyên Đức năm hai, Phó Lệnh Nguyệt” nàng thông báo trước

“Tuyên Đức năm bốn, Lưu Hải Kim” người tới khom người, lên tiếng

“Có nhìn thấy Minh Châu không? ta đến gọi nàng về” bản lĩnh nói dối của Phó Lệnh Nguyệt là cao thủ, mặt không đỏ tim không đập

“Ta không biết, ta chỉ ở vòng ngoài” Lưu Hải Kim lắc đầu như nàng mong muốn

Làm gì có ai là Minh Châu, là nàng tự bịa ra thôi. Nàng nhướn mày nói ‘ta có việc gấp, cấp trên của người này ở đâu?’

“Các nàng có nhiệm vụ quan trọng, bình thường đều ở bên người, ta thật không biết đã đi đâu. Ta chỉ trông coi quanh chỗ này” Lưu Hải Kim ngượng ngùng nở nụ cười

Lại phân phó như vậy? tâm tư của Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên lóe lên, trần thế như vậy, thật sự là...

“Vân Mộng công chúa có tới đây không?” Phó Lệnh Nguyệt lại hỏi

“Không có” Lưu Hải Kim lắc đầu “đã vào Tả Hồng biệt viện một thời gian nhưng không biết là người ở đâu”

“Ta đã biết” Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên có chút hoảng hốt, có dự cảm không nói rõ đang quay cuồng trong đầu nàng. Vân Mộng công chúa từng gặp mặt kia, nàng đến biệt viện của Trung quân Đô đốc phủ làm gì?

“Người trở về đi.” Nàng qua loa vẫy tay với Lưu Hải Kim.

Phương gia ít nhất vẫn có một vị công tử ở đây. Hiện tại nàng có thể kết luận như vậy. Nhưng nếu nàng tùy tiện đi tìm, bị Vân Mộng công chúa nhận ra thì phải làm sao? tuy lúc đó nàng toàn thân ẩm ướt, quần áo sơ sài nhưng một khi công chúa nhớ ra nàng là ai, chuyện này sẽ không đơn giản.

Phó Lệnh Nguyệt trong lòng bất an, chậm rãi men theo đường hoa đi tới trước, chưa tới hòn non bộ phía trước, chợt nghe tiếng cười thanh thúy của nữ nhân truyền tới. Nàng cả kinh, vội phi thân trốn vào giữa thạch trận.

“Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, không cần gọi ta là công chúa” giọng nữ hờn dỗi vang lên “cứ gọi công chúa mãi như thế, ta nghe liền thấy phiền. Khó khăn lắm mới có thể ra khỏi cung, khi không có ai, người cũng đừng gọi như vậy”

“Dạ, tiểu thư” giọng nam sủng nịch vang lên ‘đâu chính là đại bất kính nhưng ta làm như vậy coi như là khuyh tình tận trung vì tiểu thư’

Giọng nam tính ôn nhuận, mang hơi thở kiêu diễm phong tình quen thuộc

Phương...?

Phó Lệnh Nguyệt toàn thân cương cứng, vội nín thở, lén lút nhìn ra ngoài

Nữ nhân vừa rồi lên tiếng chính là đại tiểu thư đã đánh nàng ở Tả Hồng biệt viện, cũng chính là Vân Mộng công chúa. Mà nam nhân kia, thật chính là Phương Diệu Tổ

“Ta xem ai dám?” Vân Mộng công chúa dừng, ngữ khí kiêu ngạo “tiện nhân Hiền phi kia dù dụ dỗ phụ hoàng mọi chuyện đều nghe theo nàng cũng không dám đụng đến việc ta lựa chọn phò mã”

“Tiểu thư, tai vách mạch rừng.” Phương Diệu Tổ nhẹ giọng khuyên can.

“Ta biết nơi này có người của nàng thì đã sao?” xem ra Vân Mộng công chúa rất muốn đối phó với Hiền phi, cố ý cao giọng nói “tiện nhân kia nhân lúc phụ hoàng bệnh nặng, chuyện gì cũng muốn nhúng tay vào. Hôm nay thì muốn ta gả cho Viên Li, ngày mai lại bảo ta gả cho người”. Nàng đưa tay ngắt một đoá cúc bách nhật “hừ, có điều lần này tiện nhân kia đã làm chuyện tốt, lần này ta thành tâm linh tình của nàng, ta nghe nàng, gả cho người”

“Hiền phi nương nương cũng là thật tình muốn tốt cho công chúa’ Phương Diệu Tổ vừa mở miệng đã bị Vân Mộng cắt ngang “ta không quên mẫu thân đã chết thế nào” nàng căm giận nói “ta không tin phụ thân có thể quên. Đều do tiện nhân Hiền phi kia xúi giục. Cứu ngũ chí tôn thì sao chứ? Truy phong làm hoàng hậu thì sao chứ? Có thể đổi lại mạng của nương ta và ba ca ca ta sao?”

“Tiểu thư.....” Phương Diệu Tổ nhẹ nhàng lắc đầu.

“Tiểu thư chọn ta, là phúc khí Diệu Tổ tu luyện mấy đời” hần ôn nhu rút đóa hoa cúc bách nhật đã bị biến hình trong tay Vân Mộng “nếu đã nhận định ta, vậy thỉnh tiểu thư hay giao hết những chuyện ưu sầu cho ta. Ta không muốn nhìn thấy tiểu thư không vui, Hoàng hậu nương nương ở trên trời có linh thiêng cũng không muốn thấy tiểu thư buồn bã như thế”

Ngũ khí ôn nhu như thế làm cho Phó Lệnh Nguyệt như chết đứng trong thạch trận, lục phục ngũ tạng của nàng trào lên dư chua xua xót. Nàng không muốn nghe tiếp nữa. Nàng muốn rời đi

“Diệu Tổ...” Vân Mộng bị ngũ khí ôn nhu và quan tâm của Phương Diệu Tổ làm xúc động, giọng hơi run “nếu ta không phải là công chúa của Đại Tề quốc. người còn có thể đối đãi với ta như thế này không?”

“Sẽ” thanh âm của Phương Diệu Tổ ôn nhuận mê hoặc ‘Diệu Tổ đối với tiểu thư là vừa gặp đã thương’

“Vậy Diệu Tổ...người đừng làm cho ta thất vọng” Vân Mộng hờn dỗi tươi cười “nếu người gạt ta, thích người khác...”

“Tiểu thư thật biết nói đùa” Phương Diệu Tổ cảm khái nở nụ cười ‘có tiểu thư rồi, những phàm hoa tục nữ khác sao có thể lọt vào mắt tại hạ’

“Chuyện phong lưu của người, không phải ta chưa nghe nói qua” tâm tình của Vân Mộng đã tốt hơn. Nàng uốn người, ánh mắt mang theo vẻ nghịch ngợm trên tức “hàng năm Công Đức lâu đầu thơ, các tiểu thư khuê các ngưỡng mộ người sợ là có thể xếp hàng dài từ Kiến Dương đến kinh thành ah”

“Tiểu thư đừng giễu cợt ta’ thanh âm của Phương Diệu Tổ đột nhiên trở nên nghiêm túc “đó đều là do Diệu Tổ khi đó còn trẻ không hiểu chuyện, làm việc rêu rao hoang đường, sau khi lọt vào mắt xanh của tiểu thư, sẽ không không kiềm chế như thế nữa”

“Phải không?” Vân Mộng che miệng cười duyên “theo lời của người, người sẽ không lại trêu chọc nữ tử khác? Người ở Kiến Dương thành sẽ không gây ra nợ đào hoa nào?”

“Hoa rơi có ý còn phải xem nước có vô tình hay không. Tiểu thư là thiên chi kiêu nữ, có thể nào đánh đồng cùng dung chi tục phấn chứ” Phương Diệu Tổ dừng một chút, đột nhiên cười xấu xa “hay là tiểu thư ghen?” ngũ khí của hần rất nhẹ lại có giấu hiệu tứ lạng bạt thiên cân, trong nháy mắt, ngũ khí giữa hai người đột nhiên biến đổi

‘Ta không có ghen’ Vân Mộng bị chọc thủng tâm tư, vội biện bạch “tâm của ta rất mềm, ta sợ phải nghe lại có người vì người mà tìm chết” nàng mặt đỏ tai hồng, bộ dáng thật đáng yêu

“Vậy Diệu Tổ dùng tính mạng đảm bảo” Phương Diệu Tổ nghiêm túc nói “ngày sau tuyệt sẽ không có chuyện như vậy làm phiền tới tiểu thư. Mặc kệ tất cả diêm sắc trong thế gian này, trong mắt Diệu Tổ chỉ

thấy một mình tiểu thư”

Phó Lệnh Nguyệt nép mình trong thạch trận, cảm thấy toàn thân như sụp đổ, giống như có gai đâm vào tim, nhổ ra không được, ấn vào cũng không xong. Nàng đứng không được, ngồi cũng chẳng xong, cảm giác này làm nàng phiền chán, làm nàng khó chịu. Nàng thậm chí có loại xúc động muốn xách đao đi ra chém hai người kia. Đừng nói nữa, đừng lại kích thích nàng.

Đây chẳng lẽ là ghen tỵ mà người ta vẫn nói? Nàng thật sự vì Phương Diệu Tổ mà ghen? Phó Lệnh Nguyệt vô cùng phẫn uất và khinh bỉ bản thân mình Hèn chi Tiểu Thực lại nói người máu nóng thì làm sai nhiều. Nghĩ tới mình năm đó, tuyệt sẽ không làm ra chuyện phiền chán như vậy.

Không phải chỉ là một Phương Diệu Tổ thôi sao? bỏ là được. Thế gian thiếu gì nam nhân, cần gì phải thất cổ trên một cành cây. Nàng cũng không tin mình không tìm được nam nhân lên giường với mình. Nàng là một ám vệ vĩ đại, sao có thể vì chút chuyện nhỏ này mà khiến mình phiền lòng

“Ta tin người” Vân Mộng công chúa thở dài một tiếng “đã đến giờ, ta phải về kinh trước. Người nói đúng, vẫn nên cảm ơn Hiền mẫu phi kia, ít nhất thì hồ ly tinh kia nhìn nam nhân rất chuẩn, trong chuyện này rất hợp ý ta”

“Vậy Diệu Tổ tiễn tiểu thư một đoạn” Phương Diệu Tổ tao nhã, xoay người đưa tiễn

“Miễn đi” Vân Mộng công chúa đưa tay ngăn hấn “ta không muốn nhìn thấy người quỳ xuống trước mặt ta ở trước mọi người” nàng nhìn hấn, tươi cười nói “ngày sau chúng ta không cần như vậy. Diệu Tổ, ta đi đây, đừng cô phụ ta”

Đợi hai người chia tay xong, xác định Vân Mộng công chúa đã rời đi, Phó Lệnh Nguyệt mới chậm rãi đi ra khỏi thạch trận

Phương Diệu Tổ vẫn còn chăm chú nhìn theo bóng dáng công chúa, thở dài như trút được gánh nặng. Tấm lưng thon dài của hấn trở nên sừng sững trong ánh nắng ngày hè.

Trong lòng Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên chua xót, khóe mắt cay cay. Nàng có bệnh, tâm lạnh nhưng không ngốc. Nàng đột nhiên hiểu rõ mọi việc

Nàng đột nhiên hiểu được đêm đó vì sao hấn lại thở dài. Nàng đột nhiên hiểu được vì sao hấn nói thích nàng khác với những nữ nhân khác. Nàng cũng đột nhiên hiểu được nguyên nhân hấn rời đi

Thì ra, đúng là vì như thế này...

Nàng ngượng ngùng nở nụ cười. Thì ra khi đó nàng tự cho là thông minh đã nói lời dọa đến hấn. Hấn sợ nên lâm trận bỏ chạy

Đứa ngọc này, nàng buồn cười lắc đầu, hấn sợ cái gì chứ? Đó chỉ là ý ngọc của nàng

Phương Diệu Tổ quay người, bỗng nhiên nhìn thấy bóng người trước mắt làm cho hoảng sợ

“Phương nhị công tử?” Lệnh Nguyệt cười chào hỏi “sao ngươi còn ở đây? Không phải đã hồi kinh rồi sao?”

“Ngươi...” Phương Diệu Tổ có chút hoảng sợ nhìn chung quanh. Vẫn yên tĩnh, ám tiền nhân sẽ không nhảy ra phá rối người một nhà

Tu đường của hấn cũng vô cùng tốt, rất nhanh đã trấn định lại, cố tìm đề tài nói chuyện “hôm nay ngươi đến đây là...”

“Tôi tìm một người” Phó Lệnh Nguyệt lên tiếng “tìm được, đang muốn trở về”

Phương Diệu Tổ xấu hổ nở nụ cười, đưa mắt nhìn chung quanh, không nói tiếp

“Nhị công tử, ta được đưa đến phủ Tả quân” Phó Lệnh Nguyệt nhìn thẳng vào mắt hấn

“Chúc mừng” Phương Diệu Tổ mắt tự nhiên nở nụ cười, tầm mắt của hấn trở nên mơ hồ ‘Viên đại ca phẩm hạnh không tệ’

Phó Lệnh Nguyệt âm thầm châm biếm hấn, cũng không có hứng thú nhiều lời với hấn, nhàm chán đảo mắt nhìn quanh

“Ngày sau, ở kinh thành, nói không chừng chúng ta có thể thường gặp nhau ah’ nàng cười cười đi đến gần hấn, đột nhiên đưa tay nắm lấy ngọc bội bên hông hấn

Thần sắc của Phương Diệu Tổ rất là hoảng sợ, hành động ngoài dự liệu của nàng làm cho thân mình của hấn nhẹ nhàng run lên

“Dọa thành như vậy? chẳng lẽ ta là quỷ?” Phó Lệnh Nguyệt vô tâm vô phỉ nở nụ cười, nàng cầm ngọc bội có khắc biên bức, đào mừng thọ, hoa mai phục thọ tề mi, thần nhiên cười nói ‘ngọc bội thật tốt nha. Đúng rồi, ngươi đã nói sẽ cho ta cái này, giữ cái này, nói không chừng sau này lăn lộn ở kinh thành sẽ có lúc cần đến Nhị công tử giúp ta’

Nàng trêu tức nhìn vào mắt hấn, thu hết biểu tình khó nói của hấn vào đáy mắt. Một ngọn gió thổi tới, mang theo hương vị thần nhiên của người hấn. Phó Lệnh Nguyệt trong lòng đột nhiên chấn động, không nguyên do nhớ tới hơi thở mềm nhẹ, kiều diễm ôn nhu đêm hôm đó

Nàng chậm rãi xòe tay, cảm xúc mượt mà mềm mại trong tay

Thật ra, nàng rất sợ mình độ nhiên thay đổi chủ ý.

Buông tay thôi...

Đeo trả ngọc bội lại bên hông cho Phương Diệu Tổ, cười lớn, hóa giải khốn quẫn của nàng và hẳn “haha...chọc người thôi”

“Phò mã gia, chúc mừng” nàng khoanh tay, vân đạm phong khinh nói “tại hạ cáo từ”

Khi đi ngang qua người Phương Diệu Tổ, nàng vỗ vỗ vai hắn, thanh âm trầm thấp “thật ra người lo lắng nhiều rồi, ta sẽ không mang đến phiền toái gì cho người”

Nàng cười lớn, xoay người ly khai.

Sắc trời hoàn hảo, Lệnh Nguyệt lại mất phương hướng. Rời khỏi Tả Hồng biệt viện, nàng lại không biết đi đâu. Giục ngựa trên đường hồi lâu, lòng của nàng mới chậm rãi bình tĩnh lại. Trong cơ thể của nàng như cảm đầy bụi gai, bất động, như cảm ở yết hầu, động một cái sẽ đâm thủng toàn thân

Nàng không thể diễn tả được đây là cảm giác gì

Nàng thương hắn sao? Không thương.

Nàng không thương hắn sao? Lại hình như có chút thích

Nàng thích thì có ích gì chứ?

Phó Lệnh Nguyệt âm thầm nở nụ cười

Triệu Thực nói rất đúng, người nếu không có tình cảm dư thừa sẽ bớt đi nhiều thống khổ và phiền toái

Nàng trước giờ ở trong phúc mà không biết phúc. Nàng ăn Băng kinh nha làm gì chứ? Nàng ném thử tình cảm và tư vị làm nữ nhân để làm gì chứ?

Gió thổi qua, mang theo hơi nước lạnh lẽo

Phó Lệnh Nguyệt lấy tay sờ, bọt nước này lại xuất phát từ khóe mắt của nàng. Nàng thất thần đưa tay lên miệng, mặn mặn, chát chát...thật sự là nước mắt

Nàng cư nhiên cũng sẽ rơi lệ, nàng cư nhiên cũng trở nên yếu đuối!

Không, nàng chán ghét yếu đuối! Nàng muốn quên tất cả chuyện hôm nay

Nàng đột nhiên muốn uống rượu, ước muốn này mãnh liệt đánh úp lại, rất khẩn cấp.

Dù sao cũng chưa tới giờ nhận chủ, ngày sau nàng chưa chắc đã được tự do như bây giờ. Vậy thì trước khi vào đầm rồng hang hổ, uống một trận cho đã đã.

31. Quyển 2 - Chương 8: Phi Tiên Tử

Hải Tinh các ở đầu phố tây chính là tửu lâu xa xỉ nhất cũng nổi tiếng nhất ở thành Kiến Dương

Phó Lệnh Nguyệt từng nghe Văn Khúc Tinh nói cừu cừu của hắn là quan to nhất phẩm trong triều, khi đến Kiến Dương cũng muốn đến Hải Tinh lâu ăn cơm. Hôm nay khó có được tự do, sau này có bạc cũng vô dụng, cũng nên hưởng thụ một phen. Nhưng mà...

Phó Lệnh Nguyệt vừa đến trước cửa Hải Tinh các đã bị tiểu nhị chặn cửa, khách khí nói ‘khách quan có đặt chỗ trước không?’

Hải Tinh lâu không phải nơi tầm thường, người muốn đến xài tiền còn phải xem người ta có muốn nhận không.

Mắt chó nhìn người thấp, Phó Lệnh Nguyệt lạnh mặt, lấy thẻ bài từ trong lòng ra, thoáng giơ lên.

Có thể làm việc ở Hải Tinh lâu, tiểu nhị này cũng là cực phẩm trong tiểu nhị, vừa nhìn thấy thẻ bài, mí mắt không hề nháy đã nhanh chóng lui sang một bên

Ấm về đến đây, không biết ai ở đây sẽ gặp không hay ho, coi như là không nhìn thấy, nhà mình tránh đi còn không kịp ah.

Không có người dẫn đường, Phó Lệnh Nguyệt tự mình đi lung tung. Nàng khó khăn đi đến quầy rượu của Hải Tinh các, nhìn quanh một vòng, phía đông là nội gian sâu thẳm, phía tây là tiểu cách tán tịch, cửa sổ nhìn ra mặt hồ Lâm Hà, khung cảnh cực kỳ đẹp

“Hai bình Khúc Thủy nương” Phó Lệnh Nguyệt đi đến bàn gần nhất cạnh cửa sổ, quay đầu bảo tiểu nhị mang rượu lên

“Khách quan’ tiểu nhị khó xử nói “quan gia không cho bán Khúc thủy nương”

Phó Lệnh Nguyệt tỉnh ngộ, nàng lại quên mất từ quán không được bán rượu mạnh “vậy hai bình Phi Tiên tử đi”. Nàng đi đến quầy rượu, lấy ra một thỏi bạc. Nếu đã đến Hái Tinh các, uống rượu ngon vậy thì thử xa xỉ một lần, ném thử rượu tiến cống cho hoàng cung.

“Hai bình Phi Tiên tử” tiểu nhị quay trở lại quầy rượu, tay cầm một bình rượu, áy náy nói “không khéo rồi khách quan, chỉ còn một bình”

“Một bình thì một bình’ Phó Lệnh Nguyệt cảm thán

“Bên trong lại muốn một bình Phi Tiên tử” tiểu nhị bên ngoài hét lên

“Đã bán cho khách” tiểu nhị trong quầy đáp trả, lưu loát thu tiền của Phó Lệnh Nguyệt ‘xin khách quan chờ một chút, ta tìm bạc vụn”

“Hái Tinh các không có hầm rượu sao?” Phó Lệnh Nguyệt ngạc nhiên, nghi hoặc hỏi. Nơi xa hoa như vậy, không phải là tiểu điểm nơi phố phường sao lại không có hầm rượu

“Đừng nói nữa khách quan” tiểu nhị vừa thối tiền vừa nói ‘vì đại thọ sáu mươi của Công Thừa tước gia, cả tháng nay thu gom hết tất cả rượu ngon, cũng do ông chủ có mặt mũi, Hái Tinh các chúng ta mới mỗi ngày còn có được mười bình để bán”

“Công Thừa tước gia?” Phó Lệnh Nguyệt đang rảnh, cầm bình rượu đứng ở quầy nói chuyện phiếm với tiểu nhị “là ai vậy? mặt mũi lại lớn như vậy, khiến quyền quý trong thành Kiến Dương phải chuẩn bị đại thọ cho hắn”

Tiểu nhị đảo mắt nhìn quanh một cái mới cúi đầu nói “khách quan là từ bên ngoài tới? Công Thừa tước gia mà cũng không biết. Tiền lương Ngự mã giám đại tổng quản được Hoàng thượng phong làm Công Thừa tước, toàn bộ Ứng Dục sơn đều ban cho hắn là phủ đệ”

“Ah, là công công, ta không thể trâu vào” Phó Lệnh Nguyệt khinh thường đứng lên. Chỉ là một lão hoạn quan, có công giúp hoàng thượng đăng cơ, lại được phong làm Công Thừa. Nàng cảm thấy rất buồn cười

“Công tước gia là người rất lương thiện” tiểu nhị đặc ý nói “mấy năm trước khi Kiến Dương gặp họa, đều nhờ Công gia giúp quan phủ chấn tai. Tước gia họ Đan, là đại thiện nhân danh xứng với thực”

Phó Lệnh Nguyệt chỉ cười, từ chối cho ý kiến

“Sao không có rượu?” đột nhiên một người vạm vỡ đi tới, mũi ưng, bước đi như bay, rất nhanh đã có mặt trước quầy rượu

“Không phải còn một bình sao?” hần nhanh chóng nhìn thấy bình Phi Tiên tửu trước mặt Phó Lệnh Nguyệt, lập tức mắng tiểu nhị “tiểu tử ngươi lại dám trợn mắt nói dối?”

“Đây là rượu của ta” Phó Lệnh Nguyệt lên tiếng “ta đã mua”

“Gia trả cho ngươi gấp đôi” nam tử mũi ưng kia đặt hai thỏi bạc lên bàn, tiếng bạc phát ra tiếng vang nặng nề

“Lấy lại đi” Phó Lệnh Nguyệt trong cơn giận dữ. Khinh người quá đáng. Nàng đưa tay chộp lấy bình rượu nhưng nam tử mũi ưng kia cũng không đơn giản, cảm giác có người tập kích phía sau, thân hình lóe lên, phi chân đá tới

Đánh thì đánh, ai sợ ai? là người chọc ta trước

Phó Lệnh Nguyệt vốn ghen một bụng lửa giận, lúc này đã tìm được chỗ phát tác. Hai người lập tức đánh nhau tóe bụi nhưng vì kiêng kỵ bình rượu trong tay nam tử mũi ưng, đánh cũng không hết sức

“Đừng được tiện nghi còn khoe mẽ” hần quát lên “cầm bạc rồi mau đi đi, kinh động tới chủ tử, người có mười cái mạng cũng không đủ đền”

Phó Lệnh Nguyệt nghe vậy, cơn tức càng lớn hơn. Hừ ai chứ? Hiện tại ở thành Kiến Dương, thế tử Ngũ quân Đô đốc phủ là lớn nhất, hần lại dám mở miệng gọi là chủ tử. Chủ tử cái đầu người, hừ ai chứ? Tay đánh càng nhanh hơn

“Đưa cho ta” nàng tức giận nói. Tên hỗn đản này, quỳ rạp xuống đất rồi còn gắt gao che chở bình rượu

“Vị đại hiệp này” một đại hán từ phía đông nghe tiếng chạy tới, chắp tay nói “quý nhân đang ở đây, xin chớ động đao binh, làm việc xin lưu lại ba phần tình cảm, đừng động thủ mà tổn thương hòa khí”

Phó Lệnh Nguyệt giận dữ cười lạnh một tiếng “các người đúng là người một nhà, người có biết sự tình thế nào không? rõ ràng là hần cướp rượu của ta”

“Tiểu tử, nếu giờ ngươi buông tay, chúng ta sẽ không truy cứu” người kia vẻ mặt lo lắng, hai mắt sắc bén, vừa nhìn là biết là một người không dễ chọc.

Tiếc rằng Phó Lệnh Nguyệt gặp mạnh tắc cường, nàng chỉ sợ không có người tìm việc, lập tức gia tăng lực đạo khiến nam tử mũi ưng đau đến la thành tiếng

“Ta không buông tay, muốn truy cứu thì cứ việc” nàng thần nhiên khiêu chiến. Cao thủ so chiêu nhiều nhất chỉ là ba chiêu, huống chi hần còn sợ kinh động tới chủ tử, không thua mới lạ

“Dừng tay’ đang lúc giương cung bạt kiếm, đột nhiên một giọng nam trầm thấp vang lên, ngữ khí vô tình lại mang theo khí thế không giận mà uy

Hộ vệ mặt thường phục chung quanh Phó Lệnh Nguyệt đồng loạt rút bội kiếm bên hông ra.

Phó Lệnh Nguyệt quay đầu, thấy có người cung kính vén rèm lên, một nam tử trẻ tuổi tuấn tú từ trong đi ra, đầu đội tử ngọc kim quan, thân mặc kim hoàng sắc ngư, dáng người thon dài, anh khí bức người

“Vương gia” hai người kia lập tức thay đổi tư thế, hoặc quỳ gối, hoặc cúi đầu phục thân “kinh động đến vương gia, thuộc hạ muôn lần đáng chết”

Vương gia? Phó Lệnh Nguyệt có chút hoảng hốt. Nàng đã chọc trúng vương gia? cũng không đúng, Đại Tề quốc đâu có hoàng tử, hoàng thúc nào cỡ tuổi này. Nàng cẩn thận liếc mắt nhìn người nọ, thấy hắn chừng hai mươi tuổi, vạt áo thêu tứ trảo bàn long, tay áo xòe rộng. Đây là thường phục của vương gia Đại Tề quốc. Phó Lệnh Nguyệt vội thả lỏng cơ thể, muốn quỳ xuống hành lễ nhưng lại có chút chần chờ. Nàng thực sự chưa từng nghe nói tới Đại Tề có một vương gia như vậy.

“Miễn” nam tử kia nhìn thấy nghi hoặc trong mắt Phó Lệnh Nguyệt, thản nhiên hỏi thuộc hạ ‘sao lại thế này?’

“Người này giành Phi Tiên tửu của vương gia” nam tử mũi ưng vừa đứng lên nói

“Người?” Phó Lệnh Nguyệt tức đến trợn mắt “đổi trắng thay đen” nàng thật hối hận vừa rồi không ra tay nặng một chút, đánh cho hắn tàn phế luôn

“Cho hắn đi” vương gia kia nhàn nhạt mở miệng “chỉ một bình rượu đã động thủ, gần đây các người rảnh lắm có phải không?”

Chủ tử đã lên tiếng, nam tử mũi ưng lập tức ngoan ngoan trả rượu cho Phó Lệnh Nguyệt

Phó Lệnh Nguyệt cầm lấy lại không biết nên mở miệng thế nào. Nói lời cảm tạ? đây vốn là của nàng, cảm tạ cái con khỉ nhưng không nói tiếng nào mà bỏ đi thì hình như hơi thất lễ. Cũng may vương gia kia không có tâm tình để ý tới nàng, quay người rời đi

Phó Lệnh Nguyệt ôm lấy bình rượu, trở về bàn của mình. Ngày hôm nay mọi việc đều không thuận lợi, không muốn đến Tả quân phủ thì lại đến đó, tìm một nam nhân cùng lên giường thì hắn lại lâm trận bỏ chạy.

Nàng nhìn hồ sen, mở bình rượu, ngửa cổ uống một ngụm lớn. Vừa cay vừa đắng, tư vị sao lại đúng tâm trạng như vậy

“Rượu là thứ tốt, uống vô không cần nghĩ gì nữa cả’ nàng lại nhớ tới người sắp thành phò mã kia.

Ngẩng đầu, ngực có chút bị đè nén, cúi đầu lại uống ngụm rồi một ngụm, trong đầu toàn là hình ảnh của người kia. Phien chết đi được, nàng nhắm chặt mắt lại

Thật ra hôm nay cũng đáng để ăn mừng lắm chứ, nhân vật lớn nào nàng cũng gặp được, thế tử Ngũ quân Đô đốc phủ, Vân Mộng công chúa rồi tới vương gia không biết từ đâu xuất hiện. Hơn nữa nàng rốt cuộc cũng đã rời khỏi đại viện, xem như tâm nguyện được đền bù. Hơn nữa, nàng cũng rất may mắn được lão nhân kia cho Băng kinh nha, chẳng có độc vật nào đáng sợ nữa. Nhưng tất cả đều không ngăn được hình ảnh Phương Diệu Tổ vẫn cứ hiện lên trong đầu nàng

“Chờ có cơ hội, ta đưa ngươi đi Bắc Cương”

–“Nguyệt nhi, ta thích ngươi.....”

Một ly lại một ly, rất nhanh Phó Lệnh Nguyệt đã uống hết bình rượu. Có thể do tâm tình không tốt, mới uống bao nhiêu đó đã có chút men say. Nàng càng uống càng không có cảm giác sảng khoái như trước kia

Lại nghĩ tới Phương Diệu Tổ đứng ra nên hảo hảo cảm tạ nàng. Nàng ở Hàm Quang thư viện đã cứu hẳn một mạng, nếu không có nàng ở Bạch Vân biệt viện phá hỏng giấc mộng phò mã của Viên Li thì sao tới lượt Phương Diệu Tổ hẳn được tứ hôn với Vân Mộng công chúa chứ?

Viên Li, nàng đột nhiên có chút áy náy

Canh giờ cũng không còn sớm, cũng nên đi gặp Viên hổ tử bị đoạt danh hào phò mã kia rồi. Phó Lệnh Nguyệt lắc lư đứng lên. Đây chính là thiên ý ah. Nàng xứng đáng bị đưa đến Tả quân phủ. Oan có đầu, nợ có chủ, nàng là người gây chuyện, nàng không đi thì ai đi. Đây chính là ba ứng, tới lượt nàng trả nợ cho Tả quân phủ

Phó Lệnh Nguyệt lên ngựa, rời khỏi Hái Tinh các đi tới Thông Thân biệt viện.

Quân sĩ giữ cửa cẩn thận kiểm tra lệnh bài của nàng, kinh ngạc nhìn người toàn thân đầy mùi rượu liêu xiêu đi về phía tiền thính của công tử

Chủ nhân của Thông Thân biệt viện, Tả quân đại công tử Viên Li, lúc này mặt thần sắc bích sa y, ngồi nhắm mắt trên chủ vị

Thành kiến của Phó Lệnh Nguyệt đối với hắn đã đổi thành áy náy sâu sắc, nhìn nam nhân này một thân xiêm y hoa lệ cũng thuận mắt hơn nhiều. Thật tuấn tú, có khí chất, xiêm y nào mặc vào người cũng rất đẹp. Là công tử quý khí nhất mà nàng từng thấy

“Viên đại công tử,” Nàng cười chấp tay cười nói, thái độ nhu hòa hơn nhiều

Với công lực của Viên Li đã sớm biết Phó Lệnh Nguyệt đến nhưng hắn muốn diệt uy phong của nàng nên không nói lời nào nhưng nàng vừa mở miệng liền phả ra mùi rượu nồng nặc. Hắn vẫn rử mắt nhưng hàng lông mi lại lay động.

Phó Lệnh Nguyệt ngượng ngùng nở nụ cười, mình uống rượu, xem ra đã làm công tử mất hứng. Có điều có phản ứng vẫn tốt hơn so với giả chết

“Thuộc hạ Phó Lệnh Nguyệt, bái kiến Viên đại công tử.” Nàng đề cao thanh âm, quỳ một gối xuống, nghiêm túc hành lễ nhận chủ

“Phó tiểu thư?” hồi lâu, Viên Li rốt cuộc cũng mở mắt, thản nhiên nói “ngươi tới thật đúng giờ”

“Dạ, thuộc hạ không dám rối loạn quy củ” Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy rất đắc ý, ta đúng là có uống rượu nhưng ta vẫn tới đúng giờ nha

“Quy củ?” Viên Li lạnh lùng hỏi lại, đứng lên nói “ngươi cũng biết bản công tử muốn phái ngươi sau giờ tuất đi làm cái gì?ngươi đem bộ dáng như thế đến nhận chủ. Ngươi mượn rượu tiêu sầu, đến Tả quân Đô đốc phủ dạo chơi sao?”

“Không phải” Phó Lệnh Nguyệt biết mình đuối lý, thanh âm rất nhỏ

“Ngươi không tình nguyện tới Tả quân phủ của ta?” Viên Li thản nhiên cười “giờ ta cho ngươi một cơ hội. Ngươi đứng dậy, sau này quay về Triệu gia đại viện, nếu không, đã theo ta thì phải bỏ hết tất cả các tật xấu”

Phó Lệnh Nguyệt có chút kinh ngạc, hắn muốn đuổi nàng đi?Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy trong mắt Viên Li tràn đầy khinh thường và miệt thị, cảm giác say rượu lập tức tan biến

“Ta không quay về!” Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn “ta rất xin lỗi” nàng trầm đĩnh tiệt thiết nói “ta thề, sau này ta sẽ tận lực bồi thường cho ngươi, muốn đánh muốn phạt đều tùy ngươi”

Viên Li nghe vậy liền giật mình, lẳng lặng nhìn Phó Lệnh Nguyệt, hồi lâu mới xác định vẻ mặt quật cường của nàng không giống như đang nói mát

“Ngươi xin lỗi ta?”hắn suất chút nữa đã cười thành tiếng “sao? lương tâm cắn rứt?”

“Dạ” Phó Minh Nguyệt ôm quyền nói “hôm nay phải làm gì, thỉnh Đại công tử phân phó”

“Thôi đi” Viên Li khinh thường nói “hiện ngươi có thể làm gì? tỉnh rượu đi rồi hãy nói”

“Thuộc hạ tự có cách khiến công tử yên tâm” Phó Lệnh Nguyệt xót xa cười, lấy chủy thủ trong giày ra

Viên Li nhanh chóng lắc mình, ra vẻ tiếp chiêu

Phó Lệnh Nguyệt cười khở liếc nhìn hắn một cái, đưa tay, cầm chủy thủ đâm vào tay trái của mình. Đau nhưng đầu nàng lại thanh tỉnh hẳn

“Tốt rồi” Phó Lệnh Nguyệt mặt không chút thay đổi, rút chủy thủ, xé ống tay áo băng bó vết thương

“Đại công tử, thuộc hạ đã thanh tỉnh” Nàng nghiêm mặt ngẩng đầu lên “ nhiệm vụ gì, thỉnh Đại công tử cho biết đi”

32. Quyển 2 - Chương 9: Dược Trường Sinh

Trường hợp quái dị máu chảy đầm đìa làm cho Viên Li phát ghen, trong đôi mắt xinh đẹp của hắn tràn đầy khiếp sợ và kinh ngạc, còn có ánh mắt bức thiết, sáng ngời hữu thần của Phó Lệnh Nguyệt.

Hậu kết của hắn dao động, cuối cùng đành phải mở miệng “ đến Vân Di các tìm Ngô Lệnh’ thực ra làm gì có nhiệm vụ nào để giao cho nàng, chẳng qua hắn hạ đài không được đành tìm đại một lý do “đi nhận lệnh bài Tả quân phủ. Từ hôm nay trở đi ngươi chính là người của Tả quân Đô đốc phủ, ngày mai ngươi ra ngoài làm việc cho Triệu chủ phải thời thời khắc khắc đừng quên để ý đến ngôn hành cử chỉ của mình, đừng tùy ý như hôm nay, phải làm vẻ vang cho Tả quân phủ” giáo huấn xong, hắn như trút được gánh nặng, vội nói “lui ra đi”

Phó Lệnh Nguyệt ôm quyền nhận lệnh, trong đầu cũng cân nhắc rất nhanh về mệnh lệnh này, những lời vừa rồi không nghe ra ý gì, chẳng lẽ còn giấu thâm ý gì khác. Nàng cố gắng suy nghĩ, quyết định ngày mai sẽ làm thật tốt

“Đại công tử...” Nàng nghiến ngậm cẩn thận rồi mới mở miệng “ngày mai thuộc hạ sẽ hiệp trợ Túc chính án sát tư pháp án, cần lưu ý...” nàng cố ý hạ thấp giọng “có chỗ đặc biệt nào cần lưu ý không?”

Viên Li có chút dở khóc dở cười, hắn có ám chỉ gì sao? Trí tưởng tượng của nàng thật phong phú

“Ngươi nhìn mà làm đi, đừng gây chuyện cho ta là được’ hắn vung tay áo, người không đi thì ta đi, còn dong dài với nữ nhân quái dị này không biết sẽ còn xảy ra chuyện phiền toái gì nữa.

“Dạ’ Phó Lệnh Nguyệt nhận mệnh, cái hiểu cái không, có chút bất mãn với sự ngu dốt của mình. Hắn cảnh

cáo ngôn hành cử chỉ của mình sao? Nghĩ mộ hồi, vẫn không hiểu mà rời đi

Hôm sau, Phó Lệnh Nguyệt đúng giờ hộ tống người của Lục Phiến Môn đến Thiên Hương lâu và phủ đệ của Cửu Quảng Kiến

Ở Thiên Hương lâu không tra ra manh mối gì, đến phủ đệ cũng chẳng ích lợi gì, vụ án không chút tiến triển.

Phó Lệnh Nguyệt lại luôn nhớ tới Đan sa đỉnh mà Triệu Thực đã nói.

Nếu bên trên đã quy cho Cửu Quảng Kiến là dư nghiệt tiền triều, phủ đệ của hắn đương nhiên phải bị niêm phong kiểm tra cẩn thận hết lần này đến lần khác. Thật ra Phó Lệnh Nguyệt rất hoài nghi là quan phủ cố ý, bọn họ đã tra xét suốt bốn ngày cũng không tìm được chút dấu vết trong phủ Cửu Quảng Kiến

“Đó là một hiểu lầm, còn người chết trong sạch” kiểm tra nhiều lần, cuối cùng Án Sát đại nhân cũng đưa ra kết luận

Bên trên có thị ăn, ở dưới đương nhiên cũng được húp canh. Tiểu lâu la như Phó Lệnh Nguyệt cũng kiếm chác được chút ít. Năng vuốt thực kim bảo ngọc trong túi, nhìn phủ đệ nguy nga ngày trước trở nên điêu tàn mà thấy tê lương, không khỏi cảm khái, thế đạo này, người chết cũng không nên chết kỳ quái, bị quan tra xét, không mất một lớp da cũng thương cân động cốt

Ngày hôm nay, nàng rốt cuộc có thể quang minh chính đại tiếp cận Đan sa đỉnh kia.

Án tử đã định, hung thủ cũng tiến vào tử lao. Nàng xem vật gì sẽ không ai sinh nghi vì có rất nhiều bộ đầu và sai dịch cùng chứng kiến

“Đây là cái gì?” Phó Lệnh Nguyệt tiếp cận được Đan sa đỉnh mà nàng luôn nghĩ tới. Thứ này làm từ đồng xanh, hình dáng khổng lồ, chắc chắn

“Luyện được’ một bộ đầu khinh thường giải thích ‘người có tiền liền thích sống phóng túng, sống phóng túng không chỉ là tiêu xài hoang phí mà còn muốn trường sinh bất lão”

“Vậy mà cũng tin” Phó Lệnh Nguyệt vỗ vỗ lên đỉnh khí, âm thanh trầm ổn, không có vách ngăn

“Cũng không phải vậy, Cửu Quảng Kiến này...vì trường sinh bất lão mà cái gì cũng dám ăn” một bộ khoái có hàm râu cá trê nói

Phó Lệnh Nguyệt nhớ tới món phân trẻ em, có chút buồn nôn, nhướn mày nói “thứ này có quan hệ gì với trường sinh bất lão?”

Bộ đầu kia lắc đầu nói “Cửu Quảng Kiến rất chú trọng việc dưỡng sinh. Người ta ăn đan dược, người này cũng ăn mà ăn đến mức biến mình thành dược tử. Y thư cũng đã nói đan sa nhập hỏa sẽ trở thành kịch độc giết người, dùng phân trẻ em có thể giải, liền làm theo”

Phó Lệnh Nguyệt ghen lời, thì phân trẻ em kia cũng có ý nghĩa mà ham mê của Cửu Quảng Kiến cũng thật quá mức.

Hai người kia chê cười Cửu Quảng Kiến dần dần vô vị rồi lần lượt rời đi xem xét các vật khác

Phó Lệnh Nguyệt bề ngoài che miệng kinh ngạc lại thừa dịp mọi người không chú ý, mở bọc đai y bào, đặt lên Đan sa đỉnh

Lúc này nàng đã có kinh nghiệm, không có khả năng hội họa như Bàn Doanh Doanh, nàng liền rập khuôn theo thôi. Vải bông tẩm nước thuốc đặc thù rất nhanh đã sao chép xong, Phó Lệnh Nguyệt giả vờ lắc lư hai vòng rồi cũng đi nghiên cứu các vật hiếm lạ khác như những người khác.

Xong việc, Phó Lệnh Nguyệt không quay về Thông Thân biệt viện mà đi đến Triệu gia đại viện. Nàng muốn tìm Triệu Thực bẩm báo tiến triển của án kiện, thật ra nàng muốn nghe ý kiến của Triệu Thực, đây mới là vấn đề mấu chốt.

“Viên Li ám chỉ bảo ta lưu ý án tử này” nàng trịnh trọng nói nhỏ

“Cũng phải, hắn là công tử của ngươi” Triệu Thực ngồi trên ghế lật xem cuốn sách trên tay, mắt không hề nâng lên, ngữ khí thản nhiên

“Chuyện như vậy không cần báo với triều đình?” Phó Lệnh Nguyệt dò xét

“Trừ chuyện mưu phản, cái cũng không cần nói” Triệu Thực bỏ cuốn sách xuống, nói như nói với người xa lạ “nay ngươi đã là người của phủ Tả quân, phải dốc hết sức làm việc cho phủ Tả quân”

“Nhị gia...” Phó Lệnh Nguyệt ngạc nhiên, cố tìm đề tài nói chuyện “ta đã nhìn thấy Đan sa đỉnh mà ngươi nói”

Triệu Thực chậm rãi ngược mắt nhìn nàng, trào phúng cười “ta nuôi ngươi lớn đến chừng đó, còn không hiểu ngươi sao. Muốn làm gì cứ nói thẳng”

“Nhị gia...” Phó Lệnh Nguyệt ngượng ngùng đưa ra vải bông đã sao chép Đan sa đỉnh ‘ta xem không hiểu ký hiệu ở trên’

Triệu Thực mặt không chút thay đổi nhận lấy “là chú ngữ mà Kiền giáo dùng khi hiến tế” hắn không hứng thú đặt vải bông qua một bên “là toàn văn của Thân nữ rửa”

“Kiền giáo?” Phó Lệnh Nguyệt có chút nghi hoặc “Thần nữ rửa là cái gì vậy?”

Triệu Thực nói hần bị thương là có liên quan tới cái đỉnh này, còn ảnh hưởng tới việc uống thuốc của nàng, nàng phải tìm hiểu cho bằng được

“Việc này...nói ra thì dài” Triệu Thực dựa lưng vào thành ghế, khước miệng cong lên ‘Kiền giáo là một thần giáo ở phía tây, Giáo chủ được tôn xưng là Thần nữ. Thần nữ nhập bốn năm thì chuyển thế, đầu thai vào nữ đồng, chúng hộ pháp dựa theo ứng mộng của Thần nữ tiền nhiệm cùng đi tìm linh đồng chuyển thế, giáo tập một năm, kế vị Thần nữ”

“Thật thú vị, hoàng đế tiền Lương cũng tin cách nói này?” Phó Lệnh Nguyệt không khỏi lấy làm kỳ “cố tình tạo ra một thần nữ, hao tài tốn của như vậy thì có tác dụng gì chứ?”

“Nếu còn có người thờ phụng thì Thần nữ vẫn còn có tác dụng” Triệu Thực thản nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái “bảo đảm cho quốc gia ổn định, rất hữu ích”

“Nhưng Tiền Lương vẫn bị diệt” ngữ khí của Phó Lệnh Nguyệt có chút trào phúng “quốc gia hiện tại rất hưng thịnh, Hoàng thượng cũng đâu có nuôi Thần nữ”

“Thần nữ cũng không phải người muốn dưỡng thì dưỡng được” Triệu Thực nhắm mắt nói “vì Tiền Lương bị diệt nên Thần nữ mất nước”

“Thần nữ mất nước?” Phó Lệnh Nguyệt nhất thời thấy hứng thú

“Thần nữ sau khi cập kê sẽ có năng lực đặc biệt, loại năng lực này không chỉ quan hệ tới long mạch bí tàng, nhưng...” Triệu Thực dừng lại một chút, có chút mất tự nhiên nở nụ cười “tóm lại, Thần nữ rất có ích với nam nhân. Trời ban thưởng, đương nhiên là phù sa không chảy ra ruộng ngoài, đều là chảy về hoàng cung đại nội” hần chậm rãi nói tiếp “Nhưng mà, ứng mộng của Thần nữ cuối cùng cứ nhiên lại đem các hộ pháp tập trung tới Trường Bình công chúa vẫn còn trong tã lót của triều Tiền Lương.Mất nước rồi, dù là phụ thân hay huynh trưởng cũng không có khả năng sử dụng vị công chúa này”

“Sau đó thì sao?” Phó Lệnh Nguyệt truy vấn

“Đại hung hiện ra, hoàng đế Tiền Lương đương nhiên không muốn tiết lộ ra ngoài, hần muốn trộm đào đổi lý, đổi thành Thần nữ đương kim thánh thượng chính là chờ một cơ hội như vậy để đường hoàng làm phản”

“Vậy Thần nữ kia đâu?” Phó Lệnh Nguyệt không quan tâm tới cục diện chính trị thay đổi, nàng chỉ để ý tới Thần nữ kia

“Không biết tung tích.” Triệu Thực bình tĩnh nhìn nàng

Phó Lệnh Nguyệt nhìn đôi mắt đen thẳm như mực của Triệu Thực, đột nhiên trong lòng thấy hoảng hốt

“Nếu Thần nữ kia còn sống đến giờ thì bao nhiêu tuổi?” lòng của nàng bắt đầu thấy khẩn trương

“Cùng cỡ tuổi như ngươi” Triệu Thực vẫn thản nhiên

Phó Lệnh Nguyệt chấn động, cảm thấy huyết mạch toàn thân đông cứng lại

“Thần nữ kia có năng lực đặc biệt gì?” yết hầu của nàng khô khốc

“Ta sao biết được” Triệu Thực cười cười “ta cũng nghe nói thôi, nghe nói Thần nữ lúc ân ái sẽ lộ ra khác thường, đoán điếm hung cát đều linh nghiệm”

Phó Lệnh Nguyệt càng thêm khủng hoảng. Nàng đột nhiên nghĩ tới những lời quỷ dị Triệu Thực nói với nàng trước giờ, chẳng lẽ...Nhưng nhìn thần sắc thản nhiên của Triệu Thực, câu hỏi của nàng lại ghen ngay cổ, không thể nói ra

“Không còn việc gì nữa, ngươi mau về đi” Triệu Thực hạ lệnh đuổi khách “ngươi đã là người của phủ Tả quân, phải nhớ rõ vị trí của ngươi, đừng đến đây nữa” hắn lại cầm cuốn sách lên

Trở lại Thông Thân biệt viện, Phó Lệnh Nguyệt gần như mất ngủ cả đêm. Nàng biết mình sẽ không hỏi được gì từ Triệu Thực mà những gì hắn có thể nói cũng chỉ dừng ở đây. Về phần bí mật của thân thể nàng, nàng phải tự mình tìm hiểu

Hôm sau, báai lạy Viên Li xong, Phó Lệnh Nguyệt chính thức trở thành thành viên của Tả quân Đô đốc phủ. Nàng nhớ kỹ lời Triệu Thực nói, nhớ kỹ bốn phạm của ngôn khách, ngôn hành cử chỉ thu liễm hơn rất nhiều. Về phần thân thể của nàng, nhất thời nàng không biết nên ra tay từ đâu nên chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi

Ở Thông Thân biệt viện đã nhiều ngày cũng không xảy ra đại sự gì, người ra vào trừ Viên Li còn có Viên tam công tử mà Phó Lệnh Nguyệt từng gặp mặt một lần

Viên Tiêu bộ dạng thanh tú, xiêm y tỏa ra mùi hương thản nhiên, giơ tay nhắc chân có chút giống Phương Diệu Tổ. Những người này đều ngậm thìa vàng lớn lên, khác xa người nơi trần thế thấp kém như nàng. Mà Viên Li lại làm Phó Lệnh Nguyệt thấy chân thật hơn. Hắn không câu nệ tiểu tiết, ngôn hành tùy ý. Người trước là công tử quý khí, người sau lại như thất phu chốn phố phường. Nàng có khi yên lặng theo dõi hắn, tưởng tượng một người như vậy, làm sao từ một thiếu niên lớn lên nơi thâm sơn cùng cốc xoay người biến thành thế tử phủ Đô đốc. Mà nàng thì sao? Phó Lệnh Nguyệt không khỏi thất thần

Ngày mùa hè nắng hè chói chang, Phó Lệnh Nguyệt hằng ngày theo Viên Li xử lý sự vụ, hoặc là xuất môn theo đám người Cổ Sâm Xuân hồ nháo. Cho đến một ngày, Viên Li nhận được thư nhà từ kinh thành gửi tới.

Đại thọ sáu mươi của Công Thừa tước gia, Tả quân Đô đốc rất coi trọng, đặc biệt phái thể tử đến chúc thọ.

Trung quân, Tiền quân, Hậu quân, Hữu quân cũng như thế

Ngưng Hương sơn trang trở thành, phong cảnh kiêu diễm của miền nam trở thành cái có tuyệt hảo để các công tử lưu lại Kiến Dương.

Đêm khuya, Phó Lệnh Nguyệt chuẩn bị đi ngủ đột nhiên nhận được mật lệnh do ám vệ truyền đến. Giờ tuất ngày mai tập hợp tại Mạt Hải thần miếu

Đây là lần đầu tiên ám vệ tập hợp kể từ sau khi nàng được trở thành ám vệ, Phó Lệnh Nguyệt rất hào hứng, cả ngày đều ở Thông Thân biệt viện không ra ngoài.

Đến nơi, Phó Lệnh Nguyệt gặp được Dương Uyển Hề các nàng. Điều đáng ngạc nhiên là các nữ ám vệ này đều mặt mày suy yếu, đưa tay ôm bụng, đầu đầy mồ hôi, mà Phó Lệnh Nguyệt hai mắt hữu thần, tư thế phần chấn nhìn rất quái lạ

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy kinh ngạc, cũng không tiện hỏi, cũng lập tức khom người, ôm bụng, giả vờ buồn bã ỉu xiu

Một lát sau, nam nhân từng có mặt ở phòng khách Triệu gia trong buổi tuyển chọn ám vệ xuất hiện

“Các vị chờ lâu” hần đi đường không tiếng động, nhìn lướt qua mọi người “bốn tọa có việc nên đến chậm, thỉnh các vị đại nhân thứ lỗi”

Phó Lệnh Nguyệt lập tức có phản ứng, chẳng lẽ độc dược của Hiền phi có công hiệu?nàng âm thầm cảm thấy may mắn vì mình phản ứng nhanh nhẹn

“Tư vị của Vạn nghị thực tâm...chắc là khổ sở lắm” nam nhân kia lấy ra năm viên giải dược ‘đây là một nửa, một nửa khác, ba ngày sau các vị công tử sẽ đưa cho người’

Năm nàng ngạc nhiên. Đây không phải nói là Đô đốc phủ đừng đánh chủ ý lên các nữ ám vệ, các nàng chính là ăn không no xem thường sói, mệnh môn của bọn họ đã bị triều đình nắm chặt trong tay

Phó Lệnh Nguyệt trong lòng cười khổ, làm thủ hạ của nữ nhân thật khổ, nhất là nữ nhân xinh đẹp lại tâm ngoan thủ lạt

Tuy bất mãn nhưng năm nữ ám vệ đều không dám lộ ra khác thường

Phó Lệnh Nguyệt nuốt viên thuốc, học theo những người khác ngồi xếp bằng, điều chỉnh hơi thở

“Các vị đại nhân, gần đây không có gì khác thường chứ?” nam nhân đem mặt nạ trước khi đi thuận miệng hỏi, thật ra mới mấy ngày, có chuyện gì đâu để hỏi

Năm nữ ám vệ lắc đầu. Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên tâm tư vừa động, bước ra khỏi hàng, cao giọng nói ‘ta có’

Sáng hôm sau, Phó Lệnh Nguyệt đến thư phòng gặp Viên Li, thấy chung quanh vắng lặng, nàng tự lấy viết lông, viết ra một hàng dài, đưa cho hắn xem “đây là những gì hôm nay ta đã nói”

Viên Li giật mình tiếp nhận, nhìn thấy trang giấy kín đầy chữ

Trong mấy ngày qua, hắn gặp ai, nói bao lâu, nói gì...chỉ cần Phó Lệnh Nguyệt biết, nàng đều ghi lại

“Người đây là?” Viên Li không biết nàng làm vậy là có ý gì ‘người đưa cho ta xem cái này làm gì?’

“Ngay cả Triệu chủ cũng nói ta và người có khoảng cách, ta làm như vậy vừa vặn hợp với tâm tư bọn họ” Phó Lệnh Nguyệt mặt không chút thay đổi giải thích

Viên Li ngẹn lời

“Người có biết bề trên nói gì với ta không?” Phó Lệnh Nguyệt đắc ý nói

33. Quyển 2 - Chương 10: Tiểu Vương Gia

Nói gì đó?” Viên Li bất đắc dĩ nhìn nàng, bày ra biểu tình dở khóc dở cười

“Bề trên phê bình ta’ Phó Lệnh Nguyệt nhếch môi nở nụ cười ‘không nên đặt ân oán cá nhân vào trong nhiệm vụ, phải có quan hệ tốt với người. Dù sao ta cũng là đại diện của triều đình ở Tả quân phủ, cũng là bên trên muốn trấn an người. Bề trên giáo huấn ta phải nói đúng trọng tâm, sau này phải mật báo tin có giá trị’ nói xong như đột nhiên nhớ ra chuyện gì, nhỏ giọng nói “Đại công tử, người yên tâm. Sau này dù người làm gì, ta cũng sẽ không nói, bề trên cũng sẽ không hoài nghi. Ta có lỗi với người sẽ dốc hết sức bồi thường’

Viên Li kinh ngạc nhìn nàng,thẳng người nói “Phó Lệnh Nguyệt ta, không muốn làm gì cả” hắn nghiêm mặt nói tiếp ‘cũng không cần người phải làm gì cho ta. Người cứ chú tâm làm tốt bổn phận của mình, sau này đừng gây thêm việc cho Tả quân phủ là ta yên lòng rồi’

Hắn cố ý tăng thêm ngữ điệu, hai mắt sáng ngời, thần sắc nghiêm túc làm cho Phó Lệnh Nguyệt không biết phải làm sao. Hảo tâm lại bị xem là lòng lang dạ thú. Nàng suy nghĩ cho hắn như vậy, hắn không cảm

kích còn châm chọc nàng chỉ gây trở ngại chứ không giúp được gì

Phó Lệnh Nguyệt ghen một hồi mới nói “dạ, thuộc hạ tuân mệnh” ai bảo nàng thiếu hấn. Chờ sau này nàng thành công sẽ không chịu im hơi lặng tiếng như thế. Nàng cung kính cáo lui “Đại công tử, thuộc hạ cáo lui”

“Đúng rồi” đột nhiên Viên Li lên tiếng

Phó Lệnh Nguyệt lòng tràn đầy phấn uất mỉm cười quay đầu hỏi ‘Đại công tử?’

“Người” Viên Li vẫn không ngước mắt lên, nói ‘ngày mai theo lệ đi tuần tra, mồng bảy tháng ba theo bản công tử đến Ngưng Hương sơn trang tham gia đại thọ của Công Thừa tước gia’

Mồng bảy tháng ba? Là ba ngày sau

Phó Lệnh Nguyệt miễn cưỡng liên tưởng đến những lời nam nhân đeo mặt nạ kia đã nói. Thật khéo, khi đó các thể tử Ngũ quân Đô đốc phủ đã cho các nữ ám vệ uống thuốc xong.

Ba ngày sau, Phó Lệnh Nguyệt cùng một đám hộ vệ theo huynh đệ Viên Li, Viên Tiêu đi kiểm tra quân doanh thuộc quyền quản lý của Tả quân Đô đốc phủ

Cả ngày làm việc đến lúc mặt trời lên cao mà không hề thấy Viên Li có ý nghỉ ngơi ăn cơm. Quan quân địa phương không dám trêu chọc vị thể tử gia sắc mặt lạnh lùng, chỉ có thể nói với Viên tam thiếu gia ôn nhu, đừng quá mệt nhọc, nên nghỉ ngơi ăn cơm, thân thể quan trọng hơn...

Phó Lệnh Nguyệt đứng sau Viên Li rất sốt ruột, không phải vì đói cũng không phải vì lo cho thân thể của hấn mà nàng tính toán canh giờ cũng đã đến lúc độc trong cơ thể nàng phát tác. Nam tử đeo mặt nạ kia đã nói nửa viên thuốc giải còn lại sẽ cho các công tử phủ Đô đốc ban cho, mà Viên Li cứ dùng dằng như thế, nàng lại không muốn ở trước mắt mọi người thể hiện nỗi đau thấu tim. Nàng nhìn lướt qua đám đông, nghĩ tới lúc bọn họ chứng kiến hành động của nàng, trong lòng có chút không được tự nhiên

Viên Li vẫn cúi đầu xem hồ sơ

Tất cả mọi người đều chờ hấn mở miệng nhưng không ai nguyện ý làm người lên tiếng đầu tiên, chắc chắn sẽ có người không chịu nổi. Quả thật, rốt cuộc người không nhịn được đã lên tiếng

“Đại công tử, thân thể quan trọng hơn, trước dùng cơm trưa đi.” Phó Lệnh Nguyệt mỉm cười khiêm tốn, khom người nói nhỏ bên tai Viên Li

Viên Li mắt vẫn không rời khỏi hồ sơ, mảy may lại ‘Vương Cỗn? đây là có chuyện gì?’ hấn chỉ tay vào giữa trang giấy, ý bảo cấp dưới đối chiếu hai nơi sổ sách

Công sự..... Người này thật đúng là say mê công sự!

Phó Lệnh Nguyệt kêu khổ không ngừng, nhưng công tử không lên tiếng, nàng không thể tùy tiện rời đi. Không còn cách nào khác, còn kéo dài, ám phục mật thám nhất định sẽ sinh nghi. Nàng thực sự rất bất đắc dĩ, đành phải biểu diễn một màn bị độc phát tác

Nàng chậm rãi cúi người, nhưng không thể làm ra sắc mặt tím tái, đầu đầy mồ hôi. Phó Lệnh Nguyệt đành lựa chọn phương thức trực tiếp nhất cũng là khó nhất, đó chính là té lăn trên đất, ôm bụng, thống khổ rên rỉ lăn lộn

Tất cả mọi người lập tức đều chú ý tới nàng

“Sao vậy?” Viên Li không hài lòng khi chính vụ bị người khác cắt ngang

“Đại công tử, hình như Phó đại nhân trúng độc” có hộ vệ nhận ra manh mối lên tiếng trả lời

“Công tử..” Phó Lệnh Nguyệt không muốn lăn qua lăn lại trước mặt mọi người, cổ không chế run rẩy, năn nỉ Viên Li “thỉnh...ban thuốc”

Viên Li làm như bưng tỉnh đại ngộ, tìm tòi trong cổ tay áo

“Gấp quá, quên mang theo rồi” hần mặt không thay đổi phất tay, làm như không có việc gì nói ‘Trần Thành, trước tiên tìm một chỗ đưa nàng đến đó, nhất thời nửa khắc cũng không chết người được đâu, chờ bản công tử xong việc rồi nói sau”

Phó Lệnh Nguyệt âm thầm ân cần hỏi thăm tổ tiên tám đời nhà hần, thuốc quan trọng như vậy mà hần lại quên mang theo, may mà nàng không trúng độc thực sự, nếu không chịu đựng độc phát tác thời gian dài như vậy, nàng không chết cũng mất một lớp da

Quân sĩ nghe lệnh nâng Phó Lệnh Nguyệt đến một sương phòng. Không có giải dược, nàng đâu dám nhàn hạ, diễn trò phải diễn tới cùng, hô hấp nặng nề. Chịu đựng thống khổ giày vò suốt một canh giờ mới thấy Viên Li không chút hoang mang, tiêu sái đi vào

“Cho người.” Hần ném cho nàng một viên thuốc

Phó Lệnh Nguyệt như trút được gánh nặng, bắt lấy viên thuốc, làm động tác nuốt xuống. Một chết đi được nhưng xem như được giải thoát rồi. Chưa bao giờ nàng sống một canh giờ mà lại dài như một năm, mệt mỏi không chịu nổi. Nàng choáng váng ngồi dậy, không bệnh cũng bị ép buộc đến bệnh, suy yếu nói ‘tạ Đại công tử”

Nàng suy yếu nhìn Viên Li, thấy hần bất động thanh sắc cho tả hữu lui ra, lại thấy hần xót xa nở nụ cười

Phó Lệnh Nguyệt lập tức khôi phục bình thường. Hắn muốn làm gì? nàng cảnh giác nhìn chăm chăm Viên Li, thấy hắn chậm rãi đến gần, ngồi xổm xuống, ý cười càng lúc càng đậm

“Giả vờ rất giống” Viên Li nhẹ giọng tán dương bên tai nàng

Sắc mặt Phó Lệnh Nguyệt lập tức bị kiềm hãm, nhớ ra hắn biết chuyện Băng kinh nha, nên hắn biết nàng sẽ không bị trúng độc

“Ta là phối hợp với ngươi, diễn trò cho bề trên xem” Viên Li thần sắc nghiêm túc, nhẹ giọng nói “cứ như vậy, bọn họ càng nhận định ta và ngươi có oán thù, không thể nghi ngờ”

“Ngươi” Phó Lệnh Nguyệt suyt chút nữa thì nhảy dựng lên. Hắn cư nhiên vì chuyện mật báo mà trả thù. Lòng dạ hẹp hòi như vậy, lấy oán trả ơn

Thanh âm của Viên Li rất nhẹ “nhớ kỹ, đừng chủ trương vì người khác làm việc. Giáo huấn hôm nay, hảo hảo nhớ kỹ”

Về tới Thông Thân biệt viện, sắc mặt Phó Lệnh Nguyệt cũng không khá hơn. Nàng đã quyết định, đợi sau khi nàng đã hết nợ Viên Li, nàng nhất định tìm cơ hội giáo huấn Viên hổ tử đáng ghét này.

Rất đáng giận. Hắn đáng giận không phải bình thường

Mồng bảy tháng ba, Viên Li giao hết công việc còn lại cho Viên Tiêu, mang theo Phó Lệnh Nguyệt và tùy tùng đến Ứng Dực sơn

Dọc đường đi, bọn họ gặp Tiền quân Đô đốc phủ Lưu Đắc Thắng và Hữu quân Đô đốc phủ Cổ Sấm Xuân, đương nhiên cũng có nữ ám vệ của hai nhà là Hứa Vân Vân và Diêu Tuyết Tần. Vừa đi vừa kết bạn, ba đội nhân mã hợp lại một chỗ, cùng đi đến Ngưng Hương sơn trang

Gần tới Ngưng Hương sơn trang, Phó lệnh Nguyệt mới cảm thấy vị Công Thừa tước gia kia lợi hại. Sơn trang to lớn bề thế, điêu lan ngọc thể, cung tường diêm ảnh, phông chế như tiểu hành cung của hoàng đế. Tầm biển sơn son đề bốn chữ Ngưng Hương sơn trang do chính Hoàng đế ngự bút, bên trong sơn trang đứng sừng sững bốn cột đá bạch ngọc chạm trổ bàn long tứ trảo. Hai bên có rất nhiều cổ thụ, xuyên qua hành lang gấp khúc là đủ loại kỳ hoa dị thảo. Không nói tới lầu các hoa mỹ, đình đài đồ sộ, chỉ riêng cảnh đẹp trước mắt cũng đã khiến người ta ứng phó không nổi. Phó Lệnh Nguyệt vừa đi vừa cảm thán, sơn trang mà chẳng khác gì tiên cảnh. Nhìn thúy trúc đứng thẳng phía trước, hồi lâm thành hải, phong vận tiêu thích; xem dưới chân là suối chảy róc rách, xuyên qua núi giả phát ra tiếng vang tuyệt mỹ. Dưới cái nắng chói chang của mùa hè, khung cảnh này ngoại trừ thanh lương vẫn là thanh lương. Khó trách các thế tử của Ngũ quân Đô đốc phủ chạm tới bồng tay lại phải hạ mình đến đây, chủ nhân sơn trang này thanh thế thật lớn ah

Tiếc là vị chủ nhân tôn quý này lại là một lão thái giám của tiền triều. Sơn cảnh mỹ miều như thế, phủ đệ theo thể chế thân vương, tất cả lại ban cho một thái giám tiền triều. Phó Lệnh Nguyệt vừa âm thầm

nghe ngẫm vị Công Thừa tước gia, chân cũng đã đi đến trung môn sơn trang.

“Thỉnh các vị quân gia đi theo tiểu nhân’ một gã sai vặt lanh lợi đứng trước cửa tiếp đón, ngăn cách các vị thế tử và người hầu cận.

May mà Phó Lệnh Nguyệt vẫn đứng cách Viên Li không xa, không trong phạm vi bị ngăn cách mà Hứa Vân Vân và Diêu Tuyết Thần một thân nam trang cũng nhanh chóng tiến lên

Càng lên cao, hộ vệ càng ít? Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc nhìn các vị thế tử, thấy bọn họ ngẫm đồng ý, liền cười thầm mình đa tâm. Người tôn quý có khác, xem ra chỗ độc đáo của sơn trang này không phải tất cả mọi người đều biết đến

Mỗi vị thế tử chỉ mang theo ba thị vệ đi vào nội các sơn trang tráng lệ

Chủ nhân sơn trang là Đan Sa Đình, Đại tổng quản ngự mã giam của Tiền Lương, nay là Công Thừa tước gia của Đại Tề đang ngồi ngay ngắn trên chính vị, nghe hầu cận thông báo cũng không đứng dậy, cười tùm tùm chấp tay, coi như hoan nghênh khách đến

Vào đến trong phòng, Phó Lệnh Nguyệt nhìn thấy trong phòng còn có hai vị khách quý khác, là Trung quân thế tử Phương Quang Tông và Hậu quân thế tử Tạ Bình An. Xem ra Ngũ quân Đô đốc phủ rất ăn ý, chân trước chân sau đều tụ tập cùng lúc

Hàn huyền qua đi, tân khách ngồi xuống, khách chủ tẩn hoan, chốc lát sau có gã sai vặt đi vào bẩm báo “Trần...vương diện hạ đến”

Phó Lệnh Nguyệt có thể nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của mọi người

“Trần vương?” Ngay cả Công Thừa tước gia không gọn sóng, ngữ khí cũng cao lên “Trần vương? Cho mời”

Các thế tử tò mò nhìn về phía cửa phòng khách, một bóng dáng hoàng kim đập vào tầm mắt mọi người

Phó Lệnh Nguyệt chăm chú nhìn, thấy đúng là vương gia thần bí mà nàng đã gặp ở Hái Tinh các ngày đó

Hắn vẫn mặc thường phục của vương gia Đại Tề, tử ngọc kim quan, áo khoác phi long ngư long, ngực thêu bàn long tứ trảo thể hiện thân phận tôn quý của hắn. Giờ phút này hắn khoanh tay ngẩng đầu đứng giữa phòng khách, tư thế cao quý oai hùng, ngọc mạo trúc thân, khóe miệng hiện lên ý cười như có như không, khiến các vị thế tử Ngũ quân đều trở thành thần hạ

“Tiểu vương Lý Thành Khí gặp qua Công Thừa tước gia” người nọ thần nhiên chấp tay, tự giới thiệu

Đan tước gia có chút run sợ, sau một lát mới có phản ứng, vội đứng lên, muốn hành lễ “Trần vương điện hạ, lão nô không xuống núi nghênh đón, thật đáng tội”

“Tước gia không cần đa lễ” Lý Thành Khí đưa tay đỡ lão thái giám ‘tiểu vương thảng trước mới kế thừa tước vị Trần vương, Đại Tề quốc rất ít người biết được. Người không biết không có tội”

Chúng thế tử cũng nhanh chóng quỳ xuống hành lễ

Thừa kế tước vị? sao trên triều đình chưa từng nghe nói tới lão Trần vương?

Sau khi mọi người phân chủ vị ngồi xuống, Đan tước gia thấy thần sắc kinh ngạc của mọi người liền đứng ra giải thích

Thì ra phụ thân của Lý Thành Khí là đại ca kết nghĩa của đương kim thánh thượng. Hắn từng thay đương kim thánh thượng gánh tội, ở trong ngục bị tra tấn đến bán thân bất toại. Sau khi Đại Tề lập quốc, hoàng đế ban thưởng cho hắn họ Lý, tước vị Trần vương. Nhưng suốt mười năm qua, kể từ khi tân đế đăng cơ, cả nhà Trần vương chưa từng xuất hiện trên triều đình. Thân thể Trần vương đã bị phế, thường xuyên phải trị liệu, bọn họ không xuất hiện, mọi người đương nhiên sẽ không nhớ tới. Ba năm trước, Trần vương qua đời, Thánh thượng hạ chỉ cho thế tử Trần vương giữ đạo hiếu ba năm, có thể kế thừa vương vị

Mọi người nhìn tiểu vương gia ngọc thụ lâm phong trước mắt liền hiểu ra. Đại Tề quốc khi nào có hoàng thúc cỡ tuổi này, thì ra là con của hoạt tử nhân.

“Hoàng Thượng từng nói, sẽ cho ta một kinh hỉ trong đại thọ sáu mươi’ Đan tước gia vẫn khuôn mặt tươi cười vạn năm không đổi ‘không ngờ Bệ hạ lại để vương gia đến đây. Lão nô tạ chủ long ân, tạ vương gia nâng đỡ”

“Tước gia khách khí, đây là lần đầu tiên tiểu vương rời núi” Lý Thành Khí chấp tay nói với mọi người ‘bổn vương lần đầu nhập thế, hi vọng các vị giúp đỡ nhiều hơn”

Một vương gia tán dật...các thế tử cũng lập tức khách sáo đáp lễ

Trà mới dâng lên, chủ và khách tiếp tục hàn huyên

Phó Lệnh Nguyệt đứng sau Viên Li lặng lẽ đánh giá mọi người trong phòng

Ánh mắt tiểu vương gia Lý Thành Khí cho tới bây giờ vẫn không hề nhìn nàng, phần lớn thời gian hắn giống như hải tử mới nhập học, có lẽ có tiết nghe Công Thừa tước gia nói chuyện hoặc là nhìn các vị thế tử

Có điều ánh mắt của Đan tước gia...

Phó Lệnh Nguyệt cảm giác khi hắn nheo mắt cười là đang vụng trộm đánh giá các hầu cận đứng sau các thể tử, khi nhìn tới chỗ nàng, Phó Lệnh Nguyệt miễn cảm nhận ra ánh mắt của hắn đảo qua ở cổ nàng, rồi nhanh chóng rời đi

Hắn nhìn cái gì?

Quá khẩn trương sẽ làm hại mình có chút thần hôn nát thần tính.

Phó Lệnh Nguyệt tự chê cười mình trước kia lịch lãm quá ít, thiếu kinh nghiệm thực chiến. Một lão thái giám gần đất xa trời có thể làm gì?

Buồn cười, thực buồn cười.....

34. Quyển 2 - Chương 11: Xuân Sắc Khôn Cùng

Ngọ yến, rất nhanh đã được mang lên

Vì đây là tiệc ban ngày, chủ và khách chủ yếu chỉ là hàn huyên, trong phòng không có tiếng đàn ca sáo thổi cũng không có thiếu nữ, đồng nữ xinh đẹp. Các khách quý có hộ vệ hai bên, ngồi nghiêm chỉnh, khiến không khí có áp lực nặng nề

“Các người đến phía sau dùng cơm đi, ở địa bàn của Công Thừa tước gia không có mao tặc dám tùy tiện lỗ mãng đâu” Trần vương Lý Thành Khí dù sao cũng là người có địa vị cao nhất, phất tay ra lệnh cho tùy tùng

“Vương gia cất nhắc” Đan tước gia cung kính chấp tay nói

Thừa dịp này, Phó Lệnh Nguyệt rũ mắt cố ý ngắm lão thái giám thâm hiểm như sói này. Trước khi đến sơn trang, nàng từng nghe các môn khách trong Tả quân phủ bàn luận về Đan Sa Đình. Là đệ nhất cao thủ của Tiền Lương, nội tướng thâm cung thanh danh hiển hách nhưng lúc này nàng lại thấy không giống

Yếu đuối, gần đất xa trời..... Nàng thật sự không thể đem điều này để áp lên người cao thủ tuyệt đỉnh thần nhân khó phân, cho dù từng huy hoàng thì giờ này e đã là Liêm Pha về già.

Tuy Lý Thành Khí là tán dật vương gia nhưng ở đây vẫn là người có thân phận cao nhất, thị vệ của hắn đều đã lui ra, thị vệ của các thể tử Ngũ quân Đô đốc phủ cũng phải làm theo. Phó Lệnh Nguyệt cũng theo chúng tùy tùng rút lui khỏi phòng khách, đến sương phòng phía tây tụ hội

Phó Lệnh Nguyệt không có gì lo lắng. Không nói tới Đan tước gia trong truyền thuyết kia lợi hại thế nào,

mà công lực Viên Li ra sao, một người có võ công cao cường như vậy có thể tự lo được cho an nguy của mình, hơn nữa các vị thế tử khác cũng không phải là đèn cạn dầu, đều một thân công phu, chỉ một bữa cơm ắt không có trở ngại gì

Chúng họ vui vẻ ngồi xuống, không có chủ tử ở đây, mọi người cũng thoải mái tự tại hơn.

Từng món thức ăn được đưa lên, Phó Lệnh Nguyệt phát hiện bữa ăn của bọn họ cũng rất lịch sự tao nhã. Long hổ song hợp tấu, màu ngọc quýnh lâm, ngư khẩu minh châu, phượng đầu phú quý...Nàng vừa ăn vừa nghe gã sai vặt giải thích tỉ mỉ

Thì ra những món ăn này đều là món ăn trong cung đình Tiền Lương. Xem ra Đan tước gia cũng là người hoài cổ ah.

Ngọ yến rất nhanh đã kết thúc, sau đó là lúc các nam nhân bàn chính sự

Phó Lệnh Nguyệt chậm rãi thưởng thức trái cây, lỗ tai lại vểnh lên nghe không sót một chữ

“Vương gia lần này đến kinh thành, Hoàng thượng nhất định có ủy thác trọng trách, sau này sẽ là rường cột nước nhà” Đan tước gia cực kỳ khách khí với vị tiểu vương gia này

“Vì quân phân ưu là việc Thành Khí nên làm, không dám tranh công lao” Lý Thành Khí khiêm tốn đáp “thật ra có một việc vui, tiểu vương gia nghe công công đến truyền chỉ nói, gần đây thân thể Hoàng thượng đã khỏe hơn, có thể lâm triều nghe báo cáo”

“Đây đúng là việc vui lớn ah” Đan tước gia vọng bái về hướng bắc

Phó Lệnh Nguyệt quét mắt nhìn các thế tử Ngũ quân Đô đốc phủ. Bọn họ là loại người nào chứ? Ăn một bữa cơm như thế này đủ ghen khuất, nghe Lý Thành Khí và Đan tước gia khách khí qua lại, bọn họ liền hiện nguyên hình. Nhất là Tạ Bình An và Cổ Sấm Xuân, cả người bứt rứt, không để ý tới vương gia ở đây, hai ba câu đã nói tới chuyện ăn chơi, không coi ai ra gì, một chút thu liễm cũng không có

“Quân gia.” Một thanh âm nho nhỏ vang lên

Phó Lệnh Nguyệt quay đầu, nhìn thấy một gã sai vặt tuần tú tay cầm ấm trà đang nhìn nàng cười

“Trà đã lạnh, ta thay cho ngài” hần bước nhanh tới

“Không cần” Lệnh Nguyệt qua loa vẫy tay. Nàng xuất môn không hề uống nước, những người này cũng không biết thói quen của nàng.

“Quân gia ném thử đi” gã sai vặt kia cực kỳ nhiệt tình, lưu loát đổ nước trà lạnh đi, thay bằng trà mới “đây là trà Thường Châu Dương Tiễn chính tông đó, là con nuôi của Tước gia chúng ta, chính là Thường Châu tri phủ Từ Lâm gởi biếu, rất hiếm, Hoàng thượng toàn để lại cho Tước gia nhà chúng ta, thọ yến lần này mới đem ra đãi khách”

Phó Lệnh Nguyệt bị hấn nói có chút khó xử, không uống lại mất lòng, đành nâng chung trà lên thổi thổi

“Quân gia, ngài ném thử, đảm bảo ngài đã uống rồi thì sẽ không quên” gã sai vặt kia vẫn không rời đi

Phó Lệnh Nguyệt bất đắc dĩ nhấp một ngụm

“Như thế nào?” gã sai vặt nhíu mày hỏi

Phó Lệnh Nguyệt tinh thể nhấp nhấp, nàng không sợ hạ độc, nàng có Băng kinh nha, tán thưởng từ đáy lòng ‘tuyệt phẩm, mát lạnh ngọt lành, chưa bao giờ uống qua’

Gã sai vặt đắc ý uốn éo thắt lưng, lại đến các bàn khác hầu hạ

Phó Lệnh Nguyệt như trút được gánh nặng, đặt chén trà xuống, đuôi mắt đảo quanh một vòng, nhạy cảm phát hiện có gì đó không bình thường. Gã sai vặt kia đang nói chuyện vui vẻ với Hứa Vân Vân, rót vài chén trà rồi lại đi đến bàn của Bàn Doanh Doanh. Xuyên qua bóng người, Phó Lệnh Nguyệt thấy Bàn Doanh Doanh cầm lấy chén trà do gã sai vặt kia rót, hướng vào phía trong khay ba cái, thổi thổi rồi uống. Khi uống trà, tay nàng còn che phía trong.

Nguy rồi, Phó Lệnh Nguyệt trong lòng căng thẳng, nhưng gã sai vặt kia lại không để ý tới những điều đó, tiếp tục đi về phía Diêu Tuyết Thần. Cũng là hướng vào trong mâm ba cái, uống trà.

Tới phiên Dương Uyển Hề, nàng thông minh hơn, sau khi nhận chén trà, chỉ nhấp một ngụm liền ý thức được mình đã sai lầm. Nàng không để lộ manh mối, khi uống trà, tay che bên trong đối thành bên ngoài

Trong phòng Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên thấy khủng hoảng trước giờ chưa từng có

Khi uống trà, nam tử uống tách trà có nắp, dùng nắp gạt phía ngoài ba cái, thổi một ngụm. Khi uống, bàn tay cầm nắp trà hướng ra ngoài. Mà nữ tử khi uống ly trà có nắp lại hướng vào bên trong gạt gạt ba lần, thổi một ngụm, khi uống bàn tay cầm nắp hướng vào trong.

Nàng có chút hoài nghi gã sai vặt này là cố ý đến nghiệm chứng giới tính của các nàng

Các nữ ám vệ này khác với Phó Lệnh Nguyệt. Các nàng giả nam trang cũng chỉ là nhiệm vụ đột xuất, chi tiết khác biệt trong cuộc sống thường ngày, các nàng chưa từng thực hành qua. Thử một lần liền lộ ra sơ hở. Ở những chi tiết rất nhỏ, người không thường dùng rất dễ dàng quên đi sự khác biệt giữa nam và nữ

Nàng phải tìm cơ hội cảnh cáo các nàng. Chỉ mong sự bại lộ này không dẫn đến phiền toái gì.

Thời tiết nóng bức, các vị thể tử đường xa xóc nảy, buổi trưa lại ngồi nói chuyện không thú vị, mặt đã bắt đầu lộ vẻ thiếu kiên nhẫn.

Đan tước gia am hiểu lòng người, cảm thấy cứ để mọi người ngồi nói chuyện suông thật không thú vị. Cho nên hấn cố ý an bài cho các khách quý ở nơi tuyệt thế nhất nơi này, chính là Phi Tiên cung trên đỉnh Ứng Dực sơn.

Cung này...trước khi đi, hấn còn thần bí cười nói mọi người nên kiến thức thế nào là thiên thượng nhân gian, diệu pháp phi tiên, đều đại khai nhãn giới đi...

Mọi người nghe vậy ngoài mặt giả vờ phụ họa, trong lòng lại trêu cợt không thôi. Một hành cung trên đỉnh núi thì có gì mà gọi là thắng cảnh nhân gian khiến Ngũ quân Đô đốc phải thưởng ngoạn chứ. Nhưng đã tới chúc thọ thì cũng phải dỗ cho lão hoạn quan này vui vẻ thôi.

Thời tiết rất tốt, phong cảnh trên núi lại đẹp, giờ dự tiệc tối còn xa nên mọi người quyết định đi bộ lên núi, vừa đi vừa ngắm cảnh. Đúng lúc này, người trong sơn trang đột nhiên ra tay tách bốn nữ ám vệ ra khỏi đội ngũ.

“Bề trên, ngài chờ không có tiện đi vào’ người tới thấp giọng giải thích

Mọi người nghe vậy đều sững sốt, lại nghe Đan tước gia kia cười nói “ở chỗ chúng ta, nghe theo chúng ta an bài đi” ý cười của hấn lại làm người ta cảm thấy quỷ dị khôn cùng “các vị công tử đều là người nhà, chờ trở về lại dùng đi. Chúng ta ở bên trên đều chuẩn bị tốt cho chư vị, để mấy tiểu nương tử này tạm thời nghỉ ngơi mấy ngày đi”

Bốn nữ ám vệ kia vừa nghe thân thể của mình đã bị bại lộ đều đưa mắt nhìn nhau. Dương Uyển Hề còn muốn tranh cãi đã thấy vẻ mặt nghiêm túc của Đan tước gia liền thôi

“Sao? các tiểu oa nhi không nỡ chia lìa, lo lắng cho an nguy của chủ tử sao?” hấn cười, chậm rãi vén cổ tay áo lên “không có gì phải lo lắng cả, ở Ngưng Hương sơn trang của ta, nếu xảy ra chuyện gì, chúng ta sẽ tự thân giải thích với Hoàng thượng. Nhìn đi...xem ra lão phu phải đùa giỡn mấy chiêu mới có thể làm cho các ngươi an tâm”

“Tốt” còn chưa dứt lời, Tạ Bình An đã lên tiếng trước, đang lo không có cơ hội lĩnh giáo Công Thừa tước gia võ công cái thể trong truyền thuyết, lập tức xông lên

Xem ra không chỉ một mình Phó Lệnh Nguyệt có mong muốn này, lập tức tiếng cổ vũ nổi lên bốn phía

Đan Sa Đình cũng giống như bị gọi lên hưng trí, dùng hành động thể hiện sự đồng ý, chậm rãi đi tới giữa sân, hấn vươn bàn tay như khúc xương khô, nói “Năm người các ngươi cùng xông lên đi, chúng ta sẽ thủ

hạ lưu tình”

Ngũ quân thế tử đương nhiên không phục, chỉ nói “đa tạ” lập tức dàn Ngũ Hành trận, liên thủ tấn công Đan tước gia

Chỉ thấy Đan Sa Đình không chút hoang mang vung hai cánh tay khô lên, năm người kia liên thủ lại giống như trâu đất xuống biển, như quyền đánh vào bông. Hắn chỉ cần vừa thu lại cánh tay, năm người kia đã sợ hãi kêu một tiếng, ngã ngồi trên đất

“Các người dốc toàn lực đi, đến, cùng lên hết đi” Đan Sa Đình cười, vẫy tay với thị vệ Ngũ quân phủ

Phó Lệnh Nguyệt và các thị vệ đã sớm chờ một tiếng này, lập tức đồng loạt rút đao kiếm, toàn lực xông tới. Nhưng khi giao thủ mới thấy công phu của Đan Sa Đình rất quái dị, hình như có thân tiên hộ thể, kim cương tráo thân, nội lực có thâm hậu và lợi hại thế nào, đụng vào hắn đều hóa thành vô hình, tan rã không còn.

Đan tước gia chỉ dùng ba chiêu, lập tức hóa giải toàn bộ thế công.

Cao thủ so chiêu, chỉ cần ba chiêu là biết kết quả

Song phương chênh lệch quá lớn, để tránh đả thương người, lão thái giám cười tủm tỉm thu tay, rời khỏi trận đấu

Phó Lệnh Nguyệt trợn mắt há mồm, cuối cùng cũng đã hiểu ra một chuyện. Thế gian này, cao thủ võ lâm đệ nhất không ở chùa miếu, không ở danh sơn, không phải đại hiệp gì càng không phải là ẩn sĩ, mà là ở...công công nơi hoàng cung đại nội

Công phu này chính là đăng phong tạo cực

“Tạ tước gia chỉ giáo.” Thế tử Ngũ quân Đô đốc phủ đều tâm phục khẩu phục.

Mấy nữ ám vệ còn vốn định tranh cãi cũng thức thời lui ra, nghe theo an bài

Trong quá trình lên núi, Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên hiểu được ánh mắt cổ quái của Đan tước gia nhìn nàng. Hắn là đang nhìn hầu kết của nàng. Nàng nhất thời cảm thấy may mắn vì Triệu Thực đã cho nàng giả làm nam nhân ba năm, nàng không chỉ giải quyết được vụ hầu kết mà trong những cử chỉ nhỏ nhất cũng không lộ ra chút sơ hở nào

“Bề trên, mang theo nữ nhân không tiện” quân gia sơn trang nháy mắt, thâm ý trả lời câu hỏi của Cổ Sấm Xuân

Trong tiếng cười vang của mọi người, Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên có chút chột dạ. Nữ nhân sẽ không tiện? không phải là cởi quần áo ngâm nước suối chứ? Có điều có vương gia, thế tử ở đây, không tới phiên một thị vệ như nàng hưởng lạc...

Trước khi tới tiệc tối, đi một lát lại ngừng, rốt cuộc mọi người cũng đã đến Phi Tiên cung trên đỉnh núi

Phó Lệnh Nguyệt rốt cuộc cũng hiểu lý do không mang theo nữ nhân đi cùng. Bởi vì trên đại diện thanh lưng hoa lệ là hơn mười vị tuyệt đại mỹ cơ lộ nửa thân trần. Các nàng đầu vấn song kiếm, trên thân chỉ quấn vải lụa mỏng manh, váy lụa bó sát vòng eo nhỏ nhắn, để lộ hai chân thon dài, đùi ngọc như ẩn như hiện

Gió núi thổi qua, váy áo của chúng mỹ nhân bay bay, hoảng hốt như tiên tử phi tiên trong tranh.

Tất cả mọi người đều nhìn đến ngây người

Phi Tiên cung...đúng là phi tiên như vậy

“Bề tên, đây chính là nghe khúc, giải trí”Đan tước gia mời các vị khách quý nhập điện ngồi xuống “phi tiên nương tử này là lão phu cố ý chuẩn bị tiểu lễ cho các vị khách quý. Vương gia, các thế tử, mời ngồi” hần thoải mái dựa người trên ghế tử đàn “thời tiết nóng bức, làm cho chư vị khách quý mát mẻ chút đi”

Các mỹ nữ lập tức cúi đầu vâng lệnh. Trong nháy mắt chia nhau một tả một hữu hầu hạ bên cạnh Trần vương gia và năm vị thế tử, còn lại thì tập trung giữa điện, đánh nhịp, thổi sáo hoành tiêu, tỳ bà, khèn...đủ loại nhạc cụ thi nhau diễn xướng

Phó Lệnh Nguyệt đã quen nhìn cảnh hương diễm như thế, không có gì phản cảm, vẫn cùng chúng thị vệ không kiêng nể gì mà quan sát chung quanh

Chúng tiên tử hoặc diễm lệ thùy mị, hoặc thanh nhã khinh bạc, đều rất hương diễm, xuân tình...khuôn mặt đáng người, nhất là tiên khí siêu phàm thoát tục cao hơn mười hoa khôi ở Kim Thủy hà gấp nhiều lần.

Đàn sáo vang lên, tiệc tối cũng chính thức bắt đầu. Đáng ngạc nhiên là trước mặt các khách quý đều trống trơn, không có bàn ghế...Thức ăn để chỗ nào?tất cả mọi người đều rất nghi hoặc

Đan tước gia nhìn thấy nhưng chỉ cười không nói

Tiếng gõ nhịp vang lên, chỉ thấy hai hàng thị nữ nửa người thân trần tay mang khay chia làm hai hàng đi vào. Một đám môi hồng răng trắng, hà tư nguyệt vận, bộ dáng cũng không tầm thường

“Chư vị có nghe nói qua Bàn tiệc thịt của Nam Đường Tôn Tư Không chưa?” Đan Sa Đình cười tùm tùm giải thích ‘tiệc đêm nay, để các vị khách quý cùng hưởng thụ di phong Nam Đường đi’

Phó Lệnh Nguyệt có chút tỉnh ngộ. Nam Đường Tôn Tư Không, ham mê nữ sắc, xa hoa lãng phí, thích nhất là tổ chức Bàn tiệc thịt. Hôm nay ở Lăng Tiêu cung thật khiến người ta đại khai nhãn giới

“Chư vị xửa nay ở bên ngoài mưu sự, đều có nhiều cố kỵ. Nay khách tùy chủ, chúng ta ở đây cứ tùy ý thoải mái đi” Đan tước gia cười lớn, cầm lấy mỹ tửu trên tay mỹ nhân “ai không uống chén Đôn hoàng phi tiên này chính là không cho chúng ta mặt mũi”

Lưu Đắc Thắng, Tạ Bình An, Cổ Sấm Xuân vốn là quý hạo sắc, lập tức mặt mày hớn hở, hoan hô tán thành. Lý Thành Khí, Phương Quang Tông và Viên Li thì cung kính không bằng tuân mệnh

Lăng Tiêu cung quả là chốn cực lạc của nam nhân.

Tiếng ca vang động khắp núi, điệu múa dập dờn quanh điện.

Ở nơi này có thể uống Phi tiên tửu thoải mái, trái cây, món ngon...chỉ cần ánh mắt khách quý vừa đưa đến sẽ có vũ cơ lập tức khom lưng dâng lên, lại do mỹ cơ bên người dùng môi anh đào đưa tới.

Khúc không làm người say, điệu múa không làm người say mà nương tử làm say lòng người

Chúng thị vệ cảm thấy rất khó chịu. Bọn họ chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cả sảnh đường đều là một đám giai nhân da thị trắng trong...ai nấy đều nhiệt huyết sôi trào, hận không thể lập tức tiến lên mà chỉ có thể nhịn, lén lút ngấm rồi lại nhịn

Phó Lệnh Nguyệt thì chẳng có gì, nàng giả vờ khó chịu, dùng ánh mắt liếc trộm chủ tử nhà mình.

Tối nay tâm tình của Viên Li rất tốt, được hai mỹ nhân ở bên cạnh hầu hạ, uống một ly rồi lại một ly.

Phó Lệnh Nguyệt cười thầm, với tửu lượng của hắn, không biết lát nữa sẽ say thành bộ dáng gì nữa

Mặt trời ngả bóng về tây, ánh trăng bắt đầu lên cao, thịnh yến qua đi, tàn canh đầy đất

Phó Lệnh Nguyệt đi sau hai thị vệ Tả quân phủ đã say đến chân nam đá chân xiêu, đỡ không phải mà không đỡ cũng không phải

Hai vị phi tiên nương tử thì đỡ Viên Li đã say tới rồi tỉnh rồi mù đi tới hậu viện Thính Vũ các

Lăng Tiêu cung rất rộng lớn, sáu vị khách quý, mỗi người ở một viện

Mọi người đi vào nội gian Thính Vũ các mới phát hiện bên trong sáng như ban ngày, giường cụ đã chuẩn

bị tốt, cũng đã được huân hươg cẩn thận, giường đòi mỗi, trườg phỉ thúy. Hết sức xa hoa lãng phí

Hai vị phi tiên nườg tử đặt Viên Li lên giường, bắt đầu hầu hạ thay quần áo

Phó Lệnh Nguyệt và hai thị vệ thức thời lui ra sau, đột nhiên Viên Li lại cười lớn tiếng, từ trên giường nhảy dựng lên

“Đến! Tiểu mỹ nhân! Uống rượu!” Hắn hoa chân múa tay vui sướng bắt lấy một phi tiên nườg tử, lại duỗi tay ôm cổ một mỹ nhân khác. Hai nàng đang định khuyên giải đã thấy hắn đột nhiên phát cuồng, đè lấy hai người.

Tai nạn chết người ah. Phó Lệnh Nguyệt và hai thị vệ vội quay trở lại giúp đỡ lại thấy hai mỹ nữ bị Viên Li ôm cổ từ trên giường lăn xuống dưới giường, vừa cười vừa nói, chỉ là không buông tay. Hai tiểu mỹ nhân nũng nịu đáng thương lại bị đè đến hôn mê bất tỉnh

Thị vệ rút cuộc cũng kéo được Viên Li ra.

Phó Lệnh Nguyệt dò xét hơi thở hai mỹ nhân, không chết nhưng tỉnh lại chắc cũng bị dọa mất nửa hồn. Nàng ảo não nhìn Viên Li

Nói thì chậm, việc diễn ra lại nhanh

Khi thị vệ tiến lên, Viên Li đột nhiên vung trộm phát lực, thổi tắt ngọn nến, tiếp theo, hắn ra tay nhanh như chớp, điểm huyết ngũ của hai mỹ nhân.

35. Quyển 2 - Chương 12: Lộng Xảo Thành Chuyên

Phó Lệnh Nguyệt chưa từng thấy Viên Li thân thủ nhanh nhẹn như vậy. Hắn nhanh chóng lăn mình về phía vách tường, đưa tai lắng nghe một lát rồi đưa tay gõ nhẹ vách tường

Phó Lệnh Nguyệt lập tức hiểu được, Viên Li giả say, hiện hắn đang muốn kiểm tra xem căn phòng này có trạm gác ngầm không. Thằng nhãi này nhất định có kế hoạch khác.

Lính hội được ý đồ của công tử, mọi người đều ăn ý không tiếng động mà phân tán, kiểm tra từng góc ngách thật cẩn thận. Xác định chắc chắn không có cơ quan liên gậy đầu ra hiệu cho nhau.

Viên Li ra hiệu cho hầu cận đến gần, hạ thấp thanh âm nói “Hải Thanh, Hải Long nâng các nàng lên trên giường, thoát hết quần áo, mau lên”

Phó Lệnh Nguyệt nghe mà ngây ngẩn cả người, còn Hải Thanh, Hải Long thì há hốc mồm. Bảo bọn họ thưởng hai phi tiên nương tử kia? Không phải nghe lầm chứ?

“Mau! Phải nhanh” biểu tình của Viên Li lại rất nghiêm túc “xong việc thì nhanh đến gian ngoài, đừng làm người bên ngoài nghi ngờ”

“Dạ” hai người nhất thời tỉnh ngộ, phần khởi ôm quyền tiếp nhận. Nhiệm vụ như vậy, Ngọc Hoàng đại đế cản cũng không được. Đi theo công tử thật tốt, không chỉ ăn ngon uống lạt mà còn được hưởng dụng tiểu mỹ nhân.

Phó Lệnh Nguyệt kin ngạc nhìn hai nam tử kia ôm hai phi tiên nương tử lên giường, nhanh chóng cởi bỏ quần áo, bắt đầu hành động..

“Phó đại nhân...” nhưng hai người này không thể nào chịu được ánh mắt nhìn chăm chăm của Phó Lệnh Nguyệt. Bọn họ cứng người, rất khó xử nhìn Phó Lệnh Nguyệt không hề có ý tránh đi

“Haha, các người cứ tự nhiên” Phó Lệnh Nguyệt bắt đầu dĩ xoay người. Thật nhỏ mọn, nhìn thì có làm sao? trước kia ở Triệu gia đại viện, nàng còn trẻ không biết, một lòng học tập, lãng phí biết bao nhiêu cơ hội tốt. Nàng thật muốn cẩn thận quan sát việc nam nữ, sau này cũng biết được mình bắt đồng người khác ở chỗ nào

Không khí trong phòng thật xấu hổ.

Ánh mắt Phó Lệnh Nguyệt không thể không dừng lại việc làm quỷ dị của Viên Li. Chỉ thấy hắn tìm một góc tường, ngồi khoanh chân xuống, bắt đầu vận công. Hắn vận công làm gì? nàng cảm thấy có chút nghi hoặc.

Chưa tới một khắc, người trên giường cũng đã xong việc. Hai thị vệ gấp vận cốt chớ đã mỹ mãn hoàn thành nhiệm vụ công tử giao phó, dọn xong thân thể mềm mại của nhị nữ, bọn họ vội vàng mặc quần áo cùng Phó Lệnh Nguyệt rời khỏi nội gian.

Bên ngoài ánh nến đã được thấp sáng.

Vì để do thám nghe thấy, Phó Lệnh Nguyệt cùng hai thị vệ mặt đầy hồng quang, tâm hoa nộ phóng chơi bài ngà, đến khuya, ba người mới tự tìm chỗ ngủ

Đã một canh giờ trôi qua, trong nội gian vẫn không có tiếng vang nào. Hành động của Viên Li quỷ dị như thế, rốt cuộc hắn đang làm gì vậy?

Phó Lệnh Nguyệt không thể nào ngủ được. Mật thám không thể không hiếu kỳ, Triệu Thực đã dạy bảo như vậy. Mật thám phải khống chế tính tò mò, Triệu Thực cũng bảo như vậy.

Phó Lệnh Nguyệt cố chờ thêm nửa canh giờ mới chậm rãi ngồi dậy. Có lẽ chuyện Viên Li muốn vụng trộm làm cũng đã làm xong rồi. Nàng muốn đi vào nhìn một cái, dù sao nàng cũng là ám vệ mà triều đình phái tới giám thị Tả quân phủ, đối với những chuyện quý dị như thế, nàng có thể không báo cáo với bề trên nhưng mình tuyệt không thể không biết gì.

“Ta vào xem công tử” Nàng nhỏ giọng nói với Hải Thanh, Hải Long, đẩy cửa đi vào

Bên trong không thấp nển, chỉ có ánh trăng mờ nhạt

Phó Lệnh Nguyệt rất nhanh đã nhìn thấy Viên Li. Hắn vẫn ngồi xếp bằng ngồi vận công cạnh chân tường,

Phó Lệnh Nguyệt rất kinh ngạc, lập tức gia tăng cước bộ, chậm rãi đi tới chỗ hắn

“Đại công tử, là ta.” Nàng nhẹ giọng ngồi xuống trước mặt hắn.

Nương theo ánh sáng, Phó Lệnh Nguyệt nhìn thấy trán Viên Li đổ mồ hôi, thân mình của hắn hơi rung động

“Người sao vậy?” nàng thấp giọng kinh hô, tay còn chưa đụng vào trán hắn, nàng đã cảm nhận được nội lực nóng hổi cuộn cuộn. Hắn thế mà lại bức công suốt hai canh giờ, không muốn sống nữa sao?

“Người trúng độc sao?” Phó Lệnh Nguyệt không dám đụng vào hắn, thấp giọng an ủi “nếu người trúng độc, chỗ ta có Băng kinh nha” nàng nhanh chóng lấy Băng kinh nha trong cổ áo ra. Thật tốt quá, nàng rốt cuộc có thể trả nợ hắn rồi “người chờ, ta lập tức mài cho người” nàng đứng dậy đi đến trước bàn

“Không cần” Phía sau vang lên thanh âm nặng nề.

Phó Lệnh Nguyệt vội quay lại, đã thấy Viên Li nhắm chặt hai mắt, cau mày, dùng vẻ mặt ý bảo nàng nên mau rời đi

“Không cần ngưng ngừng, khi trước là ta thiếu người, giờ phải trả” Phó Lệnh Nguyệt cười hắn đã tới mức này mà còn sĩ diện

“Không cần. Đi đi, người đừng đến quấy rối” Viên Li trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói

“Người còn bức công tiếp tục, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng” Phó Lệnh Nguyệt biết các quý công tử da mặt mỏng, suy nghĩ trong lòng không đồng nhất, mình vẫn nên chủ động thì tốt hơn. Nàng lập tức rút chủy thủ trong giày ra “mài nhanh lắm, ta sẽ cho người uống, hai ta sau này không ai thiếu nợ ai nữa”

“Không phải độc dược” Viên Li bị nàng quấy rối, không thể vận công được nữa, cố nén không phát tác “cô

nãi nãi, tỉnh ngài mau ra ngoài đi”

“Không phải độc được?” Phó Lệnh Nguyệt ngừng tay ‘Đại công tử, ngài xem ta là kẻ gốc sao?không phải độc được thì là cái gì?ngươi vận công lâu như vậy là muốn bức cái gì ra ngoài?’ nàng khinh thường châm biếm

“Nếu ngươi không đi, có tin ta giết ngươi hay không?” Viên Li đột nhiên trở nên hung dữ

“Bức công hơn hai công giờ, Đại công tử hiện tại thân thủ của ngài...chỉ sợ ngay cả con thỏ cũng không giết được. Ta là hảo tâm giúp ngươi thôi’ Phó Lệnh Nguyệt cười nhạt

“Thực sự không phải độc được” Viên Li phiền muộn cắt ngang lời nàng ‘nếu ngươi muốn giúp ta thì nhanh đi ra ngoài đi’ về mặt của hắn còn rất thực sự

“Được rồi...” Phó Lệnh Nguyệt cảm giác hắn không nói dối “vậy, ngươi muốn bức cái gì ra ngoài? Ngươi nói xong ta sẽ đi”lòng hiếu kỳ của nàng chưa được thỏa mãn ah

“Ta là bức...”Viên Li thật bất đắc dĩ, lại sợ không nói sẽ không thể tiến bước ôn thần này được. Hắn nghiêng rằng phun ra hai chữ “xuân được”

“Xuân được?” Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc hô nhỏ ‘xuân được mà ngươi lại cổ bức nó ra?’ nàng thật không hiểu được “ngươi trúng xuân được sao lại đánh ngất các nàng, trực tiếp thượng...”

“Không liên quan tới ngươi, ngươi đừng quan tâm’ Viên Li hung hăng liếc nàng một cái “nghe xong rồi thì mau đi đi”

Phó Lệnh Nguyệt ngồi xổm xuống, nhất thời có chút tỉnh ngộ. Hèn chi Công Thừa tước gia kia nửa đường lại ngăn các nữ ám vệ lại, hắn hạ xuân được trong thức ăn, lão hoạn quan này nhất định có ý đồ khác. Nhưng cũng không đúng lắm. Đường là thế tử Ngũ quân phủ, ngủ với nữ nhân thì có gì đâu. Vốn là xương cơ ca nữ, cũng không phải là hoàng hoa khuê nữ, ngủ thì ngủ thôi, đáng giá để Viên Li dùng hết sức bức được ra sao? hành động rất mâu thuẫn

Chẳng lẽ là? Phó Lệnh Nguyệt đánh giá người trước mặt, hắn vẫn còn nghĩ tới lễ nghĩa liêm sỉ sao? Không đúng, Viên Li này độc không được mấy cuốn sách, ngày thường nhìn hắn lỗ mãng như vậy, không phải là người có nội tâm đứng đắn gì...

Chẳng lẽ thân thể nữ nhân này có độc? nghĩ tới đây nàng tự cười mình. Cũng không đúng, Hải Thanh, Hải Long vẫn đang êm đẹp khỏe mạnh ah.

Nếu vậy là sợ Đan tước gia dùng cái này để áp chế hắn?cũng không đúng, hắn đã bảo Hải Thanh, Hải Long tạo ra hiện trường ngụy nữ..

Người này nhất định đang tính toán gì đó. Phó Lệnh Nguyệt đoán không ra, nghĩ không ra, trong lòng cảm thấy rất khó chịu

“Người..cần gì phải khổ như vậy chứ” Phó Lệnh Nguyệt ngồi xuống, thay đổi phương thức, nói lời khách sáo “ở chỗ này ngủ với mấy nữ nhân kia, truyền đi cũng không mất thanh danh mà Đan tước gia cũng không làm được gì người” nàng cố ý dong dài khuyên nhủ hần “huống chi đã có sẵn nữ nhân làm giải được, cần gì chính mình chịu tội chứ. Bức công suốt hai canh giờ, người mất nhiều hơn được ah. Vả lại với công lực của người, đã hai canh giờ còn chưa bức hết được ra,có thể thấy được này rất ác độc. Người vẫn nên thương các nàng...”

“Câm miệng” Viên Li rốt cục không nhịn được nữa “Ngưng Hương sơn trang không đơn giản như người nghĩ, người đừng ở đây cản trở”

“Đừng nhúc nhích, ta xem mạch tượng cho người” Phó Lệnh Nguyệt vươn tay, xem mạch cho hần

Không ngờ Viên Li phản ứng rất lớn, xoay người, một tay đẩy nàng

“Người không đi, ta đi!” Hần cố hết sức đứng dậy, loạng choạng tính đi ra ngoài

Phó Lệnh Nguyệt vội ngăn hần lại. Tiểu tử này đúng là sĩ diện hại thân. Xem ra hần không muốn ngủ với hai nữ nhân xa lạ kia. Đúng rồi. Đáy lòng của nàng đột nhiên vừa động, không phải là dùng việc nam nữ để giải xuân được sao? Viên Li không muốn chạm vào nữ nhân ở Ngưng Hương trang thì chạm vào nàng, nàng cũng là nữ nhân mà.

Phó Lệnh Nguyệt bỗng nhiên thấy hưng phấn, vừa lúc nghi vấn của nàng về chuyện nam nữ còn chưa được giải đáp. Đây đúng là cơ duyên trời ban, nam nhân đưa tới cửa ah...

“Nếu người ngại chạm vào các nàng sinh ra phiền toái thì ta sẽ làm giải được cho người’ nàng tràn đầy vui mừng, xung phong nhận việc

Viên Li nghe vậy ngăn người, trừng to mắt nói “người...người có ý gì?”

“Bổn cô nương xuất mã, người nên yên tâm đi’ Phó Lệnh Nguyệt lập tức cởi bỏ xiêm y của mình ‘ám vệ nhà khác không được nhưng may mắn là ta có mặt ở đây”

“Người không cần tự cho là thông minh” Viên Li mặt mày run rẩy “mau đi ra đi” hần nghiêng răng quát khê, thân thể gắt gao dựa vào góc tường, không thể lui được nữa

Còn giả vờ. Phó Lệnh Nguyệt thầm chế giễu hần, có lẽ trong lòng đang vui muốn chết đi.

Nghĩ lại đi, Đan tước gia không cho các thể tử mang nữ nhân trong phủ đi cùng, chẳng phải nói mang nữ

nhân bên ngoài sẽ làm hỏng việc của Tước gia sao. Nàng chính là giải được tốt nhất. Viên Li không ngốc, hẳn nhất định cũng biết.

Phó Lệnh Nguyệt tà tà cười, chậm rãi tới gần

Một hòn đá ném chết hai chim. Đêm nay không chỉ giải đáp nghi hoặc trong lòng nàng, còn trả được món nợ đã khiến Viên Li mất vị trí phò mã. Nàng không còn nợ hẳn nữa. Quả thật rất thích hợp

“Tự cho là thông minh? Ta hiện tại thông minh hơn ngươi nha” nàng ôm cổ hắn, dán người mình lên

“Đừng hồ nháo” Viên Li thề nhưng còn lảng tránh. Tuy khí lực của hắn rất suy yếu nhưng hai tay khoanh chặt trước người, tạo nên vương bận

Phó Lệnh Nguyệt tức giận, xú nam nhân này, lâm trận còn giả bộ, chẳng lẽ muốn nàng dùng sức mạnh? Nàng đưa tay kiềm chế hai tay hắn, lập tức vận công phân cao thấp, cứng rắn cho hai thân thể dính lấy nhau

Cường liên cường! cơ hội hôm nay khó có được, nàng quyết tâm phải làm cho bằng được

Lại bò lên, không tin không xé rách mặt nạ dối trá của hắn. Nàng chui vào lòng hắn, hung hăng ôm lấy cổ hắn, cắn lên môi hắn. Hắn ra sức trốn, nàng ra sức đuổi. Nàng như bạch tuộc dính lên người hắn, đè hắn lại, cố định hắn, thuần phục hắn. Nàng mở khớp hàm của hắn, tham lam chui vào miệng hắn.

Cơ thể của hắn càng run mãnh liệt hơn. Hắn rốt cuộc không phản kháng nữa, điên cuồng đáp lại

Hai người hung hăng quần quýt lấy nhau. Không có ôn nhu kiều diễm, không có tình chàng ý thiếp, hai người như hai sãi lang khốn thú đấu với nhau, cùng phát tiết

Phó Lệnh Nguyệt chiến đấu hăng hái, có kinh nghiệm thực chiến từ Phương Diệu Tổ, nên nàng hôn cũng thành thạo hơn. Có câu một hồi sống, hai hồi quen, nàng hiện tại không còn xa lạ đối với chuyện nam nữ nữa.

Nhưng mà xuân được trong người Viên Li không có nhiều ôn nhu và kiên nhẫn. Tay hắn lập tức thâm nhập vào trong xiêm y của Phó Lệnh Nguyệt. Tay của hắn hoàn toàn khác với Phương Diệu Tổ, không ôn nhu, không dẫn dắt, chỉ đơn thuần xoa nắn xả giận, hung hăng chà đạp

Bất thành linh làm cho Phó Lệnh Nguyệt có chút không thích ứng được. Nàng đang muốn kháng nghị, không ngờ Viên Li lại trực tiếp hành động. Không biết hắn lấy đâu ra khí lực, đột nhiên phản thủ, xoay người đè lên người nàng.

“Ngươi nhẹ một chút” Phó Lệnh Nguyệt bị đau, lập tức kháng nghị

“Người tự tìm, xứng đáng” Viên Li cảm giận đáp trả, khẩu khí còn rất bất mãn

Nàng bị hắn đặt xuống vị trí hắn vừa ngồi, cảm thấy sau lưng nóng bức khó chịu. Nam nhân này, hắn không chút khách khí mà nắm bắt thân thể nàng, phát tiết ứ đọng của hắn, không hề để ý tới phản ứng của nàng. Nam nhân này là một dã thú. Cảm giác tuyệt vời Phương Diệu Tổ để lại cho nàng trong chuyện này đã tan thành bọt nước. Nên làm thế nào? kinh nghiệm thực chiến nửa đời của nàng giờ phút này một chút cũng không dùng được

Viên Li không cho nàng cơ hội tự hỏi cũng không cho nàng thời gian phản ứng. Hắn tách hai chân nàng ra, không đợi nàng có phản ứng đã động thân đi vào

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên cảm thấy đau đớn kịch liệt, thân thể như bị xé rách, theo bản năng hét âm lên.

Lúc này bên ngoài độ nhiên vang lên tiếng bước chân bối rối

36. Quyển 2 - Chương 13: Tàng Bảo Các

Công tử! Sao...” Hải Thanh, Hải Long nghe tiếng liền đi vào nội gian, lập tức sững sờ như hóa đá

Phó Lệnh Nguyệt vô cùng quẫn bách, tuy Viên Li đã che khuất hơn nửa thân người nàng nhưng bị người ta nhìn chằm chằm lúc sinh hoạt vợ chồng, nàng vẫn không quen.

Hai người kia đầu lưỡi như bị dính lại, vội quay về, không dám thò đầu vào nữa.

Viên Li lại tiếp tục triển khai thể công, hắn đi thẳng vào vấn đề, bắt đầu bẻ gãy, nghiền nát...

Cảm giác này như bị đao chặt, kéo cắt, lửa thiêu. Phó Lệnh Nguyệt cố nén một lát nhưng vẫn không nhịn được la lên “người, hỗn đản, không thể nhẹ một chút được sao?” Ở Mất Hồn điện chưa từng thấy nam nhân hung ác như vậy

“Xứng đáng!” thở hổn hển nhưng không có giấu hiệu nhẹ nhàng hơn, tần suất càng lúc càng nhanh, ngữ khí cũng nồng đậm trào phúng “người tự tìm, giờ hối hận đã muộn rồi”

Cảm thú này. Phó Lệnh Nguyệt vừa tức vừa giận lại vừa đau, ai biết chuyện nam nữ tuyệt vời trong truyền thuyết lại bị hắn làm ra như vậy. Nàng liều mạng cắn môi, hung hăng quyết định, nàng thà đau chết cũng không để hắn cười nhạo nữa. Nàng cứng rắn chịu đựng

Thân thể Viên Li rất cường tráng, lại là người tập võ từ nhỏ, còn ăn xuân dược... Phó Lệnh Nguyệt bị giày vò, móng tay của nàng đều gãy, sắc mặt rất khó coi, thân thể của nàng cũng ngày càng cương trực...

“Dắt tay nhau vào màn trướng, xấu hổ cười thối tất đèn, kim khâu phá nhụy hoa đào, không dám cao giọng nhú mày” lúc này trong đầu Phó Lệnh Nguyệt chỉ là câu cuối của diễm thi. Đau quá, trách không được lại nói kim khâu phá nhụy...Nàng cuối cùng cũng nhin không được mà kêu thành tiếng

“Tật xấu nhiều như vậy, người không phải là lần đầu tiên chứ?” Hắc phiến muộn dừng lại, không khách khí cười nhạo

“Lần đầu tiên cái đầu người” Phó Lệnh Nguyệt vừa nghe vậy đã nổi giận ‘ai nói ta là lần đầu tiên. Bỏ cô nương ngủ với vô số nam nhân, đếm không kể xiết’

Viên Li gạt đầu tỏ vẻ khâm phục, tiếp tục hành động.

Không biết qua bao lâu, tất cả mới rốt cuộc kết thúc.

Cảm giác nặng nề đã rút đi, Phó Lệnh Nguyệt chỉ cảm thấy lúc này dưới thân chết lặng một mảnh. Thân thể của nàng rất nóng nhưng lòng của nàng không hề cảm thụ được chút ấm áp nào.

Đêm đầu cứ vậy mà xong, ngoại trừ đau thì vẫn là đau

Viên Li dựa người qua một bên, không lưu tình chỉ để lại cho nàng cái bóng lưng.

Phó Lệnh Nguyệt khe khẽ thở dài, qua đêm nay, hai người bọn họ hoàn toàn thanh toán xong nợ nần

Phó Lệnh Nguyệt cố sức đứng lên, không quên nương theo ánh trăng mà quan sát dưới thân. Sao không có máu?nàng xác nhận xong, kinh ngạc kiểm tra tiết khớp của mình. Nàng nhìn thấy một chút huyết sắc. Đây là máu tử nữ của nàng sao? có một chút, đứt quãng...

Vết máu này lại hợp thành như một đồ án. Nàng đột nhiên cảm thấy buồn cười, nếu thêu lên, còn cho là Thất Tinh Bắc Đẩu ah...

“Nghe nói Thần nữ lúc ân ái sẽ có khác thường”

“Tuổi cũng cỡ như người”

Lúc này trong đầu nàng chỉ toàn là những lời của Triệu Thực về cảnh ân ái của Thần nữ. Liệu nàng có phải là Thần nữ của Tiền Lương?

Phó Lệnh Nguyệt có chút chột dạ liếc nhìn Viên Li. Nam nhân này giống như đã ngủ, không nhúc nhích cũng không thèm để ý đến nàng.

Nàng khoanh chân vận khí kiểm tra lục phủ ngũ tạng của mình, không có gì khác thường. Nàng cởi bỏ xiêm y xem kỹ toàn thân mình, cũng không có gì dị thường. Chỉ mong mình không phải là thần nữ gì đó. Phó Lệnh Nguyệt lúc này mới hơi buông lỏng tinh thần.

Lại xoay mặt thoáng nhìn Viên Li, cơn tức của nàng lại bộc phát. Nàng hung hãn vỗ vai hắn, mắng một câu cho hả giận ‘nhìn bộ dáng như sắp chết của ngươi kìa. Rốt cuộc là thế nào hả?’

Hắn bị đau, rên một tiếng nhưng vẫn không để ý tới nàng

“Ta cũng coi như đã cứu ngươi một mạng, ngươi ít nhất phải nói gì đi chứ” Phó Lệnh Nguyệt tức giận đưa tay xoay hắn lại. Nàng không còn nợ hắn nữa, không cần phải khách khí với hắn.

Nhưng nường theo ánh trăng, nàng đột nhiên nhìn thấy trong ánh mắt của hắn chất chứa nỗi lòng. Trống rỗng, tuyệt vọng, đau thương...rất giống như hoàng hoa khuê nữ đang hoàng bị giày xéo xong, không còn can đảm muốn sống nữa.

Phó Lệnh Nguyệt sợ ngây người. Bàn tay nàng nắm tay hắn như đột nhiên bị phỏng, vội rút trở về

‘Cảm ơn...”Viên Li chậm rãi chuyển động tròng mắt, thanh âm trầm không “ta không sao...”hắn suy yếu nói, chậm rãi đứng dậy

Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn

Viên Li mơ hồ đi về phía trước, sâu kín liếc qua gương đồng bên cửa sổ, đột nhiên ngây ngẩn cả người, thất thanh la lên ‘ah’

Bên ngoài vang lên âm thanh, ngay sau đó lại im bặt, không có động tĩnh gì. Hai người kia không dám tùy tiện đi vào nữa, cứ do dự đứng ngoài rèm cửa

“Ngươi sao vậy?” Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy căng thẳng, tiến lên trước, khẩn trương hơn cả đương sự “chuyện gì?”

Viên Li ngơ ngác nhìn mình trong gương, quan sát trái phải, còn lại gần để xem. Xem xong, còn chải mái tóc đã hỗn độn rồi cúi đầu quan sát xiêm y cẩn thận

“Không có gì mà” Phó Lệnh Nguyệt cũng đánh giá cao thấp toàn thân hắn, nhìn chằm chằm Viên Li “ngươi rốt cuộc làm sao vậy?”

Không có thay đổi gì

Về mặt Viên Li rất quái dị. Hắn có chút khó có thể tin, nhìn mình lại nhìn Phó Lệnh Nguyệt

“Người mau trở về nghỉ ngơi đi” hắn nghiêm mặt nói “ngày mai là đại thọ sáu mươi của Công Thừa tước gia, phải tập trung tinh thần”

“Dạ” Phó Lệnh Nguyệt không hiểu ra sao, nhỏ giọng rời đi

Xóc rèm cửa lên, nàng nhìn thấy hai khuôn mặt

‘Phó đại nhân...”Hải Thanh, Hải Long xấu hổ cúi đầu lảng tránh, vội quay về ghế nằm của mình, không nói gì

Phó Lệnh Nguyệt cười khổ lắc đầu, cũng nằm xuống ngủ

Sáng sớm hôm sau vừa tỉnh lại đã có nha hoàn trong sơn trang xếp hàng ngoài cửa chờ truyền lời hầu hạ

Phó Lệnh Nguyệt vén rèm nhìn, thấy Viên Li đang ôm hai vị phi tiên nương tử ngủ say. Nàng vẫy tay với thị nữ đi sau “công tử còn chưa tỉnh, e là phải chờ một thời gian nữa”

Một thời gian này kéo dài đến giờ ty, Viên Li và hai vị phi tiên nương tử mới thức dậy. Mọi người tùy tiện ăn chút gì rồi chuẩn bị tham dự yến tiệc buổi trưa

Ra khỏi Thính Vũ các, Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy ánh mặt trời chiếu lên người có cảm giác hòa thuận, vui vẻ, thích ý. Yến tiệc mừng đại thọ sáu mươi của Công Thừa tước gia được thiết lập tại Thiên Tâm các ở Lăng Tiêu cung, cũng không xa lắm, mọi người vừa vận tản bộ mà đi

Mới đi vài bước, Phó Lệnh Nguyệt liền nhìn thấy tổng quản đã đưa bọn họ lên núi. Hắn mang theo một đại đội gã sai vặt, bao quanh tường viện Thính Vũ các, mồ hôi như mưa, không biết là đang đào cái gì

Viên Li nghi hoặc dừng bước

“Thủ hạ đi xem thử” Phó Lệnh Nguyệt ôm quyền, đi về phía bên kia

Dùng đạo dưới chân nàng, vùng đất hai bên đều bị rải vôi trắng, xa lộ lộ ra bùn đất. Đó là...nàng chăm chú nhìn kỹ, đúng là một tầng kiến rất dày

“Quân gia” quân gia nhìn thấy Phó Lệnh Nguyệt liền tươi cười tiến lên chào hỏi. Hắn khách sáo tả chần hừ che, chính là không muốn cho nàng nhìn kỹ

Phó Lệnh Nguyệt cũng mặc kệ hấn. Nàng nghiêm mặt, đưa tay đẩy hấn sang một bên.

Thì ra đám sai vặt đang bận rộn che lấp đám tiểu trùng chung quanh Thính Vũ các. Nơi nào đã xử lý xong thì lại rải vôi, sau đó chở đi một xe xác kiến côn trùng. Chỗ chưa xử lý xong còn đầy thân sâu xác kiến, làm người ta ghê tởm không thôi

“Đây là chuyện gì?” Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc lớn tiếng răn dạy “nơi này sao lại có nhiều sâu như vậy? công tử nhà chúng ta sao có thể ở một nơi như thế này?”

“Thứ tội! xin thứ tội” quản gia vội vàng nhận lỗi “trước giờ chưa từng có như vậy. Có lẽ là do quý nhân đến đây, quý khí đã thu hút bọn sâu kiến đến. Chúng nô tài lập tức thu dọn xong, nếu không sẽ đổi cho thể tử gia một nơi khác”

“Quên đi.” Viên Li từ xa lên tiếng.

“Thu thập sạch sẽ!” Phó Lệnh Nguyệt trừng mắt nhìn quản gia, ra lệnh

“Nhất định, nhất định” quản gia gật đầu như già tởi “nếu có còn chút gì khiến thể tử bất mãn, ta mang đầu tới gặp”

Khi mọi người đến Thiên Tâm các, thời gian cũng vừa lúc. Trừ bỏ Trần vương Lý Thành Khí chưa tới, bốn vị thể tử Đô đốc phủ, nghĩa tử hiền tôn của Đan tước gia, sứ giả các châu các phủ đều đã tề tựu đông đủ

Ngô Gia ban được mời từ kinh thành đến đang ở sân khấu diễn kịch, nha hoàn, sai vặt trong Ngưng Hương sơn trang đi lại liên tục, khẩn trương, tất bật cho bữa tiệc

Tuy nhiên tiệc ban ngày không có gì thú vị.

Vì Hoàng thượng có chỉ thay trầm làm việc mà Trần vương Lý Thành Khí đã thay triều phục vương gia, Đan Sa Đình cũng bày nghi thức tiếp giá.

Thay vì nói Trần vương Lý Thành Khí đến làm cho sinh thần của Đan tước gian thêm phần long trọng thì nên nói sinh thần của Đan tước gia đã làm cho Lý Thành Khí nổi tiếng toàn thiên hạ. Nghi thức hoàn thành, mọi người chỉ còn nhớ tới một câu ‘thay trầm làm việc’, biết đến Đại Tề còn có một vị Trần vương

Tiệc tối mới là phần quan trọng của sinh thần, chỉ có khách nhân tôn quý nhất, thân cận với chủ nhân mới được vào ban. Địa điểm tổ chức buổi tiệc cũng từ Thiên Tâm các đến Quan Lan tàng bảo các giữa rừng trúc.

Đều đã được gia phụ dặn dò phải thể hiện thành ý kết gia, thể tử Ngũ quân Đô đốc phủ vốn cũng muốn ở lại thêm mấy ngày, vừa nghe Đan tước gia vì muốn giữ khách ở lại mà mở Quan Lan tàng bảo các liền vô cùng xúc động, đương nhiên đồng ý ở lại

Nghe đồn nơi này là nơi tàng trữ bảo vật của triều đình Tiền Lương, dù là người trong giang hồ hay trên triều đình đều muốn nhìn thấy một lần. Chỉ có một mình Trần vương Lý Thành Khí rời khỏi Ngưng Hương sơn trang, người ta dù sao cũng là một vương gia, không thể tỏ vẻ tham tài. Cuối cùng có thể được xưng là khách nhân tôn quý, có thể tiếp tục ở lại sơn trang quấy rầy Đan tước gia thật ra cũng chỉ có thể tử Ngũ quân Đô đốc phủ

Khi đi vào Quan Lan cốc, mọi người mới phát hiện tiệc tối mà tất cả mọi người chờ mong thực ra chỉ là một bữa tiệc nhẹ.

Đầu tiên là ý cảnh thay đổi, không phải là bảo điện thiên cung xa hoa lãng phí, hoa mỹ tranh cầm mà là ôn tuyền ẩn hiện giữa rừng trúc trong ánh tà dương. Thức ăn cũng thay đổi, không phải là ngự yến tiên triều, tiên lý hùng phiến mà là rau xanh, đậu phụ... Ngay cả người hầu hạ cũng không còn là phi tiên nương tử xinh đẹp mà là tiểu đồng áo xanh

“Chưng lấy cỗ linh chi, nhuận lấy lễ tuyền, hi lấy ánh sáng mặt trời, tuy lấy ngũ huyền.” Đan tước gia đặc ý nhìn biểu tình kinh ngạc của thế tử Ngũ quân phủ ‘chư vị, mời’

Hắn làm mẫu trước, được đạo đồng hầu hạ cởi bỏ xiêm y, đi vào trong ôn tuyền

Phó Lệnh Nguyệt thấy các thế tử nghi hoặc châu đầu ghé tai, Viên Li thì mặt nhăn mày nhí, trong lòng âm thầm cười nhạo. Các vị thế tử từ nhỏ bị nuôi bên ngoài, đọc không được mấy cuốn sách, sao biết được tới thành ngữ Kê Khang chứ?

Nàng tìm cơ hội, nhỏ giọng giải thích bên tai Viên Li “Đan tước gia là đang nói tới Kê Khang dưỡng sinh. Dùng cỗ linh chi để ẩm áp, dùng cam tuyền để dễ chịu, dùng ánh sáng mặt trời tắm rửa thân thể, dùng âm nhạc hun đúc hồn phách. Hắn mời các người cùng vào ao”

“Dưỡng sinh?” Viên Li hừ một tiếng “có dưỡng thể nào cũng không sinh được, hắn cần gì phải...”

Phó Lệnh Nguyệt ngây người, nghĩ nghĩ một hồi muốn bật cười thành tiếng

Tiếp theo các thế tử Ngũ quân Đô đốc phủ đều trút bỏ xiêm y, ngâm mình trong ôn tuyền.

Sau mấy lời khách sáo vô nghĩa, cuối cùng có người cũng không nhịn được nữa. Cổ Sấm Xuân lên tiếng trước “Tước gia ah, ăn cũng đã ăn rồi, dưỡng sinh cũng đã dưỡng sinh rồi. Người nói xem Quan Lan bảo tàng các rốt cuộc là ở đâu?”

“Đúng vậy, đúng vậy. Chúng ta đang mời mắt chờ mong ah’ Tạ Bình An và Lưu Đắc Thắng cùng phụ họa

Đan tước gia tự đắc nở nụ cười “không biết lư sơn chân diện mục, chỉ duyên đang ở trong núi này”

Phó Lệnh Nguyệt nghe vậy liền ngăn người, kín đáo nhìn chung quanh, đều là núi đá con suối...làm gì có tàng bảo các nào?

‘Sẽ không ở nơi này chứ?’ Phương Quang Tông cười trêu ghẹo

“Phương công tử anh minh” Đan Sa Đình hài lòng vuốt cằm

“Nơi này?” Viên Li kinh ngạc mở miệng “bốn bề trống hoắc, chẳng lẽ giấu trong suối?”

“Viên công tử anh minh” ý cười của Đan Sa Đình càng đậm

Thừa dịp mọi người bàn tán, hắn phi thân lên trên ngan thạch, vận công phát chưởng đặt tại khối đá hình tròn bên trên, theo lòng bàn tay hắn xoay tròn, khối đá kia cũng chậm rãi di động...dần dần lộ ra một khối nhám thạch màu xanh thẫm

Đan Sa Đình quay lại trong ao, khởi động cơ quan, chỉ thấy cự thạch từ từ mở ra, lộ ra một bảo hộp thon dài

“Đây là hi thể trân bảo trước khi hoàng đế Tiền Lương mất nước bảo chúng ta nhất định phải mang ra ngoài”Đan tước gia cười nhìn mọi người, hai tay nhẹ nhàng mở nắp, chậm rãi lấy bảo vật ra

37. Quyển 2 - Chương 14: Trộm Đêm Khó Phòng

Phó Lệnh Nguyệt chăm chú nhìn, thấy bảo vật kia là một cuốn trục

Chữ viết? tranh hay bút tích tổ tiên? Trong lòng nàng có chút thất vọng. Mấy thứ này chỉ để tiêu khiển, văn nhân thi sĩ coi trọng nhưng sao có thể là chí bảo của tiền triều được chứ? Chẳng lẽ đây là tàng bảo đồ của cố đô?

“Chư vị, mời xem” Đan Sa Đình đặt cuốn trục lên thạch bích. Các thế tử cũng cảm thấy sinh nghi, lập tức im lặng nhìn xem.

Tiếc rằng không phải tranh mà là chữ nhưng nét mực lại không bình thường, mà là màu đỏ. Văn tự này đúng là dùng mực đỏ viết lên, chỉ có bốn câu “Vị thành hướng vũ áp khinh trần, khách xá thanh thanh liễu sắc tân. Khuyên quân càn tẫn một chén rượu, tây ra dương quan vô cố nhân” (tại Vị thành mưa buổi sáng thấm làn bụi nhẹ, nơi quá khách màu liễu xanh non, xin anh hãy cạn thêm một chén rượu nữa, khi đã ra khỏi cửa Dương quan về phía tây không có ai là cố nhân nữa) Ngay cả lạc khoản cũng không có

“Thơ này ta đã đọc qua” Tạ Bình An đột nhiên bật cười dữ dội ‘ta biết, là Đường triều, gọi...gọi...’ hắn

phần khởi khoe khoang học thức có giới hạn của mình, thịt béo trên người hần cũng chấn động theo cử chỉ của hần

“Thơ này thì có ai chưa đọc qua” Lưu Đắc Thắng khinh thường nói “ai viết lại không biết. Ta nói cho người, người viết bài thơ tên là Vương Bột”

Phó Lệnh Nguyệt đứng bên ngoài suýt chút nữa bật cười thành tiếng, không biết sao Vị Thành Khúc của Đại Đường Vương Bột, dù bút tích rồng bay phượng múa nhưng lại có chút quái gì, giống như người hạ bút gặp nhiều lực cản, thiếu phong vận linh khí. Đây mà là chí bảo tiền triều sao? rất khô hời

“Tiền Lương hoàng đế lệnh cho chúng ta dù chết cũng phải đem cái này ra ngoài, chỗ ảo diệu ở đâu? Chúng ta nghiên cứu mười năm cũng không nghiên ngẫm ra dụng ý trong đó” Đan Sa Đình cười gượng, thu hồi quyển trục, thả lại chỗ cũ “sợ sự thật là...chỉ chờ xuống dưới cửu tuyền, gặp lại chủ cũ mới có thể sáng tỏ”

Xem xong tác phẩm nghệ thuật xuất sắc này, dù Đan tước gia cổ động thế nào, năm người kia cũng không muốn cùng hần đến Phúc Thanh cung nghe đạo dưỡng sinh gì đó. Cả tối thiếu gì chuyện để làm, cần gì suốt đêm nghe lão lỗ mũi trâu giảng đạo

“Trở về” Đây năm người đồng loạt từ chối, mệt mỏi, chỉ muốn về Lăng Tiêu cung ngủ một giấc.

Khi Viên Li về tới Thính Vũ các đã là cuối giờ tuất.

Chủ tử chỉ ăn canh suông uống nước lã, thị vệ như Phó Lệnh Nguyệt, ăn uống lại càng đậm bạc hơn. Ăn không no, mọi người đều vội vã trở về phòng kiểm chút gì đó bỏ vào bụng. Nào ngờ vừa mở cửa phòng ra, đã thấy hai vị phi tiên nương tử đêm qua ở trong phòng.

Đệm giường đã chuẩn bị xong, khuê hương lượn lờ, màn buông thấp, ánh nến chập chờn. Xem ra....

“Viên công tử” hai mỹ nhân thấy chính chủ đến, không có tiến lên khoe khoang quyền rũ phong tình mà chỉ đứng yên, cúi đầu, nũng nịu nói “Thính Vũ các trong ngoài đều đã thu dọn xong, chúng ta lui xuống trước, nếu công tử có gì phân phó, sai quân gia đến Lăng Tiêu cung truyền Hương Mộng, Trầm Hàm là được”

Hai mỹ nhân liếc mắt ẩn ý, thướt tha rời đi

Viên Li nhìn theo bóng dáng các nàng, suy nghĩ một lát, đột nhiên lên tiếng “Hương Mộng, Trầm Hàm”. Hần nâng tay cười với nhị nữ, ý bảo: lại đây, hần có chuyện muốn nói

Nhị nữ hai mắt tỏa sáng, khẩu đầu đi tới lại chỉ nghe ‘chỗ các người có phi tiên tướng công không?’

Phi tiên tướng công? Hương Mộng, Trầm Hàm đưa mắt nhìn nhau. Biểu tình của Viên Li lại rất thực sự, hần còn đang chờ đáp án

“Công tử...tiểu quan nhi đều ở dưới thôn trang, Tước gia không cho triệu bọn họ đến, trễ như vậy sợ là...”Hương Mộng khó xử nói

“Vậy quên đi” Viên Li rộng lượng xua tay “các người về đi” hần xoay người, một tay gác lên vai Phó Lệnh Nguyệt

Phó Lệnh Nguyệt bị hần ôm vào lòng, đi nhanh vào phòng trong. Nàng không cần quay đầu cũng có thể cảm giác được bốn ánh mắt kinh ngạc đang nhìn mình. Hần xem nàng là gì chứ? Là tiểu quan nhi sao?

Xóc mạnh lên, Viên Li ngay cả cửa nhỏ cũng đóng lại

Muốn làm gì? Phó Lệnh Nguyệt dùng ánh mắt biểu đạt nghi hoặc và khó hiểu của nàng.

Viên Li thối tất nển, chỉ vào cửa sổ phía tây, vỗ nhẹ lên tay nàng

Phó Lệnh Nguyệt liền hiểu ra. Hai người lập tức tách ra, dựa vào vách tường mà đi, vòng quanh một vòng rồi tụ hợp, gật đầu. Trong phòng không có gì khác thường

Bên ngoài rất nhanh không có động tĩnh

Viên Li đi rồi, Hương Mộng và Trầm Hàm đương nhiên cũng rời đi, để lại Hải Thanh và Hải Long nhìn theo bóng dáng các nàng, hồi lâu mới không nguyện ý nằm xuống nghỉ ngơi

“Ám vệ đại nhân, bản công tử muốn làm một chuyện” Viên Li đột nhiên nhỏ giọng bên tai Phó Lệnh Nguyệt. Thanh âm của hần rất thành khẩn, thành thật

Phó Lệnh Nguyệt ngẩn ra, cười gượng, trào phúng nói ‘Viên công tử cố ý nói vậy, sợ là có chuyện gì khó muốn sai phải phải không?’

“Nhưng mà thiếu một bộ y phục dạ hành” nụ cười của Viên Li nhìn thế nào cũng thấy rất tà ác, hần vỗ lên vai Phó Lệnh Nguyệt “chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của ám vệ đại nhân ngài thôi”

Bả vai Phó Lệnh Nguyệt run lên, cảm giận trừng mắt nhìn hần

“Nếu Phó đại nhân không có năng lực thì quên đi” Viên Li thản nhiên nói

“Đại công tử, thỉnh chờ một chút” Phó Lệnh Nguyệt lập tức lên tiếng. Người này thật đúng không xem nàng là nữ nhân ah, nhiệm vụ gì cũng muốn nàng làm. Có điều ám vệ mà ngay cả nhiệm vụ đơn giản đó cũng không hoàn thành, nếu truyền đi, nàng sau này đừng hòng lẫn lộn trên giang hồ nữa

Đêm hôm khuya khoắc, không tiếng động, trăng sáng như gương, điện ngọc vô trần.

Phó Lệnh Nguyệt lén lút đột nhập vào chỗ ở của tôi tới tạt dịch trong sơn trang. Lạ nước lạ cái, nàng đi đâu mà trộm y phục dạ hành đây? Chỉ có thể nương theo ánh trăng, lấy đi một đôi giày và một bộ xiêm y

“Không trộm được y phục dạ hành. Đây là xiêm y của gã sai vặt trong Ngưng Hương sơn trang, ngài dùng tạm đi” Phó Lệnh Nguyệt đưa xiêm y cho Viên Li

Viên Li cong môi tiếp nhận “chọn rất vừa, thủ hạ của Triệu chủ làm việc đúng là không tệ. Ta ra ngoài một chuyến, người cứ ngủ ở đây đi”

Nhìn theo bóng dáng của hắn, Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên có cảm giác sợ hãi khó hiểu, liền nói ‘ta cũng đi’, lại bổ sung ‘thuận tiện giám thị người’. Ngay cả nàng cũng giật mình. Đây là làm sao? giống như rất lo lắng cho hắn

“Người cứ vậy mà đi sao?” Viên Li ngồi xuống đổi giày, cười nói “người lập tức biến ra y phục dạ hành đi, ta sẽ đưa người đi”

“Được” Phó Lệnh Nguyệt chính là chờ câu này. Nàng lưu loát bỏ đi ngoại bào, sửa sang y phục bên trong một chút là đã thành y phục dạ hành

Viên Li nhìn mà trợn mắt há mồm

“Đi thôi, đại công tử.” Đừng quên Phó Lệnh Nguyệt là loại người nào. Chuyện như vậy đương nhiên là chuyện nghiệp, lời vừa dứt, trên mặt cũng đã buộc xong khăn đen. Nàng đang chờ hắn ah

Viên Li đúng là đại khai nhãn giới

Quả nhiên Viên Li ban đêm đi dò thám, chính là muốn tới Quan Lan tàng bảo các

Phó Lệnh Nguyệt theo sau hắn, trong lòng cảm thấy buồn cười. Một thế tử phủ Tả quân Đô đốc mà lại có lòng hiếu kỳ y như mật thám. Ban ngày nhìn bảo bối hiếm lạ không được, buổi tối lại muốn tới nghiên cứu một phen...

Với nội lực của Viên Li, di dời thạch bích kia không phải là việc khó. Có điều cơ quan kia lại ở dưới ôn tuyền, nhất định phải xuống nước.

Hai người liền xắn ống quần, đi vào trong ôn tuyền. Thật ra đây chỉ là làm điều thừa, nên ướt cũng đã ướt

“Cái này có gì mà xem như bảo bối?” Phó Lệnh Nguyệt thấy Viên Li nghiêm túc nhìn cuốn trục kia, nhin

không được tới gần hỏi

“Người có đôi khi không giống người đi ra từ chỗ Triệu chủ” Viên Li liếc nhìn nàng một cái, tiếp tục cau mày nghiên cứu

Phó Lệnh Nguyệt ghen hòng. Nàng không giống người đi ra từ chỗ Triệu Thực? lời này có ý gì? nàng cảm giận trừng mắt nhìn hắn nhưng vẫn đem lời trong miệng nuốt lại. Cứ ghi lại, sau này sẽ tính sổ với hắn. Hiện tại nên nghiên cứu quyển trục này mới là chính sự. Nhìn đi. Nàng vẫn là một ám vệ có tố chất ah. Phó Lệnh Nguyệt nhin không được khâm phục thân. Thời khắc mấu chốt vẫn không chế được cảm xúc, không thể hiện yêu ghét, nàng có chỗ nào không giống người đi ra từ Triệu phủ chứ?

Nhẹ nhàng sờ nắn quyển trục một lượt, rốt cuộc Viên Li cũng phát hiện ra vấn đề. Hắn tinh tế nhìn vào kim hồng tự thể, vươn tay chỉ, đưa lên lưỡi, nhẹ nhàng xoa bóp

Hắn đang làm gì vậy? Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc nhìn Viên Li đặt ngón tay lên chỗ mực đỏ rồi lại bỏ vào miệng, sau đó thì ới ra ngoài

Phó Lệnh Nguyệt chau đầu lại nhìn “đây không phải là chu sa sao?” nàng vui vẻ phỏng đoán “phỏng chừng hoàng đế tiền triều dùng thứ này phê duyệt tấu chương, nhất thời quật khởi, tùy bút chép một bài thơ”

“Không phải chu sa,” Viên Li thản nhiên lắc đầu “Là chu phiêu.”

“Chu phiêu? Là họa liêu?” Phó Lệnh Nguyệt đưa tay sờ thử. Không đúng, sao lại cứng như vậy.

“Không phải họa liêu, là mực đóng dấu. Đi, trở về” Viên Li rất nhanh cuốn quyển trục lại, đặt vào trong hộp.

“Như thế nào?” Viên Li nâng tay lên khôi phục cơ quan “ trong lòng ngươi, ta là tên gốc sao?”

“Ha ha ha ha...” “Ha ha ha ha...” đột nhiên chung quanh ôn tuyền vang lên tiếng cười bén nhọn

Hai người trong ao giặt mình cả kinh, thân hình vừa chuyển đã lưng tựa lưng với nhau

“Khương thái công câu cá, lại có cá nguyệt mắc câu ah”

Dùng đầu gối để nghĩ cũng biết thanh âm này là của ai. Đại Tề Công Thừa tước gia Đan Sa Đình cũng chính là Tiền Lương ngự mã đại tổng quản.

“Mau tháo khăn che mặt cho chúng ta nhìn một cái” Đan Sa Đình ở bên ngoài ôn tuyền lên tiếng ‘chúng ta cam đoan thủ hạ lưu tình, sẽ không ngộ thương mạng nhỏ của các ngươi, nếu không...’

Phó Lệnh Nguyệt âm thầm kêu khổ. Hai bên chênh lệch quá lớn, nàng và Viên Li còn nửa người ở trong nước, cái chết này trốn không thoát rồi.

‘Chia ra’ Viên Li quyết đoán ra lệnh

Phó Lệnh Nguyệt cắn răng, không làm như vậy không được. Chỉ có thể đánh cược một lần.

Xem ra Viên Li không muốn để Đan Sa Đình biết thân phận. Bọn họ chỉ có thể tìm cách chạy đi. Nàng xiết chặt tay áo, tung ra yên phấn.

Bọt nước vừa động, hai người ăn ý nhìn về phía sau đỉnh đầu, chia nhau nhảy lên hai bên ngạn đài. Nhưng Đan Sa Đình giống như có mắt ở sau, vung chưởng lên, đánh về phía Viên Li

Phó Lệnh Nguyệt thầm kêu không xong, nàng đành phải giảm bớt lực lượng, người hạ xuống trong nước.

Đối mặt với chưởng phong lợi hại, Viên Li theo bản năng giơ tay lên ngăn cản.

Thật ra mọi người có thể đoán được, một chưởng này của Viên Li chỉ là châu chấu đá xe. Ban ngày, mọi người đã lĩnh giáo qua công phu của Đan Sa Đình, rất tà môn, nội lực của người bình thường ở trước mặt hắn, quả thực như muối bỏ bể

Thế nhưng chuyện bất ngờ đã xảy ra. Một chưởng của Viên Li lại đánh Đan Sa Đình bật trở lại. Chưởng phong đối chưởng phong lại khiến lão thái giám kia lão đảo

Phó Lệnh Nguyệt ngây dại.

Đan Sa Đình ngây dại.

Viên Li càng ngây dại.

“Xin hỏi đại danh các hạ” Đan Sa Đình không cười nữa, hắn đoán chính ôm quyền “là môn hạ phương nào, lộ nào?”

Viên Li nào dám báo danh, trong lòng hắn còn chưa hiểu được sao lại như vậy, hắn sao có thể chống trả lại được? thật quý dị. Chẳng lẽ ôn tuyền có thể áp chế công phu tà môn của Đan Sa Đình?

Lập tức tận dụng thời cơ, thừa dịp mà trốn chạy

“Ta chỉ tới quây rầy một lát mà thôi, còn mong Tước gia tha thứ. Cáo từ” hắn dùng ánh mắt nhìn Phó

Lệnh Nguyệt, ý bảo chia nhau trốn chạy

Nhưng Đan Sa Đình nhìn chằm chằm Viên Li không tha. Hắn căn bản không thèm để ý tới Phó Lệnh Nguyệt đang muốn bỏ đi, thậm chí đuôi mắt cũng không thèm liếc nhìn một cái

“Cao thủ quá trang, không chỉ giáo một hai chiêu, chúng ta chẳng phải uống công sao” Đan Sa Đình vận công, còn chưa dứt lời thân ảnh đã bay lên, ứng trả biến thức, lao thẳng tới chỗ Viên Li

Trốn cũng không thể, Viên Li chỉ có thể kiên trì. Một chưởng phóng ra, hắn không ngờ lại đánh tan thế tiến công của Đan Sa Đình. Nhìn hắn chật vật thối lui ba bước, Viên Li rốt cuộc có chút lo lắng

Thì ra nơi này thật sự là phúc địa. Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, có thể đánh ngã hắn, rời khỏi nơi này là tốt rồi. Viên Li lập tức phấn chấn tinh thần, bắt đầu phản công

Đan Sa Đình bị Viên Li điên cuồng tập kích, chỉ có chật vật chống đỡ, không có cơ hội hoàn thủ. Phó Lệnh Nguyệt vui sướng cầu nguyện, chỉ thiếu một chút...

Nàng sợ hãi phát hiện chưởng phong của Viên Li không như trước nữa. Một chưởng này của hắn lại mất cảm giác, chiêu thức tiếp theo cũng vậy. Chưởng phong không đánh đến chỗ Đan Sa Đình, không thể thi triển như vừa rồi nữa..

Cao thủ so chiêu, sai lầm trong nháy mắt chính là cơ hội xoay người.

Đan Sa Đình cảm thấy Viên Li thất thường liền dốc toàn lực ra tay

Nguy rồi!

Phó Lệnh Nguyệt vô kế khả thi, chỉ có thể tung yên phần bao trong tay. Một chưởng này, nếu Viên Li bị đánh chết thì nàng cũng không sống nổi

Nào ngờ Đan Sa Đình như có ngàn tay ngàn mắt, đã sớm có chuẩn bị, chưởng phong chuyển hướng, yên phần bao liền rơi hết vào trong nước.

Phó Lệnh Nguyệt cũng bị đào từ dưới nước lên. Nàng cảm giác nước suối như ngàn vạn con rắn xuyên qua tim, chỉ có thể dốc hết sức phản kích.

Mạng ta xong rồi. Nàng nhắm mắt chờ đợi.

Không có. Cảm giác gì cũng không có? Một hồi, Phó Lệnh Nguyệt nghi hoặc mở mắt.

Bên ôn tuyền chỉ còn lại một người. Không phải Đan Sa Đình mà là Viên Li

38. Quyển 2 - Chương 15: Đồ Cùng Chủy Gặp

Đan Sa Đình đâu?

Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc nhìn theo ánh mắt Viên Li, thấy Đan tước gia ngã xuống cạnh ao, đang giãy dụa

Tận dụng thời cơ, chạy mau. Hai người cực kỳ ăn ý, mặc kệ xảy ra chuyện gì, đây là cơ hội khó có được, bọn họ phải mau bỏ chạy mới là vương đạo. Vì thế hai người hoàn toàn không để ý tới hình tượng, dùng cả tay lẫn chân, lấy tốc độ nhanh nhất cướp đường mà chạy

Khi đã bình an ở trong nội gian của Thính Vũ các, hai người đều có chút hư thoát

‘Mau cởi xiêm y đưa cho ta’ Phó Lệnh Nguyệt thở hào hể, duỗi tay ra “ta sẽ giải quyết nó”

Đêm khuya nguyệt hắc phong cao, thích hợp để giết người phóng hỏa nhưng đêm nay ánh trăng rất sáng. Phó Lệnh Nguyệt cẩn thận đem trả xiêm y ướt, còn không quên thuận tay đốt lửa doanh sở bên cạnh. Một người đánh mất hoặc xiêm y bị ướt thì thật quý dị nhưng mọi người đều bị như thế thì tra vô đối chứng.

Xong xuôi mọi việc, xác định không có cái đuôi, bên ngoài cũng không có gì khác thường, Phó Lệnh Nguyệt vội vàng quay về Thính Vũ các

Viên Li mặc trung y dựa người vào giường, nghe tiếng vang bên cửa sổ liền cảnh giác hẳn

“Đại công tử, là ta.” Phó Lệnh Nguyệt vén màn đi vào ‘bên ngoài không có động tĩnh, lão hoạn quan kia cũng không đuổi đến đây. Ngài ngủ đi’ nàng nghe giọng bẩm báo, đưa tay cởi bỏ y phục dạ hành ướt sũng trên người. Không thể nhóm lửa, không thể đốt đèn, chỉ có thể tự vận công hong khô

Viên Li dừng một hồi, chậm rãi xuống giường, thông thả đi tới

“Ta làm cho” hắn cầm lấy xiêm y trên tay nàng

Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu

“Nhìn cái gì?” Viên Li lạnh lùng khoanh chân ngồi xuống “mau làm việc của người đi” hắn vận công, hỗ trợ hong khô

Phó Lệnh Nguyệt không biết phải làm sao. Tên vô lại thường xuyên châm chọc nàng giờ lại đột nhiên nổi lòng tốt mà giúp nàng. Phải nói lời cảm tạ sao đây? Nàng nghĩ thế nào cũng thấy không thích ứng, không được tự nhiên

“Còn không mau đi” Viên Li thấy nàng ngơ ngác, cau mày “người toàn thân đều là nước, ngồi đến hừng đông sao? đợi người tìm tới cửa sao?”

Phó Lệnh Nguyệt giặt mình ‘dạ’ rồi cúi đầu làm việc

Viên Li nói rất đúng. Nàng bị Đan Sa Đình đánh rơi xuống nước, từ trong ra ngoài đều ướt đẫm nhưng lại không thể cởi hết quần áo, trước tiên hong khô giày đã. Lúc thoát khỏi ôn tuyền, trong lòng nàng rất căng thẳng, tuy toàn thân ướt đẫm nhưng không thấy lạnh. Nay mọi việc đã xử lý tốt, bản thân cũng an toàn, thân mình cả nàng bắt đầu run lên. Thân thể của nàng vốn đã lạnh, huống chi giờ còn đang dính nước

Phó Lệnh Nguyệt cố kiềm chế, ép mình chuyển tâm vận công hong khô giày. Nhưng sự thật tàn khốc là nàng bị cái lạnh cắt ngang, khó khăn hong khô giày nhưng thân mình vẫn cứ run lên

“Người làm sao vậy?” Viên Li rốt cục cũng nhận ra nàng khác thường, cầm lấy tay nàng “sao lại lạnh như vậy?”

“Ta vẫn...như vậy...” Phó Lệnh Nguyệt răng đánh bò cạp ‘nhất là...dính vào nước’

“Thật sự là phiền toái” Viên Li căm giận ném trường bào trong tay, đưa tay xé trung y trên người Phó Lệnh Nguyệt

“Người muốn làm gì?” Phó Lệnh Nguyệt ngây người. Nàng theo bản năng đưa hai tay che ngực, né qua một bên

“Người còn thẹn thùng?” Viên Li nhướn mày kinh ngạc

“Người!” Phó Lệnh Nguyệt trừng to mắt, tức giận vô cùng

“Cái này không lạnh chứ?” Viên Li nhìn nàng, cười nói ‘rất tức giận sao?’ hắn chỉ vào ngực nói ‘người và ta...’

“Người...” Phó Lệnh Nguyệt giận đến não cũng đóng băng

“Không muốn lạnh chết thì mau cởi quần áo lên giường” ngữ khí của Viên Li không chút khách khí, nhìn biểu tình giận dữ của nàng, nói tiếp “sao? còn nhần nhớ nữa thì bản công tử không hầu hạ đâu. Ta là đang giúp người ah”

Phó Lệnh Nguyệt ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời Viên gia, đưa tay, bắt đầu cởi y phục trên người nhưng ở trước mặt xú nam nhân đáng giận kia, nàng thật không muốn làm như thế

“Sờ cũng đã sờ, làm cũng đã làm, giờ mới nhớ tới thẹn thùng sao?” Viên Li châm chọc

Phó Lệnh Nguyệt phẫn nộ. Nữ nhân đi ra từ Triệu gia đại viện sợ ai chứ, cởi thì cởi. Nàng thuận thực cởi hết xiêm y trên người mình

Viên Li chuyển tầm mắt qua một bên

Không có quần áo ướt đầm, nằm trong chăn gấm ấm áp, Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy thoải mái hơn, nhìn Viên Li hong khô quần áo của mình, trong lòng cảm thấy bồn khoăn

“Cám ơn ...” khi hần sức cùng lực kiệt ngồi trên giường, nàng thật lòng nói lời cảm tạ

“Ta thích bị ngược” Viên Li lười biếng liếc mắt nhìn nàng, đột nhiên nói ‘đừng nói...’

Phó Lệnh Nguyệt bị hần làm cho giật mình, có chuyện gì?

“Đừng nói...” Viên Li còn kẻ sát vào nàng, nghiêm túc nói

“Bộ dáng hiện tại của ngươi rất giống nữ nhân” hần thân mật nở nụ cười

Phó Lệnh Nguyệt thích nhất là những lời như vậy. Nàng nhếch miệng cười một lát liền phát hiện ngữ khí của hần không ổn.

“Ngươi” cảm kích chợt tan biến, lập tức đưa tay đẩy hần ra “ngươi miệng mồm y như mấy bà tám, không làm nữ nhân thật đáng tiếc”

“Sao còn lạnh như thế?” Viên Li trúng một chương của nàng lại nhận ra không thích hợp

“Kiến thức thô lậu” Phó Lệnh Nguyệt liếc hần một cái ‘bốn cô nương trời sinh bại hoại, chưa thấy qua sao?’

Viên Li đột nhiên đưa tay vào trong chăn. Phó Lệnh Nguyệt đang định kinh hô thì phát hiện hần đã ôm lấy nàng

“Ngươi muốn làm gì?” nàng gầm nhẹ. Nàng không muốn tiếp tục làm giải dục cho hần

“Yên tâm, ta đối với người không có hứng thú” Viên Li tức giận đáp trả, kiềm chế nàng. Tay của hắn ấm áp, chạm vào bên hông bóng loáng của nàng, tìm đúng huyết vị, đè ép xuống

Hắn thế mà...vận công sưởi ấm cho nàng?

“Ta không cần người quản!” Nàng giận dữ nói.

“Câm miệng!” Hắn lại đánh lên mũi nàng một cái

“Người.....”

“Đừng lộn xộn!” khẩu khí của hắn cực kỳ lạnh lùng.

Một dòng nước ấm chậm rãi từ eo cậu nàng dần dần chạy khắp toàn thân nàng.

Phó Lệnh Nguyệt cảm giận ghé vào giường, biểu tình trên mặt vặn vẹo nhưng trong lòng lại thấy ấm áp, ôn hòa...Người này thật đáng giận nhưng lại có chút dễ thân...

Sáng hôm sau, Viên Li theo thông lệ không dùng bữa sáng, ngủ đến khi mặt trời lên cao mới lệnh tỷ nữ Lăng Tiêu cung đưa cơm canh đến.

Ăn xong bữa trưa là có thể chào từ biệt xuống núi. Nghĩ tới không còn nhìn thấy lão thái giám bắt nam bắt nữ đáng sợ kia, tâm tình của Phó Lệnh Nguyệt liền vô cùng thư sướng. Không biết đêm qua lão hoạn quan kia thế nào? tất cả manh mối đều bị cắt đứt, lão thái giám nghĩ thế nào cũng sẽ không tra tới Tả quân phủ được. Nàng hồi tưởng lại tất cả chuyện đêm qua, cảm thấy không có sơ hở gì liên hoàn toàn yên tâm.

Bên ngoài trời trong nắng ấm, đoàn người ung dung bước vào Thiên Tâm các

Hôm nay cảnh sắc trên Ứng Dực sơn rất đẹp, rào bước trên sơn đạo, có khi mây mù phủ vào mặt, có cảm giác như lạc vào tiên cảnh.

Nhìn mái cong lập giác của Thiên Tâm các từ phía xa, chợt thấy có một người từ trong đình bát giác đi ra. Là Đan tước gia, Đan Sa Đình.

“Viên công tử” Hắn cười tủm tỉm chào hỏi “đêm qua ngủ có ngon không?”

“Không ngon lắm” Viên Li cười khổ đáp “đêm qua đột nhiên đau bụng vô cùng, vận công thế nào cũng không áp được. Ép buộc cả đêm đến hừng đông mới ngủ lại được”

Đan Sa Đình liếc nhìn Phó Lệnh Nguyệt, cười nói “nghe đồn thể tử Tả quân phủ lớn lên ở phiên bang, làm việc tiêu sái không kèm chế, hôm nay mắt thấy, chúng ta bội phục”. Hắn đến gần Viên Li, nói nhỏ ‘Viên công tử, chuyện này nên làm cùng nữ nhân, không nên tìm nam nhân thay thế, lâu dài sẽ ảnh hưởng thanh danh của ngài ở trên triều đình, không tốt lắm’

“Tước gia chỉ giáo cho?” Viên Li bất mãn nói ‘ham mê cá nhân của bản công tử không tới phiên người ngoài bình luận. Tước gia sao lại học người ở phố phường, tìm hiểu chuyện hậu viện chứ’

“Không phải, không phải,” Đan Sa Đình thấy hắn kích động vội giải thích ‘chúng ta chỉ là muốn lấy lòng thể tử, còn thỉnh thể tử cho chúng ta chút mặt mũi. Còn có...”hắn không hảo ý nở nụ cười “chúng ta vì chữ vị thể tử, chuẩn bị giục tình tán bí chế của Tiền Lương, sau khi cùng nữ nhân ân ái có cảm giác bay bổng như lên tiên nhưng nếu cùng nam nhân...sẽ bị tích khí trong bụng giống như đêm qua vậy”

“Tước gia nói cái gì?” Viên Li nghe ra lời hắn có thâm ý, nóng nảy nói “ngươi hạ được chúng ta? Trách không được đêm trước...”

“Giục tình mà thôi” Đan Sa Đình nháy mắt cười nói “công tử, nhất định hiểu mà...”

“Ngươi...”Viên Li vừa yêu vừa hận. Hai người phía trước ngươi một lời, ta một lời, vui giận đều có...

Phó Lệnh Nguyệt theo sau, trong lòng thầm mắng, Viên Li rõ ràng ân ái cùng nữ nhân, thế mà hắn nói chuyện cùng Đan Sa Đình cứ y như thật. Chẳng lẽ hắn thực sự đau bụng cả đêm? Chẳng lẽ nàng không phải là nữ nhân?

Chính sảnh Thiên Tâm các, tiệc từ biệt, khách vào chủ đều tấn hoan.

Sau một hồi khách khí, khách chào từ giả, chủ ra sức níu giữ.

Lúc này một gã sai vặt vội vàng đi vào, thần sắc kích động, cước bộ bối rối, ghé vào tai Đan Sa Đình thì thầm gì đó mà sắc mặt Đan tước gia thay đổi

Xảy ra chuyện gì? mọi người chưa bao giờ thấy Đan tước gia sợ hãi như vậy. Mọi người lập tức im lặng, ngừng động tác, thân thiết nhìn về phía chủ tọa

Đan Sa Đình phát tay với gã sai vặt,lại bảo đào kép trên sân khấu rút lui. Đợi hết thấy an tĩnh lại, sắc mặt của hắn trở nên ủ dột

Các thể tử Ngũ quân Đô đốc phủ bị ánh mắt âm lãnh của hắn quét qua một vòng, cảm giác da đầu run lên, không biết ruột cuộc đã xảy ra chuyện gì

“Chữ vị thể tử gia’ Đan Sa Đình âm trầm lên tiếng ‘đêm qua, Quan Lan bảo tàng các của chúng ta đã bị

trộm”

Mọi người đều sững sốt. Viên Li và Phó Lệnh Nguyệt cũng không ngoại lệ, không biết lão hoạn quan này còn có chiêu trò gì

“Chúng ta cất giấu chí bảo của Tiền Lương suốt mười năm, mãi tới hôm qua lấy ra cho mọi người xem quyền trục kia thì bị trộm”

Mọi người kinh hãi, tiếp theo thì châu đầu ghé tai. Thật khó lường, ai có thân thủ cao tới mức vào Quan Lan các trộm quyền trục?

Viên Li và Phương Quang Tông thì thầm to nhỏ với nhau. Trong lòng Phó Lệnh Nguyệt càng thêm nghi hoặc, không biết lão thái giám nói thật hay giả

“Chúng ta ở đây, trước bồi lễ với chư vị thể tử trước’Đan Sa Đình đột nhiên đứng dậy, đoan chính ôm quyền nói với năm người ‘thỉnh năm vị ở lại Lăng Tiêu cung thêm mấy ngày. Liên quan tới chí bảo tiền triều, sự tình trọng đại, cần phải tra ra manh mối

Đương trường nhất thời chấn động?

Giữ người lại? Ngũ quân Đô đốc phủ khi nào thì chịu ủy khuất như vậy. Không được, tất cả cùng lạnh mặt kháng nghị. Đùa giỡn kiểu gì vậy, không nhìn xem bọn họ có thân phận gì.

“Các vị, xin an tâm, đừng nóng vội’ Đan Sa Đình thông thả lên tiếng

‘Chúng ta sẽ để các phi tiên nương tử, gánh hát, vũ cơ lưu lại hầu hạ các vị. Chư vị thể tử xin tạm thời ở lại chỗ lão phu mấy ngày đi, cũng hưởng thụ thêm mấy ngày đi. Qua một thời gian nữa, chí bảo có manh mối, chúng ta tất nhiên sẽ thả chư vị xuống núi. Đến lúc đó chư vị vẫn là thể tử phủ Đô đốc, còn có thể thăng chức, tiền đồ vô hạn. Nhưng nếu các vị không thức thời, ở chỗ chúng ta có thể biến thành một khối thi thể,cái gì cũng không có”

“Ngươi dám..”Tạ Bình An nóng tính, lên tiếng đầu tiên

“Cẩn thận phụ thân chúng ta tìm tới vấn tội’ Lưu Đắc Thắng cũng vỗ bàn la lớn

“Phụ thân các ngươi?” Đan Sa Đình khinh thường chấp tay về phía bắc ‘việc này, lão phu sẽ đích thân thỉnh chỉ của Hoàng thượng, nếu điều tra ra, liên quan tới người của Ngũ quân Đô đốc phủ...”Hắn cười lạnh một tiếng ‘bản thân bọn họ khó bảo toàn.Đã vậy, thỉnh chư vị thể tử thông cảm nhiều hơn. Chúng ta vì vạn vô nhất thất đành phải giữ các vị ở lại sơn trang ít lâu. Trong cơ thể các vị có hóa công thức giục tình, đỉnh núi thanh lương, có thể thúc tình nhưng không đến mức hại thân nhưng nếu có người vụng trộm xuống núi, vậy thì cần nhắc kỹ rồi hãy làm”

Đan Sa Đình tuyệt đối đã có âm mưu từ sớm. Hắn cho chúng thế tử dùng được trước, sau đó công khai chí bảo. Nói cách khác, ngay từ đầu hắn đã tính kế vậy khôn nằm vị thế tử Ngũ quân Đô đốc phủ ở lại Lăng Tiêu cung.

Hắn muốn làm cái gì?

Phó Lệnh Nguyệt lòng tràn đầy kinh ngạc theo Viên Li trở về Thính Vũ các.

Từ khi bắt gặp công tử và Phó Lệnh Nguyệt có quan hệ bất chính, Hải Than và Hải Long đều tự giác để bọn họ có không gian riêng.

Phó Lệnh Nguyệt hầu hạ Viên Li thay quần áo xong, đóng cửa phòng lại, nhẹ giọng hỏi “người thật sự đau bụng?” nàng rất rối rắm vì chuyện này

39. Quyển 2 - Chương 16: Song Tinh Ưc

Viên Li nghe vậy có chút sợ run, ngẩng đầu thấy Phó Lệnh nghiêm túc nhìn mình, vẻ mặt khẩn trương, không khỏi bật cười

“Thật sự.....” Hắn chỉ vào bụng mình

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy sợ hãi, phiền muộn cau mày. Điều này sao có thể chứ. Chẳng lẽ nàng thực sự là một quái thai?

Triệu Thực từng nói nàng không giống nữ nhân bình thường khác. Còn có..Phượng Diệu Tổ từng leo lên giường nàng rồi đột nhiên bỏ đi, sợ không chỉ vì công chúa, chẳng lẽ...hắn phát hiện ra nàng là một nữ nhân không bình thường? Nhất là lão thái giám kia vừa nói, xuân được kia chỉ có thể nam nhân và nữ nhân ân ái với nhau mới phá giải được, mà Viên Li lại bị đau bụng...

Nàng càng nghĩ càng không thích hợp, tâm như chìm xuống đáy cốc

Nàng không bình thường ở đâu?

Nàng đột nhiên nhìn Viên Li đang hứng thú dạt dào nhìn nàng chằm chằm, thẳng thốt gọi ‘Đại công tử’

“Người...đã từng làm với nữ nhân khác chưa?” nàng chăm chú nhìn vào mắt hắn

Viên Li ho khan một tiếng, mặt bỗng nhiên ửng đỏ, không biết do ho khan hay là vì quần bách

“Người hỏi chuyện này làm gì?” hần nghiêm mặt hỏi “còn chưa vào cửa đã bắt đầu ghen tỵ sao?”

Phó Lệnh Nguyệt có chút dở khóc dở cười “ta ăn dấm chua làm gì, ta chỉ là...”nàng cúi đầu tìm từ “ta chỉ muốn hỏi ngài một chút...ta rốt cuộc có phải là nữ nhân hay không?”

Viên Li nghĩ mình nghe lầm, trừng mắt nhìn Phó Lệnh Nguyệt

“Chính là..cùng với nữ nhân trước kia người đã làm có chỗ nào khác nhau không? hay là ta có chỗ nào quý dị không?” nàng chợt nghĩ hần sẽ không hiểu được vì thế nhanh chóng giải thích

“Có, có chỗ bất đồng” Viên Li nghiêm túc gật đầu

“Thế nào?” Phó Lệnh Nguyệt cả kinh, chăm chú lắng nghe

“Nơi này...”Viên Li chỉ chỉ vào đầu “nơi này không bình thường”

Phó Lệnh Nguyệt tức giận nhưng nghĩ lại hiện có việc cầu hần, huống chi chuyện này cũng không thể hỏi người khác nên đành nén giận, miễn cưỡng cười, ôn hòa khấn cầu “Đại công tử, chuyện này rất quan trọng đối với ta. Ta cầu ngài, ngài nói cho ta biết đi. Ta không phải nói giỡn đâu”

Viên Li phát hiện nàng nói thật, cũng không giấu cợt nữa. Hần nhăn mày, vẻ mặt đau khổ ‘có gì bất đồng?không nhớ rõ, không chú ý nên không biết’

“Sao người lại không biết?” Phó Lệnh Nguyệt phẫn nộ “nữ nhân người ngủ cùng, có khác biệt hay không người phải biết chứ”

“Người hỏi chuyện này làm gì?” Viên Li truy hỏi

“Ta...” Phó Lệnh Nguyệt không thể nói thêm gì, suy nghĩ hồi lâu chỉ có thể quy kết nguyên do lên người hần “vậy vì sao người cùng ta xong bụng vẫn còn đau?”

Viên Li ngây ngẩn cả người, hồi lâu bật cười thành tiếng, cười đến chảy nước mắt, hồi lâu mới run rẩy nói “hahah..ta lừa lão thái giám kia. Nếu không nói vậy, chuyện tối hôm qua sớm muộn gì cũng sẽ bị bại lộ”

“Vì sao?” Lệnh Nguyệt ngạc nhiên ‘vì sao nói đau bụng thì có thể giấu được?’ sùng bái nhìn Viên Li

“Kinh mạch nghịch chuyển, đương nhiên là đan điền phải chịu tội, bụng không đau thì chỗ nào đau?” Viên Li thần nhiên cười “hần kê đơn đương nhiên đã có tính toán, đêm qua ta lại không triệu phi tiên nương tử trong Lăng Tiêu cung mà tìm một tiểu quan nhi, nếu không có chỗ khác thường, hai ta bắt mắt như vậy, không lập tức rửa sạch...”

Phó Lệnh Nguyệt bình tĩnh đại ngộ, vừa rồi là thằng nhãi này lừa nàng, trêu chọc nàng. Nàng nghiêng rằng oán hận nói “vừa rồi ngươi không có đau bụng, chỉ là...”

“Ta đau bụng thật” Viên Li xoay đầu thản nhiên nói “chẳng qua là cười đến đau bụng”

Phó Lệnh Nguyệt giận muốn bốc khói. Nàng không có lời nào để nói, người này thực sự đáng giận vô cùng, lời nói không chút khí độ của thể tử hào môn nho nhã phong độ mà y như chanh chua thô bỉ y như lưu manh chốn phố phường

Viên Li đột nhiên nghiêm mặt nói “đúng rồi. Đến, ta nói chính sự với ngươi”

Phó Lệnh Nguyệt trừng mắt, lạnh lùng nhìn hấn

“Tối hôm nay ta muốn xuống núi” Viên Li nhẹ giọng nói

“Không, vẫn mặc bộ này” Viên Li thản nhiên nói “chúng ta quang minh chính đại xuống núi”

Nàng nhìn hấn, hấn cũng nhìn nàng

“‘Chúng ta’?” Phó Lệnh Nguyệt hí mắt “nói thẳng đi, Đại công tử muốn làm gì?”

“Ngươi thật thông minh, không hổ là người do Triệu chủ huấn luyện” Viên Li tán thưởng, thần sắc đột nhiên trịnh trọng hấn ‘thế nào? qua giờ hẹn xuất phát’

“Ngươi thật có thể chống lại mấy dặm sơn đạo kia?” Phó Lệnh Nguyệt thấy hấn ba hoa, cũng không khách khí “ngươi muốn đi đến vậy?không phải đêm nay không được?”

Lão thái giám kia đã nói hóa công thực thân tán, cũng không phải nói chơi, hù dọa tiểu hài tử ah...

“Chống không được cũng phải chống” Viên Li bất đắc dĩ “không có lựa chọn”

“Vậy công tử ngài nên nghĩ cho kỹ” nàng không thể không cảnh cáo hấn “cho dù có thể ra khỏi Ung Dục sơn này, chỉ sợ công lực của ngươi cũng bị phế bỏ”

“Có thể sống là được.” Viên Li lãnh đạm nói ‘tóm lại ta phải đi, ngay tối nay’

Phó Lệnh Nguyệt nghi hoặc nhìn hấn. Không biết làm sao, nàng cảm giác sau lưng người này có cất giấu ưu thương khôn cùng. Hấn có gì bất đắc dĩ? Mà nàng cũng thấy lạ, sao nàng lại có dự cảm như vậy?

“Huống chi ta còn có người, công lực sẽ không bị phế” Viên Li đột nhiên nhìn nàng, nhếch môi nở nụ cười

Phó Lệnh Nguyệt bị hấn nhìn mà tóc gáy dựng đứng, cả người toát mồ hôi lạnh

“Người đừng đánh chủ ý lên ta. Ta sẽ không làm giải được cho người nữa” nàng gầm nhẹ

‘Coi người nghĩ đi đâu kìa’ Viên Li kinh hô ‘trời ạ, sao người có thể nghĩ tới mấy chuyện đó. Không phải người nói sẽ cho ta bột Bạng kinh nha sao? thứ này có thể giải độc’ hấn ra vẻ vô tội ‘một canh giờ là đã xuống núi, ta muốn người làm gì? làm ở đâu?’

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy máu huyết nghịch chuyển, hận không thể rút gân lộ da hấn “Người trước kia sống chết không cần”

“Trước khác nay khác” Viên Li phát tay “ta không ngốc tới mức đường tắt không đi lại để bản thân mình chịu tội”

Phó Lệnh Nguyệt đi theo sau Viên Li, quang minh chính đại hạ sơn. Không có ai ngăn cản, quản gia và gã sai vặt đều đã đi ngủ

Đan Sa Đình cũng quá mức tự phụ, dám để cho tù nhân của mình hành tẩu tự do

Hai người bước nhanh ra khỏi Lăng Tiêu cung, không bao lâu đã tới trung môn của Ngưng Hương sơn trang

Thực sự không có ai quản. Dọc đường đi không hề thấy một bóng người

Nhìn cửa đá ở lưng chừng núi liền xác nhận chín là nơi đã chia tách với thị vệ của các Đô đốc phủ.

An toàn rồi sao? hai người nghỉ hoặc liếc nhìn nhau, đều cảm thấy thắng lợi này đến quá mức dễ dàng. Rất là quý dị

Cầm y dạ hành, xuyên qua rừng trúc, thần sắc hai người đều khẩn trương hấn. Đoạn đường này âm phong nổi lên từng trận...

Không phải đi lầm đường chứ? Phó Lệnh Nguyệt càng lúc càng có dự cảm không ổn. Quả nhiên khi đến cuối rừng trúc, bọn họ lại đi đến một chân núi xa lạ. Phía trước là núi, phía sau là rừng trúc. Núi tiếp núi, dưới bầu trời đêm càng có vẻ u ma tà ác.

Quay lại, đi tiếp

Cả đêm, Phó Lệnh Nguyệt và Viên Li đi vòng quanh hai lần. Mỗi lần đi vào rừng trúc, dù thay đổi phương hướng thế nào, có đánh ký hiệu ra sao, cuối cùng cũng quay lại chỗ chân núi quý dị kia.

Bọn họ lạc đường hoặc đã lạc vào trận

Phó Lệnh Nguyệt vô cùng ảo não, tự trách mình theo học kỹ năng tám năm ở Triệu phủ mà lúc này chẳng có tác dụng gì. Trời sáng chắc chắn sẽ có người đến, bọn họ sẽ không thể đi được. Viên Li không chịu ở lại Ngưng Hương sơn trang chắc chắn là có ẩn tình khó nói. Nàng là ám vệ môn khách lại không giúp được gì cho công tử

Một lần nữa quay lại rừng trúc, Viên Li rốt cuộc không chống cự được nữa. Hắn dựa vào núi đá, trán đổ mồ hôi

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nghĩ tới, Băng kinh nha có thể giải độc được trên người hắn, cả xuân dược đáng ghét kia nữa.

Không ngờ trong thời gian rời khỏi Ứng Dực sơn, xuân dược trong cơ thể hắn lại bị không khí của ngọn núi thần bí kia bức bách ra.

Nàng trừng mắt nhìn hắn, hắn cũng đưa mắt nhìn nàng

“Ta giúp ngươi” Phó Lệnh Nguyệt bất đắc dĩ mở miệng

“Thời cuộc gấp gáp, thứ cho ta hiện tại không thể bức công’ ngữ khí của Viên Li cũng nghiêm túc hơn ‘ta sẽ cho ngươi công đạo”

“Ai cần ngươi cho công đạo’ Phó Lệnh Nguyệt cắn hận đáp trả. Xem ra nàng không hỗ trợ cũng không được, nơi này hoang vắng, mà hiện nàng không đánh lại hắn. Kể thúc thời là trang tuần kiệt, cứ cho hắn thiếu nhân tình đi

“Chỉ có một yêu cầu. Nhẹ chút’ nàng hung ác răn dạy hắn

“Ta sẽ hết sức”

“Ta hết sức.....” Viên Li vẻ mặt đau khổ nhỏ giọng đáp ứng.

Hai người tìm một chỗ sau núi đá, ngồi xuống trên bãi cỏ. Phó Lệnh nguyệt cảm thấy may mắn vì đang là trời tối, đây coi như đánh đã chiến phải không?

Hai người ngồi đối mặt nhau. Viên Li có chút câu nệ, hắn chậm rãi xích người tới, ôm lấy vai nàng, dùng

môi nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng. Nàng giương hai mắt nhìn bộ dáng nùng tình ẩn nhẫn của hắn, sống mũi cao ngất, hàng lông mi thật dài, yết hầu của nàng đột nhiên có chút khô khốc

Tay của hắn bắt đầu hoạt động, nụ hôn của hắn như gà con mổ thóc, từng chút một chạm lên môi nàng. Cách xiêm y mùa hè mỏng manh, tay của hắn đặt lên ngực nàng. Hỏa long trong bụng nàng nhảy lên, cổ lực lượng quý dị lại xuất hiện. Nhưng Viên Li vẫn cố ẩn nhẫn, thở hào hển, động tác rụt rè, cứng nhắc

“Bảo người nhẹ một chút chứ không nói người chậm như vậy” hồi lâu, Phó Lệnh Nguyệt rốt cuộc nhin không được, đỏ mặt kháng cự “người đây là đang làm gì?”

Viên Li quần đến không biết phải làm sao ‘vậy người muốn ta làm thế nào’ nhanh không được, chậm cũng không xong, nặng không được, nhẹ cũng không được. Hắn thực sự là oan uổng muốn chết

“Người...” Phó Lệnh Nguyệt nhe răng. Loại chuyện này còn để một cô nương như nàng dạy hắn sao? thật ra nàng rất muốn nói:giống như Phương Diệu Tổ vậy nhưng nếu Viên Li hỏi Phương Diệu Tổ làm thế nào thì nàng phải diễn tả cho hắn thế nào đây?

Cảm giác kỳ diệu kia không thể diễn tả bằng lời, chỉ có thể cảm nhận. Nàng không thể lôi kéo tay hắn, làm mẫu cho hắn. Phiên chết đi được. Phương Diệu Tổ biết, sao Viên Li lại không chứ? Nam nhân với nam nhân sao lại có sự khác biệt lớn như vậy chứ? Ngốc muốn chết.

“Quên đi, người muốn làm gì thì làm” Phó Lệnh Nguyệt buồn bực nói “đừng giống như lần trước làm vậy, đừng quá mạnh” nàng cũng không muốn chịu đau lần nữa

Viên Li cười gượng, ôm chặt lấy nàng nhẹ nhàng ngã xuống đất. Tay của hắn chậm rãi thâm nhập vào trong cổ áo của nàng, khi hắn tìm được thực viên oánh nhuận, hải đường anh hồng của nàng, vạt áo trước của nàng cũng đã bị hắn hoàn toàn cởi bỏ. Ngọc thể của nàng lồ lộ hiện ra, hơi run run vì lạnh

“Đừng sợ...ta sẽ nhẹ một chút”hắn cho rằng nàng lo lắng “sẽ không giống lần trước” hơi thở ấm áp chậm rãi chuyển qua gáy của nàng, một đường bao phủ lên thân thể hơi co rút lại của nàng. Nhiệt tình, triển miên yêu, ở trên da thì lạnh run của nàng, ở sâu thẳm trong lòng, có một chút vui vẻ, ôn nhu...

Gió đêm thổi qua, Phó Lệnh Nguyệt thực sự hơi lạnh nhưng nơi bàn tay hắn đi qua lại rất nóng. Nàng không rõ loại cảm xúc băng hỏa giao hòa này, chỉ cảm thấy mới mẻ mà kích thích, nóng lại mị hoặc khó nhin, lạnh làm loạn lòng người...

“A...” Phó Lệnh Nguyệt gắt gao cắn môi. Cảm giác này thực sự làm người ta mê hoặc. Nàng nhìn chăm chăm bầu trời sao, có chút muốn ngất đi..

“Đừng kêu như vậy, ta sẽ không nhin được”Viên Li rầu rĩ, thống khổ lên tiếng. Hắn đã ẩn nhẫn đến cực hạn rồi, động tác đã bớt ôn nhu, nếu còn nhin nữa, người khổ sẽ là hắn

Phó Lệnh Nguyệt cuối cùng vẫn động lòng trắc ẩn, quyết định không khó xử hẳn nữa, nên chịu tội thì để một mình nàng chịu đi, nhắm hai mắt lại, nói ‘được rồi, người tới đi’

Ánh sao chiếu sáng, hẳn dẫn nàng lâm vào mê muội. Lưu luyến không rời, triền miên không dứt. Hai người không tiếng động hòa hợp với nhau. Mái tóc đen của hắn dây dưa, hợp cùng mái tóc của nàng.

Nàng híp mắt, nương theo ánh sao mà ngắm nhìn dung nhan nam nhân này. Hai mắt của hắn lóe lên, mày kiếm nồng đậm, khóe miệng tươi cười thản nhiên...Hết thấy làm cho nàng đột nhiên dâng lên cảm giác thân thiết khôn xiết

Nam nhân lúc này đang cùng nàng da thịt thân cận như tay với chân, nam nhân giờ phút này mang lại cho nàng khoái cảm chưa từng có. Nàng lại có cảm giác kỳ diệu giống như đã từng quen biết

Trong hơi thở tươi mát của cỏ xanh vây quanh, dưới bầu trời đêm yên tĩnh, Phó Lệnh Nguyệt rốt cuộc cũng lĩnh hội được sự tuyệt vời của chuyện nam nữ. Nàng say mê hưởng thụ, cảm giác mình như dung nhập vào bầu trời đêm. Sao cách nàng rất gần, thế giới cũng cách nàng rất gần. Linh hồn của nàng hiện đang cuồng dã bay trên thảo nguyên rộng lớn, nàng vô cùng tự do, vô cùng tiêu sái...

Lưu quang phi vũ, nàng giang tay là có thể ôm lấy mạn dã huỳnh hỏa, nàng đưa tay thậm chí có thể hái được ánh sao trên trời.

Giờ khắc này, thân thể của nàng đột nhiên không khống chế được. Nàng sắp hít thở không thông, chết trong lúc đắc đạo thăng thiên. Giữa khoảnh khắc sống và chết, nàng bỗng nhiên nhìn thấy một bóng dáng, có thanh âm ngọt ngào của nữ hài tử nhẹ nhàng vang lên bên tai nàng “người xem, khóa kia là ta, khóa này là người”

Đừng đi. Người là ai? Phó Lệnh Nguyệt liều mạng muốn bắt lấy thanh âm này

Nàng lục tìm trong trí nhớ hữu hạn nhưng không hề có thời khắc này. Nhưng mà theo bóng dáng càng đi xa, tri giác của nàng khôi phục, tan thành mây khói...

Đã xong.

Hồi lâu, hai người đều không có động tác

Phó Lệnh Nguyệt không muốn mở mắt. Nàng không muốn nhìn thấy sự thật, nàng không muốn quên cảnh trong mơ vừa rồi. Nàng muốn tận hưởng khoái cảm đến hít thở không thông này. Cảm giác này làm cho nàng có ảo giác như xuyên qua thời không

“Công tử, thêm một lần nữa được không?” Phó Lệnh Nguyệt muốn lại nhìn thấy cô gái kia, hỏi nàng thêm vài câu

“Đi thôi.” Viên Li nhẹ nhàng phủ xiêm y cho nàng “nơi này không nên ở lâu”

Còn có hiểm ác phải đối mặt. Nàng mở mắt ra, không khỏi cười khổ

“Người nói...ta có phải là nữ nhân không?” nàng đứng dậy, nhanh tay nhanh chân cài lại vạt áo

Hắn cười, nắm lấy tay nàng “ta nghĩ, vấn đề này...”

“Ầm’ dưới chân núi đột nhiên chấn động

Hai người đại kinh thất sắc. Không tốt, không phải là địa chấn núi lở chứ?

Không có nhiều thời gian cho bọn họ suy nghĩ, bùn đất cát đá đã sụp đổ dưới chân bọn họ. Hai người kinh hô, ngã nhào xuống

Khi mở mắt ra, Phó Lệnh Nguyệt phát hiện mình lại bị bùn đất cuốn đến một sơn cốc xa lạ, trống trải, rộng lớn

Trời còn chưa sáng, chỉ có ánh trăng bàng bạc...

Nàng thử co duỗi tứ chi. Hoàn hảo, không có việc gì. Đi tìm Viên Li thì thấy hắn nằm cách đó không xa nhưng bị cát đá vùi sâu hơn nàng

Phó Lệnh Nguyệt nhìn chung quanh, lưu loát kéo hắn ra khỏi đồng đất, xem ra còn có tri giác liền vỗ vỗ lay tỉnh hắn

“Người bị thương sao?” câu đầu tiên nàng hỏi là vấn đề này. Nhìn không có ngoại thương, chỉ sợ nội thương

Viên Li hoạt động tứ chi, lắc đầu. Không bị thương là tốt rồi, gặp núi lở có thể nhân đó mà rời khỏi trận thế quỷ dị trong rừng trúc kia, đúng là nhân họa mà được phúc ah

“Đây là làm sao?” Hắn nhíu mày xem kỹ bốn phía, nghi hoặc.

Không đúng. Phía trước lại là doanh trại quân đội đông nghìn nghịt...

40. Quyển 2 - Chương 17: Khanh Bản Tuyệt Tình

“Đây là doanh trưởng phủ Đô đốc nào?” Phó Lệnh Nguyệt tò mò hỏi

“Phủ nào cũng không phải” Viên Li tinh tế nhìn kỹ, biểu tình rất kỳ quái ‘không phải là tỉnh kỳ của Ngũ quân Đô đốc phủ, cho dù là Trung quân phủ thì ít nhất cũng phải có tỉnh kỳ dẫn đường’

“Người nào!”

Đột nhiên có người cao giọng gọi, có lẽ vừa rồi động đất đã khiến quân đội chú ý

Nhìn quanh không có chỗ trốn, hai người nhan chóng nằm úp sấp xuống, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện. Nhưng một thanh âm bén nhọn vang lên, lính tuần tra đã bắn tên lửa, hai người muốn giấu cũng khó

“Đi ra” đối phương hét to không khách khí

Rơi vào đường cùng, Viên Li và Phó Lệnh Nguyệt đành đứng dậy, phát hiện một loạt cung thủ đang giương cung. Tuần tra ban đêm mà mọi người trang bị như vậy sao? hai người đều sinh nghi chẳng lẽ Hoàng đế ngự giá?

“Đến dò thám sao?” đối phương vừa mở miệng đã định tội cho bọn họ “lén lén lút lút nhất định không phải là người tốt, loạn tên bắn chết”

“Chậm đã” Phó Lệnh Nguyệt nhanh chóng che chở cho chủ tử ở sau “đừng ngộ thương, chúng ta không phải là mật thám” nàng lớn tiếng hô. Chưa từng thấy ai như vậy, còn chưa hỏi han gì đã trực tiếp muốn giết chết người ta

Viên Li ở phía sau nàng chậm rãi đẩy nàng ra, trầm ổn nói “ta là Viên Li, thế tử của Tả quân Đô đốc phủ, mời thủ lĩnh các người đi ra nói chuyện”

Thế tử Tả quân phủ? thủ lĩnh tuần tra, nghi ngờ nhìn Viên Li mặt xám mày tro mới từ trong bùn đất chui ra

“Là giả hay thật, thủ lĩnh các người nhìn thấy sẽ biết” Viên Li tháo ngọc bội bên hông ném qua. May mắn thứ có thể chứng minh thân phận của hắn không có rớt mất

“Chờ đi” quân lính liếc sơ một cái, bỏ lại hai chữ rồi quay đầu đi

Viên Li và Phó Lệnh Nguyệt đợi rất lâu, cung tiễn giám thị bọn họ lại ăn ý chia làm mấy tổ, thay phiên nhau trông coi và nghỉ ngơi. Hai người đưa mắt nhìn nhau, đây là binh dưới trướng ai mà quy củ đến vậy?

Cho đến khi ánh mặt trời hiện lên phía đằng đông, rốt cuộc mới có một đội người từ doanh trướng đi ra. Hai người cầm đầu, một người mặt xiêm y thêu kim long tứ trảo, dưới ánh lửa chiếu rọi, sáng long lanh, rất chói mắt. chính là Trần vương Lý Thành Khí. Nhìn thấy người đi sau hắn, Phó Lệnh Nguyệt liền ngậy người

Người nọ tuy mặt hắc y, bịt mặt kín mít nhưng nàng vừa nhìn đã lập tức nhận ra thân phận của hắn.

“Triệu Thực...” nàng hơi hé miệng, môi bất động, chỉ dùng đầu lưỡi học ra hai chữ

Sao hắn lại ở cùng một chỗ với Lý Thành Khí? Nàng cũng tiết lộ cho Viên Li biết người bịt mặt là Triệu Thực

Lý Thành Khí vừa đi vừa trao đổi chuyện gì đó. Triệu Thực nói, còn Lý Thành Khí nghe và gật đầu, khi bọn họ đến gần, hai người cũng đã nói xong câu chuyện.

Cùng lúc đó, hơn mười hắc y nhân tay cầm cường nỏ nhanh chóng tạo thành vòng tròn, vây quanh bọn họ

Phó Lệnh Nguyệt cảm nhận được đây là người cùng một nhà. Vạn nỗ liên phát, công phu cao tới đâu cũng có thể nháy mắt biến người thành con nhím

“Trần vương gia thể nhưng ở trong doanh trướng Trung quân” Viên Li chấp tay nói “thực sự là duyên phận ah”

Lý Thành Khí lại rất phong độ, không trách không giận, còn gật đầu hoàn lễ

“Viên đại công tử, đây là từ nơi nào đến a?” ngữ khí của hắn không chút hoang mang.

“Một lời khó nói hết, vượt qua núi lở, từ trên núi rơi xuống” Viên Li cười khổ lắc đầu “chính là là lão thái giám kia, trong nhà mất đồ lại nổi điên lên, muốn cấm chùng chúng ta. Viên Li ta không nhịn nổi khẩu khí này, liền cùng thuộc hạ thừa dịp đêm khuya mà xuống núi”

“Khó trách. Viên công tử ở Ngưng Hương sơn trang rất tốt, sao lại chạy tới nơi tư mật này của bản vương” Lý Thành Khí cười có chút quỷ dị

“Thì ra là đi lầm vào nơi của vương gia, xin thứ tội” Viên Li không ngừng nhận lỗi ‘đều do mọi việc không thuận lợi, bị lạc đường còn gặp núi lở liền mơ mơ hồ hồ mà đến đây, ta suýt chút nữa không nhận ra được đông tây nam bắc’

Phó Lệnh Nguyệt im lặng rũ mắt, nhưng vẫn cảm thấy ánh mắt sắc bén của Triệu Thực đang nhìn nàng chằm chằm, khiến nàng có chút khó hiểu, chột dạ

“Viên đại công tử” Lý Thành Khí chậm rãi thu lại tươi cười “nơi này, dễ đến lại không dễ đi ra ah”

“Vậy làm phiền vương gia phải người dẫn đường, Viên Li cảm ơn vô cùng” Viên Li giả ngu, chấp tay nói

“Dẫn đường?” Lý Thành Khí nở nụ cười “vậy để bọn họ tiễn Viên đại công tử một đoạn đường đi” hắn xoay người, chậm rãi đi về phía sau

Phó Lệnh Nguyệt sợ hãi nghe Triệu Thực nói một tiếng “phác”. Đó là ám hiệu khẩu lệnh của ám nhân các nàng, chính xác là sát, mà người nhận khẩu lệnh này là mười thị vệ trung thành nhất của Triệu Thực.

Phó Lệnh Nguyệt cảm giác tứ chi căng cứng, nàng nhìn Lý Thành Khí xoay người, nhìn Triệu Thực nâng tay lên. Triệu Thực vậy mà không thèm để ý tới nàng, hắn muốn giết nàng?

Dự cảm của nàng rất, rất không ổn

“Nhị gia!” trước khi Triệu Thực hạ mệnh lệnh tiếp theo, Phó Lệnh Nguyệt lớn tiếng gọi

“Nhị gia!” Nàng điên cuồng quỳ xuống, lết tới “Nhị gia, ta là Tiểu Nguyệt. Nhị gia” nàng biết, không có khẩu lệnh của Triệu thực, ám nhân Triệu phủ sẽ không bắn chết nàng. Nàng không tin Triệu Thực lại ra tay giết nàng. Nhìn thấy hắn, nàng dự cảm là mình sẽ không chết

“Nàng mặc kệ Tiểu Nguyệt sao?” nàng ôm chặt đùi hắn “Nhị gia”

Triệu Thực lại một cước đá văng nàng ra

“Thấy cái người không nên thấy, muốn trách thì hãy trách người đã nhìn thấy quá nhiều” hắn lạnh lùng nhìn nàng

“Nhị gia, nhưng ta là người của ngài, ngài một chút tình cảm cũng...” Phó Lệnh Nguyệt xuất ra tất cả chiêu thức, chỉ thiếu òa khóc nữa thôi

Triệu thực nhưng lại một cước đá văng ra nàng.

“Không nên xem không nên nhìn. Quái thì trách người xem đến gì đó nhiều lắm.” Hắn lạnh lùng nhìn chăm chú vào nàng.

“Từ lúc người rời khỏi Triệu gia đại viện, người chính là người của Tả quân phủ” Triệu Thực mặt không chút thay đổi ‘ở đại viện Triệu phủ, ta đã khi nào dạy người hai chữ tình cảm chưa? Nếu người không có năng lực sinh tồn thì không nên sống tiếp. Chủ nhục thân tử, người chôn cùng cũng xem như là trung liệt, mau trở lại bên cạnh chủ tử người đi, đừng để ta tự mình động thủ”

“Nhị gia...ngài đừng đối với ta như vậy’ Phó Lệnh Nguyệt đại ra. Nàng đã học trở mặt vô tình, khi ở đại viện nàng đều không nương tay với đồng bạn của mình nhưng...nàng cho tới giờ chưa từng nghĩ có một ngày, người khác sẽ đối xử với mình như thế

“Nhị gia” Phó Lệnh Nguyệt điên cuồng lại ôm lấy đùi Triệu Nguyệt. Nàng tuyệt đối không thể để hắn đi, hắn vừa đi là nàng chết chắc

‘Còn nhớ mùa đông năm đó, ta nhập tã ba ngày, kim thạch cũng không có hiệu quả, người công ta đi suốt ba ngọn núi để tìm thuốc. Còn nhớ, mùa đông năm đó, chúng ta bị người đuổi giết, ta rơi xuống sông, lạnh đến chết khiếp, là người từng chút từng chút sưởi ấm cho ta. Còn nhớ...”

Triệu Thực đơ người, không gờ chân đá nàng nữa

“Nhị gia...” Phó Lệnh Nguyệt đưa tay sờ sờ lưng hắn, nức nở nói ‘đừng bỏ mặc ta. Trong lòng Tiểu Nguyệt vẫn xem ngài là phụ thân”

Triệu Thực hơi xoay đầu, đẩy nàng ra

“Nhị gia, ta không đi, ta thà chết ở trong tay người’ Phó Lệnh Nguyệt bám riết không tha. Nàng ôm lấy hắn, cuốn lấy hắn “ngài đừng đối với ta như vậy” nàng ôm lấy cổ hắn, ngay lúc này...trong tay nàng đột nhiên xuất hiện một thanh chủy thủ để ngay mạch máu trên cổ Triệu Thực

Chung quanh đều kinh hô, đại kinh thất sắc. Ngoại trừ Phó Lệnh Nguyệt, mọi người đều đại ra. Triệu Thực thể nhưng lại bị người ta kiềm hãm

“Buông cung tiễn” Phó Lệnh Nguyệt hung tợn quát lên với những người từng là đồng bạn của mình ‘ai dám động đây, ta cho Nhị gia các người dận đường xuống hoàng tuyền

Viên Li cũng rất nhanh nhảy, thấy tình hình thay đổi lập tức tiến lên, điểm mấy đại huyệt trên người Triệu Thực

“Không nên ép ta” Phó Lệnh Nguyệt lạnh lùng nói nhỏ bên tai Triệu Thực “ta biết người không muốn chết, người cũng biết, ta chuyện gì cũng có thể hạ thủ”

Triệu Thực không phản kháng. Hắn giữa người thuận theo. Hắn là người thông minh, biết hiện tại không phải là lúc nên phản kháng

Chúng ám nhân chậm rãi tiến lên nhưng không ai dám vọng động. Triệu Thực vẫn còn ở trong tay tặc nhân, mà tặc nhân này còn lại tiền bối của bọn họ, là ám vệ xuất thân từ Triệu gia đại viện

Chỉ có Lý Thành Khí là biểu tình quái dị nhất. Hắn không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm một màn này

không chuyển mắt, vẻ mặt đăm chiêu như đang tính toán gì đó

“Một người dẫn đường, hai con ngựa tốt, không ai được bám theo, nếu không ta cho hấn chôn cùng” Phó Lệnh Nguyệt ra điều kiện

Lý Thành Khí vẫn không có phản ứng, làm như đang thưởng thức một vở kịch chưa hạ màn lại giống như đang chờ đợi trò hay

Ánh mắt của Phó Lệnh Nguyệt và hấn giằng co với nhau. Nàng hung ác, hấn nhu hòa. Nàng hư không, hấn trầm ổn. Nàng không nhìn thấy sự sợ hãi và bối rối trong mắt hấn. Vì thế lòng của nàng lại trở nên bối rối

“Trần vương gia là muốn xem điểm kích thích sao?” Phó Lệnh Nguyệt châm chọc

“Bổn vương không tin, có người lại có thể xuống tay với ‘phụ thân’ một tay nuôi lớn mình” Lý Thành Khí nghiêng ngẫm ‘trừ phi...nàng không phải người, không có lương tâm’

“Vương gia nói rất đúng, ta không phải người’ Phó Lệnh Nguyệt cười lạnh, muốn làm nàng phân tâm sao? ‘tâm của ta đã sớm cho chó ăn rồi, lạnh nóng đều không có’ nói xong ra hiệu cho Viên Li, rồi giơ tay chém xuống, một đao xả xuống bả vai Triệu Thực

Triệu Thực không lên tiếng, thân thể chỉ hơi co rút lại

“Một khắc một đao” Phó Lệnh Nguyệt lạnh lùng ra tối hậu thư “Trần vương gia, ta hảo tâm nhắc nhở người một câu, ta biết địa vị của Thực nhị gia ở đại viện Triệu gia, nếu Trần vương còn ép ta xuống tay, sợ là những người cầm nỗ tên phía sau này sẽ không bao giờ quên được người”

“Xem như người lợi hại” Lý Thành Khí gạt đầu, tán thưởng tự đáy lòng, rốt cuộc cũng đồng ý thỏa hiệp “người tới, chuẩn bị ngựa”

“Kêu một người trong bọn họ dẫn đường’ Phó Lệnh Nguyệt chỉ vào mười ám vệ của Triệu gia đại viện, lời Triệu Thực đi trốn vẫn nên giao thủ cùng người trong nhà, có nắm chắc hơn lại coi như chiếu ứng cho nhau, làm cho Lý Thành Khí không dám giết người diệt khẩu

“Làm theo’ Lý Thành Khí vẫy tay ra hiệu cho thuộc hạ thả người

Rất nhanh ngựa và người dẫn đường đều đã sẵn sàng, nhưng khi bọn họ giục ngựa rời đi, Lý Thành Khí đột nhiên mở miệng gọi Viên Li

“Viên đại công tử” Hấn cười thật nhiệt tình “nghĩ lại cũng thật có duyên ah, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, chúng ta lại gặp nhau đến mấy lần”

“Vương gia nói đùa” Viên Li chấp tay đáp ‘Viên Li chỉ có ở Ngưng Hương sơn trang gặp qua vương gia một lần trong thọ yến của Công Thừa tước gia mà thôi”

Hai người chạy khỏi chân núi xa lạ, tiến vào quan đạo quen thuộc, xác định không có truy binh mới buông Triệu Thực xuống

Phó Lệnh Nguyệt không dám quay đầu nhìn biểu tình của Triệu Thực, chỉ có thể hung hăng quát roi, thúc ngựa chạy thẳng về phía cửa thành Kiến Dương

Một đường bỏ ba, mãi cho đến khi tới trước cửa Thông Thân biệt viện, Viên Li và Phó Lệnh Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm. Nhìn thấy thị vệ nhà mình, tâm tư thả lỏng, thực sự khó dùng từ ngữ nào diễn tả được

“Người lợi hại...” Viên Li vào phòng, cho hạ nhân lui ra hết, vô lực ngồi xuống ghế tử đàn nói “người thực sự rất lợi hại, dám xuống tay với Triệu chủ, chuyện này mà truyền đi, người xem như nổi danh thiên hạ”

Phó Lệnh Nguyệt toàn thân đổ mồ hôi, trong khoảnh khắc có cảm giác phiên giang đảo hải

“Thực sự là trò giỏi hơn thầy ah, chẳng trách mọi người đều muốn thị vệ đi ra từ Triệu phủ” Viên Li vẫn còn khen ngợi “khi người nói tới phụ thân, ta thấy Triệu Thực đã động dung”

Phó Lệnh Nguyệt rốt cuộc không nhịn được nữa, nước mắt tràn mi, ướt đầm mặt nàng

“Người xem hấn...người làm sao vậy?” Viên Li kinh ngạc

“Không có gì” Phó Lệnh Nguyệt không kiềm chế được nữa, trong lòng nàng rất, rất, rất khó chịu

“Người làm sao vậy?” Viên Li đứng dậy giữ lấy nàng ‘vừa rồi gian nguy như vậy cũng có thể vượt qua, hiện tại người khóc cái gì chứ

“Câu nói kia là thật” Phó Lệnh Nguyệt nhịn không được khóc rống lên “ta vẫn xem hấn là phụ thân”

Triệu Thực khẽ run dưới đao của nàng. Một đao kia là đâm vào thịt của hấn, là cắt lòng của nàng

“Ta không phải..thực sự không có nhân tính...ta vẫn xem hấn là phụ thân” tầm mắt của nàng khó chịu, suýt chút nữa ngất đi

Viên Li giật mình, đứng sững “thật xin lỗi” hấn ý thức được mình sai lầm ‘thực xin lỗi...” hấn nhẹ giọng thì thầm, ôm chặt lấy nàng

“Đó là hấn bức ta...”

“Đúng”

“Ta là bất đắc dĩ mới làm vậy”

“Đúng”

“Ta vẫn xem hấn là phụ thân”

“Ừ”

“Ta không có nhân tính”

“Đúng...không phải”

Một ngày ngày, không khí trong Thông Thân biệt viện rất áp lực

Viên Li bất an không yên, hấn không sợ Đan Sa Đình kiếm cớ đến vu oan cho mình. Chứng cứ đã phi tang, hấn cũng đã rời đi. Hấn lo lắng là vì không nghe được tin tức của các thể tử Ngũ quân khác. Theo lý, hấn bỏ đi, việc cản trở thể tử Ngũ quân phủ xuống núi đã không còn ý nghĩa. Chẳng lẽ Đan Sa Đình thấy núi lở, cho rằng người đã chết? lão thái giám kia rốt cuộc muốn làm gì?

Phó Lệnh Nguyệt lại ủ rũ không có tinh thần. Việc đâm Triệu Thực đã ảnh hưởng tới nàng rất nhiều, cả ngày đều phụng phịu, tâm tình khó chịu. Nàng cứ nghĩ mình sẽ không thương tâm, không tự trách như vậy. Là Triệu Thực nói nàng có thể xuống tay với bất kỳ ai, kể cả hấn.

Không yên lòng ăn cơm chiều xong, Viên Li và Phó Lệnh Nguyệt vừa bày bàn cờ ra giải sầu thì thủ vệ tiến vào thông báo, Trần vương giá lâm?

Trần vương gia giá lâm?

Hai người lập tức lấy lại tinh thần

Còn chưa tới một ngày, Lý Thành Khí đã bất ngờ xuất hiện. Có điều lúc này hấn lại tự mình đến Tả quân phủ. Hấn muốn làm gì?

“Bốn vương là tới nói với đại công tử một việc” hấn cười tủm tỉm ngồi trên tôn tịch thưởng trà

“Vương gia, mời nói” Viên Li không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp. Đây là địa bàn của Tả quân phủ, không cần lấy lòng hấn như sáng sớm vừa rồi

“Nếu Viên đại công tử gần đây không có chuyện gì quan trọng thì bốn vương đề nghị” Lý Thành Khí chậm rãi đặt tách trà xuống ‘tốt nhất là trước sáng sớm mai nên quay lại Ngưng Hương sơn trang’

Viên Li và Phó Lệnh Nguyệt đều ngây người. Khó khăn lắm mới thoát được, sao lại quay trở lại?

‘Vương gia nói vậy là sao?’ Viên Li lạnh lùng hỏi

“Vừa nhận được tin’ Lý Thành Khí chưa xót nở nụ cười ‘Đan tước gia đã chết’

Viên Li và Phó Lệnh Nguyệt kinh hãi. Đan Sa Đình đã chết? là thật hay giả? Hai người tỏ vẻ nghi hoặc, không phải là Trần vương gia cố đưa sai tin để gạt bọn họ chứ?

“Lục Phiến môn đã lên núi,Cẩm Y vệ cũng đã nhập trang’ Lý Thành Khí nhìn biểu tình hai người ‘là chết đêm qua, nghe nói sáng nay phát hiện thi thể đã lạnh’

“Là ai làm?” Viên Li nghi hoặc hỏi

“Còn chưa biết” Lý Thành Khí lắc đầu “nhưng tuyệt đối là nhất đẳng cao thủ gây ra, tình huống cụ thể thì ngày mai các người lên núi sẽ biết”

“Có điều...”hắn chậm rãi nâng chén trà lên, nhấp một ngụm, ánh mắt đảo qua bọn thị vệ

“Các người lui xuống hết đi’ Viên Li thức thời ra lệnh cho hạ nhân. Phó Lệnh Nguyệt thấy hắn không vẫy tay với mình, liền vui vẻ ở lại.

“Bốn vương là thân vương do Hoàng thượng ngự phong, vụ án này đương nhiên sẽ do bốn vương xử lý” Lý Thành Khí lại không kiêng kị Phó Lệnh Nguyệt, chậm rãi lấy một lá thư từ trong tay áo ra “cái này là trưa hôm nay ta phát hiện ở sơn trang liền vội mang tới cho Viên đại công tử. Đây là thư tín do chính tay Đan tước gia viết, nói Viên đại công tử người trộm Tiên Lương bảo vật của hắn”

“Thật là buồn cười” Viên Li khinh thường nở nụ cười, bình tĩnh hỏi ‘vương gia rốt cuộc muốn gì?’

Lý Thành Khí thần nhiên nói ‘bốn vương chỉ muốn có sự an tâm mà thôi’

“Vương gia, ta không hề phát hiện được gì’ Viên Li lạnh giọng nói

“Tốt lắm, bồn vương cũng chưa tra được chứng cứ gì” Lý Thành Khí vừa lòng đứng lên, trước khi xoay người lại nói ‘Viên Li, thị vệ này của ngươi thật cam đảm, bên người bồn vương lại thiếu một người trung tâm hộ chủ như vậy’

“Bảo Triệu chủ sắp xếp cho ngài một người, chuyện này rất đơn giản” Viên Li đối đáp rất nhanh

“Triệu Thực?” Lý Thành Khí bật cười ‘trách không được Hoàng thượng tin tưởng hần, không sợ hần kéo bè kết phái. Trước giờ nghe nói người hần huấn luyện ra, chỉ nhận chủ không nhớ tình xưa, hôm nay bồn vương vừa thấy mới tin’

Phó Lệnh Nguyệt trong lòng đau đớn

“Trần vương gia hưng sư động chúng tiến đến lại chỉ để khích lệ một thị vệ của Tả quân phủ” Viên Li nhanh chóng kết thúc câu chuyện

“Đó là vì bồn vương có biện pháp chặn miệng của ngươi lại không có biện pháp chế trụ nàng” Lý Thành Khí cũng không khách khí

“Vụng trộm phái người tới giết không phải đơn giản sao” Viên Li lạnh lùng nhìn hần nở nụ cười ‘vương gia hiện mang hoàng mệnh, muốn một mạng người dễ như trở bàn tay’

Lý Thành Khí bật cười ha hả ‘Viên công tử thật biết nói đùa, làm bộ cáo từ rồi đột nhiên chuyển hướng về phía Phó Lệnh Nguyệt, thân thiết vỗ tay với nàng ‘đến’ lại lấy trong tay áo ra một ngọc bài đưa cho nàng

“Bồn vương có lòng làm Bá Nhạc, nếu sau này Tả quân phủ bạc đãi ngươi, có thể tìm tới bồn vương bất cứ lúc nào”

Lý Thành Khí cười vỗ vỗ vai Phó Lệnh Nguyệt, ngênh ngang rời đi

41. Quyển 2 - Chương 18: Giết Gà Dọa Khí

Viên Li đi tiễn khách

Phó Lệnh Nguyệt ở sau nghi hoặc lật xem ngọc bài Trần vương đưa cho. Biên bức (con dơi), đào mừng thọ, cô linh chi...chỉ là một khối ngọc bài phúc chí tâm linh bình thường, ngụ ý phúc khí đến làm cho người càng trở nên thông minh

Đây là có ý gì? bảo nàng thông minh thức thời, ngậm miệng lại ít nói đi? Hay muốn nàng sớm đăng Tây thiên cực nhạc? Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy khó hiểu vô cùng

“Được món hời ah’ Viên Li quay trở lại, trêu ghẹo nàng

“Một tán dật vương gia cũng bừa bãi như thế” Phó Lệnh Nguyệt khinh thường thu ngọc bài cổ quái này “không tự biết mình mấy cân mấy lượng”

“Sợ...” Viên Li cười thở dài, ngữ khí cảm khái “rất nhanh sẽ không còn là tán dật nữa”

“Long thể hoàng thượng đã khỏe lại, còn có thể sai hần làm đại sự sao?” Phó Lệnh Nguyệt không nói tiếp, thực ra nàng rất muốn nói, Thái tử vị vững như Thái Sơn, Hiền phi ở sau như hổ rình mồi, Ngũ quân Đô đốc phủ lại vội vàng đóng quân tạo thiết, cướp đoạt địa bàn...Thế đạo đã đủ rối loạn, đột nhiên xuất hiện một Lý Thành Khí không binh không quyền, có khả năng gây nên sóng gió gì chứ?

“Tóm lại, ta đối với Lý Thành Khí cảm thấy rất quái lạ” Viên Li có chút dăm chiêu “nếu nói hần xuất thế quý dị thì hần lại có chút bộc lộ tài năng, chẳng lẽ đây là Hoàng thượng cố ý giăng bẫy?nói không rõ. Dù sao người này làm cho người ta nhìn không thấu, không đơn giản”

“Nhìn không thấu?” Phó Lệnh Nguyệt bĩu môi nói “hần không phải là có nổi khổ, vài lần đề điểm người chó có lên tiếng? lớn nhỏ gì cũng là một vương gia, còn đến cửa thét to...”

“Ta như thế nào cảm thấy...” Viên Li thấy bốn bề vắng lặng, lẳng lặng đến gần nàng

Hần cúi thấp đầu, ngữ khí hạ thấp mang theo hương vị khiêu khích “chuyến này hần đến, chủ yếu là vì người” hần tà tứ cười bên môi nàng

Sắc mặt Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên biến đổi “hần vì ta làm gì?” nàng nghĩ tới việc ban ngày đâm Triệu Thực bị thương,cả ngày liền khó chịu “đại công tử vẫn nên nghỉ ngơi sớm đi,ngày mai phải lên đường sớm. Thuộc hạ cáo từ” nàng nghiêm mặt, lưu loát nói xong, xoay người rời đi

Viên Li sững sờ. Xuân tâm vừa mới nhộn nhạo liền bị dập tắt. Hần nhăn mày nhìn bàn tay mình, hần đã chuẩn bị tốt để nghênh đón phần quyền của giai nhân, đến lúc đó vừa thu vừa kéo, chẳng phải chuyện tốt sẽ xong sao?

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Viên Li dặn dò đệ đệ Viên Tiêu vài câu rồi mang theo Phó Lệnh Nguyệt và đám thị vệ lên núi. Lúc này hần không dám lơ là, cố ý chọn lựa hơn một trăm quân sĩ trang bị đầy đủ. Phó Lệnh Nguyệt cũng chuẩn bị đủ y phục dạ hành, thuật dịch dung, mê dược, giải dược các loại...Chuẩn bị nhiều một chút vẫn tốt hơn, đề phòng bất trắc

Trước hừng đông, đoàn người đúng hẹn đã đến trung môn của Ngưng Hương sơn trang. Quả nhiên dọc đường đi gặp rất nhiều người của Lục Phiến môn và Cẩm Y vệ, xem ra đúng là tra án giết người.

Khi Viên Li phân phó thuộc hạ, ngồi xuống ở chính sảnh mới thấy bốn vị thể tử khác chậm rãi đi tới, vẻ mặt uể oải không phần chán.

Phó Lệnh Nguyệt âm thầm kinh ngạc, không phải Lý Thành Khí đã nói, chương khí mù mịt đã bị diệt trừ, bốn người này sao vẫn có bộ dáng kia?

Bốn vị thể tử nhìn thấy Viên Li đều thân thiết chạy tới hàn huyên, người một câu ta một lời, đề tài xoay quanh việc đêm đó Viên Li trốn thoát thế nào?

Có lẽ một ngày qua, Viên Li không ngủ để nghiền ngẫm tình hình trên núi, các thể tử này cũng một đêm không ngủ cân nhắc tình trạng của hắn. Cố tình một mình bỏ chạy, thằng nhãi này sao có thể lông tóc vô thương xuống núi chứ?

“Không phải bên cạnh ta có người sao?” Viên Li cũng không kiêng dè, dù sao các vị thể tử kia cũng biết rõ Phó Lệnh Nguyệt “thuận tiện, không tìm được chỗ liền giải quyết” hắn thâm ý nhường mi nhìn Phó Lệnh Nguyệt, tà tứ nở nụ cười”

Mọi người lập tức cười vang. Chuyện hương diễm này lập tức làm lệch đề tài câu chuyện, ai nấy đều lo bàn tán cảm giác đánh dã chiến, không ai nhắc tới chính sự nữa

“Đúng rồi, Đan tước gia chết thế nào?” Viên Li chuyển đề tài “sao đang êm đẹp lại đột nhiên chết chứ”

“Cái này kêu là tự làm bậy, không thể sống!” Lưu Đắc Thắng lên tiếng “lão hoạn quan này dám kê đơn còn cấm chường chúng ta, hắn chết thảm cũng đáng”

“Chết thảm là sao?” Viên Li càng thấy hứng thú “một ngày này ta không ở trên núi, bỏ lỡ rất nhiều trò hay ah”

Tạ Bình An không có hảo ý nở nụ cười “kiểu chết này đối với lão hoạn quan kia vẫn rất là hưởng thụ” hắn vặn vẹo vòng eo mập mạp, làm ra một cái kịch nam trung tiểu sáng hoa chỉ

Phó Lệnh Nguyệt bỗng nhiên co rúm nhưng vì lòng hiếu kỳ, nàng đành cố ném chịu, tiếp tục hóng chuyện

“Không chết tà môn vậy chứ?” Viên Li thật thông minh “mau, mau nói cho ta nghe đi”

“Dùng thuật ngữ chuyên nghiệp của Cẩm y vệ khi định án mà nói thì Đan tước gia chịu côn hình mà chết” Tạ Bình An nháy mắt nói

“Côn hình?” Viên Li ngạc, khinh thường bĩu môi ‘ta còn tưởng là kiểu chết mới mẻ gì chứ”

“Đoán là người sẽ không biết mà” Cổ Sấm Xuân cười ha hả “côn hình này không phải như ngươi nghĩ” hắn khoa tay múa chân “người có biết kỵ mộc lư không?”

Viên Li mặc danh kỳ diệu gật đầu.

“Đối với nam nhân mà nói, đó chính là côn hình” Cổ Sấm Xuân cọt nhả võ vai Viên Li “Đan tước gia này bị người dùng cần thiết bồng đâm vào cúc hoa, thật dài ah...kiểu chết như vậy khổ không nói nổi ah”

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy ghê tởm, muốn buồn nôn. Hung thủ rốt cuộc là dạng người gì lại dùng phương pháp giết người biến thái như vậy. Không phải có thâm thù đại hận gì với lão hoạn quan kia chứ?

“Với võ công của Đan tước gia, sao có thể bị côn hình?” Viên Li nghi hoặc “ta nghĩ thế nào cũng không thể tin nổi”

Lưu Đắc Thắng cười khổ “nếu không phải chúng ta tận mắt nhìn thấy thi thể, ai dám tin”

Năm người đang bàn luận chợt nghe có tiếng thông truyền “Trần vương điện hạ đến”

Tiếng nói chuyện lập tức im bật, bốn vị thể tử đều nghiêm nghị đứng lên, có thể thấy thái độ của bọn họ thay đổi không ít, cung kính và sợ hãi hơn nhiều. Viên Li cũng đứng lên, còn quỳ xuống hành đại lễ

Phó Lệnh Nguyệt cười thầm, xem ra Lý Thành Khí đã lập uy thành công, nghĩ tới trước kia Ngũ quân thể tử gặp hấn là bộ dạng không kiêng nể gì, mà hiện tại...

“Viên công tử là thủ tín ah” Lý Thành Khí ngồi xuống chính vị, thản nhiên lên tiếng

“Tạ vương gia khích lệ” Viên Li chấp tay đáp trả

“Người thủ tín sẽ được trọng dụng” Lý Thành Khí vẫy tay ý bảo hấn ngồi xuống “bốn vương hôm nay đến là thông báo cho các vị tiền triển vụ án ở Ngưng Hương sơn trang” ngữ khí của hấn không chút hoang mang “chắc mọi người đều nghi hoặc là cao thủ gì mà có thể vô thanh vô tức giết chết Đan tước gia? Hấn dùng phương pháp gì?”

Phó Lệnh Nguyệt nhìn chằm chằm Lý Thành Khí, không ngờ hấn cũng đưa mắt nhìn nàng, mỉm cười. Nụ cười này mang theo vẻ tà tuấn anh mi, khiến đáy lòng nàng lộp bộp một tiếng

Đây là cảm giác gì? Phó Lệnh Nguyệt cảm giác ngực như bị mèo quào, có chút...nhộn nhạo

“Hung thủ này, võ công không hấn là cao cường trác tuyệt” Lý Thành Khí thản nhiên nói tiếp “sự tình mấu chốt là ở hung khí. Hung khí của hung thủ bên trên dính đầy chu phiêu”

Chu phiêu? Phó Lệnh Nguyệt trong lòng chấn động, nhớ tới đêm đó cùng Viên Li bí mật thám thính Quan Lan bảo tàng các, mà trên quyển trục kia có chu phiêu

Mọi người lập tức bàn tán xôn xao

‘Ai có thể ngờ, chu phiêu này đúng là vật phá giải được thần công của Đan tước gia’ Lý Thành Khí chậm rãi nhìn mọi người chung quanh “hung thủ lựa chọn bộ vị cũng là mệnh mô trí mạng của Đan tước gia”

“Hiện trường không có dấu vết đánh nhau, rất sạch sẽ”

“Chỉ có thể nói người này có quen biết với Đan tước gia, biết được thân thế, sở thích và yếu điểm của Đan tước gia”

Toàn trường đều nín thở tĩnh khí lắng nghe, không ngờ Lý Thành Khí nói xong lại xả đến trên người các thế tử Ngũ quân Đô đốc phủ ‘các vị thế tử, trừ bỏ Viên công tử hôm qua trở về biệt viện ở Kiến Dương, những còn lại chưa từng rời khỏi Ngưng Hương sơn trang”

Viên Li giận dữ, tay nắm chặt thành quyền. Nếu Lý Thành Khí dám hồ ngôn loạn ngữ, hắn sẽ lập tức...

“Vì thời gian xảy ra án mạng là buổi tối ngày hôm trước, cho nên bao gồm cả Viên công tử, các vị ở đây, không ai có thể thoát khỏi嫌疑” Lý Thành Khí cười thâm ý ‘có điều, có Lục Phiến môn và Cẩm y vệ chung sức hợp tác, án này chắc chắn sẽ được phá chỉ trong một ngày”

Phá án? Mọi người đều ngây người

Không phải là Lục Phiến môn và Cẩm Y vệ khiến người ta có ấn tượng làm việc quá kém, mà là án tử lớn như vậy đã trong một ngày điều tra ra sẽ tránh không được kết án sai, có người chết thay...

“Là dư nghiệt Tiền Lương trả thù” Lý Thành Khí thản nhiên nói, tay vung lên, một đội Cẩm Y vệ đột nhiên vọt vào chính sảnh

“Nhận được mật báo của ám vệ, thẩm tra Tiền quân, Hữu quân Đô đốc là Lưu Bá Lệnh, Cổ Hạ Long, phát hiện bí tạo long phiến, có ý định làm phản, đã bị bắt giam. Thế tử Lưu Đắc Thắng, Cổ Sấm Xuân ở Kiến Dương thành bài binh bố trận, có cử chỉ mưu nghịch, muốn lợi dụng hạ thọ của Công Thừa tước gia mà trộm bí bảo Tiền Lương, sau khi hành tung bại lộ, giết người diệt khẩu. Chúng có vô cùng xác thực, phạm nhân đang ở đây” Lý Thành Khí vân đạm phong khinh nói “bắt”

“Vương gia” Lưu Đắc Thắng và Cổ Sấm Xuân đều ngây người

Ba vị thế tử khác cũng kinh ngạc ngồi thẳng người. Kinh thành từ lúc nào thời tiết thay đổi? một lần diệt trừ hai vị Đô đốc mà một chút tin tức cũng không lộ ra?

“Oan uổng ah. Chúng ta đều trúng được, đến giờ thần trí còn chưa rõ, sao có khí lực để giết người” Lưu Đắc Thắng hô lên

“Vậy sao?” Lý Thành Khí khinh thường nở nụ cười. Nói thì chậm, việc xảy ra lại nhanh. Hắn đột nhiên ném một vật về phía Viên Li. Viên Li cả kinh, theo bản năng lắc mình tránh đi, ám khí rơi xuống đất, lẳng lẳng lốc. Là một quân cờ màu đen

Lý Thành Khí lạnh lùng quát “người tới, bắt phản tặc xảo ngôn ngay lập tức”

“Oan uổng ah” Cổ Sấm Xuân la lên “chúng ta ở Kiến Dương không có mưu phản, ta căn bản không có đến quân doanh”

Phó Lệnh Nguyệt đầu như muốn nổ tung. Vừa khéo Viên Li đã đến doanh trường Tả quân

“Quang Tông, Bình An, Viên Li” Lưu Đắc Thắng hô lên “cứu chúng ta, các người đều biết chúng ta oan uổng mà”

“Vương gia! Không có khả năng!” Tạ Bình An tiếng lên, chỉ vào Lưu Đắc Thắng và Cổ Sấm Xuân nói “hai người này công lực yếu kém, lại chưa từng có qua lại với Công Thừa tước gia”

Lý Thành Khí mắt không hề nâng, tay chỉ vào bàn bằng gỗ tử đàn “hai người bọn họ có xuất hiện cùng Công Thừa tước gia hay không, bốn vương không biết nhưng bốn vương nghe nói Tạ đại công tử từng lớn lên trong hoàng cung Tiền Lương. Nói vậy, chắc cũng có giao tình với vị Ngự mã giam đại tổng quản năm đó?”

Tạ Bình An lập tức ngậm miệng. Tuy khi đó hắn còn mặc quần yếm nhưng chuyện như vậy nghe qua hù chết người. Hắn lập tức thức thời im miệng, thành thật ngồi xuống chỗ cũ

“Vương gia...công phu hai người bọn họ có thể giết được Đan tước gia, quả thật có chút khó tưởng tượng” Viên Li lên tiếng ‘có thể là Lục Phiến môn đã làm’

“Viên đại công tử, vậy người cảm thấy ai giết người mà có thể tưởng tượng được đây?” Lý Thành Khí nở nụ cười “bốn vương nghe nói, trong các thế tử Ngũ quân, Tả quân Đô đốc phủ Viên Li có công phu cao nhất” hắn chậm rãi lấy trong tay áo ra một lá thư. Phó Lệnh Nguyệt liếc mắt một cái liền nhận ra, đó chính là lá thư Đan tước gia chỉ ra và xác nhận Viên Li là người trộm bảo “Lục Phiến môn có một văn thư khám định, người muốn xem không?”

Viên Li cũng rầu rĩ ngồi xuống

“Vương gia...” Phương Quang Tông đứng đầu nhóm thế tử, hắn không lên tiếng không được “thỉnh vương gia...”

“Phương đại công tử” Lý Thành Khí chặn ngang hắn “bốn vương nghe được tin tức từ kinh thành truyền đến, lệnh đệ đã được tứ hôn với Vân Mộng công chúa” hắn chấp tay nói “bốn vương chúc mừng trước. Chứng minh Hoàng thượng đặt kỳ vọng rất cao vào Trung quân phủ”

Phương Quang Tông xấu hổ đứng im, không thể nói thêm gì nữa

“Trước lời phản tặc xuống, đừng làm hỏng không khí nơi này” Lý Thành Khí vui vẻ vì đã khống chế được toàn trường

“Đây là sớm có dự mưa, tiêu diệt từng bộ phận. Các người cứ khoanh tay đứng nhìn đi, tiếp theo sẽ chính là các người” Lưu Đắc Thắng và Cổ Sầm Xuân cùng gào lên, bị Cẩm Y vệ lôi đi

Không khí trong phòng khách lúc này cực kỳ xấu hổ

“Thánh chỉ đến” Lý Thành Khí đột nhiên nghiêm túc nói

Mọi người nhanh chóng quỳ xuống. Người này quả nhiên mang theo thánh chỉ đến, lai giả bất thiện ah.

Từng câu trên thánh chỉ, Phó Lệnh Nguyệt nghe mà hết hồn. Hoàng thượng nhắm vào Hậu quân và Hữu quân không chỉ ngày một ngày hai, nàng không khỏi nhớ tới chuyện Viên Li thị sát quân doanh. Như thế nào lại không liên quan tới Tả quân?

Nghe xong thánh chỉ, toàn trường đều ghen hờn trên trời. Phế Hậu quân và Hữu Quân, binh quyền hai nơi này sẽ do Trần vương Lý Thành Khí tiếp quản, nhập vào doanh trại Ngũ quân.

Trần vương hiệp quản doanh trại của Ngũ quân?

Phó Lệnh Nguyệt càng nghe càng cảm thấy khủng bố. Ngũ quân Đô đốc phủ thành lập từ lúc Đại Tề sơ khởi, sao Hoàng thượng vừa khỏe lại đã dứt khoát đảo điên vận mệnh chứ? Viên Li nói đúng, Lý Thành Khí đúng là rất nhanh không còn là vương gia nhàn tản nữa, mà là vương gia dưới một người, trên vạn người. Nói lời đại nghịch bất đạo thì Lý Thành Khí có thể khống chế Ngũ quân Đô đốc phủ, vậy Đông cung Thái tử...

“Vương gia vừa vào triều đã phá án trong một ngày, thuộc hạ khâm phục vạn phần” Tạ Bình An là người thông minh, lập tức đứng lên, quỳ xuống bái tạ

“Chúc mừng vương gia chương quảng Ngũ quân Đô đốc phủ” Phương Quang Tông và Viên Li cũng miễn cưỡng chúc mừng

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy hồ đồ. Hoàng thượng rốt cuộc muốn làm gì? trong nháy mắt diệt trừ hai quân, mượn đám hỏa khí khống chế Trung quân, lại đột nhiên xuất hiện một vương gia đánh tám gậy tre không đến, còn nắm quyền quản lý binh lính trực thuộc Ngũ quân Đô đốc phủ. Thật là quỷ dị, Hiền phi và Đông cung thể mà cũng cam chịu?

Lý Thành Khí vẻ mặt như trước, lạnh nhạt nghe mọi người nịnh hót

“Phản đảng tội trạng đã định, Hoàng thượng đem trọng trách bình định giao cho bốn vương’ hấn thân thiết nhìn ba vị thế tử tạm thời không có việc gì, chấp tay nói ‘bốn vương bắt đầu nhận việc, không hiểu rõ về Ngũ quân lăm, lúc cần thiết còn cần các vị hỗ trợ”

Trải qua màn giết gà dọa khỉ vừa rồi, ba vị thế tử sao còn dám kiêu ngạo, lập tức khầu đầu, biểu lộ trung tâm

“Mười ba huyện chung quanh Kiến Dương, có sáu cái là thuộc về Tiền quân và Hữu quân’ Lý Thành Khí cũng không khách sao, trực tiếp đi vào chính sự “đem qua bốn vương đã dẹp yên chung quanh, ổn định hai nơi. Theo bốn vương biết, quân độ ngoài thành Kiến Dương hơn phân nửa là thuộc hạ dưới trướng Tả quân phủ”

Viên Li không thể không bước ra khỏi hàng bày tỏ thái độ ‘thỉnh vương gia nói cho biết”

“Chuyện giải quyết dư nghiệt trong ngoài thành Kiến Dương, bốn vương liền giao cho Tả quân Đô đốc phủ. Hoàng thượng nói, Viên đô đốc mấy ngày nay tái phát bệnh cũ, để thế tử toàn quyền xử lý chuyện Tả quân phủ” Lý Thành Khí mỉm cười phân phó

Viên Li nao nao, cũng không hỏi nhiều, chấp tay nhận việc

“Chuyện áp giải nghịch đảng vào kinh, liền giao cho Hậu quân Đô đốc phủ Tả đại công tử’ Lý Thành Khí chuyển hướng về phía Tả Bình An “nghe nói quan hệ của Lưu Đắc Thắng, Cổ Sấm Xuân với Tả đại công tử rất thân thiết”

“Không có! Không có!” Tả Bình An cao giọng phản bác ‘thuộc hạ lấy tính mạng đảm bảo, nhất định không nhục sứ mệnh”

Viên Li phải làm cu li, Tả Bình An thì nhận củ khoai lang nóng phồng tay, Phương Quang Tông không thể ngồi yên, vừa đứng dậy đã bị Lý Thành Khí trấn an

“Ngọ yến hôm nay, xem như bốn vương mở tiệc chiêu đãi các vị thế tử” Lý Thành Khí cười nói “nói đến, đây là lần thứ hai bốn vương cùng chư vị ăn ngo yến ở Ngưng Hương sơn trang. Ăn xong bữa tiệc này, bốn vương đã có thể xem các vị là tướng lãnh dưới trướng”

“Nghe theo vương gia, sai đâu đánh đó” ba vị thế tử đâu dám lơ mãng như ngày xưa, lập tức chấp tay bày tỏ trung tâm

Phó Lệnh Nguyệt đứng trong đội thị vệ, cảm thấy đôi mắt hoa đào của Lý Thành Khí không ngừng quét tới quét lui trên người nàng. Nàng nhớ rõ, tuy từng gặp mặt hấn một lần ở Hái Tinh các nhưng lúc tái kiến tại Ngưng Hương sơn trang, hấn chưa từng tỏ vẻ khác thường. Sao lúc này lại đột nhiên ưu ái có thêm? Chẳng lẽ Triệu Thực đã nói gì với hấn?

Nàng đột nhiên cảm thấy việc thoát khỏi giáo trường ngày đó rất quý dị. Chẳng lẽ Triệu Thực và Lý Thành Khí cố ý thả bọn họ đi?

42. Quyển 2 - Chương 19: Ngô Mỹ Nhân

Rượu vào, mọi người cũng nói chuyện thoải mái hơn

Nghĩ tới cũng phải, triều đình vừa xử trí hai Đô đốc phủ, sẽ không lập tức động thủ phủ thứ ba. Ít nhất, binh lính trung tâm với Tiền quân, Hữu quân tuyệt sẽ không khoanh tay chịu chết, những người này vốn lòng dạ khó lường, cái này là quan bức dân phản, dù sao hợp lại là cá chết lưới rách, đến lúc đó thiên hạ rối loạn, công tác trấn áp bình định gian khổ còn phải dựa vào ba Đô đốc phủ còn lại ra sức. Tá ma giết lừa, ma này ra sức, lừa vẫn an toàn

Ba vị thể tử tinh thần phấn chấn cùng Trần vương Lý Thành Khí nâng cốc ngôn hoan

Sáng nay có rượu sáng nay say, dù sao giờ này không phải là mình bị giam trong tù ngục, đợi khi bọn họ hồi kinh gặp lại phụ thân sẽ thương nghị bước tiếp theo nên ứng phó thế nào

Trong lúc ăn uống linh đình, Phó Lệnh Nguyệt vụng trộm nhìn nhất nhất động của Lý Thành Khí. Hắn rất trầm ổn, xã giao rất khéo, căn bản không giống một người ẩn cư lâu năm nơi núi rừng, đàm tiếu nhân gian, còn có thị vệ mang theo chim ưng bên cạnh, mà nàng liếc mắt một cái liền nhận ra đây là chim ưng thuần dưỡng để truyền tin. Từ Kiến Dương đến kinh thành, tin tức một ngày là đến nơi. Có điều, vật này là ở hoàng cung đại nội.

Hắn cố ý khoe hay là...?

Phó Lệnh Nguyệt liếc mắt nhìn Viên Li, thấy hắn mặt không biểu tình, cúi đầu, uống trà

Viên Li nói rất đúng, nếu Lý Thành Khí xuất thế quý dị thì hành vi của hắn càng rất khó cân nhắc. Quá mức bộc lộ tài năng, đáng hoàng, lợi hại, không chút che giấu. Đây không phải là phong cách chính giả. Rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Đang lúc cân nhắc, Lý Thành Khí đột nhiên lên tiếng ‘bổn vương nghe nói thân thể Viên đại công tử vừa vào thu sẽ không tốt, bổn vương nghĩ sẽ thỉnh chỉ với Hoàng thượng, phái Nhị công tử Viên Tiêu tới đó bình loạn’

“Tạ vương gia đã nhớ” Viên Li nhanh chóng đứng lên, ôm quyền nói “Viên Li không ngại, chắc chắn sẽ vì vương gia, dẹp yên phản loạn”

“Thực ra, bổn vương thấy thể tử ra mặt vẫn tốt hơn” Lý Thành Khí cười, bảo hắn ngồi xuống ‘nhưng bổn

vương vừa mới vào triều, không thể vì trước mắt mà mang tiếng bất luận sống chết của người khác, hơn nữa, nghe nói Viên đô đốc cũng tái phát bệnh cũ”

“Toàn phủ thuộc hạ tạ vương gia thể恤” Viên Li còn chưa ngồi ổn đã đứng lên “từ xưa trung hiếu không thể lưỡng toàn, Viên Li lập tức phái Tam đệ hồi kinh. Nhất định nguyện trung thành với vương gia, trước kỳ thi hương sẽ dẹp yên nghịch đảng”

“Trước thi hương?” Lý Thành Khí chậm rãi lặp lại, thản nhiên nở nụ cười ‘còn có một tháng thôi, Viên công tử, người gánh nặng đường xa ah”

“Thuộc hạ dám lập quân lệnh trạng, trước Thiên tử yến, nhất định sẽ bình định phản loạn chung quanh Kiến Dương thành, làm cho vương gia khải hoàn hồi kinh” Viên Li hữu lực cam đoan

“Tốt” Lý Thành Khí rất vừa lòng, lập tức chuyển đề tài sang chuyện khác

Phó Lệnh Nguyệt ở phía sau vô cùng kinh ngạc, Lý Thành Khí không phải ẩn cư sao, sao lại rõ chuyện triều đình như lòng bàn tay như thế? Ngay cả chuyện nhỏ như Viên Li đến mùa thu bị ho khan cũng rõ nhất thanh nhị sở? hắn muốn làm gì lại nói ra mấy chuyện này? Còn Viên Li kia nữa, sống chết cũng muốn ở lại Kiến Dương, trong lòng hắn đang có toan tính gì?

Nàng càng lúc càng phát hiện đêm đó Triệu Thực đi gặp Lý Thành Khí là có âm mưu, hay là Hoàng thượng đã lệnh cho Triệu Thực hỗ trợ Trần vương?

Thức ăn được mang xuống, trái cây và dưa đưa lên, ca nữ vũ kỹ cũng lên đài múa hát. Không biết là ai an bài, Phó Lệnh Nguyệt không yên lòng thưởng thức, trong đầu không khỏi nhớ tới các phi tiên nương tử ở Lăng Tiêu cung

“Có Lỗ Ban ở đây, còn tìm những người này đến múa búa” Lý Thành Khí cười, cho các ca cơ giải tán, vẫy tay bảo hầu cận của mình tiến lên

Lý Thành Khí lại cùng suy nghĩ với nàng. Phó Lệnh Nguyệt có chút kinh ngạc, hắn sẽ không ngay lúc ban ngày, ở trong trường hợp này lại gọi các phi tiên nương tử tới hiến vũ chứ?

“Hỏi Ngô lão bản thể nào rồi” Lý Thành Khí mỉm cười nói nhỏ

Ngô lão bản? Phó Lệnh Nguyệt trong lòng vừa động, nghe có chút quen tai. Đó là ai mà Trần vương gia lại dùng khẩu khí nhu hòa như vậy

“Các vị đều biết Ngô lão bản chứ?” Lý Thành Khí thản nhiên cười nói ‘bổn vương nghe khúc thưởng nhạc lại nghĩ tới Ngô lão bản ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay đã đến đây, nhất định phải hoàn thành tâm nguyện”

Trong ánh mắt khảo cứu của Phó Lệnh Nguyệt, trong lời bàn tán của mọi người, một thân ảnh thanh nhã xuất hiện.

Một bộ thanh sam, mái tóc búi đơn giản, sạch sẽ lưu loát, không chút bụi bặm. Thân hình uyển chuyển, tay áo lung hương, y dính xuân vân, bước chân nhẹ nhàng không tiếng động...Khi đến gần, lại làm cho người ta phải run lên. Đây là tiên nữ hạ phàm sao? dung nhan khuynh thế tuyệt đại, không ngôn từ nào diễn tả hết vẻ đẹp của nàng. Làn thu thủy, nét xuân sơn, da phấn môi đỏ, thần thái phong lưu, ánh mắt lưu chuyển, hai má sinh tình, mắt long lanh cười, phong tư như thế, không phân rõ là nam hay nữ, là người hay tiên. Phó Lệnh Nguyệt nhìn không chuyển mắt, hồn phách ngây dại

Không thể lại nhìn bất luận kẻ nào, tất cả đều trở nên thấp kém như bùn đất dưới chân

“Trần vương gia, an, các vị gia an” mỹ nhân kia lên tiếng, thanh âm không thô không nhuần. Trong phòng không còn tiếng ồn ào bàn tán nữa, xem ra Ngô lão bản là người quen với các vị thế tử

“Hôm nay gặp gỡ Ngô lão bản, chẳng biết có thể cho bốn vương đại khai nhãn giới?” Lý Thành Khí tâm tình rất tốt, không hề ra vẻ vương gia “lần trước gặp mặt, Mỹ Nhân đã đáp ứng rồi, lúc gặp lại sẽ vì bốn vương hiến một điệu múa”

‘Tạ vương gia nhớ thương, xin cho Mỹ Nhân thay quần áo’ mỹ nhân hiểu ý cười, ánh mắt phát ra nhu tình vô hạn, làm cho Phó Lệnh Nguyệt thể hội cảm giác hồn phi.

Nói thật, người này vừa xuất hiện, nàng nhìn hầu kết đã phát hiện ra đó là một nam nhân, nhưng mà trời sinh đẹp như vậy sao lại là một nam nhân chứ? lại còn vui mừng đi thay đổi trang phục, cũng thật có dũng khí nha. Chỉ đơn giản chuỗi ngọc thất bảo thất lưng kia, mấy người có được, liền dám ở trước mặt vương gia hiến vật quý, múa nghệ thường y vũ

Hôm nay Phó Lệnh Nguyệt xem như chân chính đại khai nhãn giới. Tuy nàng vẫn rất ghê tởm nam nhân giả mạo nhưng giờ phút này, nàng thực sự bị Ngô lão bản thuyết phục thật nhiều.

Trước án, vũ giả dung nhan như ngọc, như tiên tử lại như du hồn, không cần tiếng nhạc phối hợp liền khiến người ta có cảm giác khiêu châu hám ngọc, không cần xiêm y xa hoa cũng đã có thể khiến tường vân phiêu nhiên phi hạc chỉ thế

Bài múa này, trong đầu Phó Lệnh Nguyệt đều là bài thơ “phiêu nhiên chuyển toàn hồi tuyết khinh, thần nhiên túng đưa du long kinh, tiểu khoan tay sau liễu vô lực, tà duệ cư khi vân dục sinh...” giờ khắc này nàng không thềm để ý hẳn là nam nhân nữa. Nàng đã vượt qua chương ngại tâm lý, rốt cuộc có thể lý giải, nam nhân với nam nhân cũng có thể động tâm. Nếu nàng là nam nhân cũng sẽ nghĩ cách âu yếm...thiên hạ lại có vũ vật như thế.

Điệu múa kết thúc, toàn trường vang dậy tiếng hoan hô

Mỹ nhân hơi nghiêng người, đứng ở giữa, chỉ cười, không nói tiếng nào

Điệu múa này, mọi người đều xem đến kinh tâm động phách, nói không nên lời

“Hay” không khí nhất thời sôi trào, tâm tư mọi người đều nhẹ nhàng hơn

“Lập đức ‘Lập nhân’?” xem ra Phương Quang Tông không có nhiều hiểu biết về gánh hát, mở miệng nói trước

“Cũng không phải, thu thủy ‘mỹ nhân’ Lý Thành Khí cười thay giai nhân chinh lại “nếu mọi người đều không biết, bốn vương liền giới thiệu với các vị một chút. Vị này chính là Ngô gia ban Ngô Mỹ Nhân”

Ngô gia ban?Phó Lệnh Nguyệt cảm giác nghe rất quen tai

“Bốn vương ẩn cư lâu năm, chỉ thấy Mỹ Nhân ngàn dặm xa xôi đến nhà biểu diễn vì phụ vương một lần. Cho nên thân thiết một chút” Lý Thành Khí lại nói ‘ngày sau mong các vị giúp đỡ Mỹ Nhân nhiều hơn’

Đương nhiên, không cần vương gia mở miệng, một vươ vật như thế, ai lại không muốn giúp đỡ chứ. Lập tức mọi người đều tỏ thái độ thân thiết với gia nhân

“Mỹ Nhân, kế tiếp tính đi đâu?” Lý Thành Khí ban ngồi, ôn nhu hỏi

“Hồi vương gia, Mỹ Nhân không đi đâu cả” Ngô Mỹ Nhân xua tay xin miễn. Hắn chung quy là con hát, thực hiểu bốn phận “đến kỳ thi hương, Mỹ Nhân sẽ hồi kinh” con người của hắn giống như hai hàn đàm, không hề gợn sóng

“Vừa vặn, có thể để Tạ đại công tử hộ tống vào kinh nha” Lý Thành Khí cong môi trêu đùa

“Tiếc là Mỹ Nhân không có phúc này” Ngô mỹ nhân tiếc hận nói ‘còn phải ở lại Kiến Dương thành biểu diễn cho hai nhà, sợ là không kịp theo Tạ đại công tử hồi kinh’

Ngọ yển, không khí thoải mái hài hòa.

Ngô Mỹ Nhân không đồng hành cùng Tạ Bình An cũng thật thông minh. Áp giải hai thế tử mưu nghịch vào kinh hậu thẩm, trên đường chắc chắn sẽ bị tàn quân hai nhà cướp tù, đi theo chỉ sợ không bình an.

Trọng trách trên vai Hậu quân thế tử Tạ Bình An không hề nhẹ hơn Viên Li. Viên Li là minh chiến, hao binh tổn tướng dài lâu, mà Tạ Bình An là ám đấu, lại không được có chút suất nào, tính mạng cả nhà cũng bị đặt vào chuyển áp giải lần này, nhất định phải bình an đến kinh thành. Tạ Bình An gần như là điều động toàn bộ quân chủ lực của Hậu quân ở Giang Nam chậm rãi áp giải Lưu Đắc Thắng và Cổ Sấm Xuân vào kinh chịu thẩm

Viên Li bên này cũng không nhàn rồi. Trở lại Thông Thân biệt viện, hần lập tức gọi Viên Tiêu đến, hai huynh đệ đóng cửa ở trong thư phòng, không biết mưu tính cái gì.

Phó Lệnh Nguyệt không có tâm tư tìm hiểu tình hình của bọn họ, trong đầu nàng toàn là hình ảnh của Ngô Mỹ Nhân, Ngô lão bản.

Nàng suy nghĩ đến hạng mục công việc ban ngày, đột nhiên linh quang chợt lóe, gọi người tới “người tới, đi thăm dò một chút hành tung của Ngô gia bang ở Kiến Dương thành, còn có tình hình chi tiết của Ngô Mỹ Nhân, lão bản của bọn họ”

Tình báo thu thập tin tức của Đô đốc phủ không thua gì hệ thống ám vệ hoàng gia, vào lúc hoàng hôn đã có tin tức

Phó Lệnh Nguyệt thích ý nhận tin, chỉ liếc mắt một cái liền ngây ngẩn cả người. Ngô gia bang ở Kiến Dương thành mấy tháng, biểu diễn ở hầu hết các nhà lớn nhỏ, trên giấy viết rõ một chuỗi danh sách. Trong đó có hai nơi quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa...

Phó Lệnh Nguyệt không ngủ được. Nàng lăn quan lộn lại, căn nhắc vẫn nên nói cho Viên Li tin tức quỷ dị mình mới phát hiện ra.

Thư phòng vẫn sáng đèn, các chủ tử đang bàn luận, môn khách như nàng nếu không được triệu kiến, không thể tùy tiện đến quấy rầy

Chỉ mong là không phải. Tiếng trống canh ba vang lên, Phó Lệnh Nguyệt buông tha nhắm hai mắt lại

Sáng sớm hôm sau, Viên Tiêu lên đường hồi kinh. Vội vàng như thế làm Phó Lệnh Nguyệt có chút nghi hoặc, không phải là hốt hoảng chạy trốn chứ?

Viên Li cũng lưu loát phân phó thủ hạ đến Tây giao Kiến Dương thành triệu tập quân đội.

Phó Lệnh Nguyệt mang theo những gì ám vệ nên mang, dọc đường đi luôn cân nhắc xem khi nào nói cho Viên Li biết những gì nàng phát hiện tối qua nhưng vừa hội hợp cùng quân đội thì không thấy bóng dáng hần đâu nữa

Viên Li thu thập hai doanh trưởng của Tiền quân ở ngoại thành Kiến Dương, nàng thực sự không có thời gian nói lời vô nghĩa.

Công việc này trải qua đao quang kiếm ảnh nhưng không đến hai canh giờ đã xong.

Lý Thành Khí nói rất đúng, quân lính đóng chung quanh Kiến Dương thành đều là đám ô hợp, không đáng phí nhiều tâm tư, vừa thấy vương kì triều đình, đánh không lại lập tức đầu hàng.

Tướng lãnh quy hàng để thể hiện thành ý liền xuất ra thứ trân quý nhất, chính là bút tích của thế tử nhà mình “giờ tuất mồng mười tháng bảy, khởi sự”, có cả con dấu. Xem đi, chúng ta không phải là thủ phạm chính, chỉ là nghe lệnh hành sự mà thôi

Phó Lệnh Nguyệt nhìn tờ giấy giản dị kia, trong lòng cực kỳ nghi hoặc. Lưu Đắc Thắng có ngốc cũng sẽ không viết thư điều binh như vậy, làm vậy không phải để người ta nắm lấy nhược điểm sao?

Viên Li thắng lợi, khải hoàn về thành. Có thể tạm thời thả lỏng một chút, vùng Lâm Hải và các nơi khác mới là nơi cần phải lo lắng sau này dùng đến binh đao, còn Kiến Dương thành vẫn trong sự khống chế của triều đình

Lý Thành Khí cấp cho Tả quân mệnh lệnh ‘tiêu diệt từng bộ phận, trấn an bề trên’. Toàn bộ Giang Nam, trước mắt sẽ không gây ra sóng gió gì, thừa dịp tin tức còn chưa lộ hoàn toàn, mọi người vẫn ngồi yên chờ xem tình hình

Việc mưu nghịch, dù sao cũng khó nói, không có động tĩnh lớn, ai sẽ ngốc mà thay chủ tử làm cánh chim đầu đàn chứ

Phó Lệnh Nguyệt một đường trở về Kiến Dương trước khi cửa thành đóng cửa. Sắc trời đã tối muộn, mọi người đều đợi đến bụng kêu vang, Viên Li tâm tình tốt, ra lệnh ghé vào một tiệm ăn chưa đóng cửa, ăn no rồi về

Chủ quán thành thực nhóm bếp, trước đưa lên cháo gạo, dưa muối và lương khô. Bọn thị vệ ăn đến lang thông hổ yết

Phó Lệnh Nguyệt lúc trước ở đại viện đã được huấn luyện qua, vì sau chuẩn bị sau này xuất môn làm thị vệ cho người ta, nên nàng có thể không ăn không uống một ngày, vì vậy lúc này chỉ ăn mấy miếng lương khô, bảo Hải Thanh và Hải Long ăn trước rồi đến thay nàng

Thức ăn chuẩn bị cho Viên Li ở gian trong tự nhiên lên trễ một chút, thịt luộc, dịch lữ gà, canh cá...hình thức cũng không tệ lắm. Viên Li vừa mới động đũa ăn mấy miếng, chủ tớ liền phát giác không khí trong điểm không thích hợp

Tiểu nhị không thấy đâu, chính xác mà nói đưa xong ba món thức ăn thì không thấy lộ diện nữa

Nghiêng tai lắng nghe, tiền thính vốn huyền não lại không có động tĩnh, hậu đường cũng vậy.

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy căng thẳng, rút kiếm đi ra ngoài, gian ngoài là cảnh người đồ ngựa ngã.

Có người kê đơn

Viên Li đi ra, thấy thế quyết đoán đưa mắt ra hiệu.

Có ám phục, nơi này không thể ở lâu, hai người liều mạng bỏ chạy ra ngoài. Nhưng, cửa đã bị khóa, cửa sổ cũng vậy

Không khí trong đêm thật quỷ dị, lặng yên không tiếng động.

Một người che mặt, một nữ nhân che mặt tự trên bay xuống. Không có sát khí lại khiến người ta lạnh đến tận xương

“Người tới người nào?” Phó Lệnh Nguyệt vùng kiếm hỏi

Người nọ không lên kiếm, chỉ chậm rãi rút kiếm của mình ra. Tuy nàng che mặt nhưng vẫn làm người ta có cảm giác nàng rất đẹp, là một nữ nhân rất đẹp

Nàng dùng kiếm nhẹ nhàng chỉ vào hai người, hơi thở dài

Trong khoảnh khắc lại tức thì động như thỏ chạy, ra tay chính là đoạt mệnh người.

Phó Lệnh Nguyệt giao thủ với nàng chưa đầy ba hiệp liền bị kiếm phong làm bị thương cánh tay phải

Viên Li rút kiếm đứng lên, cũng bị bức lui ra sau. Chiêu thức của nữ nhân che mặt cực kỳ ác độc, tinh giản mà giảo giang, thẳng đến tâm mạch, cổ họng. Nàng một lòng muốn lấy mạng người nên hiểu rất rõ. Người sáng suốt vừa nhìn liền biết Viên Li không phải là đối thủ của nàng

Cao thủ so chiêu, Phó Lệnh Nguyệt rời khỏi vòng tròn chỉ có thể ở bên cạnh lo lắng suông. Nàng ở Triệu phủ học qua ám chiêu nhưng giờ phút này căn bản không đủ dùng. Nàng không giúp được Viên Li cũng không cứu được mình, lúc này lòng nóng như lửa đốt.

Rất nhanh Viên Li cũng bị thương nhưng hấn giống như đã nắm được chiêu thức của nữ nhân che mặt, trúc trắc né tránh an toàn. Chiêu thức của nàng kia cũng thông thả hơn, không hề sắc bén mà bắt đầu co rút lại

Song phương đều kiên nhẫn thử thăm dò, một khi đối phương sinh ra sơ hở, sau đó tung ra một kích trí mệnh

Phó Lệnh Nguyệt tinh tế nhìn xem, nữ nhân kia võ học tinh tú, công lực thâm hậu, không biết tu luyện bao lâu mà vừa nhu vừa cương, công bị kết hợp. Ngay cả nàng liếc mắt một chút cũng không nhìn thấy bất kỳ sơ hở nào

Nữ nhân khủng bố.

Nội tâm của Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên lóe lên, nhớ tới một người. Nữ nhân khiến Triệu Thực bị thương ở phủ của Cửu Quảng Kiến.

Có thể hay không...nàng đột nhiên thấy rung động. Cánh tay phải của nàng bắt đầu run lên. Trên kiếm có độc. Nàng cảm thấy căng thẳng. Tuy nàng có thánh vật giải được nhưng lúc này, sợ là nàng không thể dùng tới bột Băng kinh nha. Còn nữa, nếu là độc bình thường, trải qua sự huấn luyện của Triệu gia đại viện, thân thể của nàng vẫn có thể chống cự một thời gian nhưng Viên Li...chiêu thức của hắn bắt đầu biến dạng

Cơ hội. Nàng kia chính là chờ sơ hở này, liền khom người một cái, tránh đột kích, phản chân liền đá bay kiếm trong tay Viên Li

Phó Lệnh Nguyệt thâm hô không ổn, phi thân đánh tới. Nếu Viên Li chết, kế tiếp chính là nàng

Nàng kia hơi phân tâm, kiếm phong đánh vào ngực phải Viên Li

“Yêu quang thông môn?” Viên Li đột nhiên thốt lên một câu kỳ lạ

Kiếm phong của nàng kia thuận thế phóng tới chỗ Phó Lệnh Nguyệt, chẳng qua lúc này nàng không hề ham chiến, sau mấy chiêu lại đột nhiên lấy ám tiêu trong ống tay áo ra

Phó Lệnh Nguyệt thân hình vừa lật, tránh được phi tiêu đoạt mệnh, vừa lúc phi tiêu kia phóng thẳng vào vai Viên Li

Nháy mắt, nữ nhân kia đã không có tung tích

Phó Lệnh Nguyệt không rảnh để ý tới nàng, tiến lên đỡ lấy Viên Li, che lại ba đại huyệt trên người hắn. Kiếm có độc, phi tiêu cũng thế. Nơi này không nên ở lâu, mau tìm một chỗ thỏa đáng, cho hắn dùng Băng kinh nha giải độc

“Không thể hồi tả quân phủ..”Viên Li đột nhiên nắm chặt tay nàng, cố hết sức nói xong một câu, cánh tay liền vô lực buông lỏng xuống

43. Quyển 2 - Chương 20: Chuyện Cũ Như Khói

Rời đi. Trước hết phải nhanh chóng rời đi

Phó Lệnh Nguyệt trong lúc hoảng hốt chạy trốn vẫn không quên lấy từ trong lòng ra mặt nạ dịch dung dán lên mặt Viên Li, lại xả vài món quần áo trên người thị vệ, xóa bỏ vết máu trên người mình và Viên Li. Không thể quay về Tả quân phủ, vậy thì cũng không thể để tiêu cấm tuần binh sinh nghi. Viên Li không muốn để lộ ra, nàng có thể hiểu được

Nhưng phải đi đâu đây? Không thể đến ám điểm của Triệu Thực, Kiến Dương thành rộng lớn có nơi nào cho nàng trốn không? Có lẽ nên tìm một khách điểm dừng chân trước rồi tính sau

Phó Lệnh Nguyệt công Viên Li đang hôn mê vì trúng độc ra sức chạy, phía trước có ánh đèn mờ mờ, nàng thoáng nhìn thấy bảng hiệu Hồi Xuân đường. Nàng cảm thấy rất vui, đây chính là được đường của nhà Triệu Hoa Thác. Nàng chần chờ một chút rồi đi tới khách điểm gần đó, đá cửa đi vào

Phó Lệnh Nguyệt vọt vào đại môn khách sạn, lớn tiếng hét to với tiểu nhị “mau chuẩn bị một thượng phòng. Nhanh đi”

Tiểu nhị nhìn thấy dưới chân Viên Li lộ ra giày thêu chỉ vàng, trên đầu là ngọc quan ngưng hàn chói lọi, vội nói “được rồi, là phòng chữ thiên thứ ba, sát sảnh đường”

“Được. Mau chuẩn bị nước ấm, canh gừng, nhớ kỹ phải thêm chút mật” Phó Lệnh Nguyệt vừa đi vào phòng vừa không khách khí phân phó, lấy một thỏi bạc trong lòng ra thưởng cho tiểu nhị vẫn đang nhìn chằm chằm Viên Li “cái này thưởng cho ngươi, mau một chút đi”

Tiểu nhị nhận bạc, nói “khách quan muốn canh giải rượu phải không? tiểu điểm có canh bát tiên giải rượu, là sơn tra, mơ, tuyết lê, quýt, rượu nếp than, bách hợp, gạo nếp, tiên thước mà làm thành”

“Có sẵn thì mang lên đi, lời thôi dài dòng” Phó Lệnh Nguyệt phiến muện khoát tay ‘nhớ kỹ, mang vài cái thau rửa mặt vào’

Tiểu nhị rất am hiểu lòng người, đóng cửa phòng lại, chốc lát sau đã mang những thứ Phó Lệnh Nguyệt cần đi vào

Phó Lệnh Nguyệt yên lặng kiểm tra chung quanh, không có gì khác thường mới ngồi xuống lấy Băng kính nha mài thành bột, cạy miệng Viên Li, cho hắn uống nhưng nàng đợi hồi lâu cũng không thấy Viên Li thức tỉnh. Dù đã được giải độc, hắn vẫn hôn mê bất tỉnh. Nàng kinh ngạc bắt mạch cho hắn, cảm thấy vô cùng hỗn loạn. Đây là làm sao? Phó Lệnh Nguyệt không khỏi có chút hoảng loạn

Nàng lặng lẽ mở cửa nghe ngóng hành lang. Rất im lặng, không ai nghi ngờ bọn họ. Tiểu nhị xong việc thì lui vào trong quầy

Phó Lệnh Nguyệt khóa cửa lại, theo cửa sổ nhảy ra ngoài. Nàng cần tìm một lang trung, bệnh tình của Viên Li đã vượt qua khả năng của nàng

“Thiếu gia các người có ở đây không?” Phó Lệnh Nguyệt vừa vào Hồi Xuân đường liền hỏi thăm Triệu Hoa Thác “ta là bạn học cùng trường với hần, Phó Lệnh Nguyệt”

Nghe thông báo, Triệu Hoa Thác vội vã đi ra, nhiệt tình chào đó ‘Lệnh Nguyệt, người vô thanh vô thức rời khỏi trường cũng không quay lại nói lời tạm biệt với chúng ta, thật vô tình nha”

“Trong nhà đã xảy ra chuyện, một lời khó nói hết’ Phó Lệnh Nguyệt thấy hần nhiệt tình như vậy, tâm cũng buồn xuống một nửa

“Văn Khúc Tinh còn tưởng do hần hại người’ Triệu Hoa Thác cười nói “Mập Mạp nói là người đắc tội tiên sinh nên bị đuổi đi”

Phó Lệnh Nguyệt không có tâm trạng hàn huyên, rất nhanh đã bị Triệu Hoa Thác nhìn thấu “vô sự không đăng tam bảo điện. Lệnh Nguyệt, hôm nay người tới đây là có chuyện gì?”

“Một đường huynh của ta bị quái bệnh” Phó Lệnh Nguyệt nói

“Ta mang Tào thúc đi xem” Triệu Hoa Thác thẳng thắn

“Không cần...” Phó Lệnh Nguyệt xấu hổ kéo hần qua một bên “không tiện, chỉ một mình người đi được không? chính là khách điểm Đồng Phúc bên kia. Giúp ta đi, ta sẽ không hại người”

Phó Lệnh Nguyệt đưa cho Triệu Hoa Thác một bộ râu giả

Viên Li không muốn để lộ, nàng cũng không muốn sau này liên lụy người khác

Triệu Hoa Thác mơ hồ theo nàng đi vào khách điểm Đồng Phúc

Tiểu nhị trực đêm kinh ngạc nhìn Phó Lệnh Nguyệt lại một lần nữa từ bên ngoài đi vào

“Phòng chữ thiên số ba, tiên sinh, mời” Phó Lệnh Nguyệt nói lời này là cho tiểu nhị kia nghe

Sau khi vào phòng, Phó Lệnh Nguyệt lập tức đóng cửa phòng lại

Viên Li vẫn còn hôn mê, không hề có dấu hiệu sắp sửa tỉnh lại

“Hần làm sao vậy? Vẫn không thấy tỉnh” Phó Lệnh Nguyệt ra hiệu cho Triệu Hoa Thác tiến lên bắt mạch

Triệu Hoa Thác ngồi xuống, hai ngón tay nhẹ nhàng đặt lên uyển mạch của Viên Li

“Như thế nào?” Phó Lệnh Nguyệt khẩn trương nhìn Triệu Hoa Thác hỏi

Triệu Hoa Thác cau mày càng chặt, biểu tình ngày càng nghi hoặc hơn, kinh ngạc hỏi Phó Lệnh Nguyệt ‘đường huynh của ngươi trúng độc?’

Phó Lệnh Nguyệt tỉnh ngộ, vội vạch ra vết thương trúng kiếm trên cánh tay Viên Li

Triệu Hoa Thác cẩn thận quan sát vết thương, chầm chước nói ‘trong cơ thể hắc trúng hai loại độc, tương khắc với nhau. Độc tính rất mạnh, có điều...mạch tượng của đường huynh ngươi rất quái lạ’ hắc nghi hoặc nhìn Phó Lệnh Nguyệt ‘người này là công tử thế gia?’

Phó Lệnh Nguyệt run lên “ngươi nói đi, hắc rốt cuộc làm sao vậy?” nàng đột nhiên có dự cảm không tốt

Triệu Hoa Thác cười khổ nói ‘chúng ta đã gặp rất nhiều trường hợp. Có đứa nhỏ lớn lên trong đại môn thế gia, từ trong tã lót đã bị quán trong tranh đấu hậu viện, chịu không ít khổ, bị uy dục, tâm mạch, gân cốt và huyết vị đều bị người ta dùng châm hủy hoại gần như không còn. Như thế, đứa nhỏ lúc đó sẽ không có chuyện gì nhưng sau này cũng chậm rãi bị phế bỏ, không biết sống đến lúc nào thì lại đột nhiên chết đi’ thở dài nhìn Viên Li trên giường rồi nói tiếp “chuyện qua nhiều năm, vì tự bảo vệ mình, y giả chúng ta không thể nói thẳng với khổ chủ, chỉ có thể nói là bệnh nặng đột nhiên bộc phát. Đáng thương cho những nam hài tử trong thế gia cao môn”

Phó Lệnh Nguyệt sợ ngây người...khó thể tin nhìn hai người trước mắt. Nàng run tay chỉ vào Viên Li “Triệu Hoa Thác, ngươi đừng làm ta sợ. Ngươi nói, hậu viện tranh giành tình cảm mà lấy đứa nhỏ làm vật hi sinh. Hắc sẽ không...là vậy chứ”

Triệu Hoa Thác trầm tĩnh liếc nàng một cái, trịnh trọng gật đầu

“Ta không cần lừa ngươi. Ở Kiến Dương, nhất là ở thời Tiền Lương, người rơi vào cảnh ngộ như vậy không chỉ có mình hắc” Triệu Hoa Thác thu tay “nhưng hắc là đứa nhỏ mà ta thấy sống lâu nhất”

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy như bị đánh mộ cái. Nàng đột nhiên nhớ tới Bàng Doanh Doanh từng nói Viên Li lớn lên ở phiên bang. Viên đô đốc là người thế nào mà lại đem đứa nhỏ tra tấn thành như thế

“Ý ngươi là...hắc có thể sống đến giờ đã là một kỳ tích” Phó Lệnh Nguyệt miễn cưỡng nắm giữ vấn đề mấu chốt

“Ta đã thấy những đứa nhỏ như thế sống không quá sáu tuổi” Triệu Hoa Thác cảm khái ‘hắc đây là gặp quý nhân, có cao nhân giúp hắc vận khí bảo vệ kinh mạch, còn dạy hắc luyện võ công. Nếu không...”

“Vậy hắc có thể sống bao lâu” Phó Lệnh Nguyệt run giọng hỏi

“Không thể nói rõ” Triệu Hoa Thác lắc đầu “không có tiền lệ, bình thường đều là sống không quá năm năm, nhưng lại không thể áp dụng với trường hợp của đường huynh ngươi. Hiện tại độc trong cơ thể của hắc không đáng ngại nhưng vẫn không tỉnh là do thân thể của hắc hư nhược quá mức”

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nhớ tới đêm đầu tiên ở Ngưng Hương sơn trang, Viên Li kiên quyết muốn bức công, nàng hảo tâm thăm dò mạch tượng của hắc lại bị hắc phản ứng kịch liệt như vậy. Thì ra, đứa nhỏ đáng thương này không muốn để người ta biết...

“Vậy sau này phải chú ý cái gì?” Phó Lệnh Nguyệt cảm kích tiền Triệu Hoa Thác, không quên hỏi những gì cần kiêng kị

“Đường huynh ngươi bị tổn thương quá lớn từ nhỏ, nếu không muốn để hắc chết nhanh hơn thì không thể lại làm chuyện phòng the” Triệu Hoa Thác dặn dò “âm dương hòa hợp sẽ khiến hắc chết nhanh hơn. Mỗi lần làm chuyện phòng the, hắc sẽ đầu bạc, da liệt. Tóm lại hậu quả không thể tưởng tượng nổi”

Phó Lệnh Nguyệt đại ta. Nàng chợt tới sau khi Viên Li hoan ái với nàng lần đầu, thái độ rất kỳ lạ, hắc không ngừng soi gương. Thì ra là...Trong lòng càng thêm nghi hoặc, không thể làm chuyện phòng the nhưng Viên Li lại cố tình ân ái với nàng là vì sao? mà sau đó hắc chẳng những không bạc đầu, mà cả người cho đến giờ không có dấu hiệu cốt nhục co rút, dáng vẻ già nua. Thậm chí sau đó hắc lại đánh bại Đan Sa Đình, còn đấu với người bịt mắt, thân thể thật cường tráng ah

“Có đến mức như ngươi nói không?” nàng không thể không nghi ngờ ‘ta nhớ rõ đường huynh ta từng ngủ với nữ nhân’

“Không có khả năng” Triệu Hoa Thác nhìn nàng cười “ngươi nhất định đã nhìn lầm rồi, không có khả năng”

Phó Lệnh Nguyệt nghiêm mặt nói “thật, hắc đã từng ngủ với nữ nhân”

“Trừ phi nữ nhân kia không phải là người” Triệu Hoa Thác cũng nghiêm mặt nói “nếu đường huynh ngươi không có cổ khí thuần dương kia hộ thể, hắc sớm đã chết mấy trăm lần rồi. Nếu đã ngủ với nữ nhân, hắc tuyệt không sống đến bây giờ”

Phó Lệnh Nguyệt ghen ngào. Nàng không thể nói ra sự thật, Triệu Hoa Thác không biết nàng là nữ nhân, nàng cũng không thể nói cho hắc biết chuyện nàng ân ái

“Vậy hắc sau này...chỉ có thể tìm nam nhân?” nàng khó khăn hỏi

“Nam nhân cũng không được” Triệu Hoa Thác tức giận trừng mắt “hắc muốn sống lâu thì đừng nghĩ tới chuyện kia, làm bản thuần dương khí thì chính là tự tuyệt đường sống của mình”

Phó Lệnh Nguyệt ngượng ngùng ngậm miệng lại. Nàng tính là người nào đây? Ngay cả nam nhân cũng không phải

“Nếu sau nửa đêm hán nóng lên, lấy khăn nhúng nước hạ nhiệt cho hán. Đến lúc đó đừng hoảng hốt, không có gì đáng ngại, đến hừng đông là tốt thôi. Sau khi đường huynh người tỉnh lại, nhất định phải nói với hán đừng suy nghĩ nhiều quá. Sau này muốn ăn cái gì thì cứ ăn, muốn làm cái gì thì cứ làm, đương nhiên trừ bỏ việc phòng the” Triệu Hoa Thác dong dài, lắc đầu cáo từ ‘không cần tiễn, chiều cổ cho đường huynh người đi. Ta tự mình trở về’

Triệu Hoa Thác đi rồi, Phó Lệnh Nguyệt ngồi yên trước giường thật lâu, nương theo ánh trăng, nàng tinh tế ngắm nhìn khuôn mặt Viên Li đang ngủ say. Đứa nhỏ này thật tuần tú, đáng tiếc lại là quý đoàn mạng. Không biết cha mẹ hán có biết việc này không? không biết năm đó ai nhẫn tâm hạ thủ nặng như vậy?

Trong lòng Phó Lệnh Nguyệt vừa đáng tiếc vừa chua xót, suy nghĩ lại rối rắm vô cùng. Thật khó chịu. Nàng đưa tay che ngực, chính mình cũng lấy làm kỳ. Nàng lại có tình cảm tinh tế phong phú như vậy? còn biết đồng tình thương tâm cho người? từ khi nào nàng trở nên đa sầu đa cảm như vậy? chẳng lẽ vì có da thịt chi thân với nam nhân liền hay đau buồn?

Nàng khinh thường nở nụ cười.

Ngồi hồi lâu, Phó Lệnh Nguyệt cũng ngộ ra nhiều điều. Đúng vậy, người này dù ở ngoài phong lưu không kèm chế nhưng lại không có nữ nhân đi theo, bưng trà đổ nước đều là quân sĩ, ngay cả bên người cũng không có nha hoàn. Kỳ lạ như thế nhưng trước giờ sao nàng lại không để ý tới chứ? Đột nhiên nàng nhớ tới Vân Mộng công chúa. Đúng vậy, Viên Li bị nàng làm mất đi cơ hội trở thành phò mã nhưng chẳng thấy hán oán hận thống khổ, từ lúc nàng đến Tả quân phủ, cũng không thấy hán trả thù nàng. Chuyện đánh mất danh hào phò mã cứ thế mà cho qua. Nghĩ tới hán và nàng lần đầu giao thủ ở biệt viện Bạch Vân, hán đã ép hỏi nàng từ đầu đến, vì sao có Băng kinh nha. Tất cả tâm tư của hán đều chú ý tới Băng kinh nha. Chẳng lẽ hán ...Phó Lệnh Nguyệt nghĩ tới đây cảm thấy sợ hãi người

Người ngoài đồn đại Viên Li từ nhỏ sống ở phiên bang nên làm việc có chút phóng dăng, e là vì để giấu việc hán vô năng trong chuyện phòng the nên mới có nhiều lời đồn như thế. Còn có, hán không cho nàng chạm vào mạch tượng, không cho Tả quân phủ biết việc này, dù ốm bệnh ra trận cũng nhất quyết không để Viên Tiêu nắm giữ binh quyền của Tả quân phủ. Người này trăm phương nghìn kế che giấu nhiều năm như vậy, sợ là không muốn buông tha cho vị trí thế tử Tả quân phủ

Phó Lệnh Nguyệt ain thán nhảm hai mắt lại. Nghĩ đến một đứa trẻ vô tội còn trong tã lót lại bị người nhẫn tâm đâm xuyên qua kinh mạch, lòng của nàng lại thấy lạnh lẽo. Thời thơ ấu của nàng tuy mất đi trí nhớ nhưng nàng sống dưới sự che chở của Triệu Thực, vô tâm vô phế mà sống. Nàng không bị ngược đãi cũng không mang theo cảm giác đau xót oán hận thế gian, thậm chí nàng cũng không phải tiếp xúc qua thể tục lòng người hiểm ác. Có lẽ nàng cũng là người mang thâm cừu đại hận trong người, có lẽ nàng cũng từng là con mồ côi của một oan hồn nào đó. Nàng từng đoán rất nhiều khả năng về thân thế của mình nhưng nàng không có trí nhớ nên không có cừu hận cũng không có gánh nặng. Nàng vẫn có thể sống thật nhẹ nhàng, mà Viên Li..

Tả quân Đô Đốc phủ thế tử Viên Li. Người này, thời thơ ấu đã trải qua thế nào? hậu viện đại môn đấu tranh tàn nhẫn hay là gia tộc vì lợi ích mà đấu đá lẫn nhau? Hán từ nhỏ đã mang theo oan nghiệt, sợ sơ hở một chút là không thể xoay người.

Nàng không phải là người đáng thương nhất, nàng đã thấy đủ.

Ánh mắt của nàng lảng lạng xẹt qua gương mặt Viên Li, có chút lưu luyến không rời...

Triệu Hoa Thác nói hắn sống không được bao lâu, nàng lại có chút khổ sở. Không phải là nàng thích hắn chứ?

Phó Lệnh Nguyệt nghiêm túc suy nghĩ nội tâm của mình. Đúng vậy, nàng hiện tại không còn nghĩ tới Phương Diệp Tổ, trước kia nhớ tới cái đêm uống rượu cùng hắn, lòng sẽ cảm thấy khó chịu nhưng hiện tại thì không. Tâm tư trống rỗng của nàng đều bị nam nhân trên giường này lấp đầy, nàng không có thời gian suy nghĩ tới quá khứ không vui và buồn bực. Nàng như một tiểu hài tử tam ăn, có món điểm tâm mới mẻ là không còn nghĩ tới món ăn đã bị người ta đoạt đi.

Xem ra, nàng làm nam nhân vài năm rất thành công, thành công đến mức ngay cả tâm tư thích người cũng có thể chia ra nhiều ngăn. Nàng thích Phương Diệp Tổ, hiện tại cũng thích Viên Li. Nàng có thể đồng thời thích rất nhiều người mà không hề bài xích. Tiếc là Phương Diệp Tổ đã thuộc sở hữu của Vân Mộng công chúa, còn Viên Li lại là nam nhân có quan hệ da thịt với nàng...

Viên Li đột nhiên động dậy.

Phó Lệnh Nguyệt giật mình, đưa tay chạm vào trán hắn. Rất nóng. Đúng như lời Triệu Hoa Thác nói, hắn bắt đầu phát sốt

Nàng lại sờ cái cổ hắn, nách, sau lưng...đều nóng vô cùng

Nàng đưa tay tới trước ngực hắn, cởi bỏ vạt áo của hắn.

Nàng đã học qua cách chườm lạnh để hạ sốt ở Triệu gia đại viện.

Phó Lệnh Nguyệt đặt cánh tay Viên Li xuống, xoay người đi lấy nước và khăn đã chuẩn bị sẵn

“Dừng đi” nam nhân trên giường đột nhiên nắm lấy tay nàng. Hắn cố sức khấn cầu, lại giống như đang nói mê

“Dừng đi, được không?” hắn nhắm hai mắt, suy yếu nỉ non “theo giúp ta, mang ta cùng đi”

Phó Lệnh Nguyệt run lên. Nàng không biết Viên Li nằm mơ thấy ai, muốn giữ ai lại nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy chua xót. Nàng đột nhiên nghĩ tới cảnh trong mơ mà nàng từng thấy, nàng cũng không muốn nó tan biến, nàng cũng muốn lưu lại, muốn nó trở lại...

“Ta không đi” Nàng nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay hắn “ngươi yên tâm ngủ đi, ngủ một giấc thì tốt rồi”

Muốn chườm lạnh còn có một phương pháp rất tốt. Phó Lệnh Nguyệt cởi bỏ xiêm y của mình, cúi người, ôm lấy thân mình cực nóng của hắn

“Đây là làm sao?” như dự đoán, sáng sớm hôm sau, Phó Lệnh Nguyệt bị tiếng kinh hô của Viên Li làm cho tỉnh giấc

Nàng chậm rãi nâng mắt lên, ánh mắt nhu hòa, thần thái bình tĩnh. Y thuật của Triệu Hoa Thác không tệ, nam nhân này đã không có việc gì

“Khách điểm Đồng Phúc, hết thấy đều rất tốt” Phó Lệnh Nguyệt bình tĩnh đứng lên, lưu loát mặt quần áo “ngươi đã quên việc hôm qua sao? không quay về thì chỉ có thể ở nơi như thế này”

Viên Li cúi đầu, sờ soạng toàn thân mình, trừ bỏ một cái khăn ngay ngực ngoài ra không có gì cả. Hắn suy nghĩ một hồi, vẫn nghi hoặc hỏi ‘chuyện phía trước thì nhớ, nhưng sao có thể...như thế này?’

“Sau nửa đêm ngươi phát sốt, còn mê sảng lại cầm tay ta, không cho ta dùng nước chườm lạnh cho ngươi’ Phó Lệnh Nguyệt mỉm cười, lời ít mà ý nhiều giải thích ‘không có cách nào, ta chỉ có thể dùng biện pháp này để hạ nhiệt cho ngươi’

Viên Li kinh ngạc nhìn nàng, cao thấp đánh giá nàng một hồi

“Ngươi đói bụng không? ta ra ngoài mua gì ăn” Phó Lệnh Nguyệt săn sóc hầu hạ hắn mặc quần áo

“Ngươi rất kỳ lạ” Viên Li đột nhiên cảnh giác chế trụ cổ tay nàng ‘nói, đêm qua đã có ai tới?’

44. Quyển 3 - Chương 1: Đêm Trăng Ngắm Biển

Không ổn. Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên ý thức được hành vi của mình thật thường nhưng giờ sửa chữa cũng đã muộn, đành phải nhận mệnh thôi

“Tối qua, ta cho ngươi dùng Băng kinh nha nhưng ngươi vẫn hôn mê, không có cách nào, ta đành ra ngoài tìm lang trung” nàng hất tay Viên Li ra “buông tay, đau”

“Thỉnh lang trung ở đâu?” Viên Li nhìn nàng chăm chăm, hỏi tới

“Yên tâm, ta đều cho ngươi và hắn cùng đeo mặt nạ” Phó Lệnh Nguyệt cười nói.

Nàng hiểu hắn muốn nói gì, nàng muốn hắn biết sau này sẽ không ai tới tìm hắn cũng không mong hắn gây

phiền toái cho người ta

“Vậy sau khi bắt mạch nói gì?” Viên Li ngồi thẳng người, bắt đầu vận công điều tức

‘Nói người..’ Viên Li cân nhắc tìm từ “vốn sinh ra đã kém cỏi, thể chất hư, không thể làm việc nam nữ”

Viên Li nhin không được bật cười ‘hắn nói thẳng ta đi làm thái giám luôn cho rồi’

Phó Lệnh Nguyệt nhìn hấn sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn cố chống đỡ, nghiêm mặt, khuyên nhủ ‘người sau này vẫn nên cấm dục là tốt nhất’

“Mấy lời này mà người cũng tin?” Viên Li nhú mày nhìn nàng, khinh thường cười “lang băm, mê hoặc người”

Phó Lệnh Nguyệt nhìn bộ dáng sĩ diện của hấn, nhất thời tức giận “mê hoặc? vậy sau đêm giải xuân được đó, người soi gương làm gì? người sợ hãi kêu ca gì?” nàng không tin hấn không rõ hậu quả, chỉ là không chịu tiếp nhận mà thôi

Quả nhiên Viên Li giật mình, chậm rãi nhìn nàng

“Người quan tâm ta? Ta vẫn chưa thích ứng được đâu” hấn đột nhiên nở nụ cười, đưa tay chậm rãi xoa tay nàng “người hôm nay như vậy thật khác ngày xưa”

“Khác cái gì?” mu bàn tay nàng hơi tê dại, run lên

“Haha..” Viên Li vui vẻ cười, khẽ sát thân thể vào nàng, cúi đầu thấp giọng nói bên tai nàng “nếu không chúng ta thử một chút, xem lang trung người mời tối nói có đúng hay không?”

Phó Lệnh Nguyệt ngã vào lồng ngực tràn ngập khí dương cương, không khỏi nhớ tới đêm mất hồn trên miên dưới bầu trời sao. Tim nàng đập nhanh hơn, yết hầu khô khốc, thân thể tê dại, tâm tư hỗn loạn. Trong đầu nàng toàn là chuyện kia, nàng rất muốn ở nơi này làm lại chuyện đó lần nữa

“Trên người người còn vết thương” nàng trái lương tâm phản đối, thực ra trong lòng nàng cũng hoài nghi những lời Triệu Hoa Thác nói, Viên Li mây mưa với nàng một lát, chẳng lẽ bệnh của hấn sẽ nặng hơn?

“Ta suýt chút nữa đã quên mình bị thương” Viên Li dội nước lạnh lên người Phó Lệnh Nguyệt, cười khở hôn lên hai má nàng “vậy đi, đợi sau khi thương thể tốt hơn mới hảo hảo kiểm chứng”

Phó Lệnh Nguyệt cảm giác khuôn mặt nóng bừng, nàng không tự nhiên trốn tránh, không phải nàng không thích hấn thân thiết mà nàng sợ không khống chế được cảm xúc của mình, sẽ đè ép hấn...

“Lang trung người mời tới còn nói gì nữa?” Viên Li vây quanh nàng, ngữ khí nhẹ nhàng “ngay cả ta soi gương cũng biết, người sẽ không nói chi tiết như vậy với lang trung chứ?”

“Ta không có nói” Phó Lệnh Nguyệt cảm giận đáp “lang trung đó là vì tốt cho người, nói người không thể làm chuyện phòng the, nói người sau khi ân ái, tóc sẽ bạc, da sẽ nhăn. Chuyện kia là ta nghe xong liền tưởng lại. Người...”

“Xem ra, lang trung người mời tới y thuật rất ‘cao minh’ ah’ Viên Li đùa cợt “người không để hấn nhìn tóc ta màu gì? không nói cho hấn, chúng ta đã ngủ với nhau. Ta chính là ngủ với nữ nhân mà không có việc gì, xem hấn giải thích thế nào?”

“Mấy chuyện này sao có thể nói ra miệng” Phó Lệnh Nguyệt đỏ mặt “ta chỉ có thể vòng vo hỏi chuyện đoạn áo tay phích. Lang trung kia nói vậy cũng không được. Nói sau này người bị bệnh, có đi hỏi lang trung nào trong thành Kiến Dương cũng chỉ có một câu thôi, không thể làm chuyện phòng the. Trừ phi...” Phó Lệnh Nguyệt cười khổ tự giễu “đối phương không phải là người. Có lẽ ta vẫn nên làm nam nhân đi, thực sự là giải thích không rõ”

Viên Li cười đến vết thương trước ngực đau lên

“Người cái gì cũng đã biết, vẫn nên chú ý một chút đi” Phó Lệnh Nguyệt lại những chuyện đã qua, trong lòng không khỏi khổ sở ‘bớt lao lực, bớt nghĩ nhiều, như vậy mới có thể sống lâu’

“Mặc kệ đi” Viên Li nghe vậy ôm càng chặt hơn “sinh từ do mệnh, phú quý tại trời. Nay đã không có việc gì, bệnh kỳ quái có lẽ sẽ tự nhiên mà hết. Người, nói không chừng là giải được của ta, sau này lên giường, phải trông cậy vào người rồi”

“Những gì ta nợ người đã trả xong rồi” nàng đỏ mặt nói

“Ai nói?” hấn cười xấu xa ‘làm bản công tử mất một mối hôn nhân tốt, dễ dàng như vậy đã trả xong sao?’

“Người đúng là chó ngáp phải ruồi, phải hảo hảo cảm tạ ta mới phải” Phó Lệnh Nguyệt nghĩ tới việc chịu tiếng xấu thay người khác là lại thấy giận, nhịn không được vung tay định đánh

“Được rồi, bản công tử vô cùng cảm kích, nguyện lấy thân báo đáp” hấn cười, úp mặt vào gáy nàng

Nàng then quá thành giận, ra sức giãy dụa nhưng hấn vẫn ôm thật chặt. Nàng cảm thấy mình nên tức giận mà tranh cãi nhưng khóe miệng lại không tự chủ mà cong lên.

Đây là hạnh phúc sao? mỗi lỗ chân lông trên thân thể nàng đều vì vui mừng mà mở ra.

Hai người không tiếng động ôm nhau, trong lúc nhất thời, vô cùng ấm áp

“Đúng rồi, khi người thích khách giao thủ đã nói “yêu quang môn” là có ý gì?” Phó Lệnh Nguyệt kiểm chuyện để nói

“Cái gì chứ?” Viên Li cười nói “ta nói kiếm pháp của thích khách kia kêu là ẩn dật”

“Đúng rồi, thích khách đêm qua là Ngô Mỹ Nhân phải không?” Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nhớ tới chuyện này, vội ngồi thẳng người, cẩn thận hỏi Viên Li

“Ngô Mỹ Nhân? Sao ngươi lại nghĩ tới người này” hần kinh ngạc, xoay người nhìn nàng chăm chăm “ngươi phát hiện ra cái gì sao?”

Phó Lệnh Nguyệt cân nhắc tìm lời “trong khoảng thời gian này, ta tiếp nhận ba án mưu sát ở Kiến Dương thành đều có liên quan tới Ngô gia ban kia”

“Ba vụ?” Viên Li nắm được trọng điểm “sao lại là ba?”

“Đan tước gia, Cửu Quảng Kiến’ Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nhận ra lời nàng nói có sơ hở ‘còn có...Trường Bình hầu’

“Án tử của Trường Bình hầu cũng qua tay ngươi?” Viên Li có chút mặc danh kỳ diệu “Hầu gia và Triệu phủ hẳn không có liên hệ gì chứ?”

Phó Lệnh Nguyệt xấu hổ trầm mặc

Viên Li tỉn ngộ “là lúc ngươi theo Phương gia lão Nhị ra ngoài làm việc?”

Phó Lệnh Nguyệt rất có đạo đức nghề nghiệp, không trả lời, chỉ cười gượng

“Phương gia lão Nhị không phải dạng vừa nha’Viên Li cười mỉa “quả nhiên ra ngoài thành tế sư một chuyến đã có thu hoạch phong phú nha”

Phó Lệnh Nguyệt nghe ra hần muốn thử. Tuy lúc này Ngũ quân Đô đốc phủ có xảy ra tranh chấp, nàng sẽ đứng về phía Viên Li, nhưng người duy nhất nàng không muốn làm hại chính là Viên Diệu Tổ. Dù sao nàng vẫn thích hần như thích Viên Li, nàng không muốn nặng bên này nhẹ bên kia.

“Ta đang nói chuyện nghiêm túc nha. Buông ra” Phó Lệnh Nguyệt nghiêm mặt nói ‘Ngô gia ban kia rất đáng ngờ. Lúc ta mới nghe Trần vương giới thiệu đã cảm thấy tên rất quen tai, phải người đi thăm dò quả nhiên lúc xảy ra án mạng ở Trường Bình hầu phủ, Ngô gia ban cũng có mặt; Cửu Quảng Kiến bị đầu độc chết tại Thiên Hương lâu cũng cùng lúc Ngô gia ban biểu diễn ở đó; Đan tước gia chết ở Ngưng Hương sơn trang, cùng lúc Ngô gia ban cũng đang ở trên núi” Nàng không đề cập tới chuyện ban đêm Triệu Thực dò thám phủ của Cửu Quảng Kiến bị một nữ nhân đâm bị thương “ngươi nói xem, người hôm qua có phải là

Ngô Mỹ Nhân giả trang không?”

“Người a...” Viên Li không thú vị nở nụ cười “Ngô Mỹ Nhân là tâm phúc của các chủ tử trong cung, hẳn đến Kiến Dương, mọi người đương nhiên vung tiền ra mời. Mấy tháng qua, Ngô gia ban biểu diễn ở hầu hết phủ đệ của các quan to quý nhân”

Phó Lệnh Nguyệt gật đầu

“Cứ vậy, người liền nổi lên lòng nghi ngờ, cố ý cho người Tả quân phủ đi tra nà?” Viên Li lại hỏi

Phó Lệnh Nguyệt lại gật đầu

“Người làm sao vậy?” Lệnh Nguyệt thật sự không hiểu.

“Không có gì...” khóe miệng Viên Li hơi nhếch lên, ôm nàng vào khuỷu tay “chúng ta trở về đi, sau này đừng đề cập tới chuyện này nữa”

Hai người về đến Thông Thân biệt viện, phát hiện đêm qua binh sĩ cũng đã bình yên trở lại

“Công tử, ngài đã trở lại. Hôm qua chúng ta...” Hải Thanh, Hải Long không biết từ đâu chạy tới, nôn nóng nói

“Thấy các người ngủ, hai chúng ta đi trước thôi” Viên Li mặt không thay đổi nói “mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, vội vàng vàng còn ra thể thống gì”

“Công tử” Hải Thanh vội nghiêm mặt, lấy trong lòng ra một tờ giấy mạ vàng ‘đây là sáng nay Trần vương sai người mang tới, chúng ta không dám nói ngài..’

Viên Li vừa nhìn thấy, thần sắc độ nhiên biến đổi, lập tức xoay người ra cửa, miệng phân phó “mau, kiểm kê nhân mã. Hải Thanh, Hải Long, chia nhau cầm quân phù của ta đi Chiếm Tập, Lưu Hà, Cổ Giác, Bắc Khẩu triệu tập doanh trưởng, trước giờ tuất hôm nay, tất cả cần phải tập hợp ở Dư Chúng”

Phó Lệnh Nguyệt thần sắc biến đổi. Sao vậy? là muốn khai chiến sao?

Dư Chúng chính là một huyện nhỏ vùng duyên hải Kiến Dương, tướng lãnh đóng lãnh ở đây chính là Cổ Xuân Hoa, cháu của Hữu quân Đô đốc Cổ Hạ Long

Cổ Xuân Hoa chính là thân chất tử trong vòng ngũ phúc của Cổ Hạ Long, thúc thúc mưu phản, hẳn chắc chắn sẽ bị liên lụy, thay vì đợi triều đình đến bắt rồi chém đầu thì chúng, còn không bằng cá chết lưới rách cũng thấy thống khoái hơn.

Triều đình chưa bao giờ bình định đại quân có quy mô lại quy củ như vậy, chết vô số. Tướng lãnh tiên phong đành phải hưu chiến gửi thư cầu viện lên trên

Chiến sự nguy cấp, cho nên sáng nay Trần vương Lý Thành Khí đã ra quân lệnh với Tả quân phủ “trong vòng mười ngày phải phá được”. Đối với nghịch đảng dựa vào nơi hiểm yếu mà chống lại, cần phải hung hăng trấn áp, lấy giết một người răn trăm người

Trong vòng mười ngày...chuyện này trở thành mối họa lớn trong lòng thế tử Viên Li của Tả quân Đô đốc phủ

Phản quân bị đánh lui, chậm rãi co đầu rút cổ lui vào hải đảo. Hải chiến vốn rất khó đánh, chính là chuyện giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm. Hai bên nếu đấu nhau đến sống chết, khiến Di Việt bên kia thừa nước đục thả câu. Viên Li rất là đau đầu nhưng dù thế nào, Trần vương gia cũng đã ra lệnh.

Trước tiên phải điều động đại quân, tạo chút thanh thế, không chỉ để cho Cổ Xuân Hoa xem, cũng để cho Lý Thành Khí ở trong thành Kiến Dương nhìn thấy, chứng tỏ Tả quân thế tử Viên Li vẫn rất nghe lời triều đình

Viên Li một đường thẳng tới Dư Chúng khi trời vừa sập tối

Viên Li lập tức lệnh cho tướng tiên phong đến tìm hiểu tình hình chiến đấu, quan sát tình hình, vài canh giờ sau, toàn bộ đại đội nhân mã của Tả quân Đô đốc phủ cũng tập trung đông đủ, cũng lập tức họp bàn tình hình chiến sự

Viên Li bố trí rất đơn giản. Đại đội chia làm ba nhóm, thay phiên nhau đi quấy rối Cổ Xuân Hoa. Không đánh, không bức, chỉ là quấy rối, còn binh lực bố phòng nơi trọng điểm, đợi khi quân tiên phong tìm hiểu tình hình trên đảo xong lại tính

Hội nghị kết thúc cũng đã vào giờ hẹn

Viên Li viết điều trần gửi cho Lý Thành Khí, phái thân tín mang đi mới một mỗi vờn vai

‘Công tử, ngài đã lãnh binh chưa?’ Phó Lệnh Nguyệt thấy chung quanh không có ai, liền hỏi

“Không có” Viên Li nở nụ cười “làm việc gì cũng luôn có lần thứ nhất, khụ khụ” hần đột nhiên ho khan

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy căng thẳng, thấy hần sắc mặt trắng bệch, cổ họng phát run, hình như là tái phát tật cũ “công tử làm sao vậy? không phải vào thu mới tái phát bệnh cũ sao?” nàng rất lo lắng, mày cau chặt lại

“Có thể do bị đâm một kiếm, khụ..dọc đường đi xóc nảy dữ quá nên mới tái phát trước hạn” Viên Li không

cho là đúng, dựa vào án đứng lên, đi ra ngoài “không có gì, đừng có thần sắc như vậy”

“Hay là...để Nhị công tử đến đây đi” Phó Lệnh Nguyệt ở sau thấp giọng nỉ non “ngài liễu mạng như vậy là vì cái gì chứ”

Viên Li đột nhiên xoay người, bình tĩnh nhìn vào mắt nàng

“Thật xin lỗi...” Phó Lệnh Nguyệt không dám nhìn thẳng vào hắn, xót xa cúi thấp đầu

“Theo ta đến bờ biển một lát đi” hắn thản nhiên phân phó

Ban đêm, mặt biển khác hẳn ba ngày. Ánh trăng ẩn hiện, mặt nước đen như mực.

Khắp nơi đều trống trải, tuyệt đối không ai có thể ẩn nấp. Viên Li đi trước, bước chậm lại

“Ta biết ta sai rồi” Phó Lệnh Nguyệt lên tiếng trước “ta sau này sẽ không bao giờ nói lung tung nữa. Tại vách mạch rừng, nói nhiều sai nhiều”

“Biết là tốt rồi” Viên Li bất đắc dĩ thở dài “mất bò mới lo làm chuồng, ông trời sẽ không cho ngươi thời gian để sửa chữa”

“Nơi này...hắn không có việc gì chứ” Phó Lệnh Nguyệt vội nói

“Muốn nói cái gì, nói đi” Viên Li liếc nàng một cái “trừ những lời vô nghĩa như vừa rồi. Khụ khụ...”hắn xoay người đón gió biển

Phó Lệnh Nguyệt tức giận nhưng lại không dám chống đối hắn, liền tìm đề tài “Lý Thành Khí ra mệnh lệnh hà khắc như vậy, hắn không sợ bức người làm phản?”

“Phản cái gì?” Viên Li khinh thường cười khổ “đại quân của hắn ở ngay sau ta, phụ thân và các đệ đệ ta đều đang ở kinh thành”

“Tiểu Nguyệt, ngươi đã đêm khuya đi dạo trên biển chưa?” hắn bỗng nhiên chuyển đề tài ‘ta rất thích’

Phó Lệnh Nguyệt chậm rãi nhìn mặt biển. Nàng chưa từng thấy biển, nói gì tới đêm khuya đi dạo trên bờ biển

Toàn là một màu đen không bến bờ, chỉ có tiếng sóng vỗ...

Ánh trăng dần hiện ra, chút ánh sáng lạnh lùng càng tăng thêm sự sâu thẳm tối tăm vô tận này, chỉ có tiếng gió và tiếng sóng vỗ. Đưa mắt nhìn chỗ nào cũng thấy là một cái động lớn đen ngòm nuốt hết tất cả. Phó Lệnh Nguyệt có một ý nghĩ thật kỳ quái, hắc ám này giống như cửa địa ngục tại nhân thế

Nàng chỉ có một cảm giác, đó là lạnh, thân thể lạnh, tâm càng lạnh hơn

“Ta thích cảm giác trầm mặc và bao dung này” Viên Li thản nhiên nói “nó có thể an ủi sự đau đớn của người, trấn an tâm linh của người, ban cho người lực lượng vô cùng”

“Ta cũng thích” Lệnh Nguyệt đã tìm ra lời khuyên nhủ hần “cảm giác này làm cho người ta trầm tĩnh...giống như quên đi phù hoa, quên đi phân tranh. Có một thiền sư đã nói: cầu người không bằng cầu mình, cầu mình không bằng cầu tâm. Để hết thấy thế tục phải nhạt đi, công danh lợi lộc chỉ là yên hoa, cũng là hồng trần nghiệp chướng. Phật viết, cô là xá. Vậy phải học cách buông bỏ. Không đáng để liều mạng”

Viên Li vẫn ho kịch liệt

“Thân thể của người, người biết rõ nhất” Phó Lệnh Nguyệt thấy hần không trở mặt liền thừa thắng xông lên “người liều mạng như vậy là vì cái gì”

“Vậy người làm ám vệ là vì cái gì?” Viên Li cắt ngang lời nàng, hỏi ngược lại

“Ta đó là.....”

“Người phải nói thật.” Viên Li nở nụ cười

“Ta muốn tìm lại chính mình” Phó Lệnh Nguyệt cười khổ, nói thật

“Sau đó thì sao?” Viên Li lại hỏi

Phó Lệnh Nguyệt ngây người. Có chút sợ run, nàng chưa từng nghĩ tới chuyện sau đó “ta còn chưa nghĩ tới”

“Nếu người tìm được chính mình, lại phát hiện có người hại người nhà phá nhân vong, mà kẻ thù của người lại tiêu dao ngay cạnh người, người sẽ làm gì?” Viên Li khiêu khích

“Báo thù” Phó Lệnh Nguyệt vô thức đáp

“Ha ha...” Viên Li đắc ý cười ha hả “vừa rồi nói cái gì mà Phật gia, oan nghiệt. Người xem, đến chính người, người cũng không thể sao?”

“Huyết hải thâm thù là chuyện khác” Phó Lệnh Nguyệt cãi lại. Viên Li thật đáng giận, quanh co lòng vòng chỉ để nàng phải phản bác những lời của mình

“Thực ra, người ít nhất có thể nhớ được thân thể và cha mẹ của mình, ta thì cái gì cũng không nhớ. Ta thậm chí còn nghĩ, nếu người cũng mất trí nhớ như ta, nói không chừng sẽ sống vui vẻ hơn”

“Vô dụng, trí nhớ không mất được” hần khinh thường nở nụ cười “chuyện không có khả năng xảy ra, nghĩ nhiều như vậy làm gì”

“Ta chỉ muốn khuyên người, công danh lợi lộc như hoa trong gương trăng trong nước, cần gì phí nhiều sức như thế. Chỉ là hư danh thì cần gì phải liều mạng, thực ra có làm thế tử hay không thì thế nào? người vẫn là quý công tử của Đại Tề” nàng vội vàng giải thích

“Nam nhân khác nữ nhân” Viên Li chậm rãi xoay người, nhìn mặt biển, không nói thêm gì nữa

45. Quyển 3 - Chương 2: Liễu Cô Nương

Mặt biển yên lặng, tĩnh mịch hiện ra trước mắt hai người. Không gian tối đen, chỉ có tiếng sóng vỗ vào bờ cát

Phó Lệnh Nguyệt nhìn bộ dáng trầm tĩnh của Viên Li, gió biển thổi qua làn tóc...không biết sao ý nghĩ hỗn động lại đột nhiên trở nên thông suốt.

Nơi này? Nàng giống như bị tiếng sóng làm thức tỉnh trí nhớ hoặc là bị thanh âm quý dị nhập vào đầu.

Nàng từng bước một chậm rãi tiến về phía trước

“Người làm gì vậy?” Viên Li kinh ngạc phát hiện ra sự khác thường của nàng

Phó Lệnh Nguyệt ra hiệu im lặng, chậm rãi tiến lên trước tìm kiếm.

Nơi này, sao lại có cảm giác quen thuộc kỳ lạ

Từng bước, từng bước một, nàng mờ mịt bước chân xuống biển.

Phía trước là một tảng đá lớn đứng sừng sững. Phó Lệnh Nguyệt chậm rãi đưa tay sờ lên, trong trí nhớ của nàng dường như cũng có một tảng đá như vậy nhưng hình như khác loại. Cảm giác trong tay ẩm áp, một tảng đá trong gió đêm lại tỏa ra cảm giác ẩm áp

Phó Lệnh Nguyệt hoảng hốt nở nụ cười

“Chính là nó.” Tuy đến nay nàng vẫn không có ký ức nhưng rất vui khi tìm được cảm giác quen thuộc đáng quý này

“Đúng...chính là nó” nàng nhắm mắt lại, chạm tay vào tảng đá có độ ẩm

“Sao vậy?” thanh âm của Viên Li nhẹ nhàng vang lên bên tai

“Người sờ nó thử đi” Phó Lệnh Nguyệt mỉm cười nhìn hấn

“Nó ẩm” Viên Li đưa tay sờ, không có gì kinh ngạc “phơi dưới ánh mặt trời cả ngày, nên trong đêm mùa hè cũng không lạnh”

“Mùa đông cũng thế” Phó Lệnh Nguyệt vô thức nói. Nói xong, chính nàng cũng thấy kinh ngạc.

Sao nàng lại có cảm giác như vậy? nàng chưa bao giờ thấy biển nhưng trong tiềm thức nàng lại biết đến nơi này, biết tảng đá một năm bốn mùa đều ẩm áp

“Haha” Viên Li cười to thành tiếng “người cho rằng đây là đá vá trời của Nữ Oa sao? đêm mùa đông, ở bờ biển không lạnh thấu xương mới lạ”

“Vậy mùa đông người đến thử đi” chưa bao giờ Phó Lệnh Nguyệt tin tưởng vào phán đoán của mình như vậy “nhân sinh, có lẽ không chỉ là ước định mà thành”

Viên Li nghe vậy có chút sợ run, thì thầm lặp lại lời nàng, tiếp theo giang tay gắt gao ôm chặt nàng

Hấn và nàng cùng dựa người lên tảng đá “ta biết người rất tốt với ta. Yên tâm đi, lúc cần hiểu ta tự nhiên sẽ hiểu” Viên Li cảm khái thở dài, cảm tì lên trán Phó Lệnh Nguyệt khiến nàng có chút ngứa

Thân hình của hấn dày rộng, thay nàng chắn gió biển

Nàng dựa vào tảng đá, cảm thấy cảm giác ẩm áp kia xuyên qua xiêm y mỏng manh ngày hè không ngừng truyền vào thân thể đơn bạc của nàng. Thân thể của nàng và lòng nàng, từng chút một, từng chút một áp hơn

“Chờ đánh trận xong, về kinh, ta sẽ cho người một danh phận” Viên Li nỉ non

Phó Lệnh Nguyệt giật mình, đứng thẳng người, nhìn thẳng vào đôi mắt không gợn sóng của hấn, đột nhiên

tay chân trở nên luống cuống “Ta...ta là mật thám của triều đình”

“Thì làm mật thám nương tử...”hắn không cho là đúng ‘cũng hợp ý triều đình mà’

“Chúng ta...thay đổi quá nhanh, triều đình sẽ lấy làm kỳ” Phó Lệnh Nguyệt không biết tại sao, nhưng trong lòng lại không ngừng tìm lý do. Nàng không nói rõ được mình đang nghĩ gì, nàng thích cảm giác được yêu nhưng lại không muốn đón nhận. Vì sao chứ? Nàng còn chưa có yêu hắn ah

“Người cũng có lúc đỏ mặt ah” Viên Li cười xấu xa “bản công tử thật đại khai nhãn giới ah” đôi môi ôn nhuận của hắn hôn lên hai má nàng

Nàng có thể cảm nhận được ngực hắn phập phồng, nàng có thể nghe được hô hấp của hắn ngày càng dồn dập

“Muốn làm gì vậy?” Phó Lệnh Nguyệt vô cùng bối rối

“Xem sao” Viên Li không có hảo ý trả lời, hai tay đưa vào trong vạt áo của nàng

“Thương thế của ngươi còn chưa khỏi na” Nàng dựa vào chút lý trí cuối cùng, gào lên

“Ngươi có thể đừng đề cập đến chuyện này không?”

Trận chiến kéo dài rất lâu

Tả quân phủ và quân đội của Cổ Xuân Hoa đều như gánh hát rong cách sơn hát hí khúc, mỗi ngày đều ra sức gào thét khoa tay múa chân nhưng không hề động đao thương, không công cũng chẳng thủ, xấu hổ kiềm giữ lẫn nhau, kéo dài đến mấy ngày.

Viên Li cũng không nhàn rỗi. Hắn viết báo cáo tình hình chiến sự cho Lý Thành Khí, viết rất sinh động, phần khích kích liệt nhưng nhìn vẻ mặt lo lắng của hắn, thì tình trạng giằng co hiện tại sợ không giấu được bao lâu.

Nhưng Phó Lệnh Nguyệt lại thích cuộc sống như vậy. Không cần quan tâm, không có áp lực, còn thoải mái hơn lúc nàng ở Triệu gia đại viện. Nhìn thấy thân thể Viên Li ngày một chuyển biến tốt, có đôi khi nàng tà ác nghĩ, đã đến đến thư cân động cốt. Nhưng lâu dần, nàng phát hiện mình ngày càng không hiểu vị Viên đại công tử này

Viên Li lúc thì gần gũi thân thiết với nàng, lúc lại lạnh lùng xa cách. Tóm lại, nam nhân này làm cho nàng có cảm giác rất khó hiểu lại xa cách, như là bắt sói con trên núi về thuần dưỡng, bị nó dùng đầu lưỡi liếm rất thoải mái nhưng mà...sói dù sao cũng không phải là chó. Cách so sánh học được từ Triệu Thực có chút kinh người nhưng Phó Lệnh Nguyệt lại thấy rất đúng.

Mấy ngày qua Viên Li đối với nàng rất tốt, quan hệ của hai người thân thiết hơn trước nhưng Phó Lệnh Nguyệt luôn cảm thấy Viên Li luôn chọn lúc nàng không có mặt để bố trí một số việc. Là cố ý hay vô tình? Nàng có dự cảm trong này có rất nhiều hiểm nghi. Cùng với việc mấy ngày nay Hải Thanh, Hải Long không thấy tung tích, Viên Li lại như có nhiều tâm sự, thường xuyên nhìn về một hòn đảo nhỏ, vừa ho khan, vừa mắt hờn

Thời tiết bắt đầu bớt nóng, bệnh của Viên Li cũng nặng hơn

Một buổi trưa, Hải Long cao hứng phấn chấn trở về

Phó Lệnh Nguyệt có thể nhận ra đầu hắc dính đầy nước biển, dám chắc là hắc từ bờ biển bên kia đến đây

“Lệnh Nguyệt, mau gọi Hoàng Trung đến” Viên Li ở trên giường phân phó cho nàng

Phó Lệnh Nguyệt nhận lệnh rồi đi. Nếu Viên Li muốn kiêng kị nàng, nàng cũng lười để ý tới. Hắc không xem nàng là tâm phúc, tâm của nàng cũng lạnh hơn. Triệu Thực nói đúng, sỏi dù có ở với người bao lâu cũng không được quên nó là sỏi. Cho nên đừng toàn tâm toàn ý đối với người cũng đừng mong người ta toàn tâm toàn ý đối với mình.

Đầu tháng tám, tin chiến thắng từ trên đảo truyền đến, Tả quân phủ tiến đánh mấy ngày, rốt cuộc cũng đã phá đảo thành công, giết chết Cổ Xuân Hoa và thuộc hạ, thu phục những kẻ nguyện ý đầu hàng

Trần vương Lý Thành Khí rất vui mừng, lệnh cho Viên Li trực tiếp viết tấu chương thượng kinh.

Đây chính là sự tưởng thưởng to lớn. Đây là lần đầu tiên Tả quân phủ thể tử Viên Li không quyền không chức được rạng rỡ mặt mày trên triều đình

Vì thế, sáng sớm hôm đó, Phó Lệnh Nguyệt vẫn còn nghỉ ngơi trong phòng, đã nghe truyền lệnh của công tử, bảo nàng vào thành tìm bằng chữ mẫu

Cũng phải. Viên Li rất coi trọng chữ viết của mình, nếu viết tấu chương diện thánh thì vẫn nên hảo hảo luyện tập một chút

Phó Lệnh Nguyệt chỉnh trang dung nhan, đến trong viện rửa mặt.

Nàng giống như có chút hiểu được ý của Hải Long, nàng không dám chắc mình đoán trúng kế hoạch của Viên Li nhưng nàng cảm thấy thắng lợi này đến quá mức quý dị, hẳn là Viên Li và bên kia đã đạt được hiệp nghị gì đó...

Phó Lệnh Nguyệt ra khỏi cửa, vẫn muốn nói một tiếng rồi đi, thuận tiện nhìn xem bộ dáng vui mừng của Viên Li, xem những lời nàng nói có tác dụng hay không

Phó Lệnh Nguyệt vẻ mặt tươi cười, nhẹ nhàng đi đến viện của Viên Li, nhưng còn chưa tới chỗ rẽ đã nghe trong phòng vang lên tiếng cười thản nhiên. Là vui sướng vì thắng lợi? cũng không phải, tiếng cười kia dù có chút kè cả nhưng lại ấm áp, trầm thấp. Trong lúc mọi người vui vẻ, cười thoải mái thì tiếng cười này lại rất đoan trang, không hề có chút làm càn, phát tiết. Trong phòng nhất định có nữ nhân.

Đây chính là trực giác thứ nhất nàng học được ở học đường. Trong lòng lộp bộp một tiếng, liền dừng bước nhưng cửa phòng đã mở ra, vang lên thanh âm của Hải Thanh mất tích đã lâu, có Hải Long lớn tiếng nói, còn có thanh âm xen lẫn tiếng ho khan của Viên Li

Phó Lệnh Nguyệt nhanh chóng nhìn chung quanh, thấy trong viện không ai chú ý tới mình, liền nhanh chóng lẩn mình, nhanh chóng chui vào phòng trà nước bên cạnh, xác định không có ai liền nhẹ nhàng đóng cửa lại, rón rén đi đến cái tủ cao ở phía tây, phía sau ngăn tủ có một tấm màn che. Bên kia là chủ thất của Viên Li. Nàng nín thở, tĩnh khí, dán tai lắng nghe

“Gần đây công tử làm càn rất nhiều ah” đây là thanh âm của Hải Thanh

“Chúng ta cũng không quản được. Nhưng mà có ngài đến đây rồi” Hải Long phụ họa

Ai đến đây? Phó Lệnh Nguyệt có chút nghi hoặc

“Hai người các ngươi thật không làm người ta bất lo, thân thể công tử đang êm đẹp sao lại giày xéo như vậy?” một giọng nữ quả trách vang lên. Quả nhiên là có nữ nhân

“Sớm biết vậy thì ta nên sớm đến đây, cũng không khiến công tử bệnh nặng như vậy, ngay cả một người ở bên cạnh dứt thuốc cũng không có nha” nữ nhân kia nôn nóng, nói đến câu cuối đã mang theo nước nỡ “sau này ta nhất định không để ngươi đi nữa. Ngươi nhìn mình đi, bệnh thành như vậy...” ngữ khí của nàng càn đồn dập, lại dùng xưng hô là ngươi

“Dung nhi, ngươi sao vậy?” thanh âm của Viên Li rất nhu hòa “ta chỉ trúng một kiếm, thương thể cũng đã tốt hơn rồi” hắn không kiên nhẫn an ủi nữ nhân kia ‘nhìn đi, ngươi đúng là phúc tinh của ta nha. Ngươi vừa đến, tin chiến thắng cũng đến theo. Cuộc chiến này giằng co đã mấy ngày. Haizz, Dung nhi, ngươi khóc cái gì chứ? Khó có lúc ngươi có thể xuất kinh, nên cao hứng mới phải, chờ trở về Kiến Dương, ta sẽ cho ngươi biết đến sự phồn hoa của cổ đô”

“Đúng vậy, mãi lo đại sự, chúng ta cũng chưa đi. Có thể theo công tử đi dạo Kiến Dương ah” Hải Thanh và Hải Long cũng phụ họa

Phó Lệnh Nguyệt không biết sao không thể bình tĩnh được nữa. Nàng không muốn nghe lén nữa, bước ra khỏi phòng trà nước, đưa tay vén rèm, đi vào nội thất của Viên Li “công tử”

Hải Thanh và Hải Long cùng vài thị vệ quen mặt đều ở đây, thấy Phó Lệnh Nguyệt cũng chỉ quay đầu cười, không hề kinh ngạc. Bọn họ và nàng là cùng một phe

Tiến lên hai bước, Phó Lệnh Nguyệt thấy Viên Li ngồi dựa trên giường, đang cười. Nụ cười ảm áp, chuyên chú, như hồ nước gợn sóng vào ngày hè, mở ra một vòng lại một vòng. Mà nữ tử thần bí kia cũng không è dè, ở trước mắt b ao người lại ngồi bên giường hần.

Tư thế thân mật như vậy khiến cho Phó Lệnh Nguyệt không thể tiến lên, nghiêm túc chấp tay hành lễ “công tử”

Viên Li thấy nàng đến, có chút sợ run “Thất Phúc không phải đã bảo ngươi...”

“Có nói nhưng Lệnh Nguyệt muốn đến hỏi công tử một tiếng, có ý tưởng gì về bảng chữ mẫu hay không?” Phó Lệnh Nguyệt kiểm cố, ánh mắt của nàng lại bị nữ tử kia hấp dẫn

Thật điềm tĩnh, không xinh đẹp. Vẻ mặt giống nha hoàn.

Nữ nhân kêu Dung nhi thấy có người ngoài, xấu hổ đỏ mặt, giống như chạm phải bỏng mà đứng bật dậy, muốn bỏ đi nhưng Viên Li đã ngăn nàng lại “không có việc gì”

“Đây là người trong phòng đại công tử” Hải Long giới thiệu với Phó Lệnh Nguyệt “Liễu Dung, Liễu cô nương”

Người trong phòng? Phó Lệnh Nguyệt không nói tiếp, chỉ nhìn Liễu cô nương kia chăm chăm cho đến khi nàng thẹn thùng quay đầu, bắt an vận khăn tay

Phó Lệnh Nguyệt lại nhìn Viên Li, trong lòng có chút phẫn hận, có cảm giác như mình bị cắn lén.

Xem ra nàng làm nam nhân đã làm đến nghiện rồi. Nàng thích rất nhiều thứ nhưng không thích bị chia sẻ với người khác. Nàng cũng biết, đối với nữ nhân, một cái ấm trà có thể xứng với nhiều cái chén khác nhau, một nam nhân ba vợ bốn nàng hầu cũng là chuyện bình thường nhưng vì sao liên quan tới bản thân liền thấy không thoải mái

“Các ngươi lui xuống trước đi” Viên Li nhận ra trong mắt Phó Lệnh Nguyệt khác thường ‘ta có việc phân phó với Phó đại nhân’

Công tử đã lên tiếng, tất cả mọi người đều phải lui xuống

Phó Lệnh Nguyệt nghe tiếng cửa phòng đóng lại, chưa xót nói “chúc mừng nha” nàng một lời hai nghĩa

“Có chuyện gì sao?” biểu tình của Viên Li hòa ái lại có chút không tự nhiên

“Nàng biết chuyện của ngươi không?” Phó Lệnh Nguyệt nghĩ tới Liễu Dung, vẻ mặt không thể nhu hòa

nổi,giễu cợt “người trong phòng, không có khả năng không biết ah”

“Biết” Viên Li thấp giọng nói. Hắn không muốn che giấu cũng chẳng có gì để che giấu

“Vậy sao người có thể để người như vậy còn sống chứ?” Phó Lệnh Nguyệt nín thở “cẩn thận có ngày nàng sẽ bán đứng người”

“Liều Dung sẽ không”Viên Li nở nụ cười phản bác

“Thế giới này không hề có chuyện không có khả năng” Phó Lệnh Nguyệt cười lạnh “bộ dáng kia liền biết không được tích sự gì. Chuyện này không cần người quản, ta thay người giải quyết”

“Không cho người đụng tới nàng” Viên Li lạnh giọng nói “chuyện này không cần người quản. Người không được đụng tới nàng”

Phó Lệnh Nguyệt ngạc nhiên “khẩn trương như vậy? không phải chỉ là một nha hoàn sao? cũng không phải là phu nhân của người”

“Nàng là thị thiếp của ta, tuy bây giờ còn chưa có danh phận nhưng cũng là nữ nhân của ta”Viên Li nghiêm túc nói

“Thị thiếp?” Phó Lệnh Nguyệt suýt chút nữa bị nghẹn bởi nước miếng của mình

“Tiểu tử người đừng giả vờ với ta, người căn bản không thể chạm vào nữ nhân, thị thiếp ở đâu ra” nàng cười lạnh, dùng khẩu hình nói

“Phải chạm qua mới biết có chạm vào nữ nhân được hay không” Viên Li cũng đáp lại bằng khẩu hình

“Tương lai người vào cửa Viên gia, nàng là người trước người, hi vọng người phải lấy lễ đãi nàng” sắc mặt của hắn rất lạnh

Phó Lệnh Nguyệt sợ ngây người. Nàng trừng mắt nhìn Viên Li hắn cũng thản nhiên trừng lại nàng

“Người...”nàng rất cuộc hiểu được vì sao sau khi ân ái hắn lại mặt ủ mày ê soi gương. Thì ra trước đó đã từng...

“Nàng là nữ nhân đầu tiên của ta, ta hại nàng cả đời, ta sẽ phụ trách” ngữ điệu của Viên Li thản nhiên, lại kiên định

Hỗn đản. Ta không thềm vào cửa Viên gia người. Ta đời này sẽ không lập gia đình. Nội tâm của Phó Lệnh Nguyệt như phiến giang hải đảo. Nàng một khắc cũng không chịu được nữa “vậy chúc mừng thiếu gia và thiếu phu nhân. Sau này thuộc hạ nhất định sẽ dùng lễ chủ tớ mà đối đãi. Đại công tử, thuộc hạ cáo lui”

“Lệnh Nguyệt” Viên Li giữ chặt tay nàng. Dùng sức nắm thật chặt, có chút giận dữ nói “người cái gì cũng biết, sao phải chấp nhất”

“Vậy thì để nàng đi” Phó Lệnh Nguyệt khiêu khích “nàng chỉ là một nữ nhân tay trái gà không chặt, lại ở nơi chiến trường làm gì, vô dụng”

“Ta sẽ không để nàng đi” Viên Li cũng nổi giận “người không phải không biết ngọn nguồn sự tình, nàng không hề ảnh hưởng gì tới người. Người nên thấy đủ’ ngữ khí của hắn rét lạnh

“Để nàng đi” Phó Lệnh Nguyệt quyết đấu tranh đến cùng. Dù sao bệnh kia của Viên Li không thể nào rời khỏi nàng, nàng muốn đánh cược một lần

“Phó Lệnh Nguyệt” thanh âm Viên Li rất phẫn nộ “người không biết là nàng rất đáng thương sao? sao người lại không dung được một người chứ? Triệu chủ lúc trước dạy người thế nào? ngay cả một chút phụ ngôn, phụ đức cũng không có”

“Ta cho tới giờ chính là nam nhân, ta sẽ không học tam tòng tứ đức’ Phó Lệnh Nguyệt vừa nghe nhắc tới Triệu Thực, càng tức giận hơn. Nếu không phải vì thằng nhãi này, nàng sẽ đâm Triệu Thực một đao sao? làm cho nàng hiện tại có nhà không thể về, bị chúng bạn xa lánh sao? nàng nóng nảy thoát khỏi kiềm chế của hắn ‘nàng không đi, ta đi. Ta sẽ thực hiện đúng vị trí một môn khách, cách xa người’. Triệu Thực không dạy nàng cúi đầu trước nam nhân. Triệu Thực đã nói nàng không nên là nữ nhân tầm thường lấy lòng nam nhân, nàng không cần phải khuất phục nam nhân

“Người thực sự không phải là nữ nhân” Viên Li buông tay “nếu người không muốn vào cửa Tả quân phủ, vậy nên làm môn khách cho tốt” hắn quay đầu, lạnh lùng nói

Phó Lệnh Nguyệt chạy ra khỏi cửa, nhìn thấy Liễu Dung đứng xa xa bên ngoài. Nàng đi một hồi, quay đầu lại, thấy Liễu Dung đã đi vào phòng

Người trong phòng? Đây là nha đầu thông phòng của các thiếu gia đó sao? Viên Li lại vì nha đầu này mà răn dạy nàng, còn nói sau khi vào cửa, Liễu Dung sẽ đứng trước nàng. Phó Lệnh Nguyệt càng nghĩ càng giận cũng không có tâm tình ra ngoài làm việc, bẳng chữ mẫu gì đó quăng ra sau đầu đi.

Nàng quay về phòng, nằm úp sấp trên giường. Qua hồi lâu, tâm tình cũng bình ổn lại. Tức giận cũng vô ích, là ám nhân, nếu muốn, nàng nhất định sẽ có cách đạt được mục đích của mình

Nàng vừa ngồi dậy, nghe có tiếng mở cửa phòng rất nhỏ

“Muội muội” Liễu Dung chưa được mời đã vào

Phó Lệnh Nguyệt vừa nghe thanh âm này, cả người liền không thoải mái, vội ngồi bật dậy

“Người đến tìm ai? Ai là muội muội người?” nàng lạnh lùng đáp trả

46. Quyển 3 - Chương 3: Đại Nhạc Phú

“Phó cô nương” Liễu Dung đưa tay đóng cửa lại, thay đổi cách xưng hô

“Nơi này là ngoại nha, thỉnh thiếu phu nhân tự trọng” Phó Lệnh Nguyệt phụng phịu chấp tay. Liễu Dung này thật đáng giận, vừa gặp đã vạch trần thân thế của nàng. Nhất định là Viên Li nói cho nàng biết. Chết tiệt thiệt mà.

“Phó đại nhân” Liễu Dung bắt đắc dĩ nở nụ cười “nơi này chỉ có hai người chúng ta, tỷ tỷ lớn hơn người mấy tuổi, chúng ta xưng hô tỷ muội cũng phải mà”

“Thiếu phu nhân, hạ quan là lớn lên cùng súc sinh” Phó Lệnh Nguyệt cười lạnh nói “tỷ muội của chúng ta là sói là lang, xin hỏi ngài là loại nào?”

Liễu Dung ghen hờn ‘có lẽ muội muội có chút hiểu lầm với ta’ dù nàng có hàm dưỡng thế nào cũng không che giấu được vẻ xấu hổ

“Hạ quan đối với thiếu phu nhân là tránh không kịp, sao lại có hiểu lầm” Phó Lệnh Nguyệt cười mỉa “thỉnh thiếu phu nhân đừng gọi muội muội nữa, sẽ làm thuộc hạ hiểu lầm” nói thật một tiếng gọi muội muội của Liễu Dung khiến nàng nổi hết da gà..

“Dung nhi biết Phó cô nương là người tài ba” Liễu Dung thu lại tươi cười, nghiêm túc nói “nếu cô nương đã hoan ái với công tử thì cũng là người của công tử. Liễu Dung từ nhỏ đi theo công tử, lớn hơn cô nương vài tuổi, nên mới không biết xấu hổ gọi người một tiếng muội muội. Ngày khác danh phận đã định, Liễu Dung tuyệt không làm càng, trước thỉnh Phó cô nương thứ tội” Liễu Dung hơi nhún người thi lễ

Phó Lệnh Nguyệt ngây người. Viên Li ngay cả chuyện này cũng nói với Liễu Dung? Có làm không? hần thực xem nữ nhân này là thị thiếp đương gia, chuyện bí ẩn như vậy cũng có thể nói với nàng. Dù thế nào, để một nô tỳ đến uyển chuyển giáo huấn nàng hiểu rõ thân phận của mình sau này, điều này khiến Phó Lệnh Nguyệt không thể nào tha thứ được.

“Thiếu phu nhân” Nàng cố kiềm chế lửa giận “đối với ta đó...là...nhiệm...vụ. Người hiểu chưa? Sẽ không cùng chủ mẫu nhà giàu tranh giành tình cảm” nàng khinh thường cười lạnh “ta không có hứng thú với tam tòng tứ đức mà các người đã học từ nhỏ. Nếu người nguyện ý làm người của Viên công tử thì cứ việc,

không cần phải kéo người khác nhập bọn lung tung”

Liều Dung khiếp sợ trợn mắt há mồm, vẻ mặt thất bại ‘Phó cô nương...hôm nay Liều Dung đến nói chuyện với người là hết sức chân thành, ngôn vô bất tẩn. Liều Dung lo lắng cho thân thể của công tử, nghe nói cô nương và công tử...”

“Hắn chạm qua người mấy lần?” Phó Lệnh Nguyệt quyết định dùng đòn sát thủ cho nữ nhân này câm miệng, lưỡi nha lưỡi nhai khiến nàng rất muốn một chưởng đánh chết nàng ta.

Liều Dung nghẹn họng, không nói nên lời

“Không phải là ngôn vô bất tẩn, hết sức chân thành sao?” Phó Lệnh Nguyệt châm chọc ‘nói tới chuyện của mình liền câm như hến là sao?”

“Liều Dung không dối gạt Phó cô nương, công tử chỉ chạm qua Liều Dung một lần...”Liều Dung cúi đầu lên tiếng

“Vậy sau khi chạm vào, công tử thế nào?”Phó Lệnh Nguyệt hứng thú hỏi. Năm quyền chủ động thật là sáng khoái ha

“Sư phụ từng nói, nếu công tử gặp được người có duyên thì sẽ chuyển cơ cả đời’ Liều Dung đột nhiên ngẩng đầu lên, dừng cảm nhìn thẳng vào mắt Phó Lệnh Nguyệt ‘Liều Dung luôn hi vọng cơ hội đó đến, may mà ông trời có mắt, Phó cô nương rút cuộc đã đến đây. Liều Dung là thật lòng cao hứng cho công tử, thỉnh Phó cô nương thông cảm nhiều hơn cho công tử, hắn cũng không dễ dàng gì”

“Người đây là đến cầu ta?” Phó Lệnh Nguyệt phì cười nheo mắt. Nàng thực sự không thích loại nhân vật thông tình đạt lý tới mức không tưởng này

“Đúng” Liều Dung cúi thấp đầu “Liều Dung thân phận hèn mọn không đáng kể, chỉ cần có ích cho thân thể công tử, chỉ cần có thể làm cho công tử vui vẻ”

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy muốn nổ não, nàng thực sự không chịu được kiểu người ra vẻ ủy khuất, hi sinh thể này

“Dù sao công tử cũng là người có thân phận, quen sống an nhàn sung sướng, không biết cách dỗ người. Hôm nay nói những lời không phải với cô nương, đã khiến Phó cô nương không vui” Liều Dung khom người phúc lễ ‘đều là lỗi của Liều Dung, như thế nào, Liều Dung tự mình hiểu lấy. Chuyện này do ta mà ra, đặc biệt đến bồi tội với cô nương. Liều Dung có thể không cần danh phận, vĩnh viễn làm nha đầu cũng muốn công tử và cô nương cá nước thân mật, tình cảm không có khúc mắc gì”

Phó Lệnh Nguyệt hết sức phẫn nộ. Nàng một khắc cũng không muốn ở cùng một chỗ với nữ nhân này. Viên Li không chỉ kể chuyện tư mật cho nữ nhân này nghe, mà hai người cãi nhau thế nào, hắn cũng thuật

lại nguyên si. Hấn, hấn....

Danh phận? cho rằng nàng vì danh phận mà tức giận sao?

“Thiếu phu nhân, thật xin lỗi, thuộc hạ còn có công vụ trong người, không thể tiếp đãi’ nàng cũng mặc kệ Liễu Dung có đi hay không. Nàng ta không đi thì nàng đi, không thể trêu vào thì trốn thôi.

Phó Lệnh Nguyệt nổi giận đùng đùng ra khỏi doanh trướng, nghiêng răng nghiêng lợi mắng Viên Li. Tên hỗn đản, ma quỷ. Lúc này nàng cực kỳ thống hận hấn. Nàng thế nhưng lại thích một kẻ không cho nàng mặt mũi lại bình vực người khác

Nàng thực sự không nuốt trôi khẩu khí này

Mua bái thiếp? được, nàng sẽ hảo hảo mua cho hấn một quyển bái thiếp

Phó Lệnh Nguyệt xanh mặt đi vào thị trấn Dư Chúng. Đi hết thư trai này tới thư trai khác vẫn cau mày, không có cái nào làm nàng hài lòng. Thị trấn này không sung túc phồn hoa như cố đô Kiến Dương, ngay cả thư trai cũng quê mùa thủ cựu

Đạo một hồi, rốt cuộc cũng có một thư trai khiến nàng coi trọng. Chỉ có ở đây mới có thứ nàng muốn

“Công tử, mời vào xem” Phó Lệnh Nguyệt vừa vào cửa, chưởng quầy đã ân cần tiến lên chào hỏi

Phó Lệnh Nguyệt đảo mắt nhìn một vòng, đánh giá bố trí của thư trai, hỏi “chỗ người có bảng chữ mẫu không?”

“Có, Tản Đường Tống Nguyên đều có, giá cả vừa phải, không biết công tử muốn dạng nào?” chưởng quầy hí hóp hỏi

“Bạch yên vui chi đệ ... Cái kia...” Phó Lệnh Nguyệt cố ý dùng chiết phiên vỗ đầu

“Có, có” chưởng quầy cười ý vị thâm trường “là Đại Nhạc Phú phải không? không biết khách quan muốn bìa cứng hay là đóng gói đơn giản/”

“Bản gốc” Phó Lệnh Nguyệt vui sướng nói ‘càng đẹp càng tốt, ta muốn tặng người”

“Được rồi” chưởng quầy thấy là khách trong nghề, vội vã đi vào nội thất, một lúc sau mang ra một bọc nhỏ màu đen

“Khách quan đã tìm đúng chỗ rồi” hần đắc ý nói ‘đây chính là loại thịnh hành nhất ở Kiến Dương một thời’

“Cho người” Phó Lệnh Nguyệt hào sảng ném ra mấy thỏi bạc “không cần thối lại” nàng không có thời gian nghe hần tán gẫu

Nàng cẩn thận nhìn bảng chữ kia, giống y như đúc bản bình thường. Nàng lại để dưới mũi ngửi ngửi, không khác những gì nàng học được ở học đường Triệu gia

Hừ... Nàng xót xa xót xa nở nụ cười. Bản Thiên Địa Âm Dương Giao Hoan Đại Nhạc Phú này rất được yêu thích ở học đường Triệu phủ nha. Nàng không tin mình không chinh được tiểu tử Viên Li kia

Khi Phó Lệnh Nguyệt trở về doanh trường vừa mới qua buổi trưa.

Tả quân Đô Đốc phủ thể tử Viên Li gần đây thân thể không tốt, có thêm thói quen mới là ngủ trưa.

Phó Lệnh Nguyệt cũng không sốt ruột, nhờ Hải Long báo với công tử là nàng đã hoàn thành nhiệm vụ, công tử tỉnh thì gọi nàng một tiếng, sau đó không kiên nhẫn đi vào phòng khách.

Lúc này, nàng rất bình tĩnh, trong lòng thầm tính toán nên tìm cớ gì? đã giả vờ quay lại Kiến Dương lại quên mất.

“Phó đại nhân, công tử tỉnh.” Hải Long thông báo

Phó Lệnh Nguyệt đứng bật dậy, tinh thần phấn chấn đi vào nội thất, tươi cười như hoa cúc, chấp tay nói “đại công tử, Liễu cô nương”

Viên Li đang được Liễu Dung hầu hạ thay quần áo, cực kỳ kinh ngạc. Hần không hiểu sao thái độ của Phó Lệnh Nguyệt lại tốt như vậy, nhìn nàng chăm chăm, như muốn tìm ra manh mối trên mặt nàng, hỏi “chuyện gì?”

“Đại công tử, thuộc hạ cả gan hỏi một câu, cổ kim thư pháp, tấn nhân thượng vận, đường nhân thượng pháp, tổng nhân thượng ý, ngài muốn vẽ lại nào?” Phó Lệnh Nguyệt nhàn nhã nói

“Cái gì?” Viên Li sắc mặt ngưng đọng

“Thư pháp thời Tấn trọng thần vận, thời Đường trọng kết cấu, thời Tống trọng ý thái” Phó Lệnh Nguyệt khi để Viên Li không hiểu, tiếp tục nói “công tử muốn loại nào?”

“Người xem rồi làm đi, một bảng chữ mẫu quy củ là được rồi” Viên Li mặc quần áo, vẫy tay ý bảo Liễu Dung lui ra

“Liều cô nương đi hảo” Phó Lệnh Nguyệt chấp tay tiễn Liều Dung, sau đó xoay người đón nhận ánh mắt tìm tòi của Viên Li

“Giống như ngài trụ cột từ nhỏ không tốt lắm, vẫn là theo quy củ đi” Phó Lệnh Nguyệt tri kỷ hạ thấp giọng “theo thời Đường đi”

“Người làm sao vậy?” Viên Li lại hỏi

“Công tử và thiếu phu nhân dạy bảo một phen, làm cho thuộc hạ hiểu ra không ít” Phó Lệnh Nguyệt đem bản Thiên Địa Âm Dương Giao Hoan Đại Nhạc Phú đặt lên bàn “bản này là của đại thi nhân Bạch Hành Nhạc đời Đường viết ra, hành văn đơn giản, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, là bản chữ mẫu nổi tiếng. Lúc tập viết, nên vào lúc đêm dài vắng người mới có thể lĩnh ngộ được ảo diệu trong này”

“Người rốt cuộc làm sao vậy?” Viên Li nhú mày.

“Công tử mới tập viết thiếp, không cần thiết phải bắt chước giống y như đúc, không thể tính toán từng nét mà phải nắm vững tiết tấu vận luật, nhất là tốc độ dùng bút mạnh yếu, cuối cùng, trong quá trình ngừng ngắt phải học được cách cúi đầu và ngẩng đầu khép mở, thể hiện thần thái...”

“Phó Lệnh Nguyệt!” Viên Li rốt cuộc rống lên

“Đại công tử ở Dư Chúng công thành danh toại, Phó Lệnh Nguyệt cũng phải trở về báo cáo kết quả công tác” Phó Lệnh Nguyệt mỉm cười, chấp tay cáo lui “thuộc hạ cáo từ, hôm nay đi rồi sẽ quay về”

Phó Lệnh Nguyệt thân thanh khí sáng rời đi

Ở trên lưng ngựa, nàng nghĩ rất nhiều. Nàng rất dễ dàng suy nghĩ quá nhiều. Muốn theo đuổi việc hoan ái giữa nam nữ, cần gì phải muốn cả tâm của nam nhân? Chỉ ngủ với nhau thôi, cần gì phải đem cả trái tim của mình giao ra?

Trong kịch nói tỷ muội vô tình, con hát vô nghĩa. Xem ra đều là từ trong huyết lệ sống sót đi ra nên tích lũy được kinh nghiệm. Chỉ có vô tình và vô nghĩa mới có thể bảo hộ bản thân mình tốt nhất.

Triệu Thực nói rất đúng, thế giới này, chỉ cần nghĩ tới mình là được.

Nghĩ tới Viên Li, nàng liền thông suốt hơn. Hắn đối với nàng hẳn là không có tình cảm, thậm chí còn không bằng Phương Diệu Tổ. Từ nhỏ hắn đã chịu tổn thương quá mức, không thể làm chuyện phòng the, không duyên cớ mà chiếm được tiện nghi lớn từ nàng, từ chỗ giường cung bật kiếm tới gần bó như keo như sơn. Hắn hẳn xem nàng là món đồ chơi?

Phó Lệnh Nguyệt bắt đầu nhớ lại lúc hắn và nàng nói chuyện, trong tình ý cũng không có ít lời khách sáo

và lợi dụng. Không nhìn thấy chân núi chỉ do đang ở trong núi, ra khỏi cái vòng lẩn quẩn đó, nàng liền nhìn rõ mọi thứ

Sao nàng lại quên những gì Đại Phong đã huấn luyện nàng ở Mất Hồn điện chứ? Lại vì cái chết của Cửu Quảng Kiến liền bị quấy rối.

Nếu lúc trước nàng đã trải qua chuyện kia, có phải khi cùng Viên Li cá nước thân mật, lòng của nàng sẽ không bị loạn? nếu thời gian có thể quay lại...

Lúc này, Phó Lệnh Nguyệt không còn cảm thấy thương tâm như lúc với Phương Diệu Tổ.

Không thể lại động tâm với nam nhân. Vừa động tâm chính là tổn thương chính mình. Mật thám là không có cảm tình, như vậy mới có thể duy trì sự thanh tỉnh và cái mạng nhỏ của mình

Trở về Kiến Dương thành, Phó Lệnh Nguyệt đầu tiên gửi mật báo cho bề trên, thuật lại tình hình thực tế của cuộc chiến, Cổ Xuân Hoa là do thuộc cấp giết. Tả quân phủ ngoại trừ nàng là minh ám, còn có ám nhân ẩn nấp, những chuyện này, nàng không cần phải giấu diếm thay Viên Li. Thời gian còn lại, nàng có thể thoải mái tiêu khiển.

Nàng cố ý không trở về Dư Chúng ngay, nàng muốn Viên Li bị giày vò mấy ngày

Huấn luyện sói, không cho nó chút giáo huấn thì sẽ không cam tâm cúi đầu

Phó Lệnh Nguyệt tâm tình sung sướng đi khắp nơi, rất nhanh, nàng đã bị Hái Tinh lâu hấp dẫn. Quyết định đến đây uống Phi tiên tửu lần nữa, cũng tiện suy nghĩ về những chuyện kỳ lạ xảy ra trên người nàng trong một tháng qua

Phó Lệnh Nguyệt nghênh ngang đi vào Hái Tinh các, yêu cầu một vò Phi tiên tửu, ngồi xuống chỗ cũ

Hoa sen trong hồ đã tàn, cảnh còn người mất, tâm tình cũng bất đồng. Lúc đó đau lòng còn giờ nàng đã bách độc bất xâm

Triệu Thực từng nói nàng không giống nữ nhân bình thường, Viên Li hoan hảo với nàng xong không có phát bệnh. Chẳng lẽ, nàng thực sự là thần nữ trong truyền thuyết?Nghĩ tới thần nữ, trong lòng nàng còn nhiều nghi hoặc chưa giải

Cửu Quảng Kiến và nàng rốt cuộc có quan hệ gì?Đan sa đỉnh của Kiền giáo, Thần nữ rửa, Triệu Thực thân bí khó lường, ba án mưu sát đều có dính dáng tới Ngô Mỹ Nhân

Thật rối rắm

Thế giới này không có ai để nàng có thể dựa vào. Ngay cả Triệu Thực cũng không thể đi tìm, chỉ có thể dựa vào bản thân mình nghiền ngẫm, phân tích.

“Phó cô nương.”

Đột nhiên, thanh âm nam nhân dễ nghe vang lên

Phó Lệnh Nguyệt sợ run cả người. Nàng thế nhưng nghĩ đến xuất thần, lại không phát hiện có người đến gần mình. Khi nàng mạnh mẽ quay đầu lại, vừa nhìn thấy, máu huyết toàn thân đã đông cứng lại

Là Lý Thành Khí.

Trần vương Lý Thành Khí mặc thường phục, cười tủm tỉm, khoanh tay đứng nhìn nàng

Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc nhìn chung quanh. Không một bóng người. Không biết vị chủ tử này đã đến bao lâu rồi

“Thuộc hạ gặp qua Trần vương gia, vương gia kim an” nàng cung kính hành đại lễ

“Miễn lễ” tâm tình của Lý Thành Khí hình như rất tốt “thật là có duyên, chúng ta lại gặp nhau ở chỗ này”. Hắn vén áo bào ngồi xuống đối diện nàng ‘Phó cô nương là ra ngoài uống rượu giải sầu sao?’

Phó Lệnh Nguyệt không lên tiếng

“Sao Tả quân phủ vừa thắng trận, Phó cô nương lại không vui?” Lý Thành Khí tựa lưng vào ghế, thoải mái như bàn luận việc nhà

Phó Lệnh Nguyệt bỗng rùng mình một cái “vương gia nói đùa, thuộc hạ vui mừng còn không kịp, sao có thể...”

“Vui mừng thì sao không ở Dư Chúng mà lại chạy tới Kiến Dương một mình uống rượu chứ?” Lý Thành Khí hai mắt hoa đào tràn đầy thâm ý ‘chẳng lẽ là Phó cô nương cố ý đến gặp bốn vương?’

Phó Lệnh Nguyệt mất tự nhiên mỉm cười

“Ngồi đi” Lý Thành Khí thoải mái chỉ vào đối diện “nơi này không có người ngoài, không cần giữ lễ”

Lá gan của Phó Lệnh Nguyệt vốn lớn, lúc này lại đang giận, đứng không được, lại càng không cố kỵ. Dù sao vương gia đã cho ngồi, không ngồi thì là làm kiêu. Nàng cũng không từ chối, chấp tay cảm tạ rồi ngồi

xuống

Lý Thành Khí thản nhiên cười, nhìn Phó Lệnh Nguyệt rót rượu cho hắn rồi lại cung kính lui người lại

“Người có chuyện phiền lòng?”hắn thân thiết hỏi “Phó cô nương cũng có lúc sầu muộn, có chuyện không giải quyết được sao?”

Phó Lệnh Nguyệt cả gan liếc Lý Thành Khí một cái, thấy hắn vẻ mặt ôn hòa, rượu vào có thêm can đảm, mỉm cười nói “thảo dân tất nhiên là có chuyện buồn, vương gia là hậu duệ thiên hoàng quý tộc sao hiểu được phiền não của phàm phu tục tử”

“Nói bốn vương nghe xem, nói không chừng có thể giải ưu cho cô nương ah’ Lý Thành Khí cười nói

“Thuộc hạ có tài đức gì mà khiến vương gia lo lắng chứ” Phó Lệnh Nguyệt thật không chịu nổi. Trấn vương gia bình dị gần gũi đến mức nàng thấy không thực

Lý Thành Khí bật cười, khoe miệng lộ ra độ cong mê người ‘người thật không biết mình có tài đức gì sao? Triệu Thực không có nói với người sao?’

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên thay đổi sắc mặt. Nàng trừng mắt nhìn vị vương gia quyền thế đang như mặt trời ban trưa, tay nắm binh quyền của Ngũ quân Đô đốc phủ, lại chỉ nhìn thấy vẻ mặt không gợn sóng, bình đạm tường hòa của hắn.

‘Vương gia...’nàng cảm thấy tim của mình cũng đã nhảy ra ngoài “ngài nói rõ chút đi, Triệu chủ đã nói gì về thuộc hạ?”

Lý Thành Khí rũ mắt, trầm mặc không lên tiếng

“Vương gia” Phó Lệnh Nguyệt nhích người tới gần, suýt chút nữa là quỵ xuống “thuộc hạ thực sự không biết. Ngài đã nghe nói gì?”

Lý Thành Khí liếc nhìn nàng, ngón tay nhàn nhã gõ gõ lên tay vịn của ghế

“Những gì Triệu Thực biết, ta cũng biết” hắn cười ý vị thâm trường “sao? chẳng lẽ người lại không biết?”

“Vương gia có...”Phó Lệnh Nguyệt cảm giác chân tướng ở ngay trước mắt. Nàng cảm giác tim nhảy ra khỏi lồng ngực, ngay cả muốn nói cũng khó khăn ‘có thể nói một hai...’

Lý Thành Khí bật cười thành tiếng

“Phó cô nương. Nếu nói cho người biết, bốn vương có lợi gì?” hấn nhìn thẳng nàng, hỏi

47. Quyển 3 - Chương 4: Tổ Nữ Cửu Pháp

Phó Lệnh Nguyệt giật mình. Nhưng đối phương đã đưa ra điều kiện, chứng tỏ trong tay hấn có thông tin. Vậy là tốt rồi

“Chỉ cần ta có thể làm được gì, ta sẽ làm cho ngài” thái độ của nàng nghiêm túc trước giờ chưa từng có. Chỉ cần khiến nàng biết được thân thể của mình, dùng cái gì để trao đổi cũng được. Nhưng...nàng không quên bỏ thêm một câu “trừ bỏ mạng và tự do”

“Mạng và tự do?” Lý Thành Khí không ngờ còn có một câu như vậy, bật cười thành tiếng “sao? còn có điều kiện phụ nữa sao?”

“Nếu không còn mạng, ta biết những điều đó có tác dụng gì? nếu không có tự do, dù có biết cũng không thể làm chuyện gì cho mình” Phó Lệnh Nguyệt không có ý giấu diếm “có điều, thuộc hạ không biết vương đã biết những gì từ Triệu chủ, biết được bao nhiêu?”

“Những gì Triệu chủ biết, bốn vương đều biết” Lý Thành Khí lặp lại những lời đã nói ‘nhưng người cũng có thể nghĩ, có thể bốn vương chỉ hiểu được một nửa’ tươi cười của hấn rất quý dị

“Vậy vương gia muốn ta làm gì?” Phó Lệnh Nguyệt không có tâm tình vòng vo với hấn. Nàng rất muốn biết thân thể của mình, biết sứ mệnh thần bí của nàng là gì, nàng không muốn đợi một giây một khắc nào nữa “chúng ta trực tiếp trao đổi đi”

“Không vội, đến lúc, bốn vương nhất định sẽ nói” Lý Thành Khí không chút hoang mang, cầm chén rượu lên “dù sao mắt thấy là thật. Trước đây, chỉ dựa vào một mình Triệu Thực, hiện tại, bốn vương còn chưa nắm được toàn cục trong tay”

Phó Lệnh Nguyệt trừng mắt nhìn hấn khí định thần nhân, bộ dáng tính kỹ, đột nhiên cũng nảy sinh can đảm

“Trần Vương gia” Nàng quyết định bất cứ giá nào, phải thử hấn một chút “ngài...trong lòng không tin ta chính là thần nữ phải không?”

Tư thái của Lý Thành Khí đình trệ. Hấn chậm rãi ngược mắt, nhìn thẳng vào mắt nàng

“Người cũng biết tới Thần nữ?” hấn cười, đặt chén rượu xuống

“Tin vĩa hè thôi” Phó Lệnh Nguyệt cũng không nói thật. Giả vờ, ai mà không biết. Nàng cũng bày ra tư thái sâu cạn khó lường, muốn đánh giá? Vậy thì cùng nhau đánh Thái Cực đi

“Vậy...kế tiếp người phải chết là ai?” Lý Thành Khí đột nhiên hỏi một câu khó hiểu

Phó Lệnh Nguyệt ngây người. Kinh ngạc, vô thố...tất cả đều rơi vào mắt đối phương

Lý Thành Khí tự đắc bật cười thành tiếng

“Phó cô nương, người rất đáng yêu...” Hắn cúi đầu cảm khái một tiếng, đưa tay xoa bàn tay Phó Lệnh Nguyệt đang đặt lên bàn “chuyện không biết, không nên thử người khác. Trên đời này, mệt nhất chính là lao tâm. Mạng của người rất đáng quý, đừng để mệt chết, ngày sau muốn làm thì làm, chuyện phí sức kia, sẽ có người làm thay người”

Đầu của Phó Lệnh Nguyệt ong ong, nàng cảm thấy bàn tay của mình giống như đóng băng dưới sự vuốt ve của Lý Thành Khí. Nàng rất muốn hỏi hắn nói vậy là có ý gì nhưng lúc này toàn bộ sức lực của nàng đều bị khóa trên tay, yết hầu của nàng khô khốc, một chút âm thanh cũng không thể phát ra.

“Người sớm muộn gì cũng là người của bốn vương, có điều hiện tại thì không tiện lắm” Lý Thành Khí tiếp tục nói đầy quỷ dị “an tâm. đừng nóng vội. Những gì bốn vương biết về người còn phải chậm rãi tìm hiểu, xac minh, đợi tra ra hết thấy manh mối, ta tự nhiên sẽ cho người một cái công đạo. Dù sao, ta cũng muốn người cam tâm tình nguyện’ thanh âm của hắn ngày càng thấp, cuối cùng dừng lại ở một chữ ta.

Tim của Phó Lệnh Nguyệt như đánh trống, không chỉ có tay mà cả cánh tay, cả người nàng đều cương cứng.

Những gì Lý Thành Khí nói y như Triệu Thực, mạng của nàng rất quý, không cần lo lắng cố sức. Hắn thừa nhận nàng là Thần nữ sao?

Phó Lệnh Nguyệt há miệng, muốn hỏi lại không biết nên nói thế nào

“Ngọc bội ta đưa người, người có mang trên người không?” Lý Thành Khí vuốt ve tay giai nhân, lăm lăm

Phó Lệnh Nguyệt chớp mắt như khảng định

“Vậy là tốt rồi” Lý Thành Khí hài lòng nở nụ cười ‘có việc tới tìm ta’. Hắn vỗ nhẹ lên tay nàng, còn thân mật vén sợi tóc rối cho nàng “gần đây thế đạo loạn lạc, không có việc gì đừng ra ngoài đi dạo’. Hắn nghiêm mặt đứng lên ‘bốn vương về trước, người cũng về sớm đi”

Phó Lệnh Nguyệt đỡ đỡ đứng lên theo, hồi lâu mới nặn ra mấy chữ ‘cung tiễn vương gia”

Lý Thành Khí này muốn làm gì? vạch trần nàng lại muốn tốt cho nàng, cũng không lợi dụng nàng. Lời của hắn nói, càng ngày càng đưa nàng gần với tên gọi Thần nữ. Là nàng thật sao?

“Nghe nói Thần nữ lúc ái ân sẽ có khác thường, cùng với việc bói toán hung cát đều có chỗ thông linh độc đáo”

Nàng không hề có cảm giác mình có công năng đặc biệt gì

Nàng là Thần nữ? nàng không tin, phỏng chừng người này cũng không tin. Thế nhưng hết thấy bất hạnh là thật.

Nàng nên làm gì bây giờ?

Phó Lệnh Nguyệt ngơ ngác nhìn theo bóng dáng Lý Thành Khí, sợ run

Tâm tình buồn bực, Phó Lệnh Nguyệt tùy tiện tìm một khách điểm, nghỉ lại một đêm ở Kiến Dương

Sáng hôm sau, nàng trái lo phải nghĩ vẫn phải cỡi ngựa trở về Dư Chúng. Giáo huấn Viên Li một buổi tối là đủ rồi, nàng tiêu dao một đêm ở Kiến Dương cũng thu hoạch được không ít.

Lý Thành Khí đã nói nàng muốn làm gì thì làm mà.

Trên đường trở về, Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc nhìn binh lính phong tỏa quan đạo, nói là kiểm tra người

Nàng hỏi thăm, nghe nói vài thị trấn quanh Kiến Dương thành gặp nạn châu chấu, nha môn không khống chế được lưu dân trộm cắp cướp đoạt, tình thế khá nghiêm trọng. Hơn nữa gần đây Trần vương Lý Thành Khí ở lại Kiến Dương, có đại thần hiền quý của triều đình đi qua đường này, Kiến Dương Phiên tư Vương Đạo Đức vì bảo vệ chiến tích liên phái trọng binh canh gác các ngã đường phòng ngừa giặc cỏ cũng tiện đường ngăn chặn lưu dân

Chạy thêm một đoạn nữa, Phó Lệnh Nguyệt liền nhìn thấy lưu dân. Người đông đến mức khiến người ta cảm thấy bị đè nén, Phó Lệnh Nguyệt hận ngựa không có hai cánh, không thể nào chen qua nổi. Nàng muốn hét to bảo mọi người nhường đường lại sợ lưu dân kích động mà cướp túi nước của nàng, đành phải di chuyển theo đám đông, chậm rãi tiến lên phía đông.

Quay về Dư Chúng lần này thật là gian nan. Đến khi trời tối, Phó Lệnh Nguyệt mới mặt xám mày tro trở lại doanh trường Tả quân

“Phó đại nhân đã trở lại” có binh sĩ ven đường quen mặt chào hỏi

‘Lệnh Nguyệt đã trở lại’ Hải Long nhìn thấy nàng, nhếch miệng cười “nhìn bộ dáng này của người...haha, vậy mới tốt, như vậy xem ra còn giống nam nhân’

Phó Lệnh Nguyệt bắt đầu nhìn lướt qua toàn thân, một thân áo trắng biến thành truy y, phỏng chừng mặt mũi cũng không tốt lắm

“Đúng rồi, công tử có tìm ta không?” nàng đi thẳng vào chính đề

“Không có” Hải Long lắc đầu ‘có điều..’hắn nhìn chung quanh, hạ thấp thanh âm ‘buổi tối, bệnh của công tử lại tái phát’

‘Công tử bị sao vậy?’ Phó Lệnh Nguyệt làm ra vẻ khấn trương

“Công tử ho rất lợi hại, lại không cho chúng ta mời lang trung đến xem, người nóng như phát sốt” Hải Long cảm khái lắc đầu “cuối cùng khó khăn lắm mới thanh tỉnh lại đại phát tính tình, đuổi Liễu cô nương đi ngay trong đêm”

“Vậy sao?” Phó Lệnh Nguyệt cười thầm. Viên Li rốt cuộc cũng hiểu được. Hắn đây là sợ mình nhất thời không nhận được, làm nữ nhân kia rồi tóc bạc đi, mạng nhỏ cũng không còn. Nàng nôn nóng muốn nhìn thấy vẻ mặt thất bại của hắn

“Người tắm cho ngựa đi, ta đi tìm công tử” Phó Lệnh Nguyệt hân hoa chấp tay cáo từ. Dù sao vẫn có thân phận chủ tớ, nàng vẫn phải thông truyền trước

Hải Long gọi nàng lại ‘công tử đang bị bệnh, mà người...’hắn chỉ vào nàng “quá dơ...đừng mang theo mầm bệnh ah”

“Ta lập tức đi tắm” Phó Lệnh Nguyệt ngẫm lại thấy cũng đúng, xem kịch vui chậm một chút cũng chẳng sao. Nàng trở về phòng, phân phó người mang mấy bồn nước ấm đến, rồi khóa trái cửa, tìm chỗ kín đáo, tắm rửa sạch sẽ.

Sau đó thần thanh khí sảng đi đến phòng Viên Li, trong phòng vẫn còn sáng đèn

“Phó đại nhân” quân sĩ canh gác bên ngoài nhanh nhẹn vén rèm cửa cho nàng

“Công tử bệnh thế nào?” trước khi vào cửa, nàng không quên giả mù sa mưa hỏi thăm vài câu

Quân sĩ kia chỉ lắc đầu, không trả lời

Phó Lệnh Nguyệt đi vào, vén màn cửa nội gian, chấp tay chào “công tử” rồi mới đi vào trong

Viên Li đang nằm trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt

“Trên đường không gặp được giặc cỏ chứ?” hần thấy nàng đi vào, tâm bình khí hòa hỏi

“Nhờ phúc của công tử, không có” Phó Lệnh Nguyệt nhìn bộ dáng suy yếu vì ho khan của hần, đột nhiên có chút không đành lòng.

Nàng đối đãi với một người đang bị thương, lại tái phát bệnh cũ như thế...còn hạ âm độc ‘đúng bệnh’ cho hần. Có điều vô độc bất trượng phu, dù sao cũng đã đạt được mục tiêu, lòng của nàng thoải mái hơn nhiều

“Báo cáo công tác như thế nào?” Viên Li vẻ mặt ôn hoà lại hỏi.

“Rất thuận lợi” Phó Lệnh Nguyệt bắt đầu thất bất an, thái độ của hần sao lại tốt như vậy?

“Đến đây” Viên Li làm như không xảy ra chuyện gì, đưa tay tiếp đón nàng “nhìn xem bản công tử tự luyện thế nào?” hần xuống giường, lấy trên án thư ra một xấp giấy

Phó Lệnh Nguyệt đầu óc mơ hồ đi đến gần bàn, tiếp nhận lấy

Nét chữ tinh tế khoa trương của Viên Li nổi bật trên giấy

Tờ thứ nhất: nữ nằm sấp, giơ cao thất lung. Nam từ sau mà tiến vào

Tờ thứ hai: vào nhẹ như trẻ con ngậm vú, sâu giống như rắn vào hang lúc mùa đông

Tờ thứ ba: chín cặn một sâu,

Phó Lệnh Nguyệt mặt đỏ tai hồng, vội quăng xuống đất

“Rồng xoay ngược, hổ bước đi, vượn chạy, ve bám, rùa bay lên, chim phượng liệng, thỏ liếm lông, cá tiếp vảy, chim hạc giao cổ nhau”

‘Đây chính là bảng chữ mẫu mà người đưa cho ta nha’ Viên Li mặt không thay đổi giải thích “đây là Tổ nữ cửu pháp mà ta chính mình chép lại”

Phó Lệnh Nguyệt gương mặt trừng trừng nhìn hần, lại thấy hần nhếch môi cười

“Nương tử xem bút lực thế nào?” hần ôm eo nàng, cúi đầu nói nhẹ bên tai nàng

“Người muốn làm gì” Phó Lệnh Nguyệt cảm giận rống lên “Đại công tử. Ta là môn khách của Tả quân phủ”

“Ta đã bảo nàng đi rồi” Viên Li ủy khuất nói

“Nàng đi hay không, không liên quan gì tới ta” Phó Lệnh Nguyệt nghĩ tới chuyện này liền nổi giận ‘chuyện giữa phu thê các người đừng nói cho một môn khách như ta, ta không có tâm tứ để nghe’

Viên Li mỉm cười. Hắn cũng không muốn cãi nhau với nàng, lập tức bế nàng đứng lên

“Người giả vờ bệnh” Phó Lệnh Nguyệt phát hiện sự tình không thích hợp

“Không vâ, sao người có thể chủ động đưa tới cửa chứ?” Viên Li cười xấu xa, đưa tay vào vạt áo nàng

“Người còn đựng nữa, ta sẽ hô lên” Phó Lệnh Nguyệt chụp tay hắn lại, trừng mắt uy hiếp

“Người kêu đi” Viên Li bất vi sở động, tay hơi dùng lực, cởi bỏ vạt a của nàng “bọn họ đều không biết người là nữ”

Trên giường, xuân sắc vô biên. Hắn nhiệt liệt hôn, nàng liền lơ lửng

“Ngoan, đừng náo loạn” Viên Li rời khỏi môi của nàng, sủng nịch hôn lên chóp mũi nàng

“Chán ghét, chán ghét, chán ghét” Nàng cảm giận đánh hắn vài cái, cuối cùng vẫn phối hợp đưa hai tay choàng qua cổ hắn

“Người từ đâu tìm thấy bản chữ mẫu này, ta nghiên cứu cả đêm nha” Viên Li thở dốc nỉ non ‘Đại nhạc phú kia thật đa dạng nha. Nằm trên bãi cỏ thì chúng ta đã thử qua ở Ứng Dục sơn, còn phục mà ý trụ thì chưa từng hưởng qua. Hay là chờ lúc đêm khuya không người, chúng ta ra ngoài thử xem?’

“Người điên rồi” Phó Lệnh Nguyệt hoa dung thất sắc, đưa tay chụp lấy tay hắn

“Làm vội vàng một hồi, hơn trên giường trăm lần” Viên Li cười xấu xa “cảm giác đánh dã chiến quả thật sâu sắc như trong sách miêu tả nha”

“Trời ạ, người đừng nói chuyện ra vẻ nho nhã như vậy” Phó Lệnh Nguyệt thực sự là chịu không nổi “ngụy quân tử, giả đứng đắn”

“Nếu vậy chúng ta liền tập luyện chín thế của Tổ Nữ đi” Viên Li nhất thời tin táo

“Chán ghét” Phó Lệnh Nguyệt hai má đỏ bừng. Nàng che mặt, muốn trốn qua một bên, không ngờ Viên Li lại nhân lúc nàng xoay người liền đặt ở sau lưng nàng

“Người muốn làm gì?” Phó Lệnh Nguyệt kinh hô

“Ròng quay ngược lại đã từng thử, chúng ta liền bắt đầu từ Hồ bước đi đi” Tay hắn một đường xuống dưới, bắt đầu đốt lửa...

Một đêm này, vượn chạy, ve bám, rùa bay lên, chim phượng liệng, thỏ liếm lông...kiêu diễm, phong cảnh vô hạn

Hắn ở bên tai nàng nói lời tâm tình, hắn ở trên người nàng không ngừng thư sướng, mà nàng một lần lại một lần bay bổng, có cảm giác đắc đạo phi tiên

“Không...công tử, không...” Phó Lệnh Nguyệt vô lực ngăn cản thể công mãnh liệt như nước, ngay lúc giữa cái chết và sự sống, ảo giác lại xuất hiện

“Không, lưu nàng lại” một giọng nam trầm ngập bi thương từ trên đám mây vọng lại

Người là ai? Nàng ở trong ảo cảnh thất thanh hô to

“Nga không..... Công tử, không.....” Lệnh Nguyệt vô lực ngăn cản mãnh liệt như nước thể công, lại đi lên sống hay chết biên giới.....

“Cho bọn họ...nợ máu trả bằng máu..”

“Ha ha ha ha...” bên tai nàng đột nhiên vang lên tiếng cười dữ tợn

Nợ máu trả bằng máu! Nợ máu trả bằng máu!!

Phó Lệnh Nguyệt sợ run cả người, đột nhiên từ đám mây rơi thẳng xuống

Đợi khi nàng có thể thấy được mọi thứ thì đã mồ hôi ướt đầm, nàng cảm thấy rất sợ hãi

Nàng rốt cuộc là loại người nào? những chuyện này là sao? dù là Thần nữ cũng không cần kỳ bí như vậy chứ?

Nàng nằm im trên giường, đột nhiên rất muốn khóc thành tiếng

Cao triều qua đi, rốt cuộc cũng đã yên tĩnh

“Ngoan..” Viên Li mềm nhẹ thở dài, ôm nhu vuốt ve mái tóc nàng

Trong lòng Phó Lệnh Nguyệt rất hoảng, rất hoảng, rất sợ hãi...Cảm giác sợ hãi này mười bảy năm qua chưa từng có. Nàng thầm muốn trốn tránh, thầm muốn tìm một nơi an toàn mà ẩn nấp. Trước giờ nàng được huấn luyện trải qua chết chóc và máu tươi đều không ngại vào lúc này đều mất đi tác dụng. Nàng bị người ta đánh trúng mệnh mô, trái tim đập tán loạn, ý chí chiến đấu cũng không còn. Nàng cảm thấy mình rất cô độc, rất mơ hồ. Nàng bức thiết muốn một bờ ngực dày rộng, một cánh tay rắn chắc...

Có ai giúp nàng với, có ai nói nàng biết với

Nàng chậm rãi nhìn nam nhân bên người. Hiện tại chỉ có hắn cùng nàng thân mật khắng khít, cũng chỉ có trái tim của hắn cách lòng của nàng gần nhất.

Trải qua một đêm thể nghiệm Thiên Địa Giao Hoan Đại Nhạc phú, nàng không ngờ lại lưu luyến nam nhân này. Mi của hắn, mắt của hắn, cằm của hắn, lưng của hắn...Trên thế giới này, hắn là người thân mật nhất với nàng

“Công tử...”nàng đột nhiên có rất nhiều lời rất muốn nói

“Nói...”hắn nghiêng người, giang tay ôm nàng vào lòng

“Ta...”nàng tham lam dựa vào lồng ngực ấm áp của hắn, không biết nên nói bắt đầu từ đâu

“Ngủ đi...” Viên Li mệt mỏi, mi mắt sụp xuống. Trải qua trận chiến yêu tinh đánh nhau, nam nhân nhất định là mệt chết

“Người...biết Thần nữ không?” Phó Lệnh Nguyệt thì thào

“Cái gì?” Viên Li giật mình mở to hai mắt “Thần nữ thì sao?” hắn cười khổ

“Người nói...”nàng đảo tròn mắt “ta có thể là Thần nữ ah...”

Viên Li bật cười thành tiếng “người là Thần nữ thì ta là Tương vương ah”. Hắn vỗ vai nàng, an ủi ‘ngoan...nhắm mắt nằm mơ đi, đừng trợn mắt nói mớ’

“Ta có chút sợ hãi. Ta không biết tương lai của ta sẽ thế nào nữa? sẽ như thế nào?” Phó Lệnh Nguyệt không muốn cho hắn ngủ, loay hoay trong ngực hắn

“Người còn có thể đi đâu?” Viên Li mệt mỏi nhắm hai mắt lại “người ngốc sao? nam nhân trong thiên hạ, chỉ có ta có thể đối đãi với người như thế” nói xong nhanh chóng chìm vào giấc ngủ

Phó Lệnh Nguyệt lại bị những lời của hắn làm rung động, tâm tư phập phồng, mãi đến canh ba, nàng mới mơ màng thiếp đi

Sáng hôm sau tỉnh lại, cảm giác tứ chi vỡ vụn, gân cốt đứt lìa

“Hôm nay chỗ nào cũng không đi” Phó Lệnh Nguyệt khó chịu rên rỉ “ta muốn trở về nghỉ ngơi. Không làm gì hết, hiểu chưa?”

“Không động cũng phải động” Viên Li nhẹ nhàng cười “thân mẫu của Vương phiên tư mừng đại thọ tám mươi, tình huống trên đường lại không ổn, phải đi sớm”

48. Quyển 3 - Chương 5: Thập Diện Mai Phục

Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc mở to mắt “sao người không nói sớm, có cỡi ngựa thì cũng không thể tới Kiến Dương thành vào buổi trưa được”

Không nói tới lưu dân ngăn cản mà chỉ tính khoảng cách thì không thể nào

“Không ở Kiến Dương thành’ Viên Li hữu khí vô lực bước xuống giường “Vương Đạo Đức không phải là trưởng tử, Vương thái phu nhân không sống trong thành mà ở vùng nông thôn”

Phó Lệnh Nguyệt lại giật mình, nhanh chóng mặc xiêm y, không ngờ vừa đứng dậy, xương cốt toàn thân như vỡ vụn, nhện không được rên thành tiếng

“Ta còn chưa kêu ah” Viên Li bất mãn liếc nàng một cái “đừng yếu ớt như vậy”

“Công tử” Phó Lệnh Nguyệt đi vài bước, cảm thấy khó chịu vô cùng, sâu mi khổ kiếm nói “chúng ta có thể không đi được không? chỉ là mừng thọ của lão nương một Phiên tư thôi mà, cần gì...Đúng rồi” nàng như nhớ ra gì đó ‘công tử, Vương Đạo Đức có mời Trần vương gia không?’

“Có nhưng vương gia không đi, chỉ phái người đưa hạ lễ” Viên Li chậm rãi sửa lại ống tay áo

“Đúng vậy” Phó Lệnh Nguyệt cao giọng nói ‘vương gia không đi, chúng ta đi làm gì? cũng phái người đưa hạ lễ là được’

“Người không muốn đi” Viên Li nhìn nàng, cười đầy thâm ý “vậy ở lại doanh trường nghĩ ngơi đi”

Phó Lệnh Nguyệt định gạt đầu lại bị biểu tình của hắn làm cho chần chờ. Nàng không biết trong hồ lô của hắn chứa thứ gì

“Như thế nào? biểu diễn tại nhà sẽ có chuyện gì sao?” nàng nhảy cảm hỏi

“Vương Đạo Đức có mời một người’ Viên Li thản nhiên nói là “Ngô gia ban, Ngô Mỹ Nhân”

Phó Lệnh Nguyệt lập tức thấy hứng thú, nhanh chóng nói ‘ta đi”

“Người đi thì đi nhưng đừng cái gì cũng thể hiện trên mặt như vậy”Viên Li nói ‘chúng ta đại diện cho Tả quân phủ đi chúc thọ, không phải đi tìm việc”

“Dạ” Phó Lệnh Nguyệt vội tiếp thu thụ giáo

Thì ra Ngô Mỹ Nhân nói còn hai buổi biểu diễn cuối cùng ở Kiến Dương là như vậy. Đúng là vô khéo bất thành thư, hữu duyên không cần sâu, Phó Lệnh Nguyệt có chút phấn khởi

“Công tử...Ngài nói... Nếu thật sự là Ngô Mỹ Nhân, hắn giết cả ba người để làm gì?” nàng không thể áp chế hiếu kỳ và hoang mang trong lòng

“Sao người lại khẳng định như vậy, cho rằng cả ba người đều do một hung thủ giết chết?còn là Ngô Mỹ Nhân chứ?” Viên Li nghe vậy nhú mày nói “chỉ do mỗi lần, Ngô gia ban đều ở đây? Không có bằng chứng, người cũng quá vô đoán rồi”

“Bằng chứng thì ta không có” Phó Lệnh Nguyệt có chút ghen khuất “chỉ là trực giác”

Nàng không thể nói ra vấn đề mấu chốt, án tử của Cửu Quảng Kiến, Đan Sa Đình đều có bóng dáng của một nữ nhân thân bí vô công cao cường, một lần làm Triệu Thực bị thương, lần còn lại là Viên Li. Nếu Triệu Thực là vì ban đêm thám thính phủ của Cửu Quảng Kiến mà gặp chuyện, vậy còn Viên Li...Nàng đột nhiên linh quang lóe lên, là do nàng mượn tay Tả quân phủ đi thăm dò Ngô gia ban sao? Nếu vậy thì mọi việc không là ngẫu nhiên nữa

Triệu Thực nói mạng của Cửu Quảng Kiến liên quan đến thuốc mà nàng uống hàng năm, Đan Sa đình lại liên quan tới bước tiếp theo của thể cục. Sau khi Đan tước gia chết, Triệu Thực và Lý Thành Khí thân bí xuất hiện trong quân trang bên dưới Ngưng Hương sơn trang. Nếu thật là Ngô Mỹ Nhân, vậy hắn chính là sợi dây xâu chuỗi những sự kiện này. Nàng không thể hỏi được gì từ Triệu Thực và Lý Thành Khí, vậy chỉ có thể bắt đầu từ Ngô Mỹ Nhân, nàng nhất định tìm được đáp án từ chỗ hắn

‘Không cần đi thử người kia’Viên Li như nhìn thấy suy nghĩ của nàng. Hắn xoay người, nghiêm túc phân

phó “phải tránh”

“Vì sao?” Phó Lệnh Nguyệt không phục “hắn sẽ không dám công khai ra tay với ta”

“Đến đây” Viên Li nhẹ nhàng vẫy tay với nàng

Phó Lệnh Nguyệt nghi hoặc đưa lỗ tai đến gần hắn.

“Ngô Mỹ Nhân và Hiền phi nương nương...”Viên Li không nhiều lời, chỉ cười không chút hảo ý

Phó Lệnh Nguyệt ngẩn người

‘Đã biết chưa?’ Viên Li nhướn mi “ngay cả Trần vương gia cũng phải đối với hắn lễ ngộ ba phần, người đừng không biết tự lượng sức mình mà động tới hắn,cẩn thận chọc giận chủ tử chân chính của người sẽ không thoải mái”

Phó Lệnh Nguyệt nói không nên lời. Ngô Mỹ Nhân kia rất ghê tởm, bộ dạng yêu nghiệt, quả nhiên không làm được chuyện gì tốt

“Nếu thực sự là hắn làm thì cũng chính là chủ tử của người muốn làm vậy” Viên Li thản nhiên nói “đừng lộn xộn, tọa sơn quan hổ đấu đi, cẩn thận dẫn lửa thiêu thân”

Phó Lệnh Nguyệt có chút hiểu được. Ý của Viên Li là Lý Thành Khí và Hiền phi...

‘Được, ta nhất định sẽ không gây chuyện’ nàng cảm kích liếc mắt nhìn Viên Li. Nam nhân này vẫn không tệ,chuyện như vậy cũng nói với nàng

“Đúng rồi, công tử. Hạ lễ cho Vương thái phu nhân đã chuẩn bị xong chưa? Châm chúc là được’ nàng cũng để bụng quan tâm tới hắn

“Đã sớm chuẩn bị xong” Viên Li không để ý tới chuyện này ‘hạ lễ đơn giản, đều theo quy củ thông thường, Hải Long chuẩn bị túi tiền cho nhất phẩm phu nhân, thêm vài xấp tơ lụa, vậy là đủ rồi”

Phó Lệnh Nguyệt thêm một lần giật mình, mừng thọ của một nhất phẩm thái phu nhân, sao Tả quân phủ lại đưa hạ lễ khó coi như vậy chứ “như vậy mà đi chúc thọ được không?”

“Thứ tốt cũng không cần ta đưa, có người lên đưa đủ rồi’ Viên Li khinh thường giải thích “tuy rằng thế đạo không ổn nhưng Trần vương gia vẫn ở lại Kiến Dương, Vương Đạo Đức sẽ không dám phô trương. Hơn nữa, dù Vương Đạo Đức muốn nhận tiền thì ta cũng không đưa đâu”

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Làm quan cũng không dễ dàng gì, có quá nhiều băn khoăn. Nếu không phải Lý Thành Khí ở lại Kiến Dương, chắc hẳn Vương Đạo Đức đã mừng thọ cho mẫu thân mình thật phong cảnh rồi

Dọc đường Dư Chúng đến huyện Thông Ngụy không hề gặp phải lưu dân

Lý Thành Khí không tới, Tạ Bình An áp giải khâm phạm vào kinh, Phương Quang Tông không biết đi đâu. Có thể nói Tả quân thế tử Viên Li là khách nhân tôn quý nhất trong thọ yến lần này

Phó Lệnh Nguyệt nhìn lướt qua những nhà khác giống trống khua chiêng nâng hạ lễ đi vào, đều là những thứ hợp với tình hình. Trong đó túi tiền theo phẩm cấp nhất phẩm phu nhân là nhiều nhất, quả thực là mỗi nhà đều rất cố gắng chọn lựa. Một mặt thêu đồng tiền, một mặt thêu đoá hoa đơn giản. Mỗi đoá hoa được tạo thành từ hoa mai bảy cánh, câu chúc thì là: nhất phẩm phu nhân, phu vinh tử quý, phúc thọ song toàn, trường sinh bất lão, trăm tử ngàn tôn...Cũng không phải là vật hiếm lạ gì

Vì để Trần vương gia xem, cả nhà Vương Đạo Đức chỉ có thể ra vẻ thanh cao liêm khiết

Tả quân thế tử Viên Li vừa đi vào đại viện liền bị người bao quanh hàn huyên hỏi chuyện, nội dung chủ yếu xoay quanh việc mấy ngày trước Tả quân đánh tan nghịch đảng. Hải Thanh và Hải Long tất nhiên luôn ở hai bên Viên Li, Phó Lệnh Nguyệt vì vẫn nghĩ tới Ngô Mỹ Nhân thần bí nên cố ý cách bọn họ một khoảng. Thêm nàng cũng không nhiều, bớt đi nàng cũng không thiếu

Không ngờ chưa nhìn thấy Ngô Mỹ Nhân, nàng đã gặp được người quen “Văn Khúc Tinh?” là bạn học ở học đường, kẻ không học vẫn không nghề nghiệp, thường xuyên ngủ gục còn chép bài của nàng

“Phó Lệnh Nhạc” một bạch diện công tử cười híp mắt, vui vẻ kêu lên “ta thế mà lại gặp người ở đây. Người đã đi đâu?” hai người kéo nhau sang một góc, thân thiết trò chuyện

“Ta đến Tả quân phủ làm việc” Phó Lệnh Nguyệt tìm cớ qua loa “cho nên không thể cùng các người đi khảo công danh” nàng làm vẻ ảm đạm, thờ dãi

“Không sao” Văn Khúc Tinh vui vẻ vỗ bả vai nàng “rất tốt mà, không cần giống ta, phải đến kinh thành thử thời vận một lần. Ta có thi thể nào cũng vậy thôi, nếu là người còn có chút khả năng ah?”

“Khi nào các người lên đường? kỳ thi hương sắp tới rồi” Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nhận ra thời gian cấp bách “đọc sách nhiều năm như vậy, đừng để chậm trễ”

“Không vội” Văn Khúc Tinh lắc đầu nói “ta và Mập Mập, Hoa Thác đi cùng nhau, cữu cữu của ta an bài khách điểm xong hết rồi, ngay cạnh trường thi”

“Vậy thì tốt, không cần phải lo nhiều” Phó Lệnh Nguyệt xót xa nở nụ cười. Có cữu cữu làm quan thật tốt. Nàng đột nhiên nhớ ra một chuyện ‘đúng rồi, người sao lại đến đây chúc thọ? người và Vương thái phu

nhân?” nàng ở học đường cũng chưa từng nghe hẳn và Vương Đạo Đức có quan hệ thân thích gì

Văn Khúc Tinh bật cười, giải thích. Hiện hẳn và Vương Đạo Đức là quan hệ thông gia, bởi vì cữu cữu của hẳn, Ủy Trình Cù, chính là nhất phẩm Tả đô ngự sử mà tam nhi tử của Vương Đạo Đức trước đó vài ngày đã cưới thiên kim Ủy gia làm thê tử. Do vậy Văn Khúc Tinh và Vương Đạo Đức cũng trở thành thân thích, vì thế hẳn cũng có mặt ở lễ mừng thọ của mẫu thân Vương Đạo Đức

Đúng là có tiền thì càng có tiền, có quyền thì càng có quyền ah. Phó Lệnh Nguyệt cảm khái không thôi

“Ủy đại nhân hôm nay cũng tới sao?” Nàng đột nhiên nhớ tới ở trên quan đạo nghe nói có một vị quan to đến đây

“Vốn định tới, sau lại không. Haizz, cữu cữu ta sống y như thần tiên” Văn Khúc Tinh cảm khái nói “cữu cữu nhận được thánh ân, một năm thì có nửa năm đã dạo chơi tứ hải, hành tung bất định, ai cũng không biết” ngữ khí của hẳn tràn đầy chờ mong “khi nào ta có thể được như vậy chứ?”

“Cứ chờ đi, người sớm muộn gì cũng có ngày này” Phó lệnh Nguyệt trêu ghẹo ‘có Ủy đại nhân, chờ sau khi người đỗ tiến sĩ sẽ đề cử với Thánh thượng cho người làm Ngự sử nhà du, ta nghĩ không thành vấn đề gì đâu. Haha, trước tiên chúc người bằng vàng đề tên”

Văn Khúc Tinh ngượng ngùng nói ‘thực ra, ta chỉ muốn làm quan ở bên ngoài. Chờ ta ổn định, người, Hoa Thác và Mập Mạp sẽ không phải vất vả mưu sinh, đi theo ta là được. Ta có ăn, các người cũng có ăn. Bốn chúng ta lại sống những ngày vui vẻ khoái hoạt như ở học đường”

“Vậy tốt quá” Phó Lệnh Nguyệt thuận miệng nói. Nàng liếc mắt nhìn Viên Li, nói “công tử nhà ta cũng sắp hồi kinh, đến lúc đó chúng ta sẽ gặp nhau ở kin thành” nói thêm với Văn Khúc Tinh cũng không moi được tin có giá trị gì

“Người mau làm việc đi” Văn Khúc Tinh cũng là người thúc thời

Hai người liền chia tay nhau

Giờ lành đến, buổi diễn mừng thọ yển tám mươi tuổi của Vương thái phu nhân đã long trọng mở màn, chiêng trống vang trời. Có thể mời Ngô gia ban đến Kiến Dương thành biểu diễn, Vương Đạo Đức cũng coi như công đức viên mãn

Ngô Mỹ Nhân vẫn chưa lên đài, Phó Lệnh Nguyệt cũng không có cách nào tiếp xúc, cho đến khi màn che vén lên, đào kép lên sân khấu, nàng mới nhìn thấy được vị nam tử thần bí xinh đẹp kia

Đầu tiên là tiết mục kinh điển trong thọ yến, Ngọc Mai Nhớ. Khi vở diễn kết thúc, mọi người tán thưởng, Phó Lệnh Nguyệt lại đột nhiên thấy khác thường.

Mặt đất dưới chân nàng không bình thường. Nàng thụ huấn nhiều năm, có thể sâu sắc cảm nhận được ở cách đây không xa, có một đội nhân mã đang ào ào xông tới.

Rất nhanh, Viên Li ngồi ngay ngắn bên trên xem diễn cũng thay đổi sắc mặt

Chấn động ngày càng mãnh liệt. Người tới nhất định không tốt

Có hộ vệ khẩn trương ra hiệu, ý bảo trên đài dưới đài dừng vội lên tiếng. Nhất thời mọi người đồng loạt im lặng, không khí càng cao hơn.

“Không ổn’ cửa viện đột nhiên bị mở ra

“Vương đại nhân” có mấy quan binh về mặt khẩn trương tiến vào “có mấy đạo quân phản tặc chiếm Ngụy huyện, mọi người đã bị bao vây”

Phản tặc rất nhanh đã dùng cung tiễn bao vây, không phải là tàn quân của Tiền quân, Hữu quân, mà là thổ phỉ chiếm núi xưng vương

Viên Li và Phó Lệnh Nguyệt nhẹ nhàng thở ra nhưng không để bọn họ an tâm lâu, thủ lĩnh thổ phỉ đã nói những lời chấn động tinh thần ‘tu chính cần khôn, thay trời hành đạo, trừ ác tế làm thiệt. Lôi đám quan viên ra, nhốt cùng nhau. Thả nữ nhân và người hầu. Chúng ta không giết nữ nhân và người nghèo”

Vương Đạo Đức mặt xám như tro tàn và Viên Li bị trói cùng nhau

Phó Lệnh Nguyệt cùng Hải Long, Hải Thanh và các thị vệ bị tịch thu bội kiếm, hai tay ôm đầu, ngồi xổm dưới chân tường

Ngô Mỹ Nhân định rời đi lại bị lôi trở lại

“Tiểu nhân là con hát, là tiện tịch” hần điềm đạm khai b1o

“Một nam nhân lớn lên lại dụ dỗ như vậy, ở lại trên đời nhất định sẽ là tai họa. Phải trừ hại” thủ lĩnh thổ phỉ nhướn mày, bàn tay to vung lên, lâu la lập tức xông lên, trói Ngô Mỹ Nhân dung mạo như hoa, dáng người uyển chuyển lại, không chút khách khí mà ném vào đội ngũ thị vệ

Phó Lệnh Nguyệt ôm đầu, cười thâm trong lòng. Thủ lĩnh thổ phỉ thực sự đáng yêu, nhìn người cũng rất chuẩn. Hần có thể nhìn ra Ngô Mỹ Nhân là tai họa. Haha, lời này đúng là một châm thấy máu. Nam nhân yêu mị này đúng là tai họa. Nàng nhìn Ngô Mỹ Nhân tức giận bị thủ lĩnh thổ phỉ không hiểu phong tình trói lại rồi ném vào bên người mình, vui sướng nở nụ cười khi người gặp họa

“Tham quan ô lại hoành hành, cướp đoạt mồ hôi nước mắt nhân dân.....”

Rất nhanh, nhóm đạo tặc đã đốt lửa lên, thì thầm những lời cầu nguyện cổ quái, tiếp theo là trù thổ phỉ phát biểu thao thao bất tuyệt

“Trời ban cơ hội, một lưới bắt hết tham quan. Hiện cầu nguyện trên trời, không giết không thể bình ổn sự căm phẫn của dân chúng”

Phó Lệnh Nguyệt sợ ngây người. Nàng và Viên Li vốn nghĩ yên lặng xem xét tình hình, chờ ban đêm sẽ tìm kế thoát thân, ai ngờ đám thổ phỉ này làm việc hiệu suất cao như vậy, nói giết liền giết

Nàng nhìn cung thủ phòng bị sâm nghiêm bốn phía, thầm nghĩ không ổn nhưng trong lúc nhất thời lại không tìm được phương pháp ứng phó thích đáng

Vương Đạo Đức bị lôi ra giữa sân, không nói tiếng nào, trù thổ phỉ giơ tay chém xuống, đầu Vương Đạo Đức đã rơi xuống

Đội thị vệ trở nên rối loạn. Không ngờ thổ phỉ nói là làm, nói giết là giết

Lần này, lâu la đi tới trước mặt Viên Li

Phó Lệnh Nguyệt sợ ngây người, chẳng lẽ bọn họ muốn giết sạch trong một ngày. Nàng và Viên Li rất nhanh trao đổi ánh mắt với nhau, nàng quyết định rồi, nếu những người này thật sự muốn động thủ với Viên Li, nàng liền...lôi Ngô Mỹ Nhân theo. Dù sao nam nhân yêu điểm này võ công rất cao, nàng không tin sợi dây thừng này có thể chế trụ được hắn

Viên Li đã bị lôi lên đài trong tiếng hô vang ‘tu chính cần khôn, thay trời hành đạo, trừ ác làm thiện..’

Phó Lệnh Nguyệt khẩn trương nhìn chằm chằm, cánh tay của hắn đã chuẩn bị phản kích

Thủ lĩnh thổ phỉ giơ đao lên

Tay của Phó Lệnh Nguyệt cũng chuyển ra sau Ngô Mỹ Nhân

“Chậm đã!” đột nhiên Ngô Mỹ Nhân cao giọng hô lên

“Người đừng vội, lập tức sẽ đến phiên người” thủ lĩnh thổ phỉ bị cắt ngang, tức giận quát lớn “tay sai quan phủ, một tên cũng không thoát”

“Nước lớn trôi miếu Long Vương. Thật đúng là người một nhà không tiếp nhận người một nhà. Chúng ta là người một nhà, đừng giết sai người” Ngô Mỹ Nhân thanh âm ngọt ngào, còn cổ kéo dài mấy từ cuối cùng

“Người còn dong dài, lão tử giết người trước” thủ lĩnh thổ phỉ phần nộ “các người lần lượt đều phải chết, không ai thoát được”

“Ta lại không tin” Ngô Mỹ Nhân nở nụ cười như dự định trước, quát lên ‘Kiền giáo các người lại dám giết Thần nữ của giáo các người’

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên có dự cảm không tốt

“Thần nữ?” Quả nhiên, thủ lĩnh thổ phỉ buông đao xuống, đi nhanh về phía bên này

“Người biết Thần nữ? Thần nữ ở đâu?” hắn không chút thương tiếc mà bóp cổ Ngô Mỹ Nhân “nếu người dám lấy Thần Nữ ra nói giỡn, lão tử cho người ném mười đại khổ hình”

Ngô Mỹ Nhân ho khan, kiên trì nói “ta dám nói, đương nhiên phải biết, cớ trời cho ta trước đã”

Thủ lĩnh thổ phỉ đưa tay cởi bỏ dây thừng cho Ngô Mỹ Nhân “bớt dong dài, nói thẳng đi. Mệnh của lão tử không đáng giá, nếu người dám hành động thiếu suy nghĩ, loạn tên bốn phía sẽ biến người thành con nhím”

‘Tay của ta đã bị các người trói, còn làm được gì’ Ngô Mỹ Nhân sầm nộ nói “ta cũng không thích vô nghĩa, ta muốn nói người mau thả những người này đi”

Phó Lệnh Nguyệt không biết sao Ngô Mỹ Nhân lại có hảo tâm, lo cho quần chúng nhân dân

Thủ lĩnh thổ phỉ nhìn bốn phía, hơi gật đầu

“Nếu trong này thực sự có Thần nữ, Kiền giáo chúng ta đương nhiên sẽ bảo vệ Thần nữ” hắn cung kính ôm quyền ‘chuyện thả người không cần người quan tâm, nhưng...’ hắn khinh miệt cao thấp nhìn lướt qua Ngô Mỹ Nhân “nếu có người bắt nam bắt nữ dám giả mạo Thần nữ”

49. Quyển 3 - Chương 6: Bí Mật Của Bắc Đẩu Thất Tinh

Ngô Mỹ Nhân cười nói ‘ta biết, Thần nữ là nữ nhân, đương nhiên sẽ không giống ta’ nói xong hắn xoay người, chỉ tay về phía Phó Lệnh Nguyệt

“Đây là Thần nữ của Kiền giáo các người. Các người dám giết nàng sao?”

“Người nói ai?” nam tử mặt sẹo nhìn Phó Lệnh Nguyệt một thân nam trang thị vệ, mặt xám mày tro, khó tin hỏi lại

“Người dám lừa gạt ta” hắc vung đao kê lên cổ Ngô mỹ nhân

“Nàng thực sự là nữ” Ngô mỹ nhân ngã bùm xuống đất, sợ đến thất lưng cũng nhuễn ‘người không tin thì hỏi bọn hắc đi’ hắc chỉ tay về phía các thị vệ “bọn họ đều biết, nàng là nữ phần nam trang, các người phải tin lời ta”

“”Đúng vậy, đúng vậy” đám thị vệ cũng đồng thanh lên tiếng

Giờ Phó Lệnh Nguyệt hiểu được vì sao Ngô mỹ nhân lại làm người tốt, người này là giữ người lại để sử dụng

“Hắc là nữ?” tay của nam tử mặt sẹo lập tức chuyển về phía Phó Lệnh Nguyệt

“Còn phí thời gian hỏi tới hỏi lui như vậy làm gì, là nam hay nữ, cởi quần áo ra là biết ngay thôi” Ngô mỹ nhân thêm dầu vào lửa

Phó Lệnh Nguyệt âm thầm mắng tổ tông tám đời nhà hắc, nàng không thừa nhận cũng không được, nếu nam tử mặt sẹo kia dùng sức mạnh cưỡng ép, nàng tự khai vẫn tốt hơn. Vì thế nàng xấu hổ đứng dậy, phụng phịu thừa nhận ‘ta là nữ’

“Nàng là thần nữ?” nam tử mặt sẹo lập tức bỏ mặt Ngô mỹ nhân, từng bước tiến về phía Phó Lệnh Nguyệt

“Đúng” mọi người đồng thanh trả lời

Phó Lệnh Nguyệt xấu hổ cười cười, nhìn Viên Li dưới tay đao phủ, nhất thời không biết nên nói thế nào

“Phải hay không?” nam tử mặt sẹo nghiêm túc găm lên

“Thái độ khách khí chút đi” Phó Lệnh Nguyệt đâm lao đành phải theo lao “có người cầu người ta trả lời như người sao?”

Nam tử mặt sẹo cân nhắc một lát, ngữ khí cũng dần thay đổi ‘cô nương, nếu ngài thực sự là thần nữ, đừng nói chúng ta mà tất cả người của Kiền giáo trong thiên hạ đều lấy ngài làm chủ, sai đâu đánh đó nhưng nếu người là giả mạo...” hắc đột nhiên kéo dài âm điệu

‘Vậy kéo hắc ra ngoài” Phó Lệnh Nguyệt nhìn thoáng qua Ngô mỹ nhân “dùng mười đại khổ hình hầu hạ hắc đi”

“Ha ha” Mặt sẹo cười ha hả, nhanh tay điểm mấy huyết đạo trên người nàng ‘chuyện Thần nữ là đại sự của Kiền giáo chúng ta, không thể dựa vào mấy lời của người là xong, phải nghiệm chứng mới được’ hần vẩy tay cho thủ hạ mang Phó Lệnh Nguyệt đi

“Người muốn làm gì?” Phó Lệnh Nguyệt hô lớn

“Rất đơn giản, ở trong nước thử một lần liền biết” mặt sẹo hướng sự chú ý của mọi người về phía hồ sen “nếu người thực sự là thần nữ, tự nhiên sẽ biết bí quyết tránh nước. Nếu không phải thì chính là yêu nữ, phải bị chìm chết. Đồng bọn của người cũng sẽ chôn cùng người”

Phó Lệnh Nguyệt run lên. Nàng biết bí quyết tránh nước gì chứ. Nàng không sợ nước nhưng hiện giờ bị điểm huyết đạo, còn bị trói chặt, không bị chìm chết mới lạ. Nàng rất muốn tìm lý do để bọn họ đổi cách khác nhưng đám lâu la kia đã không để nàng kịp nghĩ cách mà nâng nàng đến hồ sen, ném xuống. Hiệu suất làm việc của đám thổ phỉ này cũng quá cao. Phó Lệnh Nguyệt khổ không nói nổi.

Thân thể của nàng dần dần chìm xuống nhưng cũng may ông trời cũng giúp nàng, chỉ chốc lát, chân của Phó Lệnh Nguyệt đã chạm phải một bề mặt kiên cố. Cũng may hồ sen này khá nông, nước chỉ mới bao phủ đến ngực của nàng.

“Lý đầu linh, ao này cạn quá, không chìm được’ lâu la hô to

“Một đám đầu heo, ngu muốn chết” mặt sẹo cảm giận mắng “ấn đầu nàng xuống nước không phải là được rồi sao?”

Phó Lệnh Nguyệt vừa có chút đắc ý đã lại thấy đau tim, Mặt Sẹo thông minh quá đáng giận rồi. Ấn đầu nàng vào nàng vào nước thì hôm nay mạng nhỏ của nàng nguy to rồi.

Đám lâu la bắt đầu ra tay. Phó Lệnh Nguyệt ở trong nước, bị điểm huyết đạo lại bị trói như cái bánh chưng...dù có biết bơi cũng chẳng thi triển được.

Đang lúc Phó Lệnh Nguyệt ai thán thời vận, mất hết can đảm, đột nhiên nghe ở trên bờ có người hô lớn tiếng

‘Mau nhìn đi, Thần nữ hiển linh, Thần nữ hiển linh’

Tay của đám lâu la run lên, Phó Lệnh Nguyệt sợ hãi ngẩng đầu, thấy người ở trên bờ kêu la đúng là Viên Li

“Thần nữ hiển linh! Mọi người mau bái lạy đi” Hần hằng say thét to.

Người này là muốn kéo dài thời gian để tìm cách cứu mạng đây. Phó Lệnh Nguyệt xót xa nở nụ cười. Trong đầu nàng đột nhiên toát ra một câu: bách dạ phu thê bách dạ ân. Nàng lại cảm khái nở nụ cười, trong thời

khắc mấu chốt, vẫn là nam nhân của mình hữu dụng ah.

“Ở nơi nào?” Mặt Sẹo đứng trên bờ khản trương hô

Viên Li giãy dụa thoát khỏi sự trói buộc của đám lâu la, cùng sóng vai đứng trên bờ

Phó Lệnh Nguyệt khản trương nhìn chăm chú, chẳng lẽ Viên Li muốn ra tay ám toán địch nhân?

Nhưng...không có. Phó Lệnh Nguyệt đợi hồi lâu cũng không thấy hắn có động tác dư thừa gì

“Người xem gợn sóng kia đi” Viên Li chỉ về phía nàng, nói

“Ah” đột nhiên Mặt Sẹo phấn khởi la lên ‘Thần nữ hiển linh!Thần nữ hiển linh’

“Tu chính Càn Khôn! Thay trời hành đạo! Trừ ác tế thiện! Thần nữ hiển linh!” chúng lâu la cũng nhất loạt sôi trào

Bọn họ hô xong lại bái, bái xong lại hô

Điên rồi, đám người này đều điên hết rồi.

Nhưng mà...dù Viên Li muốn gạt người, bọn họ cũng không cần phối hợp như vậy chứ? Chẳng lẽ có gì khác thường?

Phó Lệnh Nguyệt nghi hoặc cúi nhìn quanh mình, đột nhiên ngáy ngẩn cả người

Dòng nước ở ngay ngực nàng bắt đầu cuộn cuộn, tuy chỉ là một gợn sóng nhỏ nhưng rồi tránh xa thân thể nàng.

Nàng đột nhiên nhớ tới nàng có Băng kinh nha, cho nên tránh được. Tuy rằng sức nước rất yếu nhưng dù sao cũng tránh ra.

Mạng nhỏ của nàng được bảo vệ rồi

Phó Lệnh Nguyệt được gió thổi tung khu chiêng thỉnh lên, lần này đãi ngộ hoàn toàn khác xa lúc trước. Giáo chúng tam bái cửu khấu, kém chút nữa là tung hô vạn tuế. Mặt Sẹo còn vì mạo phạm Thần nữ mà xin được ban chết

Phó Lệnh Nguyệt bị đám người này âm ỹ mà đau đầu, nhin không được hô lên ‘yên lặng’

“Thỉnh Thần nữ chỉ giáo” chúng lâu la trăm miệng một lời cung kính nói

“Các người nên làm gì thì làm đi” Phó Lệnh Nguyệt biết mình chẳng có thuật tránh nước gì cả. Ngôn đa tất thất, vẫn nên giải tán đám người này là tốt nhất ‘ta còn có việc của mình, có mệnh lệnh tự nhiên sẽ liên lạc với các người’

“Dạ...” Mặt Sẹo do dự lĩnh mệnh

“Như thế nào? Lý đầu lĩnh không nghe lời ta nói?” Phó Lệnh Nguyệt gần giọng hỏi

“Thuộc hạ không dám” Mặt Sẹo nhanh chóng chuyển đề tài, chỉ vào đám thị vệ “đám người này...đều thả?”

Phó Lệnh Nguyệt vừa định gật đầu lại nhớ tới Ngô mỹ nhân đáng giận, thản nhiên nói “lôi nam nhân yêu tinh kia đến đây, ta muốn cho mọi người đại khai nhãn giới, xem hồ ly tinh hiện hình thế nào”

“Dạ” Mặt Sẹo nghe lệnh, lập tức kéo Ngô mỹ nhân tới

“Thần nữ, thử thế nào?” chúng lâu la nôn nóng muốn xem công lực của Thần nữ

“Điểm huyết đạo của hần, trói lại thật chặt, đặt hần lên đồng củi, ta sẽ dùng tam muội chân hỏa xử hần” Phó Lệnh Nguyệt ngoài cười trong không cười nhìn Ngô mỹ nhân nói ‘đợi khi lửa cháy hết, mọi người sẽ nhìn thấy một bộ hài cốt của hồ ly’

“Oan uổng ah? Ta đắc tội người khi nào?” Ngô mỹ nhân la lên “ta không phải là hồ ly tinh. Người rõ ràng là công báo tư thù”

“Câm miệng” Mặt Sẹo rống lên ‘dám bắt kính với Thần nữ sẽ cắt lưỡi của người’

Ngô mỹ nhân vội ngậm miệng. Hần bị chúng lâu la điểm huyết câm, trói trên giá gỗ, hai mắt trừng nhìn Phó Lệnh Nguyệt đang giả bộ dưỡng thần

“Để phòng ngừa ngộ thương, ta sẽ nghiệm chứng trước’ Phó Lệnh Nguyệt vừa nói vừa chậm rãi đi về phía Ngô mỹ nhân

“Ngô bầu gánh, nói đi” nàng nhỏ giọng hỏi “là ai nói với người, ta là thần nữ?”

Phó Lệnh Nguyệt đắc ý cười, đây là cơ hội để nàng bức cung

“Ngươi thiêu chết ta đi” Ngô mỹ nhân giả hoạt nhượng mày, phong tình vạn chủng đáp trả “ta sẽ không nói”

“Đừng tưởng ta không dám thiêu ngươi, mặc kệ sau lưng ngươi là ai, hiện giờ ngươi kêu trời không thấu, gọi đất chẳng xong. Ngươi không nhận tội, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của ngươi” Phó Lệnh Nguyệt hung hăng cảnh cáo

“Thiêu đi” Ngô mỹ nhân lại mỉm cười cổ vũ nàng “ta chỉ là quân cờ nhưng nếu quân cờ là ta chết đi sẽ không còn ai giúp ngươi biết được thân phận của mình”

Phó Lệnh Nguyệt giật mình, ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh ‘nói ra những gì ngươi biết, ta lập tức thả ngươi. Chúng ta sau này nước giếng không phạm nước sông’

Ngô mỹ nhân bật cười “khó mà làm được, chuyện ta phải làm cho ngươi còn chưa xong đâu”

“Ngươi đừng có miệng lưỡi trơn tru” Phó Lệnh Nguyệt phẫn nộ nắm vạt áo hắn ‘trước khi ta mất kiên nhẫn, khuyên ngươi tốt nhất nên mau nói ra đi’

“Thần nữ nương nương” Ngô mỹ nhân không chút hoang mang “tiểu nhân làm mọi chuyện cũng là vì ngài ah. Ta đã hết sức, tiếc là ngài không nhìn thấy” ẩn ý là mắng nàng ngốc.

“Được, được” Phó Lệnh Nguyệt máu nóng bốc lên tận đầu ‘nể tình ngươi trung tâm, ta cho ngươi thông khí’

“Thần nữ nương nương, ngài sẽ không giết ta đâu” Ngô mỹ nhân vẫn không sợ chết “ta chết, cũng chỉ là một bộ xương người, tất cả giáo chúng đều nhìn thấy, ngài không muốn vừa ra tay đã mất linh chứ?”

Được rồi, Phó Lệnh Nguyệt thừa nhận vừa rồi mình quá xúc động, không khống chế được cảm xúc

“Có rất nhiều cách để thiêu ngươi mà ra xương cốt động vật” nàng khinh miệt nói ‘có điều, ta đột nhiên muốn nghe xem ngươi đã làm những gì cho ta?’

Ngô mỹ nhân chỉ cười, không nói

“Ngươi giết Hàn Hùng Tín là vì ta?” Phó Lệnh Nguyệt tự hỏi ‘giết Quảng Kiến cũng là vì ta?’

Ngô mỹ nhân không phủ nhận, biểu tình cũng không có gì thay đổi

Phó Lệnh Nguyệt trong lòng kinh hãi, ngoài miệng vẫn hỏi tiếp “ngươi giết Đan Sa Đình cũng là vì ta? vậy tiếp theo thì sao? ngươi lại muốn giết ai để giúp ta?” nàng đột nhiên nhớ tới câu nói kỳ quái của Lý Thành

Khí ‘người chết kế tiếp là ai?’

Viên Li nói Lý Thành Khí và Hiền phi là hai hủ cùng tranh chấp, nếu Ngô mỹ nhân qua lại với Hiền phi, vậy đương nhiên là đối địch với Lý Thành Khí

“Thần nữ nương nương đã biết nhiều như vậy lại không đoán được người chết kế tiếp là ai sao?” Ngô mỹ nhân thần nhiên nói “tiểu nhân đã để lại rất nhiều dấu vết ở hiện trường, ngài một chút cũng không phát giác được sao?”

“Nói đi” tim của Phó Lệnh Nguyệt như muốn nhảy ra ngoài nhưng nàng vẫn nghiêm mặt, duy trì bộ dáng không sợ hãi

“Có lẽ đoán cũng không ra” Ngô mỹ nhân khinh thường lắc đầu ‘đã vậy, ta nói cho người nghe là được’ nói xong thốt ra một câu long trời lở đất ‘thuộc hạ là người của Kiền giáo. Chức trách của ta là thay Thần nữ dẹp trừ mọi chương ngại vật, mà nhiệm vụ thứ nhất của ta đã sắp hoàn thành’

“Vì sao giết ba người kia?” Phó Lệnh Nguyệt lấy lại bình tĩnh, tập trung vào trọng điểm ‘bọn họ chính là chương ngại mà người nói?’

Ngô mỹ nhân nói như tám việc nhà ‘hoàng đế Tiền Lương vì cản trở Thần nữ xuất thế mà âm thầm bày ra Bắc Đẩu Thất Tinh. Mùa xuân năm nay, rốt cuộc cũng để thuộc hạ tìm ra được người thứ nhất, Thiên Xu Tinh”

“Hàn Hẫu gia?” Lệnh Nguyệt châm chọc nở nụ cười.

Ngô mỹ nhân nhẹ nhàng gật đầu “có thứ nhất, vậy thì sau này dễ làm rồi” hắc hắc ý cười “Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Ki. Thuộc hạ tìm hiểu nguồn gốc, từng bước từng bước đưa bọn họ vào chỗ chết”

“Đã chết ba người, vậy còn Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang, cũng sẽ bị giết?” Phó Lệnh Nguyệt trào phúng hỏi

“Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Ki, Thiên Quyền tạo thành thân, cổ viết khô; Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang tạo thành cán của chòm sao Bắc Đẩu, cổ viết tiêu” Ngô mỹ nhân nói “thuộc hạ đoán rằng lần này đối với Thiên Quyền cũng sẽ có chỉ lệnh giống như vậy”

“Ai ra lệnh cho người?” Phó Lệnh Nguyệt ép hỏi

“Người chết” Ngô mỹ nhân cười đầy thâm ý ‘thế nào, Thần nữ nương nương không nhận ra?’

Phó Lệnh Nguyệt lại thấy buồn bực. Nàng rất muốn đến hiện trường ba vụ mưu sát, Ngô mỹ nhân nhất định đã nhìn thấy gì hoặc để lại gì đó

“Thuộc hạ sẽ nói, không biết sau khi thành khẩn thẳng thắn có được con đường sống hay không?” Ngô mỹ nhân như nhìn thấy suy nghĩ trong lòng nàng

“Nói đi” Lệnh Nguyệt xanh mặt, xem như tiếp nhận điều kiện đàm phán này.

Ngô mỹ nhân nhìn chung quanh, thấy giáo chúng đều cung kính đứng từ xa, không chút nghi hoặc. Hắn liền thuật lại “ngày đó, Hàn Hùng Tín dùng ngón tay giữa làm giấu ở một nơi ẩn nấp, tin rằng ngài cũng đã nhìn thấy” nói xong, lại nở nụ cười đầy thâm ý

Phó Lệnh Nguyệt nghĩ tới thứ Phương Diệu Tổ đã lấy từ nơi thần bí kia, kiếm không được lỗ lờ ‘phần mộ của hắn? vẫn tự trên vách tường?’

Ngô mỹ nhân gật đầu rồi lại lắc đầu “đây là chỗ thông minh của hắn, thế nhân đều tập trung vào chỗ bí mật lại không biết đáp án chân chính nằm ngay chỗ bắt mắt nhất”

“Thanh Quang kiếm” Phó Lệnh Nguyệt bừng tỉnh đại ngộ, ảo não đánh vào đầu mình một cái “sao ta không nghĩ tới điều này chứ”

“Tiếp theo, ngài cũng biết rồi chứ?” Ngô mỹ nhân nhún mày thờ dãi

“Thanh Quang kiếm, Cửu Quang Kiếm” Phó Lệnh Nguyệt thì thào “Đan Sa đỉnh, Đan Sa Đỉnh”

“Kế tiếp, bọn họ sẽ giết những người có tên tự quang minh chính đại đặt ở nơi bí mật nhất” Ngô mỹ nhân khinh miệt nở nụ cười “người kế tiếp...”

“Vị Thành khúc...chẳng lẽ là Ủy Trình Cù đại nhân” Phó Lệnh Nguyệt ngây người, sợ hãi nhìn Ngô mỹ nhân

“Không vì hắn, ta tới địa phương bỏ đi này biểu diễn tại nhà làm gì?” Ngô mỹ nhân cảm thán ‘ai ngờ lão gia hỏa này lâm thời đổi ý, không tới’

Trong lòng Phó Lệnh Nguyệt như phiên giang hải đảo, thì ra cậu của Văn Khúc tinh lại là một trong Bắc Đẩu Thất Tinh do Tiền Lương cài lại

Nàng đột nhiên cảm thấy Ngô mỹ nhân biết gì nói này rất đáng yêu ‘sao người biết ta chính là Thần nữ?’

Ngô mỹ nhân cười khổ “có lẽ trừ ngài ra, rất nhiều người đều đã biết chuyện này”

Phó Lệnh Nguyệt xấu hổ đơ người. Ngô mỹ nhân nói không sai, Triệu Thực nhất định biết, Lý Thành Khí cũng biết...

Nàng đột nhiên nghĩ tới vấn đề máu chốt, tiếp tục truy vấn ‘vậy ngươi cùng một phe với Triệu Thực?’

“Không phải” Ngô mỹ nhân sáng khoái lắc đầu “Triệu Thực là nhất đẳng tước gia, tiểu nhân chỉ là con hát tiện tịch mà thôi”

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy hắn không nói dối, dù sao hắn cũng từng đả thương Triệu Thực. Nếu hắn không cùng đường với Triệu Thực, vậy chính là kẻ địch của Lý Thành Khí

Nàng liền dò hỏi ‘ngươi và Hiền phi nương là cùng đường?’

“Chỉ cần là người của Kiền giáo thì đều là đồng bọn của ta, nếu bọn họ không phải người trong giáo, đương nhiên sẽ không cùng đường với ta’ Ngô mỹ nhân lại đánh Thái Cực với Phó Lệnh Nguyệt.

Người này thật ghê gớm, nên nói, không nên nói, đều không dư thừa một câu. Phó Lệnh Nguyệt biết cũng không hỏi được gì nữa nên dừng lại.

“Ngươi là người trong Kiền giáo, sau khi ngươi giết Thiên Quyền xong, nói cho ta biết chỉ lệnh tiếp theo” nàng nghiêm mặt, bày ra dáng vẻ Thần nữ

“Thuộc hạ tuân mệnh” Ngô mỹ nhân cười tủm tỉm gật đầu “nhưng...việc này nay cả thiên hạ đều biết, sợ là Thiên Quyền tinh cũng đã biết tin, sớm có phòng bị. Đến lúc đó, thuộc hạ không lo làm cách nào để giết được hắn, chuyện này không khó nhưng muốn từ sau Thiên Quyền tinh tìm ra chỉ lệnh tiếp theo mới làm việc khó”

“Cần ta hỗ trợ không?” Phó Lệnh Nguyệt nghiêm túc hỏi

Ngô mỹ nhân không hề nể mặt mà bật cười thành tiếng ‘Thần nữ nương nương, ngài trời sinh mệnh tốt, nên đường hoàng ngồi trong thần điện hưởng thụ nhang khói nhân gian hầu hạ, chuyện còn lại đã có chúng ta làm, đó là bổn phận của chúng ta’

Lại là câu này! Phó Lệnh Nguyệt âm thầm nghĩ rằng

50. Quyển 3 - Chương 7: Thành Thiên Kinh

Không thể thiêu Ngô mỹ nhân. Phó Lệnh Nguyệt cũng không muốn trộn lẫn với đám giáo đồ Kiền giáo liền tìm một cái cớ cho bọn họ giải tán

Mặt Sẹo rất lo lắng, lúc gần đi còn lên đưa cho nàng một cái ngọc thiên, nói là có việc gấp thì nên tìm bọn họ thế nào...

Phó Lệnh Nguyệt nhất nhất nghe theo, cho đến khi bọn họ đi khuất bóng mới thở dài một hơi.

Ngọc thiên... Nàng vừa thấy thứ này liền cả người không được tự nhiên, Kiền giáo chọn cái gì làm tín vật không chọn, lại chọn thứ đặt trong miệng người chết có điều chất ngọc này cũng thật hiếm có, hình dạng và cấu tạo phong cách cổ xưa, chạm trổ cũng tinh xảo, ngay giữa còn có một lỗ tròn, có lẽ dùng để xỏ dây đeo

“Nguy hiểm thật...” nguy hiểm qua đi, mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao.

Phó Lệnh Nguyệt bất động thanh sắc thu hồi ngọc thiên, xoay người đi đến bên cạnh Viên Li

Đám quan viên và thị vệ cũng đã khôi phục thái độ như trước nhưng nhìn mấy cỗ thi thể cùng màu đỏ rợn người, trong lòng vẫn run sợ không thôi

‘Viên đại công tử, việc này...’Kiến Dương Chính Án Sát Thôi Kim Phú nhỏ giọng nói

‘Đây là việc của Án Sát đại nhân, Viên mỗ không dám nhúng tay vào’ Viên Li không ngốc, không hề tiếp nhận củ khoai lang nóng bỏng tay này, mà âm thanh đau thương, ánh mắt bi thiết nhìn về phía các thi thể, nói tiếp ‘chuyện vừa rồi thật đáng sợ, Thôi đại nhân nên viết điều trần vào kinh đi, Viên mỗ nguyện ý ký tên’

Thôi án sát bất đắc dĩ sai người mang thi thể Vương Phiên Tư đi nhưng vẫn không quên chuyện khác “còn chuyện Thần nữ...?”

“Thôi đại nhân viết thể nào, Viên mỗ cũng nguyện ý ký tên”Viên Li cẩn thận nói ‘tấu lên trên thể nào, ta và người vẫn nên thống nhất cho thỏa đáng’

Thôi án sát cười mỉa, dẫn chúng tùy tùng rời

Thọ yến của Vương thái phu nhân lại trở thành cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, tan rã trong không vui

Trên đường quay về phủ, Hải Thanh rốt cuộc nhịn không được, nhỏ giọng hỏi ‘Phó đại nhân...ngài thực sự là Thần nữ?’

“Thần nữ cái đầu người’ Phó Lệnh Nguyệt nhịn không được mắng to ‘đều do hồ ly tinh kia ăn nói bừa bãi’

Nhớ tới Ngô mỹ nhân, nàng liền cảm thấy một bụng lửa giận không chỗ phát tiết, nàng cảm thấy hấn lửa nàng nhưng lại không tìm ra sơ hở nào. Hấn xem nàng như khỉ mà đùa giỡn. Đây là cảm nhận đầu tiên của nàng nhưng nàng chỉ có thể chấp nhận. Nàng hận đến nghiến răng lại không thể động đến hấn

Ngô mỹ nhân, hãy đợi đó. Tất cả tinh thần của Phó Lệnh Nguyệt đều tập trung vào nam hồ ly ngoài cười nhưng trong không cười kia. Hồ ly tinh, sớm muộn gì ta cũng đánh ngươi hồi nguyên hình

“Nhưng mà...”Hải Long nghi hoặc nói chen vào ‘ta rõ ràng nhìn thấy nước ở trước ngực ngài tránh đi’

“Đó là do ta ở dưới nước vận công” Phó Lệnh Nguyệt trợn mắt nói dối

“Bọn họ không phải...” Mọi người đều kinh ngạc. Rõ ràng là đám thổ phỉ đã điểm huyết của nàng ở trước mặt bọn họ ‘ngài làm sao mà phá giải?’

“Thật ngại quá, đây là độc môn tuyệt kỹ, không thể truyền ra ngoài’ Phó Lệnh Nguyệt nghiêm mặt cự tuyệt ‘nếu để bọn họ biết, chúng ta chết chắc rồi’

Mọi người gật đầu.Dù sao Thần nữ cũng chỉ là truyền thuyết, Phó Lệnh Nguyệt lại rất gần gũi với bọn họ, ngay cả hẳn là nữ nhân hay không, bọn họ cũng không dám tin, nói gì tới việc nàng là thần nữ trong truyền thuyết kia.

“Mau đi thôi, đừng dằng cái gì?” Viên Li lớn tiếng quát

Phó Lệnh Nguyệt giục ngựa đuổi theo, thấy Viên Li quay đầu nhìn về phía trước, khóe môi cong lên.

Biểu cảm này chỉ có mình Phó Lệnh Nguyệt nhìn thấy, cũng là làm cho nàng xem. Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy trong lòng ấm áp, giống như ở trong chỗ tối có đồng bạn hô ứng...

Đoàn người về tới doanh trường thì trời đã tối, ai nấy đều đói đến bụng kêu vang, tự tản đi. Viên Li gọi thủ vệ đến, mang công văn trình lên cho Lý Thành Khí

Thế tử Viên Li của Tả quân đô đốc phủ đã quét sạch nghịch đảng, có thể trở lại kinh thành phục mệnh.

Lý Thành Khí tưởng thưởng cho hắn, cũng để Viên Li tự mình báo cáo chiến tích trước mặt hoàng đế

Viên Li lại phân phó ‘Hải Thanh, truyền lệnh của Trần vương gia, bảo các nơi đóng quân tự quân; Hải Long thu thập mọi thứ, tạo hiện trường giả, kéo dài thời gian hành động. Mau, tập trung hết bạc lại, Lệnh Nguyệt đi theo ta, nhanh chóng về kinh’

Ba người thấy công tử thần sắc khẩn trương liền không dám chậm trễ. Hải Thanh,Hải Long lấy bạc xong, lập tức lĩnh mệnh mà đi. Phó Lệnh Nguyệt cùng Viên Li chạy trốn chết, vội vã rời khỏi doanh trường.

Tư thế này rất không bình thường nhưng Viên Li gấp như vậy là vì cái gì? Phó Lệnh Nguyệt vô cùng nghi hoặc

Hai người ra roi thúc ngựa chạy như điên cả đêm, cho đến khi qua khỏi địa giới Kiến Dương, ánh mặt trời ló dạng, hai người mới tìm một nơi nghỉ ngơi

“Công tử...” Lệnh Nguyệt nhin không được nhỏ giọng hỏi ‘vì sao đi gấp suốt đêm như vậy?’

“Lý Thành Khí thả ta đi là do hắn còn chưa biết chuyện Vương Đạo Đức bị giết’ Viên Li vừa ăn vừa nói ‘nếu hắn biết...ta muốn chạy cũng không thể’

“Ngài là sợ...” Lệnh Nguyệt ngậy người, chẳng lẽ hắn đây là muốn che giấu việc nàng là thần nữ?

“Kiền giáo võ trang lui tới gần Kiến Dương, giết mệnh quan triều đình” Viên Li húp một ngụm cháo, nói tiếp ‘ta cũng không muốn Tả quân phủ vừa liều mạng diệt nghịch đảng xong, lại phải gánh thêm nhiệm vụ tiêu diệt Kiền giáo’

Đột nhiên từ phía tây bả vang lên tiếng vó ngựa chạy vội vã về phía này.

Đi đầu là đàn kỵ thiết chưởng, ở giữa là cờ bay phấp phới, bên trên có một chữ Diêm thật to. Người đến mặt y bào kim hoàng sắc phi, thắt lưng cài đao, tư thế oai hùng, bùm bùm phấn chấn...

“Cầm Y vệ?” Lệnh Nguyệt kinh ngạc trừng to mắt. Nàng đếm vội số người, nhìn bọn họ phóng nhanh như chớp

Viên Li chỉ liếc mắt nhìn bọn họ một cái rồi nhanh chóng lấy tay ôm đầu, che khuất bản thân

“Công tử, Cầm y vệ đông như vậy, sáng sớm tinh mơ giống trống kua chiêng làm gì vậy?” Phó Lệnh Nguyệt nhẹ nhàng đẩy Viên Li một cái “chữ Diêm kia chẳng lẽ là chỉ Cầm y vệ Đô chỉ huy sứ Diêm đại nhân?” nàng chưa từng gặp qua Diêm chỉ huy sứ đại danh鼎鼎鼎鼎 nên không dám tin lắm vào phán đoán của mình

“Là Diêm Tân” Viên Li nhú mày “đám người này đang vội vã đi về phía Kiến Dương, ngay cả Diêm Tân cũng ra mặt, tin tức Vương Đạo Đức chết không thể truyền đi nhanh như vậy, chẳng lẽ kinh thành đã xảy ra chuyện gì?”

Phó Lệnh Nguyệt sững sốt, nhớ tới động tác Viên Li che người, có lẽ không muốn để Diêm Tân nhận ra, không muốn phát sinh thêm phiền toái

“Mau đi nhanh đi, dọc đường sẽ tìm hiểu thêm” Viên Li nuốt vội chén cháo, rút kiếm đứng lên

Hai người ngày chạy đêm nghỉ, không hề gặp quan phủ ven đường. Rốt cuộc đến sáng ngày tám tháng ba, Viên Li và Phó Lệnh Nguyệt đã thuận lợi chạy tới cổng Chính Dương ở Thiên Kinh thành

“Ta đi tìm khách sạn, thu thập một chút’ Viên Li bộ dáng tươi tắn, không còn nhìn ra dáng vẻ thể tử Tả quân phủ.

Phó Lệnh Nguyệt cười thầm, nghĩ mình chắc cũng không tốt lắm. Cũng tốt, đỡ mắc công dịch dụng.

Vào cửa thành, Viên Li quen thuộc dẫn Phó Lệnh Nguyệt đến khách điểm Cát Tường ở phố Dục Tường

Phó Lệnh Nguyệt lần đầu vào kinh, tò mò nhìn chung quanh. Kinh thành phần hoa hơn Kiến Dương, rất nhiều điều mới lạ, không khí cũng mát mẻ hơn ở Kiến Dương

Viên Li sai nàng đến y trang chọn mua hai bộ xiêm y cùng hai đôi giày mới cho hai người thay đổi

Khi ra khỏi khách điểm Cát Tường, Viên Li lại khôi phục bộ dáng quý công tử thần thanh khí爽, lâm phong ngọc thụ, trước khi lên ngựa còn kiểm tra xiêm y của mình một lượt

“Công tử muốn hồi phủ sao?’ Phó Lệnh Nguyệt dò hỏi. Muốn gặp cao đường cũng nên tươm tất một chút

“Không, ta muốn đến Khấu các’ Viên Li vừa trả lời đã khiến Phó Lệnh Nguyệt trợn mắt há mồm. Hắn nhìn chung quanh, nhỏ giọng nói ‘người và ta giữ khoảng cách, liên lạc bằng ám hiệu. Nếu ta ra hoàng thành, tay phải ở phía trước, tay trái ở phía sau, người tới đây gặp ta. Nếu không mau rời đi, tìm hiểu tin tức, tùy cơ hành sự”

Phó Lệnh Nguyệt nhận lệnh, giữ khoảng cách đi theo Viên Li đi xuyên qua phố Dục Tường. Đợi khi hắn đi đến đường Chu Tước, nàng mới tìm một trà lâu ngồi xuống

Phía trước là hoàng thành nguy nga. Đây chính là thành Thiên Kinh, là nơi nàng sẽ sống và chiến đấu hằng hái

51. Quyển 3 - Chương 8: Thuận Lợi

Chưa đầy hai canh giờ, Viên Li đã trở lại

Phó Lệnh Nguyệt ở trên lầu của trà lâu cảnh giác nhìn chung quanh hắn, không có ai bám đuôi lại thấy Viên Li tay phải đặt ở trước, tay trái ở sau, thần sắc vui vẻ. Nàng mới an tâm thở phào một hơi, rời khỏi trà lâu đi gặp hắn

‘Công tử, đã gặp Hoàng thượng?’ nàng không nhận được, tò mò hỏi

Tâm tình của Viên Li rất tốt, khoe môi nhếch lên “tất cả đều rất thuận lợi”

Phó Lệnh Nguyệt cảm giác hần lúc này giống tiểu nhân đắc chí, chẳng lẽ hần tính kế người khác?

“Có việc gì vui sao?” nàng xích lại gần ‘công tử nói nghe đi”

Viên Li cũng đang có ý này, lập tức hưng phấn nói. Lần này hần đến kinh thành, dùng danh nghĩa Trần vương Lý Thành Khí ban ơn, tự mình dâng tấu chương lên cho Hoàng thượng.

Điều trần đại ý là nhờ có sự phù hộ của Hoàng thượng, sự lãnh đạo anh minh của Trần vương gia, Tả quân phủ đã thuận lợi dẹp yên nghịch đảng. Mặc dù chiến sự vô cùng gian nan, hiểm trở nhưng cuối cùng quân triều đại diện cho chính nghĩa cũng đã dành được thắng lợi. Hoàng thượng nghe xong, long tâm đại duyệt, nhất là khi biết Viên Li ngàn dặm bôn ba về kinh báo tin vui còn chưa về nhà, tán thưởng không thôi. Vì thân phận thế tử các phủ Đô đốc đặc thù, không thể ban vàng tước, liền thưởng cho vàng bạc châu báu, bảo mã danh kiếm. Nhưng Viên Li lại ở trên triều từ chối, chỉ xin được nghỉ mấy ngày để trở về Tả quân phủ, đoàn tụ cùng gia đình, tẩn hiếu với song thân...

Đến giờ Phó Lệnh Nguyệt mới hiểu được mục đích thật sự của Viên Li. Hần là đang trốn Lý Thành Khí, núp trong Tả quân phủ để né tránh nhiệm vụ chinh phạt Kiền giáo.

Trung Quân phủ và hoàng gia đã kết làm thông gia, Hậu Quân phủ chỉ có một mình Tạ Bình An, không cần nghĩ cũng biết nhiệm vụ bình loạn Kiền giáo như củ khoai lang nóng bỏng tay kia chắc chắn sẽ rơi vào tay thế tử Viên Li vừa lập chiến công.

Tiếc là Hoàng thượng không có thiên lý nhãn, thuận phong nhĩ. Hơn nữa việc Vương Đạo Đức chết cũng không đáng để Lý Thành Khí vận dụng thần ứng đại nội truyền tin tức. Chỉ không biết Thôi án sát viết thế nào mà sinh động vô cùng. Hoàng thượng không biết ở Kiến Dương cách xa ngàn dặm đã xảy ra chuyện gì, tán thưởng ‘Viên Li trung hiếu lưỡng toàn, lòng trầm rất an ủi. Chuẩn” lập tức hạ thánh chỉ cho về Tả quân phủ.

“Công tử...” Lệnh Nguyệt lại hỏi ‘khí sắc của Hoàng thượng thế nào?”

Không ngờ Viên Li liền biến sắc, nhanh chóng nhìn chung quanh một lượt, mặt lạnh hung hăng trừng nàng một cái, gằm nhẹ “họa từ miệng mà ra, sau này không được nhắc lại chuyện này nữa”

“Dạ, dạ...” Phó Lệnh Nguyệt nhanh chóng nhận sai, toàn thân toát mồ hôi lạnh

Tả quân Đô đốc phủ nằm ở cuối phố Hoa Mậu về phía tây bắc của kinh thành.

Phó Lệnh Nguyệt rút cuộc cũng gặp được Viên đô đốc nổi tiếng trên chiến trường năm xưa, có điều là gặp hần trên giường bệnh. Xem ra hần bệnh không nhẹ, nói vài câu đã thở không ra hơi. Thậm chí nàng còn nghĩ, không biết lão gia tử này có sống tới sang năm không, vậy chẳng phải lúc đó Viên Li sẽ tập tước sao?

Cũng lúc này, nàng gặp được Viên nhị công tử Viên Đan.

Viên Đan diện mạo hiên ngang, không có phong thần tuấn lãng như Viên Li mà khí thế sang sảng. Nghe nói hắn từ nhỏ theo Viên đô đốc lớn lên ở quân doanh, tinh thông binh pháp, nắm rõ quân cơ, ra vào không rời, giống thể tử còn hơn thể tử.

Phó Lệnh Nguyệt nhìn cảnh tượng hai huynh đệ gặp nhau, đột nhiên nhiên nhớ tới lời Hoa Thác nói Viên Li sống không thọ. Có lẽ Viên đô đốc đã sớm biết điều này nên từ nhỏ cố ý bồi dưỡng Viên Đan

Đáng thương cho Viên Li, hắn vùng vẫy cái gì chứ? Ngay cả cha hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý, hắn còn không chịu nhận mệnh. Quyền thế thực sự là hại người. Nàng nhìn Viên Li đang trò chuyện vui vẻ, trong lòng cảm khái vô cùng.

Trò chuyện một lát, Viên Li đi đến hậu đường, đương nhiên là để bái kiến Viên phu nhân. Cũng vì thế Phó Lệnh Nguyệt gặp lại đại nha hoàn thông phòng Liễu Dung khiến nàng khó chịu.

Viên phu nhân biết Phó Lệnh Nguyệt là người của triều đình, nên thái độ đối với nàng ôn hòa mà xa cách.

Viên phu nhân luôn miệng than thở Viên Li gầy, trách hắn không để Dung nha đầu ở lại thêm mấy ngày, lại nói hắn đã qua nhược quán, cũng nên thành thân.

Không biết vì sao nhưng Phó Lệnh Nguyệt càng nghe càng không vui, khó khăn nhịn được tới lúc Viên phu nhân rời đi thì cơn tức của nàng cũng sắp bạo phát

“Nhìn sắc mặt của người kia, làm như có ai đó thiếu người tám trăm lượng không bằng” Viên Li quay về phòng của mình, trêu chọc nàng

Phó Lệnh Nguyệt đang định trả lời thì thấy Liễu Dung đắc ý đi vào, làm như chủ nhân mà mỉm cười với nàng, thuần thực thu dọn.

Phó Lệnh Nguyệt phụng phịu chấp tay nói ‘công tử nghỉ ngơi, thuộc hạ cáo từ’ nói xong nhanh chóng rời đi. Nơi này vốn không phải là chỗ của nàng, nàng đột nhiên hoài niệm Kiến Dương.

Mồng năm tháng tám, Trần vương Lý Thành Khí hồi kinh

Viên Li vì có thánh chỉ nên không cần xuất môn nghênh đón, tuy vậy tin tức từ bên ngoài truyền vào cũng đủ để hắn biết hướng gió của triều đình

Đầu tiên, Hoàng thượng ban hành cung xa hoa gần hoàng thành cho Trần vương lập phủ, diện tích nơi này lớn gấp hai Đông cung.

Thứ hai là tuyên chỉ cho Trần vương chủ trì kỳ thi Hương

Hai đạo thánh chỉ được ban ra, quan to quý nhân trong kinh thành đều nhận ra Lý Thành Khí là thánh quyển có thêm, mà trên phổ phường lại có lời đồn Trần vương Lý Thành Khí rất giống Hoàng hậu nương nương đã mất. Đó chính là mẫu thân của Văn Mộng công chúa, chẳng lẽ hẳn là nhi tử của Bạch hoàng hậu?

Lời đồn lạng lẽ lan truyền khắp kinh thành nhưng đã một thời gian qua đi cũng không thấy ai đứng ra dập tắt tin đồn, ngay cả Hiền phi ở trong thâm cung cũng không có động tĩnh.

Đông cung và Tây cung đều mặc Trần vương thăng quan phát tài, còn bọn họ lại án binh bất động.

Triều đình vốn nặng nề, nhất thời giống như có một con vịt rớt xuống cái giếng sâu, chúng đại thần rốt cuộc cũng có chuyện để tám, bàn tán không thôi. Cho đến ngày mười tháng tám, sau khi kỳ thi Hương bắt đầu, mới có một chuyện khác để mọi người chuyển đề tài bàn luận

Kết quả kỳ thi Hương chưa có nhưng mọi người đều đồn rằng Trạng Nguyên của kỳ này chính là nhị công tử Phương Diệu Tổ của Trung Quân Đô đốc phủ

Đệ nhất tài tử kinh thành Phương Diệu Tổ thế nhưng lại không cần danh hiệu Trạng Nguyên

Phó Lệnh Nguyệt nghe mà kinh hãi, nàng hỏi người bên ngoài, đều nói là phổ phường đồn đãi thái quá, nàng cũng không là vô căn cứ nhưng không thể xác định được Phương Diệu Tổ rốt cuộc là muốn làm gì. Nghĩ không thông, nàng quyết định tìm tới Viên Li, dù sao hẳn cũng là thể tử, chắc chắn sẽ có tai mắt ở kinh thành. Vì thế nàng nhanh chóng đi đến Đông viện, nơi Viên Li ở

Từ x, nàng đã thấy Phúc Quý nhàn nhã đi dạo trước cửa viện, giống như Viên Li không có ở trong phòng, liền hỏi ‘Đại công tử đâu?’

“Phó đại nhân” người của Tả Quân Đô đốc phủ đều biết nàng là do triều đình phái đến làm giám quan, vì thế Phúc Quý vội cười đáp ‘Đại công tử mới bị Nhị công tử gọi đi gấp, ngài đợi hay là?’

“Vậy ta đi đây” Phó Lệnh Nguyệt có chút thất vọng. Nàng đi được một đoạn, đột nhiên nghĩ tới có thể hỏi Viên Đan hoặc là nàng có thể chờ ở trong phòng của Viên Li. Về phần Liễu Dung thì coi như không thấy là được, dù sao nữ nhân kia cũng chỉ để bài trí mà thôi. Vì thế nàng liền quay trở lại Đông viện

Lúc này không thấy bóng dáng của Phúc Quý. Phó Lệnh Nguyệt kiễng chân nhìn, lại thấy hắn đứng bên cạnh tường phía tây, nàng tính gọi hắn nhưng nhìn cửa phòng, đột nhiên lại thay đổi ý định. Không có ai ngăn cản, nàng trực tiếp đi vào thôi, cũng không cần phải thông báo với hạ nhân.

Trong phòng không có ai, nha hoàn hay tiểu đồng cũng không. Phó Lệnh Nguyệt đảo mắt nhìn một vòng, thông thả đi vào.

Ở phía sau phòng ngủ có một căn phòng nhỏ được đóng kín, nàng tò mò nhìn thử, thấy bên trong chất một đồng đá lớn nhỏ không đồng dạng, còn có bút, mực...Phó Lệnh Nguyệt rất ngạc nhiên, Viên Li không tình thông văn thư, dùng mấy thứ này để làm gì? nàng vội đi vào, thấy ngoài những thứ này còn có một ít dây thừng nhỏ, dao, vải thô, bản gỗ, bản in ấn, tông trữu, thác bao, ấn quy...Nàng nhớ từng thấy những thứ này ở Triệu gia đại viện, hình như dùng để khắc dấu ấn

Viên Li muốn khắc dấu? Nàng cẩn thận quan sát, phát hiện nơi này có đủ tất cả, còn có chu sa, mực đóng dấu...

Đột nhiên bên ngoài vang lên thanh âm của Viên Li ‘có người đến đây sao?’

“Phó đại nhân có tới nhưng tiểu nhân nói ngài ở chỗ Nhị công tử nên nàng đã rời đi” Phú Quý lưu loát đáp

“Canh cửa, nếu nàng lại đến thì nói ta chưa về” Viên Li thấp giọng phân phó

Phó Lệnh Nguyệt có cảm giác Viên Li có chuyện muốn giấu nàng, lập tức ném ấn thạch trong tay, đảo mắt nhìn quanh, không có chỗ trốn, đành phải chui vào khoảng trống sau án thư. Từ chỗ này, nàng có thể cảm nhận rõ ràng bước chân của người tới.

Không phải một mà là hai người, ngoài Viên Li, có lẽ còn có một nữ nhân.

Hai người mở cửa đi vào, Phó Lệnh Nguyệt cảm giác được bọn họ thân mật nhưng cả hai vẫn im lặng không nói gì

“Ủy khuất người...” hồi lâu mới nghe Viên Li lên tiếng

52. Quyển 3 - Chương 9: Thử Tâm

“Công tử...” giọng nữ mềm mại, kéo dài đáp lại

Phó Lệnh Nguyệt không cần nhìn cũng biết đó là ai, máu toàn thân lập tức vọt lên tới hai gò má.

Liễu Dung.

Viên Li vậy mà dùng ngữ khí thâm tình chân thành để an ủi nàng ta?

Ngữ khí của Viên Li có chút áy náy “chỗ đó ta đã an bài tốt, người muốn dùng gì, tiêu gì, nói với Phúc Cường là được”

Liễu Dung sắp đi xa? Phó Lệnh Nguyệt hưng trí bưng bưng, cẩn thận lắng nghe

“Công tử không cần lo lắng cho ta, Dung nhi đều hiểu, trong lòng cũng rất vui” thanh âm của Liễu Dung không hề không vui, còn có chút háo hức ‘Dung nhi rất cuộc cũng có thể an tâm, thực sự là Phật tổ phù hộ’

Viên Li không lên tiếng, không khí trong phòng liền có chút đình trệ, giống như là hai người đang buồn bã nhìn nhau

Hồi lâu mới nghe Viên Li thì thào như lập lời thề “ta sẽ cố...không bao lâu nữa ta sẽ đón người về”

“Công tử, đại sự làm trọng” Liễu Dung ôn nhu nói “nôn nóng quá dễ có sơ hở, sư phụ đã nói nhỏ không nhin sẽ hỏng đại sự, hướng chỉ” nàng cười khẽ một tiếng “ta thấy, nàng đối với ngài hình như có chút ý tứ”

“Người nói linh tinh gì đó’ Viên Li đột nhiên nghiêm khắc hẳn

“Công tử’ Liễu Dung nhanh chóng thu lại ý cười ‘Liễu Dung cũng chỉ suy đoán, chưa từng nói với ai, có điều...Liễu Dung nhìn từ góc độ của nữ nhân, cảm thấy nếu sư phụ đã nói có ích thì ngài cũng nên tận dụng thật tốt, còn có thể khiến nàng khẳng khái một mực với ngài”

Viên Li cắt ngang lời nàng “người không hiểu, chuyện này rất phức tạp, người cũng đừng suy đoán lung tung, lo cho mình là được rồi. Mau thu thập đi, sau này phải hết sức chú ý an toàn, ra cửa phải mang theo người, không có việc gì thì đừng ra ngoài, muốn gì thì bảo bọn họ mua cho người”

“Công tử, Dung nhi đã biết” Liễu Dung nhin không được cười khẽ “ngài khi nào thì rầy rà như vậy?ta không phiền ngài quan tâm, ngài chiếu cố tốt mình là được rồi, thân thể của ngài không thể để bị thương nữa, một kiếm kia...”

Miệng của nàng giống như bị người ta bịt lại, hồi lâu không nghe được thanh âm gì

Giờ phút này, hai người kia là đang ôm nhau hay là hôn nhau? Phó Lệnh Nguyệt tò mò, rất muốn rình coi một chút

Liễu Dung rất nhanh đã rời đi

Viên Li đứng yên trong phòng một lát, phiền muộn thở dài rồi cũng rời đi

Phó Lệnh Nguyệt xác định bọn họ đều đã rời đi mới lặng lẽ chui ra ngoài.

Người bọn họ vừa bàn luận là ai?không phải là Phó Lệnh Nguyệt nàng chứ? Liễu Dung vui mừng chuyện

gì? Viên Li lại muốn làm gì? sự phụ mà bọn họ nói là ai? Liễu Dung muốn Viên Li nhấn nại để làm chuyện lớn là chuyện gì?

Nếu hai người này vừa nói tới nàng, vậy vì sao Viên Li vừa nghe Liễu Dung trêu chọc là nàng động tâm với hắn thì hắn lại thay đổi sắc mặt? giống như thích nàng là chuyện đáng chết vậy? không thể nào...

Phó Lệnh Nguyệt tuy cảm thấy rất có khả năng nàng là nhân vật chính mà bọn họ vừa đàm luận nhưng lại không hiểu liên hệ thế nào. Đầu của nàng càng thêm mơ hồ, cuối cùng quyết định mau chóng ta ngoài, tìm hiểu xem Liễu Dung rốt cuộc muốn làm gì, có vậy mới có thể tính bước tiếp theo.

Phó Lệnh Nguyệt rất hài lòng vì mình luôn biết phải làm gì.

Nàng đi ra cửa, nhìn thấy Phúc Quý đang đứng trông cửa nhưng nàng xuất thân ở Triệu gia đại viện không hề phí cơm, cho nên không cần tốn nhiều sức đã có thể an toàn thoát thân.

Đầu óc rối rắm, Phó Lệnh Nguyệt đi dạo trong hoa viên hồi lâu, cho đến khi sắc trời không còn sớm, nàng quay về phòng bếp ăn tối xong mới trở về phòng của mình. Vừa đẩy cửa đi vào, đã thấy Viên Li ngồi chờ trong phòng.

“Công tử?” Phó Lệnh Nguyệt chân run lên, có chút chột dạ

“Người đi đâu vậy?” sắc mặt Viên Li không chút biểu tình

“Buồn chán, tùy tiện đi dạo một chút” Phó Lệnh Nguyệt ăn ngay nói thật, tin rằng hắn cũng không thể phát hiện được gì

“Ta thấy mấy ngày nay ngươi không được vui?” Viên Li trào phúng ‘nhớ nhà hay là không thích ứng cuộc sống ở kinh thành?’

“Không phải...” Lệnh Nguyệt không biết hắn đã biết những gì, muốn làm gì, chỉ cúi thấp đầu, chờ hắn chủ động nói trước

“Phúc Quý nói ngươi tìm ta, có chuyện gì?” Viên Li thấy nàng bày ra thái độ vô lại, đi thẳng vào vấn đề

“À...” Phó Lệnh Nguyệt theo thói quen nhìn chung quanh

Viên Li thản nhiên nói ‘không có ai, nói đi’

Phó Lệnh Nguyệt âm thầm khinh thường, tự tin vậy sao? võ công cao vậy sao lúc này không phát hiện ra nàng ở dưới bàn?

“Thuộc hạ muốn hỏi công tử chuyện này...”Phó Lệnh Nguyệt yên tâm nói “nghe nói Phương gia Nhị công tử thi Hương?chuyện này là thật hay chỉ là lời đồn? rốt cuộc chuyện là thế nào?”

Viên Li cười khỏ, ai thần lắc đầu “chỉ hỏi chuyện này? Người đúng là tật xấu không đổi được”

“Bệnh nghề nghiệp thôi.” Lệnh Nguyệt xót xa cong khóe môi. Nàng phải nhắc nhở hần tò mò là trách nhiệm của nàng

Viên Li hữu khí vô lực nói “mấy ngày nay đen mặt không để ý tới ta, hôm nay đột nhiên tìm tới, thì ra là để hỏi về lời đồn trên phố” sau đó không tình nguyệt thuật lại sự việc

Thì ra trong kỳ thi Hương, Phương Diệu Tổ không dùng bút pháp quen thuộc như các thí sinh khác mà dùng lối chữ thảo viết một bài Cần chính yêu dân hết sức xuất sắc. Các giám khảo vừa thấy bút pháp mới lại đều ngây người. Các thí sinh tham gia thi Hương đều phải dùng lối chữ thể đã là quy củ bao nhiêu năm nay, trước giờ chưa từng có thí sinh nào dám phạm quy, thế nhưng lúc này...Mọi người đều ghen hòng trân trối nhìn những dòng chữ uyển chuyển như mây bay, mạnh mẽ như thác đổ, câu chữ khúc chiết, văn từ lưu loát...cảm thấy người này chính là Trạng Nguyên nhưng sao lại cố tình phạm quy để từ bỏ công danh?

Dù sao bài thi này cũng đã bị phê,cho nên mọi người mới tò mò nhìn xem đây là thần thánh phương nào, cho đến khi nhìn thấy danh tự, các giám khảo lại một phen ngây người: Phương Diệu Tổ. Bên cạnh còn có một câu, đây cũng chính là đề mục lần này: Người đương quyền vì dân nhường đường. Ý tứ là hần biết quy củ nhưng hần chính là cố ý

Phó Lệnh Nguyệt cũng ngây người

Viên Li khinh thường lắc đầu “Phương Diệu Tổ này muốn chơi nổi. Nói là văn nhân tướng khinh nhưng dùng văn đàn để được ca ngợi, vô môn ngửa như thế thật khiến người ta nổi da gà. Lần này, sĩ tử toàn thiên hạ đều ca ngợi hần, toàn những lời hoa lệ”

Một câu của Phương Diệu Tổ đã khiến thiên hạ sôi sục. Sĩ tử trên phố bàn luận không thôi, dù thế nào thì cũng là mình được lợi, ai nấy đều cảm động đến rơi nước mắt. Bọn họ ngâm thơ làm phú, hành văn viết khúc, ca ngợi Nhị công tử Phương Diệu Tổ của Trung Quân Đô đốc phủ hết lời

Người đương quyền vì dân nhường đường

Phó Lệnh Nguyệt nghĩ loại chuyện này cũng chỉ người như Phương Diệu Tổ làm ra. Hần làm việc luôn suy trước nghĩ sau,suy tính chu toàn, tâm tư lại quá nặng, cố kỵ cũng nhiều, chuyện gì cũng muốn làm thật trọn vẹn. Hần sẽ không vì xúc động mà làm ra chuyện không nắm chắc. Có lẽ hần còn có hậu chiêu.

Trong nháy mắt, nàng chợt hiểu được suy nghĩ của Phương Diệu Tổ. Hần đã được Hoàng thượng tứ hôn, ai cũng biết hần sẽ là Phò mã. Lần thi Hương này, nếu hần trở thành Trạng Nguyên, dù tự hào thì cũng sẽ có người nói hần là bám vấy thượng vị. Cho nên hần mới tự hủy đường công danh của hần, thông qua chuyện này chiêu cáo với thiên hạ rằng hần có tài làm Trạng Nguyên nhưng lại không có ý tranh đoạt. Hần

đã là hào môn chi tử, lại là Phò mã đương triều, Trạng Nguyên đối với hắn chỉ là hư danh, là trên gấm thêm hoa, chi bằng bỏ đi, chủ động thể hiện thái độ

“Chờ coi đi, chuyện này sẽ không có kết quả tốt” Viên Li trào phúng ‘đám toan nho bàn đi tán lại sẽ thành hại Phương lão nhị. Tốt quá hóa cùi, khi đó chính là tự bê đá đập chân mình’

Phó Lệnh Nguyệt nhìn Viên Li, cảm thấy hắn thật hiểu tâm lý toan nho, nếu hắn là quan to quý nhân, có lẽ lúc này trong lòng cũng suy nghĩ rất phức tạp

Không ai nghĩ tới, việc ở dân gian sẽ có ảnh hưởng lớn như thế, Phương Diệu Tổ lại dựa vào điều này chiếm hết tâm của sĩ tử trong thiên hạ. Bọn họ vừa cười nhạo hắn ngốc, cảm thấy không đáng giá, sau lưng đều châm chọc hắn muốn nổi danh, cũng vì thế mà chiêu họa.

Cứ nghĩ tới công tử áo trắng nho nhã phiêu phiêu, Phó Lệnh Nguyệt không khỏi cảm thán thở dài, lại nhớ tới bàn tay nắm chặt đôi tay lạnh như băng của nàng, đêm cùng nhau uống rượu...Chuyện thế gian, hắn đều muốn làm đến vạn vô nhất thất. Hắn, sống cũng quá mệt mỏi ah.

“À, ta đã bảo Liễu Dung đi rồi” Viên Li đột nhiên thốt lên

Phó Lệnh Nguyệt sững sốt “vì sao?” nàng nhìn chăm chăm vào đôi mắt hắc bạch phân minh của hắn, tim lại đập nhanh

“Người nói xem” Viên Li liếc mắt xem thường

“Ta không biết” Phó Lệnh Nguyệt thản nhiên lắc đầu, nàng muốn nghe hắn giải thích

“Đi theo ta, người sẽ biết” hắn đi ra khỏi cửa

Phó Lệnh Nguyệt nghi hoặc đi theo, thấy hắn quanh cong vòng vào một hồi đi về phía phòng của hắn

Viên Li phân phó Phúc Quý “canh cửa cho kỹ, người ngoài tới hỏi nói ta thân thể không khỏe, đã nghỉ ngơi”

Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc đi theo vào trong. Viên Li muốn làm gì? là xác nhận hiện trường sao? nàng đột nhiên có chút chột dạ

“Sao khẩn trương như vậy?” Viên Li đột nhiên xoay người khiến nàng đề phòng không kịp, suýt chút nữa đụng vào người hắn

“Được rồi, đừng giận dỗi nữa” Viên Li cười khê, đưa tay ôm eo nàng “ta đã đuổi người đi, người cũng nên...”

đôi môi đã đặt lên trán của nàng

Mặt của Phó Lệnh Nguyệt nóng như thiêu, muốn giãy ra nhưng bị hấn ôm chặt hơn.

“Dù sao người cũng phải cho ta thời gian xử lý chuyện đó chứ” hấn thấp giọng nói thầm bên tai nàng ‘ta cũng nhớ ah...tự do như ở lúc Ngưng Hương sơn trang thật tốt’ nói xong xấu xa cắn vành tai của nàng, để mặc nàng đánh, ôm lấy nàng đi vào trong.

Màn trướng buông xuống, xiêm y cởi bỏ. Tay hấn vuốt ve khắp người nàng như đốt lửa, nàng cũng đã trầm mê trong hơi thở thuần hậu của hấn. Lúc này giống như tiểu biệt thắng tân hôn, nam nhi dũng mãnh, nữ nhi sáng sủa, vu sơ phó mộng không chút miễn cưỡng, giống như củi khô gặp lửa, bất tri bất giác cháy lan cả cánh đồng

Một đêm này trải qua đầy đủ chín thể trong Tố nữ kinh.

Phó Lệnh Nguyệt chỉ nhớ mình bị ép buộc không ngừng, từ đầu chủ động mời sủng đến cuối cùng bị động phối hợp. Nàng đã sớm sức cùng lực kiệt, vô lực hôn mê

Trong lúc cao thấp điên cuồng, đầu óc của nàng lại lâm vào thế giới mê ly, tầm mắt cũng trở nên mơ hồ.

Nàng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một nữ nhân đang khóc “đừng bỏ lại ta...giúp ta lần này được không?”

Bên tai nàng lại vang lên một giọng nam phiến muộn “người cũng biết ta yêu người”

Thanh âm này khiến nàng chấn động. Là của Triệu Thực, chính là thanh âm của hấn. Nàng có thể dùng tất cả số tiền nàng có để đặt cược, nam nhân này chính là Triệu Thực.

Đây là chuyện gì?Triệu Thực đang nói với nữ nhân nào? cảnh tượng này là thế nào?

Phó Lệnh Nguyệt liều mạng mở to mắt, nàng muốn nhìn thấy rõ dung nhan của nữ nhân kia. Nàng muốn...nhưng mọi chuyện vẫn như cũ, một cú kích tình cuối cùng, thân thể của nàng liền từ trên mây rơi thẳng xuống nhân gian. Nàng rớt cuộc không nghe, không nhìn thấy gì nữa cả. Áo cảnh kia cũng nhan chóng tan biến như mây khói

Phó Lệnh Nguyệt ngửa đầu nhìn màn giường, nhớ lại tình huống vừa rồi. Thanh âm của Triệu Thực cảm khái, phiến muộn, chua xót,mất mát, giống như ma âm luôn quanh quẩn bên tai nàng. Còn nữ nhân kia là ai?nhất định là tình nhân cũ của hấn rồi. Khó trách nàng theo hấn mười năm lại chưa từng thấy có nữ nhân nào ở bên cạnh hấn. Không ngờ Triệu chủ lãnh huyết cũng có chuyện cũ hương diễm như thế.

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên cảm thấy thế này vốn là một cuốn sách dày, tràn ngập chuyện ly kỳ, đủ chuyện buồn cười, còn phần kịch hơn cả những truyền kỳ.

“Thích không?” nam nhân trên người mệt mỏi hỏi nhỏ

Nàng tinh thần vừa chuyển, đột nhiên thốt lên “ngươi thích ta sao?” nói xong chính nàng cũng ngây ngẩn cả người

Viên Li hơi run một cái, chậm rãi ngẩng đầu nhìn nàng, bốn mắt đối diện nhau...

“Ngươi nói xem?” hắn đột nhiên cười xấu xa “không thích...ta có thể ra sức sao?” trong mắt của hắn tràn ngập ôn nhu ẩn tình, thanh âm trầm thấp mê hoặc, lông mày nhướng lên...

Nàng nhìn đôi con ngươi trong suốt của hắn, đột nhiên đáy lòng run lên. Nàng và hắn, thân mật không phải vì tâm linh mà là vì thân thể. Hắn cần thân thể của nàng, lại dùng thân thể của hắn để dụ hoặc nàng

Phó Lệnh Nguyệt bình tĩnh nhìn Viên Li, trong lòng lại suy đoán, nhu tình trong mắt có thật là chân thành..

Tay của nàng dọc theo xương quai xanh của hắn chậm rãi di chuyển xuống dưới, xoa nắn chỗ trái tim hắn ‘ta muốn nghe lời từ chỗ này nói’

Thân thể hắn có chút cứng ngắc, khóe miệng cũng thu lại ý cười, chậm rãi nói “nếu là từ nơi này...vậy thì...là thích”

Từ lúc vào kinh thành đến ở trong Tả Quân phủ, Viên Li cũng không cần Phó Lệnh Nguyệt làm thị vệ bảo hộ an toàn.

Thế tử Tả Quân phủ lĩnh chỉ nhàn rồi, ám vệ Phó Lệnh Nguyệt buổi tối muôn màu muôn vẻ, ban ngày lại cực kỳ nhàn rồi

Viên đô đốc vẫn bị bệnh, Viên Li một lòng chăm sóc, cả Tả Quân phủ cũng không có ai quản nàng. Nàng rảnh rỗi liền đi đến cửa sau của phủ, nghe lão Hoàng hộ viện kể chuyện về những lời đồn trên phố. Vợ của hắn là bà mối nổi danh ở kinh thành, cho nên tin tức rất linh thông

Kinh thành gần đây rất náo nhiệt, tin tức nổi bật lại xuất hiện. Lần này nhân vật chính của câu chuyện cũng là quý nhân nhà cao cửa rộng, có điều đổi lại thành nữ nhân.

53. Quyển 3 - Chương 10: Vân Mộng Công Chúa

Thiên địa bất nhân

Bàn tán tới thiên gia chi nữ đương nhiên không thể không kiêng nể gì như dĩ vãng được, cho nên mọi người đều gọi Vân Mộng công chúa là Vân đại tiểu thư, phối hợp diễn còn có Phương Diệu Tổ, thế tử Trung Quân phủ Phương Quang Tông và Trần vương Lý Thành Khí

Toàn là những người khiến Phó Lệnh Nguyệt vô cùng có hứng thú, cho nên buổi trưa hàng ngày nàng đều đi đến cửa sau còn mang theo rượu ngon để moi tin từ chỗ lão Hoàng, sau đó thì hưng phấn tìm Viên Li đối chứng

Sự tình, bắt đầu từ Phương Diệu Tổ. Sự tình đã bị miệng quạ đen của Viên Li nói đúng, chuyện tốt khi không không chế được lại bị phản tác dụng.

Một câu Người đương thời vì dân nhường đường, khiến Phương Diệu Tổ được sĩ tử cả nước ca ngợi nhưng lại làm các đại thần trong Hàn lâm viện không vui, đồng loạt dâng tấu chương, yêu cầu triều đình hủy bỏ tư cách thi hương của đệ tử thế gia, công khai danh sách thí sinh dự thi Hương có quan hệ với quan viên trong triều... Ở Kiến Dương, Đàm Châu... còn xảy ra chuyện các tú tài vì quá xúc động đã xung đột với nha dịch quan phủ, dẫn tới thương vong. Sự tình liên quan tới phò mã đương triều và Trung quân Đô đốc phủ, Lễ bộ và Hình bộ đùn đẩy cho nhau, triều đình cũng mặc kệ việc sĩ tử kích động, coi như là ngầm tán thành. Tình thế ngày càng căng thẳng, tấu chương liên tục đưa lên, tình thế đã không thể khống chế được. Hai bộ không che giấu được nữa cũng không dám đưa ra chủ ý, cuối cùng không còn cách nào khác đành đưa việc này ra để các bộ cùng giải quyết. Các đại thần trong triều giỏi nhất là đánh Thái cực lại chẳng phải là kẻ ngốc, vừa nhìn thấy tấu chương, không hề nhiều lời, lập tức đóng dấu rồi chuyển thẳng vào hoàng cung.

Tổng quản đại thái giám Cao Đức Quý lại là nhân tinh trong đám nhân tinh, đã sớm được cơ sở ngầm báo cáo động thái của các bộ. Cho nên tấu chương vừa đến, Cao công công ngay cả chạm vào cũng không, lập tức đưa đến trước mặt Hoàng đế. Bộ dáng ta cái gì cũng chưa xem, thỉnh ngài ngự phê đi.

Hoàng đế đang uống trà cùng Thái tử, xem tấu chương xong liền trầm mặc đưa cho Thái tử

Đợi Thái tử xem xong, Hoàng thượng mới hỏi ‘Vân Mộng mấy ngày nay không ở trong cung, đã đi đâu?’

Thái tử liếc mắt nhìn Cao tổng quản, cười nói “nghe nói mấy ngày nay hoàng tỷ là khách quen của Trần vương phủ”

Nói tới đây không thể không nhắc tới nhân vật chính của câu chuyện: Vân Mộng đại tiểu thư. Nàng cũng đóng vai trò trong chuyện các thư sinh náo loạn nhưng không phải đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mà là bỏ đá xuống giếng, còn hung hăng đạp thêm một cước.

Nghe lão Hoàng nói, Vân đại tiểu thư vốn định đến Trần vương phủ hạ thể diện của Lý Thành Khí nhưng nàng vừa nhìn thấy bộ dáng ngọc thu lâm phong, khí vũ hiên ngang của hần liền há hốc mồm, khí thế cũng giảm bớt nửa phần, thường xuyên qua lại, nàng liền trở thành khách quen của Trần vương phủ, ở mãi không đi. Sau đó thì nàng muốn hỏi hôn, không muốn lấy Phương Diệu Tổ nữa. Lý do cũng rất chính đáng, nói thi Hương mà Phương Diệu Tổ cũng dám giấu cột thì hần còn có thể làm được chuyện đứng đắn gì. Nếu muốn gả, nàng phải gả cho Lý Thành Khí, dù sao hai người cũng không có quan hệ huyết thống.

Có người nghi hoặc hỏi “không phải nói Trần vương Lý Thành Khí là nhi tử của Bạch hoàng hậu sao? vậy chẳng phải Vân Mộng công chúa và Trần vương là thân huynh muội sao?”

“Đó cũng chỉ là lời đồn” lão Hoàng liếc mắt nhìn người nói chen vào “im lặng nghe ta nói cho hết đi”

Thân thể của Lý Thành Khí lại được Hoàng đế phá giải

Hoàng đế nghe Thái tử nói vậy, hứng thú hỏi “hai người bọn họ quan hệ rất tốt?”

Thái tử đặt tấu chương lên bàn “nghe nói là trò chuyện với nhau rất vui. Hoàng tử tâm tình rất tốt, rất hiếm khi xem trọng ai nhưng hình như Trần vương là ngoại lệ”

“Đứa nhỏ Thành Khí này cũng không tệ” Hoàng thượng tựa người vào long ỷ, nhẹ giọng nói ‘sao lúc trăm chọn phò mã lại không nghĩ tới hần chứ?’ nói xong lâm vào trầm tư

Hôm sau, Phương đô đốc một bụng mách khéo liền tự mình dẫn Nhị nhi tử lên triều thỉnh tội

Hoàng đế thở dài trấn an, đại loại là người trẻ tuổi, suy nghĩ chưa thấu đáo, làm việc dễ dàng xúc động, sau này sẽ trưởng thành hơn. Thánh chỉ tứ hôn vẫn không thay đổi, có điều người bá đường thành thân với Vân Mộng công chúa lại đổi thành thế tử Trung quân Đô đốc phủ Phương Quang Tông.

Phó Lệnh Nguyệt vô cùng kinh ngạc, nàng đi hỏi Viên Li, đáp án cũng là như vậy.

Phương nhị công tử khinh thường quy củ, nếu hần không phải là nhi tử của Trung quân Phương đô đốc thì đã sớm bị bắt giam hạ ngục nhưng cũng không thể cứ thế bỏ qua cho hần, như vậy sẽ khiến người trong thiên hạ không tin vào sự công bằng của triều đình. Tuy động cơ của Phương Diệu Tổ đơn thuần nhưng kết quả hần tạo ra lại rất đáng sợ.

Hoàng đế xử lý như vậy cũng rất thỏa đáng. Một người làm một người chịu, không ảnh hưởng tới Trung quân phủ, nên kết thân thì kết thân, có điều triệt để dập tắt giấc mộng phò mã của Phương Diệu Tổ, còn truyền xuống hai câu:

Một, mượn lời của Vân Mộng công chúa: thi Hương còn khinh thường, vậy người này còn có thể làm được chuyện đứng đắn gì?

Hai, cũng là câu nói cũ người trẻ tuổi, suy nghĩ chưa thấu đáo, làm việc dễ dàng xúc động, sau này sẽ trưởng thành hơn

Thánh chỉ tứ hôn thay đổi, văn nhân cũng nhanh chóng ngậm miệng, không ai dám nói tới câu Người đương quyền vì dân nhường đường nữa. Một trận náo loạn chớp mắt đã bị dẹp tan, thiên hạ khôi phục sự yên tĩnh, triều đình cũng khôi phục sự yên tĩnh.

Huyền náo qua đi, phía nam lại nổi lên nạn giặc cướp, rồi nạn châu chấu cũng đã lan truyền đến các quận huyện gần kinh thành, đã bắt đầu nhìn thấy lưu dân...

Viên đô đốc của Tả quân phủ bệnh tình nguy kịch cho nên việc dẫn binh bình loạn liền giao cho Trung quân Đô đốc phủ. Phò mã Phương Quang Tông chuẩn bị đại hôn đương nhiên không thể lãnh binh, vì thế Nhị công tử Phương Diệu Tổ liền dẫn binh lính của Trung quân Đô đốc phủ bình loạn

Mấy ngày nay Phó Lệnh Nguyệt đều nằm mơ thấy Phương Diệu Tổ. Tâm tình của nàng rất phức tạp, có chút khổ sở thay cho hắc lại có chút vui vẻ. Nàng là đang vui sướng khi người gặp họa sao? chẳng lẽ nàng xấu tính như vậy? nhưng nếu thế thì nàng vui vẻ vì cái gì? Phó Lệnh Nguyệt cũng không hiểu được mình. Nhưng trong đêm dài yên tĩnh, nàng luôn mơ thấy Phương Diệu Tổ vô số lần...

Nàng rất muốn đến gặp mà an ủi hắc, cũng muốn hỏi hắc nếu có thể quay lại đêm hôm đó, hắc có rời đi không?

Công việc bình loạn có rất nhiều chuyện phải làm, thỉnh thoảng Viên Li cũng ra ngoài làm chút chuyện.

Trung quân Đô đốc phủ cuối tháng sẽ có phò mã, mặc kệ là Đại công tử hay là Nhị công tử thì Tả quân phủ phải tặng hạ lễ là chuyện đương nhiên

Trong đại viện Tả quân phủ, Phó Lệnh Nguyệt nhìn một hàng dài lễ vật, đủ cả tơ lụa, vàng ngọc, còn có bình phong như ý cát tường, nước sơn bóng loáng, trên chạm đồ án: vạn sự cát tường, phúc thọ tam đa, vinh hoa phú quý, liên sinh quý tử...

Phó Lệnh Nguyệt không khỏi cười thầm, dưới chân thiên tử, các quan viên trao nhận quà tặng cũng rất cẩn thận, nghĩ tới khiến người ta thấy buồn cười.

Ngày cuối thu mát mẻ, Phó Lệnh Nguyệt theo Viên Li cùng đội quân sĩ hộ tống mang theo hạ lễ, cưỡi ngựa đi đến Trung quân phủ.

Pủ đệ của Ngũ quân Đô đốc phủ đều kiến tạo ở ngoài kinh thành, thuận tiện để đốc quân lại rời xa sự huyền náo trong thành, nhất cử lưỡng tiện

Phó Lệnh Nguyệt ngồi trên ngựa có thể nhìn thấy đồng ruộng hoang vu, đoàn người đông nghìn nghịt đang đi tới

“Lưu dân” quân sĩ ở phía trước hoảng sợ kêu lên

“Đề phòng” Viên Li như lâm đại địch hô lớn tiếng “dám tới gần thì giết, không cần lưu tình”

Lưu dân cũng rất nhanh phát hiện ra đội ngũ quần áo ngắn tắp, giống như mãnh hổ nhìn thấy sơn dương,

lập tức hưng phấn hoan hô, điên cuồng vọt lên

Binh lính Tả quân phủ rút đao, chắn ở phía trước nhưng đám lưu dân tay không tất sặc lại không sợ chết, lúc này trong mắt bọn họ chỉ nhìn thấy cơm, mì, phở...Đói khát đã làm bọn họ trở nên dũng cảm không sợ chết, chỉ có tiến lên mới có thể có ăn. Một đám người này ngã xuống, lớp sau lại tràn lên. Binh lính vùng đao không chút lưu tình, ở trên chiến trường đầu cần quan tâm tới việc địch nhân tay không tất sặc. Giết người là lập được công, vì thế chỉ trong chốc lát, trên quan đạo, máu chảy thành sông.

Rốt cuộc lưu dân cũng phát giác ra cứ xông lên như thế là sai lầm lớn. Bọn họ đến mau đi cũng mau, biết khó liền lui...

“Bắt sống vài người đưa đến Trung quân phủ” Viên Li ra lệnh

Nghe vậy, lưu dân lập tức hoảng sợ bỏ trốn. Chạy chậm liền bị giẫm dưới chân, rất nhanh đã có vài người già yếu bị binh lính bắt được. Nhưng những người này lại không hề né tránh, để mặc binh lính kéo bọn họ về phía trước, vọt đến bên cạnh tử thi, lục tìm lương khô.

Nhìn những người, Phó Lệnh Nguyệt nhíu mày

Có người vừa lấy được lương thực liền liền mạng nuốt xuống, có lão phụ vừa mới bỏ miếng lương khô vào miệng đã bị người khác bóp cổ lấy ra, lão phụ kia giãy dụa đến gãy cả răng cũng không giữ được miếng lương khô mà người vừa cướp được, mặc kệ miếng lương khô dính máu, vui vẻ nuốt vào.

Không biết tại sao nhưng nghe tiếng khóc bi thiết của lão phụ kia, tâm của Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên rung động. Nàng rất ngạc nhiên, không biết sao mình lại mềm lòng như thế. Nàng lại đồng tình với một người qua đường, theo bản năng sờ soạng trong người, muốn tìm xem có thể tìm được thứ gì để ăn hay không

“Người muốn làm gì?” Viên Li kinh ngạc hỏi

Phó Lệnh Nguyệt ngừng tay, ngượng ngùng nói “ta thấy những người này thật đáng thương”

“Đáng thương?” Viên Li phản bác “thì đã sao? một đám lưu dân này cũng không phải là toàn bộ thiên hạ, Phó đại nhân đi ra từ Triệu gia đại viện lại muốn làm việc thiện sao?”

Chẳng lẽ vì không uống thuốc nên nàng ngày càng mềm lòng?Phó Lệnh Nguyệt cũng thấy hành động vừa rồi của mình không bình thường

“Để dân chúng đói khát trôi dạt khắp nơi, quan phủ thật là tài giỏi” nàng vẫn không phục mà cãi lại

“Đây đều là đám điêu dân” Viên Li lạnh lùng nói “bọn họ lười biếng, có tay chân lại không muốn làm việc,

cứ muốn đi cướp bóc, đều là gieo gió gặt bão, không trách được ai”

Phó Lệnh Nguyệt ghen hòng, dù Viên Li không đọc nhiều sách nhưng cũng không cần biểu hiện ra mặt thế chứ, lời nói lạnh lùng như thế, nếu truyền ra ngoài sẽ làm mất mặt Tả quân phủ ah. Nàng nhin không được trêu chọc hẳn “sao ngươi một chút tâm tư yêu dân cũng không có vậy? giả vờ một chút cũng không được ah”

“Cần thiết sao?” Viên Li khinh thường trả lời “không phải ngươi đọc nhiều sách sao? nên biết thiên địa bất nhân, lấy vạn vật hi sinh; thánh nhân bất nhân, lấy dân chúng hi sinh. Thiên địa và thánh nhân đều là để mặc dân chúng tự sinh tự diệt, ta sao có thể vượt lên trên thánh nhân chứ”

Người này vậy mà giỏi ngụy biện, nhẹ giọng nói “ngươi không học Luận ngữ, học Lão Trang làm gì?”

“‘Nhân giả yêu dân’ sao?” Viên Li càng khinh thường hơn “ngươi nhân chính, nhân ai, đến lúc cần thiết, có thể trông cậy dân chúng hồi báo được sao? đây đều là vận mệnh của đám dân đen, đối với bọn họ chỉ nên dùng hình phạt”

Phó Lệnh Nguyệt nhin không được cười thành tiếng, ôm quyền nói “công tử thẳng thẳng, thuộc hạ bội phục”

“Ngươi cười ta?” Viên Li nhướng mày “nếu ta đem toàn bộ lương thực cho nạn dân, lại xuất hết quân lương trong thành, tương lai quân phủ có nguy nan, lúc đó nạn dân có thể giúp được gì cho ta? Bọn họ có thể chẵn dao giúp ta lúc nhà ta bị xét sao? hay là đến pháp trường cướp tù? Lúc này ngươi đối tốt với bọn họ, đến lúc ngươi gặp khó khăn, bọn họ có thể làm gì cho ngươi? Chi bằng dùng bạc đó mua một đám lính, dưỡng vài nô tài, ngày sau còn có thể bán mạng cho ngươi”

Phó Lệnh Nguyệt rung động. Nàng nhìn gương mặt lạnh lùng của hắn, đột nhiên trong đầu xẹt qua một bóng người quen thuộc

Triệu Thực. Viên Li lúc này cực kỳ giống Triệu Thực năm đó nhưng lời nói lại đi vào lòng người hơn sự thuyết giáo của Triệu Thực nhiều

“Bội phục!” lần này là nàng thật lòng “công tử, tâm của ngài còn lạnh hơn ta”

54. Quyển 3 - Chương 11: Đến Tả Quân Phủ

Phương đô đốc không ra mặt, thế Phương Quang Tông xuất môn đón khách

Viên Li tinh tế giải thích việc gặp phải bạo dân khiến hạ lễ không tương tất. Phương Quang Tông đầu thềm để ý chút hạ lễ đó, phân phó hạ nhân nhận lấy rồi thân thiết lôi kéo Viên Li đi vào phòng khách

Phó Lệnh Nguyệt ở Trung quân phủ cả một canh giờ cũng không thấy bóng dáng Phương Diệu Tổ, rất thất vọng, tuy nhiên trong trường hợp này, nàng không tiện hỏi thăm hành tung của hắn

Nhị vị thể tử nhân thoại một lúc, sắc trời trở nên âm u như là sắp có mưa. Viên Li không ở lại mà vội vàng cáo từ, Phó Lệnh Nguyệt mang theo một bụng buồn bực theo hắn quay về Trung quân phủ

Khi đến chỗ đã huyết chiến cùng nạn dân, sắc trời càng thêm âm trầm.

Đến phạm vi không chế của kinh đô vệ, Viên Li đột nhiên gọi Phó Lệnh Nguyệt đến bên cạnh. Hắn có việc gấp cần làm, bảo nàng về trước, nói xong mang theo Hải Thanh cùng một đội thị vệ phóng ngựa như bay về phía tây

Phó Lệnh Nguyệt cùng đại đội còn lại an toàn trở về phủ. Hôm nay trời sẽ mưa, nàng cũng không thể đi ra cửa sau nghe người ta nói chuyện phiếm, làm thế nào để giết thời gian đi, đột nhiên trong đầu nàng lóe lên chủ ý, nàng đến kinh thành đã lâu nhưng chưa từng ra ngoài du ngoạn, vừa lúc hôm nay rảnh rỗi, đi đến trà lâu tửu quán nghe chút chuyện phong tình của kinh thành cũng tốt.

Nghĩ tới đây, Phó Lệnh Nguyệt lập tức hưng phấn hẳn, nói với Hải Long một tiếng rồi tự mình ra ngoài giải sầu

Phố Liễu Oanh là nơi phồn hoa nhất kinh thành, còn Hoa Đào phố lại là nơi tập trung thanh lâu tửu quán, phía tây chính là Liễu Oanh hà kéo dài qua kinh thành

Phó Lệnh Nguyệt đi một vòng, đột nhiên bị một bảng hiệu thu hút: Hường Tinh các.

Nàng nhớ tới Hường Tinh các ở thành Kiến Dương, đáy lòng có cảm giác tha hương gặp bạn cố tri. Tuy rằng Hường Tinh các nơi này không bằng ở Kiến Dương thành nhưng uống rượu chủ ý vì tâm tình, vì thế Phó Lệnh Nguyệt vui vẻ đi vào, chọn một chỗ ngồi cạnh cửa sổ trên lầu hai, gọi một bầu Hạc niên cống.

Trời sắp mưa, trong tiệm chỉ có một mình nàng. Phó Lệnh Nguyệt chính là muốn thanh tịnh như vậy, nhấp một ngụm rượu nóng, ngắm cảnh mưa phùn ngoài cửa sổ, thực sự rất thích ý

Đột nhiên bên trong căn phòng cách vách vang lên một giọng nam quen thuộc “tiểu nhị, mang thêm một bầu Hạc niên cống”

Phó Lệnh Nguyệt nuốt chút nữa phun ngụm rượu trong miệng ra ngoài, giọng nói này chính là của người nàng tìm hoài không thấy, nghi hoặc gọi “ Phương Diệu Tổ”

Phương Diệu Tổ cũng giật mình, vèn rèm nhìn về phía Phó Lệnh Nguyệt

“Khách quan dùng thông thả” tiểu nhị mang rượu đến rồi nhanh chóng rời đi

Hiện trường chỉ còn lại hai người im lặng nhìn nhau

Phó Lệnh Nguyệt từng tưởng tượng vô số lần nhưng chưa từng nghĩ bọn họ sẽ gặp lại nhau như thế. Trong cơn mưa chiều thu, trong một tửu lâu ở nơi tha hương, nàng gặp lại Phương Diệu Tổ. Hắn anh dung ngọc quan, không có béo cũng không gầy, vẫn một thân xiêm y trắng không nhiễm hạt bụi, bên hông là ngọc bội điêu khắc hoan mai phúc thọ tề mi. Bộ dáng quen thuộc như thế, gợi lên trong nàng chút tình cảm ngày xưa.

Nàng cảm thấy lòng của mình trở nên nhu hòa, ấm áp, không biết nên làm thế nào, chỉ có thể ngồi im, mỉm cười

“Nếu tiện thì đến cùng uống nào?” Phương Diệu Tổ thành khẩn cười, đưa tay làm tư thế mời

Phó Lệnh Nguyệt cũng có ý này, cũng không giả vờ từ chối, vui vẻ đi đến chỗ hắn

Nội gian của Hướng Tinh lâu tao nhã, lịch sự, có cửa sổ nhìn ra khung cảnh bên ngoài thấy tiểu kiều lưu thủy phía đối diện, thi tình thích ý.

Phương Diệu Tổ cảm khái nói “thật khéo”

Phó Lệnh Nguyệt mỉm cười, cầm thực đơn trên bàn, theo thói quen, nói lời khiêu khích “Phò mã gia sao lại nhàn hạ ở đây độc ẩm?”

“Yếu nhân không nói rõ chỗ yếu” Phương Diệu Tổ cười khổ

Nói vài câu, rất nhanh đã kéo khoảng cách của hai người lại gần hơn. Hai người nhìn nhau, những chuyện cũ, sự xa lạ vì thời gia xa cách, thoáng chốc đã tan biến

“”Mới mấy ngày, sao lại có cảm giác sinh ly. Uống đi” Phương Diệu Tổ cầm bầu rượu, rót cho nàng một chén đầy “ngươi vẫn sợ lạnh?”

“Tốt hơn nhiều” Lệnh Nguyệt nhợt nhạt cười “có điều uống rượu nóng vẫn thoải mái hơn”

Hai người chạm cốc, uống một hơi cạn sạch

Rượu nóng xâm nhập tạng phủ, tâm tình của Phó Lệnh Nguyệt cũng dâng trào, tự tay rót rượu cho hai người “ta có nghe nói qua chuyện của ngươi”

“Ta cũng nghe nói rất nhiều chuyện về ngươi” Phương Diệu Tổ mỉm cười nhìn nàng

Tay của Phó Lệnh Nguyệt dừng lại “ta?” nàng có chút khó tin “Nhị công tử muốn chọc ta vui vẻ?”

Phương Diệu Tổ cầm lấy chén rượu, khước miệng cong lên “thật, nhưng chuyện ở hồ Thái Huyền, ta không tin đâu”

Phó Lệnh Nguyệt lạnh mặt, giống như có thể đoán được ngụ ý trong lời nói của hắn “ngài nghe nói gì, có thể nói cho ta biết không?”

“Ta nghe nói...” thanh âm của Phương Diệu Tổ vẫn ôn nhuận trầm thấp như trước “ngươi là công chúa Tiền Lương, là Thần nữ”

Phó Lệnh Nguyệt ngây người, không biết nên bày ra biểu tình gì

“Ta không tin” Phương Diệu Tổ thích ý nở nụ cười ‘vừa lúc hôm nay gặp được ngươi, cũng muốn hỏi tin đó là thật sao?’

“Nhị công tử, ngài đúng là không xem Lệnh Nguyệt là người ngoài” nàng thật tâm cảm kích sự ngay thẳng của hắn, nàng vốn hỏi chút chuyện của hắn lại bị hắn hỏi ngược lại

Phương Diệu Tổ gật đầu “ta thích tính tình của ngươi, cần gì phải câu nệ”

Phó Lệnh Nguyệt cầm chén rượu lên, nhấp một ngụm. Thần nữ...nàng tinh tế thưởng thức hương rượu thuần hậu nơi đầu lưỡi, cười khổ nói “nếu ta nói là ta không biết thì sao?”

“Thì ra là thế, chín người cũng không biết” Phương Diệu Tổ ôn nhuận cười “một thân thể phiêu linh, tâm địa thấp phần lãnh đạm...ngươi từng lớn lên bên cạnh Triệu Thực, nếu thực sự là thần nữ, hắn sao có thể để ngươi chịu khổ”hắn cúi đầu, nhớ rõ nàng từng nghĩ ra câu thơ trên mộ bia

Phó Lệnh Nguyệt run lên, Triệu Thực liệu có bảo hộ nàng không?

“Thần nữ, rốt cuộc là chuyện thế nào?” nàng thẳng thắn hỏi

Những lời này nàng không hỏi Viên Li, càng không thể hỏi được gì từ Lý Thành Khí, chỉ có thể cõi lòng đây chờ mong nhìn Phương Diệu Tổ. Trong tiềm thức của nàng luôn cho rằng hắn nhất định sẽ nói thật với nàng

“Kiền giáo thần linh” Phương Diệu Tổ quả nhiên không phụ sự mong đợi của nàng ‘truyền thuyết nói rằng nếu cùng thần nữ giao hoan sẽ có thiên hàng thụ tướng, giống như cây khô hồi xuân, trăm chim hướng phượng’

Thiên hàng thủy tướng? nếu nàng là thần nữ thì lúc giao hoan phải rất khác thường, núi long đất lở chứ. Phương Diệu Tổ nói đúng, nàng sao có thể là thần nữ. Một chút cũng không thích hợp

“Vậy sao lại đồn là ta?” nàng xót xa nở nụ cười

Những gì Lý Thành Khí nói với Triệu Thực đều muốn đem nàng ẩn vào vị trí thần nữ

“Nghe nhầm đồn bậy, chỉ hươu bảo ngựa” Nàng tự đáy lòng cảm khái “Chỉ mong người trong thiên hạ, đều có thể thông minh như ngươi”

“Đúng rồi” Nàng đột nhiên nhớ tới một sự kiện “thần nữ có thể chết, bị bệnh, trúng độc hay bị người khổng chế không?”

“Sẽ không” Phương Diệu Tổ có chút buồn cười “đó là thần của Kiền giáo, không phải người thường, trừ bỏ thần có thể hàng phục thì người thường là bất lực”

“Thật sự? Người dám cam đoan?” Lệnh Nguyệt như nhìn thấy ánh sáng cuối đường hầm

“Ngươi đi hỏi người Kiền giáo, bọn họ đều sẽ nói như vậy” Phương Diệu Tổ khẳng định “Thần nữ chuyển thế, thiên mệnh sở quy, không thể dùng năng lực của con người chống lại”

Trong lòng Phó Lệnh Nguyệt lại buông xuống một tảng đá lớn. Nàng mất trí nhờ, ngày ngày uống thuốc độc, chỉ có thể sống thêm mười năm, chắc chắn không phải là thần nữ rồi

Nàng sáng khoái nở nụ cười, mọi việc đã sáng tỏ, không còn gì không vui nữa

“Huynh đệ các ngươi cũng không phúc hậu” nàng hoàn toàn thả lỏng ‘lúc trước sợ ta bám lấy ngươi, không chọn ta thì thôi, sao còn đẩy ta tới Tả quân phủ? ngươi thực sự nhẫn tâm như vậy’

Phương Diệu Tổ có chút run sợ, nghiêm túc nói “không có. Ta và đại ca có ý đó nhưng ta dám thề, ta không cố ý đẩy ngươi tới Tả quân phủ, chuyện thay đổi đột ngột, đại ca chưa từng nói với ai đừng nói là liên thủ thông đồng kết quả”

Phó Lệnh Nguyệt thấy hân biểu tình nghiêm túc, lời lẽ chính nghĩa, cảm thấy hân không giống như nói dối

Lúc trước Triệu Thực đã nói “Sao ngươi không nghĩ tới, ngươi là ám vệ triều đình phái tới giám thị hân, hai người các ngươi rõ ràng có khoảng cách, hân cần gì phải chọn ngươi?”

Chẳng lẽ là vì Băng kinh nha? Lúc trước nàng cũng nghĩ tới điều này. Nàng bí mật đến Thành đảo, phá mê hồn vông, có được Băng kinh nha, lại thâm nhập vào Bạch Vân biệt viện, tình cờ gặp Viên Li ở đó, bị

hắn nhận ra Bằng kinh nha, lại trùng hợp giúp hắn giải trừ hôn ước với Vân Mộng công chúa. Sau đó nàng quay về Triệu gia đại viện, biết chuyện ngũ gia chọn ám vệ, lại dò thám được tin tức từ chỗ Bằng Doanh Doanh nên thiết kế cơ hội gặp gỡ Phương Diệu Tổ. Thế nhưng Phương Diệu Tổ lại trở thành phò mã của Vân Mộng công chúa. Hắn đã động tình với nàng nhưng đêm hôm đó, lý trí của hắn đã chiến thắng, cho nên hắn từ bỏ nàng.

Vậy sao Viên Li lại chọn trúng nàng? Chỉ có thể là Bằng kinh nha. Nhưng từ lúc nàng đến Tả quân phủ, đã từng dùng tới Bằng kinh nha mấy lần mà Viên Li chưa từng hỏi tới dù chỉ một câu. Vì sao?

Quái dị a, thực quái dị.

Lần đầu tiên Phó Lệnh Nguyệt nghi ngờ Viên Li

Không ai lên tiếng, không khí trong phòng trở nên tẻ nhạt

“Nói những chuyện không vui đó làm gì?” cuối cùng Phương Diệu Tổ đánh vỡ trầm mặc trước

“Vậy người nói về mình đi” Phó Lệnh Nguyệt liền chuyển đề tài

“Chuyện của ta, không có gì để nói” Phương Diệu Tổ lại nhấp một ngụm rượu “người cũng đã biết rồi, mọi việc không thông thuận, không nói thì hơn”

Phó Lệnh Nguyệt nhẹ giọng an ủi “nghĩ thoáng một chút, Tái ông mất ngựa có khi là phúc”

“Tạ cát ngôn của người” Phương Diệu Tổ cười nhẹ “đời sống vô thường, tận hưởng lạc thú trước mắt vẫn hơn”

Phó Lệnh Nguyệt bị hắn trêu chọc, nở nụ cười, đứng dậy lấy thêm cho hắn bầu rượu “đừng giả bộ, người sao có thể là người tiêu sái làm càn chứ”

“Người giễu cợt ta...” Phương Diệu Tổ cười khổ “xem ra, ta cũng nên tiêu sái làm càn một lần cho người đại khai nhãn giới”

“Sẽ không” Lệnh Nguyệt tự rót tự uống. Rượu ấm áp, hòa thuận vui vẻ, vô cùng thích ý. Không phải người như vậy, vĩnh viễn cũng sẽ không phải

Ngoài cửa sổ sắc trời tối dần, mưa phùn bay bay, có chút cảm giác buồn buồn

“Ta thật hi vọng hiện giờ đang ở Bắc Cương, ngắm tuyết ngoài cửa sổ. Giống như người nói, cái gì cũng không làm, chỉ uống rượu mạnh mà thôi” nàng cúi đầu, cảm khái nói

“Lúc này cũng rất tốt” Phương Diệu Tổ đưa mắt nhìn về nơi xa “rượu Hoa điều nồng đậm, lại dùng nước tuyết hoa mai nấu...”

Phó Lệnh Nguyệt vui vẻ, tự nhiên nói tiếp “vừa mở nắp, hương khí tràn ra có thể làm ướt mi. Ngon”

Hai người ăn ý nhìn nhau cười.

“Cảm giác này, giống như khi ở Kiến Dương” Phương Diệu Tổ thì thào

Phó Lệnh Nguyệt buồn bã, cầm chén rượu lên, nhấp một ngụm

Tay của hắn, chậm rãi đặt lên, nhẹ nhàng xoa tay nàng

Nàng giương mắt nhìn hắn, cảm thấy đôi mắt hắc bạch phân minh của hắn rung động lòng người, lòng của nàng đột nhiên chao đảo

“Tháng sau ngươi sẽ xuất phát, bắt đầu kiếp sống đao binh’ nàng bất động thanh sắc rút tay lại, nhanh chóng đổi đề tài ‘hảo hảo chuẩn bị một chút, dù sao ngươi cũng chưa từng lãnh binh”

“Chỉ là dân chúng cùng đường” Phương Diệu Tổ không ép nàng “ta tính mang nhiều lương thực, coi như là chiêu an, có lẽ có hiệu quả”

“Nhưng đã sắp vào đông” Phó Lệnh Nguyệt có chút lo lắng “mùa hạ có sâu bệnh, thu đông không thu hoạch được gì, một chút lương thực, sợ là trị được ngọn không trị được gốc. Nếu dân đói lòng tham không đáy, sợ rằng không đủ”

“Chỉ cần có, đa phần dân số sẽ không muốn phản” Phương Diệu Tổ trầm ổn nói “ngươi cho hắn một đường sống, ai lại muốn làm loạn thần tặc tử?”

“Ngươi đúng là cần chính yêu dân” Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nghĩ tới lý luận của Viên Li “người này bộ dáng dụ dỗ, thích hợp mang binh” nàng đột nhiên im miệng. Thực ra nàng muốn nói thích hợp các ngươi ở thời loạn thế chia cắt tranh đoạt

“Nhân nghĩa có khi nào mất hiệu quả?” Phương Diệu Tổ lắc đầu cười

Mưa đã tạnh, gió thổi mát mẻ, không khí bên ngoài rất tốt

“Ngươi không nôn nóng về sao?” hắn ôn nhu hỏi

“Công tử có việc ra ngoài, không rảnh để quản ta” thật ra nàng không muốn trở về

“Vậy chúng ta đến tiểu đình ở nội viện đi dạo đi” Phương Diệu Tổ mỉm cười, đứng lên

Dọc đường đi, không gặp một bóng người

Hít thở khí trời trong lành, tâm tình của Phó Lệnh Nguyệt cũng thoải mái hơn ‘người đã nói, mùa đông sẽ mang ta đến Bắc Cương ngắm tuyết’

“Năm nay sợ là không được” Phương Diệu Tổ cảm khái

“Đại sự làm trọng.” Lệnh Nguyệt thay hần giải thích ‘ta chỉ nói chơi’

“Không phải nói chơi” hần giống như linh quang chợt lóe, dừng bước, khoe miệng cong lên giảo hoạt “ta mang ngươi đi ngắm tuyết trước, sau này lại đến Bắc Cương sau”. Hần nắm tay nàng, nhẹ nhàng đi về phía trước

Lúc này sao có thể có tuyết?

Nàng chần chờ đi theo hần. Hai hàng cây dọc đường lại như hai cánh tay người, một chọi một, đều là cổ thụ hai người ôm mới hết, làm cho con đường tràn ngập màu xanh. Hần nắm tay nàng đứng giữa lối đi.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên trời, thấy loang lổ ánh sáng

“Nhìn đi” hần vươn tay, đón lấy ánh trăng

Ánh sáng lung linh như ảo ảnh, như tuyết đọng, trong suốt, đẹp không giống nhân gian

Lòng của nàng đột nhiên hoảng hốt, cũng học bộ dáng của hần, chậm rãi giang tay

“Thật xin lỗi” hần ôm lấy tay nàng, nhẹ nhàng nỉ non

Một câu này làm cho đáy lòng nàng hoang mang. Nàng hiểu được ý của hần, cũng khung cảnh này, tình thế lại đã khác xa, trong lòng chỉ còn lại cảm khái “không có gì phải xin lỗi” nàng đã hiểu cũng đã tha thứ cho hần “nếu ta là người, lúc đó cũng sẽ làm như vậy, không có lỗi gì cả”

Hần không tiếng động ôm lấy nàng.

Nàng rơi vào vòng ôm quen thuộc, nghe hơi thở quen thuộc, tim đập thật nhanh

“Người sống trên đời có rất nhiều lời không thể nói, nhiều chuyện không thể làm” hấn thì thào

Nàng hoàn toàn hiểu được “ta cũng không có gì để nói. Uống rượu vào không thể nói, cũng không thể làm, chỉ có thể tự mình tiêu hóa, tự mình gánh vác”

Hấn mỉm cười “chúng ta ở đây cũng không cần nói, cùng nhau bỏ tắng đá buồn bực đi, trăm năm sau hóa thành tro bụi, nhẹ nhàng thổi một cái liền bay đi hết”

Phó Lệnh Nguyệt nhắm mắt lại, có cảm giác đây là sự ăn ý giữa Bá Nha và Tử Kỳ...

“Nếu mọi việc thuận lợi, đợi khi có công danh, ta sẽ hướng Đông cung đòi người” hấn nhẹ nhàng nói

“Được” nàng thoải mái cười đáp

“Chờ ta trở lại, ta tuyệt không lại cô phụ người.....” Hấn ôn nhu vuốt ve mái tóc của nàng.

Lúc này Phó Lệnh Nguyệt mới có phản ứng. Vừa rồi nàng đã đáp ứng hấn sao?

Nàng đột nhiên đứng thẳng người, nghĩ tính nghiêm trọng của tình thế. Trời ạ, vậy còn Viên Li? Nàng thích hấn, dù không phải là thương nhưng nàng chưa từng nghĩ sẽ rời khỏi hấn. Hơn nữa con ma ốm đó sẽ thả nàng đi sao?

Nàng có chút hối hận, nàng muốn thu hồi câu nói vừa rồi

“Cẩn thận Viên Li” Phương Diệu Tổ đột nhiên thốt lên ‘tin tức người là Thần nữ được truyền ra từ Tả quân phủ”

Phó Lệnh Nguyệt ngậy người

“Trước khi ta bình định loạn phỉ, đừng để bị cuốn vào quá sâu” ánh mắt của Phương Diệu Tổ rất trầm tĩnh, thân thiết “đừng dễ tin người khác, đừng dễ vì vài lời ân cần mà bị lợi dụng”

Lời nói của nam nhân này uất thiếp mà thư thái. Cảm giác này khiến nàng nhớ tới chương trình huấn luyện biến thái của Đại Phong ở Mật Hồn điện

“Vì sao?” Đầu nàng giống như bị nước lạnh hắt trúng, bình tĩnh nhìn hấn hỏi “vậy sao người đối tốt với ta? Là thích ta sao? ta sao có thể xác định người thật lòng mà không phải lợi dụng ta chứ?”

Phương Diêu Tổ bất đắc dĩ cười khổ “từ lúc ngươi vẫn còn là ám nhân của Triệu gia, đã thích ngươi. Ngươi không biết sao?”

Đầu của Phó Lệnh Nguyệt nhất thời on gong, nàng không không chế được suy nghĩ lại nhớ về chuyện cũ của bọn họ. Khi đó mọi việc không có bắt đầu, không có manh mối. Hắn đối với nàng không chút lợi dụng mà nụ cười của nàng cũng tự nhiên nhất, không hề có gánh nặng.

Hắn nắm tay nàng, nhiệt độ cơ thể của hắn chậm rãi truyền sang người nàng. Đây là nam nhân đã từng cùng nàng thân mật khăng khít, suýt chút nữa là đã cùng ân ái. Đây là nam nhân lần đầu nàng động tình, trần truồng ở trước mặt hắn

Cảm tình của hắn đối với nàng vẫn hồn nhiên như thế

“Phó Lệnh Nguyệt!” tiếng nam nhân quát khê từ bên kia đình truyền sang

Phó Lệnh Nguyệt lập tức rút tay lại

Một người đang đứng phía bên kia, tiếp theo là một đám người khác đuổi tới

Viên Li

55. Quyển 3 - Chương 12

Trở về Tả quân phủ, Phó Lệnh Nguyệt đi thẳng về phòng của mình

Viên Li sắc mặt âm trầm, dọc đường đi không nói một lời

Hải Long lén nói cho Lệnh Nguyệt biết, công tử trở về, biết nàng đến phố Liễu Oanh đi dạo liền thay đổi sắc mặt, quay ngựa, vào thành tìm kiếm. Cũng may hôm nay trời mưa, không ai có tâm đi uống rượu ngắm trăng nên bọn họ tìm kiếm một lát, rất nhanh đã phát hiện ra Hướng Tinh các

Phó Lệnh Nguyệt nhắm mắt lại, khuôn mặt của Viên Li lúc đó hiện ra trong đầu. Nàng giống như bị phu quân bắt gian, quần bách vô cùng

Lúc này bốn phía an tĩnh, tâm trí của nàng cũng đột nhiên sáng tỏ hơn. Nàng đột nhiên nghĩ tới một chuyện: Viên Li chạy đi đâu? Trong tình hình hiện tại lại đột ngột bỏ đi là sao?

Nàng bắt đầu hoài nghi Viên Li. Chút hoài nghi này lại như cỏ dại sau mưa, một khi đã có liền sinh cơ

bừng bùng, lan tràn không ngừng

Hải Long nói hắn mang theo đội ngũ đi tìm nàng, có nghĩa là bọn họ chưa hề thay đổi ý phục. Nghĩ tới đây, Phó Lệnh Nguyệt vừa ngồi xuống ghế đã đứng bật dậy. Nàng đột nhiên có một dự cảm vô cùng mãnh liệt nhưng nàng cần chứng thực, nàng cần cái gì đó để chứng minh sự thật

Phó Lệnh Nguyệt dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi cửa. Phải nhanh, chậm sẽ không nhìn thấy. Băng qua cửa thủy hoa, vừa lúc nhìn thấy thân ảnh của Viên Li và Hải Long khuất sau rèm cửa ngăn cách phòng ngủ

“Công tử” nàng vừa hô to vừa chạy nhanh qua

Hải Thanh kinh ngạc quay đầu, vén rèm cho nàng đi vào

“Chuyện gì?” Viên Li ở gian trong lạnh lùng lên tiếng, ánh mắt của hắn đông cứng, sắc mặt lạnh như băng

Phó Lệnh Nguyệt thở hào hển, liếc mắt nhìn Hải Thanh

Hải Thanh cũng không phải kẻ ngốc, tìm một cái cớ, tự giác lui xuống

Ánh mắt lưu chuyển, Phó Lệnh Nguyệt rất dễ dàng quan sát và đánh giá xiêm y của Viên Li cùng Hải Thanh.

Xiêm y của Viên Li rất đặc biệt nhưng phải cố ý quan sát và phân tích mới có thể phát hiện ra. Xiêm y của mọi người đều ướt, của hắn cũng vậy nhưng hắn không giống mọi người dùng nhiệt độ thân thể chậm rãi hong khô. Xiêm y của hắn mềm mại, linh hoạt, không chút khô cứng vì được hong khô sau cơn mưa. Dưới ánh nến có thể nhìn thấy chất liệu vải thượng đẳng, mềm mịn nhẵn nhụi, không nhiễm một hạt bụi, đừng nói vết máu hay bùn đất

Có nghĩa là hắn đã thay quần áo?

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy dự cảm ngày càng đúng, chỉ còn kém một chút nữa thôi

“Ta nghe được một tin’ nàng nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Viên Li

Viên Li nhú mày nhìn nàng

Phó Lệnh Nguyệt im lặng đến gần hắn, kề sát tai hắn thì thầm “có người dùng danh nghĩa của Tả quân phủ tung tin Thân nữ ra ngoài”

Quả nhiên trên người Viên Li không có mùi chua và mùi bùn đất, nàng còn ngửi được mùi mộc hương thảo nhiên. Có người đã xông hương cho xiêm y của hần. Đây chính là cách nhà giàu mới làm, khi hong khô xiêm y sẽ xông hương, tạo nên mùi hương đặc thù

Viên Li đã tới một nơi mà hần có thể thoải mái thay đổi xiêm y

Phó Lệnh Nguyệt nói xong, chậm rãi đứng thẳng người

Viên Li nhướng mi, khinh thường hỏi ‘Phương Diệu Tổ nói?’

Phó Lệnh Nguyệt thẳng thắn gật đầu “hần đến gần ta, còn cố ý tiết lộ tin tức đó với ta. Ta không tin nhưng đột nhiên lại muốn nói với công tử ngài, nếu thực sự có người mạo danh Tả quân phủ đưa tin lung tung cũng nên sớm có phòng bị”

Viên Li nhìn nàng thật sâu, sắc mặt âm tình bất định, nhìn thẳng vào nàng “Người và Phương gia lão Nhị khi nào thì thân quen như vậy?”

“Lúc ở Kiến Dương, ta từng nhận nhiệm vụ bảo vệ hần, chuyện này ngài cũng biết mà” nàng mặt không đổi sắc đáp

Viên Li nhìn nàng chằm chằm, không nói gì

Nàng cũng nhìn thẳng vào hần, phát hiện trong mắt hần chứa đựng vẻ không tự nhiên

Hồi lâu, Viên Li mới lên tiếng “chuyện trước kia của người, ta mặc kệ nhưng người ở Tả quân phủ một ngày sẽ không thể giống như hôm nay được, không có sự cho phép của ta, không được một mình ra ngoài hành động, nhất là trộn lẫn một chỗ với Quang Tông, Diệu Tổ”

Phó Lệnh Nguyệt ngây người. Nàng đã an toàn trở lại, cũng đã tỏ thái độ, Viên Li còn tức giận như vậy, chẳng lẽ hần ghen tỵ?

“Ta không có trộn lẫn” nàng vô lực cãi lại

“Người đừng cho rằng ta không thấy” sắc mặt Viên Li tái mét “ngắm trăng? Còn nắm tay nhau đứng dưới tàng cây. Phương Diệu Tổ làm người quanh co lòng vòng, người đừng để bị hần lừa còn giúp hần đếm tiền”

“Vậy người sẽ không gạt ta?” nàng nghiêm mặt, nhìn thẳng vào mắt hần

“Ta lừa người khi nào?” hần đúng lý hợp tình chất vấn “người nói xem, những gì ta đáp ứng người, có cái nào không làm được không?hiện bên cạnh ta một nha hoàn cũng không có, người còn muốn ta thế nào

nữa? ai có thể làm được như ta? Phương Diệu Tổ có thể sao?”

Phó Lệnh Nguyệt ghen hòng, bao nhiêu lời chất vấn đều không nói ra được. Nàng đột nhiên nhớ tới Viên Li đã từng nói “người không gốc, nam tử trong thiên hạ chỉ có ta mới có thể đối với người như thế”

Đúng vậy. Chỉ có Viên Li trướng thối này mới có thể đối đãi với nàng như thế. Nếu theo Phương Diệu Tổ, hẳn tuyệt đối sẽ không giải tán tất cả nữ quyến trong nhà để bày tỏ sự trung thành. Nàng cũng không phải là Vân Mộng công chúa. Nghĩ tới Liễu Dung tự xưng muội muội, nàng lại nổi hết da gà, nàng thực sự không chịu nổi cảnh tỷ tỷ, muội muội reo hò.

Quên đi, Phương Diệu Tổ là không thể. Nàng không trêu chọc nổi. Trước kia đã bỏ lỡ cũng là do duyên phận không đến

Phó Lệnh Nguyệt buông lỏng tâm tư, cúi thấp đầu “ta cũng không lừa người. Người lúc trước còn có Liễu Dung ah” nàng và Phương Diệu Tổ cũng không làm gì, chỉ có nắm tay thôi. Nàng cũng chỉ có một nam nhân là Viên Li hẳn

“Người...” Viên Li tức giận “người...người còn muốn cho công bằng, cho nên mới đi trêu chọc Phương Diệu Tổ?”

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy mặt nóng như thiêu, ý nghĩ âm u trong lòng đã bị người ta vạch trần. Nàng làm nam nhân ba năm, suy nghĩ cũng như nam nhân nên đã quên mình là nữ nhân. Thế giới này chỉ có nam nhân mới có thể ba vợ bốn nàng hầu, mà nàng là nữ nhân, không thể cùng lúc gả cho hai nam nhân.

“Tốt, vậy ta mặc kệ đại sự của người, người cũng không cần quản chuyện của ta” nàng nổi tính ương bướng ‘trừ lần đó ra, nếu người toàn tâm toàn ý đối đãi với ta, ta cũng sẽ như vậy với người” nàng không quen thấy thứ của mình bị người ta chia sẻ

Viên Li ngẩn người, sau đó sáng khoái gật đầu “được. Không liên quan tới đại sự, ta sẽ một lòng với người. Nhưng cũng hi vọng người đừng ra ngoài gây thị phi cho ta”

“Người dám thề?” Phó Lệnh Nguyệt tiếp tục vò vĩnh

“Người dám, ta liền dám.” Viên Li không chút thoái nhượng.

Phó Lệnh Nguyệt lập tức thề “nếu nói dối, thiên lôi đánh xuống, cả nhà đều chết”

Viên Li không chút khách khí “có thể đổi cách khác không? nghe không có ý nghĩa lắm”

Phó Lệnh Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn hắn, găm nhẹ ‘vậy luyện công tẩu hỏa nhập ma, tự đoạn gân mạch”

“Tốt. Rất độc, rất lợi hại...” Viên Li khâm phục gật đầu, sau đó nghiêm túc nói lời thề, cuối cùng nghiêm mặt tổng kết “đã thề rồi, lần sau nếu để ta phát hiện người lại cùng nam nhân khác vụng trộm hẹn hò đừng trách ta dùng gia pháp xử trí người”

“Người cũng nên cẩn thận” Phó Lệnh Nguyệt hung ác nói “nếu để ta phát hiện người ra ngoài lảng nhãng, ta không giết được người thì sẽ giết nữ nhân kia trước”

“Vậy không cần làm phiền người động thủ, ta sẽ tự mình đưa mình đi gặp Diêm Vương” Viên Li thở dài

Phó Lệnh Nguyệt liếc hắt một cái, hờn giận cũng tiêu tan phân nửa

“Đúng rồi, người thích ta sao?” nàng cau mày hỏi “vì sao?” đây là nghi hoặc lớn nhất trong lòng nàng

“Nói được thì tốt rồi” Viên Li cười khổ

“Là vì không có ta, người sẽ không thể sống tốt?” nàng tìm có thay hắt

Viên Li nghiêm túc lắc đầu “không phải, khi không có người, ta vẫn qua được, mỗi ngày có thể ngủ sớm, cũng không bị bệnh đau thất lũng”

“Chán ghét” Nàng rốt cục nhận không được!

“Nhưng có người, cuộc sống tốt hơn hẳn, cho nên tuyệt không thể để chạy mất” hắt xấu xa kéo nàng vào lòng

Ở trong ngực hẳn, Phó Lệnh Nguyệt lại cảm giác rất an toàn, thoải mái và an tâm. Lắng nghe nhịp tim của hẳn, nàng muốn cuộn mình lại, muốn ngủ. Rất thích như vậy, cũng hi vọng vĩnh viễn có thể nghỉ ngơi trong vòng ôm ấm áp như thế.

Lòng của nàng, trong lúc này vô cùng hưởng thụ, thích ý và lưu luyến. Trước giờ nàng chưa từng mê luyến như thế. Là lâu ngày sinh tình sao? chẳng lẽ trong tiềm thức của nàng đã quen với sự tồn tại của nam nhân này?

Nàng nhắm mắt thì thầm “trừ bỏ đại sự, người một lòng đối với ta là được. Ta là ám vệ, thời điểm như thế này, ta sẽ hiểu được tự bảo vệ mình”

Viên Li hồi lâu mới buông tay, chậm rãi đặt lên mái tóc mình

Nàng cũng không so đo cao thấp giữa mình và đại sự ở trong lòng nam nhân. Nàng từng làm nam nhân, biết nam nhân muốn là thiên hạ, nữ nhân chẳng qua chỉ là hoa thêu trên gấm. Quan trọng nhất là nàng có

lòng tin với bản thân, nàng tin rằng nàng chỉ quyến luyến vòng ôm ấm áp chứ không có yêu nam nhân đối trá này. Vậy thì theo nhu cầu thôi, hắn đối tốt với nàng, nàng cũng sẽ đối tốt với hắn, nếu không, nàng sẽ một đao đoạn tuyệt.

Gió thu se lạnh, hai người tạm quên đi suy nghĩ trong lòng, ôm nhau cùng sưởi ấm cho nhau

Hôm sau, Phó Lệnh Nguyệt bắt động thanh sắc đi đến giếng nước ở hậu viện. Xiêm y thị vệ thay ra hôm qua đều bị gã sai vặt ôm đến đây, chờ trời sáng sẽ có người đến giặt.

Đám người Viên Li mang đi, lúc quay về thiếu bốn người mà khi chiến đấu với lưu dân cũng không có thương tổn, cho nên bốn người kia bị phái đi làm việc

Viên Li muốn làm gì? Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên cảm thấy bọn họ đi đến chỗ Liễu Dung. Nàng đã từng thử qua nhưng trong phủ không ai biết Liễu Dung chạy đi đâu.

Với tính tình của Viên Li, sẽ không yên lòng để Liễu Dung đi khi có nạn dân khắp nơi. Nhìn tình hình hiện tại là biết,

Phó Lệnh Nguyệt lại tự an ủi mình: hắn thể chất đặc thù, nữ nhân khác đối với hắn cũng vô dụng.

Phó Lệnh Nguyệt vui vẻ quay trở lại tiền viện, chợt nghĩ tới nàng ở ngoài sáng làm mặt tím, đến Tả quân phủ cũng đã lâu nhưng ám vệ mai phục trong phủ vẫn chưa từng liên lạc với nàng. Ám vệ này là ai? Người này một ngày chưa xuất hiện, nàng luôn cảm thấy có một đôi mắt vẫn theo dõi nàng ở phía sau, âm trầm, lạnh buốt. Cảm giác này rất không thoải mái. Hơn nữa từ lúc nàng từ kinh thành đến đây, thượng cấp của nàng vẫn chưa triệu tập nàng hay cả đội. Nàng cảm giác mình giống như một con diều không nhìn thấy sợi dây bên dưới cũng không biết khi nào sợi dây sẽ bị cắt đứt, không biết người chi phối sợi dây đó là ai...

56. Quyển 3 - Chương 13

Tiết thu qua đi, trên tường viện của Tả quân liền xuất hiện ký hiệu quen thuộc, triệu tập ám vệ vào giờ Hợi, tập hợp tại Tài Thần điện

Lúc mới nhìn thấy ký hiệu này, Phó Lệnh Nguyệt ngây người, đúng là nghĩ cái gì, cái đó liền đến. Nàng vừa nghĩ tới, tổ chức đã tìm tới cửa, xem ra những ngày thanh nhàn của nàng ở kinh thành đã chấm dứt

Đây cũng là lần đầu tiên tân ám vệ hội hợp ở kinh thành, cho nên Phó Lệnh Nguyệt, Dương Uyển Hề và Bàn Doanh Doanh đều đến rất sớm nhưng ba người cũng không nói với nhau nhiều, trải qua nhiều chuyện, bọn họ đã không còn thân thiết như trước.

Đến giờ Hợi, người truyền triệu các nàng rót cuộc cùng xuất hiện, cũng chính là người mà các nàng quen

thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa: Triệu Thực. Tất cả mọi người đều ngây ngẩn, nhất là Phó Lệnh Nguyệt

“Sắp tới bốn tọa sẽ tiếp nhận công việc của ám vệ kinh thành, trước mắt ba người các ngươi sẽ do bốn tọa điều phối” Triệu Thực vẫn như cũ, không nhiều lời vô nghĩa mà đi thẳng vào vấn đề

Phó Lệnh Nguyệt đầu óc ong ong, cổ ép mình nghe xong phân phó của Triệu Thực, hung hăng bấm ngón tay thật đau mới có thể tiếp nhận sự thật. Triệu Thực lại trở thành lãnh đạo trực tiếp của nàng, mà nàng đã từng đắc tội hắn, còn là lấy oán trả ơn

Phát biểu xong, Triệu Thực bảo một mình Phó Lệnh Nguyệt ở lại, cao thấp đánh giá nàng hồi lâu nhưng không lên tiếng

Phó Lệnh Nguyệt không chịu nổi sự tra tấn trầm mặc này, lên tiếng trước “cảm ơn Nhị gia. Ta biết lần đó là ngài cố ý thả ta đi. Ta thiếu ngài nhiều lắm, một đao kia, chỉ có thể sau này...”

“Phúc họa tùy duyên, ân cừ khó lường” thanh âm của Triệu Thực vẫn không có chút cảm xúc nào “Tiểu Nguyệt người ra ngoài lâu như vậy lại không có thông suốt như ngày xưa, bản lĩnh không tiến bộ, lo trước sợ sau”

Phó Lệnh Nguyệt nghe hắn vẫn gọi nàng là Tiểu Nguyệt như trước, vô cùng vui vẻ. Xem ra hắn đã lượng giải cho nàng. Cũng phải, Triệu Thực là người nào chứ, có khi nào để trong lòng những chuyện nhỏ như thế.

“Ta bảo ngươi ở lại là vì có việc muốn giao cho ngươi làm” Triệu Thực lãnh đạm nói

“Dạ, Triệu chủ” Phó Lệnh Nguyệt lập tức chấp tay, chăm chú đợi lệnh

“Trung quân phủ muốn mượn người chỗ ta” Triệu Thực vừa mở miệng đã đâm vào chỗ đau của nàng “bọn họ nghe nói người ở Kiến Dương từng giúp Tả quân phủ đối kháng với Kiên giáo, cho nên muốn mượn người đi theo đội quân chinh phạt”. Hắn cũng đi thẳng vào vấn đề “ngươi cũng có thể nhân cơ hội này mà tiếp cận Phương Diệu Tổ, thu phục hắn. Phải xem bản lĩnh của ngươi thế nào, có thể khiến hắn để ngươi lợi dụng hay không”

“Ta sẽ rời khỏi Tả quân phủ?” Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc

Triệu Thực lắc đầu “không, lần này cho ngươi đi theo đại quân, hắn sẽ không lâu lắm. Ta thấy việc này cũng có lợi cho ngươi”

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy không vui nàng đối với Phương Diệu Tổ vẫn chưa dứt tình, nếu còn gặp nhau thường xuyên, nàng sợ mình sẽ động tâm rồi lại xảy ra nhiều chuyện. Nhưng dù không tình nguyện, ám vệ vẫn phục tùng mệnh lệnh. Nàng chậm rãi lấy lệnh bài của ám vệ ra, đã thấy Triệu Thực cầm một cái giống

nữ vậy, phía sau có khắc nhiệm vụ

“Ai ra nhiệm vụ cho ta?” nàng đột nhiên cảm thấy chuyện này không thích hợp “Thái tử điện hạ? Hiền phi? Không phải là Hoàng thượng chứ?”

“Không nên hỏi thì đừng hỏi, không nên nói thì đừng nói” Triệu Thực mặt không hề đổi sắc ‘ta cảm thấy chuyện này đối với ngươi rất tốt, ngươi làm theo là được’

“Ta không đi” lá gan của Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên lớn hẳn ‘nếu ngài không chịu nói rõ, vậy sẽ không phải là mệnh lệnh của Hoàng thượng và Thái tử. Là ám vệ của Hoàng thượng, ta có quyền cự tuyệt’

Thái độ của Triệu Thực lại rất phối hợp ‘vì sao? cho ta biết lý do đi’

“Ta đã đáp ứng sẽ toàn tâm toàn ý với một người, ta không đi” nàng cũng không muốn lừa hắn, liền nói thật

“Viên Li?” Triệu Thực cười mỉa “toàn tâm toàn ý với hắn? haha, xem ra tâm huyết trước kia của ta đều đã uống phí. Không uống thuốc, ngươi tiến bộ thật mau nha, vậy mà đã biết yêu rồi”

“Không phải yêu?” Phó Lệnh Nguyệt không muốn nói rõ tâm lý phức tạp của mình, nàng chỉ muốn tìm một nam nhân kiên định để ấm thân ấm lòng mà thôi. Vì thế nghiêm túc cam đoan ‘ta đã đáp ứng, sẽ không làm ảnh hưởng tới đại sự, thỉnh Triệu chủ yên tâm’

Thực ra nàng sợ cả ngày ở cùng Phương Diệu Tổ mị hoặc lòng người, nàng sẽ không quản được bản thân. Một khi dính lấy hắn, muốn đá bỏ cũng không đơn giản. Nếu để Viên Li biết thì nàng cả hai bên đều thất bại. Không được. Nàng không thể tự dứt bỏ chuyện tốt của mình, đi đâu mà tìm một nam nhân nghe lời như Viên Li chứ

“Ngoan cố” Triệu Thực thở dài, nhìn nàng nói “ngươi toàn tâm toàn ý với hắn nhưng nếu có một ngày ngươi phát hiện ra hắn lừa ngươi thì sao? ngươi sẽ thế nào?”

Phó Lệnh Nguyệt bị biểu tình của hắn làm cho kinh sợ. Trong nháy mắt này, hắn đột nhiên xuất hiện thần thái đặc ý, tuy lướt qua rất nhanh nhưng vẫn bị nàng bắt gặp

“Triệu chủ, ý của ngài là...” nàng có chút do dự. Triệu Thực vẫn luôn giấu giếm tâm tư, này đột nhiên bày ra thái độ, khiến nàng sờn cả tóc gáy

Triệu Thực cười lạnh, mang theo vẻ tự phụ tà ác “ngươi thương hắn, không tiếc tất cả mà giúp hắn, kết quả lại phát hiện ra hắn lừa ngươi, lừa rất thâm, từ đầu đến cuối đều là hắn gạt ngươi, tin kẻ ngươi, đến cuối cùng còn không tiếc mà động thủ tổn thương ngươi”

“Sẽ không” Phó Lệnh Nguyệt ra sức lắc đầu “ta sẽ tìm người khác” đầu cần treo cổ trên một cây cột Viên

Li chứ

Triệu Thực bật cười thành tiếng, tự giễu lắc đầu “ta lại quên người không giống người khác. Sao ta lại quên chứ?”

“Vậy người bình thường sẽ thế nào?” Phó Lệnh Nguyệt ngây ngốc hỏi theo

Triệu Thực thản nhiên nở nụ cười “người bình thường sẽ nhân lúc tình chưa sâu đậm sẽ có sự chuẩn bị, như vậy sau này phát hiện nam nhân của mình không đáng tin thì còn có đường lui, quay giáo báo thù cho mình”

“Làm như thế nào?” Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên phát hiện thứ mình phải học thực sự rất nhiều

Triệu Thực vân đạm phong khinh “trả thù hấn, hủy hoại hấn, thà rằng mình hội phi yên diệt, làm cho sinh linh đồ thần cũng phải hủy diệt tất cả của hấn”

“Ngoan độc vậy sao?” Phó Lệnh Nguyệt nghe mà nổi cả da gà

“Người có tâm địa như vậy mới là đệ nhất ám nhân” Triệu Thực cười nói ‘thà ta phụ tất cả người trong thiên hạ cũng không để người trong thiên hạ phụ ta’

Phó Lệnh Nguyệt tâm tư vừa chuyển lại đột nhiên nhớ tới cảnh tượng trong mơ: Triệu Thực và nữ nhân thần bí khóc nức nở

Lá gan của nàng lại lớn hơn một chút, quanh co hỏi “Triệu chủ...ngài có người mình thích không?”

Triệu Thực lại thản nhiên thừa nhận “ta cũng không phải là quái vật, đương nhiên là có”

Tâm của Phó Lệnh Nguyệt như muốn nhảy ra ngoài “nàng...đã phản bội ngài sao?”

Nàng cảm thấy ngữ khí của Triệu Thực rất thật, lại có chút thương cảm. Chẳng lẽ hấn từng bị...

“Không có tin tưởng làm gì có phản bội” Triệu Thực thản nhiên nói “nếu nói phản bội thì cũng là chúng ta phản bội lẫn nhau”

“Vậy nàng còn sống không?” Phó Lệnh Nguyệt nhân lúc hấn tâm tình tốt, vội vàng truy vấn

Triệu Thực lại đổi đề tài “người nên lo lắng cho mình đi. Ta nghĩ người nên tiếp nhận lời mời của Trung quân phủ, làm những chuyện người nên làm, lui đầu né tránh là chuyện không hay chút nào”

Phó Lệnh Nguyệt như bị kim châm trúng, vội hô lên “vì sao? ta không phải là thần nữ, đúng không? Nhị gia, ta không phải là thần nữ, ngài rõ ràng hơn ai khác, vì sao các người lại từng bước từng bước đưa ta lên vị trí thần nữ chứ? Vì sao?”

Triệu Thực thản nhiên nhìn nàng “ta chỉ làm việc ta nên làm, cho nên ta nói người không cần cảm tạ ta, cũng đừng hận ta”

“Vì sao lại cố tình chọn ta?” Phó Lệnh Nguyệt hận nhất những lời ba phải như thế “thiên hạ có nhiều nữ tử như vậy, sao cứ muốn ta giả mạo thần nữ?”

“Người không phải là thần nữ thì ai làm?” Triệu Thực vỗ vỗ vai nàng “chậm rãi rồi người sẽ phát hiện ra thiên hạ không có ai giống thần nữ hơn người. Thiên ý không thể trái, ta chờ người nghĩ thông suốt” nói xong xoay người rời đi

57. Quyển 3 - Chương 14

Mười tám tháng tám là ngày yết bảng kỳ thi Hương. Ngày hai mươi, thiên tử thiết yến

Bị những lời của Triệu Thực kích thích nên Phó Lệnh Nguyệt không còn hứng thú ai là Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa nữa. Nàng cũng không đi ra cửa sau nghe lão Hoàng kể chuyện mà cả ngày rầu rĩ ở trong phòng, nhìn chăm chăm cuốn sách đến gần ngủ

“Từ từ rồi người sẽ phát hiện ra thiên hạ không có ai giống thần nữ hơn người” lời của Triệu Thực cứ vang lên trong đầu nàng

Nàng đặc biệt sợ hai từ từ từ. Còn có gì đó đang đợi nàng sao?

Triệu Thực muốn nàng tiếp cận Phương Diệu Tổ cũng không muốn nàng từ bỏ Viên Li, còn có Trần vương Lý Thành khí vốn bằng quan, hiện tại không vội nhưng sớm muộn gì cũng sẽ đưa nàng tới phủ Trần vương. Chẳng lẽ người phía sau màn muốn sứ mệnh của Phó Lệnh Nguyệt nàng là chu toàn cùng một đám nam nhân cao quý? Làm một Thần nữ vô thượng?

Phó Lệnh Nguyệt rất hận. Hận bản thân mình không thấy rõ. Nàng càng muốn biết rõ mọi chuyện, người kia lại càng lợi dụng điểm này mà không ngừng hướng nàng đi theo hướng bọn họ muốn.

Nàng đã nhất định là sẽ bị lợi dụng hoặc có thể nói, nàng chính là một quân cờ. Nàng giống như bị người ta bịt kín hai mắt, sau đó bị đẩy về phía chiến trường

“Phúc họa tùy duyên, ân cừ khó liệu. Người không cần cảm tạ ta cũng đừng hận ta” Triệu Thực đã nói rõ như thế rồi

Nàng được người ta nuôi lớn, không nên có suy nghĩ khác. Nàng đứng ở nơi này, ở trong mắt người ngoài chỉ là một trò cười, một con rối để mặc người ta bài bố mà thôi. Nhưng điều đáng nói là chuyện này trời biết đất biết người biết, chỉ có nàng là không biết

Đáng giận. Phó Lệnh Nguyệt nàng khi nào thì chật vật như vậy.

Phó Lệnh Nguyệt vô cùng phẫn nộ. Thực ra thì nàng có thể trốn tránh tất cả, dựa vào sự huấn luyện của Triệu Thực cùng công phu và kỹ năng của nàng, trốn khỏi kinh thành, đến một nơi hẻo lánh ẩn náu là không có vấn đề. Nàng bỏ chạy sẽ khiến kế hoạch của bọn họ thành công đã trảng, bọn họ muốn hát hí khúc thì tự mình lên đài đi, nàng không rảnh chơi cùng bọn họ. Nhưng...nàng lại không đi bởi vì nàng không cam lòng. Nàng còn chưa biết mình là ai, có thân phận gì, ai là ân nhân của nàng, ai là kẻ thù của nàng, nàng từ nơi nào đến, trên người gánh thù hận gì? Cứ như vậy mà bỏ đi, trốn tránh lánh đời nàng không cam lòng. Phó Lệnh Nguyệt nàng không phải người nhu nhược. Cho nên dù biết ở lại sẽ bị người ta lợi dụng, nàng vẫn phải ở lại như một đứa ngốc

Đột nhiên thanh âm của Viên Li vang lên “sách rốt kìa”

Phó Lệnh Nguyệt hoàn hồn mới phát hiện mình vừa làm rơi một cuốn sách

“Nghiên cứu cái gì vậy? dụng tâm như thế, còn nghiên cứu cái này” Viên Li đùa cợt, thông thả đi tới

Phó Lệnh Nguyệt nhìn lại, phát hiện mình đang cầm cuốn Phủ Điền

Vô điền phủ điền, duy dửu kiêu kiêu. Vô tư xa nhân, phí sức Dao dao.

Vô điền phủ điền, duy dửu kiệt kiệt. Vô tư xa nhân, phí sức đất đất.

Uyển hề luyện hề, tóc để chỏm quán hề. Nhiều lần gặp hề, đột mà biện hề.

Nàng nhìn chăm chú mấy câu thơ này, ý nghĩ đột nhiên thông suốt, đầu óc cũng trở nên sáng tỏ hơn

Nàng vui vẻ trả lời “ta là đang ngộ đạo”

“Ngộ đạo cái gì?” Viên Li cau mày đi qua

“Không cần trông trên cả cánh đồng, nếu trông như vậy mà lực lượng không đủ thì lâu dài sẽ khiến cỏ dại mọc lan tràn; không cần nghĩ tới người ở quá xa tầm với, nếu nghĩ tới người không nên nghĩ thì trong lòng sẽ sinh ra ưu thương vô hạn” Phó Lệnh Nguyệt chậm rãi giải thích

“Thì ra là thế” Viên Li liếc mắt xem thường

“Ta là xem thơ mà ngộ đạo ra, làm việc lấy từ việc nhỏ, đừng có chê nhỏ cần lớn, bỏ xa lấy gần. Người xem” nàng chỉ vào hai câu thơ cuối

“Thi văn là dùng để dạy tiểu hài tử, chỉ cần tiến hành theo chất lượng là có thể đạt được mục tiêu mong muốn” Viên Li chế giễu “người đọc sách đến tẩu hỏa nhập ma rồi sao?”

Phó Lệnh Nguyệt lại cảm thấy tràn ngập năng lượng ‘trước giờ ta nghĩ quá nhiều, quá vội. Từ giờ trở đi, ta sẽ nghĩ từ từ thôi’

Sao lại muốn ăn một ngụm liền mập chứ. Bọn họ không muốn nàng biết, nàng có sốt ruột thế nào cũng vô dụng. Nàng có thể trốn nhưng sao lại phải là vậy? hủy đi bản tính của người khác, nàng cũng không có gì tốt. Nàng sẽ không làm chuyện hại người mà không lợi nàng, máu của nàng là thích khiêu chiến, trốn tránh không phải là tính cách của nàng. Bọn họ muốn dùng nàng làm quân cờ, vậy thì tương kế tựu kế thôi, bị lợi dụng sẽ đi lợi dụng, không vào hang cọp sao bắt được cọp con, không tiếp cận bọn họ, sao nàng biết được những gì mình muốn biết. Mặc kệ người khác nghĩ thế nào, nàng chỉ cần hoàn thành việc mình muốn làm là được. Có là quân cờ hay không cũng chỉ là một cách gọi mà thôi.

Loại trừ được tâm ma, tâm tình của Phó Lệnh Nguyệt tốt hơn hẳn

Viên Li chăm chú nhìn nàng “đêm nay ở biệt viện Úc Lâm có tiệc rượu, ta muốn đi, người đi cùng không?”

Phó Lệnh Nguyệt trừng mắt nhìn hắn “có nhận vật lớn nào?” nàng biết hắn nhất định có lý do của mình

“Có Trần vương gia, Phương Quang Tông, Tạ Bình An, còn có nhà chúng ta” Viên Li chậm rãi nói ‘còn có Diêm Tân, Ngô mỹ nhân’

Mắt của Phó Lệnh Nguyệt lại mở to hơn

“Đúng rồi, biệt viện này là của Tả đô ngự sử Ủy Trình Cù đại nhân” Viên Li cười ý vị thâm trường “đêm nay hắn làm chủ, tổ chức tiệc mừng cho Trần vương gia”

“Ta đi!” Phó Lệnh Nguyệt cao hứng nhận lời

Sau kỳ thi Hương, Trần vương gia liên tục tham gia các tiệc rượu

Chủ trì kỳ thi Hương cũng là đại sự đầu tiên hắn làm sau khi vào kinh

Sau khi các bộ tổ chức tiệc mừng công xong, Tả đô ngự sử Ủy Trình Cù liền dẫn đầu các quan văn lại làm tiệc rượu chúc mừng ở Úc Lâm biệt viện

Hào môn quý tộc cùng quan viên trong kinh thành đều rất nể mặt Trần vương gia, trừ khi bị bệnh không thể nhúc nhích, còn không đều đến tham gia

Phó Lệnh Nguyệt vẻ mặt khẩn trương theo sau Viên Li đi vào Úc Lâm biệt viện

Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Ki, Thiên Quyền, Bốn người này dù là sống hay chết, nàng đều đã gặp qua. Ủy Trình Cù là Thiên Quyền, không biết Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang sẽ là ai?

Triệu Thực nói bọn họ khẳng định nàng là Thần nữ, như vậy trong Thất Tinh mà Tiền Lương cài lại này sẽ có một người nói dối. Ba người trước đã chết, như vậy chuyện Thất Tinh và Thần nữ bị lộ ra ngoài sẽ không phải do bọn họ. Mà theo như lời Ngô mỹ nhân, sau Thiên Quyền sẽ không có chỉ lệnh giống nhau nữa. Như vậy, có thể vấn đề mấy chốt là ở trên người Ủy Trình Cù

Ngô mỹ nhân nói rất đúng “e là Thiên Quyền tin đã sớm nhận được tin tức nên đã có phòng bị”

Ủy Trình Cù không chỉ thay đổi hành trình đi Giang Nam còn thỉnh đệ nhất cao thủ của Đại Tề, Cẩm y vệ Đô chỉ huy sứ Diêm Tân hộ giá, như vậy hẳn có thể đảm bảo an toàn cho bản thân.

Thời cuộc như mạch nước ngầm dưới mặt hồ, rung chuyển mãnh liệt.

Ngô mỹ nhân ám chỉ Hiền phi thôi động thế cục sát thủ nhưng Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy hẳn tâm tư khó lường. Hiền phi để lộ tin về Thất Tinh Bắc Đẩu ra ngoài để làm gì? bọn họ sẽ dùng phương pháp gì để khiến thiên hạ tin nàng là thần nữ?

Phó Lệnh Nguyệt tò mò hơn ai hết.

Không biết ai tung tin mà canh giờ chưa tới nhưng trong biệt viện đã chật ních khách mời

Phó Lệnh Nguyệt không tránh khỏi việc chạm mặt với Trung quân đô đốc phủ, mà Phương Diệu Tổ cũng không hề cố kỵ, vòng qua Viên Li, mỉm cười với nàng.

Viên Li đen mặt. Phó Lệnh Nguyệt xấu hổ cúi đầu, lui người về phía sau hẳn

Canh giờ vừa đến, Trần vương Lý Thành Khí mang theo vài vị trọng thần trong triều đi tới.

Không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không nhưng Phó Lệnh Nguyệt phát hiện hầu hết các ánh mắt đều tập trung lên người Tả đô ngự sử Ủy Trình Cù. Nàng đương nhiên cũng liếc nhìn hắn vài lần nhưng phần lớn lại bị Diêm Tân đứng cạnh Ủy Trình Cù thu hút.

Cẩm y vệ Đô chỉ huy sứ đại danh鼎鼎 Diêm Tân tuổi cỡ như Triệu Thực, cực kỳ tuấn tú nhưng

không diễm như Ngô mỹ nhân cũng chẳng mỹ như Viên Li hoặc tuấn như Lý Thành Khí mà một thân y phục Cẩm y vệ mà vàng khiến cả người hẳn trở nên thanh tú tuyền lãng, oai hùng vô cùng. Hẳn ngồi cạnh Ủy Trình Cù càng khiến cho Tả đô ngự sử trở nên già nua hơn

Phó Lệnh Nguyệt lo lắng nhìn màn che trên sân khấu hí kịch. Tình thế như vậy, đêm nay Ngô mỹ nhân sẽ không động thủ ở đây chứ? Rõ ràng là đối phương đã sớm chuẩn bị tốt chờ sát thủ hiện thân, hẳn còn dám ngang nhiên ra tay sao?

Dưới đài, chủ khách cùng ngồi vào chỗ, vui vẻ chuyện trò

Con nhà thế gia, ra ngoài luôn rất khí độ, huống chi nơi này còn một vị chuẩn phò mã, hai vị từng suýt trở thành phò mã và một vương gia

Mới đầu, mọi người còn ngồi nghiêm chỉnh chuyện trò, đến khi lên đèn, tiệc tối bắt đầu mới tùy ý, thoải mái hơn.

Vì đã có Cẩm y vệ phụ trách tuần tra, hộ vệ toàn trường nên thị vệ các phủ đệ đều ngồi vào chỗ của mình. Phó Lệnh Nguyệt uống vài chén rượu, bụng có chút không ổn, khó khăn lắm mới đợi được đến lúc trời tối liền vụng trộm chui vào bụi rậm trong viện, tìm chỗ giải quyết. Khi nàng đã xử lý xong, đi ra khỏi chỗ tối, đột nhiên nhìn thấy Phương Diệu Tổ đang nhàn nhã đi về phía này

Phó Lệnh Nguyệt hoảng hốt, có chút chột dạ nhưng chung quanh không còn đường khác, đành phải tiến lên

“Thế nào? không muốn đi cùng ta?” Phương Diệu Tổ là đang cố ý chờ nàng

“Ta...”nàng không ngờ hẳn lại nói thẳng như thế, môi run run không nói nên lời

“Người cố kỵ cái gì?” Phương Diệu Tổ tươi cười, nhẹ nhàng đưa tay che trên đầu nàng “nói cho ta nghe đi, nói không chừng ta có thể giải quyết ah”

Phó Lệnh Nguyệt cảm giác như một dòng nước ấm đang chảy vào lòng nàng. Trong nháy mắt, định lực của nàng hoàn toàn tan biến, thân thể của nàng như đám cỏ khô, chỉ cần một chút gió là sẽ bốc lên tận trời cao.

Nàng cố hết sức ép mình lui lại từng bước, đưa mắt nhìn quanh, không biết vô công cao cường như Viên Li có ở một nơi bí mật nào đó rình nàng hay không. Nàng gian nan nói “xin thứ cho ta không thể rời khỏi kinh thành. Một lời khó nói hết, ta có nỗi khổ của mình”

“Vậy đến lúc đó hãy đến Chính Dương môn tiễn ta đi” Phương Diệu Tổ cũng không tiến lên, cười nói “chỉ một thỉnh cầu này, có thể đáp ứng chứ?”

Xa xa vang lên tiếng người nói chuyện. Phó Lệnh Nguyệt như được đại xá, vội cười làm lành rồi rời đi

Khi trở lại, nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Viên Li, nàng toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Không phát hiện ra gì là tốt rồi, nàng nhanh chóng hòa mình vào đám thị vệ, nói nói cười cười

Cầm Y vệ Đô chỉ huy sứ đại nhân tự mình trông coi, đương nhiên việc canh gác kín đến một giọt nước cũng không lọt

Không khẩn trương, không buông trễ; Không quên, cũng không quá mức. Phó Lệnh Nguyệt thật lòng bội phục, cũng âm thầm học tập. Trên bàn có ngân khí, bên phải có cơ quan, trong có ám phục, ngoài có chó săn, nàng thậm chí còn có thể xuyên qua điệp y đựng đưa theo gió của Ủy Trình Cù mà phát hiện ra hắn có mặc áo giáp tơ vàng bên trong.

Ủy Trình Cù cẩn thận như thế, muốn giết hắn lại có thể toàn thân trở ra thì phải xuống tay từ đâu chứ? Phó Lệnh Nguyệt nhin không được mà suy đoán

Trên đài, Ngô mỹ nhân trong trang phục Dương quý phi, tay cầm bầu rượu, mị nhãn như tơ, xảo tiểu lưu ba. Tư thế mị thái khuynh thành khiến người dưới đài tứ chi rũ rượi, thần hồn điên đảo.

Tấm màn hoa lệ hạ xuống, tiếp theo là vở diễn Đế đài xuân do Trần vương Lý Thành Khí chọn. Đây là một vở diễn mới, viết về chuyện tình của hoàng đế Tiền Lương và Thần nữ tiên nhiệm Trần Phi

Phó Lệnh Nguyệt trong lòng lộp bộp, không tự giác mà nhìn về phía Lý Thành Khí. Trong lúc này, hắn lại chọn vở diễn đó là có ý gì?

“Thần nữ biến mất đã mười năm” đúng lúc này Lý Thành Khí lên tiếng

Ủy Trình Cù cũng lên tiếng phụ họa ‘vương gia nói rất đúng. Nếu Thần nữ có ở đây, bệnh của Bệ hạ cũng sẽ không lặp lại như thế’

“Nghe dân gian đồn rằng Ủy đại nhân cũng có liên hệ vào Bắc Đẩu Thất Tinh gì đó của Tiền Lương” Lý Thành Khí một câu đả thương người. Lúc này không gian yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng ca của Ngô mỹ nhân như tiên âm quanh quẩn ở trên đài.

Phó Lệnh Nguyệt nhìn Lý Thành Khí và Ủy Trình Cù không chớp mắt. Hai người này đều là tâm phúc của hoàng đế lại kẻ xướng người họa là có ý gì?

“Ủy mỗ hổ thẹn” Ủy Trình Cù cười khổ lắc đầu “Hàn hầu gia, Đan tước gia, Cửu Quảng Kiến đều là công thần trong sáng hoặc ngoài tối của triều mà Ủy mỗ bất tài cũng bị người ta gán ghép vào. Chuyện về Thần nữ, Ủy mỗ cũng có nghe qua cũng đã gặp qua Thần nữ tiên nhiệm nhưng Ủy mỗ thực sự không biết mình lại là Thiên Quyền tinh trong Bắc Đẩu Thất Tinh của Tiền Lương, càng không biết Ngọc Hành là ai, đang ở đâu. Người truyền bá lời đồn này sợ là ý không ở trong lời, là dư nghiệt tiền triều muốn gây chuyện báo thù ah”

Lời vừa nói ra, mọi người liền bàn tán xôn xao. Hoàng đế Tiền Lương thật là âm hiểm, định ra Bắc Đẩu Thất Tinh nay đều tuyệt đối có thể khởi binh làm loạn, nói như vậy người được tiền để phó thác sẽ biết được chân diện mục của những người này

Phó Lệnh Nguyệt dựng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng, vô cùng hứng thú

Có người nói Ngọc Hành là nhân vật quan trọng nhất, nghe đồn là hộ vệ bên cạnh Thần nữ, một tấc không rời. Nói cách khác, biết Ngọc Hành là ai thì sẽ biết được tung tích của Thần nữ. Nhưng Ngọc Hành là ai? phải khi Thiên Quyền chết mới có được chút manh mối...

Thiên Quyền tỉnh? Ánh mắt mọi người lại vụng trộm nhìn về phía Úy Trình Cù trên thượng tịch

“Không thấy Cẩm y vệ Đô chỉ huy sứ tự mình ra mặt sao?”

“Khẳng định là có quỷ, nếu không sao lại sợ hãi như vậy”

“Nếu hần biết cái gì, tự mình đi tìm Ngọc Hành tỉnh không phải được rồi sao?”

“Ai nói không phải, có khả năng đây là chỗ âm hiểm của hoàng đế Tiền Lương nha. Ban thưởng bảo vật lại không nói cho người ta chỗ để lấy”

“Nghe nói mấy án mạng trước kia đều có kế hoạch sẵn, lần này chắc sẽ không thành công rồi, có Diêm đại nhân ở đây...”

58. Quyển 3 - Chương 15: Án Chó Diên – Thái Tử Điện Hạ

Đầu óc hoàng đế Tiền Lương đầu óc thế nào mà có thể thiết kế nên kế hoạch khổng lồ như vậy chứ?”

“Rất khủng bố, nhất tiền song điều a.....”

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nhớ tới bài thơ Phủ điền, nàng phát hiện người có thể hiểu được ý cảnh của bài thơ này nhất chính là hoàng đế Tiền Lương. Dù người chết, nước bị diệt thì vẫn có thể đè nén tâm tình, từng bước một suy tính kế hoạch báo thù mười năm sau thật cẩn thận. Nhỏ rồi sẽ từ từ lớn lớn. Từng bước từng bước mưu sát, xâu chuỗi lại, chính là quỷ cho thời cuộc điên đảo

Tiền đế muốn là gì? bọn họ và hần rõ ràng không phải người cùng đường, chẳng lẽ bọn họ muốn dựa vào kế hoạch này để thay đổi cái gì đó?

Vậy Ngô mỹ nhân là một phe? Mà hình như cũng không giống lắm

Nghĩ cũng đừng nghĩ, mấu chốt của sự kiện này chính là Thần nữ. Có thể hoạch định kế hoạch kín đáo, người phía sau màn còn có thể an bài nàng làm thần nữ, như thể bọn họ đã định liệu trước.

Chơi trò chơi cùng người thông minh, Phó Lệnh Nguyệt ngày càng có hứng thú

Giờ Tuất, tiệc tối đã kết thúc. Đây chính là quy củ yến hội ở Đại Tề, thời gian còn lại là lúc đối ẩm của chủ nhân cùng người thân thiết.

Không lâu sau, tất cả mọi người đều lần lượt rời đi, hiện trường trở nên trống trải hơn. Phạm vi làm việc của Cẩm y vệ cũng thu hẹp hơn, muốn ra tay, khó càng thêm khó.

Phó Lệnh Nguyệt có chút sốt ruột thay Ngô Mỹ Nhân. Nàng tinh tế nhận thấy lúc này, Trần vương Lý Thành Khí chỉ để lại công tử của bốn bộ cùng công tử của ba phủ Đô đốc mà thôi, tính thêm Ủy Trình Cù và Diêm Tân thì tổng cộng chỉ có mười người.

Dùng cách gì đây? Phó Lệnh Nguyệt nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra.

Gánh hát nghỉ ngơi một lát, sau đó Ngô Mỹ Nhân mới lại lên đài trong sự vây quanh của bạn diễn.

Lúc này toàn là những vở diễn hương diễm như Oan gia vưng mừng, Nghi xuân hương chất, Chuyện tình của Tùy Dương đế..

Thị vệ các phủ vẫn không thể mang kiếm, hiện trường cũng không cần bọn họ bảo vệ chủ tử nhà mình. Cơ hội tiêu dao ngàn năm một thuở như vậy đương nhiên là phải tranh thủ, vừa ăn trái cây vừa xem diễn kịch

Hồi lâu vở diễn kết thúc, thịnh yến cũng kết thúc

Ngô Mỹ Nhân xuống đài, kín rượu, đáp tạ thịnh tình của chủ nhà. Đây là lệ thường các gánh hát phải làm cũng là dấu hiệu đầu tiên chứng tỏ yến hội kết thúc.

Tâm của Phó Lệnh Nguyệt dâng cao đến tận cổ, nàng dám cá là Ngô Mỹ Nhân sẽ động thủ vào lúc này nhưng hắn sẽ dùng cách gì? mọi người đều đang nhìn hắn chăm chăm ah

Diêm Tân neho mắt, giống như một con chó săn đang rình mồi

Ngô Mỹ Nhân xiêm y cung phi diễm lệ, đôi môi hồng nhuận tươi cười thản nhiên, hai gã sai vặt mặc áo xanh đứng hai bên càng làm nổi bật y phục hoa mỹ của hắn. Phó Lệnh Nguyệt động nhiên cảm thấy hắn lúc này nhìn rất giống cây hoa mẫu đơn

Rượu ngon rót đầy, trước kính chủ nhân

Úy Trình Cù lại vẫy tay, bảo Ngô Mỹ Nhân đi sang chỗ Trần vương Lý Thành Khí “muốn kính rượu cũng phải kính vương gia trước” bởi khách quý trước cũng là quy củ

Lý Thành Khí vốn có quen biết với Ngô Mỹ Nhân nên cũng cho hần thể diện, không nói gì, uống liền ba chén. Sau đó tới chuẩn phò mã, tứ bộ cùng công tử của ba phủ Đô đốc.

Tuy chén rượu nhỏ nhưng cứ uống liên tục như thế, Ngô Mỹ Nhân đã đỏ mặt, bước chân liêu xiêu. Hần cười thành tiếng, vô lực đi ra ngoài

Hai gã sai vặt liền đỡ lấy hần, lại giải thích với khách quý “Ngô lão bản chúng ta tửu lượng không tốt”

Ánh mắt của Tạ Bình An híp lại “đến, Ngô lão bản, ta hận đã gặp nhau quá trễ. Tạ mỗ kính trước một ly” hần liên tục chạm cốc, lúc đỡ lấy tay Ngô Mỹ Nhân còn không quên vuốt vài cái

Phó Lệnh Nguyệt nghĩ tới Ngô mỹ nhân là nam liên nổi da gà toàn thân. Nàng không nghĩ tới nam nhân với nhau mà Tạ Bình An cũng có thể hạ thủ, chẳng lẽ hần có bệnh long dương chi phích?

Ngô mỹ nhân dường như đã quen với những việc này, không hề giận mà còn mắt đi mày lại, bàn tay trắng nõn đẩy đưa đẩy, dục cự còn ngênh

Kính xong một vòng rượu, quay trở lại chỗ ngồi, mắt của Ngô Mỹ Nhân đã long lanh, tràn ngập ý cười

Úy Trình Cù cầm lấy ly rượu, nhấp một ngụm, thương tiếc nói “Ngô lão bản không cần khách khí như vậy, biểu đạt chút ý tứ là được”

“Mỹ Nhân tạ Úy đại nhân thể tuất nhưng Mỹ Nhân nhất định phải kính ngài một ly” Ngô Mỹ Nhân cười híp mắt “Mỹ Nhân sao có thể là người không hiểu chuyện được chứ” nói xong ngửa đầu, uống cạn ly rượu trên tay. Uống xong còn quảng chén rượu đi, hào khí ngút trời, hô to “đối chén lớn”

Ngô Mỹ Nhân đẩy tay gã sai vặt của mình ra, lắc lư đi lên đài mà chén rượu hần vừa quảng đi, lại rơi đúng bên chân Úy đại nhân, khiến vạt áo của Úy Trình Cù đều ẩm ướt.

Phó Lệnh Nguyệt khẩn trương, chăm chú nhìn biến hóa bên trên. Chỉ thấy dù bị giai nhân đường đột nhưng Úy Trình Cù cũng không giận, còn theo bản năng giơ tay đỡ Ngô Mỹ Nhân

Diêm Tân ở bên cạnh lại đột nhiên đưa tay ra “Ngô lão bản, cẩn thận”. Hần chỉ cần dùng chút sức đã nâng được ngô Mỹ Nhân cả người mềm yếu

“Tạ...”Ngô Mỹ Nhân vịn lấy tay hắn, mềm nhuyễn dựa vào lòng Diêm Tân, si ngốc cười, lẩm bẩm “binh sĩ hảo tuần ah”

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên thấy buồn, có lẽ không thể ra tay nên Ngô Mỹ Nhân mới bắt đầu giả ngây giả dại

Cả sảnh đường nhìn đôi tài tử giai nhân quần áo hoa lệ, đều nở nụ cười nhưng nụ cười còn chưa tắt đã nghe có người hô lớn tiếng

“Ôi trời ơi, ông ở đâu thế này?” Tạ Bình An cuống quýt vung tay áo, la lên

Mọi người tập trung nhìn kỹ mới phát hiện bên cạnh đèn đuốc không biết khi nào lại xuất hiện một đàn ong vô vẻ thật lớn

“Đừng hoảng sợ, đừng lộn xộn” Diêm Tân không hổ là đứng đầu Cẩm y vệ, hắn giao Ngô Mỹ Nhân cho tùy tùng, sau đó lui người, chắn trước mặt Ủy Trình Cù, phân phó “các người, dùng chó dẫn dắt đàn ong rời đi”

Một đội Cẩm y vệ nhanh chóng dắt chó săn đến, dùng một cơn tắm mật để hấp dẫn đàn ong vô vẻ.

Mọi người vẫn còn sợ hãi, ngay cả Tạ Bình An cũng không dám lộn xộn, ngoan ngoãn nhắm mắt lại chờ đám chó săn đến cứu

Nhưng khi Cẩm y vệ vừa buông dây thả cho đám chó săn chạy đi thì mấy con chó này như bị ma quỷ xui khiến, đột nhiên thay đổi phương hướng.

Diêm Tân dù có mắt sau đầu cũng không kịp trở tay. Hắn vung tay nhanh như chớp đánh vào hai con chó dẫn đầu, cũng không cần được con phía sau đã vọt lên, cắn vào mắt cá chân của Ủy Trình Cù

Cuối cùng Phó Lệnh Nguyệt cũng hiểu được phương thức giết người lần này, chính là dùng chó điên

Ngô Mỹ Nhân quả là thiên tài, có thể ra tay từ chỗ đám chó săn được Cẩm y vệ nuôi dưỡng. Có khả năng lúc hắn cùng Tạ Bình An mất đi mảy lại đã hạ thứ gì đó có thể hấp dẫn ong vô vẻ ở trên người Tạ Bình An.

Phó Lệnh Nguyệt tự đáy lòng vô cùng sùng bái Ngô Mỹ Nhân. Làm được như vậy mới có thể là đệ nhất ám nhân, đệ nhất sát thủ

“Chó điên’ mọi người kinh hô

Bị chó điên cắn thì dù là Hoa Đà tái thế cũng không thể cứu chữa. Vì thế mọi người không còn để ý gì

nữa, không giả vờ say rượu hay đoan trang nữa, lập tức nhón nháo, dùng tốc độ nhanh nhất trong đời để bỏ chạy.

‘Không được làm loạn, phong tỏa hiện trường, không được để cho con chó kia chạy’ Diêm Tân lớn tiếng phân phó thuộc hạ

Chúng Cẩm y vệ liền rút đao ra khỏi vỏ, ngăn cản mọi người đang cố tháo chạy, những Cẩm y vệ còn lại cũng linh hoạt vung đao, chém chết mấy con chó điên.

Không lâu sau, hiện trường yên tĩnh trở lại

“Ủy đại nhân, không có việc gì đâu’ Diêm Tân thấy cục diện đã được khống chế liền quay lại bên cạnh Ủy Trình Cù đang mặt xám mày tro ‘ta có giải được bí truyền, người yên tâm”

Phó Lệnh Nguyệt kinh hãi nhìn Diêm Tân đi đến trước xác con chó điên vừa cắn người, giơ tay chém xuống, bổ đầu nó ra. Sau đó lấy tủy não của chó điên cùng bùn đất dính máu rồi trộn lẫn với nhau. Hắn đứng là có giải được tà môn, còn có vẻ như đã định liệu trước.

Nếu lần này không giết được Thiên Quyền tinh, lần sau muốn ra tay, khó càng thêm khó

Phó Lệnh Nguyệt sợ hãi nhìn Ngô Mỹ Nhân đang say tới bất tỉnh nhân sự, thế nhưng vẻ mặt của hắn vẫn là si ngốc, cười cười...Bộ dáng tự đắc không sợ hãi làm cho Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy nghi hoặc, trong hồ lô của Ngô Mỹ Nhân rốt cuộc bán thuốc gì?

Diêm Tân không hề mượn tay người khác, tự mình đem bùn cao dán lên miệng vết thương bị chó điên cắn của Ủy Trình Cù, lại mỉm cười an ủi mọi người ‘không có việc gì”

Sắc mặt của Ủy Trình Cù dần trấn tĩnh lại

‘Thỉnh Ủy đại nhân yên tâm, đây là giải dược bí chế của đạo gia, đã có mấy trăm năm...’Diêm Tân còn chưa nói xong đã thay đổi sắc mặt

Phó Lệnh Nguyệt vội quay đầu nhìn sang, thấy Ủy Trình Cù đột nhiên kêu lên, miệng sùi bọt mép, ngã xuống.

Độc phát nhưng không phải là chứng chó điên

Tất cả mọi người đều sững sờ, ngay cả Trần vương Lý Thành Khí cũng không ngoại lệ. Đương nhiên hắn cũng phải ở lại, đã có người chết, nhất định phải phá án, nếu không, mọi người vĩnh viễn đừng nghĩ rời khỏi Úc Lâm biệt viện

Án tử này rất đáng giận, dám ra tay ở dưới mí mắt triều đình, quả thực xem quyền uy của triều đình như trò đùa, đem thể diện của triều đình đặt ở dưới chân mà giẫm

Tất cả mọi người có mặt ở đây, một người cũng không thể ra ngoài. Tất cả đều có hiềm nghi, những người tới gần mấy con chó đều bị nghiêm hình tra tấn, những người còn lại thì bị giam giữ riêng lẻ

Cầm y vệ phụng mệnh của Trần vương Lý Thành Khí lại có quan hệ với Ngũ quân đô đốc phủ nên đối với các vị thể tử, phò mã cũng khiêm nhường hơn

Phó Lệnh Nguyệt bị nhốt một mình trong một căn phòng nhỏ. Thật ra lúc này lòng của nàng lại vô cùng cao hứng, nhìn người khác bị xem là đứa ngốc mà trên đầu thực sự là quá thống khoái. Nàng nhớ lại án đầu độc Cửu Quảng Kiến, năm đó nàng cũng có tâm tình như Diêm Tân lúc này. Bị người ta xem là con khỉ mà đùa giỡn, dù lòng dạ rộng lượng thế nào cũng sẽ tức đến xịt khói. Hiện tại tới phiên nàng nhìn người khác kinh ngạc phẫn nộ, còn là Cầm y vệ đô chỉ huy sứ đệ nhất cao thủ Đại Tề đại danh鼎鼎 lẫm lẫm.

Quá thống khoái!

Xem cao thủ quyết đấu khiến cho máu cả người nà sôi trào lên. Ngô Mỹ Nhân đúng là thần như, vậy mà có thể hạ độc ở đó, khiến cho Diêm Tân tự tay giết chết người mình phải bảo hộ.

Chó không có điên mà là được kia có độc, không bị thương thì thôi, vừa chạm vào miệng vết thương liền chết ngay lập tức. Diêm Tân nhất định phát hiện ra điều này, thật ra hấn mới chính là hung thủ sát hại Ủy Trình Cù nhưng chắc chắn hấn sẽ không thừa nhận, chỉ có thể ngậm bồ hòn mà thôi. Từ mệnh lệnh của Lý Thành Khí có thể thấy được Diêm Tân cuối cùng vẫn đổ tội danh cho mấy con chó. Ủy Trình Cù là bị chó điên cắn chết.

Kế hoạch này rất hoàn mỹ

Ngô Mỹ Nhân rốt cuộc là loại người nào? từ vụ án không đầu, án đầu độc, còn hình án đến giờ là án chó điên. Hấn sao có thể nghĩ ra kế hoạch giết người hoàn mỹ đến thế?

Cửa đột nhiên mở ra, Phó Lệnh Nguyệt vội thu hồi nụ cười gian, hoảng sợ quay đầu lại nhìn

Lý Thành Khí một thân trang phục vương gia màu vàng, sắc mặt lạnh lùng, người hầu của hấn lạnh lợi lui ra ngoài, không quên đóng cửa lại

“Thuộc hạ thỉnh an Trần vương gia” Phó Lệnh Nguyệt nhanh chóng lấy lại tinh thần

“Phó cô nương, bình thân” Lý Thành Khí đưa tay như đỡ rồi tìm chỗ ngồi xuống

Phó Lệnh Nguyệt bất an đứng lên, liếc nhìn hấn một cái, quyết định cứ an phận chờ nghe hấn mở miệng

trước

“Tình thế bất ngờ, phải ủy khuất người mấy ngày’ Lý Thành Khí cảm khái nói

Phó Lệnh Nguyệt không biết nên nói gì, chỉ có thể cười gật đầu

“Người...thực sự là công chúa Tiền Lương?” Lý Thành Khí đột nhiên ngẩng đầu nhìn nàng

“Vương gia” Phó Lệnh Nguyệt dở khóc dở cười ‘thuộc hạ mất trí nhớ, hiện không nhớ rõ chuyện của tám, chín năm trước’

Lý Thành Khí vuốt cằm, trầm tư hồi lâu mới gõ gõ lên bàn, thì thào “người mất trí nhớ, có khi cũng là một chuyện may mắn’

Phó Lệnh Nguyệt giật mình, đột nhiên nhớ tới lời đồn về thân thế của Lý Thành Khí. Chẳng lẽ lời đồn không thật, mà là...

“Đến’ hần đột nhiên vẫy tay mỉm cười với nàng

Phó Lệnh Nguyệt khom người, chậm rãi tiến về phía trước

“Trước kia bốn vương không có tận mắt chứng kiến nên cũng không thật tin người là thần nữ” ánh mắt của hần nhu hòa, nhìn nàng chăm chú “bây giờ, để cho bốn vương kiến thức một chút đi”

Phó Lệnh Nguyệt trong lòng lộp bộp, sao hần lại nghĩ như thế? muốn thử như thế nào? nơi này cũng không có nước

“Tương truyền, Thần nữ trị thủy hay bói toán đều rất linh thông” tay của Lý Thành Khí chậm rãi xoa lên tóc nàng “người nói xem, bốn vương cuối cùng có được đền bù như mong muốn không?”

Thanh âm của hần rất nhẹ, hơi thở ấm áp khiến Phó Lệnh Nguyệt bối rối, da đầu bị hần vuốt ve làm hai tai nàng nóng bừng. Nàng không dám ngẩng đầu nhìn hần, chỉ nói mấy lời nịnh nọt “thuộc hạ...thực sự không biết. Có điều vương gia anh minh thần võ, anh tài ngút trời nhất định là hiểu được”

“Tốt lắm” khoe miệng của Lý Thành Khí cong lên “vậy thì cùng bốn vương hảo hảo xem bọn họ diễn trận này thế nào. Thiên Quyền tinh đã chết, xem ai có hứng thú đối với việc hần giấu gì đó ở biệt viện”

Phó Lệnh Nguyệt lập tức thấy hứng thú “vương gia đã có di vật của Ủy đại nhân, sao không phái người tìm xem Ngọc Hành tinh là ai?” xem ra có thể từ Lý Thành Khí moi được tin tức gì đó

“Khu vực chung quanh Úc Lâm biệt viện đều do hoàng đế Tiền Lương ban cho Úy Trình Cù’Lý Thành Khí cười khổ “ngươi nói, bốn vương nên ra tay từ đâu?”

“Hài Âm tự? trên bảo trong biệt viện?” Phó Lệnh Nguyệt cả gan đưa ra ý tưởng

“Hài Âm tự là không có khả năng” Lý Thành Khí có chút dăm chiêu “trên bảo? thứ đáng giá nhất trong biệt viện này chính là đá khắc dấu của hoàng đế Tiền Lương”

Khắc dấu? Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nhớ tới gian phòng nhỏ hỗn độn phía sau phòng ngủ của Viên Li

“Thần nữ có chỉ thị gì sao?” ánh mắt của Lý Thành Khí thật sắc bén, biểu tình của Phó Lệnh Nguyệt chợt thay đổi trong chốc lát cũng bị hắn nắm bắt được

“Thuộc hạ vẫn cho rằng mình không phải là thần nữ gì cả” Phó Lệnh Nguyệt cười mỉa

“Vậy sao?” ý cười của Lý Thành Khí càng đậm. Hắn đưa tay ôm lấy thắt lưng nàng, dễ dàng đặt nàng ngồi xuống trên đùi mình, nhẹ nhàng thổi khí bên tai nàng “chúng ta có thể thử một chút, có phải thần nữ hay không, thử một lần liền biết”

Phó Lệnh Nguyệt như bị kim châm trúng mông, suýt chút nữa là nhảy dựng lên “vương gia...”đầu của nàng ong ong. Hắn muốn thử thế nào?không phải là chuyện kia chứ?”

“Ngươi không cần làm gì, bốn vương tự mình đến là được” Lý Thành Khí mỉm cười, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nàng “dáng người uyển chuyển, bộ dáng tình ý xấu hổ” hắn lại khiêu khích nàng

Phó Lệnh Nguyệt quần bách đỏ mặt. Nàng muốn tránh khỏi nhưng cánh tay của hắn như đã sớm biết rõ ý định của nàng, nàng vừa thu người, tay của hắn đã như linh xà xâm nhập vào trong vạt áo của nàng. Phó Lệnh Nguyệt toàn thân cứng ngắc, mà bàn tay của Lý Thành Khí đã nhẹ nhàng xoa vuốt bộ ngực mềm mại của nàng. Đột nhiên một cổ nhiệt lưu kỳ quái từ bụng mạnh mẽ xông lên, cổ nhiệt lưu này kỳ lạ mà bá đạo, giống như sợi dây thép, nháy mắt liền khóa trên người nàng. Nàng không thể nhúc nhích, thân thể của nàng giống như muốn thoát khỏi sự khống chế của suy nghĩ. Nàng rên rỉ một tiếng, toàn thân ngã vào lòng hắn.

Lý Thành Khí vui vẻ, hài lòng khi thấy nàng như vậy “mềm mại, nhẵn nhụi” ngón tay của hắn tăng thêm lực đạo “nắm thật vừa tay”

Hai người gần đến mức nàng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hắn sau lớp áo, hương khí trên choker người khiến Phó Lệnh Nguyệt nhìn không được mà thở gấp. Thân thể của nàng thật đáng chết, lại không nghe theo nàng. Nàng cắn răng dùng hết sức mới hơi lui người về sau được một chút

Nàng lảng tránh, hắn lại cho là e lệ, dấn lên hai má nàng, khiến cho lưng của nàng ở trong vòng tay hắn tạo thành một vòng cong xinh đẹp

“Quả nhiên là thân thể khác thường’ hần nhẹ nhàng nhấm nháp da thịt trắng nõn của nàng, một đường lưu loát đi xuống xương quai xanh

Phó Lệnh Nguyệt ưỡn người, cảm thấy đầu óc trống rỗng. Thân thể này như không còn là của nàng nữa, khát vọng, chờ đợi hoan ái. Nàng làm sao vậy? vì sao đột nhiên không thể khống chế được bản thân. Thật ra nàng hoàn toàn không muốn cùng nam nhân này giao hoan

Nàng nhu thuận và phục tùng khiến Lý Thành Khí rất vừa lòng. Hần cười, vững vàng ôm nàng đi về phía giường “hảo cô nương, vừa vặn mấy ngày nữa, bốn vương cũng sẽ đưa người đi”

Phó Lệnh Nguyệt nằm trên giường, cảm giác lạnh lẽo sau lưng khiến nàng khôi phục tri giác. Cái gì? Lý Thành Khí muốn điều nàng đi?

“Vương gia...”hai tay của nàng rút cuộc có thể che trước ngực. Nàng dùng vạt áo che đi cảnh xuân, xê người vào trong, khó xử nhìn Lý Thành Khí “cái này, sợ là..không...không”

“Không cái gì?” Lý Thành Khí cho rằng nàng làm giá, tay của hắn đặt lên người nàng, thuần thục cởi bỏ xiêm y trên người nàng

Hai tay của Phó Lệnh Nguyệt vội buông vạt áo ra, nàng cảm thấy trần trụi phía dưới, cuối cùng quay qua động lại cũng là nàng thất thủ. Toàn thân của nàng dưới sự chơi đùa của hắn đã sớm quên đi cảm giác mất mát, lực lượng quý dị trong người nàng lại lần nữa chiếm thế thượng phong.

Thân thể của nàng không thể động, nàng chỉ có thể ai oán dùng ý nghĩ.

Sứ mệnh quý dị của nàng bắt đầu rồi sao? Triệu Thực muốn nàng tiếp cận Phương Diệu Tổ, Lý Thành Khí lại muốn nàng?

Không, trong đầu của nàng chỉ có hình bóng của Viên Li. Nam nhân đáng thương này còn một lòng một dạ tính kế dụ nàng chữa bệnh cho hắn, vì thế không tiếc mà đuổi cả nha hoàn bên người đi. Nếu nàng cũng đi, hắn sẽ làm thế nào?

Lý Thành Khí khom người, chậm rãi hướng về phía môi nàng

Đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên. Hai người trên giường đều sửng sốt, khó tin nhìn qua, lại nghe được tiếng gõ cửa lần nữa

“Vương gia, vương gia, có việc gấp” lúc này mà thị dám không biết sống chết đi gõ cửa, chắc chắn là chuyện này rất quan trọng, rất gấp

Độ ẩm trong phòng nhanh chóng giảm xuống

“Đã biết” Lý Thành Khí nhanh chóng rời khỏi giai nhân, nhỏ giọng ra lệnh với Phó Lệnh Nguyệt ‘ mau mặc”

Phó Lệnh Nguyệt lập tức thanh tỉnh, vội nhảy xuống giường, nhanh chóng mặc lại xiêm y

“Vào đi” Lý Thành Khí đoan chính đứng giữa phòng, ra lệnh

‘Vương gia, không tốt. Thái tử điện hạ tới” thị vệ đẩy cửa đi vào, bẩm báo

“Cái gì?ai” Lý Thành Khí tưởng mình bị ù tai, nghe nhầm

“Thái tử điện hạ xông vào! Hiện đang ở trong địa lao” thị vệ vội nói ‘không cho thông truyền, xông thẳng đến hậu viện, ngăn không được. Chính là Thái tử điện hạ thiên chân vạn xác”

“Giờ nào rồi?” Lý Thành Khí nhìn sắc trời u ám bên ngoài

“Đã qua giờ Hợi” thị vệ đau khổ nói ‘ai ngờ Thái tử điện hạ lại tới chứ, đều...đều...”

“Đông cung cũng đã đóng cửa, Thái tử đến đây làm gì?” Lý Thành Khí nghi hoặc nhíu mày ‘đi, xem thử thế nào”

Phó Lệnh Nguyệt cũng rất kinh ngạc, mà Lý Thành Khí nói những lời này là sao? kêu nàng đi cùng hay là không?

Nàng còn chưa gặp được Thái tử, hắc đêm khuya tới thăm, nhất định là có đại sự. Đã phát hiện ra gì sao? đến nỗi Thái tử ở Đông cung cũng không đợi được nữa?

Nàng tò mò, hưng phấn, chỉ sợ thiên hạ không loạn. Quyết định coi như câu kia của Lý Thành Khí cũng bao gồm cả nàng, vội sửa sang mái tóc, đi theo

Lý Thành Khí đi rất nhanh

Đi ra khỏi phòng giam, xuyên qua hậu viên của biệt viện cùng núi giả thật lớn, Phó Lệnh Nguyệt liếc mắt liền thấy phía trước đèn đuốc sáng trưng. Là màu vàng chói mắt, đèn đuốc sáng như bên ngày, có tiếng nội thị cùng mùi long diên hương phiêu lãng trong gió đêm.

Tư thế như vậy, nhất định là Thái tử của Đại Tề quốc rồi

Lý Thành Khí chính đồn y quan, tiến lên nhìn chung quanh, lại không thấy thân ảnh thái tử đâu

“Thái tử điện hạ đâu?” Hắc lớn tiếng chất vấn thủ hạ canh cửa

“Thái tử điện hạ đi vào... Thuộc hạ ngăn không được a...” Thủ vệ biết lần này không tránh được bị trừng phạt, vẻ mặt đau khổ quỳ xuống

“Hò nháo” Lý Thành Khí thay đổi sắc mặt “Thái tử là vạn kim chi khu, sao có thể để ngài đi vào chỗ dơ bẩn như địa lao?”

Tức giận thế nào thì Thái tử cũng đã vào trong, cho nên hắc cũng chỉ có thể vén áo bào đi vào

Chẳng lẽ Lý Thành Khí giấu vật kia ở địa lao? Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc vô cùng

Vừa vào địa lao, nàng bị cảnh tượng trước mắt rung động.

Diêm Tân dẫn đầu mười mấy Cẩm y vệ, quỳ rạp xuống đất mà ở giữa địa lao là một thân người chưa biết sống chết

Phó Lệnh Nguyệt nhìn kỹ, vừa thấy đã ngây người. Thân thể huyết nhục mơ hồ kia chính là Ngô Mỹ Nhân. Hắc rõ ràng là bị trọng hình, toàn thân đầy máu, thương tích vô số, hơi thở mong manh

Hai người đáng vẻ ngự y đang ở bên cạnh chiếu cố cho hắc

Phó Lệnh Nguyệt lại nhanh chóng nhìn sang, thấy một thiếu niên tầm mười ba, mười bốn tuổi, một thân mình hoàng đang đứng nghiêng người. Ánh sáng mơ hồ nên không thấy rõ biểu tình của hắc thế nào

Đây chắc chắn là Thái tử của Đại Tề quốc rồi.

“Thần, tham kiến Thái tử điện hạ” Lý Thành Khí đi qua, hành lễ

Phó Lệnh Nguyệt và các thị vệ cũng vội vàng quỳ theo

“Trần vương” Thái tử chậm rãi lên tiếng, thanh âm vẫn còn non nớt nhưng khí thế bức người, không chút khách khí, chất vấn “lúc trước án của Đan tước gia ở Kiến Dương, ngươi cũng phá án như thế này sao?”

Khẩu khí của hắc không tốt nhưng Lý Thành Khí chỉ có thể nhịn, quỳ trên đất, cân nhắc trả lời “nơi này dơ bẩn, thỉnh Thái tử di...” hắc còn chưa hết lời, đã bị một câu tiếp theo của Thái tử làm nghẹn họng

“Đây là Huyền thiết ám vệ của bản cung, cũng có thể nghiêm hình tra tấn. Trần vương quả đúng như phụ hoàng nhận định, làm việc tâm tư kín đáo, quyết đoán”

Phó Lệnh Nguyệt cả kinh, nàng biết Ngô Mỹ Nhân và Hiền phi có quan hệ chặt chẽ nhưng không ngờ hẳn lại có thân phận như vậy. Huyền thiết ám vệ chính là ám vệ cao cấp bậc nhất, trực tiếp nghe lệnh của hoàng đế, không chịu sự quản thúc của quan viên địa phương

“Thỉnh thái tử điện hạ bớt giận” Lý Thành Khí cũng rất kinh ngạc về thân phận của Ngô Mỹ Nhân “thần phụng mệnh mà làm, phong tỏa biệt viện, điều tra những người tình nghi nhưng thần thật không biết...”

“Ngô Mỹ Nhân liên quan gì tới vụ án?” Thái tử phát tay với nội thị bên người, ý bảo nâng Lý Thành Khí dậy “xem tư thế này, dính líu không ít ah. Mười đại khổ hình của Cẩm y vệ cũng dùng hết. Diêm Tân, ở trước mặt Trần vương, nói cho bản cung nghe một chút”

Trong đại lao hơi tối, Diêm Tân chậm rãi ngẩng đầu, sắc mặt quẫn bách.

Thái tử gọi Trần vương đến, xem ra chủ tử tức giận không nhẹ nha.

Phó Lệnh Nguyệt nhìn tình hình này, trong lòng cũng hiểu được tám, chín phần

Diêm Tân là loại người nào chứ? Là đầu lĩnh của Cẩm y vệ. Hắn cẩn thận suy nghĩ, đương nhiên sẽ phát hiện ra chỗ quỷ dị của Ngô Mỹ Nhân. Về phần các tình tiết liên quan như dẫn ong vò vẽ tới chỗ Tạ Bình An thế nào, có rất nhiều người bị hoài nghi. Ngay cả việc hắn hạ độc cũng không phải là yếu tố để phá án, những gì hắn sờ qua đều bị hiềm nghi

Mấu chốt của vụ án này là: mấy con chó vì sao đột nhiên nổi điên cắn mất cá chân của Úy Trình Cù? Người trong nghề đều biết áo giáp tơ vàng cũng không che kín được mắt cá chân, mà đây lại là mệnh môn trí mạng. Nhưng chó do Cẩm y vệ thuần dưỡng sao có thể đột nhiên thay đổi phương hướng? Nhất định là đã có chuyện gì đó. Mà Ngô Mỹ Nhân cũng bị sơ hở ở chỗ này. Khi hắn quăng chén rượu xuống đất đã hất rượu lên mắt cá chân của Úy Trình Cù

Bình tĩnh suy nghĩ cẩn thận đều thấy ở hai điểm đáng nghi nhất đều có bóng dáng của Ngô Mỹ Nhân: Tạ Bình An từng chạm cốc với Ngô Mỹ Nhân, còn Diêm Tân thì từng đưa tay đỡ Ngô Mỹ Nhân khi hắn say đến loạn choạng

Diêm Tân từng thống lĩnh Cẩm y vệ trong mười năm, đương nhiên sẽ nhận ra ảo diệu trong chuyện này. Ở dưới mi mắt hắn lại giết chết người do hắn bảo vệ, còn khiến hắn khổ không nói nên lời. Diêm Tân hắn chưa từng chịu thiệt như vậy.

Tối nay, hắn phụng mệnh Trần vương đóng cửa phòng vấn, không hung hăng hành hạ Ngô Mỹ Nhân đáng giận mới là lạ. Nhưng ai ngờ đột nhiên lại xuất hiện một vị chủ tử còn lớn hơn Trần vương

Diêm Tân âm thầm kêu khổ không ngừng.

Ai ngờ được núi lớn sau lưng Ngô mỹ nhân lại là Thái tử điện hạ chứ. Cũng không ai ngờ đã qua giờ Hợi

rồi, Thái tử lại ra cung, hưng sư vẫn tội.

Ngô Mỹ Nhân quan trọng dữ vậy sao?

Nghe Diêm Tân thuật lại tình hình, Thái tử lạnh lùng nhũu mảy “bản cung hiện không phải đang giám quốc, chỉ có thể hỏi Diêm chỉ huy sứ, án chó diên kia, người lại trút hết người Ngô lão bản là có ý gì?hắn không có chỗ dựa sau lưng sao có cơ hội “cố ý” đến doanh đội của Cẩm y vệ tiếp xúc với mấy con chó kia? Có người nhìn thấy không?”

Diêm Tân bị hỏi đến á khẩu, không nói nên lời. Hắn hoài nghi Ngô Mỹ Nhân nhưng nếu vậy, hắn sẽ phải thừa nhận chính mình đã tự tay tiễn Ủy Trình Cù về Tây Thiên. Hắn không thể nói, cái gì cũng không thể nói

“Thần có tội, xin tùy Thái tử trách phạt” hắn chỉ có thể dập đầu. Dù sao chỉ là tra tấn bức cung, cũng không phải tội lớn gì

“Diêm chỉ huy sứ, Ngô lão bản có đưa cho người xem Huyền thiết lệnh không?” ngữ khí của Thái tử không hề khách khí ‘vì sao thấy Huyền thiết lệnh mà vẫn dụng hình?’

“Hồi thái tử, thần chưa từng thấy qua” Diêm Tân lúc này chỉ có thể phủ nhận mọi chuyện

Thái tử hừ lạnh, giống như đã dự đoán được như thế “hôm nay có Trần vương ở đây, bản cung cũng không tiện nói thẳng” hắn nghiêm nghị chỉ vào thân thể đầy máu trên đất “Ngô Mỹ Nhân chính là ân nhân cứu mạng của bản cung, là ám vệ được chính phụ hoàng ban cho Huyền thiết lệnh. Hôm nay bản cung phải mang hắn đi, không ảnh hưởng tới việc Trần vương và Diêm chỉ huy sứ xử án chứ?”

“Thần biết tội” Lý Thành Khí khom người nhận lỗi “thần đốc án không nghiêm, ngộ thương trọng thần triều đình, ngày mai thần sẽ đến Cẩn Chính điện thỉnh tội với Bệ hạ, cũng sẽ đến Đông cung bồi tội với Thái tử”

Thái độ của Lý Thành Khí tốt như vậy, Thái tử cũng không thể rắn dạy nữa, chỉ có thể phát tác trên người Diêm Tân ‘bản cung chỉ thống lĩnh ám vệ, không muốn khoa tay múa chân trên triều chính, lúc này mặc kệ Trần vương. Diêm chỉ huy sứ tiếp tục thẩm vấn đi. Tối nay bản cung đến đây, chắc đã gây trở ngại cho kế hoạch của Cẩm y vệ, ngày mai phải tra ra hung thủ”

Khi Thái tử rời đi đã là giờ Tý sơ khắc

“Nghỉ ngơi đi” Lý Thành Khí cũng có chút mệt, phân phó với Phó Lệnh Nguyệt “ngày mai bốn vương lại đến thăm người”

Sự xuất hiện của Thái tử đã khiến cho Trần vương không còn tâm tư mây mưa. Phó Lệnh Nguyệt thở phào, quay về phòng

Không biết vì sao, khứu giác của nàng đột nhiên trở nên linh mẫn. Lúc này nàng như ngửi được hương khí đặc thù của Lý Thành Khí, hương khí này giống như bò sát chui vào hơi thở của nàng. Nàng lặn qua lộn lại, quyết định không nghĩ nữa nhưng vừa nhắm mắt lại, trong đầu lại là khung cảnh hương diễm kia. Khó khăn lắm mới loại trừ được Lý Thành Khí thì trong đầu lại xuất hiện Phương Diệu Tổ, lại thêm tiếng mèo kêu trên mái nhà càng khiến nàng không thể ngủ được.

Nàng đứng lên, ngồi xuống, điều tiết tâm tình.

Đột nhiên nàng nghĩ thay đổi người khác để làm chuyện nam nữ thì có gì không tốt, sao nàng lại phải kháng cự

Chẳng lẽ là vì Viên Li?bởi vì lời thề buồn cười kia? Không, ám nhân không sợ lời thề, nếu có báo ứng thì bọn họ đã bị dày xuống mười tám tầng địa ngục từ lâu

Chỉ mới mấy tháng mà hàn băng trong người nàng lại tan chảy vì một nam nhân sao? thật buồn cười. Nhân bất vi kỷ. Tín điều nàng học gần mười năm sao có thể quên được chứ?Chuyện nam nữ có thể khiến nàng nhớ lại trí nhớ đã từng bị lãng quên, đây là biện pháp tiện nhất, đơn giản nhất, trừ bỏ lúc sinh tử lâm đầu. Huống chi xem thế sự này, nàng lập tức sẽ có phong hào Thần nữ, có thể không kiêng nể gì mà nhận người nhập vị

Vốn chính là như thế, hấn lợi dụng thân thể của nàng; nàng cũng có thể lợi dụng thân thể của hấn. Giao dịch xong, nàng còn chấp niệm gì nữa? nên nghĩ đến chuyện đứng đắn thôi.

Ngô Mỹ Nhân đã bị Thái tử đưa đi, giờ nàng chỉ có thể dựa vào mình để tìm manh mối về Ngọc Hành tinh. Lúc trước Ngô Mỹ Nhân đã nói, giết người không thành vấn đề, khó là tìm được người phía sau.

Giờ là lúc Phó Lệnh Nguyệt nàng lên sân khấu. Nghĩ đến đây, tâm tư của Phó Lệnh Nguyệt liền trở nên yên tĩnh, thanh minh. Nàng có thể cảm giác được nàng cách chân tướng ngày càng gần, chỉ cần để nàng biết được thân thể của nàng.

Phó Lệnh Nguyệt nặng nề thở dài, nếu nàng thông minh như Ngô Mỹ Nhân thì tốt biết bao

Hôm sau, Phó Lệnh Nguyệt lấy cớ đi dạo, cố ý đi đến cạnh địa lao xem thử.

Diêm Tân còn giả vờ giả vịt tìm người tra hỏi

Phó Lệnh Nguyệt biết rõ mọi chuyện, thậm cảm thán không biết ai sẽ làm kẻ chết thay.

Diêm Tân cũng biết rõ là hấn phải ngậm bồ hòn vì ai, tiếc là hấn không thể làm gì.

Thời khắc thể này, người khác tránh còn không kịp, Phó Lệnh Nguyệt nàng lại cứ muốn dấn vào.

Nàng cũng biết dù thế nào, Diêm Tân sẽ không đổ lên đầu nàng. Một ngày thân phận Thần nữ của nàng không bị vạch trần thì ngày đó nàng còn được Trần vương Lý Thành Khí che chở.

Hôm nay trong viện thật im ắng, ngoại trừ Phó Lệnh Nguyệt thong thả đi dạo cũng chỉ có Cẩm y vệ quần áo hoa lệ đứng thẳng người trong sân

Nàng hoài nghi đây là nam bắc trấn phủ tư vào Cẩm y vệ, nàng không biết chúng giam giữ các quý nhân ở nào? Viên Li, Phương Diệu Tổ đang ở đâu? Nhưng nàng biết án tử này sẽ nhanh chóng có kết quả vì ngày hai mươi tám tháng này, Vân Mộng công chúa sẽ xuất giá, không thể không có phò mã. Tháng sau cũng là ngày đại quân xuất chinh bình loạn, cũng không thể không có đại tướng quân. Hơn nữa hôm qua Thái tử đến náo loạn một hồi, việc phong tảo Úc Lâm biệt viện e là phải chấm dứt rồi.

Phó Lệnh Nguyệt không quan tâm tới những chuyện này, đó chẳng qua là lý do để nàng truy vấn và ứng phó

Úy Trình Cù đem thứ đáng giá để ở đâu? Nàng một lần lại một lần vòng quanh biệt viện

“Toàn bộ khu vực chung quanh biệt viện đều do hoàng đế Tiền Lương ban thưởng cho Úy Trình Cù. Người nói xem, bốn vương nên ra tay từ đâu?”

Ra tay từ đâu? Thái Bạch lâu, Yên Hỉ viện, Văn Bành các?

Phó Lệnh Nguyệt hưng trí bừng bừng. Văn Bành, lấy tên người khai sơn khắc dấu để đặt?

“Thứ đáng giá nhất trong biệt viện là đồng đá dùng để khắc dấu của hoàng đế Tiền Lương” theo như lời của Lý Thành Khí thì chi bảo do hoàng đế Tiền Lương ngự ban nên đặt ở đây, không phải sao?

59. Quyển 3 - Chương 16: Băng Tiêu Hoàn

Phó Lệnh Nguyệt vụng trộm đi vòng quanh Văn Bành các hồi lâu nhưng vẫn không tiếp cận thêm nữa.

Nàng rất muốn nhân lúc đêm dài yên tĩnh mà đi thăm dò nơi này nhưng Úy Trình Cù vừa chết, manh mối để biết hung thủ là ai đã bị đứt, chỉ còn lưu lại vật liên hệ. Thời điểm phi thường như thế, Lý Thành Khí nhất định sẽ tăng thêm nhân thủ, chờ người có tâm mắc câu. Hiện tại không phải là thời điểm tốt nhất để ra tay. Dù sao người thêm nhỏ dãi đối với nơi này cũng không chỉ có một mình nàng. Nàng cứ chờ, nói không chừng sẽ có người sốt ruột hơn nàng mà động thủ.

Quyết định như vậy, Phó Lệnh Nguyệt vừa huyết sáo vừa quay trở về

Ban ngày vô sự nhưng khi màn đêm buông xuống, trong viện không còn yên tĩnh nữa. Nhất định là Lý

Thành Khí đã trở lại.

Phó Lệnh Nguyệt rất không an lòng. Nàng sợ hấn lại đến quấy rầy mà thân thể của nàng lại không nghe lời. Nàng đã hạ quyết tâm, nếu lần này có thể nguyên lành ra ngoài, nàng sẽ tìm lang trung xem thử. Mà việc cần làm lúc này là đến giếng nước ở hậu viện múc một thùng nước lạnh mang tới đây. Phó Lệnh Nguyệt lặng lẽ giấu thùng nước trên giường không ngừng dùng nước để kích thích huyết Thái dương. Nàng không thể dầm vào vết xe đổ, nàng phải thanh tỉnh, phải khống chế được mình.

Thật ra nàng không sợ chuyện nam nữ, nàng chỉ lo lắng sau khi nàng và Lý Thành Khí xong việc, nếu không có thiên hàng cát tường hoặc ngược lại, đột nhiên xuất hiện thiên hành cát tường...Lúc này, nàng chưa có chuẩn bị tâm lý để thừa nhận mình là thần nữ hay không. Ngày này đến càng trễ càng tốt, nàng lúc này còn cần tự do như vậy mới có thể tìm hiểu nhiều hơn về thân thể của nàng

Đợi gần nửa canh giờ, lạnh cóng cả người, rốt cuộc Phó Lệnh Nguyệt cũng nghe được tiếng bước chân tiến gần đến chỗ nàng. Là Lý Thành Khí sao? rồi sau đó, nàng lại nghe có tiếng cửa đại đội nhân mã rời đi, không biết đã xảy ra chuyện gì?

Phó Lệnh Nguyệt không thể ngồi yên trong phòng được nữa, nàng lặng lẽ đến cửa viện dò hỏi, lại biết được tin tức từ trong cung truyền ra: Hoàng thượng bệnh nặng

Lý Thành Khi đi chuyến này, cả đêm vẫn không về

Sáng sớm ngày hai mươi ba tháng tám có thánh chỉ ban xuống, khôi phục công việc giám quốc của Thái tử nhưng lại thông thêm một câu: Trần vương dẫn đầu các bộ phụ chính.

Vì Thái tử chỉ mới mười ba tuổi nên công vắng của các bộ đưa tới Trần vương phủ trước, sau đó mới chuyển đến Đông cung. Như thế quyền lực thực sự ở trong tay ai, người sáng mắt vừa nhìn đã biết.

Cũng vì thế, Lý Thành Khí có nhiều việc quan trọng phải làm hơn, không có thời gian để quản một cái án chó điên nho nhỏ. Diêm Tân cũng là người am hiểu lòng người, nhanh chóng kết án: Tả đô ngự sử Ủy Trình Cù quả thật chết do bị chó điên tập kích, chó do Cẩm y vệ thuần dưỡng cũng vì việc này mà đền mạng.

Úc Lâm biệt viện khôi phục lại bầu không khí tường hòa. Buổi trưa, Cẩm y vệ đô chỉ huy sứ Diêm Tân còn mời các quý nhân bị giam trong biệt viện cùng ăn bữa cơm coi như là bồi tội.

Phong thủy luân lưu chuyển, tuy mọi người không hề vui khi bị giam trong biệt viện nhưng nhìn sắc mặt không tốt của Diêm Tân, cũng không ai đổ thêm dầu vào lửa. Chức vị của Cẩm y vệ tuy thấp nhưng cũng không thể trêu chọc

Phó Lệnh Nguyệt ngồi dưới bàn tiệc, tầm mắt vừa vặn nhìn thấy Văn Bành các ở đối diện. Không biết có phải cố ý hay không mà lúc này có tốp năm tốp ba Cẩm y vệ liên tục ra vào nơi này, khiến cửa sổ bị chấn động, rơi xuống không ít bụi. Dưới ánh mặt trời, xiêm y màu vàng của Cẩm y vệ trở nên chói mắt, cho nên không chỉ nàng mà mọi người đều nhìn thấy cảnh tượng này

Phó Lệnh Nguyệt vụng trộm nhìn lên thượng tịch vào lần, thấy mọi người đều cố ý không nhìn ra ngoài cửa sổ, liền hiểu được vài phần

Những người đang ngồi ở đây, không có ai là phạm nhân

Xem ra, chuyện ở Văn Bành các không tới một người vô danh tiểu tốt như nàng quan tâm

Sau bữa tiệc, Cẩm y vệ khách khí để mọi người rời đi, ai về nhà nấy

Phó Lệnh Nguyệt nhìn chung quanh cũng không thấy Lý Thành Khí đích thân đến an ủi mọi người. Thật ra nàng rất muốn tìm hắn xin mệnh lệnh, nếu hắn đã nói với nàng những lời bí ẩn kia thì chắc hắn sẽ cho nàng một mình đi dò thám thử. Nàng đột nhiên thấy hối hận vì đêm qua đã không nắm lấy h8a1n

Lúc theo Viên Li rời đi, Phó Lệnh Nguyệt vẫn ráng liếc nhìn Văn Bành các lần nữa, thấy cửa các mở rộng, Cẩm y vệ ra ra vào vào, hết sức tán loạn.

Nếu nói đây là cố ý thì cũng hơi quá. Thiên Quyền tinh vừa chết, nơi này không thể cả ngày đề phòng sâm nghiêm như vậy, hơn nữa mấy ngày nay Diêm Tân không có tâm tình, Trần vương Lý Thành Khí mãi lo chuyện triều chính càng không có rảnh, ngược lại các cao nhân ban đêm tới lui lại hơi nhiều.

Tiếc là Ngô Mỹ Nhân không thể lên sân khấu, nếu không...Phó Lệnh Nguyệt thở dài, xoay người rời đi

Trở về Tả quân phủ, việc đầu tiên là Viên Li gọi người chuẩn bị nước để tắm rửa.

Nhiều người, tai mắt nhiều nên hắn và Phó Lệnh Nguyệt cũng không tiện nói chuyện

Phó Lệnh Nguyệt ở ngoài cứ do dự, không biết nên với Viên Li thế nào về những lời Lý Thành Khí đã nói với nàng. Có lẽ nàng nên nói trước với hắn, chuyện như vậy sớm hay muộn cũng sẽ...

Ngoài cửa, Phúc Quý ngăn cản một đám người chờ gặp Thế tử Tả quân phủ. Nay Viên đô đốc bệnh nặng, mọi chuyện trong Tả quân phủ đều do Thế tử quyết định, Viên Li lại đi mấy ngày, đương nhiên là không ít quân vụ công vụ bị tồn đọng

Phó Lệnh Nguyệt nghĩ nghĩ, đẩy cửa bước vào, mấy gã sai vặt đang hầu hạ Viên Li thay quần áo, thân thể tinh tráng không một vết sẹo nửa kín nửa hở dưới lớp khăn khiến nàng vừa nhìn thấy, bỗng dưng đỏ mặt, không biết vì hơi nước hay vì nóng.

“Chuyện gì?” Viên Li có chút kinh ngạc, thân mình hơi thu lại, theo bản năng muốn che chắn. Tuy hai người đã mây mưa nhiều lần nhưng thân thể của nam nhân...

Phó Lệnh Nguyệt cười mỉa, rĩ mi, cảm thấy cổ họng khô khốc, nhiệt khí trong bụng lại rục rịch ngóc đầu. Không cần tiếp xúc thân thể, chỉ một cử chỉ nhỏ của hắn cũng khiến nàng nhớ lại, cổ nhiệt lưu kia liền sôi trào lên

Đáng sợ.

Nàng không giống như trước, cả người lạnh như băng, tâm tư kiên định. Bây giờ nàng gặp nam nhân cùng những cử chỉ kích thích, đáy lòng liền nhộn nhạo hắn lên. Nàng vừa nhìn thấy bộ dáng của Viên Li đã lập tức nghĩ ngay tới việc giường chiếu, thậm chí còn muốn áp đảo hắn. Nàng không hiểu vì sao lại như thế? Chẳng lẽ vì trước kia nàng quá lạnh lùng giờ bị phản công trở lại? thậm chí ngay lúc ban ngày rõ mặt, nàng lại có ý nghĩ dâm tà như vậy.

Xong rồi. Nàng phát hiện mình sắp không khống chế được rung động trong lòng. Như vậy, cho dù người hầu của Viên Li có lui ra, nàng vẫn sợ mình có thể cuốn lấy hắn.

Không được, hành vi này rất dọa người.

“Công tử, phủ châu gọi văn kiện khẩn cấp đến” ngoài cửa đột nhiên vang lên thanh âm của Hải Long

Phó Lệnh Nguyệt run lên, vừa vặn áp chế được nhiệt lưu trong người

‘Chuyện gì?’ Viên Li đã mặc xong xiêm y, cau mày, nhỏ giọng hỏi nàng

“Ta muốn ra ngoài xem lang trung” Phó Lệnh Nguyệt vội nói

“Trong phủ cũng có, ra ngoài làm gì?” Viên Li đột nhiên sầm mặt “ngươi lại có gì không thoải mái? đại sự gì mà quân y trong phủ không trị được mà phải ra ngoài thỉnh cao nhân khác?”

“Thuộc hạ không phải...không phải thuộc hạ...” Phó Lệnh Nguyệt vẻ mặt đau khổ. Hắn nhất định là nghĩ nàng tìm cơ đi ra ngoài ‘không phải đại sự gì, chỉ là...” trước mặt người ngoài, nàng không thể nào nói rõ được

“Nếu không tiện nói cùng trong phủ, vậy đến Đức Tế đường đi” Viên Li là người thông minh ‘ở phố Liễu Oanh ở phía tây phủ, có điều phải tìm Nhị ông chủ là người chuyên trị bệnh cho phụ nhân, ngoài hắn thì không ai có thể xem cho ngươi. Đi sớm về sớm”

“Tạ công tử ân chuẩn, thủ hạ đi rồi về ngay” Phó Lệnh Nguyệt cảm kích thi lễ, cáo lui

“Vào đi” Viên Li cao giọng gọi Hải Long

Phó Lệnh Nguyệt tiêu sái đi ra khỏi Tả quân phủ, cỡi ngựa trong gió hồi lâu, nàng mới hết đỏ mặt

Đúng, nàng phải xem đại phu mới được. Viên Li nói Nhị ông chủ của Đức Tế đường chuyên trị phụ khoa, vậy thì nàng sẽ tìm hẩn.

Nàng đi vào Đức Tế đường, vừa lúc Nhị lão bản không ra chẩn mà ở nhà. Phó Lệnh Nguyệt đặt bạc lên quầy, khiến gã sai vặt cao thấp đánh giá nàng một phen. Nàng vội cúi đầu, che khuất hầu kết, theo y đồng đi vào gian trong

“Nhị chưởng quầy Lưu Duyên Linh chúng ta bình thường đều ra chẩn, hẩn am nhiều nhất là...” tiểu đồng thấy bốn bề vắng lặng liền cười nói

“Cảm tạ, tại hạ biết” Phó Lệnh Nguyệt tăng hắng, nhẹ nhàng phát ra thanh âm nữ nhân. Thật là, nàng là nữ nhân, còn phải cố ý chứng tỏ

Tiểu đồng giật mình, vội ngậm miệng, dẫn đường

Phó Lệnh Nguyệt vén rèm đi vào gian trong, thấy một trung niên nam tử thanh tú đứng trước án đài vung bút viết gị đó, bên cạnh là bức tường nữ nhân khỏa thân cao bằng nửa thân người

Đây là pháp bảo của lang trung phụ khoa. Nàng đột nhiên có chút quẫn bách

Tiểu đồng tiến lên, thì thầm với Nhị lão bản một hồi, hẩn liền dừng bút, ngẩng đầu, lẳng lẳng liếc nhìn Phó Lệnh Nguyệt

“Đã biết, đi thôi, cũng hạ màn xuống” hẩn cho hạ nhân lui xuống, lại cười nói với Phó Lệnh Nguyệt “vị nương tử này, không thoải mái thế nào?”

Phó Lệnh Nguyệt có ấn tượng không tệ với lang trung này. Tướng mạo dày rộng, thanh âm uất thấp làm cho người ta có cảm giác trầm tĩnh, yên tâm, nhất là nụ cười kia, khiến người ta như được tắm trong gió xuân, trong lòng cũng an ổn hơn

“Ta...” nàng mở miệng lại không biết nên nói thế nào

“Ta hỏi, ngài gặt đầu là được’ lang trung này vừa thấy đã biết có kinh nghiệm trong việc khám bệnh cho nữ nhân. Hẩn lấy trên án ra một cây thước, chỉ vào đầu của bức tường nữ nhân khỏa thân “là nơi này không thoải mái?”

Phó Lệnh Nguyệt lắc đầu

Lưu Duyên Linh lại chỉ vào gáy “là nơi này không thoải mái?”

Phó Lệnh vẫn lắc đầu.

Cây thước trên tay Lưu Duyên Linh tiếp tục chỉ vào từng bộ phận trên bức tường, rồi dần dần di chuyển xuống dưới. Phó Lệnh Nguyệt vẫn không ngừng lắc đầu, trong lòng lại có những ý nghĩ không thuần khiết.

Cái này còn hơn trực tiếp bắt mạch ah, cứ chỉ vào hình ảnh nữ nhân khỏa thân làm người ta mơ màng. Nhân giả gặp nhân, dâm giả gặp dâm, nàng vốn xuân tâm nhộn nhạo, cái này càng làm cho nàng thêm suy nghĩ

“Nhị lão bản, để tiểu nữ nói thẳng đi” Phó Lệnh Nguyệt quăn bách nở nụ cười “tiểu nữ thời gian này luôn cảm thấy hoảng hốt, lần này tới cửa cầu y chính là muốn Nhị lão bản bắt mạch cho”

Lưu Duyên Linh thản nhiên cười “thỉnh ngài cứ nói đừng ngại, y giả chính là bắt mạch đoán bệnh, sẽ không nói lung tung với bên ngoài”

Phó Lệnh Nguyệt hài lòng vì điều này, nàng vươn tay, nói thẳng “là việc khuê phòng, gần đây hơi thường xuyên, thỉnh Nhị lão bản xem giùm”

Lưu Duyên Linh đặt hai ngón tay lên cổ tay nàng, lại hỏi ‘thân thể của tướng công người thế nào?’

“Không được tốt lắm” Phó Lệnh Nguyệt nghĩ tới Viên Li, nghĩ trả lời như vậy là chính xác

“Vậy đúng rồi” Lưu Duyên Linh đắm chiêu gạt đầu “thể chất của người khác với người thường, trời sinh máu nóng, trở về đọc nhiều kinh, tĩnh tâm một chút” hẩn thu tay, bắt đầu viết phương thuốc

“Trời sinh?” Phó Lệnh Nguyệt không muốn nghe hai từ này nhất “có thể trị không? ta phải uống thuốc bao lâu?”

“Thể chất của người tà hỏa rất vượng, không ai có khả năng thay đổi, chỉ có thể hướng dẫn” Lưu Duyên Linh không hề ngẩng đầu, đáp “ta chỉ có thể viết cho người phương thuốc hỗ trợ, sau này người nên điều tiết một chút, tốt nhất là có thể thanh tâm quả dục”

“Chuyện này đối với ta có bất lợi gì sao?” Phó Lệnh Nguyệt vội hỏi

“Đối với người thì không sao nhưng đối với thân thể của tướng công người, sợ lâu dài sẽ không lên được” Lưu Duyên Linh dùng từ châm chọc, đưa phương thuốc cho nàng

Phó Lệnh Nguyệt cầm lấy, đúng là chỉ là những loại dược liệu hỗ trợ. Nhưng nói vậy chẳng phải thành ra

nàng tháo nước nam nhân sao? lập tức bắt mắt trông mặt “không có cách nào sao? chẳng phải người là lang trung giỏi nhất kinh thành sao? sao ngay cả chuyện này...”

“Trừ phi dùng Băng tiêu hoàn” Lưu Duyên Linh sắc mặt nghiêm túc ‘có điều dược kia có thương tổn rất lớn đối với thân thể của người, ảnh hưởng tới nguyệt sự không nói, lượng hơi lớn một chút có thể khiến người không sinh nở được, còn rút ngắn dương thọ của người”

Phó Lệnh Nguyệt sững sờ ‘Băng tiêu hoàn?”

Nàng đột nhiên hoảng hốt. Nàng ngày càng đến gần chân tướng sự thật, từ lúc nàng không dùng thuốc do Triệu Thực đưa nữa, nàng liền có nguyệt sự, trở thành nữ nhân, dễ động tình, dự vọng cũng ngày một mãnh liệt hơn. Chẳng lẽ là từ trước tới giờ, Triệu Thực dùng thuốc kia để áp chế nhiệt lưu quý dị kia trong cơ thể nàng?

Nàng liền dò hỏi “nếu ta từ trước giờ vẫn dùng thuốc này rồi đột nhiên ngừng mấy tháng...?”

Lưu Duyên Linh nghe vậy liền ngây ngẩn cả người. Hắn cẩn thận vươn ngón tay, đặt lên cổ tay nàng, cẩn thận bắt mạch lần nữa

“Yên tâm đi” vẻ mặt của hắn hòa hoãn, lắc đầu nói ‘đi độc trong cơ thể Băng tiêu hoàn rất mạnh nhưng trong cơ thể người không có lưu lại. Viên thuốc kia cũng không phải người bình thường có thể có được, phương thuốc rất cổ quái. Người cứ yên tâm đi, thứ trước kia người dùng là không phải”

Phó Lệnh Nguyệt trong lòng lộ bộ, càng thêm tin tưởng. Trong cơ thể nàng không có di độc là vì nàng đã dùng Băng kinh nha.

Nhớ ngày đó, Triệu Thực chủ động ngưng thuốc cho nàng, đó là sau khi gặp Cửu Quảng Kiến. Từ lúc đó, Triệu Thực liền phát hiện ra truyền thuyết Thất Tinh Bắc Đẩu, quyết định đẩy nàng lên sân khấu. Đúng vậy, tất cả đều liên quan với nhau

“Lưu lão bản” Phó Lệnh Nguyên lại hỏi ‘ta sợ mình sẽ gây nguy hiểm cho thân thể của tướng công, có thể làm cho ta ít viên Băng tiêu không? bạc không thành vấn đề”

Lưu Duyên Linh cười nhẹ “là dược cũng có ba phần độc hướng chỉ là dược như vậy, ta chỉ có thể đưa cho người bốn viên”

“Dược” Phó Lệnh Nguyệt sáng khoái đáp ứng. Dù thế nào nàng cũng phải có thứ đó trong tay, có thể tùy thời ứng biến, không đến nỗi hoàn toàn bị thân thể khống chế

“Có điều dược này hơi khó làm, ba ngày sau người quay lại lấy đi” Lưu Duyên Linh ý bảo nàng đến tiền thính thanh toán

Phó Lệnh Nguyệt xong việc liền rời khỏi được đường, trong đầu vẫn vang lên câu nói “người không phải thần nữ thì là ai? từ từ rồi người sẽ phát hiện ra trong thiên hạ không ai giống thần nữ hơn người”

Thì ra nàng đúng là quái thai. Khó trách Viên Li sau khi cùng nàng mây mưa liền không bạc đầu, như vậy lần đó hẳn vận công âm thân thay nàng, trong lòng đã biết rõ. Nàng nên đổi mặt, dù trong lòng không vui thế nào thì nàng cũng không thể né tránh được nữa

Lời của Triệu Thực đã thành sự thật, nàng không nghe an bài của hắn, thân thể của nàng liền sẽ quấy phá, không nghe theo nàng. Cảm giác áp đặt và bức bách này khiến người ta khó chịu nhưng trong tiềm thức, trong tận đáy lòng của nàng vẫn không nghĩ sẽ rời khỏi Tả quân phủ

Đây là vì sao?

Hình bóng của Viên Li lại đột nhiên xông ra. Chẳng lẽ nàng đã động tình? Buồn cười, nếu nói là Phương Diệu Tổ thì còn tin vì tiếp xúc lâu ngày mà nảy sinh tình cảm nhưng Viên Li...hai người bọn họ vốn thủy hỏa bất dung. Hắn tính kế nàng, nàng cũng lợi dụng hắn, chẳng lẽ thường xuyên lẫn lộn trên giường nên từ oán mà sinh yêu? Nếu ngay cả như thế mà cũng sinh tình thì tình yêu này cũng rất quái dị ah...

Xâu chuỗi từng chuyện cũ một, nhiệt lưu trong bụng Phó Lệnh Nguyệt chậm rãi tiêu tán.

60. Quyển 3 - Chương 17: Án Diệt Môn

Trở lại Tả quân phủ, nàng đứng đợi ngoài phòng Viên Li khá lâu. Nàng còn có đại sự phải làm, đoạn tình cảm này cũng nên kết thúc, nàng cũng nên hảo hảo nói chuyện với hắn.

Đợi cho Viên Li xử lý giải quyết xong mọi việc, người hầu cũng đã rời đi, Phó Lệnh Nguyệt mới không tiếng động đứng trước mặt Viên Li

“Xem lang trung xong rồi?” thần sắc Viên Li có chút mệt mỏi

“Nếu công tử có thời gian, chúng ta nói chuyện được chứ?” Phó Lệnh Nguyệt nhỏ giọng hỏi

Viên Li có chút kinh ngạc, khó hiểu gật đầu

“Công tử, hôm nay uống rượu với ta được không?” nàng quyết định lúc này nên nói rõ mọi chuyện

“Tửu lượng của ta...”Viên Li đột nhiên kéo tay nàng qua, cười nói ‘người sao vậy? rốt cuộc muốn nói cái gì?muốn chúc ta say để làm gì?’

“Không sao, người không uống, ta uống một mình” Phó Lệnh Nguyệt đã sớm chuẩn bị đầy đủ, nhìn quanh phòng kiểm tra một vòng, xác định không có ai liền đóng cửa lại

“Ở đây không có ai, nhìn người khấn trương chưa kìa” Viên Li tươi cười ngồi xuống đối diện nàng, nhìn nàng thuần thực chuẩn bị đồ uống rượu

“Ta nghe được người và Liễu Dung nói chuyện ở đây” Phó Lệnh Nguyệt thành nhiên cười, mở niêm phong vò rượu ra

Viên Li nao nao.

“Các người muốn dùng ta để chữa bệnh cho người, đúng không?” Phó Lệnh Nguyệt rót một chén đầy.

Viên Li biểu tình ngưng trệ nhưng rất nhanh đã cười đáp “hôm nay người làm sao vậy? xem lang trung xong trở nên kỳ quái ah. Lưu Duyên Linh đã chẩn đoán ra cái gì?”

“Ngày đó các người nói chuyện ở đây, ta đều nghe được hết. Ta cũng biết các người vụng trộm tính kế ta” Phó Lệnh Nguyệt hoàn toàn không để hấn có cơ hội chuyển đề tài. Nàng ngồi xuống, nhấp một ngụm rượu, cảm giác rượu xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng liền thấy thoải mái hơn ‘người đã xem mạch tượng của ta, lại thêm sau khi người cùng ta mây mưa không có xảy ra dị tượng, liền xem ta là thần nữ?’

Viên Li bật cười thành tiếng ‘ta khi nào thì xem người là thần nữ? hahah’

“Người đừng cười” Phó Lệnh Nguyệt lại uống thêm một ly “ta chỉ muốn cho người biết, ta không phải kẻ ngốc. Những lời ta nói hôm nay cũng không phải là lời lúc say”

Chất lỏng lạnh băng chậm rãi chảy trong khoang bụng, trong nháy mắt, Phó Lệnh Nguyệt cảm giác cảnh trí trước mắt trở nên mờ mịt. Đây chính là trạng thái uống rượu tốt nhất

Nàng xem hấn là người nghe, mượn rượu giải tỏa những buồn bực trogn lòng ‘ta là người không có quá khứ. Ta không biết mình sớt trên đời rốt cuộc là vì cái gì, nên làm gì. Cho nên người vì bệnh tình mà tính kế ta, ta có thể làm như không biết, bởi vì người sống trên đời có rất nhiều thứ là thân bất do kỷ. Ai cũng không tránh được có lúc tính kế người khác để thành toàn cho mình. Ta cũng muốn làm chuyện gì đó cho bản thân mình, đáng tiếc ta lại không biết mình nên làm gì’ dừng một chút “yên tâm đi, chuyện của người, ta sẽ không nói với bất kỳ ai. Dù sao ta lớn như vậy, người cũng là...” nàng suy nghĩ hồi lâu cũng không tìm ra được từ ngữ thích hợp để hình dung “một nam nhân” cuối cùng chỉ có thể nương theo men rượu mà lướt qua

Viên Li rũ mi, ngón tay gõ gõ lên bàn, không lên tiếng

Phó Lệnh Nguyệt vẫn đang hưởng thụ lạc thú không bị người cắt ngang, tiếp tục lăm bằm “ta không chán ghét người, huống chi người cũng đỗ cho ta cao hứng. Ta mặc kệ người tính kế là vì cái gì nhưng sự thật

chính là người không gạt ta, người làm cho ta trong khoảng thời gian này rất vui”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Viên Li rốt cục cũng lên tiếng. Thanh âm của hắn trầm tĩnh lại nghiêm khắc “sao đột nhiên lại nói nhiều như thế? xảy ra chuyện gì sao?”

Phó Lệnh Nguyệt ngược mắt, nở nụ cười. Nàng nhìn đôi đồng tử đen lấy thâm thúy của hắn, trong lòng nảy sinh cảm giác thân thiết ‘ta có thể sẽ không tiếp tục chữa bệnh cho người được nữa’

“Đồng cung điều người rời đi?” Viên Li nao nao, nhũu mày hỏi

Phó Lệnh Nguyệt gật đầu, lại rót cho mình một ly “dù sao Trăn vương cũng đã nói vậy, hắn là sẽ không quá muộn. Không biết công tử nghĩ thế nào nhưng ta thực sự có chút luyến tiếc” nàng mượn hơi rượu, nói ra những lời xưa nay không hề tùy tiện mở miệng

Viên Li mỉm cười, đưa tay cầm lấy chén rượu

Phó Lệnh Nguyệt nhìn sườn mặt anh tuấn như đao khắc của hắn, trong lòng đột nhiên thấy lưu luyến. Thật ra nam nhân này vẫn thật không tệ...

“Ta biết người không lưu được ta” ngữ điệu của nàng chậm rãi “người cũng không cần ra mặt. Thiên Quyền tinh đã chết, Ngọc Hành tinh là ai, ta thấy trên dưới cao thấp đều đang nhìn chăm chăm...Nếu mọi người đều nói ta là Thần nữ, ta thấy rất nhanh thân phận của Ngọc Hành tinh sẽ được công khai”

Viên Li không lên tiếng, im lặng cầm chén rượu uống cạn

“Ta biết người có hùng tâm tráng chí, thân là nam nhi, ai mà không có. Phương gia hay là Tà gia không có?” Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên cảm thấy thẳng thắn nói chuyện như vậy thật tốt “dù sao người cũng không hại ta, ta liền thỏa mãn. Công tử, ta chỉ muốn hỏi một câu” nàng xót xa nở nụ cười “người có từng...thật tình, cho dù là một chút” nàng cuối cùng vẫn không nói ra lời

Viên Li tự rót tự uống, mới mấy chén mà mặt của hắn đã đỏ rần

“Thích ta. Quên đi, người đừng uống nữa” Phó Lệnh Nguyệt chớp lấy chén rượu của hắn “người tửu lượng kém, uống nữa sẽ say”

“Ta đã từng nói với người, ta...”Viên Li đột nhiên ngược mắt nhìn nàng. Hai người bốn mắt nhìn nhau, hồi lâu, hắn vẫn không nói hết câu

Phó Lệnh Nguyệt nhìn vào đôi con ngươi hắc bạch phân minh của hắn, cảm thấy trong chớp mắt này nhận ra sự chân thành khó nói nên lời. Nàng như nhìn thấy nội tâm của hắn, lại cách thiên sơn vạn thủy, không dám tham lam...

“Không biết ta còn ở Tả quân phủ được mấy ngày nữa” nàng cười, chuyển đề tài “chuyện chữa bệnh, người cần phải tranh thủ...”

Hắn cong khoe môi, vươn tay, ôm nàng vào lòng.

Một đêm này, bọn họ không nói nhiều

Phó Lệnh Nguyệt ở trong lòng Viên Li hồi lâu mới cảm giác được một cái hôn ôn nhuận, nhẹ nhàng đặt lên trán của nàng. Hắn không dùng huân hương, xiêm y chỉ tản ra mùi cơ thể đặc trưng của hắn. Hắn không hề chạm vào nữ nhân khác, thân thể sạch sẽ như vậy khiến nàng an tâm, thoải mái...Nàng để mặc hắn ôm, cũng không lên tiếng, sợ nói ra lại làm mình càng thêm lưu luyến, sợ nói ra sẽ làm ngày sau càng thêm thương tâm. Nàng chỉ có thể gắt gao ôm chặt hắn, cuộn người trong vòm ngực dày rộng của hắn.

Một đêm này, bọn họ không tiếng động ái ân.

Viên Li không có cao thấp ép buộc nàng như trước, cũng không học theo các thức trong Tổ nữ kinh. Hắn chỉ nằm trên thân thể nàng, nhìn vào mắt nàng, sau đó phù sinh tận hoan.

Không biết có phải vì trong lòng có áp lực hay không mà khi lên đỉnh, Phó Lệnh Nguyệt không còn có ảo giác như trước đó. Trước mắt nàng chỉ có gương mặt của hắn, đối diện với nàng chỉ có đôi mắt hắc bạch phân minh của hắn. Chỉ có hắn, không có gì khác

“Sao tối nay lại ngoan như thế, chỉ một thế vậy thôi sao?” nàng giễu cợt

Viên Li chỉ nhếch môi, thần nhiên cười

Sau một tiếng thở dốc thỏa mãn, hắn ngã xuống bên cạnh nàng

“Ta muốn nhìn người thật kỹ” thanh âm của hắn rất nhẹ, mỗi một chữ mà âm ấm

Phó Lệnh Nguyệt không nói nên lời, cũng không phải sinh lý tử biệt, hắn nói những lời bi thương như vậy làm gì?khiến nàng có chút chua xót, hồi lâu vẫn không nói nên lời.

Khi nàng quay đầu lại, đã thấy Viên Li nhắm mắt ngủ

Sáng ngày hai mươi tư tháng tám, sắc trời còn chưa rõ, Viên Li và Phó Lệnh Nguyệt còn đang ngủ say đã bị tiếng đập cửa dồn dập thức tỉnh

“Công tử! Công tử!” Hải Thanh và Hải Long ở bên ngoài cùng hô lớn

Hai người trên giường vội vàng đứng dậy, lấy tốc độ nhanh nhất trong đời mà mặc quần áo.

Sau đó hai người chia ra đứng hai bên giường, Viên Li nghiêm mặt nói “vào đi”

“Công tử, có chuyện lớn” Hải Thanh, Hải Long tiến vào, hoàn toàn không để ý tới bộ dáng bất chính của hai người. Từ lúc ở Ngưng Hương sơn trang, bọn họ đã tự động loại bỏ những chuyện thế này, cũng không có quá nhiều kinh ngạc

Có chuyện lớn. Trong kinh đêm qua đã xảy ra đại sự

Nghe Hải Thanh nói xong, Phó Lệnh Nguyệt cũng giặt mình kinh hãi

Đêm qua, có người mang theo rất nhiều tử sĩ xâm nhập vào Văn Bình các trong Úc Lâm biệt viện, giết chết toàn bộ Cẩm y vệ canh giữ ở đó, mà từ đao pháp đến hành tung đều không để lại một chút sơ hở. Lúc rời đi còn phóng hỏa, tiếc là trời không chịu lòng người, đêm qua đột nhiên đổ mưa lớn, vì thế Văn Bình các hữu kinh vô hiểm, vẫn còn tồn tại.

Nhưng đây chưa phải là chuyện đáng sợ nhất. Đêm qua ở phía nam kinh thành đã xảy ra thảm kịch. Cả nhà Tả đô ngự sử Ủy Trình Cù bị diệt môn, hai một người không một ai còn sống, ngay cả nha hoàn, gã sai vặt cũng không tha. Đã thế đám sát thủ còn phóng hỏa, thiêu cháy toàn bộ phủ Tả đô ngự sử

Mấy người còn chưa phân tích xong tình hình, lại nghe tiếng của Phúc Quý ở bên ngoài gọi “công tử. Đông cung hạ chỉ dụ, đã tới tiền thính”

Mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên, đoán rằng chỉ dụ này có liên quan tới án diệt môn, vội vàng chỉnh sửa y phục, đi ra ngoài

Đi đến chính sảnh, thấy một tiểu nội thị đứng chờ. Phó Lệnh Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, không phải hưng sư động chúng thì sẽ không có đại sự gì.

Nhìn thấy Viên Li, tiểu nội thị thái độ không tốt, truyền lại khẩu dụ của Thái tử và Trần vương Lý Thành Khí ‘truyền Tả đô đốc giờ Mẹo đến phủ Tả đô ngự sử kiến giá. Thiên tuế gia và Trần vương nói, Viên đô đốc không tiện thì cũng không miễn cưỡng, thỉnh Thế tử đi thế cũng được’

“Vị công công này, không biết Thái tử và Trần vương còn truyền ai nữa?” Viên Li cười tủm tỉm, lấy từ trong tay áo ra một thỏi bạc

Tiểu nội thị xoa tay lắc đầu “là Tư lễ giám lệnh cho nô tài đến truyền lệnh, còn lại nô tài cái gì cũng không biết. Thế tử gia, nô tài hồi cung trước’ hẩn chấp tay, khom người cáo từ

Viên Li quay đầu nhìn sa lậu, thấy đã qua giờ Mão sơ khắc. Xem ra Lý Thành Khí không muốn mọi người

có thời gian chuẩn bị.

Án diệt môn cũng không phải nhỏ

Phó Lệnh Nguyệt âm thầm cân nhắc, ở kinh thành có thể gây ra thanh thế lớn như vậy, đếm trên đầu ngón tay cũng chỉ có mấy nhà.

Thái tử đã có lệnh, mọi người đều không dám chậm trễ

Đoàn người Tả quân phủ tới phủ đệ của Tả đô ngự sử không lâu, đại diện Trung quân đô đốc phủ là phò mã Phương Quang Tông, Thế tử Tạ Bình An của Hậu quân đô đốc phủ, cha con Tôn Thừa Hiền của Binh mã tư, Cẩm y vệ đô chỉ huy sứ Diêm Tân cùng với Hình bộ thượng thư, Binh bộ thượng thư đều đến đông đủ

Phó Lệnh Nguyệt âm thầm cười khổ, như vậy là đang hiềm nghi cả bốn nhà nắm binh quyền trong tay

Thái tử diện hạ ngồi phong chính sảnh, kim bào cảo miệt, phong tử long thái. Dù đã từng gặp mặt hẳn một lần nhưng lúc đó ánh sáng trong địa lao quá mờ nên Phó Lệnh Nguyệt cũng không nhìn rõ. Vì thế lần này, sau khi hành lễ, thừa dịp các chủ tử đang hàn huyên liền lén lút đánh giá Thái tử gia. Chỉ thấy Thái tử mi thanh mục túc, da trắng nõn, tú lệ dịu dàng, hơi có chút nam sinh nữ tướng. Nàng thầm đoán có lẽ vị Thanh Loan tiền bối rất đẹp, nếu không đã không phải là đệ nhất mật thám

Thấy mọi người đều đến đủ, Lý Thành Khí liền xin ý của Thái tử, Thái tử lại bảo hẳn cứ tự nhiên

Lý Thành Khí cười tủm tỉm, nói lời dạo đầu “hôm nay gọi chư vị đến chính là để hỗ trợ phá án”

Chỉ một câu này, Phó Lệnh Nguyệt liền nhận ra quyền chủ động vẫn nằm trong tay Lý Thành Khí, Thái tử chỉ để bài trí mà thôi

Nói thêm vài câu, Lý Thành Khí liền dẫn mọi người trong dạng hiềm nghi đi đến hậu viện của Ủy phủ cũng chính là hiện trường vụ án

Qua cửa thùy hoa, mọi người liền nhìn thấy cảnh tượng tàn phá, có rất nhiều phòng ở bị thiêu cháy

Cẩm y vệ canh cửa thấy Trần vương dẫn mọi người đến liền dẫn ra hai bên nhường đường

Phó Lệnh Nguyệt khẩn cấp theo Viên Li đi vào hiện trường, chỉ thấy vách tường bị cháy đen, trên đất chất đầy thi thể huyết nhục mơ hồ. Nàng nhìn kỹ, thấy tất cả đều là nam đinh trong phủ.

Thi thể của ba vị công tử Ủy gia ở giữa, mặt toàn máu, biến đổi hoàn toàn, hiển nhiên là bị tra tấn đến chết. Thân thể của mấy gã sai vặt thân cận cũng bị hao tổn nghiêm trọng, xem ra trước khi chết, bọn họ

đều bị tra tấn.

Cũng có nghĩa là hung thủ muốn tra hỏi cái gì đó.

“Án này có liên hệ quá nhiều, cho nên bốn vương mới thỉnh Thái tử mời chư vị đến cùng thương lượng, tìm cách phá án” Lý Thành Khí khách khí nói “Thái tử điện hạ là vạn kim chi khu, không thể tới nơi hung hiểm thế này, trước khi bốn vương làm phiền mọi người xử án, nên nghe Diêm đại nhân thông báo về tình hình vụ án”

Phó Lệnh Nguyệt nghe Diêm Tân thuật lại tình hình xong, hai mắt nhìn chăm chăm phản ứng của Lý Thành Khí, chỉ thấy hắn đang nhìn mọi người như muốn xem kỹ biểu tình của bọn họ. Hắn nhất định còn có hậu chiêu

Chẳng lẽ có người còn sống? Phó Lệnh Nguyệt giật mình. Không thể nào, nếu là có người còn sống thì sao phải hưng sư động chúng, gọi nhiều người tới như vậy chứ?

“Toàn gia bị diệt, nhưng mà...” Lý Thành Khí cố ý dừng lại một chút “Cấm y vệ điều tra hiện trường, phát hiện có một người may mắn sống sót”

Mọi người đều giật mình kinh ngạc

Phó Lệnh Nguyệt khó có thể tin, ngược mắt nhìn lên, lại thấy Lý Thành Khí ánh mắt sáng đuốc quét qua bốn nhà bị hiềm nghi

“Là ai gây ra thảm án diệt môn, bốn vương hi vọng trước khi bị chỉ chứng, hung thủ chủ động cung khai” Lý Thành Khí cười lạnh “vụ án này chỉ mới qua một đêm, nay Thái tử điện hạ tọa trấn, dù là ai, từng có chức tước gì, sau khi bị chỉ chứng, Cấm y vệ sẽ lập tức phụng mệnh đến phủ niêm phong tra án, muốn tìm chứng cứ là dễ như trở bàn tay. Nếu chủ động cung khai, nói ra mọi chuyện, Thái tử điện hạ và bốn vương sẽ ở trước mặt vạn tuế gia mà trấn tĩnh, dù không thể cứu người cũng có thể cam đoan con của người sẽ bình an. Nếu không...” Lý Thành Khí vẫy tay cho Cấm y vệ mang nhân chứng đến

Phó Lệnh Nguyệt có chút nghi hoặc, nhân chứng này là thật hay giả? Lý Thành Khí rõ ràng không có kinh nghiệm thẩm án như Triệu Thực, nói như vậy thì ai sẽ mắc câu chứ?

Lát sau, nhân chứng không thấy đâu mà chỉ thấy một Cấm y vệ chạy tới, thì thầm một lát, tươi cười trên mặt Lý Thành Khí liền cứng lại, ngữ khí lạnh lùng “nâng lên đi”

Trong sự tò mò của mọi người, bốn Cấm y vệ nâng một cái giá gỗ lên sân khấu, đến khi nhìn rõ mặt, Phó Lệnh Nguyệt liền sợ ngây người. Nàng rất quen thuộc với gương mặt này, Văn Khúc Tinh. Ủy Trình Cù là cữu cữu của hắn, Văn Khúc Tinh tham gia thi Hương, ở nhà bà con cũng là bình thường, ai ngờ lại gặp tai họa bất ngờ

Mọi người tò mò tiến lên, thấy người trên giá như không còn hơi thở, khó trách Lý Thành Khí lại kêu mọi người tới gần, thì ra hắc sống mà chẳng khác gì đã chết, có lẽ không qua nổi một canh giờ

“Làm cho hắc tỉnh lại” Lý Thành Khí ra lệnh cho Diêm Tân

Diêm Tân sắc mặt xanh mét mang kim khâu, chậm rãi đâm vào mấy đại huyệt trên người Văn Khúc Tinh. Thế nhưng hắc không có chút phản ứng. Mọi người liền thở dài, không biết là tiếc nuối vì không thể tra ra manh mối hay là may mắn vì điều đó.

Lý Thành Khí không lên tiếng, Diêm Tân chỉ có thể tiếp tục châm xuống.

Phó Lệnh Nguyệt biết, bọn họ muốn Văn Khúc Tinh tỉnh lại, dù chỉ một lát thôi để chỉ ra hung thủ hoặc để tìm ra manh mối. Có lẽ đêm qua hung thủ tra tấn con của Ủy Trình Cù đã bị bại lộ thân phận, nếu không đã không tiết người rồi lại phóng hỏa.

Thiên Quyền, Ngọc Hành...

Ở giữa chắc chắn có chuyện quan trọng gì đó

Hung thủ là ai? Chân tướng rất có ý nghĩa đối với Phó Lệnh Nguyệt, không thua gì những người ở đây. Nàng rất muốn tiến lên hỗ trợ, nàng rất muốn biết hung thủ là ai. Hung thủ nhất định có liên quan tới thân phận Thần nữ của nàng.

Việc này quan hệ trọng đại, nên trước khi lên tiếng, Phó Lệnh Nguyệt xác nhận người trên giá lần nữa, thấy quả thật là Văn Khúc Tinh, liền ra vẻ kinh dị, hô nhỏ tiếng “Văn Khúc Tinh?”

“Người nhận ra hắc?” Viên Li kinh ngạc hỏi

“Dạ” Phó Lệnh Nguyệt chỉ chờ một câu này, dưới ánh mắt nóng bỏng của mọi người, cung kính đáp “người này là ngoại chất tử của Ủy đại nhân, là sĩ tử tham gia thi Hương. Khi ở Kiến Dương, thuộc hạ học cùng một chỗ với hắc”

“Người tới gọi hắc đi” Lý Thành Khí như gặp được người đưa than trong ngày tuyết rơi

“Dạ, vương gia” Phó Lệnh Nguyệt vội tiến lên, ghé vào tai Văn Khúc Tinh, la lên “Văn Khúc Tinh, ta là Phó Lệnh Nguyệt. Là ai đã hại ngươi? Thái tử và Trần vương gia đều đến đây, nói ra đi, bọn họ sẽ báo thù cho ngươi”

Được Diêm Tân châm cứu lại được Phó Lệnh Nguyệt gọi, Văn Khúc Tinh rốt cuộc cũng run run hàng mi.

Lý Thành Khí vui vẻ, ra hiệu cho hai người tiếp tục

“Văn Khúc Tinh, người có biết hung thủ là ai đúng không?” Phó Lệnh Nguyệt gấp hơn ai hết, nàng không dám chạm vào thân thể hắn, chỉ có thể nói “Kiên trì, Văn Khúc Tinh, mau nói đi”

“Có khả năng diệt môn, nhất định là nhà giàu” Lý Thành Khí lạnh lùng nói “hỏi hắn, họ gì?”

Văn Khúc Tinh giật giật mí mắt, nhưng rất nhẹ, ngay cả mở mí mắt ra cũng không được, càng không nói tới chỉ chứng hung thủ

Lý Thành Khí hướng mắt với Diêm Tân, Diêm Tân liền vận công, áp lên đỉnh đầu của Văn Khúc Tinh

Phó Lệnh Nguyệt vội hỏi ‘là ai?’

Kim khâu nhập não, Văn Khúc Tinh đột nhiên mở to mắt, nhưng hắn bị thương quá nặng nên tay không thể viết, miệng không thể nói. Phó Lệnh Nguyệt ghé sát vào hắn nhưng cũng không nghe được gì.

Văn Khúc Tinh như là hồi quang phản chiếu, cố hết sức mở miệng, để lộ ra hàm răng không trọn vẹn. Hắn không phát âm, chỉ trừng mắt nhìn Phó Lệnh Nguyệt, dùng hết sức mấp máy môi

‘Nha?’ Phó Lệnh Nguyệt vô cùng nghi hoặc

Hai mắt Văn Khúc Tinh sáng lên rồi tắt hẳn

Lý Thành Khí vội vàng truy vấn “là ai?”

Phó Lệnh Nguyệt ngồi xồm xuống, ngây người. Nha cái gì chứ? Đầu của nàng hết sức rối rắm, không nghĩ ra được từ nha này có liên quan gì tới tên hung thủ mà bọn họ muốn biết.

“Đến” Lý Thành Khí đưa tay kéo nàng đứng lên “bốn vương biết trong lòng người có điều cổ kị, người nói riêng với bốn vương cũng được” hắn dùng thân mình cao lớn che cho nàng

Cầm y vệ cũng phối hợp tiến lên, vây quanh hai người đưa đến phòng bên cạnh

Khi đóng cửa phòng lại, chỉ có hai người ở bên trong

“Ta...” Phó Lệnh Nguyệt rất khó mở miệng. Thật ra nàng không đoán được đáp án, nàng không biết hung thủ là ai

Lý Thành Khí nhanh chóng ra hiệu cho nàng đứng lên tiếng

“Người chờ ở trong phòng, trước khi nghĩ ra đáp án thì không cần ra ngoài” hắn nhìn chăm chăm vào mắt nàng, nhẹ giọng dặn dò, cũng tinh tế bố trí “bên ngoài cứ để ta lo. Chúng ta phải phối hợp tốt, nếu là Phương gia, người liền...”

Phó Lệnh Nguyệt hiểu ý hắn. Lý Thành Khí là người thông minh, hắn kéo nàng vào trong phòng là không muốn để người khác biết nàng thật ra không biết, không hiểu gì. Hắn cũng muốn nhân cơ hội này, ra ngoài lừa gạt mấy người ngoài kia. Hắn muốn nàng bày ra biểu hiện giả, xem có thể nhân đó mà tra ra sơ hở của hung thủ chân chính

Phó Lệnh Nguyệt vui vẻ nghe lệnh, đợi Lý Thành Khí rời khỏi, nàng liền nhìn ra ngoài. Quả nhiên Lý Thành Khí đều là nói những lời đã tính kỹ, nàng không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, chỉ có thể nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt không giống nhau của đám người bị hiềm nghi

“Là ai? mau đứng ra. Bồn vương cho người cơ hội cuối cùng. Nếu không cho bồn vương thể diện là buộc bồn vương thỉnh chỉ của Thái tử điện hạ, như vậy sẽ không chút lưu tình mà xét nhà bắt người. Án tử chỉ mới xảy ra vài canh giờ, có nhiều người tham dự hành hung, dù là sĩ tử trong phủ nguyện trung thành cũng không chấp nhận không biết được tốt xấu. Bây giờ đứng ra, bồn vương sẽ lưu tình, đừng có chọc bồn vương tức giận, nếu bồn vương tức giận thì nửa đường sống cũng sẽ không lưu cho người”

Phó Lệnh Nguyệt khẩn trương nhìn lướt qua những người bị hiềm nghi, trong đầu nhớ lại...Không thể là Viên Li, đêm qua hắn luôn ở cùng với nàng. Như vậy là Phương gia, Tạ gia hay Tôn gia?

Nha, có phải là răng của hung thủ? không đúng

Trong tên có từ nha? cũng không đúng

Hài âm, ngụ ý kéo dài? cũng không đúng

Nàng ra sức nhớ lại những chuyện giữa nàng và Văn Khúc Tinh, lúc mới quen, khi ở học đường...Nàng đột nhiên nhớ ra. Nha, răng nanh. Nàng cũng hiểu được là như thế nào.

Văn Khúc Tinh đã nhún với nàng một tin tức vô cùng quan trọng. Hắn không thể nói, tay không thể động, chỉ có thể dùng ẩn ý nhắc nhở nàng. Vô xĩ đồ đệ, Tạ Côn, là họ Tạ

Nàng cuối cùng đã thông suốt. Năm đó ở học đường của Triệu gia, nàng từng kể chuyện bá phụ của Tạ Bình An là Tạ Côn tuổi trẻ làm chuyện hoang đường bị người ta đánh gãy răng, cũng từ đó Văn Khúc Tinh luôn nhớ kỹ tới điển cố Vô xĩ đồ đệ này. Sau này còn vì chuyện này mà chọc giận tiên sinh ở học đường.

Chính là như thế. Là Tạ gia

Ta đã biết! Ta rốt cục đã biết! Phó Lệnh Nguyệt kích động đến lệ nóng doanh tròng, điển cổ kia chỉ có nàng và hần biết, cho nên khi nàng nhắc lại từ nha, Văn Khúc Tinh mới vui mừng mà nhắm mắt/

“Văn Khúc Tinh, yên tâm đi, lướt trời tuy thừa nhưng khó lọt, triều đình sẽ báo thù thay ngươi” Phó Lệnh Nguyệt âm thầm cầu nguyện, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài. Đã đến lúc báo cáo với Lý Thành Khí

Lý Thành Khí vẫn đang đối phó với đám người quyền quý ngậm miệng như bị, thấy nàng đi ra, thần sắc của hần vẫn như thường nhưng trong mắt hoa đào lại ánh lên vẻ chờ mong và khẩn trương

Phó Lệnh Nguyệt cúi đầu đi tới, giống như thị vệ đi tuần nhưng một bàn tay của để ở sau lưng, cong lại hai ngón. Đây là ám hiệu đã thương nghị cùng Lý Thành Khí, điều này có nghĩa là Tà gia, là Văn Khúc Tinh đã nói tới chữ Tà

Án diệt môn kết thúc thuận lợi. Trấn vương Lý Thành Khí đã phá được đại án

Hậu quân phủ rất nhanh đã bị phong tỏa, Cẩm y vệ làm việc cũng rất hiệu quả, rất nhanh đã điều tra ra chứng cứ.

Tà đồ độc tự sát trong thiên lao, đến chết cũng không nói vì sao hần lại hưng sư động chúng giết hại cả nhà Ủy Trình Cù

Tà Bình An cũng không đơn giản, hần quỳ trong lao giờ cao một khối ngọc ngự ban, nói phụ thân hần có để lại một phong thư trong vách tường của Hậu quân phủ cho Hoàng thượng, trong đó tiết lộ cơ mật của tiền triều, nhất định phải do Hoàng thượng tự mình đến đọc

Thái tử và Trấn vương do dự, không dám tự ý làm chủ, đành báo cáo tình hình cho hoàng đế đang nằm trên giường bệnh

Mật tín được lấy ra khỏi vách tường của Tà phủ, Tư lễ giám nghiệm đọc xong mới cung kính dâng lên cho hoàng đế

Hoàng đế đọc xong, lệnh cho nội thị mang nệm đến, hủy đi lá thư kia, thở dài một tiếng, phân phó “hạ táng tử tế, chuyện Tà gia dừng ở đây đi”. Nói xong nhắm mắt dưỡng thần

Vạn tuế gia đã lên tiếng, Thái tử và Trấn vương không dám không theo, liền tuyên bố với bên ngoài là Tà đồ độc tái phát bệnh cũ, hạ táng trọng hậu. Thế tử Tà Bình An kế thừa chức Đô đốc và tước vị nhưng hôm sau hần đã tự động giao ra binh quyền, mang theo người thân và tiền tài trở về quê cũ ở Lũng Bắc

Từ đó, trừ Trấn vương Lý Thành Khí tay cầm trọng binh thì triều đình chỉ còn lại hai Đô đốc phủ nắm binh quyền, đó là Trung quân Phương gia và Tả quân viên gia

Mùa thu này giống như một đợt thi đua.

Hoàng thượng ở trong cung gặp nguy hiểm, Tả quân Viên đô đốc bệnh tình nguy kịch, mà sau khi Hậu quân rơi đài, thân thể của Trung quân Phương đô đốc cũng đột nhiên không được khỏe.

Các quý nhân đều thân thể không tốt, dân gian thì liên tiếp xảy ra bạo loạn. Lũng Bắc, Hán Trung, Hoài Dương, Giao Đông...không ngừng có người khởi nghĩa vũ trang, tự xưng vương, còn có tàn quân của Tiền quân, Hậu quân, Hữu quân ở biên giới thừa dịp này mà chiếm cứ một phương, tự trị. Đáng sợ nhất là các thần tử tay nắm trọng binh ở kinh thành, bọn họ mài đao soàn soạt, luôn như hổ rình mồi, chỉ chờ một tín tức là lập tức vung cờ, xé rách da mặt.

Tin tức này chính là Hoàng đế của Đại Tề quốc bệnh tình nguy kịch.

Cuối tháng tám, việc triều đình và quân chính đều đổ dồn về phía Trần vương phủ, mà Đông cung, dưới sự ngầm đồng ý của hoàng đế đã mất quyền lực. Hai bên đều đang tìm một lý do để thuyết phục thiên hạ.

Ngọc Hành tinh là ai? Triều đình nhất định phải truy ra mà Thần nữ chuyển thể đang ở nơi nào cũng phải được tìm thấy. Thời cuộc càng loạn, lực lượng tôn giáo càng có vài trò to lớn

Ngày hai mươi sáu tháng tám

Trần vương Lý Thành Khí bỏ qua Thái tử, mở nghị sự hội ở Úc Lâm biệt viện. Mà phạm vi của hội nghị cũng rất quái lạ, truyền triệu bốn vị đại thần các bộ cùng nhi tử của hai phủ Đô đốc.

Rốt cuộc Thiên Quyền tinh đã để lại cái gì?

Lúc mấu chốt thế này, Phó Lệnh Nguyệt đương nhiên phải có mặt. Khi nàng theo huynh đệ Viên Li đến Úc Lâm biệt viện, phát hiện Phương Quang Tông, Phương Diệu Tổ của Trung quân Đô đốc phủ cũng đã có mặt.

Phương đô đốc bệnh tình nguy kịch, việc trong Trung quân phủ đều do Phương Quang Tông thay mặt xử lý. Phó Lệnh nguyệt không biết Lý Thành Khí lại tính toán chuyện gì. Hai mươi chín tháng tám, công chúa sẽ gả và Trung quân phủ; ngày một tháng chín, Phương Diệu Tổ sẽ xuất chinh, đều là người không thể chọc vào. Nàng rất có hứng thú chờ xem Lý Thành Khí muốn làm gì

Chỉ là hội nghị, không phải thẩm vấn nên Cẩm y vệ Đô chỉ huy sứ Diêm Tân đảm nhiệm chức trách bảo hộ Trần vương

Lý Thành Khí thái độ hòa ái, không khí trong phòng cũng rất thoải mái, hòa hợp

Hàn huyền một lát, Lý Thành Khí đi vào chính sự “bốn vương mời các vị đại nhân đến đây là vì một chuyện

đại sự. Bệ hạ thân thể khiếm an đã lâu vẫn không tìm được cách chữa trị tận gốc. Nếu Thất tinh trận do Tiền Lương lưu lại đã buông lỏng, chứng tỏ Thần nữ sắp hiện thân. Nếu Thần nữ xuất thế, long thể của Bệ hạ có thể phúc thọ khang an, đây là đại sự lớn nhất mà những thần tử như chúng ta phải thay bệ hạ phân ưu. Lần này bốn vương mở niêm phong Văn Bành các là muốn tiếp thu ý kiến của mọi người, để mọi người đều có thể vì bệ hạ mà tận hết tâm sức. Sau Thiên Quyền tinh, rốt cuộc hoàng đế Tiền Lương đã lưu lại ám chỉ gì?”

Nói xong, hấn lại đưa ra phần thưởng rất mê người. Dù là ai, hấn chỉ cần kết quả, mà hấn hiện nhiệm là Đô đốc Ngũ quân, trong tay hấn có binh quyền của Tiền quân, Hậu quân và Hữu quân. Ai có thể giúp hấn tìm ra ám chỉ phía sau Thiên Quyền tinh, tìm ra thân phận của Ngọc Hành tinh, hấn sẽ giao cho quyền quả lý một cánh quân, trở thành Đô đốc.

Trong phòng nhất thời vỡ òa, trọng thưởng như thế, ai cũng khó nén nổi phấn khích.

Lý Thành Khí liền đứng dậy, dẫn đầu mọi người đi về phía Văn Bành các

Phó Lệnh Nguyệt vừa đi vừa nghiền ngẫm tâm tư của hấn, thấy hấn vòng qua lầu các được đề phòng sâm nghiêm, đưa mọi người đến Thái Bạch lâu

Thái Bạch lâu rất trống trải, nội đường còn chuẩn bị ghế cho khách quý ngồi. Lý Thành Khí nói do lầu các lộn xộn nên từng nhà một sẽ tiến vào lầu các. Đầu tiên là các bộ, sau đó đến Trung quân, Tả quân. Ai chưa tới lượt thì ở Thái Bạch lâu uống trà

Phó Lệnh Nguyệt càng thêm khẳng định trong hồ lô của Lý Thành Khí nhất định là chứa bùa môn tả được

61. Quyển 3 - Chương 18: Chén Thủy Tinh

Thân là sư phụ của Thái tử nên Lý thiếu phó vào trước, cũng chỉ được mang theo một thị vệ, ngoài ra còn có Cẩm y vệ đi cùng. Hấn vào Văn Bành các một lát đã lắc đầu trở ra

Phó Lệnh Nguyệt cố ý lắng nghe hấn nói chuyện, biết trong Văn Bành các đều là đá dùng để khắc dấu. Không có ám các mặt gian, rất bình thường, căn bản không thể nào xuống tay

Gió thu thổi qua đại môn rộng mở, Viên Li cũng bắt đầu ho khan.

Lúc đầu Phó Lệnh Nguyệt cũng không làm gì. Trước kia hấn đã trúng một kiếm bị trọng thương, dẫn tới tái phát tật cũ ho khan một thời gian nhưng gần đây đã tốt hơn nhiều, hấn là không có gì đáng ngại. Nhưng lần này lại ngoài dự đoán của nàng, trong phòng nghị sự yên tĩnh, tiếng ho của hấn càng thêm rõ ràng.

Sắc mặt Viên Li tái nhợt

Lý thiếu phó ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi “lại tái phát?”

Phượng Quang Tông cũng đi qua, thân thiết hỏi ‘đi ra ngoài nên mang thêm nhiều quần áo, có mang được theo không?’

Mọi người đều biết cứ vào thu là Viên Li lại phát bệnh

Lý Thành Khí không thể không lên tiếng ‘Viên thế tử có trở ngại gì không? có cần hồi phủ hay truyền người không?’

Viên Li liên tục xua tay, mỉm cười nói ‘hồi vương gia, không trở ngại, chỉ có điều có thể cho vi thần một cái chén lớn hơn không? bệnh này luôn phải uống nhiều nước, luôn phiền huynh đệ Cẩm y vệ ngâm trà’

Lý Thành Khí nở nụ cười. Hắn quả thật đã bỏ qua điều này, vội phân phó Diêm Tân “đổi cái chén lớn cho Viên thế tử. Bồn vương nhớ hình như năm kia, nơi này được ban thưởng bộ chén thủy tinh của Ba Tư, Diêm chỉ huy sứ mau tìm đến cho Viên thế tử uống trà”

Phó Lệnh Nguyệt vừa nghe có hàng hóa hiếm lạ, lập tức đưa mắt nhìn sang.

Chốc lát sau, Cẩm y vệ đã mang đến một cái hòm to nạm vàng khảm ngọc

Lý Thành Khí giễu cợt “bồn vương vẫn nghĩ chén lớn như vậy sao có thể uống trà, hôm nay vừa lúc có thể phát huy công dụng. Mở ra”

Diêm Tân tiến lên, mở nắp hòm ra

Phó Lệnh Nguyệt nhón chân nhìn, thấy bên trong là mấy cái chén thủy tinh lớn, hoàn toàn trong suốt chứ không nhiều màu như ngọc lưu ly của Trung nguyên. Nàng đột nhiên hiểu được ý của Lý Thành Khí cũng thấy sợ vì tâm tư kín đáo của hắn. Viên Li đột nhiên ho khan, xem ra không chỉ có một mình nàng nảy sinh nghi ngờ.

Viên Li chấp tay cảm tạ, cẩn thận nhận lấy cái chén thủy tinh lớn, cảm khái tự đáy lòng “tay nghề của người Ba Tư quả là tuyệt vời, công tượng Đại Tề quốc ta không thể làm ra”hắn còn ngẩn ngía, nghiên cứu cái chén thật kỹ

Lý Thành Khí như nhìn thấy tâm tư của hắn ‘Viên thế tử cứ yên tâm dùng để uống trà đi, công nghệ của Ba Tư và Trung Nguyên hoàn toàn bất đồng. Hoàng đế Ba Tư cũng dùng nó để uống nước ah’

Khí cụ bằng ngọc lưu ly của Trung Nguyên đều dùng khi hiến tế, hẳn sợ Viên Li hạ độc

“Tạ vương gia nâng đỡ, thần là thấy vật hiếm lạ như vậy, có chút không đành lòng dùng” Viên Li miệng nói, mắt vẫn không ngừng ngắm cái chén

Lý Thành Khí có chút buồn cười “Viên thể tử thích như thế?”

“Yêu thích không buông tay...” Viên Li tỏ vẻ thèm nhỏ dãi

Lý Thành Khí hào phóng nói “bộ chén thủy tinh này có sáu cái, nếu Viên thể tử thích, liền thưởng cho người”

Viên Li lập tức vui vẻ tạ ơn “tạ vương gia ban cho”

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy khó hiểu. Viên Li thực sự thích chế phẩm từ thủy tinh sao? trước đây cũng không thấy như vậy, chẳng lẽ bộ chén này còn có ý nghĩa nào đó? Không thể nào, mấy cái chén này hoàn toàn trong suốt, ngay cả hoa văn cũng không có ah

Cầm y vệ tiến lên, chùi cái chén thay Viên Li, thực ra là kiểm tra, sau đó mới rót một chén trà đầy

Người Trung Nguyên uống trà đều dùng chén nhỏ, chén lớn như thế này thật chẳng khác nào trâu uống nước đìa, có chút thô tục

Viên Li cầm cái chén lên, uống một hơi cạn sạch, sau đó nói ‘phiên tiểu ca mang mấy lá trà xanh đến’

Mọi người đều đưa mắt nhìn sang, thấy Viên Li nhận lấy trà khí từ tay Cầm y vệ, thận trọng lấy ra bảy lá trà xanh bỏ vào trong chén. Mấy lá trà xanh chậm rãi giãn nở, màu xanh biếc nổi bật trong chén thủy tinh trong suốt, nhìn rất đẹp mắt

Dương các lão ở bên cạnh tán thưởng “nhìn thật đẹp. Viên thể tử cũng thật biết cách’

Viên Li nhẹ nhàng ho khan, bệnh tình giống như đã đỡ hơn, nhìn lá trà nở ra, rất là thích ý

Sau giờ Tị, rốt cuộc cũng tới phiên Tả quân Đô đốc phủ. Viên Li và Phó Lệnh Nguyệt được khâm điểm cùng đi, rốt cuộc cũng đã vào trong Văn Bành các

Bề ngoài của Văn Bành các nhìn rất suy tàn, tường trụ đều bị lửa khói thiêu cháy đen nhưng bên trong vẫn chỉnh tề tươi đẹp, một loạt chất liệu đá to nhỏ khác nhau chất đống. Ở giữa các có mấy cái bàn dài lớn xếp kề với nhau tạo thành đài khắc dấu thật lớn, bên trên còn có thành phẩm và dụng cụ khắc dấu

Phó Lệnh Nguyệt chăm chú nhìn, thấy bút, mực, nghiền mực, dây thừng bằng sợi bông, ấn đao, vải thô, mực in ấn, tông trữu, thác bao, ấn quy...Bên dưới là một cái rửa bút thật lớn, nước trong xanh. Ngoài ra không có gì khác. Mà nghĩ cũng đừng nghĩ, nơi này chắc chắn đã sớm Cẩm y vệ lục soát đến chân tơ kẽ tóc, bọn họ còn tìm không ra, trông cậy được gì ở người thường chứ.

Phó Lệnh Nguyệt quan sát hồi lâu, có chút chán nản. Thật nhìn không ra sơ hở nào. Thiên Quyền tinh khi còn sống còn không tìm được, ai có thể tìm ra chứ?nàng thở dài, nhìn Viên Li, lại thấy hần tay cầm ly trà, hào hứng lật tới lật lui mấy con dấu thành phẩm trên bàn, còn sẫm soi mấy bản khắc dấu

Phó Lệnh Nguyệt hiểu được hoàn cảnh của mình. Nàng chỉ là thị vệ, cho nên vào Văn Bành các chỉ có thể động mắt, động chân mà không được động tay. Vì thế nàng tự giác đứng ở một góc bên ngoài, cách những vật mẫn cảm trong các thật xa, tránh cho mình rơi vào tình thế tình ngay lý gian. Vì những người sau khi vào các rồi đi ra đều bị Diêm Tân tự mình dẫn Cẩm y vệ đến lục soát. Nàng không thể để bị kiểm tra, nhất là khi...

Tâm tư của Lý Thành Khí đúng là vạn dặm mới tìm được một. Ban cho phía trước, phòng bị phía sau, ân uy đủ cả. Bí mật sau lưng Thiên Quyền tinh sẽ không dễ dàng nhìn thấy từ những vật này nhưng trải qua tìm tòi, tranh đấu, chắc chắn sẽ tìm được ám hiệu gì đó lưu lại. Cho nên hần mới để cho công tử các phủ và triều thần đến Văn Bành các điều tra. Có bản lĩnh tra ra thì một tay giao vật, một tay lĩnh tước vị nhưng nếu có tư tâm, muốn giữ lại cho riêng mình hay vụng trộm giấu thứ gì đó thì Lý Thành Khí hần cũng không phải là người coi tiền như rác

Viên Li một mình ở bên trong, dụng tâm tìm kiếm, từ trên xuống dưới, ngay cả gầm bàn, hần cũng không buông tha

Lý Thành Khí dùng một cánh quân làm phần thưởng, ai mà không động tâm chứ, Viên Li cũng không ngoại lệ. Có điều hần tìm kiếm thế nào cũng không quên cầm theo cái chén thủy tinh bảo bối, ngay cả lúc ngồi xổm xuống gõ cái nghiền rửa mực cũng cầm theo cái chén kia.

Viên Li thích cái chén thủy tinh này vậy sao? Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy buồn cười

Cho đến khi Phó Lệnh Nguyệt đã hết kiên nhẫn chờ đợi thì Viên Li rốt cuộc cũng thấy đã dạo đủ.

Cẩm y vệ khách khí gọi tên, Viên Li thở dài một tiếng, nhìn chung quanh, lưu luyến cầm lấy mấy con dấu xem một cái rồi mới không cam lòng rời đi

Diêm Tân ra hiệu cho hần dừng lại để kiểm tra, Viên Li cẩn thận đặt cái chén thủy tinh chứa trà xanh xuống, giang hai tay để mặc cho bọn họ kiểm tra

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên có cảm giác Viên Li đã giả trò ở bên trong hoặc là hần đã lén lút cầm đi thứ gì đó

Diêm Tân kiểm tra Viên Li hai lần, nghi hoặc đưa mắt nhìn hần, cho thấy vị Cẩm y vệ Đô chỉ huy sứ này

cũng nghĩ giống Phó Lệnh Nguyệt. Sự miễn cảm của công viên khiến hần cảm thấy hành động của Viên Li rất kỳ lạ nhưng hần lại không lục soát được gì.

Cầm y vệ cẩn thận xem xét dưới tóc mai và giày một lần nữa, sau đó nhìn Diêm Tân lắc đầu

Viên Li nhẹ nhàng cầm lấy cái chén thủy tinh, giữ thật chặt y như là nâng niu

Mọi người đều nhìn chăm chăm cái chén thủy tinh, thấy nó vẫn trong suốt, thấy rõ mấy lá trà xanh ở bên trong, còn lắc lư theo nhịp tay của Viên Li. Có thể thấy trong cái chén này không giấu cái gì, có muốn giấu cũng không được..

Diêm Tân vẫy tay cho hần đi

Viên Li uống không ít nước trà vì thể ra khỏi Văn Bành các, hần liền thẳng tiến về phía nhà về sinh nhưng vừa vào trong đã vọt ra ngoài, đưa cái chén thủy tinh cho Phó Lệnh Nguyệt, trịnh trọng nhắc nhở “cầm giúp ta, trăm ngàn lần đừng đánh rơi”

Phó Lệnh Nguyệt không hiểu ra sao, vội cầm lấy cái chén, liên tục gật đầu. Đợi Viên Li quay lại nhà về sinh, nàng liền nhịn không được mà nhìn cái chén thủy tinh thật kỹ. Cái gì cũng không có, chỉ là nửa chén trà. Cao thấp quan sát một hồi, vẫn thấy không có gì.

Viên Li giải quyết xong, thoải mái đi ra, thấy Phó Lệnh Nguyệt ôm chặt cái chén, đứng thẳng người liền nhịn không được mà bật cười thành tiếng, bắt đầu đi lắc đầu “trà đã lạnh rồi, người còn cầm. Mau đổ đi, người đứng là không biết cách hầu hạ người”

Phó Lệnh Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi đổ nước trà đi, lau cái chén thật kỹ rồi đưa cho Viên Li, cùng đi vào Thái Bạch lâu

Tiếp theo là Viên Đan.

Lý Thành Khí quy định, công tử mỗi nhà đều phải cùng một thị vệ đi vào Văn Bành các khám nghiệm, nói cách khác Phó Lệnh Nguyệt phải đi theo cả Viên Li, Viên Đan và Viên Tiêu. Đối với Phó Lệnh Nguyệt, đi với ai cũng không vấn đề, ai bảo sự tò mò của nàng nhiều hơn người khác. Cho nên nàng lại quay trở lại Văn Bành các, đứng bên ngoài chờ đợi.

Viên Đan cũng không tìm ra chỗ khác lạ nào mà Viên Tiêu cũng thế. Bọn họ bên án đài, chân mày nhăn lại, vô kế khả thi.

Có điều khi Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy chán vì chờ đợi thì đột nhiên có Cầm y vệ nhỏ giọng, muốn nàng dời bước

Phó Lệnh Nguyệt nghi hoặc đi ra ngoài, lại thấy Lý Thành Khí tìm nàng.

Hắn lờn ít ý nhiều, hỏi thẳng “Viên Li phát hiện ra cái gì?”

Xem ra Diêm Tân đã báo cáo lại hành động kỳ lạ của Viên Li. Lý Thành Khí lên tìm riêng nàng, chứng tỏ hắn cũng hoài nghi Viên Li đã âm thầm động tay động chân

“Thuộc hạ thực sự không phát hiện được gì” Phó Lệnh Nguyệt lắc đầu, nàng cũng không nói dối

Lý Thành Khí vỗ nhẹ vai nàng “vậy sau khi hồi phủ, nhớ theo dõi hắn nhưng đừng để hắn phát hiện. Dù sao đến đầu tháng chín, bốn vương cũng sẽ điều người đi, lúc này không phát hiện được gì cũng không cần đắc tội hắn”

Phó Lệnh Nguyệt ngây người, nhin không được hỏi ‘Đông cung đồng ý sao?’ nàng là ám vệ của hoàng đế, trực thuộc Đông cung, Trấn vương lại nói sẽ điều nàng đi là có thể sao?

Lý Thành Khí như đã định liệu trước “yên tâm. Bốn vương sẽ khiến cho bọn họ đồng ý”

Sau khi hồi phủ, Viên Li cũng không nhiều lời với nàng, giống như từ sau khi thăng thần với nhau, bọn họ đã không còn sự câu nệ.

Sắc trời vừa tối, hắn đã khách khí bảo nàng trở về nghỉ ngơi, còn tự tay đóng cửa lại

Phó Lệnh Nguyệt sinh nghi, rình coi lại thấy trong phòng Viên Li cả đêm đều sáng đèn. Hắn đang làm gì? nhất định là có liên quan tới việc hôm nay nhưng nàng kiêng kị võ công của hắn, tuy tò mò đến phát điên cũng không dám tùy tiện lén vào

Ý của Lý Thành Khí là Viên Li có động tay động chân thì mấy ngày sau hắn nhất định sẽ quay trở lại, cứ từ từ mà xem. Vì thế Văn Bành các cũng mở rộng cửa

Lý Thành Khí là tình thế bất buộc mới dùng binh quyền để chiêu dụ, nhằm tìm ra Ngọc Hành tinh.

Ngày hai mươi bảy tháng tám.

Phó Lệnh Nguyệt thừa dịp chung quanh không có ai liền thử Viên Li. Nàng nhẹ giọng hỏi “xem ra công tử đêm qua ngủ không ngon lắm, là thấy mộng đẹp gì sao?”

“Có thể ngủ là tốt rồi, còn mộng đẹp gì chứ” Viên Li xoa xoa huyệt Thái Dương, không nhiều lời

Bọn họ vẫn nói chuyện với nhau nhưng không còn sự tự tại vui cười tức giận như trước kia, mà thay vào đó là sự tương kính như tân, giống như cách nhau một tầng thật dày

Phó Lệnh Nguyệt có chút mất mát nhưng nàng chấp nhận, sớm muộn gì cũng phải thế. Cả hai cùng tỉnh táo sớm vẫn tốt hơn, đỡ cho ngày đó lại thương tâm.

Cả ngày hôm nay Viên Li đều vui đầu vào giải quyết công sự, không hề nhắc tới việc đến Văn Bành các lần nữa. Hắn muốn làm gì chứ?

Nhìn thần sắc của Viên Li, Phó Lệnh Nguyệt càng chắc chắn hắn đã tra ra gì đó nhưng hắn không hề để lộ ra điều gì. Hắn không triệu nàng bồi tẩm, nàng cũng không có cách nào để lẻn vào phòng hắn điều tra

Phó Lệnh Nguyệt đợi đến khi chim quay về tổ, đèn đuốc rực rỡ mới thấp giọng hỏi ‘công tử...ngài có phát hiện gì, có thể nói cho ta biết không? ta thật tình muốn giúp người’

Viên Li đang dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên mở mắt, nhìn thẳng vào nàng, cười nói “người cho là ta không muốn binh quyền kia sao. Ta muốn, rất muốn nhưng mà ta không tìm ra manh mối gì cả”

Phó Lệnh Nguyệt trầm mặc, căm giận nói thầm: người giả bộ

Viên Li nhìn vẻ mặt của nàng, thở dài một hơi “có rất nhiều chuyện, người không hiểu”

Phó Lệnh Nguyệt cúi đầu, xót xa nói “ta hiểu. Người nhất định tìm ra gì đó nhưng lại không tiện nói với ta mà thôi”

Viên Li giật mình, cười khổ “có rất nhiều chuyện, biết sẽ thống khổ hơn không biết nhiều. Người nói muốn giúp ta có được nhất quân phong hào nhưng nếu phải dùng mạng của người để giúp ta thì sao?” hắn bình tĩnh nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt sáng như đuốc khiến nàng có chút bối rối

Phó Lệnh Nguyệt có chút ngạc nhiên nhưng giây lát sau đã bình tĩnh lại, thản nhiên nở nụ cười “vậy thì giúp. Dù sao ta chỉ là cá thịt ở trên dao thớt, ta không có quyền chọn lựa, thay vì giúp người khác chỉ bằng giúp người, ít nhất người còn đối tốt với ta, không gạt ta, không tổn thương ta”

Viên Li dời mắt đi “có những chuyện, không nên nói quá sớm”

Phó Lệnh Nguyệt nghiêm mặt nói “ta không có lừa người. Nếu cuối cùng cũng phải chết, chi bằng thành toàn cho người, có điều...”nàng xót xa nở nụ cười “ta còn tâm nguyện chưa xong”

Viên Li sâu kín hỏi “tâm nguyện gì?”

Phó Lệnh Nguyệt cười khỏ, nhìn hoàng hôn bên ngoài cửa sổ “ta là ai? Đến từ nơi nào?”

Viên Li cúi đầu, lặp lại câu nói cũ “có nhiều chuyện biết còn khỏ hơn không biết. Có đôi khi không có trí nhớ lại bớt đi rất nhiều phiền não”

Phó Lệnh Nguyệt nhìn vẻ mặt mệt mỏi của hắn, đột nhiên không đành lòng “ta đi rồi, để Liễu Dung trở về đi”

Viên Li đột nhiên mở mắt, khó hiểu nhìn nàng

Phó Lệnh Nguyệt nhìn nếp nhăn trên khuỷu tay hắn, cười khỏ “bên cạnh ngươi cũng phải có người cẩn thận. Ngươi xem, các nàng chuẩn bị xiêm y cũng không có cẩn thận như Liễu Dung”

Viên Li hàm hồ cho qua “nói sau đi”

Ngày hai mươi chín tháng tám, Vân Mộng công chúa gả vào Trung quân Đô đốc phủ.

Phó Lệnh Nguyệt theo Viên Li đi chúc mừng, lại không ngờ Phương đô đốc bệnh nặng tới nỗi không thể tham gia nghi thức

Thái tử thay mặt Hoàng đế tặng quà, không khí cũng coi như long trọng

Có điều Phó Lệnh Nguyệt gặp được Phương Diệu Tổ bên bàn tiệc. Thực ra thì mấy ngày nay nàng luôn gặp được hắn, cũng không có gì lạ nhưng lúc này nàng vừa nhìn thấy hắn, ánh mắt đã không thể dời đi

Phương Diệu Tổ mặc một thân nhung trang theo phẩm cấp đại tướng quân, bớt đi dáng vẻ thư sinh lại tăng thêm vẻ oai hùng hiên ngang, rất có phong thái nho tướng. Phó Lệnh Nguyệt nhin không được tán thưởng

Phương Diệu Tổ rất nhanh nhìn thấy ánh mắt của nàng liền đứng dậy, đi về phía bên này

Phó Lệnh Nguyệt mặt đỏ tai hồng, vội quay người đi

Phương Diệu Tổ không mẫn không nhạt hàn huyên với huynh đệ Viên gia vài câu, đột nhiên gọi nàng “Tiểu Nguyệt, đừng quên ngươi đã đáp ứng ta, ngày kia sẽ cùng Viên đại ca đi tiễn ta”

Hắn không chút để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Viên gia, cười tủm tỉm nói “Viên đại ca, chắc sẽ cho huynh đệ chút thể diện này chứ?”

Viên Li đá quả bóng sang cho Phó Lệnh Nguyệt “đều tùy nàng, đưa tiễn đại tướng quân cũng là nên”

Thịnh yên xong, náo động phòng cũng xong, mọi người liền dẹp đường hồi phủ

Dọc đường đi, Viên Li luôn phụng phịu, không thêm để ý tới nàng. Phó Lệnh Nguyệt rất muốn giải thích nhưng bên cạnh luôn có người, khiến nàng một câu cũng không nói được. Thậm chí sau khi hồi phủ, Viên Li cũng nhắm mắt ngủ, tỏ vẻ không muốn quấy rầy. Nàng càng không có cơ hội giải thích với hắn

Cả đêm, Phó Lệnh Nguyệt trần trọc không ngủ, đến lúc nàng quyết tâm xông vào phòng của Viên Li để giải oan cho mình thì ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên âm hiệu triệu tập của thủ lĩnh ám vệ.

Phó Lệnh Nguyệt vội đứng dậy, không tiếng động đi ra ngoài liền thấy một hắc y nhân che mặt, dáng người gầy yếu, không phân rõ là nam hay nữ. Hắn chỉ giờ lệnh bài ám vệ về phía nàng, ý bảo nàng đuổi theo.

Người này không phải Triệu Thực. Trong lòng Phó Lệnh Nguyệt có chút khủng hoảng, chẳng lẽ Đông cung đã biết ý tứ của Trần vương nên tìm nàng ra chỉ thị? Nàng lập tức đuổi theo hắn, cảm giác lộ tuyến ngày càng quỷ dị. Phương hướng này không phải Đông cung mà là đường Chu Tước. Đến cuối đường, người kia đột nhiên dừng bước, chậm rãi tháo bỏ khăn che mặt. Là một nam nhân lớn tuổi nhưng không có râu. Hắn lại lưu loát cởi bỏ hắc y bên ngoài, lộ ra một thân giáng bào. Đây chính là y phục của tổng quản thái giám mười hai giam tứ tư bát cục

Hắn cười tủm tỉm, chấp tay nói ‘Phó cô nương, Hiền phi nương nương cho mời’

Phó Lệnh Nguyệt mang theo một thân mồ hôi lạnh, lần đầu tiên trong đời đi vào hoàng cung đại nội. Vị tổng quản kia cũng không bịt mắt của nàng, trực tiếp dẫn nàng đến Chiêu Dương điện

Thái giám kia còn chau mày giới thiệu “đây là Chiêu Dương cung của Hiền phi nương nương”

Phó Lệnh Nguyệt gật đầu nói cảm ơn, trong lòng lại hồi hộp vô cùng. Nàng vậy mà lại có thể so chiêu cùng tiên bối, đó còn là tấm gương của các nữ ám vệ nha. Hiền phi Thanh Loan, cái tên như sấm bên tai của tất cả ám vệ, vậy mà hôm nay nàng sẽ được nhìn thấy dung nhan.

Vào đại điện, Phó Lệnh Nguyệt không dám ngẩng đầu nhìn lung tung, chỉ theo tiếng hô của thái giám, quỳ xuống dập đầu. So chiêu với yêu tinh ngàn năm, im lặng là cách phòng ngự tốt nhất.

“Ngẩng đầu lên đi” phía trên vang lên một giọng nữ thân thiết ôn nhuận

Phó Lệnh Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy trên ngọc gia phía trước có hai nữ nhân, đều là bộ dáng không giận mà uy.

Người ngồi một thân phi phục mũ phượng, phong tư xinh đẹp nhưng vẫn không che giấu được vẻ tang thương, trong đôi mắt biết cười kia đã nhuốm màu thời gian, không còn sự sôi nổi tươi đẹp của tuổi trẻ. Đây có lẽ là Hiền phi đại danh鼎鼎

Phó Lệnh Nguyệt không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, rử mi, nhìn làn váy thêu kim phượng dưới chân Hiền phi

Hiền phi phân phó hạ nhân ‘các người đều lui ra hết đi’

“Nương nương?” Trưởng cung nữ lộ vẻ kinh ngạc, có chút ngoài dự đoán

Hiền phi cười, phất tay áo nói ‘không sao, bản cung thấy cô nương này hợp ý, nàng sẽ không hại ta’

Ta còn hại người? Phó Lệnh Nguyệt cảm giận oán thầm. Người không hại ta là may lắm rồi

Sau khi mọi người lui ra ngoài, trên đại điện chỉ còn lại Hiền phi và Phó Lệnh Nguyệt

“Người là do Triệu Thực nuôi lớn?” ngữ khí của Hiền phi mềm nhẹ, uất thấp, nghe như gió xuân, rất thoải mái

“Hồi Hiền phi nương nương, đúng vậy” Phó Lệnh Nguyệt biết dưới lớp da đẹp như tranh là quang cảnh gì, nên không dám có một chút sơ suất

“Nơi này không có người ngoài, gọi ta là Thanh Loan đi” Hiền phi đứng lên, tự nhiên đưa tay ra giữa không trung

Phó Lệnh Nguyệt vội tiến lên, đỡ lấy tay nàng

Hiền phi cười, kéo cánh tay Phó Lệnh Nguyệt, vẻ mặt thân thiết, thái độ hòa ái lại làm cho người ta sợ hãi, đứng ngồi không yên. Nàng vịn tay Phó Lệnh Nguyệt, chậm rãi bước xuống mộc giai

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy cánh tay khoác lên tay mình mềm mại, mịn màng, không giống như tay của một sát thủ tinh ngoan mà như của một phu nhân được dưỡng ở khuê phòng

Có thể là Hiền phi nhìn đến xuất thần nên bước hụt một bước, Phó Lệnh Nguyệt vội dùng thân mình hộ giá, đỡ lấy nàng nhưng vừa bắt trúng cánh tay nàng, Phó Lệnh Nguyệt liền sợ ngây người

Mạch tượng của Hiền phi nương nương?

Hiền phi thản nhiên nở nụ cười “kinh ngạc lắm phải không?”

Phó Lệnh Nguyệt sợ hãi ngẩng đầu lên

Hiền phi là Thanh Loan tiền bối, là truyền kỳ của ám vệ các nàng nhưng gân mạch đều bị đứt hết, một chút võ công đều không có

“Là thật. Năm đó vì cứu Hoàng thượng, ta tự đoạn gân mạch” Hiền phi điềm đạm nhìn nàng. Ám nhân có rất nhiều chuyện không nhất thiết phải nói ra hết

Phó Lệnh Nguyệt khiếp sợ, không dám nói gì, chỉ biết sợ hãi cúi đầu

Hiền phi thản nhiên nở nụ cười “Phó cô nương, ta xem ngươi là đồng môn, sao ngươi lại cự ta ngoài ngàn dặm chứ? Ngay cả một câu chia sẻ cũng không muốn nói với phế nhân sắp hết quãng đời còn lại trong cung như ta sao?”

Phó Lệnh Nguyệt không biết mình nên nói gì, chỉ có thể dùng ánh mắt đồng tình nhìn cổ tay Hiền phi

“Muốn biết vì sao không?” Hiền phi sâu kín mở miệng

Phó Lệnh Nguyệt cúi đầu. Đầu óc của nàng vẫn phản ứng chưa kịp

“Khi ngươi làm ám vệ đã ăn qua viên thuốc kia đúng không?” Hiền phi nói như bàn việc nhà “năm đó ta cũng đã ăn qua, có điều nghĩ tới nỗi đau thấu tim, ta liền phản kháng”

Phó Lệnh Nguyệt lại hoảng sợ nhìn nàng.

Hiền phi cười vân đạm phong khinh “rất đơn giản, người ta có võ công trong người, một khi nổi cơn lên thì không gì chế phục được. Cho nên ta liền phế bỏ võ công của mình”

Tự mình phế bỏ võ công của mình? Phó Lệnh Nguyệt vô cùng kinh hãi. Cái đó với việc người biết muốn khiến mình chết đuối đều cần rất nhiều nghị lực. Huống chi nếu lúc đó Hiền phi không có thuốc giải của Vạn nghị thực tâm chi độc, sao có thể còn sống tới bây giờ? là vì cứu Hoàng thượng sao phải vừa tự phế võ công của mình lại vừa chống lại độc kia chứ? Năm đó, nàng đã làm thế nào?

Hiền phi như nhìn thấu nội tâm của nàng “không tin phải không?lúc này ta nghĩ lại, ngay cả ta cũng không tin. Khi đó, ta vừa sinh Ngạn nhi chưa được hai năm. Vì Hoàng thượng, ta thực sự có mắt không nhắm mà nhảy xuống địa ngục huống chi là nỗi khổ đa thệ”

Phó Lệnh Nguyệt rung mình. Hiền phi si tình vậy sao? khi một nữ nhân điên cuồng thì cũng thật đáng sợ. Nàng bình tĩnh nhìn khuôn mặt của Hiền phi. Nữ nhân này là một truyền kỳ, có thể bất tử thì có gì mà không làm được

Hiền phi đột nhiên cười tủm tỉm hỏi ‘các ngươi đều ở sau lưng khinh thường ta phải không? ta là một mặt thám phản bội, là kẻ biết chết” khi nói tới câu cuối, ngữ khí của nàng đột nhiên tăng cao

Phó Lệnh Nguyệt run run, vội lắc đầu “không có. Mọi người đều nói Hiền phi nương nương. Không, Thanh Loan tiền bối vận khí tốt, có thể cùng hoàng thượng loan phượng hòa minh” nàng cực lực phối hợp với sự thân cận của Hiền phi. Người ta ngay cả bản cung cũng không xưng, nàng càng không thể vẫn xem mình là nô tài, cứ người ngoài ngàn dặm

“Hảo cô nương, đừng an ủi ta. Ta đều biết mọi người nói thế nào” Hiền phi nương nương nhẹ nhàng nắm tay nàng “thực ra, người từ từ rồi sẽ hiểu. Một nữ nhân đi làm mật thám, rất khó ah” câu cuối như một tiếng thở dài, khiến đáy lòng của Phó Lệnh Nguyệt mềm nhũn

Phó Lệnh Nguyệt không có thu tay, để mặc cho Hiền phi nương nương nắm. Bàn tay của Hiền phi mềm mại, vô lực nhưng chính người này tự khiến mình gân mạch đứt đoạn, cảnh tượng đó khiến người ta nghĩ tới liền không rét mà run. Đây là nữ tử truyền kỳ nhưng có ai biết gian khổ sau lưng nàng.

Trách không được... Phó Lệnh Nguyệt thế này mới hiểu. Trước kia nàng vẫn luôn nghi hoặc vì sao Hoàng đế ưu ái Lý Thành Khí như vậy mà Đông cung, Tây cung đều không có phản ứng. Thì ra Hiền phi là lực bất tòng tâm, e là trong lòng rất không cam

Phó Lệnh Nguyệt thở dài một tiếng “nương nương nay thiên gia phú quý, thân vinh tử hiếu, so với ngày xưa vất vả cũng coi như là viên mãn” Hiền phi đêm hôm khuya khoắc triệu nàng vào cung, nếu không có nguyên do thì quý cũng không tin. Có lẽ bước tiếp theo, Hiền phi sẽ lộ ra ý đồ thôi

“Đúng vậy. Ta đúng là nên thỏa mãn” Hiền phi nở nụ cười nhưng ánh mắt lại không hề vui “nhưng ta ban đêm vẫn không thể ngủ được, còn có Ngạn nhi ah”

Phó Lệnh Nguyệt nội tâm lộp bộp. Quả nhiên là vì Thái tử

Hiền phi đột nhiên lấy từ trong tay áo ra một cái bình nhỏ tinh xảo “ta cho người giải dược của viên thuốc kia. Ta nhìn người tựa như thấy mình năm xưa, có điều ta không muốn dùng độc dược để trói buộc người, ta muốn người cam tâm tình nguyện giúp ta, giúp Ngạn nhi”

Phó Lệnh Nguyệt cười thâm. Nghĩ thật hay, ta cũng không phải kẻ ngốc, nói không chừng đây còn độc hơn cả độc dược ah

“Thuộc hạ thề sống chết nguyện trung thành với nương nương và Thái tử” nàng không nhận lấy cái bình mà quỳ xuống

“Tốt lắm” Hiền phi bất động thanh sắc thu tay, nói thẳng vào chính đề “Trần vương muốn người, bản cung cũng tính đưa người qua đó. Người hiểu không?”

“Thuộc hạ hiểu. Thuộc hạ nhất định không làm nhục sứ mệnh, sẽ khiến nương nương vừa lòng” Phó Lệnh Nguyệt ôm quyền. Không phải đến chỗ Lý Thành Khí làm mật thám sao?

Hiền phi vỗ vai nàng, ý bảo nàng bình thân “người do Kính Trị dạy dỗ đi ra, bản cung yên tâm. Chỗ Trần vương, nói không chừng sau này sẽ có hậu hải cho người nhưng người phải nhớ kỹ lời của bản cung, đừng thấy Lý Thành Khí hiện tại phong cảnh, hấn ngày sau tuyệt không làm nên đại sự gì. Hấn không giống Hoàng thượng năm đó, hấn thua xa. Vào triều trễ, trong quân lại không có căn cơ” nàng nhìn chăm chú vào mắt Phó Lệnh Nguyệt, cười lớn “thật ra bản cung không nên nói những điều này. Người từ trong tay Kính Trị đi ra đều có tuệ nhãn, thức thời, biết đại cục, không ngốc tới mức ngay cả thể cục thể nào cũng xem không hiểu”

Phó Lệnh Nguyệt cung kính rû mi, trong đầu toàn là hai chữ Kính Trị, nghe khẩu khí của Hiền phi thì rõ ràng là nói Triệu Thực. Chẳng lẽ Triệu Thực còn có cái tên như vậy, giống như Hiền phi gọi là Thanh Loan?

Hiền phi giang cánh tay mình ra “hơn nữa, lời ngon tiếng ngọt của nam nhân đều không thể tin. Người biết không, mỗi tháng bản cung đều có một lần gân mạch đau nhức, sống không bằng chết. Nếu không phải vì Ngạn nhi, bản cung một khắc cũng không lưu luyến với thế giới này”

Phó Lệnh Nguyệt nhìn vết bầm vì bị dây thừng trói, trong lòng run rẩy. Hiền phi đây là lấy mình làm gương, khuyến cáo nàng không nên đi vào vết xe đổ

Thanh âm của Hiền phi trở nên trầm thấp “đừng tin tưởng lời nói của nam nhân trong lúc đoạt quyền. Phó cô nương, bản cung cũng sẽ không để người vất vả không công, nếu người một lòng giúp ta, đợi sau khi Thái tử đăng cơ, người muốn vào triều làm quan, bản cung sẽ cho người một chức nữ quan; người muốn tài bảo, bản cung cho người phú giáp một phương. Người muốn được thưởng gì, có thể nói với bản cung, để bản cung sớm có chuẩn bị”

Muốn thưởng cái gì? Phó Lệnh Nguyệt nao nao.

Không thể nói không cần, như vậy là xem Hiền phi là người ngoài. Muốn có lệ cũng không được, Hiền phi tuy bị phế công lực nhưng vẫn là nhân tinh. Cho nên nàng chỉ có thể đưa ra một yêu cầu vừa chân thành vừa không có khả năng thực hiện.

“Thuộc hạ muốn...” Phó Lệnh Nguyệt vội quỳ xuống, trong đầu suy nghĩ thật nhanh “thỉnh Hiền phi nương nương đến lúc đó cấp cho thuộc hạ một người có gia thế tốt”

Hiền phi bật cười, cảm khái nói “nam nhân, luôn như vậy nhưng cố tình nữ nhân ở thời điểm trẻ tuổi lại không qua được một cửa này” tay nàng đặt lên vai Phó Lệnh Nguyệt

“Hài tử ngọc, người có thể muốn ở ta rất nhiều thứ, vì sao lại muốn một nam nhân chứ?” Hiền phi nhẹ nhàng kéo Phó Lệnh Nguyệt đứng lên ‘phải mất rất nhiều năm, hấn sẽ chờ người sao’

“Sẽ” Phó Lệnh Nguyệt nở nụ cười. Nàng đột nhiên nghĩ tới Viên Li “nương nương, thế giới này rất to lớn, luôn có điều bất ngờ”

Hiền phi khinh thường lắc đầu “nữ nhân, luôn đến lúc đụng tường, đầu rơi máu chảy mới có thể tỉnh ngộ. Thiên hạ còn có nam nhân ngốc như vậy sao? trừ bỏ thái giám, ta còn chưa thấy nam nhân nào nhiều năm mà không chạm vào nữ nhân”

“Có” Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên muốn cười “Triệu chủ chính là người như vậy”

“Kinh Trị?” Hiền phi có chút sững sờ “người nói Triệu Thực?” nàng nghi hoặc nhướng mi “Kiến Dương phồn hoa, trong viện lại nhiều giai nhân. Hắn không hề lấy dính một ai sao?”

Phó Lệnh Nguyệt hiểu sự nghi ngờ của nàng “đúng vậy nương nương, Triệu chủ chính là một quái nhân. Chúng ta chưa từng thấy hắn chạm qua nữ nhân, trong viện mọi người đều lên đồn hắn...Hắn thực sự là quái ah”

Hiền phi cười lắc đầu “hahah, Kinh Trị luôn là quái nhân, không ngờ mười năm, hắn vẫn không thay đổi. Hoàng thượng mời hắn mười năm, hắn cũng không chịu tới kinh thành” Hiền phi chuyển đề tài ‘nếu không sao tới lượt Diêm Tân ngồi lên vị trí kia’

Phó Lệnh Nguyệt cả kinh. Chẳng lẽ lần này Triệu Thực vào kinh không phải là mưu kế của Hiền phi? Nàng đột nhiên nhớ tới lúc Triệu Thực và Lý Thành Khí gặp nhau ở Ứng Dực sơn tại Kiến Dương. Chẳng lẽ hắn và Lý Thành Khí là một phen?

Hiền phi thấy nàng vẫn cúi đầu không nói, thở dài đáp ứng “được. Dù sao người cũng còn trẻ, đối với tình yêu vẫn còn hi vọng. Bản cung đáp ứng người, nếu sau này người còn nghĩ như vậy, ta sẽ tứ hôn cho người”

Phó Lệnh Nguyệt vừa định dập đầu tạ ơn, không ngờ Hiền phi lại nói thêm một câu khác

“Bản cung biết người thích Phương Diệu Tổ” thanh âm của Hiền phi rất nhẹ “ta thấy, hắn đối với người cũng không phải vô tình. Người cứ lo làm việc, bản cung tự nhiên sẽ không quên chỗ tốt của người”

Phó Lệnh Nguyệt hoảng sợ ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt hiểu rõ của Hiền phi, nàng vội rũ mi.

Trời ạ. Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc cúi đầu. Chuyện này Hiền phi làm sao biết được?chẳng lẽ từ lúc ở Kiến Dương, nàng đã bị theo dõi? Vậy chuyện của nàng và Viên Li? Xem ra, tay của Hiền phi còn chưa tiến vào đến đại môn Tả quân phủ hay là nàng ta đã biết mà không nói. Có điều, làm cho người ta hiểu lầm vẫn tốt hơn để người ta nhìn thấu

Phó Lệnh Nguyệt cũng lập tức giả bộ đỏ mặt, quần bách “nương nương...”

“Có điều hiện tại, người vẫn nên ít tiếp xúc với Phương Diệu Tổ đi, rối rắm quá sẽ bất lợi cho ám nhân làm việc” Hiền phi ân uy đều đặn

“Dạ” Phó Lệnh Nguyệt cúi đầu, nghe lệnh

Hiền phi lấy từ trong tay áo ra một cái túi hương ‘đầu tháng chín, thay bản cung tặng cái này’

Phó Lệnh Nguyệt cầm lấy, phát hiện trên túi thêu hoa mai, trên đầu cành còn có hai con chim khách. Là một cái túi hương Hỉ thượng mi tiêu bình thường

“Lão bản của Ngô gia ban chắc người cũng biết chứ?” Hiền phi lên tiếng “sáng đó, đưa cái này đến Ba Tiêu biệt viện ở thành Bắc”

Trở về Tả quân phủ, Phó Lệnh Nguyệt gần như cả đêm không ngủ. Trời vừa hừng đông, nàng mới mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ

Mấy ngày nay, Viên Li vẫn còn giận. Ban ngày không thấy bóng người, hồi phủ cũng cố ý lảng tránh nàng, nàng gõ cửa cầu kiến cũng bị Hải Thanh ngăn ở bên ngoài.

Phó Lệnh Nguyệt không dám có thêm hành động nào khác, Hiền phi đã biết bao nhiêu, nàng thực sự không nắm chắc. Nghĩ tới, nàng và Phương Diệu Tổ qua lại đều rất cẩn thận, ngay cả lúc trước ở Kiến Dương, Triệu Thực cũng không phát hiện ra, vậy Hiền phi sao mà biết được? Đáng sợ, nàng đột nhiên có cảm giác bị người nhìn thấu.

Thận trọng từ lời nói đến việc làm. Thế giới này, mật thám là vô khổng bất nhập. Chỗ Viên Li, hẳn là hẳn cũng đã minh bạch.

Đầu tháng chín, Phương Diệu Tổ chính thức nhận ấn Đại tướng quân, kinh giao tế cờ, lãnh binh xuất chinh.

Nói thật, Phó Lệnh Nguyệt rất muốn đi xem nhưng về công về tư, nàng đều không thể đi. Nàng không muốn chỉ vì xem náo nhiệt mà đắc tội Viên Li lòng dạ hẹp hòi, mà nhiệm vụ của Hiền phi giao cho nàng cũng chính là muốn nàng không có tiếp xúc với Phương Diệu Tổ

Nàng sắp trở thành quân cờ bên cạnh Lý Thành Khí, bề trên đều hi vọng nàng chuyên tâm làm việc, làm một quân cờ chuyên nghiệp

Phó Lệnh Nguyệt nhìn cửa phòng Viên Li đóng chặt, chỉ nhấn với Phúc Quý một câu: nàng có việc gấp, phải đến thành Bắc chấp hành nhiệm vụ. Có thể Phúc Quý không truyền lời nhưng ít ra khi Viên Li truy vấn, còn có lý do thoái thác

Ba Tiêu biệt viện nơi Ngô Mỹ Nhân dưỡng bệnh thật không dễ tìm, Hiền phi giống như đang cố ý khảo nghiệm những gì Phó Lệnh Nguyệt học được ở Triệu gia đại viện. Nào là đồ chữ, họa mê, âm mê...đủ cả, khiến nàng giải mà huyết Thái Dương đều đau

Phải mất một lúc lâu, Phó Lệnh Nguyệt mới đứng trước đại môn của Ba Tiêu biệt viện, nhìn dấu hiệu Hỉ thượng mi tiêu trên đỉnh đầu, nàng vừa lòng nở nụ cười. Âm hiệu khớp với nhau, xem ra nàng đã hoàn thành khảo nghiệm đầu tiên của Hiền phi.

Nàng tiến lên, gõ ba cái, đưa túi hương của Hiền phi cho thủ vệ, thuận lợi đi vào trong

Ở dưới tàng cây quế nơi hậu viện, Phó Lệnh Nguyệt nhìn thấy thân ảnh tuần mỹ quen thuộc.

Ngô Mỹ Nhân nhưng lúc này hẩn đang ngồi trên một chiếc xe lăn bằng gỗ, y bào tuyết trắng như trích tiên. Hẩn đang nhìn ngẩn người về phía xa xa, không biết đang nhẹ giọng lắm lắm cái gì, vẻ mặt gầy yếu.

Hiền phi và Thái tử cũng thật tài giỏi, có thể cứu sống một người huyết nhục mơ hồ gần như sắp tắt thở

Người dẫn đường đã lui xuống. Phó Lệnh Nguyệt nhỏ giọng tiến lên, nàng không muốn dọa Ngô Mỹ Nhân, có điều nàng muốn nghe hẩn thất thần như vậy là đang nói gì. Có lẽ hẩn cũng không sợ người ta nghe được, với công lực của hẩn, nghe được cước bộ của nàng là không thành vấn đề

Phó Lệnh Nguyệt quy củ dừng cách hẩn năm bước

“Một tiếng ngô điệp một tiếng thu, một chút chuối tây một chút sầu, canh ba về mộng canh ba sau.”

“Lạc hoa đèn kì chưa thu, thán tân phong cô quán nhân lưu.”

“Trên gối mười năm sự, Giang Nam nhị lão ưu, đều đến trong lòng.....”

Ngô Mỹ Nhân đang hát dạ vũ

Phó Lệnh Nguyệt chưa từng nghe qua hẩn ngồi yên xướng khúc, cũng chưa từng nghe mấy câu ít ỏi lại được hát đến ai uyển động tình như thế.

Nghe ca từ, trước mắt nàng như thấy được thu ý đau thương ủa đến

“Thế nào? còn muốn tiếp tục nghe sao?” Ngô Mỹ Nhân không quay đầu, cắt ngang suy nghĩ của Phó Lệnh Nguyệt

Xem ra võ công của hẩn vẫn còn. Phó Lệnh Nguyệt xót xa nở nụ cười. Diêm Tân cũng có lúc sẩy tay, lần sau hẩn là nên phế võ công của tiểu tử này trước

“Ngô lão bản, ta tới tặng đồ cho người” nàng tới gần, đưa túi hương kia, thuận tiện quan sát Ngô Mỹ Nhân

một chút

Khuôn mặt tuần tú vẫn còn, xem ra Diêm Tân cũng không biến thái lắm, có điều không biết thân hình mềm mại linh hoạt này đã bị gãy mấy cái xương. Nàng nhớ tới Ngô Mỹ Nhân lúc ở trên đài thiêu trêu đùa nàng, lại nhìn lúc này hần bị thương ngồi trên xe lăn, lập tức cảm thấy toàn thân thư sướng, vô cùng thỏa mãn

“Thần nữ nương nương” Ngô Mỹ Nhân lại không để cho nàng đắc ý, hần vô lại nhìn nàng “thuộc hạ chỉ sợ không thể giúp được gì cho ngài” Hần vừa lòng nhìn thấy nàng thu lại tươi cười, thở dài bổ sung “nhỏ giọng nói, nơi này không ai nghe được, yên tâm đi”

Phó Lệnh Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi “Người...đã biết người không có gì tốt mà. Hiện tại người ngay cả khí lực giãy dụa cũng không có, có tin ta khiến cho vết thương của người bị vỡ lằn nữa không”

Hần điềm đạm đáp “người cảm thấy hình phạt có tác dụng với ta sao?”

Phó Lệnh Nguyệt quyết định kẻ thức thời là trang tuần kiệt, nhường kẻ đang bị thương cũng chẳng thua thiệt gì, đi vào chính đề “ta đã đến Văn Bành các nhiều lần nhưng không nhìn thấy mặt người” Ngô Mỹ Nhân là người của Kiền giáo, trong mấy vụ ám sát, hần nhất định không thoát khỏi quan hệ với Bắc Đẩu Thất Tinh

Ngô Mỹ Nhân vẫn cười rất đáng đánh đòn “thuộc hạ đã nói qua, việc này không cần ngài tự mình quan tâm, đến lúc thích hợp, tự nhiên sẽ có người giúp ngài, ngài chỉ cần...”

“Được rồi” Phó Lệnh Nguyệt phiền muộn cắt ngang lời hần. Người này đáng bị chịu mười đại khổ hình. Nàng thật muốn tìm Diêm Tân nói chuyện, lần sau dùng hình với Ngô Mỹ Nhân thì để nàng ra tay.

Nàng nhìn chăm chăm vào cặp mắt hoa đào của hần “các người muốn tra tấn ta thế nào?lập tức kéo ta đi lên, sau đó thì sao?các người không sợ ta sẽ không làm? Ta không phụng bồi, các người tự mình chơi đi” Phó Lệnh Nguyệt phất tay áo, xoay người rời đi

Ngô Mỹ Nhân cúi đầu nói “người muốn biết người là ai không?”

Phó Lệnh Nguyệt lập tức dừng bước

“Là Hiền phi bảo người đến phải không?” Ngô Mỹ Nhân mặt mày nhăm nhăm lại ‘rất nhanh thôi, người đợi thêm lát nữa là biết”

Phó Lệnh Nguyệt cảm giận dẹp đường hồi phủ, đi được nửa đường, nàng đột nhiên nhớ tới đã đến ngày lấy Băng tiêu hoàn, liền vòng lại, đi tới Đức Tế đường

Lưu Duyên Linh đã đi khám bệnh, chỉ để lại cho nàng một tờ giấy, trên đó viết thật nghiêm cẩn: một năm chỉ làm cho nàng bốn viên, khắp cả Đại Tề quốc, nàng không thể tìm được ở chỗ nào khác. Đề nghị nàng vẫn nên chăm chỉ niệm kinh, không nên uống thuốc lung tung, nếu không sẽ rất có hại cho thân thể của nàng.

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy lang trung này thật dong dài, chẳng lẽ cả ngày toàn xem bệnh cho nữ nhân, thành ra nói chuyện cũng dài dòng.

Nàng cầm bốn viên thuốc, quay trở về Tả quân phủ. Kỳ lạ là Viên Li còn chưa trở về.

Phó Lệnh Nguyệt đợi từ trưa cho đến lúc mặt trời lặn, suy nghĩ lại những lời Hiền phi nói, ngẫm lại chuyện của nàng và Phương Diệu Tổ đã sơ hở ở đâu, lời nói của Ngô Mỹ Nhân có ý gì...mới nghe được bên ngoài có chút ồn ào

Viên Li đã trở lại.

Phó Lệnh Nguyệt rất lấy làm kỳ, Viên Li đi tiễn Phương Diệu Tổ xuất chinh, theo lý buổi trưa đã trở về, sao lại...Nàng bước nhanh ra khỏi phòng nhưng lại không thấy bóng dáng Viên Li đâu. Nghe nói Viên đại công tử xanh mặt trở về, đi nhanh vào phòng, ai cũng không gọi. Ngay cả Hải Thanh, Hải Long đều mang vẻ mặt như trái khổ qua đứng canh ngoài cửa

Sự tình quỷ dị, Phó Lệnh Nguyệt không dám tiến lên lãnh đạn, vội lên hỏi một hạ nhân ‘công tử làm sao vậy? ai khiến công tử tức giận dữ vậy?’

Hạ nhân kia lắc đầu ‘Phó đại nhân, tiểu nhân cũng không biết’

Phó Lệnh Nguyệt nhú mày, nàng ghét nhất là bị hạ nhân trong Tả quân phủ qua loa “không phải công tử đi tiễn đại quân sao? có việc trì hoãn sao? sắp tới đội quân mới xuất phát sao?”

“Không phải, xuất phát ngay giờ lành, không có trì hoãn’ hạ nhân kia trả lời đúng trọng tâm, không một câu dư thừa

Phó Lệnh Nguyệt thở phào nhẹ nhõm. Xem ra Phương Diệu Tổ đã xuất quân đúng hạn, không có giống như đã nói: nàng không đi hấn sẽ không xuất chinh. Nam nhân đều thích nói giỡn. Buồn cười là nàng vẫn luôn lo lắng, sợ hấn cố ý chờ nàng, chọc giận Viên Li. Nghĩ tới đây, nàng liền thấy toàn thân rét lạnh

Phó Lệnh Nguyệt tâm tình buồn bực, lấy lệnh bài ám vệ giờ ra trước mặt người nọ “công tử tiễn quân xong thì đi đâu? Có chuyện gì? đừng dong dài với ta, nói mau”

“Công..công tử đến chùa” hạ nhân kia thấy nàng đột nhiên thay đổi sắc mặt, bị dọa đến cả lăm. Phó Lệnh Nguyệt ở Tả quân phủ hiếm khi lấy ra lệnh bài ám vệ, nay đột ngột như vậy đương nhiên là rất dọa người

Phó Lệnh Nguyệt ép hỏi “ai chộc công tử?”

“Phó đại nhân, tiểu nhân thực sự không biết” hạ nhân kia như sắp khóc ‘ngài đi hỏi Hải Thanh, Hải long đi, tiểu nhân chỉ thấy sau khi công tử dâng hương đi ra, sắc mặt liền không tốt. Dọc đường đi, không ai dám tiến lên nói chuyện”

“Được rồi, người đi đi” Phó Lệnh Nguyệt rốt cuộc cũng hiểu không moi được gì, lạnh lùng liếc người nọ “sau khi trở về, nên biết cái gì nên nói, cái gì không”

Hạ nhân kia như được đại xá, hoảng hốt chạy trốn “dạ, tiểu nhân cái gì cũng không nghe qua”

Viên Li đi dâng hương? Phó Lệnh Nguyệt không hiểu ra làm sao. Nói chính xác hơn là hắn đã gặp được người nào ở chùa? Nhất định không phải là Liễu Dung, nàng vô lương nỡ nộ cười, một ngôi chùa có danh tiếng sẽ không thu lưu nữ khách

Vậy thì Viên Li gặp ai? Hắn tức giận chuyện gì? nàng càng thêm tò mò

Ban đêm, Phó Lệnh Nguyệt lại không ngủ được. Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, nàng nhắm mắt lại, từng chuyện, từng chuyện liền hiện ra

Nàng biết, thời điểm nàng lên sân khấu ngày càng gần nhưng lòng của nàng lại hư không.

Nàng trần trọc, làm thế nào cũng không thấy thoải mái, cứ cảm thấy thiếu cái gì đó khiến mình có thể tĩnh tâm. Gối ngủ quá cứng, chăn đắp quá mềm, không có thân thể nam nhân ấm áp quen thuộc bên cạnh. Mà nam nhân đó lúc này không muốn gặp nàng, nàng đột nhiên rất không cam lòng

Phó Lệnh Nguyệt liền thay đổi xiêm y, lặng lẽ ra ngoài.

Phòng của Viên Li vẫn còn sáng đèn, hắn chưa ngủ. Trực tiếp gõ cửa cầu kiến là không thể, nàng đã ăn bế môn canh nhiều lần rồi, cho nên phải đổi cách khác

Phó Lệnh Nguyệt nhìn lướt qua hộ vệ bên ngoài, trong lòng chậm rãi lên kế hoạch. Một kẻ điều hổ ly sơn đã giúp nàng thuận lợi lên qua cửa sổ chui vào phòng. Nàng cũng không sợ bị phát hiện. Võ công của Viên Li rất cao, luôn tự phụ, sẽ không để mức chưa hỏi rõ xanh đỏ trắng đen mà rút đao ra giết.

Quả nhiên, sau khi nhận ra nàng, Viên Li liền dừng tay, trầm mặt hỏi “người tới làm gì?”

Phó Lệnh Nguyệt cẩn thận lắng nghe, bên ngoài không có nhiều động tĩnh, xem ra nàng đã lên vào thành công

Nàng cười làm lạnh “còn tức giận sao? ta còn oan hơn Đậu Nga ah. Người không hề cho ta cơ hội giải thích. Ta hoàn toàn không có đáp ứng tiền Phương Diệu Tổ xuất quân, là tự hấn bịa chuyện. Ta thực sự không có trêu chọc người, ta không có”

Viên Li thở dài, xoay người “không liên quan chuyện của người”

Phó Lệnh Nguyệt ngây ngẩn cả người “vì sao?” thái độ của Viên Li làm nàng bất ngờ. Nàng cứ tưởng sẽ khẩu chiến một phen, ai ngờ một tiếng thở dài của hắn đã chấm dứt. Nàng tiến lên kéo ống tay áo của hắn “xảy ra chuyện gì? có thể nói với ta không?”

Mấy ngày nay không hoan ái, một cái đụng chạm thế này, nàng cũng cảm giác được nhiệt độ cơ thể hắn truyền qua, khiến thể xác và tinh thần của nàng trở nên nhộn nhạo, hô hấp tăng cao. Nàng rất muốn ôm thân hình này nhưng nhìn sắc mặt mệt mỏi của hắn, nàng lại nhịn

Viên Li không trả lời nàng, quay trở lại trước án. Thì ra hắn vẫn luôn khắc dấu

Phó Lệnh Nguyệt nhìn một bàn toàn là đá, công cụ rồi ngồi xuống cạnh Viên Li. Mấy thứ có đủ hình dáng, chủng loại, nàng cũng không phân biệt được tác dùng nhưng nhìn quá trình khắc dấu lại thấy rất sinh động thú vị

“Có chuyện gì phiền lòng sao?” nàng cầm một con dấu lớn bị ẩn trên hắc đàn mộc, Viên Li đã khắc được bốn chữ, nửa còn lại vẫn là ký hiệu bằng mực đen

Viên Li ra hiệu nàng đừng lên tiếng, tiếp tục khắc ấn

Phó Lệnh Nguyệt kiên nhẫn nhìn hắn làm, nhìn hắn già ma hoàn, thỉnh thoảng trát mực đóng dấu, thẩm duyệt, sửa chữa....

Bốn chữ kia, nàng cũng nhận ra, là Hải xấu xí ba

Xong một động tác, sắc mặt Viên Li giãn ra rất nhiều

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên cảm thấy phát tiết trên tảng đá cũng là một cách rất tốt.

Nàng nhẹ giọng hỏi “giờ có thể nói rồi chứ? Có chuyện phiền lòng sao?”

“Có nhưng đã hóa giải” Viên Li nhếch miệng, đặt con dấu đã khắc xong sang bên cạnh, tiếp tục làm cái khác

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy rất không vui với cách nói chuyện giữa hai người. Quá khách khí, rất tường

hòa, rất đoan chính. Nàng rất muốn trở lại như trước kia, dù là khẩu chiến vẫn tốt hơn. Nhưng mà...nàng rũ mi nhìn Viên Li tiếp tục bận rộn

Tường hòa thì tường hòa. Nàng cũng không có tâm tình truy rõ nguyên do, dù sao đêm rất dài, vẫn luôn có thời gian để hỏi

“Đây là đá gì?” nàng quyết định cứ hỏi lòng vòng trước, từ từ rồi sẽ đi vào chính đề

“Đá núi Mân Việt, diên thạch vùng Chiết Giang, xương hóa thạch, bạch thạch của Bắc Cương, ba lâm thạch ở Mông Cổ” Viên Li đang cẩn thận dùng chu sa vẽ lên đá, mí mắt không hề nâng, trả lời trôi chảy

“Mấy loại đá này có gì khác nhau” Phó Lệnh Nguyệt làm như không để ý, hỏi tiếp

Viên Li cong khóe môi, không trả lời những vấn đề nhàm chán và ngu ngốc

Phó Lệnh Nguyệt cười mỉa “vậy người khắc cho ta một cái ấn đi”

Viên Li rút cuộc cũng ngược mắt nhìn nàng, thản nhiên nói “bản công tử không khắc ấn cho người ta” sau đó tiếp tục cúi đầu làm việc

Phó Lệnh Nguyệt xót xa, thanh âm rất thấp “không phải ta không giống sao? người khắc đẹp, tùy tiện làm cho ta một cái là được mà”

Viên Li động tác cẩn thận phết mực “sau này đi, chờ người thực sự thích. Ta cũng không muốn khắc một tảng đá cho người trút giận”

Phó Lệnh Nguyệt nhìn bộ dáng nhượng bộ lui binh của hắn, tức giận không nhẹ, lập tức hỏi thẳng ‘Úy Trình Cù cũng khắc dấu sao?’

Viên Li dừng tay “học đòi văn vẽ thôi, biết một chút”

Phó Lệnh Nguyệt thấy hắn dừng tay liền cười thâm, hỏi tiếp “vậy hoàng đế Tiền Lương hắn là cao thủ phải không?”

Lần này Viên Li không dừng tay “xem như”

Phó Lệnh Nguyệt nhìn theo ánh mắt hắn ‘vậy người nói hoàng đế Tiền Lương có đem tin tức ai là Ngọc Hành tinh khắc vào con dấu không?hắn đem bảo bối này ban cho người không hiểu biết, có phải là cố ý che giấu mặt ngữ không?’

Viên Li thường thức tác phẩm của mình “có thể, ngươi và Diêm Tân đoán giống nhau”

Phó Lệnh Nguyệt bị hành động hồ hững của hắn chọc giận, gầm nhẹ “ta sắp phải đi rồi”

Viên Li chậm rãi ngẩng đầu lên “ngươi đã nói với ta’

Viên Li chậm rãi ngẩng đầu lên.“Ngươi cùng ta nói qua.”

“Ngươi..” Phó Lệnh Nguyệt nghẹn lời “ta...ta không cùng Phương Diệu Tổ”

“Ta biết” Viên Li cắt ngang lời nàng “ta đã nói không liên quan chuyện của ngươi”

“Vậy thì vì sao? ta thật lòng muốn giúp ngươi, ta có rất nhiều lời muốn nói với ngươi, ngươi có biết Hiền phi đã nói gì với ta không? nếu ngươi không tranh thủ, ta đi rồi, bệnh của ngươi...”

“Trở về đi. Ngươi mệt mỏi cả ngày rồi, về nghỉ sớm đi” Viên Li cười khách sáo “ngươi sắp phải đi, ở lại chỗ ta quá muộn, để Hiền phi biết sẽ không tốt lắm”

Phó Lệnh Nguyệt cảm giác hốc mắt chua xót. Hắn đang hạ lệnh đuổi khách, kẻ ngốc cũng hiểu được hắn cự tuyệt nàng. Đây là lần đầu tiên. Nàng muốn ngủ với hắn lại bị cự tuyệt. Nàng đứng là dán mặt nóng vào cái mông lạnh ah.

Phó Lệnh Nguyệt oán hận đá cửa phòng, không chút khách khí quát lớn với đám thủ vệ “tránh ra”

Đột nhiên có người đi ra từ phòng của công tử, thủ vệ giật mình kinh hãi, vừa định lên tiếng hỏi đã nghe Viên Li ở bên trong ra lệnh ‘đổi nước đi’

Thân ảnh giận dữ của Phó Lệnh Nguyệt càng lúc càng xa, thủ vệ nhìn nhau, vội tiến vào phòng nghe lệnh

Sáng sớm mờng hai tháng chín, Phó Lệnh Nguyệt khó khăn lắm mới ngủ được đã bị âm thanh hỗn loạn bên ngoài đánh thức, còn nghe được tiếng chuông văng vẳng từ xa

Nàng vội bật dậy, lao ra khỏi phòng, đã thấy gần như tất cả binh sĩ Tả quân phủ đều tập trung bên ngoài

Nghe nói giờ Mẹo sơ khắc, Viên Li đã bị gọi vào cung. Hoàng đế bệnh tình nguy kịch, lần này là thật. Giờ mới giờ Thìn đã nghe tiếng chuông.Chẳng lẽ.. mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ai dám nói ra kết quả dự đoán trong lòng

Rất nhanh đã có người trong cung đến báo tin: Hoàng đế băng hà.

Lần này bệnh đến hung hiểm vô cùng, chưa đầy một canh giờ, Hoàng đế ngay cả di chỉ còn chưa lưu đã ngự long quy tiên. Bình thường hoàng đế trước khi trút hơi thở cuối cùng đều triệu kiến hoàng tử, trọng thần, truyền di chiếu, phân phó công việc cho người kế vị nhưng hoàng đế khai quốc của Đại Tề lại không một câu mà rời xa nhân thế, không có ý chỉ đặc biệt cũng không có di mệnh cho thái hậu buông rèm nhiếp chính.

Tân quân kế vị, chỉ thể dùng nghi thức truyền thống nhất cũng là phương thức đáng nghi ngờ nhất.

Thái tử đăng cơ, trước khi tân đế tròn mười sáu tuổi thì Trần vương Lý Thành Khí là Nhiếp chính vương, nắm thực quyền ở Đại Tề quốc

Mặt trời lên cao, Lý Thành Khí dẫn đầu bách quan đi đến điện Văn Hoa.

Ngày mười hai tháng chín, tân đế đăng cơ, tôn mẹ đẻ Hiền phi Từ thị làm Thái hậu

Ngày mười ba tháng chín, Trần vương Lý Thành Khí ban bố chỉ lệnh đầu tiên với tư cách là Nhiếp chính vương, lấy tam quân Đô đốc phủ dẫn đầu, điều động quân cả nước

Cái cơ mà mọi người đều chờ mong hoàn toàn không xảy ra. Cho nên mùa thu đông này, các lực lượng ở Đại Tề quốc lại tiếp tục ngủ đông, không mưa gió, không chiến loạn. Triều chính bình lặng như mặt hồ nhưng bên dưới lại là sóng ngầm mãnh liệt.

Đúng lúc này, bệnh của Phương đô đốc và Viên đô đốc lại đột nhiên chuyển biến tốt, đã có thể chậm rãi xử lý việc trong phủ

Trên triều lại có thêm nhiều gương mặt cũ, tân chính quyền lặng yên không tiếng động mà bắt đầu vận hành. Đồng thời nhân dịp tân đế đăng cơ đã ân chỉ các bộ miễn lao dịch, thuế má trong nửa năm, các cuộc khởi nghĩa vũ trang cũng vì thế mà tan rã.

Đại quân của Phương Diệu Tổ cũng tiến triển thật thuận lợi. Vì trời lạnh, nạn sâu bệnh cũng không còn, hấn vừa cấp lương thực cho lưu dân vừa chỉ huy quân đội giúp nông dân cấy cấy

Đại Tề quốc ở trong sự bấp bênh, rối loạn cũng có dấu hiệu hồi sinh.

Tháng mười, Lễ bộ bắt tay chuẩn bị lễ Vạn thọ cho tân đế.

Quốc tang mới kết thúc, tân đế Lý Tuấn Ngạn có ý không muốn ăn mừng nhưng nói thế nào thì trước giờ chưa có tiền lệ này. Trần vương Lý Thành Khí đề nghị các bộ cùng hoàng thân quốc thích tổ chức một buổi tiệc chúc mừng nho nhỏ ở Văn Hoa các trong hoàng cung.

Nhiếp chính vương cũng hạ chỉ dụ đến Tả quân phủ, Phó Lệnh Nguyệt được thăng chức, trở thành Tứ

phẩm đôi đao hộ vệ, theo bảo hộ cho Trần vương Lý Thành Khí

Khi ở chính đường của Tả quân phủ, Phó Lệnh Nguyệt rốt cuộc cũng gặp được Viên Li đã mấy ngày không thấy mặt. Hắn chỉ thần nhiên nói chúc mừng rồi thôi

Phó Lệnh Nguyệt cũng không có nhiều thứ để thu thập thể nhưng động tác của nàng rất chậm. Không biết tại sao nhưng trong lòng của nàng rất buồn, nàng không muốn rời đi cũng có chút không cam lòng.

Viên Li phái người truyền đạt một câu “Phó đại nhân đi thuận lợi, không cần gặp”

Nàng cứ nghĩ tới những lời này, trong lòng liền thấy khó chịu nhưng nàng phải theo Tiết tổng quản của Trần vương phủ đến cáo từ Viên đô đốc

Viên đô đốc tâm tình rất tốt, còn kể lại sự tích hắn đặt tên cho nhi tử của mình nhưng Phó Lệnh Nguyệt không có tâm tình để cười, trong đầu của nàng đều là thân ảnh của Viên Li

“Ta rất muốn nhìn thấy người”

Hiền phi, à không, Thái hậu nói rất đúng. Từ lúc Phó Lệnh Nguyệt vào Trần vương phủ tới nay, Lý Thành Khí cũng không có hành động thu mua lòng người nào. Triều chính hiện danh chính ngôn thuận ở trong tay hắn, hắn bận đến chân không chạm đất.

Phó Lệnh Nguyệt tiếp xúc nhiều nhất là với Tiết tổng quản có sắc mặt cứng nhắc y như Lý Thành Khí, có đôi khi nàng hoài nghi. Không phải muốn để nàng làm Thần nữ sao, thế nhưng lại không thấy cao thấp trong phủ có ý lấy lòng nàng. Chẳng lẽ...bọn họ dùng chiêu lật mềm buộc chặt như Đại Phong đã dạy ở Mật Hồn điện.

Trong đêm dài tĩnh mịch, nàng lại càng nhớ những ngày ở Tả quân phủ. Nơi đó còn có Viên Li có thể khiến nàng dựa vào...

Nàng ôm hai má đã nóng lên, xuân tâm nhộn nhạo lại không có người để giải. Viên Li không để ý tới nàng, Phương Diệu Tổ đã mang binh xuất chinh. Lý Thành Khí? Nghĩ tới đây, nàng liền rùng mình

Ý của Thái hậu rất rõ ràng, để cho nàng tiếp cận Trần vương, càng gần càng tốt. Nhưng thái độ của Trần vương rất kỳ lạ, đem nàng để ở bên cạnh, mỗi ngày dẫn nàng vào cung ra cung như hình với bóng lại không chạm vào nàng, thậm chí hai người ngay cả cơ hội nói nhỏ cũng không có

Lý Thành Khí giáo hoạt lại đa nghi.Hắn lãnh đạm với nàng, chẳng lẽ là chờ tin tức xác thực chứng minh nàng là Thần nữ?

Còn chưa có tin Ngọc Hành tinh là ai sao?

62. Quyển 4 - Chương 1: Cô Nhi Triệu Thị

Đầu tháng mười, Phó Lệnh Nguyệt theo Lý Thành Khí tiến cung

Tiết vạn thọ của tân đế, Lý Thành Khí thân là Nhiếp chính vương đương nhiên phải dẫn đầu thần tử, thể hiện sự trung hiếu. Tất cả các hạng mục công việc tổ chức lễ mừng đều do hắn kiểm tra, đôn đốc

Phó Lệnh Nguyệt kích động vô cùng, không phải vì muốn thể hiện lòng trung quân mà trong lễ mừng thọ, nàng có thể nhìn Viên Li

Vất vả lắm mới đợi đến buổi trưa, cửa Tây Hoa vừa mở ra, các vị hoàng thân quốc thích và trọng thần ần theo phẩm chất lần lượt tiến vào

Trần vương Lý Thành Khí đứng ở cửa cung tiếp nhận quà mừng, vừa là chủ cũng vừa là khách.

Phó Lệnh Nguyệt đứng bên cạnh hắn, nhìn thấy trong đám người, Tả quân Viên đỏ đốc sắc mặt hồng hào dẫn theo ba nhi tử đi đến. Nàng tươi cười với các chủ tử cũ nhưng phần sáng lạn này, chủ yếu là hướng về phía Viên Li. Tuy vậy hắn không hề liếc nhìn nàng một cái.

Viên Li theo người nhà rời đi rồi đột nhiên quay trở lại, trong khi Phó Lệnh Nguyệt hoảng hốt thì hắn đã chấp tay, nhỏ giọng thần bí với Lý Thành Khí ‘vương gia. Không biết những lời ngài nói trước đó có còn hiệu lực không?’

Lý Thành Khí sửng sốt “Cô nói gì?”

Viên Li đắc ý cong khóe miệng “chuyện Ngọc Hành tình”

Lý Thành Khí không hổ là Nhiếp chính vương, nghe vậy mà sắc mặt vẫn không biến, kẻ sát Viên Li cũng ra vẻ ngoài chớ tới gần “lời Cô nói đương nhiên là thật, nếu Viên thế tử phát hiện ra ngọc Hành tình, Cô tự nhiên dâng tặng nhất quân phong hào. Tuyệt không nuốt lời’

Viên Li cung kính khom người chấp tay “tạ vương gia”

Lý Thành Khí cười hòa ái, trêu ghẹo “thế nào, Viên thế tử đã tính được?”

Viên Li nhìn chung quanh, thanh âm rất nhẹ, mang theo vẻ a dua nịnh bợ “hồi vương gia, tạm thời vẫn chưa. Thuộc hạ vẫn muốn cống hiến cho vương gia, cũng sớm thềm nhỏ dải bình quyền của một cánh quân từ lâu, việc này nếu có tiến triển, thuộc hạ nhất định sẽ hướng vương gia đòi phần thưởng”

“Cô hiểu tâm ý của thế tử, mong chờ tin lành’ Lý Thành Khí nay quyền khuynh triều dã, đương nhiên rất thích ứng với hành động trèo cao như thế, lập tức rũ mi, nhẹ nhàng vẫy tay cho Viên Li lui, tiếp tục nghênh đón các trọng thần quyền quý khác

Phó Lệnh Nguyệt tận chức trách của một thị vệ, luôn cảnh giác nhìn chăm chăm các quý nhân nhưng trong đầu nàng lại là những gì Viên Li vừa nói

Viên Li nhất định đã phát hiện ra gì đó nhưng bây giờ hẳn còn chưa muốn nói ra hoặc là hiện tại thời cơ chưa chín muồi. Lần này tiết lộ với Lý Thành Khí, không chỉ thể hiện lòng trung thành mà hẳn nhất định còn có ý đồ khác

Nàng nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra. Quả nhiên liên quan tới quyền lực, tâm tư của nam nhân đều quanh co lòng vòng, trăm luyến thành tình

Chúng thần ngồi vào bàn, Tư lễ giám đại thái giám Trịnh bảo cung kính đưa lên diễn đàn, thỉnh Nhiếp chính vương xem qua

Lý Thành Khí liếc mắt một cái, thấy các bộ đã sắp xếp chu đáo. Phó Lệnh Nguyệt thấy ánh mắt hắn chợt dừng lại, khóe miệng nhếch lên đầy cổ quái ‘Lẽ bộ chọn không tệ, Cô đã xem qua, cứ thế mà làm đi’ hắn lại tùy tay đưa đàn diễn cho Phó Lệnh Nguyệt “trình lên cho Thái hậu và Hoàng thượng đi, thêm một hai vở diễn nữa rồi đưa cho gánh hát”

“Dạ’ Phó Lệnh Nguyệt vội tiếp nhận đàn diễn. Chuyện này vốn do thái giám làm, sao lại bắt nàng đi?chẳng lẽ Lý Thành Khí hoài nghi nàng là người của Thái hậu, muốn thử nàng? Nàng đột nhiên thấy sợ hãi

Giờ lành vừa đến, Tư lễ giám cao giọng xướng, Hoàng đế và Thái hậu cùng giá lâm, chúng thần lễ bái, tung hô vạn tuế, Nhiếp chính vương Lý Thành Khí có hoàng mệnh trong người nên chỉ đứng thẳng chấp tay hành lễ

Trước khi lên toàn, Phó Lệnh Nguyệt vội quỳ trình đàn diễn “Nhiếp chính vương thỉnh Hoàng thượng, Thái hậu chọn kịch”

Phía sau màn che, tân đế được nữ quan của Thượng cung cục hầu hạ thay long bào, mặt không đổi tiếp nhận diễn đàn, phất tay, ngữ khí không vui nói “bỏ vở này ra’

Phó Lệnh Nguyệt sửng sốt, vội nhìn thì thấy vở Hoa nhạc ban thường bị người ta đánh dấu. Nàng rút cuộc hiểu được vì sao Lý Thành Khí bảo nàng đến đây, nàng không thể không cả gan lên tiếng “đây là do Nhiếp chính vương chọn, Nhiếp chính vương nói...”

Lý Ngạn Tuấn lạnh lùng cắt ngang, sắc mặt không tốt lắm “thế nào? lời trăm nói không bằng lời của Nhiếp chính vương?”

“Thần không dám” Phó Lệnh Nguyệt âm thầm mắng Lý Thành Khí tám trăm lần. Bên kia đã quyết định, bên này không có khả năng sửa, hẳn chính là muốn áp chế trên đầu tân đế. Nàng chỉ có thể dập đầu, không nói thêm lời nào nữa

“Hoàng thượng” Thái hậu ở bên cạnh lên tiếng

Phó Lệnh Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, Hoàng đế tuổi trẻ khí thịnh, Thái hậu dù sao cũng biết giấu tài, tránh né mũi nhọn

“Vạn thọ tiết đều do Nhiếp chính vương nhiều ngày không ăn không ngủ, một tay an bài” thanh âm của Thái hậu rất nhẹ “người chọn hai vở đi, bên ngoài đều đang chờ, đừng để các thần tử chê cười”

“Mẫu hậu” Lý Tuấn Ngạn xót xa nở nụ cười “chín từ ninh thị, tế tắc quả nhân. Nhiếp chính vương muốn ở trong tiết Vạn thọ của trẫm, dùng vở diễn này cảnh tỉnh trẫm, nên nhìn rõ thời cuộc, thức thời lui ra sau sao?”

Hoàng đế nói trực tiếp như thế, Phó Lệnh Nguyệt nào dám ngẩng đầu lên. May mắn chưa thăng tòa, đối thoại của hai mẫu tử này đều ở sau màn che, nếu tin tức truyền đi...

Thái hậu vẫn nhẹ giọng khuyên giải ‘Hoàng thượng. Việc triều chính rất vất vả, nay Nhiếp chính vương thay người phân ưu, không quản mệt nhọc mà phụ trợ người, sao người có thể nói như vậy, khiến lương đồng chí thần thương tâm ah. Phó đại nhân, ai gia đã chọn Thường lệ đồng căn’

“Dạ, Thái hậu” Phó Lệnh Nguyệt rất cảm kích Thanh Loan đã giải vây

Tiểu hoàng đế trầm mặc một hồi, vẫn chưa cam lòng, thanh âm rất nhẹ nhưng vẫn nghe ra sự giận hờn “nếu là tâm ý của Nhiếp chính vương, trẫm cũng không tiện bác bỏ”. Sau đó triệu hồi Phó Lệnh Nguyệt “Phó ái khanh”

“Có hạ thần” Phó Lệnh Nguyệt hết hồn ngẩng đầu lên. Nàng không nghĩ ra mình có tác dụng gì trong cuộc chiến giữa Nhiếp chính vương và Hoàng đế

Lý Tuấn Ngạn lạnh lùng liếc nàng một cái ‘vậy trẫm thêm cái này, có thể chứ?’

Nghe ngữ khí, xem ra là trút giận lên người nàng. Phó Lệnh Nguyệt vội cười nói ‘thỉnh Hoàng thượng cho biết’

Ngón tay của Lý Tuấn Ngạn vừa giơ lên lập tức đã có thái giám thông minh cầm lấy đan diển

Hoàng đế vung bút, khoanh một vòng ở vở diễn thứ ba ‘diễn vở này trước’

Lý Thành Khí cũng không có quy định thứ tự, Hoàng đế đã mở miệng, không thể ngay cả chuyện này cũng không được.

Phó Lệnh Nguyệt vội lĩnh chỉ, cúi đầu nhanh chóng rời đi

Khi rời khỏi phạm vi của hậu cung, nàng lặng lẽ liếc mắt nhìn đan diễn một cái, thấy đó là vở Cô nhi Triệu thị

Tiểu hoàng đế Lý Tuấn Ngạn chọn vở Cô nhi Triệu thị diễn trong tiết Vạn thọ của mình? Phó Lệnh Nguyệt có chút không tin vào mắt của mình, nàng trừng to mắt, nhìn lại lần nữa. Quả đúng là vậy

Vở diễn này đã bị mực đỏ khoanh tròn, Lý Tuấn Ngạn vậy mà lại chọn

Cô nhi Triệu thị chính là một vở diễn được cải biên từ một chuyện có thật trong lịch sử ở thời Xuân Thu. Võ tướng Đồ Ngạn Cổ của Tánh Linh Công vì bất hòa với trung thần Triệu Thuần, lại ghen tỵ nhi tử của Triệu Thuần là Triệu Sóc trở thành phò mã, nên đã lập mưu giết hại một nhà ba trăm người của Triệu Thuần. Triệu gia chỉ còn sót lại một đứa nhỏ được Trình Anh cứu thoát, hai mươi năm sau, cô nhi này trưởng thành, quay về báo thù.

Trong tiết vạn thọ lại diễn vở này?

Phó Lệnh Nguyệt nhìn chằm chằm đan diễn, nghĩ mãi không thông. Hoàng đế dùng chuyện xưa báo thù rửa hận diệt môn để ám chỉ cái gì? Đệ tam chiết là có ý nghĩa gì? chuyện này có nên báo cáo lại với Lý Thành Khí không

Nàng nhìn lên đài, thấy Lý Thành Khí đang được các quan viên vây quanh. Hắn nói Thái hậu và Hoàng đế chọn xong thì đưa cho gánh hát. Hoàng đế cũng không làm gì, chỉ điều chỉnh thứ tự trình diễn, nàng có thể tự xử lý việc nhỏ này, cũng không cần lộng xảo thành chuyên. Nghĩ vậy, Phó Lệnh Nguyệt liền bước về phía Sướng Âm lâu

Bầu gánh nhận lấy, cũng có chút giật mình

Phó Lệnh Nguyệt nhân cơ hội đó hỏi rõ nội dung của đệ tam chiết. Đúng là treo đầu dê bán thịt chó, toàn vở diễn đều là tình cảnh bi ai.

Phó Lệnh Nguyệt cười khổ không thôi, chẳng lẽ tân đế lo lắng cho quốc tang, muốn mọi người đều phải rơi nước mắt?

Canh giờ vừa đến, hoàng đế và thái hậu thăng tòa, chiêng trống cũng mở màn

Quả nhiên, vở diễn vừa xướng lên đã khiến mọi người có mặt đều giật mình

Lý Thành Khí cau mày nhìn về phía sau

Phó Lệnh Nguyệt lập tức nhỏ giọng nói “vương gia, là Hoàng thượng chọn, an bài diễn đầu tiên”

Lý Thành Khí hơi khựng lại, không nói một lời, sắc mặt âm trầm quay đầu đi

Vở diễn này mở màn khiến cho không khí vui mừng đều bị tiêu diệt hết.

Gánh hát có thể vào hoàng cung hiển nghệ đều có tiếng tăm trong nghề, trên đài diễn đến tê tâm liệt phế, bi thiết sâu thương; dưới đài lại lạnh ngắt như tờ, áp lực nặng nề. Nhất là khi diễn đến đoạn Trình Anh giấu lệ hát “ tâm nóng như lửa đốt, nước mắt tràn mi, dứt bỏ cốt nhục thân sinh”

Mọi người đều thốn thức

Đại bi chi kịch, liên quan tới quốc tang, trước ai sau hỉ, nhân thần chi lễ

Các vị thần tử cũng hiểu được ý đồ của bề trên, vô cùng nhuần nhuyễn mà phát huy khả năng tự biên tự diễn thiên phú, cả đám đều lã chả rơi lệ, khóc không thành tiếng

Phó Lệnh Nguyệt là tứ phẩm hộ vệ, đương nhiên không thể nghe diễn càng không thể khóc. Nàng buồn bực quét mắt nhìn quanh, không ai không khóc. Đám người này thật là...

Viên Li vậy mà cũng khóc, có điều hần không khoa trương như Viên Đan, Viên Tiêu, chỉ quay đầu, dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau khô mắt mà thôi. Động tác đơn giản lại làm cho nội tâm của Phó Lệnh Nguyệt run động. Nàng bị động tác diễn bi thương này của hần động dung. Nàng vậy mà lại thấy hần thuận mắt, giờ tay nhắc chân đều hợp tình, chân thật hơn người khác

Chẳng lẽ là bách dạ phu thê bách dạ ân? Phó Lệnh Nguyệt thầm mắng mình háo sắc

Nhìn quanh toàn trường, chỉ có hai người không động dung, chính là Hoàng đế và Trần vương

Lý Tuấn Ngạn không có hảo ý, cười lạnh “cô nhi Triệu thị này cũng chỉ có thế, Trình Anh đối với hần như thế, cuối cùng cũng là ép ân nhân tự sát” lời này của hần không cao không thấp, vừa vắn rơi vào tai Phó Lệnh Nguyệt

Lý Thành Khí ngồi thẳng người nhưng Phó Lệnh Nguyệt có thể cảm nhận được hần đang tức giận

Cô nhi Triệu thị? Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên hiểu được. Vở diễn này là Lý Tuấn Ngạn đáp lễ với vở Hoa nhạc ban thưởng hoàn của Lý Thành Khi. Người khiến trẫm không thoải mái, trẫm cũng không cho người thoải mái. Không diễn mở đầu, không diễn kết thúc, lại chọn ngay vở thứ ba mà diễn

Cô nhi Triệu thị này e là phan phui thân phận của Lý Thành Khí đã bị đánh tráo khi còn nhỏ.

Tiết vạn thọ lần đầu tiên của tân đế cứ thế trôi qua.

63. Quyển 4 - Chương 2: Nữ Nhân Của Ai

Giữa tháng mười, Lý Thành Khí đột nhiên hạ lệnh cho Trung quân phủ và Tả quân phủ xây dựng hành cung. Đầu xuân năm sau, Hoàng thượng sẽ đi tuần đến Hà Nam

Hoàng Thượng sẽ nam tuần? Phó Lệnh Nguyệt nghe mà khiếp sợ. Tuy Hà Nam cách kinh thành không xa nhưng giặc cỏ nơi ấy vừa mới tạm yên, cũng không phải là lúc thái bình thịnh thế, cần gì phải nam tuần chứ? Huống chi việc kiến tạo hành cung lại khởi công vào mùa đông, như thế nào cũng có cảm giác hao tài tổn của

Hôm sau, Hộ bộ và Công bộ cùng phát ra dụ lệnh chi tiết. Địa phương có điều kiện có thể tiếp tục sử dụng hành cung cũ, chỉ cần tu sửa lại.

Trung quân phủ và Tả quân phủ tiếp nhận nhiệm vụ, lập tức ngựa không dừng vó, bắt tay vào việc. Tuyển mỹ nữ, tuyển gã sai vặt.....

Nhưng mà Hoàng thượng chỉ mới mười bốn tuổi ah, Phó Lệnh Nguyệt nhìn Lý Thành Khí toàn lực đốc thúc, trong mắt tràn ngập khinh bỉ. Bụng dạ khó lường

Cuối tháng mười một, Trung quân và Tả quân Đô đốc phủ thượng báo đã thuận lợi sửa chữa hành cung xong, thỉnh Nhiếp chính vương phái người nghiệm thu

Lý Thành Khi nhận được, cong khóe miệng, thản nhiên nói “đi, cùng đi nhìn xem”

Kỳ Lâm huyện và Vương Dương huyện đều có hành cung, cỡi khoái mã chưa tới hai canh giờ là đến, nếu tính theo cước trình của cả đại đội thì thích hợp để dừng chân nghỉ ngơi vào ban đêm. Hai hành cung này cũng phân biệt do thể tử của Trung quân và Tả quân phủ đốc tạo, mượn uy phong của vương gia, đem tất cả vưu vật đặt ở nơi này

Dọc đường đi, Lý Thành Khí như hiểu được Phó Lệnh Nguyệt đang oán thăm, nói “Cô một lòng trung quân, không sợ bọn đạo chích vọng ngôn”

Phó Lệnh Nguyệt nói chen vào “nhưng mà vương gia, nghe nói Trung quân và Tả quân phủ ở chung quanh vợ vết mỹ nữ...”

Lý Thành Khí lại không cho là đúng “dong chi tục phần có thể mỗi ngày nhìn thấy thánh nhan là phúc tu luyện mấy đời mới có được”

Phó Lệnh Nguyệt thấy hắn không hài lòng liền ngậm miệng, không nói nữa

Buổi sáng, bọn họ xem qua Kỳ Lân hành cung do Trung quân phủ đốc tạo. Phò mã Phương Quang Tông đúng là tận hết sức lực vì triều đình, không biết tìm ở đâu được không ít thiếu nữ xinh đẹp nũng nịu

Khi Phó Lệnh Nguyệt đi vào thông báo, vừa lúc thấy phò mã gia đang bị một đám oanh oanh yến yến vây quanh, một tiểu mỹ nhân nắm lấy tay áo Phương Quang Tông, mềm giọng hờn dỗi ‘Phò mã gia, xiêm y này nhiều bụi đất, để người ta phủi cho’ thanh âm nũng nịu uyển chuyển khiến Phó Lệnh Nguyệt nghe mà nổi da gà

Phương Quang Tông bị nàng nhìn thấy cũng quần bách đến đỏ mặt

Trong đầu Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên xuất hiện hình ảnh Vân Mộng công chúa mãnh liệt, nàng ngượng ngùng nói với Phương Quang Tông “Nhiếp chính vương giá lâm...”

Lý Thành Khí tuần tra cả toàn Kỳ Lân biệt viện xong, gật đầu hài lòng.

Các tiểu mỹ nhân được đưa đến đây đều dùng Úc kim du, Long tiêu phấn, xiêm y được xông hương cẩn thận. Phương Quang Tông cưới Vân Mộng công chúa, trở thành con rể hoàng gia nên làm việc cũng rất hào phóng.

Ăn cơm trưa, nghỉ ngơi xong, Phó Lệnh Nguyệt lại theo Lý Thành Khí đến xem Viên Li đốc tạo Vương Dương hành cung thế nào.

Nàng lo lắng cho Viên Li nên vẫn không yên trong lòng

Khi đến Vương Dương huyện, sắc trời cũng không còn sớm. Lý Thành Khí theo thông lệ không thông truyền cho quan viên địa phương, trực tiếp cưỡi ngựa đi vào hành cung Vương Dương

Phó Lệnh Nguyệt dẫn đầu, nàng muốn Viên Li có thời gian ứng phó cho nên giục ngựa nhanh một chút. Vừa vào cửa đã ném mã tiên cho gã sai vặt, vội vàng vọt vào

Viên Li đang ở trong nội điện chỉ huy hạ nhân làm việc, hết thấy đều có trật tự, hơn xa Kỳ Lân hành cung luôn ồn ào.

Phó Lệnh Nguyệt yên lòng “Viên thế tử, Nhiếp chính vương giá lâm”

Khi Lý Thành Khí nhập điện, trong ánh sáng mờ nhạt, Phó Lệnh Nguyệt vừa nhìn thấy mặt “tiểu mỹ nhân” liền sợ đến ngây người. Mấy “tiểu mỹ nhân” này đúng là thôn cô từ nơi nào tìm đến, không cần các nàng mở miệng, chỉ nhìn khuôn mặt đen thui, ánh mắt sợ hãi, cứ chỉ vô thức khi nhìn thấy vương gia.

Phó Lệnh Nguyệt suyết chút nữa thì ngất xỉu. Dù sao cô nhóc thôn dã này, Viên Li là muốn làm gì?

Lý Thành Khí cũng giật mình nhưng dù sao hắn cũng là vương gia, vẫn có hàm dưỡng. Hắn khách khí cho mọi người bình thân, sau đó lo lắng nhìn quét qua đám người dong chi tục phần kia, nhỏ giọng hỏi Viên Li “có được không? bên chỗ Kỳ Lân cung đều là...”

Viên Li bộ dạng định liệu trước, mỉm cười nói “thỉnh vương gia yên tâm, Phò mã Phương Quang Tông lớn lên trong đạo quan, sao hiểu được nữ nhân” Hắn chỉ vào đám thôn cô đang khúm núm bên dưới “hắn chọn đương nhiên là chọn da thịt tốt nhưng những người này, ngài xem đi, tuy hiện tại vừa đen lại thô nhưng bộ dáng đều rất tốt, chờ dưỡng qua mùa đông này, đầu xuân sang năm nhất định sẽ da thịt thủy nộn như nước, còn nghe lời, có thể chịu khổ”

Lý Thành Khí nhin không được bật cười, ý cười ngày càng đậm “thực sự có tài”

Ban đêm, Tả quân phủ thiết yến ở Vương Dương huyện phủ, nghênh đón Nhiếp chính vương đại giá quang lâm

Lý Thành Khí ở trong bữa tiệc rất vui, nói hắn sẽ mời, coi như là cảm tạ Tả quân Đô đốc phủ cùng huyện Vương Dương đốc hết sức hợp tác

Phó Lệnh Nguyệt lúc này mới có phản ứng, mới hiểu đoàn xe phía sau cẩn thận kéo theo cái gì. Lý Thành Khí vậy mà lại mang theo rượu

Lý Thành Khí cười tủm tỉm nói ‘đây chính là Khúc thủy nương cô đặc, các người nếm thử đi’

Hiện trường có cả Cẩm y vệ và nha dịch. Thị vệ của vương phủ cũng ngồi vào vị trí uống rượu, Phó Lệnh Nguyệt bắt đầu dĩ bụng chén rượu lên. Tửu lượng của nàng cũng khá, không sợ uống rượu nhưng chuyện phiền toái sau khi uống rượu lại nhiều. Mọi người liên tiếp nâng chén, nàng không thể đỡ đi, hơn nữa Tiết tổng quản luôn cầm bầu rượu đứng phía sau, không uống thì quá không nể mặt rồi

Rượu nhập vào cổ họng, Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên giật mình, ngơ ngác nhìn chung rượu....

Xuân được.....

Nàng bất động thanh sắc khụ một tiếng, liếc mắt nhìn Lý Thành Khí ở trên thượng tịch

Lý Thành Khí đang tươi cười đầy mặt nhìn về phía bên này “các người uống nhiều một chút đi. Tiết Lượng,

Phó đại nhân mới từ Tả quân phủ đến, đừng để người ta chê cười tửu lượng của Nhiếp chính vương phủ. Người bồi nàng đi”

Vương gia đã lên tiếng, thị vệ vương phủ lập tức hành động, cả đám giơ chén, thi nhau chuốc rượu Phó Lệnh Nguyệt

Phó Lệnh Nguyệt mặt mỗi ứng phó, cảm thấy có chút hoảng hốt, cho dù Lý Thành Khí buổi tối muốn cùng nàng lên giường cũng không cần hạ xuân dược vào rượu của nàng chứ?

Tiết Lượng làm tận hết chức trách, liên tục rót rượu cho nàng. Xem ra Lý Thành Khí đã ủ mưu từ lâu

Tiết Lượng ngoài cười nhưng trong không cười nói “Phó đại nhân, hãy nể mặt vương gia”

Mấy quân sĩ khác đều không xứng được quân gia tự mình rót rượu, cả đám đều tự rót tự uống

Không thể không uống, Phó Lệnh Nguyệt chỉ có thể bưng chén rượu lên, một hơi cạn sạch

Nàng chơi xấu ôm đầu “không được rồi. Rượu mạnh như vậy, ta lại uống liên tục hai chén, còn uống nữa sẽ muốn mạng người ah”

Mọi người cười vang, Tiết Lượng cũng không ép buộc, thản nhiên gấp cho nàng một miếng thịt hươu “vậy ngài nghỉ ngơi một lát đi. Đây là đặc sản của huyện Vương Dương đó”

Đây là muốn giám sát nàng gần hơn thôi. Phó Lệnh Nguyệt trong lòng sáng như gương. Tửu lượng của nàng vốn khá, lại có võ công, hai chén rượu nhỏ vẫn có thể chống đỡ được một lát

Huyện lệnh Vương Dương thỉnh ca cơ đến trợ hứng cho bữa tiệc, múa xong nghệ thường vũ y lại diễn Bắc triều diễm vũ.

Tham dự tiệc rượu đều là nam nhân, hơn nữa Trăn vương Lý Thành Khí bình dị gần gũi, nơi này trời cao hoàng đế xa, không khí cũng dần dần cởi mở hơn

Trăn vương ra lệnh, Viên Li liền chuyển đến chủ tịch ngồi cùng bàn. Không ai biết hai người thấp giọng thăm thì cái gì mà thỉnh thoảng lại cười phá lên.

Phó Lệnh Nguyệt nhìn khuôn mặt tươi cười như gần như xa của Viên Li, cổ nhiệt lưu trong lòng lại dấy lên. Hắn giơ tay nhắc chân, thoải mái lắc đầu, thỉnh thoảng còn cong môi cười. Hắn còn nhìn nàng một cái. Máu toàn thân nàng như bốc lên tận đỉnh đầu, bàn tay không tự chủ mà hung hăng ném chén rượu đi

Tất cả mọi người đều dồn ánh mắt về phía này. Quảng chén, là một ám hiệu cực kỳ quen thuộc trong quân

đội

Lý Thành Khí và Viên Li cũng ngừng nói chuyện, kinh ngạc nhìn sang.

Nhóm người hầu vội tiến lên, nhanh chóng dọn sạch mảnh vỡ

Phó Lệnh Nguyệt không cần gương cũng biết mặt mình rất đỏ. Nàng liên tục xua tay “rượu này rất mạnh, thật không thể uống nữa”

Mọi người im lặng, tiếp tục làm việc của mình

Phó Lệnh Nguyệt ôm mặt mình, cảm thấy nóng lợi hại; lại sờ cổ, càng cảm thấy nóng hơn. Không tốt, chẳng lẽ xuân dược đã bắt đầu phát huy tác dụng?

Nàng liếc mắt nhìn lên thượng thủ, thấy Viên Li vừa nói vừa dùng khóe mắt nhìn nàng. Bốn mắt nhìn nhau rồi lại bất động thanh sắc dời đi. Nàng rất muốn nhìn vào mắt Viên Li, rất muốn nói với hắn...

Đột nhiên có một người mượn hơi rượu, lớn tiếng nói “Viên thế tử và Nhiếp chính vương rất hợp nhau ah”

Toàn trường lập tức yên tĩnh lại, đã thấy Huyện lệnh huyện Vương Dương lắc lư bưng chén rượu đi tới thượng thủ. Hắn ỷ vào cảm giác say, cười nịnh nói ‘hạ quan kính vương gia một ly. Vương gia có gì vui có thể nói cho hạ quan cùng nghe để cùng chia sẻ niềm vui với’

“Cô và Viên thế tử đang nói chuyện về Ngọc Hành tinh” thái độ của Lý Thành Khí vô cùng hòa ái “Vương huyện lệnh có hứng thú cũng ngồi xuống tâm sự đi”

Huyện lệnh Vương Dương cầu còn không được, vội vàng ngồi xuống bên cạnh thượng tịch

“Nghe nói Ngọc Hành tinh xuất hiện, ít ngày nữa Thần nữ cũng sẽ xuất thế” Lý Thành Khí đột nhiên lên tiếng ‘tính ra, Thần nữ cũng được mười sáu, mười bảy tuổi’

“Nghe nói ngọc hành tinh vừa ra, thần nữ ít ngày nữa đã đem xuất thế.” Lý thành khí thanh âm ở im lặng buổi tiệc thượng, đột ngột hiển lộ đi ra, “Tính ra, này thần nữ cũng có mười sáu bảy tuổi niên kỉ kỉ”

Viên Li cười ha ha đáp lời “đúng là lứa tuổi đẹp”

Lý Thành Khí xoay đầu qua nói ‘nghe nói cùng Thần nữ song tu sẽ có chỗ đặc dị, khiến bách điều triệu phượng, hành vân cát tường. Vương huyện lệnh có từng nghe nói chưa?’

Huyện lệnh Vương Dương thấy Nhiếp chính vương chịu nói chuyện phiếm với mình, lập tức hưng phấn đáp “có nghe nói qua. Nếu Thần nữ xuất thế, vừa lúc có thể dâng cho Nhiếp chính vương”

Lý Thành Khí lập tức trầm mặt quát “hồ nháo. Người cùng Thần nữ giao hoan chỉ có thể là đương kim Hoàng Thượng, đưa cho Cô làm gì? muốn Cô mang tiếng sao?”

Huyện lệnh Vương Dương vỗ mông ngựa lại vỗ nhằm trúng đùi, lúc này đã tỉnh rượu hơn phân nửa, vội quỳ xuống, dập đầu như đảo tỏi

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy cả người vừa nóng vừa ngứa, nàng rất muốn cởi hết quần áo ra mà gãi, nàng thực sự không ngồi nổi nữa

Tiết tổng quản đột nhiên cúi đầu nói ‘Phó đại nhân. Nếu ngài sau, để bọn họ đỡ người về phòng nghỉ ngơi đi’

“Được, được” Phó Lệnh Nguyệt chỉ chờ câu này, hai tay ôm lâu, liêu xiêu theo gã sai vặt dẫn đường đi về phía hậu trạch

Huyện lệnh Vương Dương cấp cho nàng một gian phòng lớn rất sạch sẽ, bài trí lịch sự tao nhã, ngay cả giường cũng xông trầm hương. Phó Lệnh Nguyệt đóng cửa phòng, cẩn thận kiểm tra một lượt, xác định không có ai ám phục mới nhanh chóng nhảy lên giường

Nương theo ánh trăng, nàng lấy ra một viên Băng tiêu hoàn mà Lưu Duyên Linh đã phối cho nàng. Nếu cái này và viên thuốc năm xưa Triệu Thực cho nàng uống là giống nhau thì nàng có thể giải trừ hiệu lực của xuân dược mà Lý Thành Khí đã hạ. Uống thuốc này vào, nàng sẽ không có thất tình lục dục như trước kia nữa.

Phó Lệnh Nguyệt run run cầm lấy viên thuốc màu đen, quan sát hồi lâu, do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn không uống.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng sáng tỏ. Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nhớ tới Thái hậu nương nương trong cung cũng từng là ám vệ. Mỗi độ trăng tròn, Thanh Loan phải chịu bao đau đớn vì kinh mạch đứt đoạn. Chẳng lẽ nàng lại không thể kháng cự được chút xuân dược nho nhỏ này? huống chi Thanh Loan còn từng uống Vạn nghị thực thân khổ.

Không. Nàng tuyệt không thể bại bởi bất kỳ kẻ nào. Phó Lệnh Nguyệt quật cường thu hồi viên thuốc. Nàng lấy nước lạnh, thậm chí ngay cả dây thừng cố định, khăn để cắn răng cũng đều chuẩn bị xong. Xuân dược nào cũng có giới hạn, nàng không tin Thanh Loan ngay cả Vạn nghị thực thân cũng có thể chống cự được mà nàng lại đầu hàng với xuân dược.

Phó Lệnh Nguyệt cởi giày, ngồi xuống điều tức. Chưa được nửa canh giờ đã nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa

“Phó đại nhân” Đúng là thanh âm của Tiết tổng quản. Hắn gõ cửa rất gấp, giống như nàng không ra thì thề không bỏ qua, khiến Phó Lệnh Nguyệt chỉ có thể phiến muộn đứng dậy mở cửa

Tiết tổng quản biết rõ còn hỏi ‘Phó đại nhân đã ngủ? Vương gia đã say, đã đi ngủ, bảo ta đến nói với ngài một tiếng, không cần đến hầu hạ’

Phó Lệnh Nguyệt ngạc nhiên, Lý Thành Khí hạ xuân được với nàng rồi bỏ đi là có ý gì?

“Vương gia còn nói hiện tại trời lạnh, thân thể Phó đại nhân yếu đuối, say rượu bị lạnh cũng không tốt, phải có người trông chừng” Tiết tổng quản xoay người, hưng phấn phát tay với ba nam tử tuần mỹ sau hắn, sắc mặt lạnh lùng “ba người các người, đêm nay một người cũng không được rời khỏi Phó đại nhân”

“Không cần đâu” Phó Lệnh Nguyệt cảm giác da đầu run lên. Nàng đang cố gắng bức xuân được, Lý Thành Khí lại để ba mỹ nam một tắc không rời nàng. Nàng đột nhiên có dự cảm không tốt, chẳng lẽ hắn muốn nhìn thấy biểu hiện của nàng sau khi ái ân nhưng lại không muốn tự mình ra trận?

Liên kết mọi chuyện, nàng đột nhiên hiểu được. Lần này rời kinh chính là Lý Thành Khí muốn thử nàng. Hắn cũng quá cẩn thận, sợ trong đó có trá nên không tự mình lên sân khấu, cho nên...

“Đây là vương gia cố ý cản dận” Tiết tổng quản lắc mình, đóng cửa phòng lại “Phó đại nhân không cần khách khí, cần gì, cứ việc sai bọn họ là được”

Phó Lệnh Nguyệt buồn bực không thôi, nhìn ba mỹ nam tử tinh tráng, nàng thật muốn nhảy sông. Xong rồi, nàng đêm nay không thể vận công bức xuân được. Lý Thành Khí chết tiệt, nàng không thể trêu vào, chẳng lẽ trốn không được?

“Phó đại nhân, xin dừng bước” nàng muốn ra cửa lại bị người ngăn cản

Nam tử kia cười rộ lên đầy mỉa mai hoặc “vương gia có phân phó, bên ngoài gió lớn, rượu nóng dễ làm người bị cảm lạnh”

Phó Lệnh Nguyệt run run, xoay người lại

Yêu nghiệt. Lý Thành Khí rõ ràng là nhằm vào nàng

nàng ở trong phòng đi tới đi lui, nhiệt lưu trong bụng khó khăn lắm mới áp chế được giờ đang có xu hướng ngóc đầu trở lại. Không được, không thể như vậy. Nàng thực sự không dám nghĩ tới cảnh kế tiếp, nàng không muốn dính tới ba người này. Xem ra đêm nay không dùng Băng tiêu hoàn là không xong.

“Dừng có đỡ. Ta không có say”

Đột nhiên bên ngoài vang lên thanh âm ồn ào, Phó Lệnh Nguyệt bị thanh âm quen thuộc này kích thích. Viên Li?

Nàng bảo những người kia mở cửa ra, nhìn xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì

Quả thực, nàng nhìn thấy thân ảnh của Viên Li. Hắn giống như rất say, nói lung tung, cử chỉ lộn xộn

Phó Lệnh Nguyệt trong lòng vui vẻ. Đúng là buồn ngủ lại gặp chiếu manh, nàng cao giọng hét lớn “kia không phải là Viên thế tử sao? sao lại say đến vậy? Hải Thanh, lại đây, mau lấy chút nước cho thế tử súc miệng”

Lý do này rất hợp tình hợp lý, ba mỹ nam kia cũng không thể ngăn cản

“Ai vậy?” Viên Li được người đỡ tới gần, đột nhiên ngẩng đầu cười rồi vỗ vỗ vào đầu mình “là ám vệ Phó đại nhân. Lúc này đã tìm được núi lớn để dựa vào? Phó Lệnh Nguyệt, người ở sau lưng ta làm gì, ta đều biết hết”

Phó Lệnh Nguyệt đỏ mặt, nói với Hải Thanh “mau đỡ vào đi”

Vào phòng nàng, Viên Li vẫn không yên tĩnh “người bớt giả vờ làm người tốt đi. Lần đó ta vừa gặp muối thương có một khắc, người lập tức báo cáo lên trên. Còn có...”hắn ngã trái ngã phải, cuối cùng ngã lên người Phó Lệnh Nguyệt

Phó Lệnh Nguyệt vốn muốn giữ hắn lại, càng thêm biết thời biết thế, vậy tay với Hải Thanh và ba nam tử kia “các người ra ngoài trước đi. Viên thế tử đang nói mê sảng, các người đừng để ý”

Có cái cố đường hoàng như vậy, không ai dám ở lại trong phòng nữa. Không nên nghe thì đừng nghe, đây đều là thiết luật cho những kẻ làm hạ nhân

Phó Lệnh Nguyệt mặc kệ bọn họ có cam tâm lui xuống hay không, bọn họ vừa đi, nàng liền khẩn cấp ôm lấy cổ Viên Li. Nàng đã mất đi khống chế, cảm giác nhiệt lượng và được vật trong cơ thể phát huy tác dụng tăng vọt

“Ta lần đó...”Viên Li còn đang muốn nói, Phó Lệnh Nguyệt đã nhin không được. Nàng kéo cổ hắn, hung hăng hôn lên miệng hắn

Nàng hoàn toàn chiếm thế chủ động, điên cuồng mà dã man. Nam nhân quen thuộc này, khối thân thể quen thuộc này đã kích phát cơ khát trong người nàng dâng trào. Lúc này đây nàng hành động vô cùng nhuần nhuyễn cũng quên mất chúa tể là ai, thậm chí quên luôn cả gánh nặng trong lòng mình. Bất kể nàng là ai, nàng có sứ mệnh gì, trong đầu nàng chỉ có giao hoan lại giao hoan

Nàng hung hăng cầm lấy, xoa nắn thân thể nam nhân này, thậm chí còn muốn cắn xé hắn, nuốt vào bụng

Sau khi ở trên đỉnh thăng hoa, nàng hoàn toàn hư thoát. Trên giường chỉ nghe tiếng thở dốc nặng nề, một mõi

Viên Li choáng váng đỡ trán, làm ra vẻ giật mình tỉnh rượu, cổ đứng dậy, bước xuống giường “ta đang ở đây?”

“Công tử” Phó Lệnh Nguyệt vội kéo ống tay áo hắn

Hắn rũ mi, trốn tránh ánh mắt của nàng. Hắn dùng men say che giấu nỗi lòng của mình, che giấu rất tốt

Phó Lệnh Nguyệt nhẹ nhàng mở miệng “cảm ơn người”. Thật ra từ khi hắn bước vào, nàng đã biết hắn không có say. Hắn nhất định nhìn ra nàng ở trên bữa tiệc khác thường nên mới tìm cơ hội đến đây

“Ta đều biết, cảm ơn người” hốc mắt của nàng có chút chua xót. Lúc này nàng không biết nên nói gì, chỉ có thể một lần lại một lần lặp lại câu nói kia

Viên Li đứng thẳng người, không quay đầu lại, nâng tay áo lên, nhẹ nhàng gỡ tay nàng ra “ngày sau, người đừng hận ta là được. Ngủ sớm đi” nói xong không hề quay đầu lại mà rời đi

Phó Lệnh Nguyệt an ổn ngủ say cả đêm, chuyện gì cũng không xảy ra, không cần nam nhân làm giải dược. Lý Thành Khí muốn thử nàng, xem như là công cốc rồi

Phó Lệnh Nguyệt nhớ tới những lời của hắn trên bữa tiệc, trong lòng cười lạnh. Hắn sợ công hiệu của nàng không thể hiện được nên hạ xuân dược với nàng, lại sợ thân thể thần nữ của nàng có trá nên mới hào phóng cấp cho nàng ba mã nam. Lý Thành Khí giao hoạt đáng giận. Xem hôm nay hắn còn có thể giở trò gì

Phó Lệnh Nguyệt bình tĩnh rời giường, rửa mặt chải đầu. Nàng muốn tận mắt nhìn xem giữa mùa đông, làm sao có được thiên thụ tường vân

Khi nàng ra khỏi cửa, bên ngoài đã rất náo nhiệt, mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên trời

‘Sao vậy?’ nàng theo bản năng run lên

“Thật kỳ lạ, có rất nhiều chim” một thị vệ nói thầm ‘sáng sớm đã có ba đàn chim bay tới. Người xem’ hắn kích động nhảy lên “lại tới thêm một đám”

Trời à, đúng là bách diệu lâm thiên ah. Phó Lệnh Nguyệt đại người nhìn từng đàn, từng đàn chim bay rợp trời. Lão thiên gia thật thích đùa giỡn nhưng nàng cười không nổi

Trên đường hồi kinh, Phó Lệnh Nguyệt có thể cảm giác được ánh mắt của Lý Thành Khí thay đổi.

Hắn bỏ ngựa sang đi kiêu, còn gọi nàng đi bên cạnh hộ vệ. Dọc đường đi, hắn luôn dăm chiêu nhìn nàng chăm chăm. Hắn không nói lời nào cũng không có biểu tình gì, bộ dáng như không muốn tin lại không thể không tin

Phó Lệnh Nguyệt cực kỳ khó chịu, đứng ngồi không yên.

Sáng nay Viên Li không đến tiễn bọn họ, nghe nói hôm qua hắn uống say quá mức, đến nỗi sáng nay không thể rời giường

Phó Lệnh Nguyệt đời này cũng không quên được phản ứng của Lý Thành Khí khi nghe báo cáo. Hắn cao thấp đánh giá nàng, sau đó khóe miệng cong lên đầy tà ác

Phó Lệnh Nguyệt xấu hổ muốn chết

Trở về kinh, Nhiếp chính vương Lý Thành Khí liền bị núi tẩu chương bao phủ, ngay cả vương phủ cũng không thể về mà trực tiếp đi đến các bộ.

Phó Lệnh Nguyệt không cần phải đi theo, vội chui vào phòng mình, ngủ đến thiên hôn địa ám, ngay cả cơm trưa cũng không ăn. Hình như hôm qua trời bắt đầu mưa, Phó Lệnh Nguyệt nhắm mắt lại, hồi tưởng lại, không tự giác mà nở nụ cười. Nàng biết Viên Li nhất định là thích nàng, tuy rằng hắn không nói ra

Đột nhiên trong tiếng mưa xen lẫn tiếng gõ cửa dồn dập, Phó Lệnh Nguyệt thu hồi mộng đẹp, vội xuống giường

Ngoài cửa là Tiết quản gia và một nội thị lạ mặt “Phó cô nương, Thái hậu cho mời, thỉnh đi theo chúng ta”

Thanh Loan gọi nàng? Phó Lệnh Nguyệt có chút bất an. Nàng rất sợ Thanh Loan biết được chuyện bách điều ban ngày lâm thiên. Nàng thà rằng đấu với nam nhân cũng không nguyện so chiêu với nữ nhân nhưng lúc này Lý Thành Khí không có ở trong phủ, nàng có xin Tiết quản gia giúp đỡ cũng vô ích, cho nên chỉ có thể lĩnh chỉ tạ ơn, đi theo vào cung

Vào cửa cung quen thuộc, Phó Lệnh Nguyệt lại kinh dị phát hiện nội thị kia không dẫn nàng đi về phía Từ Ninh cung ở hậu cung mà thẳng tiến tới Cần Chính điện

“Công công...” Phó Lệnh Nguyệt dù không biết được cũng nhìn không được mà hỏi “cái này...giống như không phải đi Từ Ninh cung?”

Thái độ của nội thị kia vẫn rất hòa nhã “Phó đại nhân, ngài cứ theo ta là được. Ta chỉ phụng mệnh làm việc”

Phó Lệnh Nguyệt nghĩ thái giám này cũng không dám giả mạo chỉ dụ của vua nên kiên trì theo hẳn đến chính điện

“Hoàng thượng, Phó Lệnh Nguyệt đã tới” nội thị kia cung kính nói với bên trong

Lúc này Phó Lệnh Nguyệt mới hiểu không phải ý chỉ mà là thánh chỉ, là tiểu hoàng đế muốn gặp nàng

Lý Tuấn Ngạn một thân mình hoàng ngồi ngay ngắn trên long ỷ, người tuy nhỏ nhưng cũng có khí thế quân lâm thiên hạ. Hắn chờ Phó Lệnh Nguyệt dập đầu xong mới vẫy tay cho cung nhân lui ra ngoài

Tiểu hoàng đế tươi cười nói “Phó ái khanh, ngẩng đầu lên”

Phó Lệnh Nguyệt bị thanh âm non nớt thân thiết này làm cho toàn thân nổi da gà. Nàng gượng cười, ngẩng đầu lên, đối diện với đôi tròng mắt trong suốt của tiểu hoàng đế

Lý Thành Khí chậm rãi bước xuống long ỷ “nơi này không có người ngoài, trẫm cũng muốn nói thẳng với khanh”

“Thỉnh Hoàng Thượng bảo cho biết” Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy tình hình càng lúc càng vi diệu

“Ái khanh hãy bình thân” Lý Tuấn Ngạn đi tới gần nàng, đưa tay nâng nàng dậy

Phó Lệnh Nguyệt bị cho vinh quang vô thượng này làm chấn kinh, nàng nào dám để hoàng đế nâng dậy, vội vàng tự mình đứng lên

“Nghe nói ngươi là thần nữ?” vóc dáng Lý Tuấn Ngạn cũng cùng cỡ với nàng, nâng tay hỏi “nói cho trẫm, đây có phải là thật?”

“Thần...” Phó Lệnh Nguyệt có chút mặt đỏ tai hồng. Thực sự là chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm. Chẳng lẽ việc đêm qua, ngay cả tiểu hoàng đế ở trong thâm cung cũng biết?

“Trẫm còn có hai năm nữa là sẽ tự mình chấp chính” Lý Tuấn Ngạn đột nhiên nở nụ cười, thanh âm rất nhẹ “đến lúc đó, ái khanh làm quý phi cho trẫm được không?”

Phó Lệnh Nguyệt nghe mà như sét đánh ngang tai, nàng nghẹn họng trân trối, kinh ngạc đến tột đỉnh. Nàng cảm giác lưỡi của mình cũng bị co rút lại ‘Hoàng thượng, thần...thần...’

Lý Tuấn Ngạn nghiêm mặt nói ‘quân vô hí ngôn, chờ trẫm mười sáu tuổi là có thể trở thành quân chủ Đại Tề quốc chân chính. Đến lúc đó ngươi cũng tiện phụ tá trẫm’

“Thần...xuất thân hàn vi, thực sự không xứng”Phó Lệnh Nguyệt phát hiện tiểu hoàng đế này không phải nói giỡn, càng thêm hoảng. Nam nhân này nhỏ hơn nàng ah

“Người là công chúa tiền triều, sao lại không xứng với trẫm?” thanh âm của Lý Tuấn Ngạn trầm trầm, mềm nhẹ “nhớ kỹ lời trẫm nói. Trẫm, mới là chân mệnh thiên tử của Đại Tề quốc”

“Dạ, Hoàng thượng” Phó Lệnh Nguyệt nhin không được nói ‘thần...nhưng Thái hậu nương nương...”

Lý Tuấn Ngạn đưa tay kéo tay nàng “được rồi, trẫm cùng người đi gặp mẫu hậu”

“Vạn tuế gia, Nhiếp chính vương đến ” đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa và thanh âm gấp gáp của nội thị

Lý Tuấn Ngạn sửng sốt, lập tức rút tay lại “đến chỗ nào rồi?”

“Vạn tuế gia, Nhiếp chính vương đã tới thiên điện” nội thị thở hồng hộc đáp

“Người xem, người quan trọng biết bao, trẫm mới mời người tới nói chuyện, lập tức đã có người đuổi tới tận cửa” Lý Tuấn Ngạn lạnh lùng nở nụ cười “Cao Đức Quý, mang nàng đến chỗ mẫu hậu đi”

Lên tiếng trả lời là một thái giám trung niên mặc tử bào.

Phó Lệnh Nguyệt vừa nghe tên đã biết đây chính là Tư lễ giám đại tổng quản, thanh danh hiển hách

“Đi phía sau đi. Sau đó trẫm cũng đi’ tiểu hoàng đế rõ ràng là không muốn giao nàng ra

“Dạ, Hoàng thượng” Cao Đức Quý cười tủm tỉm, ý bảo Phó Lệnh Nguyệt rời đi

Phó Lệnh Nguyệt luôn nhớ lời Thanh Loan nói: Lý Thành Khí không thành châu báu được, như vậy nàng dù thế nào cũng không thể đắc tội vị hoàng đế đang tuổi thanh xuân này. Nàng lập tức hành lễ lui ra, theo Cao tổng quản đi về phía hậu cung

Dù sao nàng cũng là người của Thái hậu, trước mắt hoàng đế sẽ không làm tổn thương nàng. Huống chi Thanh Loan cũng sẽ không để nhitử của mình làm ra chuyện hồ nháo, thế nhân đều biết nàng đã ngủ cùng nam nhân, sao có thể bị điều đến hậu cung. Thực sự là làm trò cười cho thiên hạ

Phó Lệnh Nguyệt vừa đi vừa nghĩ. Xem ra Tiết tổng quản đã cấp báo với Lý Thành Khí. Thân phận thân nữ thật là mê người ah, các nam nhân cao quý đối trấ đều khẩn trương. Ngày sau Lý Thành Khí có nói gì, nàng cũng có lý do thoái thác. Người sống dưới mái hiên không thể không cúi đầu, có bản lĩnh thì đoạt nàng lại đi

Khi hai người tới Từ Ninh cung, lại thấy bên ngoài cửa cung rất thanh tịnh, chỉ có một nữ quan xiêm y vàng nhạt đang ngồi. Phó Lệnh Nguyệt biết phục sức này là dành cho lục phẩm nữ quan, những người này đều là thiên kim nhà quyền quý trong kin

Cao Đức Quý vồn vã chào hỏi ‘Bạch thượng phục’

“Cao tổng quản” nữ quan kia khách khí đứng dậy “Thái hậu không ở Từ Ninh cung, Từ thượng nghi cũng không ở đây, có việc gì ngài cứ phân phó ta đi” nàng nói rất nhanh, một câu này đã ngăn những gì Cao Đức Quý muốn nói

Cao Đức Quý có chút ngoài ý muốn, nhưng làm nô tài, hấn cũng không tiện hỏi chuyện của chủ tử, chỉ cười gượng, nói “phải làm sao đây? Quý nhân này là do Hoàng thượng bảo ta tự mình mang đến chỗ Thái hậu”

“Hấn?” Bạch thượng phục chuyển mắt sang Phó Lệnh Nguyệt, mặt không đổi sắc, cao thấp đánh giá

Cao Đức Quý gật đầu “đúng. Phiền toái Thượng phục đại nhân, ta còn phải đến Cần Chính điện hầu hạ Hoàng thượng...”hấn rất muốn nhanh chóng rời đi

Bạch thượng phục thần nhiên nói ‘được, vậy cứ để người này ở đây, Cao tổng quản có việc cứ đi đi, Thái hậu trở về, ta sẽ đưa hấn đi yết kiến’

Cao Đức Quý vội vã bỏ cửa chạy lấy người

Không biết tại sao, Phó Lệnh Nguyệt trầm mặc đứng ngoài Từ Ninh cung, cảm giác về mặt của Bạch thượng phục rất hèn mọn. Nàng không khỏi oán thầm, xuất thân cao quý thì có thể xem thường người khác sao?

Bạch thượng phục rốt cuộc cũng lên tiếng “ngươi, đi theo ta”

Phó Lệnh Nguyệt rũ mi, quyết định không chấp nhặt với nàng, theo Bạch thượng phục quanh co hai vòng, đi tới một nhĩ phòng

Bạch thượng phục lại không khách khí đánh giá Phó Lệnh Nguyệt một phen “ở nơi này đợi đi, chờ người bên trong đi ra, bản quan sẽ gọi ngươi vào”

Phó Lệnh Nguyệt không hiểu ra sao, chỉ có thể gật đầu

Bạch thượng phục đi ra ngoài, trong phòng rất nhanh liền yên tĩnh lại

Phó Lệnh Nguyệt chậm rãi đi đi lại lại trong phòng, đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Trong điện, ngay cả một

cung nga, thái giám đều không có, im ắng đến kinh người. Không phải đánh mất cái gì, vừa lúc đẩy sang cho nàng chứ? Càng nghĩ, Phó Lệnh Nguyệt càng thấy không thể đợi được nữa. Nàng cả gan đẩy cửa nội thất ra, liếc nhìn bên trong một cái, phát hiện bên trong là một ôn tuyền.

Kêu nàng chờ ở đây làm gì? tắm rửa hay là...?nàng vừa nhìn thấy nước liền nổi da gà.Chẳng lẽ Thái hậu cũng nghe lời đồn, muốn dùng nước ôn tuyền để thử công phu thân nữ của nàng?

Không được, phải chuồn thật nhanh. Phó Lệnh Nguyệt nhanh chóng đứng cửa lại, cũng lúc này, nàng đột nhiên nghe tiếng bước chân rất nhỏ. Có người đến, nàng lập tức tìm chỗ trốn.

Người nọ cước bộ rất nhẹ, tuyệt đối là cao thủ đứng đầu, chỉ do hành tẩu trên nền đá ẩm ướt nên bắt đặc dĩ phát ra chút tiếng vang.

Phó Lệnh Nguyệt không nén nổi tính tò mò, lập tức len lén nhìn qua khe cửa. Tuy chỉ là bóng dáng nhưng nàng vừa liếc mắt một cái đã nhận ra đó chính là đại cung nữ bên cạnh Thái hậu, cũng chính là người đứng trên ngọc giai, khi nàng lần đầu tiên gặp Hiền phi Thanh Loan

Người này luôn như hình với bóng với Thanh Long giờ lại có mặt ở đây, trừ phi có gì quan trọng hoặc là...Thái hậu ở ngay đâu

Phó Lệnh Nguyệt nghĩ ra hương vị bí mật, đợi người đi xa, nàng lập tức lẳng lặng chui ra ngoài. Nàng phủ phục người xuống, gần như dán người vào nền gạch.Đây là phương thức nghe lén an toàn nhất của ám nhân, tuy rằng tư thế hơi xấu xí

Thanh âm của Thanh Loan đột nhiên mơ hồ vang lên “Kính Trị, có khi nào năm đó nghĩ sai rồi không?”

Triệu Thực? Phó Lệnh Nguyệt giật mình, vội chui xuống dưới gầm giường nghỉ tạm ở ôn tuyền. Trời ạ, không ngờ Thanh Loan lại mật đàm với Triệu Thực ở đây, ngữ khí còn thân mật như vậy. Nàng kinh hãi đến thổ mạnh cũng không dám

“Yên tâm đi, chắc là không” quả thực là thanh âm của Triệu Thực

“VẬY..sao lại quái dị như thế?” ngữ khí của Thanh Loan rất nhu nhược, y như một tiểu nữ nhi “sao có thể có bách điều lâm thiên chứ? Người của ta không có ra tay, là người của người sao?”

“Không phải” Triệu Thực khẳng định chắc nịch “ta và ngươi không giống nhau, đối với chuyện trước đó một chút cũng không cảm kích. Thật nói không rõ”

Bách điều lâm thiên?Phó Lệnh Nguyệt dựng thẳng lỗ tai lên, hai người này đang bàn tán về nàng ah

“Không chỉ có thế, hôm nay các Bộ báo cáo, đêm qua ở Đại Tự xuất hiện Phật quang. Quả thật là hơn

mười năm không thấy thiên thụ a” thanh âm của Thanh Loan đột nhiên không khống chế được “nếu là yêu nữ kia, sao có thể sẽ như vậy”

Triệu Thực vẫn câu nói kia ‘ta thực không biết’

“Yêu nữ?” Phó Lệnh Nguyệt ở dưới giường đại ra, chẳng lẽ là đang nói nàng? Nàng biết mình không có khả năng là thần nữ, nhưng không đến nỗi là yêu nữ chứ?

“Năm đó, ngươi thật sự không tính sai sao?” ngữ khí của Thanh Loan lại đột nhiên điềm đạm đáng yêu “nàng nếu thực sự...chúng ta đây không phải đã lầm?”

Làm cái gì? tim của Phó Lệnh Nguyệt đập loạn nhịp, ý của Thanh Loan là nàng thực sự là thần nữ?

“Thanh nhi, buông đi” Triệu Thực thở dài “nay ngươi cái gì cũng đều chiếm được, coi như công thành danh toại, cần gì nhớ thương nhiều như vậy chứ?”

“Ta không quan tâm mà được sao?” ngữ khí của Thanh Loan cao hăng lên “nếu ta thực sự buông, cái gì cũng không quản, Ngạn nhi đã sớm trở thành oan hồn dưới tay phụ tử bọn họ. Hắn dám gạt ta, ta không cam lòng. Hắn muốn nhất cử lưỡng tiện, ta sẽ khiến hắn cả hai đầu đều là công dã tràng”

Triệu Thực thản nhiên “năm đó, vốn là ngươi một lòng tình nguyện”

Thanh âm của Thanh Loan kích động hơn “không phải. Hắn đã đáp ứng ta, chính miệng hắn đã lập lời thề”

Triệu Thực cười khổ “uổng cho ngươi đã là ám nhân còn tin vào lời thề bỏ đi”

Thanh Loan tùy hứng “ta mặc kệ. Hắn dám gạt ta, hắn dám xem ta là kẻ ngốc. Ta không cam lòng. Ta nuốt không trôi khẩu khí này.Ta thà hủy chính mình cũng muốn cả nhà hắn bị hủy theo”

Những lời quen thuộc này khiến Phó Lệnh Nguyệt nhớ tới năm đó là Triệu Thực nói tới ám nhân lãnh huyết Thanh Loan

Thanh âm của Triệu Thực rất lạnh mạc “Hoàng thượng sẽ không ủng hộ ngươi. Dù sao đó cũng là phụ thân của hắn”

“Ta không cần hắn ủng hộ. Ta chỉ muốn ngươi ủng hộ ta” Thanh Loan bất chấp “Kính Trị, ta biết trong lòng ngươi còn có ta. Thực ra, năm đó có phải đã tính sai rồi không? Đây chính là động lực duy nhất để ta sống trong tra tấn ở nơi địa ngục này”

“Người điên rồi” Triệu Thực thì thào

“Điên rồi? Ha ha..” Thanh Loan cười bi thiết “ta sớm đã điên rồi. Mười năm trước, ngày ta tự đoạn gân mạch, ta liền điên rồi”

“Thái hậu nương nương” đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng hô từ rất xa truyền đến ‘Hoàng thượng đến’

Phó Lệnh Nguyệt nín thở áp sát vào giường, nhìn thấy tà áo màu vàng lướt qua trước mắt nàng

Thanh Loan ngử khí không vui hỏi “Bạch Linh ở bên ngoài đâu?”

“Bạch thượng phục đang kéo dài nhưng sợ là ngăn không được’

“Người ra ngoài nói ai gia lập tức ra liền” Thanh Loan phân phó xong lại nói với Triệu Thực “người mau đi đi”

Phó Lệnh Nguyệt nín thở cho đến khi cước bộ của Triệu Thực rời khỏi, Thanh Loan cũng rời đi.

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nghĩ tới một vấn đề đáng sợ, nếu Lý Tuấn Ngạn tìm Thanh Loan để đòi nàng? không được, Thanh Loan là người khôn khéo như vậy, chắc chắn sẽ nghĩ tới nhĩ phòng. Nàng vội vàng đi ra ngoài, nhanh chóng chạy tới trước cửa nhỏ

May mà vẫn còn kịp, trên điện vẫn trống rỗng, không có cung nga, thái giám. Phó Lệnh Nguyệt lập tức tìm một góc trong thiên điện mà đứng, từ nơi này vừa vặn có thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài điện.

Lý Tuấn Ngạn đang khoanh tay đứng trước Từ Ninh cung, không biết đang nói gì với Bạch thượng phục

Thanh Loan còn chưa tới, quả là cơ hội tốt. Phó Lệnh Nguyệt vội đẩy cửa thiên điện, chạy ra ngoài, quỳ xuống hành đại lễ ‘thần khấu kiến Vạn tuế gia’

Hoàng đế có chút ngạc nhiên ‘không phải ái khanh ở?’

Phó Lệnh Nguyệt vội nói ‘thần luôn ở thiên điện đợi chỉ. Thần tuy là nữ nhưng hậu cung trọng địa, cũng không dám tự tiện đi vào’

Lý Tuấn Ngạn liếc Bạch thượng phục một cái.

Bạch thượng phục ngây người, không ngờ người này lại là nữ nhân

Phó Lệnh Nguyệt chặn được miệng Bạch thượng phục, tâm cũng buông xuống một nửa. Cho Bạch thượng phục mười lá gan, nàng ta cũng không dám nhận sai trước mặt Thanh Loan, vì mạng sống, nàng ta chắc chắn sẽ giúp nàng che giấu.

Một khắc sau, Thái hậu cũng đi ra, vẻ mặt bình thản nhưng khi nhìn thấy Phó Lệnh Nguyệt, biểu tình lập tức đại ra. Nàng vừa cùng Triệu Thực mật đàm về thân phận của Phó Lệnh Nguyệt, người này liền xuất hiện ở Từ Ninh, thật khéo ah

“Hoàng đế, xảy ra chuyện gì?” Thanh Loan cau mày, bày ra dáng vẻ Thái hậu

“Mẫu hậu, trẫm muốn nạp Phó thị làm phi” Lý Tuấn Ngạn nghiêm túc, đi thẳng vào vấn đề

Tất cả mọi người đều sợ ngậy người, nhất là Bạch thượng phục

Thanh Loan tức giận nói “Hoàng đế! Nàng là người của Nhiếp chính vương”

Lý Tuấn Ngạn không chút hoang mang trả treo ‘sao trẫm lại nghe nói nàng là người của mẫu hậu’

Thanh Loan tức nhưng không thể nói gì trước mặt mọi người, chỉ giận dữ phân phó “Hoàng đế ở lại, những người khác đều ra ngoài cho ai gia”

Phó Lệnh Nguyệt như được đại xá, vội chuồn nhanh ra khỏi Từ Ninh cung. Chuyện này cứ để mẹ con bọn họ tự giải quyết đi. Thế giới này đối với nàng không phải là hang ổ thì chính là hang sói nhưng nàng thà về đấu với con hổ kia còn hơn ở đây so chiêu với mẹ con nhà sói

Lý Thành Khí đang ở Nhiếp chính vương phủ chờ nàng.

Hôm nay Phó Lệnh Nguyệt mới hiểu được sự lợi hại của tên âm hiểm, giáo hoạt này. Hắn đem nàng tới bên cạnh lại không sót ruột thừa nàng. Hắn biết trong vương phủ chắc chắn có mật thám, nhất cử nhất động của hắn đều ở trong tầm mắt của người khác, tùy tiện thử sẽ rất dễ rơi vào bẫy của người khác. Cho nên hắn mượn việc nghiệm thu hành cung, mang nàng rời kinh. Hắn muốn có kết quả chính xác nhất, không chấp nhận kết quả đã bị người ta can thiệp và hắn đã thành công. Thanh Loan và Triệu Thực đều đồng thời bị hắn lừa gạt.

Phó Lệnh Nguyệt thích khiêu chiến với nam nhân thông minh, lại e ngại tiếp xúc với nữ nhân thông minh. Cho nên khi nàng nhìn thấu tâm tư của Lý Thành Khí, trong lòng nàng lại dậy lên ý chí chiến đấu hừng hực

Hắn hoài nghi thân thể của nàng, nàng cũng thế. Nàng sao có thể là công chúa tiền triều, là Thần nữ mất nước? nàng rõ ràng nhất mình không có khả năng tỵ thủy, bói toán hay công năng đặc dị nào khác. Lý Thành Khí khôn khéo, vậy cũng tốt, nàng sẽ mượn tay hắn cởi bỏ bí ẩn về thân thể của mình

Nghe như thế, Phó Lệnh Nguyệt liền nhìn vị Nhiếp chính vương, thở dài một tiếng

Người trên chủ thượng không mở miệng, lại thấy mấy gã sai vặt bên cạnh đều tự giác lui xuống

Lý Thành Khí châm chọc “thế nào? đến hoàng cung nghe được gì?”

Phó Lệnh Nguyệt sắc mặt cứng đờ, không biết nên đáp lại thế nào, chỉ cười mỉa

Trong phòng chỉ có hai người, không khí trở nên xấu hổ vô cùng

Lý Thành Khí lại thản nhiên nói ‘nghe nói Viên thế tử nằm đến trưa mới thức dậy rồi giường, trở về Tả quân phủ. Người cũng thật là mạnh mẽ’

Phó Lệnh Nguyệt tức giận, trừng mắt nói ‘coi như hần không may, có người bị hạ xuân được, hần lại tự mình đưa tới tận cửa’

Lý Thành Khí bình tĩnh nhìn vào mắt nàng, bật cười, lắc đầu nói “người đúng là bất đồng”

Phó Lệnh Nguyệt thẳng thắn “vương gia, thuộc hạ yêu cầu tra rõ, hôm qua là ai đã hạ xuân được với thuộc hạ. Thuộc hạ muốn vận dụng ám vệ, thậm chí Tiết tổng quản”

Lý Thành Khí thản nhiên thừa nhận “là Cô. Kế hoạch của Cô vốn rất tốt, tiếc là lại bị Viên Li đoạt trước”

“Người...” Lệnh Nguyệt nghẹn họng trên trời, thật không biết nên nói cái gì.

Lý Thành Khí cong khóe miệng “Triệu Thực có nói đừng dùng tư duy của nữ nhân tầm thường mà suy đoán người. Nếu người thực sự là Thần nữ, hần sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của Cô”

“Ngọc Hành tinh còn chưa xuất hiện” Phó Lệnh Nguyệt hận đến nghiến răng. Hần muốn thế nào? muốn nàng cảm tạ hần đã đưa cho nàng ba mỹ nam sao?

“Ngọc Hành tinh sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện nhưng hiện tại Cô thấy, hần tốt nhất đừng nên đi ra” Lý Thành Khí chậm rãi đứng dậy, thông thả đi đến trước mặt nàng “Cô gần như đã biết Thần nữ là ai’ tay của hần chậm rãi vuốt ve lưng nàng ‘từ hôm nay trở đi, người không cần làm thị vệ nữa, mặc nữ trang, làm nữ nhân của Cô”

Phó Lệnh Nguyệt sợ hãi trừng mắt nhìn hần

Ý cười của Lý Thành Khí càng lúc càng đậm “tương truyền cùng Thần nữ song tu có thể trị mọi bệnh tật,

phúc thọ dài lâu. Cô sẽ cho người hết thấy, dù là kỳ trận dị bảo tốt nhất thiên hạ, chỉ cần người có thể giữ được tâm...”

Ta của hấn xâm nhập vào vật áo nàng, môi của hấn hôn lên miệng nàng.

Phó Lệnh Nguyệt đầu óc trống rỗng. Nụ hôn của hấn bá đạo mà nhiệt liệt, vuốt ve của hấn ôn tồn mà có lực. Nàng muốn phản kháng lại bị nhiệt lưu trong cơ thể làm bủn rủn tay chân. Hấn vòng qua eo nàng, bế nàng đứng lên

Không cần. Phó Lệnh Nguyệt trong lòng la lên, nếu nàng trở thành nữ nhân của Lý Thành Khí thì từ nay về sau nàng không có cách nào xuất đầu lộ diện được nữa

Trong lúc Phó Lệnh Nguyệt đang tuyệt vọng, đột nhiên bên ngoài vang lên thanh âm lo lắng của Tiết tổng quản “vương gia, có đại sự cần bẩm báo”

Lý Thành Khí sắc mặt cứng đờ, động tác đình trệ.

Phó Lệnh Nguyệt nhân cơ hội này thoát khỏi lòng hấn, vội vàng sửa sang lại vật áo và mái tóc, cúi đầu đứng sang một bên, cách hấn rất xa

Lý Thành Khí buồn bực nói ‘vào đi’

Tiết tổng quản hưng phấn vọt vào “Vương gia, phát hiện bí mật về Ngọc Hành tinh, ngay tại Úc Lâm biệt viện”

64. Quyển 4 - Chương 3: Nhật Kính Vô Tri

Phó Lệnh Nguyệt nghe vậy sợ ngây người

Ngọc Hành tinh đã bị phát hiện? nhanh vậy sao?

Lý Thành Khí còn kinh ngạc hơn. Hấn vừa nói đã tìm được Thần nữ, hi vọng Ngọc Hành tinh không xuất hiện quá sớm, không ngờ vừa nói liền tới. Tức giận hỏi ‘ai phát hiện?’

Tiết tổng quản thở hào hển trả lời ‘Thế tử của Tả quân phủ, Viên Li, ngay tại Úc Lâm biệt viện’

Phó Lệnh Nguyệt càng kinh ngạc hơn

Lý Thành Khí cau mày “còn có ai biết nữa?”

“Trong cung, các bộ, lục bộ...” thanh âm của Tiết tổng quản càng lúc càng thấp, hình như vương gia nhà mình không cao hứng lắm

Lý Thành Khí phụng phịu đi ra khỏi phòng “đi, đi xem”

Viên Li tìm được tìm được bí mật có thể vạch trần thân phận của Thiên Quyên tình? sao lại là hắn? Trên đường đi đến Úc Lâm biệt viện, Phó Lệnh Nguyệt nghĩ mãi mà vẫn không hiểu

Úc Lâm biệt viện lúc này rất náo nhiệt. Cẩm y vệ, Lục phiên môn, ám vệ, Kinh độ vệ; các bộ, lục bộ, Đô sát viện, nội thị...đều tề tựu đông đủ

Hoàng đế cũng nhận được tin, không tiện đích thân đến nên phái Tư lễ giám tổng quản đại thái giám Cao Đức Quý đến.

Hiện trường tuy nhiều người nhưng đều bị Diêm Tân duy trì trật tự, gọn gàng, ngăn nắp. Người đến xem náo nhiệt đều được an bài ở Thái Bạch lâu, chỉ có Viên Li được trọng binh hộ vệ, an trí ở Văn Bành các

Lý Thành Khí liếc nhìn Thái Bạch Lâu, cau mày hỏi Diêm Tân “tình hình thế nào rồi?”

“Hồi vương gia, chàng vạng Viên Thế tử đến đây, nói hắn muốn đến Văn Bành các xem lần nữa” Diêm Tân nhẹ giọng đáp “thần liền theo quy củ dẫn hắn vào thăm dò, khi trở ra cũng không có gì khác thường nhưng không ngờ sau khi hắn hỏi phủ lại phái người báo tin khắp nơi là hắn tìm ra bí mật về Ngọc Hành tình. Thần ở biệt viện không hề biết gì, cho đến khi nội thị, Lục phiên môn, ám vệ và lục bộ đến đây, thần mới biết”

“Được rồi, Cô đã biết” Lý Thành Khí vẫy tay cho Diêm Tân lui ra “hắn là sợ Cô quỵt nợ”

Phó Lệnh Nguyệt theo sau, trong đầu đột nhiên nhớ tới những lời Viên Li từng nói ‘người nói muốn giúp ta có được nhất quân phong hào, nhưng nếu phải dùng mạng của người để giúp ta thì sao?’ “Ngày sau, người đừng hận ta là được”

Chẳng lẽ chính là ý tứ này? hắn đã sớm có manh mối, sớm hay muộn gì cũng lôi nàng lên vị trí thần nữ?

Phó Lệnh Nguyệt cong khóe miệng. Viên Li đúng là bất ngờ ah, chuyện này tính là gì chứ? Với thể cục hiện nay, nàng sớm hay muộn cũng sẽ phải làm thần nữ, không có hắn thì cũng sẽ có người khác ở phía sau thúc đẩy. Nàng đã nói thay vì giúp người khác, nàng thà giúp hắn. Có được nhất quân phong hào, Viên Li có thể thoát khỏi sự chế ước của phụ thân, tự do thi triển. Vậy sao không làm người đầu tiên bóc trần nàng chứ?

Người khác có thể mặc kệ nhưng Cao Đức Quý phụng thánh chỉ, Thiếu phó Lý Quảng Nguyên đại diện cho các bộ, Trấn vương Lý Thành Khí buộc phải nể mặt vài phần, trước khi đến Văn Bành các, Lý Thành Khí không thể đến Thái Bạch lâu mời Cao tổng quản và Lý thiếu phó ra ngoài

Tình thế trọng đại, ba người cũng không nhiều lời, theo sự chỉ dẫn của Cẩm y vệ, rảo bước đến Văn Bành các

Tả quân thế tử Viên Li đang ở trong Văn Bành các nhàn nhã uống trà, trong tay hắn vẫn là cái chén thủy tinh trong suốt của Ba Tư mà Nhiếp chính vương đã ban cho

“Viên thế tử” Lý Thành Khí không chờ người thông truyền đã chủ động lên tiếng

“Thuộc hạ gặp qua Nhiếp chính vương. Gặp qua Cao tổng quản, Thiếu phó đại nhân” Viên Li vội đứng dậy, quỳ xuống tiếp đón

Lý Thành Khí nâng tay giả đỡ hắn, cười nói “Viên thế tử một đường tàu xe vất vả, hồi phủ chưa được nghỉ ngơi lại phải phong trần mệt mỏi, vì Cô mà làm việc, làm cho lòng Cô rất cảm động ah”

“Tạ vương gia cất nhắc. Thuộc hạ đã thềm nhỏ dải nhất quân phong hào lâu rồi, đêm quên ngủ ngày quên ăn ah” Viên Li không ngừng nhắc nhở Lý Thành Khí ‘cũng may trời không phụ lòng người, rốt cuộc cũng để thuộc hạ tìm được’

“Yên tâm, Cô không phải là người nuốt lời” Lý Thành Khí cười nói với Cao Đức Quý và Lý Quảng Nguyên “Cao tổng quản và Lý thiếu phó đều ở đây, có thể làm chứng cho người, việc này một khi được xác nhận, Cô sẽ lập tức ký tên, cắt cử quân lệnh”

“Tạ Nhiếp chính vương, tạ Cao tổng quản, Tạ thiếu phó đại nhân” về mặt Viên Li lúc này đúng là lòng tham không đáy

Cao Đức Quý cười nói “Viên thế tử, Nhiếp chính vương cũng đã nói vậy, ngài cũng nên cho mọi người thấy thứ kia rốt cuộc ở đâu?”

Viên Li nghiêng người, dẫn đường “Nhiếp chính vương, Cao tổng quản, Lý đại nhân, thỉnh bên này”

Phó Lệnh Nguyệt nghi hoặc đi theo đến nội thất Văn Bành các.

Tất cả đều như trước, hàng loạt chất liệu đá lớn nhỏ khác nhau chất đống ở đây. Giữa các vãn là đài điêu khắc được ghép từ mấy cái bàn dài, bên trên có đủ bút, mực, nghiền mực, dây thừng bằng sợi bông, ấn đao, vải ráp, bản mộc, mực in ấn, tông trữu, thác bao, dụng cụ khắc dấu và con dấu thành phẩm. Dưới bàn là một cái tẩy nghiền mực rất lớn, nước ao...Không hề có gì khác

Viên Li đứng bên đài, Diêm Tân đi tới cạnh hắn, hai mắt sáng như đuốc

Lý Thành Khí nhìn quanh, nghi hoặc nhíu mày “ở đâu?”

Viên Li đặc ý chỉ vào án đài “hồi vương gia, ngay đây. Chúng ta tìm hắn khắp nơi, bỗng nhiên quay đầu liền thấy hắn ở ngay trước mặt” hắn cười, vươn tay, vén ống tay áo, từ trong đồng con dấu thành phẩm, lấy ra một con dấu bằng ngọc thạch màu trắng

“Chính là nó” Viên Li cẩn thận trình lên cho Lý Thành Khí

Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc, liếc mắt thăm dò, thấy trong tay Lý Thành Khí chỉ là một con dấu bình thường

Lý Thành Khí quan sát một hồi, lại cùng Cao Đức Quý, Lý Quảng Nguyên, Diêm Tân nghiên cứu cũng không nhìn ra huyền cơ

Lý Thành Khí nhin không được hỏi ‘Viên thể tử nhìn đâu mà nhận định vật này lưu lại manh mối về Thiên Quyền tinh? đây là loại đá gì? chẳng lẽ có huyền cơ gì sao?’

“Hồi vương gia, đá dùng làm con dấu này chính thanh điền cực phẩm vùng Chiết Giang” Viên Li tỉ mỉ giải thích, Phó Lệnh Nguyệt lại không biết có phải mình quá miễn cảm hay không mà cảm giác hắn dừng lại một chút, như để che giấu cái gì đó rồi mới nói tiếp “đá khắc dấu lấy đá núi Mân Việt, thanh điền thạch của Chiết Giang, xương hóa thạch, bạch thạch vùng Bắc Cương, ba lâm thạch của Mông Cổ nhưng dù là đá cực phẩm cũng chỉ là một tảng đá, không thể sánh với ngọc dương chi hay lam điền. Vì vậy manh mối của Ngọc Hành tinh không liên quan tới vật liệu đá”

“Haha, lâu nay nghe nói Thế tử của Tả quân Đô đốc phủ tinh thông khắc dấu, lão phu thấy đúng là dụng công không ít ah” Lý thái phó khen tặng “thỉnh Viên thể tử nhanh chóng nói ra đáp án, lão phu nhìn không ra cách thức, khó chịu lắm rồi”

Viên Li khách khí chấp tay nói “Thái phó khen trật rồi, thỉnh hãy xem lạc khoản của con dấu”

Lý Thành Khí ngăn người, lật ngang con dấu trong tay, bên hông có khắc văn tự

Phó Lệnh Nguyệt cả gan tiến lên, hóng xem, thấy bên trên có khắc một câu “siêu sao cúi thấp, cảnh vận lập khánh”

“Đây là?” Lý Thành Khí cảm thấy có chút quen mắt

Lý thiếu phó ở bên cạnh đáp lời ‘đây là một câu trong Tổng thư, là từ ngữ may mắn’

Viên Li không quên nhin nốt “Thiếu phó nói rất đúng, thường khắc dấu sẽ dùng những từ trong điển tịch cũ. Thuộc hạ học thức nông cạn, mai tới hôm nay mới nghĩ thấu, sau đó lật sách điều tra. Tám chữ này vốn không có gì nhưng trước nó còn có một câu, đó mới là vấn đề mấu chốt”. Hắn nghiêm mặt, đọc đáp án “Ngọc Hành theo thể, Dao Quang chính”

Ngọc Hành? Dao Quang?

Mọi người đều cả kinh, trố mắt nhìn nhau

Lý thiếu phó kích động, run giọng nói “đúng, đúng. Sao lão phu lại không nghĩ tới chứ. Chính là câu này. Đúng vậy, một chữ cũng không kém”

Diêm Tân cũng khoe khoang “thần đã sớm phỏng đoán hoàng đế Tiền Lương sẽ đem tin tức của Ngọc Hành tinh khắc vào con dấu, quả đúng là thế”

“Diêm chỉ huy sứ anh minh” ai, Viên Li cũng đều nhin

Lý Thành Khí là người trầm ổn nhất, hỏi ra vấn đề mấu chốt “vậy tên của Ngọc Hành tinh đâu?”

Một câu Ngọc Hành theo thể, Dao Quang chính chỉ có thể nói ra trong Bắc Đẩu Thất Tinh chỉ còn lại Ngọc Hành, Khai Dương, Diêu Quang mà thôi, có thể là may mắn trùng hợp, không nói lên cái gì cả

Viên Li không chút hoang mang “thỉnh vương gia xem mặt ắn”

Lý Thành Khí lật con dấu lại, cũng chỉ là lối khắc chữ nổi bình thường vẫn hay thấy.

Phó Lệnh Nguyệt kiễng chân, nhìn thấy bên trên khắc bốn chữ ‘Nhật kính vô tri’

Nàng hiểu được mấy chữ này. Đây là những từ may mắn thường thấy trên tỉ ắn thanh đồng, hay được các quan to quý nhân mang theo bên ngày, có ý tứ đại loại “hàng ngày tự xem lại bản thân, không thể trễ công sự...” Bốn chữ này, gần như người trong công môn đều biết

Lý Thành Khí đột nhiên hô nhỏ “là hấn?”

Viên Li khom người, khâm phục không thôi “vương gia thánh minh”

Cao tổng quản và Lý thiếu phó không nhin được nữa, bọn họ nhìn quanh vẫn không nhận ra khác thường

Lý Thành Khí nhẹ nhàng chỉ vào bốn chữ khắc nổi trên con dấu “xem chỗ này đi”

Nhật kính vô trị. Trong đó, chữ nhật ở phía trên bên phải; chữ kính ở phía trên bên trái, chữ vô ở phía dưới bên phải, chữ trị ở phía dưới bên trái

Thứ tự chính là Kính nhật Trị vô

Lý Thành Khí lại nói ‘Diêm chỉ huy sứ, ngươi có nhìn ra không?’

“Là hần” Diêm Tân ngây người

Người kinh ngạc nhất là Phó Lệnh Nguyệt, từ lúc Lý Thành Khí kinh hô một tiếng, nàng đã biết là ai

Kính Trị. Nàng rốt cuộc cũng hiểu được tình thế. Đây là một cách để kéo nàng xuống nước. Ai thiết kế ra kế hoạch này quả thật rất cao minh

Ngọc Hành tinh là Triệu Thực, là hộ vệ bên cạnh Thần nữ

Nàng xót xa nở nụ cười, như vậy không cần tìm Triệu Thực để truy vấn di mệnh của hoàng đế Tiền Lương. Nàng chính là Thần nữ. Thần nữ chính là nàng.

Ngày này đến, sự thật được chứng thực, nàng lại rất bình tĩnh. Nàng nhìn mọi người, ánh mắt đảo qua chỗ Viên Li nhưng hần lại đang mỉm cười với mọi người, cố ý không nhìn về phía nàng. Nàng đột nhiên hiểu được tâm tư của hần khi trước. Có lẽ lúc mới vào Văn Bành các, hần đã phát hiện được điều này cho nên hần mới gây mâu thuẫn với nàng, còn nói những lời khó hiểu...

Bọn họ đều là người vô cùng thanh tỉnh, biết không thể ở chung một chỗ liền chọn cách chậm rãi quên đi

Lý Thành Khí lập tức truyền đi mệnh lệnh của Nhiếp chính vương ‘truyền Triệu Thực’

Ngay lập tức, chuyện Ngọc Hành tinh đã truyền khắp thiên hạ.

Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Kì, Thiên Quyền tạo thành thân, viết khô; Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang tạo thành cán chon sao Bắc Đẩu, viết tiêu.

Bắc Đẩu Thất Tinh đều là khai quốc công thần của Đại Tề: Hàn Hùng Tín, Cửu Quảng Kiến, Đan Sa Đình, Ủy Trình Cù và Triệu Thực – Triệu Kính Trị

Triệu thực là Ngọc Hành tinh mà hoàng đế Tiền Lương lưu lại, có rất nhiều người tin vào kết quả này nhưng Triệu Thực lại khẳng khái phủ nhận. Hần luôn khẳng định mình không phải là Ngọc Hành tinh vì hần chưa từng gặp riêng hoàng đế Tiền Lương, cũng không giống bốn sao khác từng được ban thưởng. Hần và hoàng đế Tiền Lương chưa từng. Tuy vậy mọi biện giải của hần đều bị bốn chữ “khô tiêu có khác”

phủ nhận.

Triệu Thực trung thành với Đại Tề là điều không thể nghi ngờ, mọi người cũng tin là hắn nói thật nhưng chứng cứ để lại quá xác thực, xác thực tới mức mọi người không tin hắn không phải là Ngọc Hành tinh bởi vì hắn quá giống. Không ai giống Ngọc Hành tinh hơn hắn. Hắn là khai quốc công thần, điểm trí mạng là hắn đã nuôi lớn một cô nương, cô nương ấy năm này tròn mười bảy tuổi, nàng hiện đang ở Úc Lâm biệt viện, nàng gọi là Phó Lệnh Nguyệt

Chỗ ở của Phó Lệnh Nguyệt lập tức trở thành vấn đề khó giải quyết.

Thành Thiên Kinh không giống cố đô Kiến Dương, không có điện Thần nữ mà kiến tạo một tòa cung điện cũng phải mất mấy tháng

Cao Đức Quý muốn Thần nữ ở trong hoàng cung, dù sao trong cung cũng có rất nhiều cung điện bỏ trống. Lý Thành Khi lại nói Thần nữ tạm thời ở lại Nhiếp chính vương phủ, tiện cho nàng tự do hành động.

Các bộ không dám đắc tội cả hai bên, cuối cùng đưa ra phương pháp trung hòa. Kinh thành hiện đang có ba phủ Đô đốc để trống, đó là Tiền quân, Hậu quân và Hữu quân. Trong đó Hữu quân Đô đốc phủ tài vật dồi dào nhất vừa mới được Lý Thành Khi ban cho thế tử Viên Li của Tả quân phủ vì có công mật báo, như thế chỉ còn lại Hữu quân và Hậu quân phủ. Lý thiếu phó đề nghị để Thần nữ tự mình chọn.

Phó Lệnh Nguyệt cười khổ, tùy tiện chọn Tiền quân phủ, sống cuộc sống được người cung phụng

Cao Đức Quý hồi cung báo cáo với Hoàng đế, Thái hậu sau đó lệnh cho Tư lễ giám và Thượng cung cục nhanh chóng phái thái giám, cung nga đến phục vụ Thần nữ

Nhiếp chính vương phủ cũng không cam lòng tụt hậu, ngay trong đêm đưa tới mã phu, gã sai vặt, nha hoàn thậm chí còn có hai tổng quản

Phó Lệnh Nguyệt không thể đắc tội bên nào, chỉ có thể nhận lấy toàn bộ. Có điều nàng là người tập võ, ban đêm không có thói quen có người ở trong phòng, vì thế mọi người hầu hạ xong đều phải lui ra ngoài.

Trong phòng yên tĩnh lại, Phó Lệnh Nguyệt mới có thời gian tiêu hóa chuyện xảy ra hôm nay. Nàng ngồi ngay ngắn trong phòng, nhìn cái giường khảm đồi mồi, màn phủ thúy, cảm thấy ngày hôm nay rất không thật.

Nàng vậy mà trở thành Thần nữ. Sau này sẽ thế nào?

Nghĩ nhiều cũng vô ích, Phó Lệnh Nguyệt lắc đầu thở dài, quyết định đi ngủ nhưng vừa nhắm mắt lại, thân ảnh của Viên Li lại hiện ra.

Nàng chọn Tiền quân phủ, nhìn như tùy ý nhưng thực tế là nơi này cách Hữu quân Đô đốc phủ mà Viên Li vừa được ban thưởng là gần nhất.

Nàng rất muốn đi nói cho Viên Li biết, nàng không hận hắn, vì thế hắn không cần né tránh nàng, cảm thấy có lỗi với nàng. Chỉ cần trong lòng hắn có nàng, nhớ tới nàng, không thấy nàng đáng thương...vậy là đủ rồi.

Viên Li...Phó Lệnh Nguyệt ở trong mộng tươi cười. Qua đêm nay, nên gọi hắn là Viên tiểu đô đốc rồi.

Phó Lệnh Nguyệt bắt đầu trải qua cuộc sống rất thích ý. Nàng ăn toàn vi cá tụy gấu, dùng là gấm Tứ Xuyên, mọi người đều muốn lấy lòng nàng. Nàng rốt cuộc cũng hiểu được những lời Triệu Thực đã nói trước đây, nàng sẽ có vận mệnh được người nịnh hót nhưng nếu hắn đã an bài vận mệnh của nàng, sao lại luôn phủ nhận thân phận Ngọc Hành tinh của mình chứ? Nàng cảm thấy Triệu Thực không phải là người thích nói dối, hắn đã nói không phải thì chính là không phải.

Khi trận tuyết đầu tiên rơi xuống, Phó Lệnh Nguyệt khoác áo hồ cừu, cầm lò sưởi tay, không ngừng nghĩ tới vấn đề này. Nàng không tin mình là Thần nữ thực sự. Theo những lời nàng đã nghe lén Thanh Loan và Triệu Thực nói với nhau, có thể thấy được thân phận thật của nàng chỉ là vật thể thân, là “yêu nữ” thực sự. Nhưng mà nàng không phát hiện được gì, chẳng lẽ nàng thực sự có công năng đặc dị gì đó? mà Triệu Thực để yêu nữ như nàng thể thân cho thần nữ là có ý gì? Hiền phi muốn lợi dụng nàng để trả thù tiên đế và Lý Thành Khí sao? Trả thù như thế nào?

Nàng trái lo phải nghĩ cũng nghĩ không ra. Nếu Triệu Thực không phải là Ngọc Hành tinh, nàng không phải là Thần nữ, vậy bách điều lâm thiên làm sao mà có? Còn có phật quang, thiên thụ tường vân nữa? là ai đã bày trò che mắt mọi người? Viên Li sắm vai trò gì trong chuyện này?

Đột nhiên một cơn gió lạnh thổi qua khiến nàng rùng mình, Phó Lệnh Nguyệt phiền muộn lắc lắc đầu. Nàng nghĩ không ra, vậy thì chờ người phía sau chậm rãi ra tay đi. Nàng đã ẩn nhẫn, chờ đợi suốt mười bảy năm, còn sợ gì nhất thời nửa khắc chứ?

Trên bàn là một bộ Cửu Cửu tiêu hàn đồ.

“Đỉnh tiền liễu rủ trần trọng đài xuân phong”, mỗi câu là chín chữ to.

Tình tắc vì hồng; Âm tắc vì lam; Vũ tắc vì lục; Phong tắc vì hoàng; Lạc Tuyết điền bạch. Phó Lệnh Nguyệt cầm bút, chậm rãi phết màu lên chữ

Đại quân sắp khải hoàn hồi kinh

65. Quyển 4 - Chương 4: Ngọc Như Ý

Phương Diệu Tổ? Bàn tay cầm bút của Phó Lệnh Nguyệt dừng lại, chậm rãi ngẩng đầu lên, trầm tĩnh mà lạnh nhạt hỏi “ai dẫn quân?”

‘Hồi nương nương’ quân gia do Nhiếp chính vương phủ phái đến rất cung kính. Vì Thần nữ điện chưa hoàn thành, triều đình chưa tuyên cáo thiên hạ việc cung phụng cho nên các hạ nhân trong Tiền quân phủ đều mô hô gọi Phó Lệnh Nguyệt là nương nương

“Chính là Nhị công tử Phương Diệu Tổ của Trung quân Đô đốc phủ, một tháng trước đã được phong làm đại tướng quân” quân gia giải thích

“Thì ra là hần” Phó Lệnh Nguyệt cũng không thể làm như không biết. Nàng hạ bút, vén váy đi vòng quanh cái bàn dài bằng gỗ tử đàn

Nữ trang hoa lệ này nàng mặc đã một tháng vẫn không quen, không thấy thoải mái như nam trang

Hai cung nga săn sóc theo sau, như hình với bóng

Phó Lệnh Nguyệt thuận miệng hỏi “bên ngoài có gì náo nhiệt để xem không?”

Thái giám ôm hỏa lò ở bên cạnh lập tức lên tiếng “nếu nương nương muốn truyền triệu Đại tướng quân thì nô tài sẽ đi nói”

“Không cần...” Phó Lệnh Nguyệt có chút xấu hổ. Tuy những người này phụng mệnh đối đãi với nàng như Thần nữ nhưng ai biết chủ tử bọn họ thực sự có tâm tư gì. Đầu nàng vẫn rất tỉnh, nàng cũng không thể xem mình là thần nữ như bọn họ

“Ta chỉ là buồn, muốn nhìn chung quanh chút thôi” nàng thở dài

Quân gia lại nói “vương gia nói nếu nương nương muốn ra ngoài thì dùng nghi thức vương gia, nô tài sẽ phái người bảo vệ. Nương nương có muốn đi không?”

Phó Lệnh Nguyệt phát tay “quên đi, tìm mấy cuốn tiểu thuyết tân kỳ cho ta xem là được. Xuất môn phiền toái”. Nàng đã đóng cửa không ra ngoài cả tháng nay, canh phòng ở biệt viện đã lơ lửng, nàng cũng không thể gọi lên sự cảnh giác của bọn họ. Hơn nữa nơi này trừ Nhiếp chính viên Lý Thành Khí, Tư lễ giám tổng quản Cao Đức Quý, nguyên lão các bộ, Đô đốc Trung quân và Tả quân phủ cùng các ngự y đến trị liệu giúp nàng khôi phục trí nhớ thì không ai dám tùy tiện đăng môn.

Nàng lần đầu tiên sử dụng quyền lợi của Thần nữ, không thể giống trống khua chiêng gọi Phương Diệu Tổ đến ôn chuyện, nếu để Viên Li biết, tên lòng dạ hẹp hòi kia...

Nhớ tới Viên Li, nàng lại thấy nao nao, trong lòng buồn bực. Hắc hiện đã là Hậu quân Đô đốc, theo lý hắc có thể giống như Trung quân Phương đô đốc và Tả quân Viên đô đốc, lên đến tìm nàng nhưng nàng đợi cả tháng cũng không hề thấy bóng dáng hắc đâu. Hắc nhất định là bề bộn nhiều việc nhưng chẳng lẽ bận tới mức một chút thời gian rảnh cũng không có? Hay là hắc cố ý tránh mặt nàng?

Còn một tháng nữa là qua năm mới. Thời gian trôi thật mau.

Nghĩ đến năm sau thân phận Thần nữ của nàng sẽ được công bố, không biết Lý Thành Khí sẽ nghĩ ra cách công khai như thế nào

Tất cả đều chưa rõ ràng, nàng vẫn nên yên lặng xem xét, sống yên ổn tốt hơn

Chạng vạng hôm nay, Nhiếp chính vương Lý Thành Khí lại tới, ăn tối cùng Phó Lệnh Nguyệt xong, hắc liền thông báo một tin tức lớn. Ngày mai hắc sẽ triệu tập trọng thần thảo luận công việc thể thiên vào năm sau của Thần nữ, địa điểm nghị sự chính là Hậu quân Đô đốc phủ, nàng cũng nên có mặt, xem có gợi lại trí nhớ hay không

Phó Lệnh Nguyệt giật mình, đánh rơi chiến đũa xuống đất. Như vậy, ngày mai nàng có thể nhìn thấy Viên Li

Tháng chạp ở thành Thiên Kinh lạnh hơn ở Kiến Dương rất nhiều. Hậu quân Đô đốc phủ nghênh đón nhiều nhân vật lớn như vậy, đương nhiên là bố trí rất nhiều lò sưởi, chấy không ngừng nghỉ

Phó Lệnh Nguyệt cảm y ngọc quan, không tự nhiên ngồi ngay ngắn trên thượng thủ, nghe Lý Thành Khí ở bên cạnh phát biểu

Đến tháng giêng, việc sửa chữa điện Thần nữ sẽ hoàn thành, Thần nữ sẽ vào ở nhưng muốn dân chúng hoàn toàn tin phục, vẫn cần một nghi thức long trọng, công khai, cho nên hôm nay triệu tập trọng thần đến là để thương nghị việc này. Loạn phía nam đã tạm thời được dẹp yên nhưng muốn ổn định và duy trì hòa bình dài lâu, tiêu diệt tai họa ngầm, qua năm mới Thần nữ cũng nên lộ diện, trấn an dân tâm. Vấn đề mấu chốt là làm sao để dân chúng tin phục Thần nữ. Người lớn tuổi đều biết khi Thần nữ tiền nhiệm tại vị dưới thời Tiễn Lương, mồng sáu tháng giêng hàng năm đều chủ trì nghi thức tế thiên. Đến lúc đó, Thần nữ sẽ cầm thần khí Ngọc như ý, dẫn đường dòng nước, kêu gọi điềm lành. Nghi thức, quy trình tế thiên...đều có thể phỏng theo nghi thức của Tiễn Lương nhưng thần khí Ngọc như ý...

Lý Thành Khí liếc mắt nhìn Phó Lệnh Nguyệt một cái

Phó Lệnh Nguyệt mặt không đổi sắc, rũ mi. Ta cái gì cũng không biết, ta mất trí nhớ ah

“Nay Thần nữ đã hiện thân nhưng lại mất trí nhớ, không biết Ngọc như ý đã thất lạc ở phương nào” Lý Thành Khí có chút lo lắng. Nếu đến lúc đó không có thần khí, chỉ có lời của triều đình là không đủ để người trong thiên hạ tin. Mà giữa ban ngày, không thể trình diễn mây mưa vu sơn trước mặt công chúng để thấy được bách điều lâm thiên, trời giáng mây lành...Vậy chỉ có thể chứng minh bằng cách Thần nữ trị

thủy, bói toán...

Nhưng công khai như thế nào đây?

Ngọc như ý chính là thần khí mà Thần nữ dùng để chỉ huy giáo chúng Kiền giáo, tương truyền nó thon dài như cánh tay, hai đầu thô, ở giữa tinh tế, hai bên mặt điêu khắc hình hoa như ý. Thần nữ sẽ dùng cái này để thể hiện năng lực chi phối dòng nước trong khi hiến tế.

Trong lúc mọi người bàn tán xôn xao, Phó Lệnh Nguyệt mới dám lặng lẽ ngược mắt, vụng trộm nhìn về phía Viên Li

Viên Li một thân trang phục đô đốc, ngồi ngay ngắn bên dưới Phương đô đốc, đang trấn an Lý Thành Khí ‘vương gia, ban thưởng lớn, ắt sẽ có người ra sức’

Sau đó hắn nói gì đó nữa nhưng Phó Lệnh Nguyệt không nhớ được. Nàng chỉ biết nhìn thẳng hắn, chỉ mong có thể bắt gặp ánh mắt của hắn dù chỉ thoáng qua, tiếc là hắn dù đưa mắt nhìn quanh cũng chưa từng nhìn về phía nàng một cái.

Lý Thành Khí cười khổ ‘vậy bốn vương lại lấy nhất quân phong hào làm phần thưởng. Trước mùng sáu tháng giêng phải chuẩn bị xong’

Nghị sự không có được kết quả nhưng lại khiến người có dã tâm hưng phấn. Nhiếp chính vương lại đưa ra một phần thưởng mê người, trước mùng sáu tháng giêng, ai có thể tìm được Ngọc như ý sẽ được ban thưởng danh hiệu Hữu quân đô đốc

Quân quyền, quả thật rất mê người. Một tháng này, người có tâm đều dốc toàn lực

Nghị sự, không lấy được cái gì thực chất kết quả.

Phó Lệnh Nguyệt mơ hồ cảm nhận được có chuyện quỷ dị nào đó. Lý Thành Khí muốn mượn cơ hội này mà phân phối binh quyền một lần nữa. Hắn chính vụ quần thân, vốn không thể trực tiếp thống lĩnh quân sĩ, chỉ bằng giao quyền thống lĩnh trong quân cho những người trung thành với hắn. Về phần Ngọc như ý, nàng đột nhiên có dự cảm mãnh liệt là trước mùng sáu tháng giêng sẽ được đưa tới tay nàng bằng một phương thức nào đó. Đối với chuyện này, nàng rất khẳng định. Không biết đây có tính là năng lực biết trước hay không?

Phó Lệnh Nguyệt cười khổ

Ngày mùng tám tháng chạp, Phó Lệnh Nguyệt ngồi bên cửa sổ xem tiểu thuyết Bao Công Xử Án, đang xem đến lúc xử án chợt nghe ngoài cửa sổ vang lên thanh âm của thái giám “nương nương, Đại tướng quân ở ngoài cầu kiến, nói là đến đưa sai tử cho ngài”

Phó Lệnh Nguyệt sững sốt. Phương Diệu Tổ đến? nàng đột nhiên cảm thấy có chút bối rối, cao giọng hỏi ‘sai tử?’ nàng muốn sai tử làm gì chứ, chắc là Phương Diệu Tổ lấy cớ “để hấn đến phòng khách, chuẩn bị trà”

Nàng chờ một lát cho hợp quy tắc rồi mới đi vào phòng khách trong sự vây quanh của cung nga, sau đó vẫy tay cho mọi người rời đi

Nàng mỉm cười nhìn Phương Diệu Tổ, thấy hấn mặt mẫn phục tướng quân, khuôn mặt bớt đi sự trắng trẻo lại tăng thêm vài phần phong trần, thân thể cường tráng hơn, khuôn mặt cũng góc cạnh hơn

“Tướng quân, biệt lai vô dạng ah” Phó Lệnh Nguyệt lên tiếng trước

Phương Diệu Tổ đặt chén trà trong tay xuống, chậm rãi quay đầu “ta nên gọi ngài thế nào đây?” hai mắt của hấn rất sáng, khóe môi cong lên tựa tiểu phi tiểu khiến đáy lòng nàng chột ngứa

“Nơi này không có người ngoài, Tướng quân tự nhiên đi” Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy tinh thần chao đảo, không dám nhìn thẳng vào mắt hấn

Phương Diệu Tổ dựa lưng vào ghế tử đàn, nhẹ giọng nói “xưa đâu bằng nay, ta đâu dám lỗ mãng”

“Phương công tử muốn ta đi thay nam trang mới có thể thoải mái nói chuyện sao?” Phó Lệnh Nguyệt sửa lại xưng hô. Nàng còn chưa biết Phương Diệu Tổ sao lại đến đây, không nghĩ mất thời gian dây dưa

“Đừng, người mặc nữ trang rất đẹp” Phương Diệu Tổ ôn nhuận cười, thanh âm của hấn rất nhẹ, mang theo chút hương vị Giang Nam ‘cứ như vậy, tốt lắm’

Phó Lệnh Nguyệt bị ánh mắt nóng bỏng của hấn làm cho trên mặt có chút nóng, vội đi vào chính đề ‘Phương công tử đến có việc gì? đưa sai tử gì?’

Phương Diệu Tổ lấy trong lòng ra một tấm vải trắng “là vật quy nguyên chủ”

Phó Lệnh Nguyệt nghi hoặc nhìn thấy hấn từ từ mở tấm vải ra, để lộ một cá sai tử. Nàng vừa nhìn thấy đã ngây ngẩn cả người

Thất tinh sai. Tuy nàng chỉ nhìn thấy một lần nhưng không thể nào quên được. Đây chính là Thất tinh sai mà Phương Diệu Tổ đã chuộc ở hiệu cầm đồ sau khi cả hai cùng đi do thám mộ địa của Hàn hầu gia ở Kiến Dương.

Phó Lệnh Nguyệt nhìn kỹ một chút, càng khẳng định mình không có nhìn lầm. Đầu sai không phải là phượng hoàng hay đoá hoa thường thấy mà giống như chòm sao Bắc Đẩu. Nay nhìn kỹ, nàng mới phát hiện châu thạch tạo thành Thất tinh đã có sự khác biệt; có bốn viên đã trở nên đen thùi, còn ba viên khác

thì ánh sáng ảm đạm. Chẳng lẽ đây là “khôi tiêu có khác” sao?

“Đây là cái gì?” Phó Lệnh Nguyệt cố gắng áp chế rung động trong lòng

“Thần nữ thất tình sai, nghe nói có thể dùng cái này để bố trí hộ pháp cho Thần nữ” Phương Diệu Tổ cảm khái nói “nói ra, vật này và người thật có duyên, lúc trước ta và người còn vui đùa qua ah”

Lúc trước, Phương Diệu Tử đã cầm sai tử, cười hì hì cầm lên mái tóc nàng ‘nương tử, cái này được không?’

Phó Lệnh Nguyệt có chút hoảng hốt nhưng rất nhanh đã khôi phục cảnh giác, nàng không nhận lấy mà nhìn thẳng vào mắt hắn, thấp giọng nói ‘lúc đó người hưng sư động chúng trộm mộ là vì nó sao?’

Phương Diệu Tổ trả lời dứt khoát ‘đúng. Sau triều đình muốn gả Vân Một công chúa cho ta cũng vì cái này’

Phó Lệnh Nguyệt nhớ tới chuyện cũ, trào phúng “vậy sao người lại không cần?”

Phương Diệu Tổ thản nhiên nở nụ cười “vì ta đột nhiên nghĩ thông suốt, rất nhiều chuyện, thật ra không cần phải cưới công chúa mới có thể làm được”

Phó Lệnh Nguyệt ngây người. Nàng hỏi sai tử, hắn lại trả lời về công chúa. Hỏi đáp như vậy lại làm cho nàng có chút sáng tỏ, thì ra từng chuyện trước kia đều có nguyên do của nó. Quả nhiên, thiên hạ này không có bữa ăn nào không tốn tiền, những chuyện nhìn như tùy ý nhưng phía sau lại có quan hệ thiên ti vạn lữ

Phó Lệnh Nguyệt hơi nhếch môi “sai tử này...còn nói cho người cái gì nữa?”

“Nói cho ta biết thời gian không thể quay lại, có nhiều chuyện không thể khôi phục” Phương Diệu Tổ chỉ vào bốn viên bảo thạch đen thùi ‘trên đời này không có thuốc chữa hối hận cũng không có cơ hội để làm lại’ hắn nhẹ nhàng chuyển sai tử đến trước mắt Phó Lệnh Nguyệt “cho người. Thế gian này, vĩnh viễn đều là vật còn người mất”

Phó Lệnh Nguyệt chậm rãi nhận lấy, đáy lòng lại bị lời nói ôn nhuận trầm thấp của hắn làm xao động. Nàng không khỏi nhớ tới đêm mùa xuân đó, nhớ tới nam nhân làm cho người dục hỏa bừng bừng lại dứt áo ra đi.

“Người hối hận sao?” nàng hỏi xong mới thấy đường đột “nếu tất cả có thể quay lại, người nhất định sẽ không làm vậy?”

Phương Diệu Tổ bật cười thành tiếng “người biết ta nói gì mà” thanh âm của hắn mềm nhẹ, đột nhiên đưa tay nắm lấy tay nàng

Phó Lệnh Nguyệt cả kinh, toàn thân chấn động, cảm giác máu toàn thân như ngưng đọng, ù tai hoa mắt...

May là không có ai nhìn thấy

Không đợi nàng rút tay lại, Phương Diệu Tổ đã cười buông tay nàng ra “tốt hơn nhiều rồi, không còn lạnh nữa”

Mặt của Phó Lệnh Nguyệt hết đỏ lại trắng, trắng xong lại hồng, thân mình cương cứng, không dám động đậy

“Có người quan tâm thì tốt thôi” nàng đột nhiên lại nhẹ giọng nỉ non những lời hân đã nói năm đó

Hai người đều cúi đầu không lên tiếng, trong phòng trở nên yên tĩnh

“Tướng quân” ngoài cửa đột nhiên vang lên thanh âm của nội thị. Đã hết giờ bái yết

“Chờ ta. Ta nhất định sẽ có được thân phận đủ để đăng môn” Phương Diệu Tổ đứng dậy, tiêu sái rời đi

Đêm này, Phó Lệnh Nguyệt mơ thấy rất nhiều thứ. Đêm mùa hạ kia, còn có Phương Diệu Tổ ưu thương nói ‘nếu thời gian có thể quay lại, đêm đó, ta nhất định sẽ không rời đi’

Nàng rớt cuộc nở nụ cười như trút được gánh nặng nhưng Thất tinh sai thần bí kia cũng xuất hiện trong giấc mơ của nàng, ba viên châu thạch ảm đạm, lu mờ như nàng cười quỷ dị, khi nàng chậm rãi tới gần thì đột nhiên lại nhảy ra những yêu ma quỷ quái. Phó Lệnh Nguyệt quát to một tiếng rồi tỉnh lại.

Nàng ổn định tinh thần, vội sờ soạn tìm Thất tinh sai. Không biết có phải vì ba viên tinh thạch kia ám ảnh ở trong mơ mà nàng lại thấy rất quái dị.

Ngọc Hành tinh thật sự là Triệu Thực sao? Vậy sao ba viên tinh thạch này giống nhau như đúc, không khác nhau một chút nào? nàng nhớ rõ lúc trước sau khi Hàn hầu gia đi, chỉ một hạt châu đen lại, cho dù là khô tiêu có khác, vậy cũng có phân chia ah. Rốt cuộc là thế nào? nàng cứ cảm thấy có người ở bên trong giỏ trò quỷ

Thiên Quyền tinh sẽ tiết lộ bí mật của Ngọc Hành và Dao Quang, nói cách khác là hai người kia nhất định có liên hệ hoặc là quen biết nhau.

Ngọc Hành lại có quan hệ với Thần nữ, vậy Khai Dương tinh là ai?

Tháng chạp, thành Thiên Kinh không hề có tuyết, vì thế nguyện vọng được xem cảnh tuyết của Phó Lệnh Nguyệt chưa thể thực hiện

Phó Lệnh Nguyệt nghe nội thị bên người nói thời tiết có chút khác thường, là trời giúp Đại Tề. Vì điện Thần nữ đang gấp rút thi công, mấy ngày nữa là hoàn công, nếu có đại tuyết thì sẽ ảnh hưởng tới tốc độ hoàn thành công trình. Nay xem ra Phó Lệnh Nguyệt sẽ dọn đến nhà mới vào trước mùng sáu tháng giêng là không thành vấn đề.

Mọi người đều rất vui mừng. Có thể đến điện Thần nữ hầu hạ Thần nữ tính tình ôn hòa, lại có thể điện, còn được tự do, hơn hẳn sống trong lo sợ ở hoàng cung và vương phủ.

Phó Lệnh Nguyệt lại không muốn dời đi

Cuối năm, rất nhiều người đến tặng hạ lễ chúc mừng năm mới, thế nhưng Hữu quân Đô đốc Viên Li lại vẫn bất vô âm tín, ngay cả hạ lễ mừng năm mới cũng phải Hải Long mang tới.

Phó Lệnh Nguyệt không gặp được Viên Li, gặp bạn cũ Hải Long, trong lòng cũng thấy an ủi. Nàng cố ý giữ hân ở lại một lát, hỏi ra mới biết Viên Li mang theo Hải Long, Hải Thanh và một đội thân binh rời khỏi Tả quân phủ, còn để lại vị trí Thế tử Tả quân phủ cho Viên Đan. Nàng quanh co lòng vòng một hồi cũng biết Liễu Dung đến giờ vẫn chưa trở lại cạnh Viên Li. Hải Long nói thời gian trước Viên đô đốc và phu nhân muốn chuẩn bị hôn sự cho Viên Li để sớm ngày khai chi tán diệp, lại bị Viên Li dùng lời bói toán bất lợi năm xưa mà ngăn chặn

Hải Long đi rồi, tâm tình của Phó Lệnh Nguyệt vui vẻ hẳn. Những gì Hải Long nói nếu là thật thì nàng đương nhiên vui; nếu là giả, chứng tỏ Viên Li xem trọng nàng nên mới nghĩ tới cảm thụ của nàng, vì thế mới nghĩ cách gạt nàng, nàng lại càng nên vui.

Phó Lệnh Nguyệt tươi cười đánh giá quà tặng, sau đó vẫy tay cho quản gia do Nhiếp chính vương phủ đưa tới, tiến vào. Lúc này nên khảo nghiệm sự trung thành và tận tâm của thuộc hạ rồi

Nàng đi thẳng vào vấn đề “bên Hữu quân phủ có người của mình không?”

Quản gia ngần người, sau đó lập tức gật đầu

“Cho người lên điều tra xem nữ nhân tên Liễu Dung có ra vào Hữu quân phủ hay không” Phó Lệnh Nguyệt nhìn chăm chăm vào quản gia “việc này, chỉ có ngươi, ta và mật thám, ba người biết mà thôi”

Năm cũ vừa qua, quản gia đã mang tin tức về.

Liễu Dung quả nhiên không được triệu hồi, nghe nói Tả quân Đô đốc phu nhân từng sai người tìm Liễu Dung trở về hầu hạ Viên Li nhưng khi gia đình đi tìm thì Liễu Dung đã theo người thân về quê, không tìm thấy người.

Phó Lệnh Nguyệt còn chưa kịp cười, quản gia đã báo thêm một tin kinh thiên động địa.

Nhị công tử Phương Diệu Tổ của Trung quân Đô đốc phủ được điềm lành chỉ dẫn đã đào được Ngọc như ý của Thần nữ ở dưới lòng sông Nguyên Hà.

66. Quyển 4 - Chương 5: Khai Dương Tinh

Chuyện nên xảy ra rồi cuộc cũng đã xảy ra. Chỉ là Phó Lệnh Nguyệt không ngờ kết quả lại từ chỗ Phương Diệu Tổ mà ra.

Nghe nói khi đào lên, thấy trên ngọc như ý có khắc mấy câu: khôi tử tiêu sinh, thiên hạ đại định. Phó Lệnh Nguyệt lại không tin, nàng cảm thấy đám người Lý Thành Khi nhất định đã che giấu gì đó vì mấy ngày qua chỗ của nàng vô cùng thanh tịnh, đã tới năm mới nhưng không hề thấy bóng dáng của nhóm quý nhân quan lớn trong kinh thành.

Trước khi có bão lớn, trời cũng thường yên tĩnh như thế.

Phó Lệnh Nguyệt có một dự cảm mãnh liệt là lần này Phương Diệu Tổ không chỉ đào được ngọc như ý đơn giản như vậy.

Quả nhiên đến cuối tháng chạp, triều đình hạ thánh chỉ, phong Phương Diệu Tổ làm Hậu quân Đô đốc. Điều này càng khiến Phó Lệnh Nguyệt kiên định với phán đoán của mình. Lý Thành Khi còn chưa thử qua Ngọc như ý kia là thật hay giả đã lập tức ban thưởng phong hào nhất quân, xem ra lần này Phương Diệu Tổ dâng lên cho hấn thứ gì đó có giá trị rất cao lại tuyệt mật.

Phó Lệnh Nguyệt lại suy nghĩ rất nhiều chuyện. Nàng nhớ tới Phương Diệu Tổ từng nói ‘chờ ta, ta sẽ có thân phận đủ để có thể đăng môn’. Như vậy là hấn đã sớm biết hấn sẽ trở thành Đô đốc, có quyền lợi tự do yết kiến Thần nữ

Phó Lệnh Nguyệt chưa sót nở nụ cười.

Nam nhân đối với việc tranh đoạt quyền lợi đều là chơi không biết mệt, bọn họ vừa kiềm chế vừa hỗ trợ lẫn nhau. Chỉ không biết trong cuộc tranh đoạt này, ai là người chiến thắng cuối cùng.

Lịch sử luôn do người thắng viết, quyền lực vĩnh viễn là dụ hoặc trí mạng. Chỉ có nàng là quân cờ trong cơn lốc xoáy này vẫn chưa thể vén bức màn bí mật, có điều nàng cũng không vội, dù sao chân tướng cũng cách nàng ngày càng gần. Nàng tin chỉ cần kiên trì, chắc chắn sẽ có cơ hội, cho dù nàng chỉ được nhìn thoáng qua một cái thôi cũng được.

Đầu tháng ba, Nhiếp chính vương Lý Thành Khi triệu tập quần thần, Đô đốc các phủ cùng quốc thân quyền quý đến Tiền quân Đô đốc phủ để báỉ phỏng Thần nữ.

Không ngoài dự đoán, Hữu quân Đô đốc Viên Li vì thân thể không khỏe nên phái người khác thay thế. Phó Lệnh Nguyệt vô cùng thất vọng nhưng nhìn thấy gương mặt mới trong đám người kia, nàng lại lóe lên hi vọng.

Phương Diệu Tổ nay đã là Hữu quân Đô đốc. Phó Lệnh Nguyệt cũng linh quan chột lóe, quyết định sau khi đám người Lý Thành Khí rời đi, nàng sẽ tìm cách nói chuyện riêng với hắn.

Thần nữ muốn hàn huyên vài câu với tân nhậm Hậu quân Đô đốc chắc sẽ không khiến người ta sinh nghi?

Càng khéo hơn là khi mọi người lên tiếng cáo lui, nàng còn chưa mở miệng, Phương Diệu Tổ đã chủ động lên tiếng “nương nương, năm trước Bản đốc bận rộn tiếp nhận công việc nên Hậu quân phủ chưa gửi hạ lễ. Hiện chưa qua mười lăm, vẫn còn tết nên muốn ở lại chúc mừng”

Phó Lệnh Nguyệt lập tức có đề tài để nói ‘Phương đô đốc khách khí, không nên nói như thế, ta đây cũng thiếu Phương đô đốc một lời chúc mừng. Bây giờ rất hân hạnh đón tiếp’

Người trong phủ lập tức tiến lên, mang hạ lễ của Hậu quân phủ vào trong

Phương Diệu Tổ lại bảo không cần pha trà, Phó Lệnh Nguyệt cũng cho hạ nhân lui ra, muốn xem hắn tính làm gì

Phương Diệu Tổ lấy trong đồng quà ra một cái hộp, mở ra “đây là tặng ngươi”

Phó Lệnh Nguyệt nhìn thấy một cái ấm lò, bật cười nói ‘cái này ta cũng có’

Phương Diệu Tổ liền cắt ngang lời nàng “đây là của ta đưa. Cái này khéo léo lại vừa tay, ta biết thân thể của ngươi” hai người đứng đối mặt nhau, hắn rất tự nhiên kéo tay nàng “ngươi xem, đứng bên ngoài một lát đã lạnh”

Phó Lệnh Nguyệt run lên, muốn rút tay lại nhưng lại bị hắn nắm rất chặt.

“Nơi này không có người ngoài, còn rụt rè với ta làm gì” thanh âm của Phương Diệu Tổ rất nhẹ, nửa như quở trách, nửa như sủng nịch. Hắn bá đạo kéo tay nàng lại gần, hà hơi sưởi ấm cho nàng

Phó Lệnh Nguyệt đỏ mặt, có chút vô thức nhưng nếu hắn đã chủ động xích lại gần nàng như thế, nàng vừa vặn có thể hỏi chuyện hắn

Nàng liền nhéo nhẹ tay hắn, ý bảo hắn đi theo mình, vừa đi vừa nói chuyện “Phương đô đốc tốn kém như vậy làm gì, ngay cả trân châu Nam Hải hiếm lạ như vậy cũng đem tặng”

“Chỉ là thể hiện chút tâm ý thôi, có điều hạt châu này phải đợi tới đêm tối mới thấy được tác dụng’ Phương Diệu Tổ đương nhiên hiểu ý nàng. Nay hẳn đã là Hậu quân Đô đốc, có quyền tùy thời yết kiến Thần nữ nên không sợ bị nội thị thúc giục thời gian như trước kia.

Hai người một trước một sau đi vào sương phòng. Phó Lệnh Nguyệt còn cẩn thận dò xét một lát mới đóng cửa phòng lại nhưng nàng còn chưa kịp quay đầu đã bị người ôm từ phía sau

“Vẫn là Nguyệt nhi thông minh” hắc cười, thối nhiệt khí bên tai nàng “biết tâm tư của ta, nơi này rất tốt”

“Diệu Tổ” Phó Lệnh Nguyệt có chính sự, đâu có tâm tư tìm hoan. Nàng xoay người, nghiêm mặt nhìn hắc “Diệu Tổ, ngươi có thể nói thật với ta sao? ta biết, Nhiếp chính vương sẽ không nói cho ta biết tình hình thực tế. Ngươi nói cho biết, được không?”

Phương Diệu Tổ ngây người. Ngực khí lạnh hơn, tay cũng rời khỏi thân thể nàng “ngươi muốn nghe cái gì?”

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên phát hiện ra mình có chút nóng vội, nhưng đã lỡ đành để cá mắc câu rồi tính tiếp. Nàng liền rũ mắt, nói “ta vẫn không biết đây là chuyện gì? ta sao có thể là Thần nữ? Thần nữ là gì? từ lúc Lý Thành Khí cố tình muốn ta đến đài tế thiên, ta đã rất sợ hãi, cực kỳ sợ hãi”

Phương Diệu Tổ trầm mặc.

Xem ra liều lượng còn chưa đủ, Phó Lệnh Nguyệt liền làm ra vẻ tịch liêu “để ta làm Thần nữ, Nhiếp chính viên nhất định còn có tính toán khác. Ta đoán không ra hẳn sẽ tính kế ta thế nào. Chuyện này ta không dám nói với người ngoài. Thôi quên đi, ngươi nghe rồi bỏ qua là được”

Phương Diệu Tổ thở dài, ôm eo nàng

Phó Lệnh Nguyệt thấy hắc hành động như vậy, biết cách của mình có hiệu lực, liền gia tăng liều lượng “Diệu Tổ, nơi này không có người ngoài” nàng dựa vào người hắc, ngược mặt cầu xin “nói cho ta biết một chút là được rồi, ta thực sự không muốn làm Thần nữ. Không ngờ sự tình lại thành như vậy, hiện giờ Ngọc như ý cũng đã tìm được, ta nên làm gì bây giờ”

Phương Diệu Tổ lên tiếng “yên tâm, có ta ở đây, ngươi sẽ không việc gì”

Phó Lệnh Nguyệt hận mình lúc còn ở đại viện đã không học giỏi công phu dùng nước mắt của Thu Nương, giờ phút này nàng chỉ có thể xoay đầu, cố làm ra vẻ ghen ngào ‘quên đi. Ngươi cảm thấy khó nói thì thôi, ta sẽ hỏi người khác”

Phương Diệu Tổ khó khăn nói “chuyện này, thực sự rất phức tạp”

Phó Lệnh Nguyệt lại ngược mặt cầu xin ‘nói cho ta biết được không? một chút thôi cũng được”

Phương Diệu Tổ liếc nàng một cái, ngữ khí trầm tĩnh “ngươi...chính là Khai Dương tinh”

Phó Lệnh Nguyệt ngây người.

Phương Diệu Tổ nghiêm mặt lặp lại lần nữa ‘Thần nữ chính là Khai Dương tinh’

Phó Lệnh Nguyệt kinh hô “không phải nói Thất Tinh là chương ngại để ngăn Thần nữ xuất giá sao? sao lại như thế?”

Phương Diệu Tổ lắc đầu ‘đó là lời đồn. Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Ki và Thiên Quyền là tứ đại hộ pháp mà Thần nữ tiên nhiệm chọn. Ngọc Hành là thần sứ, Khai Dương là Thần nữ, Diệu Quang là người giữ mộ”

Phó Lệnh Nguyệt có chút không hiểu “gắn kết những người này lại với nhau thì được gì?”

“Khôi tử tiêu sinh’ Phương Diệu Tổ dừng một chút “có thể vạch trần một bí mật lớn”

Phó Lệnh Nguyệt nhìn hần chăm chăm, thấy hai mắt hần lóe lên liền biết không thể hỏi được nữa.

“Diệu Tổ...cảm ơn ngươi”nàng chủ động vòng tay qua cổ hần, nàng chỉ có thể lung lạc nam nhân duy nhất có thể tiết lộ thông tin này “chỉ có ngươi mới thắng thắng với ta, chỉ có ngươi mới đối tốt với ta’ một câu cuối này, nàng nói vô cùng chân thành, thật tình

Cánh tay của Phương Diệu Tổ căng thẳng, kéo nàng dựa vào khung cửa. Ánh mắt của nàng bất lực mà tịch liêu, đôi môi của nàng hồng nhuận mê người. Hần áp lên môi nàng, cảm nhận hương vị tuyệt vời của nàng “Nguyệt nhi, ta sẽ luôn đối tốt với ngươi”

Nụ hôn của hần lưu luyến mà triền miên khiến Phó Lệnh Nguyệt ý loạn tình mê. Âu yếm của hần nhu tình mà thuần thực, cũng không biết từ lúc nào đã ấn nàng xuống giường nhỏ trong phòng

Cơ thể của Phó Lệnh Nguyệt lại trào dâng nhiệt lưu “Diệu Tổ...”

Quần áo mùa đông phiền phức cũng không ngăn cản được da thịt tuyết trắng lộ dã, hương diễm, kích thích.

“Nguyệt nhi” Phương Diệu Tổ thấp giọng gọi, hôn như mưa lên cổ nàng

Phó Lệnh Nguyệt lộ nửa người, lúc này không hề thấy lạnh, thân thể của nàng sôi trào dưới sự khiêu khích của hần. Tất cả giống như đêm mùa xuân năm đó...

“Cho ta...Nguyệt nhi” hần cởi bỏ trói buộc cuối cùng, ngón tay nhẹ nhàng trêu chọc nhụy hoa của nàng.

Phó Lệnh Nguyệt run rẩy, không hiểu sao trong đầu lại lóe lên nụ cười lạnh của Viên Li. Nàng bất chợt hô lên, đưa tay ngăn cản hần đang muốn tự cởi bỏ y phục “Không. Diệu Tổ. Ngày kia sẽ tế thiên...ta sợ hãi”

Sở trường của ám nhân chính là nói dối, hơn nữa còn hợp tình hợp lý khiến người ta không thể phản bác

Phương Diệu Tổ ngừng động tác

Phó Lệnh Nguyệt lại không dám nhìn vào mắt hần, không dám đối diện với ánh mắt có chút ảm đạm và khó hiểu của hần, giống như lúc này hần nhìn thấy được tâm tư của nàng. Nàng kéo quần áo, vội tìm có giải thích “không phải ta không muốn, ta....”

Phương Diệu Tổ chậm rãi đứng lên “được rồi, ta đã biết” Hần lưu loát sửa lại xiêm y, ôn nhu gọi một tiếng ‘Nguyệt nhi’

Phó Lệnh Nguyệt lòng tràn đầy xấu hổ, thậm chí còn khép mắt lại, chuẩn bị nghênh đón nụ hôn của hần, không ngờ hần lại sửa sang xiêm y cho nàng, nhẹ nhàng mà kiên định nói bên tai nàng “mặc kệ người có phải là thần nữ hay không, người đều là của ta”

Phó Lệnh Nguyệt ngây người. Nàng kinh ngạc đưa mắt nhìn hần, thấy ánh mắt của hần kiên định mà trong suốt

Hần sủng nịch vuốt ve mái tóc của nàng “ta đã bỏ lỡ một lần, tuyệt không có lần thứ hai” sau đó xoay người rời đi

Đêm nay, Phó Lệnh Nguyệt mất ngủ. Nhiệt lưu trong cơ thể không thể phát tiết khiến nàng trần trọc, càng thêm hiền chán.

Nàng tin tưởng, chỉ cần nàng bỏ thêm chút sức, nhất định sẽ biết được nhiều tin tức hơn từ chỗ Phương Diệu Tổ nhưng vì sao nàng lại do dự, lâm trận bỏ chạy? là do Viên Li sao?

Nàng quyết định không tìm Viên Li hay Phương Diệu Tổ mà chỉ có thể một lần nữa dùng nước lạnh kích thích huyết Thái dương, bức mình tự tìm ra lời giải của Thất Tinh trận quỷ gì kia.

Giả sử nàng là Thần nữ, là công chúa của Tiên Lương. Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Ki và Thiên Quyền là tứ đại hộ pháp mà Thần nữ tiên nhiệm chọn. Ngọc Hành là thần sử, Khai Dương là Thần nữ, Dao Quang là người giữ mộ

Chuyện của Dao Quang, nhất định là Phương Diệu Tổ còn che giấu chuyện gì đó nên trước tạm để qua một bên

Thần nữ tiền nhiệm có cừu oán gì với nàng sao? biết rõ nàng là công chúa Tiền Lương còn chọn bốn người phản quốc kia làm hộ pháp cho nàng.

Nàng có nên tin Ngọc Hành tình được tín nhiệm nhất chính là Triệu Thực không?

Khôi tử tiêu sinh?

Nàng càng nghĩ càng thấy hoảng, liên kết bảy người này lại với nhau, nàng đột nhiên cảm thấy rất khủng bố. Người phía sau rốt cuộc muốn làm gì? Nếu Thái hậu và Triệu Thực muốn lợi dụng nàng để báo thù, vậy hiện tại chuyện đã nằm ngoài khống chế của bọn họ, không chỉ liên lụy Triệu Thực mà nàng hiện càng ngày càng giống một thần nữ thực sự.

Phó Lệnh Nguyệt run rẩy lấy ra Thất Tinh sai, nhìn chăm chăm ba khóa tinh thạch quý dị kia

Thần nữ cũng chính là Khai Dương, phía sau còn là một bí mật lớn. Dao Quang là người thủ mộ, còn có liên hệ với Ngọc Hành tình...Nhìn bộ dáng hôm nay của Phương Diệu Tổ, e là Dao Quang cũng sắp sửa bị đưa ra ánh sáng nhưng đó là ai? ai có quen biết với Triệu Thực? Mà nàng, thực sự là Khai Dương tình sao?

Một ý nghĩ chợt lóe lên, Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nhớ lại lúc ở bên ngoài Ứng Dục sơn tại Kiến Dương, khi nàng hoan ái cùng Viên Li đã nghe được một giọng nữ ngọt ngào nói bên tai “người xem, khóa kia là ta, còn khóa này là người”

chẳng lẽ, nàng thực sự là Thần nữ?

Phó Lệnh Nguyệt rung mình, cảm giác hoảng loạn giảm đi.

Sáng sớm hôm sau, Nhiếp chính vương Lý Thành Khí lại đến, không chút khách khí lệnh cho cung nữ lôi Phó Lệnh Nguyệt vừa mới chớp mắt ra khỏi giường.

Đã đến lúc phải làm đại sự, nàng cũng nên thi triển chút công phu của Ngọc như ý

Phó Lệnh Nguyệt oán hận trừng bóng dáng của Lý Thành Khí, ngáp mấy cái. Chẳng phải Nhiếp chính vương và Hoàng thượng đang tranh giành nàng sao? sao hắn không có bất kỳ hành động săn sóc nào? chẳng lẽ là dùng chiêu lạt mềm buộc chặt như Đại Phong nói? hay là hắn cho rằng Hoàng đế còn nhỏ tuổi, không có năng lực cạnh tranh nên không thêm quan tâm?

Phó Lệnh Nguyệt một đường oán thầm cho đến khi đến nhà mới của nàng. Nhìn thấy chính điện nguy nga khí phái, nàng cũng bị rung động.

Tuy thi công gấp gáp nhưng bề ngoài vẫn rất tráng lệ. Thật ra dân chúng không cần nhìn thấy Thần nữ, chỉ cần nhìn thấy điện phủ to lớn đại khí, chắc chắn đã tin phục và kính sợ đối với thần linh rồi

Mồng sáu là ngày Thần nữ tế thiên, tiến hành nghi thức khai quang Thần nữ điện, là việc trọng đại sau khi tân đế lên ngôi

Triều đình cho Hộ bộ và Công bộ một tháng để chuẩn bị nên chủ điện của Thần nữ điện, điện thờ phụ, tiền điện, đài hiến tế...đều được xây dựng chỉnh chu y như điện thờ cũ ở Kiến Dương, đương nhiên chung quanh thần điện không thể thiếu sông đào bảo vệ.

Dùng Ngọc như ý dẫn đường cho dòng nước cũng là việc quan trọng trong buổi tế thiên đầu tiên của Thần nữ.

Phó Lệnh Nguyệt không yên lòng “vương gia...ta cái gì cũng không nhớ rõ”

Lý Thành Khí hoàn toàn không để ý tới lời của nàng, lấy trong lòng ra một hoàng quyền “đến lúc đó đọc theo cái này là được. Ngự y nói, người tự mình trải qua lễ hiến tế sẽ rất có ích cho việc khôi phục trí nhớ của người”

Phó Lệnh Nguyệt bất đắc dĩ, ngượng ngùng nhận lấy hoàng quyền chi chút phù rửa. Cũng may Lễ bộ rất hiểu ý, đã dùng lối chữ mà nàng có thể hiểu được

Lý Thành Khí lại bảo hạ nhân đưa lên một cái hộp “đây là thần khí Ngọc như ý, cẩn thận một chút. Mau đón ánh nắng mặt trời trưa” nói xong bước nhanh ra xa một trượng, ý bảo nàng bắt đầu

Phó Lệnh Nguyệt cầm lấy Ngọc như ý, ngấm nghĩa hồi lâu, vẫn không tìm được cảm giác quen thuộc. Nàng bước lên thần đài, dựa theo chỉ dẫn trong hoàng quyền, đọc những chú ngữ trong đó, về phần chú ngữ có ý nghĩa gì, nàng hoàn toàn không hiểu. Nhưng đọc vài lần, chung quanh thần đài vẫn không có chút khác thường nào

Phó Lệnh Nguyệt sầu lo nhìn thần thú bằng đồng chung quanh thần đài vài lần, nếu đến lúc đó từ miệng mấy con thú này không phun ra nước thì phải làm sao?

Mặt trời bắt đầu lên cao, đây chính là vị trí cao nhất về hướng nam, mà lúc này bóng mặt trời cũng ở về phía chính bắc. Là lúc chính ngọ. Ánh mặt trời chiếu vào đỉnh đầu thần thú, ánh sáng phản xạ tới chính giữa thần đài

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên thấy hoảng hốt, theo bản năng cầm Ngọc như ý vung lên. Một màn này, nàng cảm thấy rất quen thuộc, giống như nàng đã từng thấy người ta làm qua, giống như có người từng chỉ dẫn cho nàng.

Chân của nàng tiến về phía trước. Đúng, nơi này hẳn có cơ quan, Thần đài chậm rãi hạ xuống. Đây là điều Thần nữ nên làm, chuẩn bị đường dẫn nước.

Trong cơ thể nàng như có một cỗ lực lượng thần bí chậm rãi lại, trí nhớ của nàng cũng bắt đầu khôi phục.

Tuy nàng vẫn không hiểu được chú ngữ nhưng lại có thể đọc rất thuần thực. Cảm giác lực lượng chậm rãi chảy từ cơ thể nàng, thông qua Ngọc như ý, rồi..

Có tiếng nước chảy. Đúng, là tiếng nước chảy

Dòng nước từ bên dưới Thần đài chậm rãi chảy ra, thần phục dưới chân nàng rồi theo sự chỉ dẫn của Ngọc như ý, chậm rãi chảy vòng quanh sông đào bao quanh Thần đài

67. Quyển 4 - Chương 6: Li Văn Chi Mê

“Có nước chảy kia” Phó Lệnh Nguyệt nghe được Lý Thành Khí ở bên ngoài hô lớn tiếng

Nàng cũng nhìn thấy nước không ngừng dâng lên rồi cuối cùng từ miệng thần thú chảy ra ngoài. Thành công, nàng vậy mà đã thành công

Phó Lệnh Nguyệt ngây người

“Tốt lắm, tốt lắm” Lý Thành Khí hưng phấn vọt lên “được rồi, mau dừng lại đi”

Phó Lệnh Nguyệt hồi thần, nhanh chóng dời Ngọc như ý đi. Dòng nước lập tức rút đi, chậm rãi rút về dưới chân, trong miệng của tám thần thú cũng yên tĩnh như ban đầu

“Đi lên đi” Lý Thành Khí ra lệnh cho nàng khôi phục thần đài như cũ

Phó Lệnh Nguyệt đỡ đỡ đá động cơ quan, Thần đài chuyển động. Nàng đứng trên đài cao sừng sững, nhìn dòng nước dưới chân chậm rãi hướng về phía quảng trường lại cảm thấy như cảnh tượng trước mắt chỉ là hư ảo. Nàng thực sự là Thần nữ sao?

“Người xem, đây không phải là có thể sao?” Lý Thành Khí đắc ý cười “ngự y nói rất đúng, người có năng lực, chỉ là không biết mà thôi”

Phó Lệnh Nguyệt vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, thanh âm run run “, nhìn chung quanh, thấp giọng hỏi ‘vương gia, cái này...có phải do ngài an bài không?’”

Nàng vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng

Lý Thành Khí ngăn người, sau đó bật cười thành tiếng “nha đầu ngốc’ hấn lắc đầu, cầm lấy Ngọc như ý trong tay nàng ‘nếu Cô có năng lực như vậy đã sớm an bài tâm phúc của mình đến thay người’

Phó Lệnh Nguyệt nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng, liền nở nụ cười

“Ngày mồng sáu, ngay tại nơi này, Cô sẽ mệnh cho bách quan xem lễ” Lý Thành Khí chỉ xuống dưới đài, hăng hái nói ‘đến lúc đó sẽ công bố thân phận Thần nữ của người với thiên hạ. Từ nay về sau, loạn đảng lòng dạ khó lường sẽ không dám lợi dụng Kiền giáo để lấy lòng dân, sinh sự mưu phản. Cố muốn hợp nhất, làm cho Kiền giáo lớn mạnh, làm người của Kiền giáo có mặt ở khắp Đại Tề, làm cơ sở ngầm cho Cô, phát ngôn thay Cô. Thần nữ tân nhậm sẽ cùng Cô đại tế thương sinh, thống trị thiên hạ”’

Phó Lệnh Nguyệt lẳng lẳng nhìn hắn, trong đầu lại là lời của Thanh Loan “đừng thấy Lý Thành Khí hiện tại đắc ý, hắn ngày sau tuyệt không có được thành tựu gì. Hắn không giống Hoàng thượng năm đó. Hắn thua xa”

Hồi phủ, Phó Lệnh Nguyệt phá lệ đi nghỉ trưa. Nàng nhắm mắt lại, nghĩ tới những chuyện vừa trải qua, muốn tìm lại trí nhớ nhưng không có kết quả. Trừ việc cảm thấy quen thuộc đến khó hiểu đối với trình tự hiến tế, nàng không nghĩ được gì nữa.

Đột nhiên bên ngoài có cung nữ nhẹ giọng bẩm báo, có Hậu quân Viên Đô đốc đến yết kiến

Hậu quân Viên đô đốc? Phó Lệnh Nguyệt hồi lâu mới có phản ứng, mở to hai mắt, hoài nghi là mình nghe lầm, là nàng đang mơ mộng, hỏi lại ‘ai?’

Cung nữ nhẹ giọng lặp lại ‘Hậu quân Viên đô đốc yết kiến’

Phó Lệnh Nguyệt néo mình một cái thật mạnh, lúc đó mới tin là thật. Kinh ngạc nói “Viên Li? mau, mau mời”

Chỉnh trang lại xiêm y, Phó Lệnh Nguyệt cho hạ nhân lui xuống, lập xách váy chạy ra ngoài rồi lại kích động quay trở về, hít sâu một hơi cho bình ổn, sau đó mới bước nhanh về phía tiền thính. Cho tới khi đến gần tiền thính, nàng mới thả chậm cước bộ, bày ra vẻ đoan chính, chậm rãi đi vào

Viên Li, quả nhiên là hắn, rốt cuộc hắn cũng đã đến đây

Chờ pha trà, ngồi vào chỗ xong. Phó Lệnh Nguyệt liền khẩn cấp mở miệng “công tử, ngài đến đây là...?” nàng không có kiên nhẫn ra vẻ với Viên Li, hơn nữa vừa nhìn thấy gương mặt anh tuấn của hắn, liền cảm thấy thân thiết, vui vẻ lại cảm thấy may mắn là đêm qua nàng không có làm gì với Phương Diệu Tổ, nếu không, hôm nay nàng mặt mũi nào mà gặp Viên Li

Nàng cười đứng lên, đi đến cạnh hắn “nghe nói thân thể ngài lại không thoải mái. Sao vậy? có phải do ta không ở...”

“Bên dưới Thần đài, ngay khối đá thứ ba tại miệng Li Vãn là có thể di động’ Viên Li sắc mặt không đổi, đặt chén trà xuống, không đầu không đuôi thì thào một câu

Phó Lệnh Nguyệt ngẩn người. Hắn nói như vậy là sao? có âm mưu gì? nói xong một câu như vậy rồi đi sao?

“Công tử, nơi này không có người ngoài, yên tâm, không vội” nàng cười, muốn giảm bớt áp lực, không vội nói chính sự. Hắn khó khăn lắm mới tới đây, ở thêm một lát nữa cũng được, tốt nhất là đêm nay không rời đi, càng có nhiều thời gian nói chính sự. Nàng nhẹ nhàng đưa tay về phía hắn, không ngờ Viên Li đột nhiên đứng dậy làm cho cánh tay của nàng rơi vào hư không

Ngữ khí của hắn lạnh lùng khiến người ta sợ hãi ‘đây chính thứ có thể cứu mạng người khi mấu chốt. Người hắn nên biết phải giữ kín’

“Dạ...” Phó Lệnh Nguyệt vội thu lại tươi cười “công tử, ở lại dùng cơm tối”

“Đồ vật của ngài ở Tả quân phủ trước kia đã được giao cho Lương quản gia. Nương nương đừng bước, bản đốc cáo lui” Viên Li xoay người rời đi

Phó Lệnh Nguyệt vội nắm ống tay áo của hắn, hắn lại túm lại.

Phó Lệnh Nguyệt tức giận, nổi tính bướng bỉnh, gầm nhẹ “đây là địa bàn của ta, người đã tới đừng mơ có thể rời đi. Ta có lời muốn nói với người. Ta không có giận người, những gì người làm, ta thấy rất bình thường, người không cần...ngược lại, ta hắn nên cảm tạ người”

“Thần nữ nương nương không cần nói quá sớm” Viên Li cắt ngang lời nàng, thanh âm của hắn không chút độ ấm “tai vách mạch rừng, không nên ép ta ra tay”

Tay của hắn để giữa không trung, tư thế cứng ngắc. Ánh mắt của hắn rất lạnh, khiến người ta nhìn thấy mà rùng mình ớn lạnh

‘Người...”giảng co một hồi, cuối cùng Phó Lệnh Nguyệt cũng phải buông tha, không cam lòng buông lỏng tay “ta nói đều là sự thật. Đừng suy nghĩ hạn hẹp, người cũng không cần trốn tránh ta. Chuyện này đối với ta không là gì cả”

Nhưng Viên Li không hề muốn nghe nàng giải thích, tiêu sái rời đi

Phó Lệnh Nguyệt tức giận dậm chân. Viên Li đáng ghét, hỗn đản. Nhưng mắng thì mắng, trong lòng nàng vẫn thấy rất ảm áp. Nàng có thể hiểu sự cẩn thận của hắn, có điều hắn cũng đã cẩn thận quá mức. Thật ra vì ở cùng với hắn nên nàng mới không kiêng nể gì.

Phó Lệnh Nguyệt trừng mắt nhìn về phía trước, vừa buồn bực vừa lại thấy rất vui. Thực ra Viên Li vẫn nghĩ tới nàng, nếu không hắn đã không nói đến cơ quan ở Li hôn khẩu. Có điều nơi đó có cơ quan gì? sao có thể cứu mạng nàng trong lúc mấu chốt? chẳng lẽ nàng sẽ gặp nguy hiểm gì sao?

Phó Lệnh Nguyệt nhớ tới đôi mắt lạnh như băng của Viên Li, đột nhiên cảm thấy người này trở nên xa lạ. Hắn giống như cái gì cũng biết nhưng lại không chịu nói rõ với nàng. Hắn rất gần mà cũng rất xa. Hắn quan tâm nàng rồi lại bỏ mặc nàng. Hắn có thể thân nhiên gặp nàng nhưng tâm của hai người lại như cách nhau thiên sơn vạn thủy

Phó Lệnh Nguyệt trong lòng vừa thấy chua xót lại cảm thấy an ủi. Nam nhân này, hắn còn muốn tránh nàng bao lâu?

Mồng sáu tháng giêng là ngày Thần nữ tế thiên. Chi tiết của lễ hiến tế đã được Lễ giám, Khâm thiên giám và Lễ bộ an bài. Phó Lệnh Nguyệt chỉ cần cầm Ngọc như ý, đọc chú ngữ, làm vài động tác đơn giản để dẫn đường dòng nước là được.

Phục vụ trong lễ hiến tế đều là Cẩm y vệ hoặc thị vệ mặc thường phục, cho nên không cần lo về vấn đề an toàn

Giờ lành vừa đến, tân quân Lý Tuấn Ngạn cùng Nhiếp chính vương Lý Thành Khí lên đài dâng tặng lễ vật, chiếu cáo thiên hạ. Khi các lễ nghi rườm rà chấm dứt là lúc Thần nữ Phó Lệnh Nguyệt xuất hiện.

Hoàng đế, Nhiếp chính vương chờ mọi người đều tập trung ở một khoảng xa dưới thần đàn, dựa theo quy củ của tiền triều, tất cả đều kính nhi viễn chi với thần linh.

Tất cả đều thuận lợi như hôm qua. Khi mặt trời đứng bóng, ánh mặt trời vừa chiếu lên Thần đài, Phó Lệnh Nguyệt niệm chú ngữ, khởi động cơ quan, chậm rãi hạ Thần đài xuống, dẫn đường cho dòng nước xuất hiện. Phó Lệnh Nguyệt quen thuộc không chế Ngọc như ý, kích phát lực lượng thần bí trong cơ thể, nhìn dòng nước tuôn chảy về phía trước, cũng nghe được tiếng kinh hô vang dội từ bên ngoài

Thần nữ hiển linh. Nàng lại một lần nữa thành công. Từ nay về sau, nàng chân chính trở thành Thần nữ cao quý, sau này có muốn từ bỏ cũng không được. Lúc trước, có nằm mơ, nàng cũng không dám nghĩ sẽ có một ngày này.

Qua giờ ngo, Phó Lệnh Nguyệt liền cảm thấy lực lượng trong cơ thể bắt đầu tăng tốc, xuyên qua Ngọc như ý, càng lúc càng nhanh. Nàng cảm nhận được áp lực cực lớn, luồng lực lượng kia đột nhiên điên cuồng như tấu hỏa nhập ma.

Dòng nước như bị mê hoặc, không phải chảy từ từ mà phun trào ào ào, rất nhanh đã dâng cao khắp Thần đài nhỏ hẹp, vượt qua mắt cá chân rồi đến đầu gối, đùi của nàng.

Phó Lệnh Nguyệt hoảng sợ vô cùng. Buổi diễn luyện hôm qua rất suông sẻ, đâu có cảnh tượng đáng sợ như bây giờ. Nàng luống cuống chân tay, nhưng Lý Thành Khí đang cách rất xa, nàng không có cách nào hỏi hắn mà chung quanh Thần đài, vì để không ảnh hưởng đến việc Thần nữ tế thiên nên không có bóng dáng một người nào, nàng cũng không thể tìm ai để hỏi.

Đây không phải là việc ngoài ý muốn? ngừng hay không?

Trên trời còn chưa xuất hiện cầu vồng, điềm lành có chưa xuất hiện nhưng nước lại ngày càng dâng cao, lạnh đến thấu xương

Phó Lệnh Nguyệt giờ cao Ngọc như ý, lòng nóng như lửa đốt. Nước đã dâng lên tới eo nàng, thế nước càng lúc càng mạnh, nàng đã đứng không nổi. Tốc độ của dòng nước đã vượt xa tốc độ dòng nước nhờ mượn thần lực mà chảy qua miệng thần thú. Càng đòi mạng hơn là miệng của thần thú cao hơn đầu nàng cả thước.

Nàng sợ lạnh, nhất là sau khi dính nước, hướng chỉ lúc này đang là trời đông giá rét, nàng lại phải ngâm mình trong dòng nước lạnh thấu xương. Nhiệt lượng cơ thể giảm nhanh chóng. Nàng đã không còn thời gian.

Cuối cùng Phó Lệnh Nguyệt cũng hiểu được lời của Viên Li. Chuyện liên quan tới tính mạng thì ra là ở đây.

Nàng nhìn xuống dưới chân, xuyên qua dòng nước trong suốt, quả nhiên nhìn thấy chín đứa con của Rồng được khắc bên dưới: Bá Hạ, Li Vãn, Bò Lao, Bệ Ngạn, Thao Thiết, Công Phúc, Nhai Xế, Toan Nghê, Tù Ngưu.

Nàng dễ dàng tìm được Li Vãn, cắn răng đá tảng đá ngay miệng. Thần đài không có động tĩnh nhưng mực nước đang ngay ngực nàng thì dừng lại, không dâng lên nữa.

Phó Lệnh Nguyệt run run, nhìn dòng nước từ từ rút xuống.

Có lẽ bên dưới Li Vãn có thông đạo rút nước. Viên Li, nếu chuyện gì người cũng biết sao lại không nói ra hết chứ? Ít nhất để nàng có thể ăn một viên hỏa long đang cũng tốt mà.

Kiên trì, nhất định phải kiên trì.....

Ngay lúc Phó Lệnh Nguyệt sắp bị đông cứng, bên ngoài lại vang lên tiếng hoan hô như sấm. Nàng đỡ dần ngất xỉu, thấy trên không xuất hiện cầu vồng.

Thần tích rốt cuộc cũng xuất hiện. Nàng như trút được gánh nặng, buông Ngọc như ý, khôi phục cơ quan

Thần đài chậm rãi nâng lên, Phó Lệnh Nguyệt thấy dân chúng đều quỳ rạp người.

Gió lạnh thổi qua, nàng rốt cuộc chịu không nổi nữa, trước mắt tối đen, ngã xuống.

Khi Phó Lệnh Nguyệt mở mắt ra, nhìn thấy chiếc giường quen thuộc của mình, bên trên còn có ám hiện của nàng. Đây là thói quen của ám nhân. Chiếc giường này được chuyển đến Thần nữ điện hay là nàng được đưa đến Hữu quân phủ? Chẳng lẽ nàng té xỉu, làm mất hết thể diện của Thần nữ nên không được ở

trong Thần nữ điện nữa?

Nàng vừa đứng lên, cung nữ bên ngoài đã phát hiện ra, hưng phấn hô lên “Thần nữ nương nương đã tỉnh”

Thần nữ nương nương, xưng hô đã thay đổi...Phó Lệnh Nguyệt liền an tâm.

Thì ra nàng hôn mê hai ngày, Lý Thành Khí tuyên bố với bên ngoài là Thần nữ tế thiên hao tổn quá nhiều sức lực, cần bế quan tĩnh dưỡng, không nên quấy rầy. Về việc nàng vẫn còn ở Tiền quân phủ là vì để hoàn thành kịp tiến độ, Thần nữ điện chỉ mới hoàn thành các công đoạn bên ngoài, nếu muốn vào ở vẫn cần thêm một khoảng thời gian nữa. Hoàng thượng tức giận là vì Thần nữ một ngày chưa nhập điện, hoàng đế liền một ngày không thể chính thức gặp mặt, mà Tiền quân Đô đốc phủ lại chính là thiên hạ của Nhiếp chính vương Lý Thành Khí.

Phó Lệnh Nguyệt mặc kệ Hoàng đế hay là Nhiếp chính vương, chỉ cảm thấy vui vì ở lại Tiền quân phủ vẫn hơn là vào Thần nữ điện.

Nàng hỏi cung nữ hầu hạ “xiêm y tắm rửa đâu?”

“Cẩn tuân ý chỉ của Thần nữ nương nương, áo khoác đã được tẩy sạch hong khô, nội y cũng đã giữ lại, chờ nương nương đến giờ lành sẽ mang đi đốt” cung nữ tên Thúy Nga lên tiếng trả lời

Phó Lệnh Nguyệt hài lòng. Triệu Thực đã dạy nàng chuyện gì cũng phải có sự chuẩn bị tốt nhất. Cho nên nàng đã sớm phân phó người bên cạnh, quần áo của nàng không được dùng nước giặt mà phải giữ lại, đúng canh giờ, nàng sẽ thi pháp, hỏa thiêu.

Muốn mê hoặc thì phải là ra vẻ, dù sao danh hiệu Thần nữ cũng không phải nói suông. Như thế, nàng có thể giữ lại rất nhiều bí mật, tỷ như cái yếm của nàng...

Không tốt! Phó Lệnh Nguyệt giật mình ngoài mặt vẫn không thay đổi, cho cung nữ, thái giám lui ra, rồi lôi thùng đựng quần áo khi hiến tế ra.

Nàng nhanh chóng lôi cái yếm thiên ti ra rồi lại ảo não cúi đầu. Quả nhiên Băng tiêu hoàn mà Lưu Duyên Linh điều chế cho nàng đã tan rã hoàn toàn...

Giữa trưa, Lý Thành Khí đến

Lý Thành Khí cũng đi thẳng vào vấn đề ‘lúc hiến tế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?’

Phó Lệnh Nguyệt lắc đầu “không biết”

“Vậy sao người lại té xỉu?” Lý Thành Khí cau mày

“Vương gia, cho dù ta thực sự là thần nữ thì hiện tại thân thể cũng là của người phàm’ Phó Lệnh Nguyệt cười khổ “tháng giêng giá rét như vậy, còn ngâm mình trong nước lạnh, ai có thể chịu đựng nổi chứ?”

“Sao trên người người lại dính nước?” Lý Thành Khí chính là chờ câu này “nước kia, không phải là mượn lực chảy ra ngoài sao?”

Phó Lệnh Nguyệt giật mình, cảm thấy lời này rất quái lạ, giống như Lý Thành Khí không tin nàng, lập tức ỉu xiu nói “vương gia, ta chỉ có thể nhớ được bao nhiêu đó. Ta nhớ được gì đều đã gắng sức làm theo, tiếc là vẫn không làm ngài hài lòng. Có phải vì ta té xỉu đã tăng thêm phiền toái cho ngài không?”

Cao minh nhất trong việc che giấu chính là quanh co lòng vòng, sau này có muốn nói cũng không tìm được sơ hở

Lý Thành Khí vẫn chưa từ bỏ ý định “Cô không có ý chỉ trích người, Cô chỉ là lo lắng cho người nên muốn tra rõ nguyên nhân. Bên trong Thần đài có chỗ nào quý dị không?”

Phó Lệnh Nguyệt chân thành lắc đầu ‘đây là lần đầu tiên ta tế thiên, ta cái gì cũng không nhìn ra”

Một đêm này, Phó Lệnh Nguyệt lại mất ngủ. Suy nghĩ về những việc đã xảy

Sao Viên Li lại biết tính mạng của nàng sẽ gặp nguy hiểm trong lúc tế thiên? nếu không nhờ có hắc nhắc nhở, nàng sẽ không thể kết thúc nghi thức mà còn bị dòng nước nhấn chìm.

Còn có, Lý Thành Khí đã nảy sinh nghi ngờ với nàng, hỏi nàng Thần đài có gì dị thường hay không. Có chứ, cơ quan bên dưới miệng Li Vãn và lời tiên đoán trước của Viên Lợi chính là dị thường lớn nhất nhưng nàng không thể khai ra Viên Li, hắc cũng vì muốn cứu nàng nên mới mạo hiểm tới mật báo. Có điều, sao hắc biết được?

Phó Lệnh Nguyệt trần trọc cả đêm...

Sau ngày tế thiên, địa vị của Phó Lệnh Nguyệt càng lúc càng tăng cao. Quan to quý nhân các nơi đua nhau nịnh bợ, hậu viện của Tiên quân Đô đốc phủ bày đầy cống phẩm. Bọn họ từ ngàn dặm xa xôi tìm đến là vì muốn gặp mặt Thần nữ, đồng thời muốn cầu Thần nữ khai quang linh vật.

Phó Lệnh Nguyệt cuối cùng cũng hiểu được vì sao trước kia Triệu Thực nói mạng của nàng tốt, trời sinh chính là hưởng thụ sự yêu sủng của người khác

Người đến bái yết nhiều nhưng nàng không lo bị mệt vì Lý Thành Khí đã sớm có quy định, một tháng Thần nữ chỉ khai quang ba vật. Vật càng hiếm càng quý. Những người được đưa đến hầu hạ Thần nữ vui

mừng khôn xiết, công việc béo bở lại thoải mái, có thể diện.

Điều Phó Lệnh Nguyệt cần làm là đến giờ lành, niệm vài câu chú ngữ lên trên bảo vật

Khoảng thời gian này, nàng tập trung dưỡng thân thể, đồng thời thừa lúc sĩ khí tăng vọt liền thử tìm hiểu tình hình đề phòng của Tiền quân phủ.

Đêm nay, Phó Lệnh Nguyệt thay y phục thị vệ, che mặt, đi ra ngoài. Mục tiêu của nàng chính là Đức Tế đường

Lưu Duyên Linh đúng là thần nhân, không hề ngạc nhiên vì nàng ăn mặc kỳ lạ lại còn xuất hiện vào ban đêm, nhìn mảnh trung y dính dấu thuốc liền đoán được bốn viên thuốc này đã bị tan rã trong nước. Hắn tức giận đến dậm chân, được liệu trân quý vậy mà lại bị nữ nhân này ném vào trong nước, thật quá bất cần.

Phó Lệnh Nguyệt im lặng nghe Lưu Duyên Linh quở trách, nói mấy lời ngon ngọt lấy lòng cũng cam đoan bạc không thành vấn đề, chỉ cần hắn ra giá, bao nhiêu nàng cũng có thể trả, dù sao hiện tại thứ nàng không thiếu nhất chính là tiền

Ai ngờ Lưu Duyên Linh mê y thành si cũng là một quái nhân, chỉ lấy đúng số tiền mình cần lại không hứa làm cho nàng bốn viên thuốc mà chỉ đưa nàng một viên, uống xong bữa sau lại đến mua. Hắn không muốn thấy tâm huyết của mình bị lãng phí

Đối với người không coi tiền ra gì, Phó Lệnh Nguyệt đành bó tay, chấp nhận một viên thuốc vậy, dù sao có còn hơn không

Đông đi xuân đến, những ngày kế tiếp cực thoải mái. Phó Lệnh Nguyệt cảm giác mình như Bồ Tát trong chùa, điều khác biệt duy nhất là nàng có thể đáp vài lời khách sáo với khách hành hương. Tuy vậy trong lòng nàng có rất nhiều nghi hoặc. Thần nữ tế thiên đã qua lâu rồi lại không thấy người của Kiền giáo đến bái yết, chẳng lẽ việc thay đổi triều đại vào mười một năm trước đã tiêu diệt toàn bộ thành phần thủ lĩnh của Kiền giáo, những người còn sống sót lại nghi ngờ, sợ có trá nên không dám tìm tới? hay là do địa vị cách xa mà không thể tìm gặp? Nàng nhớ tới thảm án trong tiệc mừng thọ của mẫu thân Vương phiên tư, thủ lĩnh Mặt Sọc của Kiền giáo nhìn thấy nàng rất hưng phấn, lại tin vào Thần nữ vô cùng, cho nên không có lý Thần nữ xuất thể mà không một người Kiền giáo nào lộ diện

Trước tết Đoan Ngọ một ngày, Phó Lệnh Nguyệt cũng nghe được chút tin tức. Thái giám hầu hạ nàng là Tiểu Thành Tử nói bên Nhiếp chính vương phủ hình như có động tĩnh, có vẻ là chiêu cáo thiên hạ chiêu mộ Kiền giáo hộ pháp.

Phó Lệnh Nguyệt lập tức nhớ tới bốn người đã ngã xuống. Thần nữ tiên nhiệm tuyển bốn người đã chết làm hộ pháp cho nàng, tự nhiên lại giúp Lý Thành Khí có cơ hội làm ra vẻ

Quả nhiên, tết Đoan Ngọ vừa qua, Nhiếp chính vương Lý Thành Khí liền chính thức đưa tin tới. Thần nữ

điện đã sắp hoàn thành, Thần nữ chuẩn bị nhập điện, ấn theo quy chế và danh nghi, cần phải chiêu mộ Hộ pháp và các Đường chủ sự. Người có tài đều có thể tham gia ứng tuyển, nếu được chọn sẽ được đãi ngộ theo phẩm cấp cũ của Kiền giáo.

Phó Lệnh Nguyệt nhìn điều trần của các bộ, thấy hình thức thi tuyển rất phong phú, có lời dài luận võ, có thi thơ đối câu, cũng có các kiểu bằng môn tả đạo khác. Đúng như Lý Thành Khí đã nói, người có tài đều có thể tham gia thi tuyển

Việc nhỏ này không cần Thần nữ quan tâm, tất cả đều do Nhiếp chính vương phủ ra sức cho nên đây cũng chính là nơi báo danh chính thức.

Phó Lệnh Nguyệt bật cười, nàng rốt cuộc cũng hiểu được dụng ý của Lý Thành Khí khi nói sẽ phát triển Kiền giáo trong lúc tế thiên. Hắn không thể thật lòng muốn chấn hưng Kiền giáo mà hắn chỉ muốn khống chế nàng, lợi dụng thân phận Thần nữ của nàng mà thành lập đội ngũ cho hắn

‘Vương gia, dùng vàng bạc công danh thu mua là đúng’ Phó Lệnh Nguyệt nói chen vào “nhưng hiện giờ thế sự khó lường, lòng người hay thay đổi, ngài làm thế nào để có thể khống chế những người này?”

“Thỉnh Thần nữ nương nương yên tâm, những người nhập giáo đều phải cắt máu ăn thề, lại phải uống thuốc, nếu phản bội, Cô sẽ khiến bọn họ sống không bằng chết” Lý Thành Khí như đã dự liệu trước

Phó Lệnh Nguyệt xót xa nở nụ cười, lại là thuốc. Từ xưa đến nay, chỉ có một phương pháp này để khống chế người ta, Tiền Lương đã vậy, Thái hậu cũng vậy, Lý Thành Khí cũng chẳng khác gì. Hắn muốn khống chế Kiền giáo để làm việc cho hắn

Vậy thủ lĩnh Kiền giáo trong thọ yến của mẫu thân Vương phiên tư có thực sự là dư nghiệt của Kiền giáo hay không?

“Nếu là chọn hộ pháp cho ta, vậy ta cũng muốn nhìn một chút” Phó Lệnh Nguyệt kiên định đưa ra yêu cầu

Lý Thành Khí nâng chung trà lên, run sợ trong chớp mắt rồi rất nhanh đã đồng ý “được. Bình thường người cũng rảnh rỗi đến nhàm chán rồi, vừa lúc đi xem náo nhiệt”

Từ nay về sau, Phó Lệnh Nguyệt bắt đầu kiếp sống giật dây xem cuộc chiến. Nàng không có hứng thú với thi văn, nhưng khi nhìn các trò bằng môn tả đạo, nàng lại liên tưởng tới Vân cổ hổ lợi hại ở Triệu gia đại viện. Lý Thành Khí giống trống khua chiêu nhận người như vậy còn không bằng tới Triệu gia đại viện lựa chọn cho rồi. Võ lời dài là hấp dẫn nhất nhưng nàng xem suốt mười ngày vẫn không thấy đám người Kiền giáo từng gặp ở Kiến Dương đâu cả.

Người Kiền giáo thực sự đâu cả rồi? cũng nên phái tiên quân đến gặp nàng đi chứ?

Mồng một tháng ba, Phó Lệnh Nguyệt sau khi xem thi đấu trở về phủ, vừa thay đổi xiêm y chải tóc xong,

nghe Lương quản gia báo lại là Nhiếp chính vương Lý Thành Khí có chuyện quan trọng muốn thương lượng, đang chờ nàng ở phòng khách. Phó Lệnh Nguyệt giật mình, canh giờ không còn sớm, có thể nói là vô sự không đáng tam bảo điện, chẳng lẽ có đại sự gì?

Khi nàng đến phòng khách, phát hiện ngoại trừ Lý Thành Khí đang ngồi trên thượng vị dùng trà, còn có Cẩm y vệ Đô chỉ huy sứ Diêm Tân và sáu, bảy trung niên nam nhân. Bọn họ nhìn thấy nàng, không hề có chút kính sợ nịnh nọt mà còn nhìn nàng chăm chăm, cao thấp đánh giá. Phó Lệnh Nguyệt trong lòng run lên, chẳng lẽ đám người nên lộ diện rồi cuộc cũng đã đến?

Lý Thành Khí luôn nói chuyện rất thẳng thắn, cho biết những người này tìm tới chỗ hắn, tự xưng là người Kiền giáo, khi Tiền Lương sụp đổ, bọn họ đã ẩn vào trog dân gian, sự tình trọng đại, hắn liền trực tiếp mang đến chỗ Thần nữ.

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy buồn cười. Trong lúc sống còn, vì tính mạng đương nhiên phải tìm cho mình chỗ bầu vùi, nay nhìn thấy tiền thưởng lớn liền có người bất chấp nguy hiểm vì là dư nghiệt tiền triều mà xuất đầu lộ diện.

“Tiền Tam, ngươi có nhận ra công chúa không?” Lý Thành Khí đột nhiên hỏi

Phó Lệnh Nguyệt ngẩn người, thấy một nam nhân gầy gầy, mặt không râu, hai mắt như chim ưng bước ra khỏi hàng, không kiêng nể gì mà đánh giá nàng một lượt.

Đây là người ở trong nội cung Tiền Lương? Phó Lệnh Nguyệt vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ. Mặc kệ nàng có phải là công chúa Tiền Lương hay không thì việc đột nhiên gặp được người cũ cũng là một bước đột phá lớn.

Nam nhân kia đánh giá Phó Lệnh Nguyệt một hồi, sau đó tậm lại, cùng đồng bọn bàn tán nho nhỏ

“Thế nào, thay đổi nên không nhận ra?” Lý Thành Khí cười tủm tỉm, chỉ dẫn ‘nữ mười tám thay đổi lớn là chuyện bình thường’

“Hồi Nhiếp chính vương” Tiền Tam do dự đáp “công chúa sinh ra được bảy ngày đã được thần chỉ định là thần nữ, cho nên...công chúa vẫn luôn ở trong nhà, ta cũng chỉ gặp được vài lần. Nay nhìn kỹ, cảm thấy mắt mũi miệng cũng có chút giống”

Công chúa trước kia chỉ là nữ đồng mấy tuổi nay lại so sánh với một người mười bảy tuổi lại không có dấu hiệu nhận biết nào, sao có thể nhận ra chứ?

Lý Thành Khí không chút hoang mang hỏi “ngươi vốn là người trong nội cung, từng bồi công chúa học cách hiển tế, hắn nên biết trên người công chúa có bớt hay dấu hiệu gì đó chứ?”

Phó Lệnh Nguyệt rốt cuộc cũng hiểu được Lý Thành Khí đã nổi lòng nghi ngờ. Hắn đa nghi như vậy, chắc

chấn hôm nay cố ý dẫn người đến thử nàng.

Tiên Tam lắc đầu “nô tài tuy là người trong nội cung nhưng công chúa lại lớn lên trong Thần nữ điện, giáo chúng hầu hạ bên người đều đã chết khi phá cung”

Lý Thành Khí cau mày hỏi Diêm Tân ‘lúc đó, người dẫn quân phá Thần nữ điện ở Kiến Dương là ai?’

Diêm Tân vội đáp “là nguyên Hậu quân Đô đốc Tạ Cách”

Lý Thành Khí giật mình, gõ gõ ngón tay lên bàn “Tạ Cách? Nhưng hắn đã chết”

Cha Tạ Bình An? Phó Lệnh Nguyệt cũng có chút thất vọng. Hắn đã chết, chuyện đó đã trở thành chết vô đối chứng

Lý Thành Khí chỉ có thể hỏi lại chuyện cũ “tình huống lúc đó thế nào?”

Diêm Tân đáp rất lưu loát “sau khi phá cung, những giáo chúng chưa chết đều tự sát, Thần nữ không thấy bóng dáng”

Lý Thành Khí có chút ngạc nhiên “hai đại thần nữ cũng không thấy bóng dáng?”

Diêm Tân gật đầu ‘dạ’

Lý Thành Khí cau mày ‘chuyện ly kỳ như vậy, tiên hoàng không chất vấn Tạ Cách gì sao?’

Diêm Tân cúi thấp đầu “thần không biết”

Lý Thành Khí không thể hỏi thêm gì

Phó Lệnh Nguyệt cũng có chút ảm đạm. Tiên đế cũng đã băng hà, còn ai biết việc này? Chẳng lẽ hỏi Thái hậu? dù nàng biết cũng chưa chắc nói ra. Không chỉ Lý Thành Khí, Phó Lệnh Nguyệt cũng cảm thấy việc này rất quái dị. Hai đại Thần nữ đồng thời biến mất, sống không thấy người, chết không thấy xác. Sao có thể chứ? Vì sao sau đó không có ai truy tra?

Lý Thành Khí rất nhanh đã điều chỉnh cảm xúc “việc của tiên triều đã trở thành quá khứ, nghĩ nhiều cũng vô ích. Các ngươi là giáo chúng của Kiền giáo, liền đi theo Thần nữ đi”

Phó Lệnh Nguyệt sững sốt. Ý của Lý Thành Khí rất rõ ràng. Hắn không hề có hứng thú với những người này lại để bọn họ tiến vào Thần nữ điện, mà nàng lại không hề thích đám người đầu trâu mặt ngựa này,

nhất là ánh mắt của bọn họ. Nếu được chọn lựa, nàng thà chọn những người xa lạ còn hơn. Vì thế khó chịu nói chen vào “chư vị nói mình là người Kiền giáo, có tin vật gì không?”

Diêm Tân giống như đã sớm có chuẩn bị, nghe vậy liền sai người dâng lên cho nàng mấy cái ngọc thiên

Thực sự còn có tin vật. Nàng không thể không cầm lấy, tinh tế ngắm nghía. Ngọc thiên này giống y như của mặt sẹo ở Kiến Dương đã đưa cho nàng. Tình hình này có nhiều lời cụng vô ích, nàng cũng không muốn điều tra ngọn nguồn, đành phải mặt không thay đổi lên tiếng “nếu Nhiếp chính vương đã mở miệng, vậy trước ở lại đi” nàng cũng không nói là ở cùng. Hiện tại thân phận của nàng yếu ớt, nói nhiều chỉ tổ sai nhiều.

Quan trọng nhất là nàng đột nhiên nhớ tới một người: Ngô Mỹ Nhân. Hắn chính là người Kiền giáo, nàng sẽ đưa hắn đến đối phó với những người này.

Ha ha, Phó Lệnh Nguyệt âm thầm bội phục mình đã nghĩ ra mưu kế này.

Thần nữ muốn nghe khúc, yêu cầu này rất đơn giản, hướng chỉ người tới giải buồn cho nàng lại chính là tâm phúc của Thái hậu nương nương: Ngô lão bản của Ngô gia ban.

Tin rằng đã giải đúng chỗ ngứa, ngay đêm hôm đó, Tiểu Thành Tử đã đưa Ngô Mỹ Nhân đến.

Tuy Thái hậu tự mình dặn dò, ngự y cũng hết sức tận tâm nhưng trong thời gian ngắn, Ngô Mỹ Nhân vẫn không thể hồi phục như trước. Hắn không thể quý, khom người chào hỏi ‘tiểu nhân gặp qua Thần nữ nương nương’

Hạ nhân lui ra ngoài, Phó Lệnh Nguyệt cũng không muốn mất thời gian đông dài với hắn, đi thẳng vào vấn đề ‘Ngô lão bản, ta đã vào chỗ, ngươi cũng nên hoàn thành nhiệm vụ đi chứ?’

Ngô Mỹ Nhân luôn không chút hoang mang ‘nhiệm vụ của thuộc hạ là bảo hộ Thần nữ’

“Người?” Phó Lệnh Nguyệt khinh thường nở nụ cười “người hiện tại có thể bảo hộ được gì cho ta?”

“Thuộc hạ tuy rằng đi đứng không tiện nhưng cánh tay đã hồi phục, có một phần sức thì ra một phần lực thôi” Ngô Mỹ Nhân vẫn thản nhiên như trước, không cho là đúng “thuộc hạ tưởng Thần nữ nương nương sẽ cần ta”

Phó Lệnh Nguyệt nhìn biểu tình đắc ý của hắn mà phát hận, liền muốn kích thích hắn, muốn tàn nhẫn giẫm vài chỗ đau của hắn “Ngô lão bản, được của Thái hậu và Kiền giáo, ngươi đã ăn chưa?”

Ngô Mỹ Nhân lại càng cười đến đáng đánh đòn ‘thuộc hạ loại nào cũng chưa ăn. Thuộc hạ là người trung tâm, có thể tin được’

“Người trung tâm?” Phó Lệnh Nguyệt cười nhạt. Thanh Loan và Kiền giáo thể bất lương lập, hấn một chân đạp hai thuyền còn dám nói mình trung tâm. Ngử điệu châm chọc “người không sợ ta nói với Thái hậu việc người một chân đạp hai xuồng sao?”

Ngô Mỹ Nhân thản nhiên đáp “Thần nữ nương nương, Thái hậu sẽ không tin ngài. Thuộc hạ gia nhập Kiền giáo là bí mật”

“Được rồi” Phó Lệnh Nguyệt dứt khoát hạ nhiệm vụ “người đi nhận mặt vài người cho ta, hôm nay có vài người tự xưng là người Kiền giáo cũ đến đây, người hãy đến xem là thật hay giả”

Ngô Mỹ Nhân lại quyết đoán lắc đầu “không biết, trong Kiền giáo, thuộc hạ chỉ là một ám nhân nghe lệnh làm việc. Ta chỉ nhận mệnh lệnh, không biết gì khác”

“Người...” Phó Lệnh Nguyệt trừng hấn, ánh mắt như muốn phun lửa. Nàng hưng sư động chúng gọi hấn đến, hấn lại nói không biết gì.

“Thần nữ nương nương, sắc trời đã muộn, thuộc hạ cáo lui” Ngô Mỹ Nhân cung kính lui ra sau ‘chỗ của thuộc hạ, thuộc hạ tự hỏi Lương tổng quản’

Mùa xuân, gió rất lớn, cơn tức của Phó Lệnh Nguyệt cũng rất lớn.

Ngô Mỹ Nhân cứ vậy mà vào Thần nữ điện. Đúng là tự làm bậy, đây chẳng khác nào dẫn sói vào nhà. Nàng chỉ có thể tự an ủi mình rằng không vào hang cọp sao bắt được cọp con, ở chung cùng sói mỗi ngày, chắc chắn cũng có lúc tìm được sơ hở

Trời hanh gió khô, đề phòng củi lửa. Không biết nghe được câu này lần thứ mấy thì Phó Lệnh Nguyệt đi vào giấc ngủ

Trời vừa hửng sáng, nàng đã bị âm thanh ồn ào bên ngoài làm thức tỉnh. Xuống giường, nghe thị vệ nói Tiền quân phủ suất nữa bị cháy, may mà trông coi cẩn thận nên ngăn ngừa được.

Nàng nhàm chán quay về giường, vừa nhấc chân đã gây ngăn cả người.

Ngay bên cạnh khung cửa sổ xuất hiện một tờ giấy trắng, nàng vội nhảy lên bắt lấy tờ giấy. Không có một chữ. Nàng sờ sờ, ngửi ngửi rồi ném vào nước.

Trên giấy lập tức hiện lên nét chữ quen thuộc “trong rượu có độc. Phải uống, trước tiên nên có chuẩn bị”

Phó Lệnh Nguyệt sợ ngây người. Là Viên Li?

Chữ viết rất nhanh đã biến mất, chỉ để lại trang giấy trắng bình thường, bị nàng ném qua một bên.

Viên Li là đang báo động trước, còn gấp như vậy. Chẳng lẽ ngày mai nàng sẽ gặp nguy hiểm? Nhất định phải uống rượu độc thì phải chuẩn bị thế nào?

Cũng chỉ có Viên Li biết nàng có Băng kinh nha, cho nên chắc chắn là hần.

Phó Lệnh Nguyệt tâm tư pháp phòng nằm xuống, trong đầu toàn là sự nghi hoặc. Sao Viên Li lại như biết trước mọi chuyện? hần quan tâm nàng lại không để ý tới nàng, thật là không được tự nhiên.

Sáng sớm hôm sau, vừa thức dậy, Phó Lệnh Nguyệt đã lập tức mài Băng kinh nha, cho vào một cái túi nhỏ, giấu kín trong người.

Cung nữ hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu xong, đã thấy Lương quản gia đến thông báo Nhiếp chính vương thiết yến ở Tiền quân phủ, chiêu đãi khách quý, mời Thần nữ tham dự. Về thành phần tham dự, quản gia chỉ nói mơ hồ là hào môn quyền quý. Phó Lệnh Nguyệt cười thầm trong lòng, vẫy tay cho hần lui ra ngoài

Phó Lệnh Nguyệt đợi đến chính Ngọ mới nghe được Nhiếp chính vương cho mời đến tiền thính. Nàng không dám chậm trễ, cho bột Băng kinh nha vào miệng rồi đi đến tiền thính. Đã thấy trong phòng có đủ các bộ, tứ quân Đồ đốc cùng các trọng thần triều đình, còn có cả các tân hộ pháp cùng các chủ sự đáng ghét trong Kiền giáo.

Mọi người nhìn thấy nàng, hai mắt đều sáng lên.

Phó Lệnh Nguyệt cười, nhìn chung quanh, nàng ngồi xuống, bắt động thanh sắc liếc nhìn Viên Li, thấy hần cúi mặt, biểu tình thoải mái. Quả nhiên là hần, nàng chợt thấy trong lòng ấm áp.

Trước mắt nàng đặt một chén dạ bôi tửu thật lớn, tràn đầy rượu ngon.

“Đến” Lý Thành Khí bắt đầu lên tiếng “chúng ta cùng kính Thần nữ nương nương phù hộ cho Đại Tề ta quốc thái dân an, mưa thuận gió hòa”

Lý do hợp lý như thế, không thể nào không uống. Phó Lệnh Nguyệt mỉm cười, cầm chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

“Hương vị thế nào?” Lý Thành Khí lại hỏi “cũng đã bỏ không ít tâm tư”

Phó Lệnh Nguyệt quay về chỗ ngồi, phát hiện hậu vị của rượu mang theo hương quýt ngọt ngào. Nàng do dự nói ‘hình như có vị quýt’

“Haha...” Lý Thành Khí bật cười “Thần nữ nương nương phẩm vị thật tinh tế, quả thật bỏ thêm quýt vào, hương vị của rượu không tệ”

68. Quyển 4 - Chương 7: Cừu Chiếm Tổ Thước

Phó Lệnh Nguyệt miễn cưỡng cảm nhận ra ánh mắt mọi người trong bàn tiệc đều tập trung trên thân thể nàng.

Nàng đột nhiên nhớ tới lời cảnh báo của Viên Li, chẳng lẽ Lý Thành Khí muốn nhân lúc này dùng rượu độc để kiểm chứng nàng?

Lý Thành Khí phân phó hạ nhân lại rót rượu cho Phó Lệnh Nguyệt, thản nhiên nói ‘việc Thần nữ đã có người đưa ra lời dị nghị với ta, nói trong dân gian, nhất là tàn quân Kiền giáo đối với chuyện Thần nữ tế thiên không phục. Hôm nay, bốn vương sẽ ở đây giải thích nghi hoặc của mọi người’

Phó Lệnh Nguyệt lại thầm bội phục mình đã đoán trúng

Diêm Tân lấy ra ngân châm, vừa chạm vào chén rượu của Phó Lệnh Nguyệt đã đổi thành màu đen. Có độc

Mọi người đều ồ lên. Lý Thành Khí nâng tay, ý bảo mọi người đừng lên tiếng.

Diêm Tân lại dùng ngân châm nghiệm ly rượu khác, vẫn là có độc

“Nhất định có người cho rằng Thần nữ là do Cô tìm được, chắc chắn sẽ thông đồng với nhau. Vì để mọi người yên tâm, thỉnh Thần nữ nương nương uống rượu độc trước mặt mọi người, thế nào?” Lý Thành Khí vừa nói vừa đưa mắt nhìn Phó Lệnh Nguyệt cười

Phó Lệnh Nguyệt xấu hổ nhếch môi.

Mọi người đều tập trung nhìn nàng. Không trúng độc, chính là thần nữ, nếu trúng độc, vậy chính là giả. Rõ ràng là Lý Thành Khí không tin lại danh nghĩa dân chúng để bức nàng đi vào khuôn khổ. Tâm tư của tiểu tử này đúng là quá đen. Nếu không phải hôm qua Viên Li báo tin, nếu không hôm nay nàng đã bị trúng độc rồi. Khó trách Viên Li lại bảo nàng phải uống. Xem ra việc nàng dính nước hôm tế thiên đã khiến Lý Thành Khí nghi ngờ

Phó Lệnh Nguyệt hiểu được, với địa vị hiện tại của nàng, người có thể công khai thử nàng chỉ có thể là Nhiếp chính vương Lý Thành Khí. Nay thế cục rối ren, khắp các phủ đệ đều có mật thám của nhau, ngay cả Lý Thành Khí muốn kiểm nghiệm nàng cũng không dám tiến hành trong Nhiếp chính vương phủ, chứng tỏ mật thám ẩn nấp trong phủ của hắn cũng không ít. Có lẽ Viên Li nghe mật thám nhà mình báo cáo mới mật báo với nàng.

Phó Lệnh Nguyệt thản nhiên gơ chén rượu lên. Lúc này, nàng không dùng tay áo che miệng mà ở trước mặt bao người, ngửa cổ uống cạn chén rượu độc, còn nói “Nhiếp chính vương vất vả”

Nàng hiểu nên làm thế nào sẽ khiến người ta yên tâm.

Trên bàn tiệc ồ lên xôn xao. Lý Thành Khí hài lòng tươi cười, Phó Lệnh Nguyệt biết nàng đã tạm thời quá quan.

Mùa xuân năm Khánh Long nguyên niên, Kiền giáo dần dần phục hưng.

Đại Tề quốc cũng có được một khoản thời gian tương hòa, mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an

Thần nữ diện rớt cuộc cũng chính thức hoàn thành. Ngày hoàng đạo, Phó Lệnh Nguyệt từ Tiền quân Đô đốc phủ di giá đến đây. Đương nhiên không thể thiếu thịnh yến suốt ngày đêm. Nhiếp chính vương Lý Thành Khí tập trung toàn bộ bá quan văn võ và tám tân đầu mục mới tuyển của Kiền giáo đến cùng trò chuyện.

Phó Lệnh Nguyệt lại rất không vui. Nàng miễn cưỡng ngồi một lúc, cả người liền buồn bực khó chịu. Nàng xưa nay không quen uống nhiều nước nhưng trong bữa tiệc liên tiếp bị kính rượu, nàng uống hơi nhiều, rất muốn đi ngoài. Nàng muốn tìm cơ ra ngoài hít thở không khí nhưng cứ luôn dùng cố đi ngoài thì cũng không tốt lắm, lại chẳng tìm được lý do nào khác, chỉ có thể nhân lúc không có ai chú ý liền xoay xoay đầu cổ tay...

Buổi tối có mời ba gánh hát tới, đây là thời điểm tốt...

“Thần nữ nương nương, gấu váy bị bẩn rồi” Tiểu Thành Tử khom người nhắc làn váy của Phó Lệnh Nguyệt lên, quan tâm nói “hay là nô tài hầu hạ ngài hồi cung thay quần áo?”

Phó Lệnh Nguyệt rất thích thái giám biết quan sát ngôn sắc này, khó trách các vị chủ tử đều thích dùng thái giám hầu hạ. Nàng liếc mắt tán thưởng Tiểu Thành Tử, sai người nói với Lý Thành Khí một câu rồi hồi cung thay quần áo. Tranh thủ thời gian này nghỉ ngơi một lát, chờ tiệc tối kết thúc, nàng lộ diện lần nữa là được

Phó Lệnh Nguyệt nhẹ nhàng đi về phía tẩm cung. Lúc này nàng mới rảnh để cẩn thận nhìn nơi mình sẽ ở, trừ bỏ quá lớn, trang trí quá xa hoa lãng phí thì không có gì để chê. Nàng nhìn thấy một hồ nước to giữa tẩm cung, không khỏi bật cười, thể nhân đều biết Thần nữ thích nước nhưng cũng không tới mức đặt trong tẩm cung chứ.

Cung nữ hầu hạ Phó Lệnh Nguyệt thay xiêm y, sau đó cho các nàng lui xuống. Nàng luôn không thích trong phòng có nhiều người. Nàng thích ý nằm xuống chiếc giường rộng lớn xa hoa, vừa mới thư giãn chân tay một chút đã nghe ngoài cửa vang lên vài tiếng, có thân người ngã xuống.

Có người đánh xuống. Phó Lệnh Nguyệt bật dậy, theo bản năng sờ soạng dưới gối mới phát hiện nơi này không phải là Tiền quân phủ, nàng không quen thuộc hoàn cảnh, còn chưa kịp giấu chủy thủ.

Một đám người quen thuộc đi vào, đưa tay đóng cửa lại, cười gian

Phó Lệnh Nguyệt chăm chú nhìn kỹ, nhận không được hô lên “Tiền Tam, các người muốn làm gì?” đám người này chính là bộ hạ Kiền giáo cũ

‘Chúng ta muốn làm gì?’ Tiền Tam xót xa hỏi lại. Nam nhân râu quai nón bên cạnh hắn buồn cười lên tiếng “người nói xem, tiểu mỹ nhân”

“Lớn mật” Phó Lệnh Nguyệt vô cùng kinh ngạc, không ngờ có người dám đùa giỡn Thần nữ. Nàng nghiêm mặt quát “các người đều là người Kiền giáo, dám mạo phạm Thần nữ, không sợ bị dày xuống địa ngục, chịu hết báo ứng sao?”

Tiền Tam nhe răng cười “chúng ta không dám mạo phạm Thần nữ nhưng mạo phạm yêu nữ thì có thể ah”

Phó Lệnh Nguyệt cả kinh. Yêu nữ?nàng lại nghe được từ này.

Nhìn năm người đang tiến tới gần, đều là cao thủ, mà nàng tay trần đối phó với bọn họ, tình thế cực kỳ nghiêm trọng. Nàng phải làm sao bây giờ?

Nàng nghiêng răng mắng ‘các người không muốn sống nữa sao? không sợ được của Nhiếp chính vương sao?’

“Chúng ta chưa uống, sợ gì chứ” Tiền Tam cười càng lợi hại, phất tay chỉ “nước ở chỗ này, nếu người có thể gọi nước tới cứu thì thực sự là Thần nữ. Gọi đi, chúng ta sẽ cho người thời gian”

Phó Lệnh Nguyệt oán hận quét mắt nhìn bọn họ, phát hiện trong mắt bọn họ đều là tự đắc và trêu tức. Trách không được những người này từ đầu không kính nể nàng, thì ra bọn họ đều đã biết rõ.

“Yêu nữ, cứu chiếm tổ thước, làm đã nghiêng phải không?” Tiền Tam trầm mặt “đừng sợ, chúng ta chỉ muốn chứng thật một chút. Kết quả tuyệt sẽ không truyền ra ngoài”

Phó Lệnh Nguyệt không thể lại lui ra sau. Nàng sờ soạng vách tường, tìm kiếm thứ gì đó có thể làm vũ khí nhưng hoa phục nặng nề phiền phức lại cản trở nàng.

Bọn họ muốn thử thể nào?

Các nam nhân phía sau Tiền Tam cười gian “ngoan goãn để gia thử một chút. Có thể cho người chọn ai là người đầu tiên”

“Các người dám” Phó Lệnh Nguyệt hiểu bọn họ muốn làm gì “ta chết cũng sẽ không cho các người thực hiện được”

“Sao lại không dám” đám người kia cười ha hả “chúng ta sẽ không để người chết, cũng biết người sẽ không muốn chết. Ngoan, nam nhân đều rất tuyệt, chỉ chốc lát nữa người sẽ chủ động cầu xin cho mà coi”

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên hiểu ra đám người này là do Thái hậu phái tới. Thanh Loan vẫn luôn nghi ngờ nàng là yêu nữ, tế thiên thành công, nàng lại có thể uống rượu độc trước mặt mọi người. Xem ra Thanh Loan đã đứng ngồi không yên.

Đúng. Hành động của Tiểu Thành Tử hôm nay, xem ra là cùng một phe với đám người này. Đêm nay, nàng đã rơi vào bẫy.

“Các người thật là ngốc, nghe người ta nói ta là yêu nữ liền tin” Phó Lệnh Nguyệt châm ngòi, muốn tranh thủ thời gian

“Chúng ta không tin” Tiền Tam tiếp lời “cho nên mới muốn kiểm nghiệm một chút. Yêu nữ, chúng ta đối với người đã đủ nhân nghĩa, khuyên người nên thức thời đi, tùy tiện chọn một trong bốn tráng sĩ phía sau ta, nếu không...”hắn cười, xòe một vật trong tay.

Nhập tửu hương?Phó Lệnh Nguyệt cả kinh. Hương vị này nàng thường xuyên ngửi được ở Triệu gia đại viện, là một loại xuân dược mãnh liệt

“Thời gian còn dài, chúng ta cũng không vội, xem người có thể chống được tới khi nào” Tiền Tam tự đắc đi tới “bảo bối này sẽ làm yêu nữ người chủ động xé rách nguy trang của mình”

Phó Lệnh Nguyệt lấy tay áo che miệng, làm ra vẻ hoảng sợ, rất nhanh nuốt Bằng tiêu hoàn mà Lưu Duyên Linh đã chế cho nàng. Có nó thì xuân dược gì cũng có thể chống đỡ, trước tiên phải duy trì thanh tỉnh

Nàng liếc mắt hô to “người tới, có thích khách”

Năm người kia cười phá lên ‘yêu nữ, người tới nay trông coi chỗ này đều là huynh đệ của chúng ta. Người kêu to hơn nữa cũng vô dụng’

“Đừng kêu, bên ngoài nhiều người như vậy, nếu thấy Thần nữ ngài dù có nước bên cạnh vẫn bị người kèm cặp, việc này mà truyền ra ngoài, ngài sẽ tự mình làm sụp đổ hình tượng của mình. Chê cười ah”

“Giả mạo Thần nữ còn cố tìm giờ yêu pháp, người thật muốn bị thiêu sống để hiện nguyên hình sao?”

Một câu cuối cùng đã điểm trúng tử huyệt của Phó Lệnh Nguyệt, nàng thức thời ngậm miệng lại. Xem ra đám người này đã chuẩn bị đủ mới tới, nàng chỉ có thể dùng trí, không thể dùng phương pháp bình thường

“Yên tâm, không có người ngoài biết. Qua lần này, chúng ta sẽ biến mất, người cứ làm thần nữ của người’ Tiền Tam híp mắt, hướng dẫn từng bước

“Được rồi’ Phó Lệnh Nguyệt đã có chủ ý liền giả bộ xuân được có tác dụng, hô hấp dồn dập, cúi đầu vịn người, chỉ tay vào nam nhân có vẻ có công lực thâm hậu được ‘bảo hấn đến đây. Các người lui ra sau”

Có một phần tư phần thắng vẫn hơn là một phần năm.

Đợi con mồi đến bên giường, Phó Lệnh Nguyệt liền thở hào hể, xé rách xiêm y của hấn, tay quàng lên cổ hấn, thân mình kề sát hấn, nhanh như chớp, lợi trảo của nàng đã đặt ngay cổ họng hấn, vịn một cái...nam nhân kia không kịp kêu một tiếng đã rời xa nhân thế.

Đã lâu không tự tay giết người, nghe tiếng xương cốt gãy lìa, máu trên người nàng đột nhiên sôi sục. Phó Lệnh Nguyệt rất nhanh vứt bỏ hoa phục rườm rà, rút bội kiếm của nam nhân kia, chuẩn bị cho một trận đánh ác liệt.

“Yêu nữ không trúng hương”, “tâm ngoan thủ lạt”, “không dễ đối phó’ mấy người còn lại nhận thấy tình hình, đồng loạt kinh hô.

‘Các huynh đệ, cùng lên đi’ Tiền Tam hét to. Bốn người này không lấy binh khí bên hông mà lấy trong lòng ra dây thừng đặc chế.

Phó Lệnh Nguyệt giật mình, xem ra bọn họ đã có chuẩn bị rất tốt

“Yêu nghiệt này rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt”, “nghe nói cường bạo Thần nữ, toàn thân sẽ thối rửa mà chết, vạn kiếp bất phục nhưng thượng yêu nữ thì ...”

Vừa nói chuyện để nhiễu loạn sự chú ý, bốn sợi dây thừng kia vừa hình thành trận thế, dù Phó Lệnh Nguyệt thâm mình nhẹ như chim yến, khinh công trác tuyệt cũng chỉ trong vài hiệp liền bại. Kiếm khí bình thường không làm được gì nhuyển tiên, cắt không đứt, nàng liều mạng dùng sức không suy chuyển được. Nhuyển tiên như rắn quấn lấy người, tứ chi của nàng bị trói chặt, bị bốn người kia lôi kéo, treo giữa không trung.

Đột nhiên ngoài cửa có người hoảng hốt báo tin “đầu lĩnh, có người đang đi về phía bên này, đã qua nhị môn”

Tiền Tam trong mắt lóe tinh quang “mau thu thập, hành sự tùy theo hoàn cảnh”

Phó Lệnh Nguyệt vừa thấy mây mẩn đã phát hiện mình bị trói trên cái trụ bên cạnh hồ nước, huyết đạo của nàng đã bị điểm.

Không lâu sau bên ngoài có tiếng gõ cửa, quả nhiên là có người đến đây

“Thần nữ nương nương” thanh âm nam tử vang lên

Phó Lệnh Nguyệt sợ ngây người. Thanh âm này quá mức quen thuộc nhưng nàng lại hi vọng không đúng người nàng đang nghĩ tới. Nàng muốn hô to: Viên Li, đi mau, nguy hiểm, mau đi tìm người. Nhưng toàn thân của nàng cứng ngắc, không thể phát ra tiếng, nàng không thể giúp hắn. Nàng sợ hãi vô cùng, sợ hắn vì cứu nàng mà gặp nguy hiểm.

Cửa bị đẩy ra, Viên Li chần chờ tiến vào, chuyển qua bình phong ngọc thạch, hắn rốt cuộc thấy được Phó Lệnh Nguyệt bị trôi bên hồ nước, cước bộ đình trệ

Phó Lệnh Nguyệt không dám có nhiều biểu tình, nàng sợ sẽ làm loạn phán đoán của Viên Li. Nàng chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn hắn, lại hướng ra phía ngoài trừng mắt, ý bảo hắn đi mau.

Có lẽ vì nghĩ được hương vị xuân dược còn sót lại. Viên Li nhú mày, hắn nhìn quanh, bắt đầu lui nhanh về phía sau. Tiếc là đã muộn

“Viên đô đốc” thấy cá đã cắn câu, bốn người kia lập tức xuất hiện

“Người Kiên giáo các người ở đây làm gì?” Viên Li kéo áo choàng trên người, vung tay lên

Bốn người kia một tay cầm nhuễn tiên, một tay cầm bội kiếm. Phó Lệnh Nguyệt cả kinh, bọn họ là muốn hạ tử lệnh. Lúc này nàng cực kỳ hận bản thân mình, vì sao không có tính cảnh giác, trúng bẫy của Tiểu Thành Tử còn liên lụy tới Viên Li. Nếu hôm nay hắn có gì không hay xảy ra...nàng thật không dám tưởng tượng.

Lấy một chọi bốn. Viên Li rất thông minh, công lực hùng hậu lại không ham chiến, chỉ muốn đột phá ra ngoài nhưng bốn người kia phối hợp cực kỳ ăn ý, nhuễn tiên là để chế ước đối thủ, lợi kiếm dùng để giết người, mỗi chiêu đều là trí mạng, gọn gàng dứt khoát. Mãnh hổ nan địch quần hồ. Phó Lệnh Nguyệt chỉ có thể trơ mắt nhìn Viên Li miễn cưỡng phá trận, bị trúng một kiếm lại một kiếm

“Có người tới” đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng cảnh báo “là một đám người”

Bốn người kia đưa mắt nhìn nhau, không dám trì hoãn, đành phải rút lui

Khi Viên Li cởi bỏ huyết đạo và dây trói cho Phó Lệnh Nguyệt, nàng mới phát hiện tầm mắt của mình đã trở nên mơ hồ, lệ rơi đầy mặt

“Công tử...” đối mặt với hắn, toàn bộ sự kiên cường của Phó Lệnh Nguyệt hoàn toàn sụp đổ, nàng xụi lơ trong vòng tay của hắn, khóc nức nở “đều do ta...người sao lại một mình tới đây”

“Đừng khóc” Viên Li khuyên nhủ “tình hình thế này, người biết nói thế nào chứ” biểu tình vẫn rất lạnh lùng

“Thần nữ nương nương” ngoài cửa vang lên thanh âm hữu lực

Phó Lệnh Nguyệt vội lau khô nước mắt, điều tiết hơi thở, trả lời “chuyện gì?”

Thị vệ cung kính đáp “Nhiếp chính vương mời ngài đến tiền điện xem diễn”

Thì ra là thúc giục nàng. Lần đầu tiên trong đời Phó Lệnh Nguyệt cảm kích Lý Thành Khí, liền đáp “đã biết”. Nàng không dám ra lệnh cho thị vệ rời đi vì sợ đám người kia quay lại “ở bên ngoài chờ đi, ta ran gay”

Cánh tay áo của Viên Li đã bị nhuộm đỏ, may là xưa nay hắn luôn ăn mặc sắc sỡ nên cũng không lộ rõ

Phó Lệnh Nguyệt xé vải băng bó cho hắn, phát hiện miệng vết thương chuyển sang màu đen. Có độc. Nàng lập tức mài phấn Băng kinh nha cho hắn, cho đến khi sắc mặt hắn chậm rãi khôi phục huyết sắc mới nhẹ nhàng thở ra

“Người làm sao biết...”nàng có rất nhiều chuyện muốn biết, cuối cùng chỉ có thể nói một câu

“Ta thấy tiểu thái giám bên người người dùng ánh mắt ra hiệu cho đám người kia liền cảm thấy quý dị” Viên Li không hề nhìn nàng ‘người đi nhanh đi, ta cũng phải đi rồi, xiêm y đã bị cắt, nhập điện dự tiệc sẽ làm người ta nghi ngờ’ hắn nhặt áo choàng lên, mặc qua loa

Trong lòng Phó Lệnh Nguyệt như phiên giang đảo hải, nàng mạnh mẽ ôm lấy hắn, giờ khắc này nàng không muốn nghĩ gì nữa, chỉ muốn cùng hắn cao chạy xa bay “đừng lừa mình dối người nữa được không, trong lòng ngươi rõ ràng là thích ta, không phải sao?”

Viên Li đờ người, hắn muốn đẩy nàng ra nhưng lại không được, chua chát nói ‘đừng nghĩ tốt đẹp như vậy, ta chỉ là muốn ngươi sống mà thôi’

“Ta không tin” Phó Lệnh Nguyệt quật cường ngẩng đầu lên “người dám nhìn vào mắt ta mà nói không? ngươi ngay cả nhìn thẳng vào tim mình cũng không dám. Lúc thích thì nói thích, khi không thích thì chia tay. Ta sẽ không giống nữ nhân khác sẽ quẩn luyến người, bắt người chịu trách nhiệm. Ngươi ngay cả một câu thích cũng không dám nói, người đúng là kẻ nhất gan”

“Thích” Viên Li nhẹ nhàng loan khéo miệng “giống như có thể thích, là hai từ khác nhau” hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, thản nhiên nói ‘ta sống không được bao lâu nữa. Ngươi thích ta cũng vô ích’

69. Quyển 4 - Chương 8: Ngọc Thiên Chi Mê

Phó Lệnh Nguyệt ngây người. Đây là lần đầu tiên Viên Li nói thẳng với nàng như vậy

Nàng nhìn chăm chú vào mắt hắn, không hề nhìn ra vẻ trêu tức trong đôi con ngươi trầm tĩnh của hắn. Hắn nói thật

Nàng đột nhiên thấy sợ, đưa tay muốn chạm vào mắt hắn, muốn nói với hắn thật ra cái gì nàng cũng biết, chỉ không muốn nghe hắn nói thẳng ra như vậy. Cổ họng của nàng khô khốc, thiên ngôn vạn ngữ chỉ hóa thành một câu “vậy quý trọng hiện tại đi. Ta chỉ muốn người hiện tại là của ta, có một khắc ta sẽ nhận một khắc. Người cũng chỉ có thể là của ta”

“Haha” Viên Li bật cười, đau thương mà tuyệt vọng “nha đầu, ta là ai? ngay cả ta cũng không thể tự mình làm chủ. Thế gian này, có rất nhiều chuyện quan trọng hơn tình yêu nam nữ nhiều. Ta là một nam nhân, chỉ cần ta sống một ngày sẽ một ngày không thoát được, nó như quỷ mị dây dưa người, cho đến khi người thực sự chết đi”

“Ta biết người muốn gì, chỉ là quyền thế, chỉ là vị trí kia thôi mà” Phó Lệnh Nguyệt oán hận “ngay cả mệnh còn không cần thì có gì phải lẩn quẩn trong lòng”

“Nghĩ thật hay” Viên Li cười mỉa “nam nhân và nữ nhân khác nhau. Người không phải cũng trải qua rồi rầm của bản thân sao? có oan báo oan, có thù báo thù, bảo người từ bỏ điều này, người sẽ làm được sao?”

Phó Lệnh Nguyệt ngẩn người. Hắn lấy nàng ra để so sánh nhưng lúc này, nàng quyết tâm muốn cảnh tỉnh hắn. Nàng nhìn thẳng vào hắn “nếu ta biết mình sống không lâu, ta sẽ chỉ lo sống thật tốt. Ta thề”

“Nếu kẻ thù ngay trước mắt người thì sao?” Viên Li nhìn thẳng vào mắt nàng “đừng nói dối. Người thực sự buông tha được sao?”

Phó Lệnh Nguyệt nhìn đôi mắt trong suốt u tĩnh của hắn, cảm thấy nhất thời mất hết sức lực. Nàng dời tầm mắt, thì thào “không thể, ta sẽ báo thù”

Viên Li tức đắc, hỏi tiếp ‘nếu người vì báo thù mà hại người vô tội thì sao?’

Phó Lệnh Nguyệt hừ lạnh “vậy thì chỉ có thể nói tiếng xin lỗi thôi. Triệu chủ từng nói, người không có năng lực tự bảo vệ mình, chết chưa hết tội. Chỉ trách bọn họ mệnh không tốt, kiếp sau trả lại đi”. Triệu Thực chưa từng dạy nàng phải lo lắng cho người khác, cho tới cái nàng học được đều là vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Viên Li nghe xong, nhẹ nhàng thở dài

“Công tử...” khó có khi Viên Li chịu tán gẫu, Phó Lệnh Nguyệt nhanh chóng túm lấy hắn, nói ra những lời

đã ghen khuất từ lâu “ta nguyện ý làm Thần nữ. Ta cam tâm tình nguyện. Chỉ có như vậy, ta mới có thể tìm được thân thể của mình, người rốt cuộc có hiểu hay không? ta thích người, ta muốn giúp người. Ta biết những gì người làm cho ta. Ta cảm kích người, ta một chút cũng không hận người”

Viên Li nghe vậy, xót xa nhìn vào ánh mắt ngưỡng mộ của nàng ‘vì đại sự, ta sẽ làm rất nhiều chuyện. Nói không chừng, sẽ có một ngày, ta sẽ tự tay giết người’

“Vậy đợi tới ngày đó rồi nói sau” Phó Lệnh Nguyệt kích động cướp lời, đưa tay xoa xoa nơi trái tim của hắn “nếu ta không có năng lực tự bảo vệ mình thì đó là chết chưa hết tội. Ta không sợ người vì đại sự mà giết ta, ta chỉ muốn nơi này của người có ta, nơi này của người không gạt ta. Vậy là đủ rồi”

Viên Li trầm mặt, đang muốn nói thì lại ho khan

“Thương thể của người...” Phó Lệnh Nguyệt lo lắng. Nàng nhớ tới lần hắn trúng kiếm mà bị thương

“Không có gì” Viên Li đưa tay, nhẹ nhàng cởi bỏ tay của nàng “đừng quá nặng tình, ta nhận không nổi”

Phó Lệnh Nguyệt sững sờ. Ánh mắt của hắn trống rỗng, cô đơn còn mang theo sự hồ hững cự người ngoài ngàn dặm

Viên Li lạnh lùng nói ‘đi nhanh đi, chậm nữa, ta không tiện rời đi’

Phó Lệnh Nguyệt cúi đầu đứng dậy, sửa sang xiêm y, vòng qua bình phong ngọc thạch, quay đầu lại thấy Viên Li đang ngẩn người nhìn về phía xa xa.

Hắn cực kỳ giống một ám nhân. Bình tĩnh, vô tình, vào bất kỳ thời điểm nào cũng không hành động theo cảm tình. Phó Lệnh Nguyệt có chút hoảng hốt, cảm thấy như Viên Li mới là ám vệ, còn nàng thì không phải

Tiền điện là cảnh ca múa thái bình, diễm sắc chính hàm, hương rượu thoang thoảng

Phó Lệnh Nguyệt dưới sự vây quanh của thị vệ quay trở lại trên bảo y, phỏng chừng Viên Li đã rời khỏi tầm cung, nàng chọn một hí khúc rồi sai người mời Lý Thành Khí ra ngoài

“Người làm sao vậy?” Lý Thành Khí cảm thấy rất ngạc nhiên vì hôm nay nàng lại tìm hắn nói chuyện riêng

“Vương gia” Phó Lệnh Nguyệt cười gượng, rũ mi nói ‘thuộc hạ của Kiền giáo cũ mà ngài tìm cho ta là giả, vừa rồi bọn họ mưu toan ám sát ta, bị ta giết chết một người, đã rút đi rồi’

‘Bọn họ ám sát người?’ Lý Thành Khí phản ứng như đúng rồi

“Từ xưa đến nay cũng không thiếu những người ăn gan hùm mật báo” Phó Lệnh Nguyệt không che giấu hờn giận “vương gia, ta khẩn cầu ngài, ra lệnh truy bắt sáu người kia”

“Bọn họ đều tham dự?” Lý Thành Khí cau mày

“Ta gặp được năm người thì một chết bốn sống, ngoài ra còn có một người ở ngoài báo tin” Phó Lệnh Nguyệt báo cáo tỉ mỉ

Lý Thành Khí lập tức quay đầu gọi người “Diêm Tân”

Phó Lệnh Nguyệt không ngờ Nhiếp chính vương và Cẩm y vệ lại tra ra có hai người tình nghi ở trong bữa tiệc. Hai người này không giao thủ với nàng, cho nên mới tự tin ở lại hiện trường

“Thẩm vấn bọn họ, nhất định sẽ tìm được bốn tặc nhân giả mạo giáo đồ kia” Phó Lệnh Nguyệt rất tin vào đại hình của Cẩm y vệ

“Nhưng...” Lý Thành Khí phản bác “bọn họ không phải giả, bọn họ có tín vật”

“Giáo chúng thực sự sẽ làm ra chuyện vậy sao?” Phó Lệnh Nguyệt khinh thường đáp lại ‘tín vật kia, tùy tiện lấy một tảng đá là có thể làm ra’

Diêm Tân nhin không được bật cười

“Tùy tiện?” Lý Thành Khí liếc mắt, kiên nhẫn giải thích “Ngọc thiên kia cũng không phải đồ vật bình thường. Người cho rằng hoàng đế Tiền Lương là người nhân từ? người cho là dựa vào ân thưởng nhậm nghĩa là có thể khiến giáo chúng trung tâm với Tiền Lương? Ngọc thiên này chính là mệnh môn của các giáo chúng khi xưa, vừa gia nhập là đã có. Người chết, Ngọc thiên liền biến sắc; không thể thay, không thể rời khỏi người, chỉ cần cách Ngọc thiên hơn năm trượng, người sẽ lập tức ngã xuống đất mà chết. Chẳng qua phương pháp tuyệt diệu này đã bị thất truyền, cho nên Cô mới bắt đặc dĩ dùng được khác thay thế”

Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc nhìn Lý Thành Khí, biểu tình không tin. Tên mặt sẹo thủ lĩnh đám Kiền giáo ở Kiến Dương đã từng đưa ngọc thiên cho nàng nhưng đâu có thấy hắn ngã xuống ngựa mà chết. Huống chi, hiện giờ người cách xa nàng vạn dặm, ngọc thiên cũng không đổi sắc, Lý Thành Khí muốn lừa ai chứ?

“Người xem” Lý Thành Khí bảo nàng tiến lên ‘người bị người giết...’

Diêm Tân lục tìm ngọc thiên từ trong thi thể, Phó Lệnh Nguyệt nhìn thấy, quả nhiên là đỏ như máu

‘Hắn là thật’ Lý Thành Khí khẳng định “người trong Kiền giáo sẽ không dám vô lễ với Thần nữ, nếu không Ngọc thiên sẽ thiêu cốt đốt tâm, vạn kiếp bất phục”

“Vương gia từ đâu nghe được điều này? thực sự là rất giống’ Phó Lệnh Nguyệt nhin không được nói ‘chẳng lẽ trước đây đã xuất hiện hành vi mạo phạm Thần nữ?” Lý Thành Khí không tin nàg, cũng không nên mọi chuyện đều nhằm vào nàg ah

“Hành vi mạo phạm đương nhiên có, nếu không cách nói này sẽ không lưu truyền tới nay” Lý Thành Khí không chút hoang mang, đáp trả. Sao có thể là lời đồn vô căn cứ.

“Vương gia, ngài đang nghi ngờ ta?” Phó Lệnh Nguyệt quyết định xé rách da mặt “chỉ dựa vào Ngọc thiên biến sắc cùng vài tin đồn vô căn cứ?”

“Có không có ý đó” Lý Thành Khí vẫn thản nhiên “chỉ đang bàn luận. Đây chính là chỗ nghi hoặc của Cô, muốn trả sự công bằng cho Thần nữ hiện tại mà thôi”

“Tốt’ Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy buồn cười vô cùng “vương gia, xin chờ một chút’ nàg xoay người sang chỗ khác, lấy trong người ra một cái Ngọc thiên

‘Thực khéo, ta cũng có một cái Ngọc thiên độc nhất vô nhị, thần bí khó lường, kinh hải thể tục trong truyền thuyết kia” nàg đưa Ngọc thiên mà Mặt Sẹo đã đưa cho nàg cho Lý Thành Khí xem

giản dị tự nhiên, màu sắc vàng trắng, chính là tín vật của Kiền giáo.

Lý Thành Khí và Diêm Tân đều ngẩn người. Bọn họ thật không ngờ Phó Lệnh Nguyệt cũng có một cái

Lý Thành Khí do dự cầm xem, Diêm Tân cũng đưa cái Ngọc thiên màu đỏ kia đến so sánh

Trừ bỏ màu sắc, đúng là giống nhau như đúc. Có điều Ngọc thiên của Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên phát lục quang, chỉ trong chớp mắt lại khôi phục nguyên trạng

“Nguyên thiên?” Lý Thành Khí kinh hô “nó ở trên người người?”

Phó Lệnh Nguyệt ngây người. Nàg đột nhiên có cảm giác mình đã rơi vào bẫy

Tuy rằng đã có lợi thế để chứng minh thân phận thần nữ của nàg nhưng hai người tham gia ám sát vẫn bị Cẩm y vệ tạm giam. Phó Lệnh Nguyệt biết, trận ám sát bất ngờ của Kiền giáo đã làm cho Lý Thành Khí đa nghi càng cảnh giác hơn.

Mùa hè đến, ngày cũng trôi qua bình thản

Tiểu Thành Tử mất tích, Tư lễ giam trong cung liền đưa tới Thần nữ điện một vị công công tổng quản mới, Tiểu Đa Tử

Phó Lệnh Nguyệt cũng hung hăng giáo huấn một hồi, càng không thể buông lỏng cảnh giác. Trong thế giới toàn sài lang hổ báo này, chỉ hơi vô ý một chút là có thể lấy mạng mình ra đền.

Liên tục mấy ngày, Phó Lệnh Nguyệt không hề nghe được Hữu quân Đô đốc Viên Li phát bệnh hay có tin tức nào khác. Nàng cũng không dám phái người hỏi thăm, chỉ có thể thăm tình hình triều chính hiện tại

Tiểu Đa Tử mới đến, đương nhiên là muốn thể hiện tốt trước mặt Thần nữ, lập tức thêm mắm dặm muối những gì mình biết, báo cáo tường tận.

Phó Lệnh Nguyệt nghe được tên Viên Li như ý nguyện nhưng thông tin phía sau làm nàng cực kỳ hoảng sợ: Hữu quân Đô đốc phủ Viên Li và Hậu quân Đô đốc phủ Phương Diệu Tổ vì cùng tranh đoạt quyền trứ binh ở Lũng Tây mà tranh đấu gay gắt trước mặt Hoàng đế và Nhiếp chính vương. Hai người không những ở trên triều đình tranh luận mà còn tỷ thí trận pháp trong doanh trường, đáng sợ nhất là gần đây, vì muốn thể hiện thực lực của nhà mình ở trước mặt Binh bộ mà hai vị Đô đốc trẻ tuổi còn cả ngày giằng co trên lưng ngựa

“Chuyện này là ai đưa ra trước” Phó Lệnh Nguyệt rất lo lắng cho thân thể của Viên Li, hắn vừa bị thương, sao có thể liều mạng như vậy

“Nghe nói là Hữu quân Viên đô đốc tấu thỉnh trước, không hiểu sao Hữu quân Phương đô đốc cũng cùng ý kiến, đều muốn Lũng Tây, còn phải tự mình mang binh đến đóng quân nơi thâm sơn cùng cốc đó, Hoàng thượng và Nhiếp chính vương đều khó xử, không biết hai vị Đô đốc đang tranh cái gì” Tiểu Đa Tử dò xét sắc mặt Phó Lệnh Nguyệt, bẩm báo

Phó Lệnh Nguyệt cũng rất nghi hoặc. Lũng Tây địa thế xa xôi, hoang vắng, tuy là vùng giao tranh quân sự nhưng giá trị lại không cao, nhất là còn phải tự mình mang quân tới đó trú đóng vài năm. Viên Li muốn là gì? nơi đó cách kinh thành rất xa, chẳng lẽ hắn muốn mưu sự tạo phản? cũng không đúng, tạo phản cũng đâu cần lựa chỗ, dưới trướng Tả quân, Hữu quân phủ thiếu gì nơi giàu có và đông đúc, lương thảo vàng bạc, binh sĩ vũ khí...cần gì ngàn dặm xa xôi chạy tới Lũng Tây, như vậy khác gì cách ly mình khỏi trung tâm quyền lợi.

Kỳ lạ là chuyện không có lời như vậy lại có người muốn tranh đoạt. Phương Diệu Tổ, Phương tiểu hồ ly kia có ý đồ gì?

“Trong hai nhà, ai có phần thắng nhiều hơn?” Phó Lệnh Nguyệt lại hỏi

“Nô tài đoán là Phương đô đốc” Tiểu Đa Tử thấp giọng nói “tương truyền Viên đô đốc thân thể không tốt, mà Lũng Tây lại rất lạnh”

Phó Lệnh Nguyệt liền nhân cơ hội hỏi “vậy Viên đô đốc mấy ngày nay có gì không khỏe không?”

“Không có, hiện đang là mùa hè mà” Tiểu Đa Tử không nhận ra tâm tư của nàng “vì tranh giành, Viên đô đốc còn rất có tinh thần lên ngựa”

Mí mắt phải của Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nhảy lên vài cái. Nàng không yên lòng bảo Tiểu Đa Tử lui ra, càng nghĩ, càng thấy lo lắng.

Nàng đột nhiên nhớ tới lần Viên Li phát bệnh vào mùa thu năm đó, vì trúng một liêm của Ngô Mỹ Nhân lại cỡi ngựa bôn ba mệt nhọc...Trong lòng nàng càng thêm căng thẳng, không thể ngồi yên được nữa.

Đêm đó, Phó Lệnh Nguyệt thay y phục thị vệ thâm sắc, xác định không có ai bám đuôi mới nhảy vào Hữu quân Đô đốc phủ. Nàng không lập tức đi tìm chỗ ở của Viên Li mà tìm thị vệ tuần tra ban đêm, đưa ra lệnh bài ám vệ, muốn gặp Hải Thanh hoặc Hải Long.

Viên Li không ngờ nàng sẽ đến cho nên không hề ra lệnh không cho nàng thăm hỏi, vì thế, Hải Thanh dù khó xử vẫn phải đưa nàng đến chỗ Viên Li

Viên Li đã đi ngủ, ban ngày hắn đã mệt muốn chết.

Phó Lệnh Nguyệt chỉ đứng nhìn từ xa, sau đó kéo Hải Thanh vào góc tối, lạnh giọng nói ‘nói. Các người đã làm gì hắn?’

Hải Thanh đâu biết bị nàng phủ đầu, lập tức cúi đầu thừa nhận ‘dùng châm cứu’

“Điên rồi’ Phó Lệnh Nguyệt suýt chút nữa nhảy dựng lên ‘hắn...thân thể hắn vốn đã không tốt, các người...các người...”

Hải Thanh vội minh oan “Đúng là công tử không nên làm thế nhưng chúng ta ngăn thế nào cũng không được”

“Ta đi’ Phó Lệnh Nguyệt không muốn lãng phí thời gian. Nàng bảo Hải Thanh ở ngoài canh chừng, gia tăng cước bộ, đi đến bên giường Viên Li. Cho đến khi nàng đến sát cạnh hắn, Viên Li mới tỉnh giấc. Xem ra, hắn thực sự rất mệt mỏi

“Nếu ta là thích khách, tối nay người chết chắc rồi” Phó Lệnh Nguyệt lạnh lùng nói

“Sao người lại tới đây?ai mang người vài?” Viên Li lập tức hỏi

Phó Lệnh Nguyệt nhìn ánh mắt đầy tơ máu của hắn, lửa giận trào sôi “người đã không muốn sống nữa thì để ta tới đi”

Viên Li cũng rất tức giận “người sao có thể tới đây? người có biết thân phận của mình không?”

“Yên tâm” Phó Lệnh Nguyệt lạnh lùng đáp “ta làm gì cũng có tính toán, sẽ không để liên lụy”

Viên Li còn muốn nói nhưng bị cơn ho khan cắt ngang. Cơn ho liên tục mà mãnh liệt khiến thân thể của hắn run lên, hình như có một ngụm đàm trào ra.

Phó Lệnh Nguyệt lạnh mắt nhìn chiếc khăn trắng bên cạnh hắn lấm tẩm màu đỏ, lập tức cả kinh. Nàng nhớ lại lời Hoa Thác từng nói, vội nắm lấy tay Viên Li. Hơi thở suy yếu, ngay cả người không tinh thông y thuật như nàng cũng có thể nhận ra hắn...

Nàng cảm thấy đau xót vô cùng, sự cố ý lạnh lùng hoàn toàn tan vỡ, không khống chế được mà gầm nhẹ ‘người điên rồi, điên rồi’

Viên Li mặt không thay đổi, rút cánh tay lại “bị riết rồi thành quen, không có trở ngại gì. Người đừng thêm phiền toái cho ta là tốt rồi”

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nhớ tới những lời từng nghe lén Liễu Dung nói, không thể làm cho hắn lại bị thương nhưng hắn vì cứu nàng mà bị thương. Đều là do nàng.

“Người muốn làm gì? giết Lý Thành Khí hay Lý Tuấn Ngạn, ta đều có thể giúp người” nàng hạ quyết tâm

Viên Li kinh ngạc nhìn nàng, sau đó khinh thường nói “người không muốn làm chuyện của người sao? người có thể sao?”

Chỉ một câu của hắn đã vô hiệu hóa xúc động của nàng.

Phó Lệnh Nguyệt đứng sững người, môi mấp máy nhưng lại không thể nói nên lời. Thật ra nàng rất muốn hỏi hắn ‘ta không làm chuyện của ta, người có thể buông tay không?’ nhưng nàng không dám. Vì nàng chưa nghĩ ra, nếu hắn thực sự đáp ứng thì nàng nên làm gì, lấy hay bỏ. Mà trong đời khó nhất là chọn lựa lấy hay bỏ. Thật ra cũng không thể trách Viên Li, có lẽ trong mắt người khác, nàng là kẻ không thể nói lý. Biết rõ bị người ta gài bẫy vẫn chấp nhận giả mạo thân nữ, biết rõ con đường phía trước lạnh lẽo ít ỏi nhưng nàng cũng khó mà buông tay.

“Được” nàng thỏa hiệp ‘người muốn đi Lũng Tây đúng không?’ ta giúp người”

Viên Li khó hiểu trừng mắt nhìn nàng

“Người muốn chết thì chết cách xa ta một chút đi” Phó Lệnh Nguyệt chua sớt nở nụ cười “ta sợ ta nhìn thấy thi thể của người, đời này ngủ không ngon”

‘Người muốn làm gì?’ ngữ điệu của Viên Li có chút khản trương

“Ta có cách, ta sẽ khiến người có thể đến Lũng Tây” Phó Lệnh Nguyệt chăm chú nhìn hắn, cổ khắc chế xúc động muốn ôm hắn “ngày mai, người không cần đến doanh trường. Ta thề, ta nhất định cho người được

đền bù như mong muốn” nói xong xoay người rời đi

“Tiểu Nguyệt” Viên Li la lên lại bị cơn ho khan cắt ngang

Cước bộ của Phó Lệnh Nguyệt hơi dừng lại rồi vẫn kiên định rời đi

70. Quyển 4 - Chương 9: Phụ Tinh

Hôm sau, Phó Lệnh Nguyệt bảo Tiểu Đa Tử đến Hậu quân Đô đốc phủ hỏi một câu: ầm lô mà ngày đó Phương Diệu Tổ đưa cho nàng là làm sao mà có được?

Quả nhiên đến lúc vừa lên đèn, Phương Diệu Tổ thông minh tinh ý đã phong trần mặt mũi đi tới Thần nữ điện

Phó Lệnh Nguyệt vừa nhìn thấy khuôn mặt tuần tú có chút uất thiếp lại ngẫm hiểu, trong lòng cảm thấy áy náy vô cùng nhưng dù thế nào, hôm nay nàng cũng nhất định khuyên hấn từ bỏ cạnh tranh. Vì Viên Li, nàng nhất định phải khiến Phương Diệu Tổ buông tay. Vì thế nàng đã chuẩn bị sẵn ba phương án: rượu mời không uống, uống rượu phạt; phạt rượu, vu oan. Tóm lại phương pháp có rất nhiều, dù đồ có, ti tiện có. Nàng không đạt được mục đích, thế không bỏ qua

Chuyện như vậy, Phó Lệnh Nguyệt đương nhiên không muốn để người ngoài biết, vẫy tay cho thuộc hạ lui ra ngoài “các người lui xuống đi” sau đó ra vẻ phần trừ ăn hổ, hỏi Phương Diệu Tổ “Phương đô đốc, có chuyện gì mà vui vậy?”

“Bởi vì ta thích nữ nhân có việc cần liên tìm ta” Phương Diệu Tổ hiểu được nhưng không vạch trần, mỉm cười, chuyển đề tài

Phó Lệnh Nguyệt mỉm cười ‘ngồi đi. Nếu hôm nay Phương đô đốc không có đại sự gì, cùng uống rượu với ta được không?’

“Vô cùng vinh hạnh” Phương Diệu Tổ vén áo bào ngồi xuống, nhìn Phó Lệnh Nguyệt bày ra khay ngọc mạ vàng, trên có bốn chén ngọc lưu ly trong suốt chứa bốn màu hồng, lục, tím, vàng. Dưới ánh nến chiếu rọi trở nên lung linh kỳ ảo, kinh hồn động phách. Hương rượu thơm nồng, thuần hậu

Phương Diệu Tổ là kẻ biết hàng, cảm khái nói ‘đây là Hạc niên đường tiến cống, xứng với chén ngọc lưu ly Ba Tư, càng tăng thêm sắc hương vị. Mời ta uống rượu như vậy...’

“Sợ?” Phó Lệnh Nguyệt cười, khiêu khích nhướn mày ‘hiện tại đi còn kịp ah”

Phương Diệu Tổ đắc ý đưa mắt nhìn nàng “hôm nay dù chỗ người là núi đao biển lửa, ta cũng ngồi lại. Còn có thứ tuyệt diệu nào khác, lấy hết ra cho ta thưởng thức đi”

“Chỉ là uống rượu cùng ta” Phó Lệnh Nguyệt chậm rãi bày ra chén dĩa quang bôi, rót đầy cho chủ và khách “đôi ẩm, rượu là phụ, tâm tình là chính. Khi uống rượu, ta và người coi như tri âm”

“Ngoài rượu, không còn điểm khác là tri âm sao?” Phương Diệu Tổ cầm chén rượu, ngửi một cái “quýt, Phật thủ”

“Phương đô đốc có thể xem như tiên tử ah” Phó Lệnh Nguyệt cũng cầm lấy chén rượu, chạm cốc, uống một hơi cạn sạch

Hương rượu vào cổ, mùi vị nồng đậm, vị thuần ngọt.

“Tổng quản chỗ ta vốn là tổng quản phụ trách hầm rượu trong nội cung ah” Phó Lệnh Nguyệt cố gắng tạo nên hoàn cảnh vui vẻ, thoải mái ‘cho nên Hạc niên cống này mới có ở chỗ ta’

“Hoàng thượng và Thái hậu vậy mà cũng bỏ được” Phương Diệu Tổ lại nâng chén lên ‘từ lâu đã nghe nói Hạc niên cống dùng bí quyết trà đạo trong ủ rượu, đây là...nhân trần’

“Đúng” Phó Lệnh Nguyệt thán phục “hôm nay mời người đến uống, thực sự là mời đúng người rồi”

Uống được hai chén, hai người cũng thả lỏng hơn nhiều

Phó Lệnh Nguyệt đang muốn lựa lời mở miệng, Phương Diệu Tổ đã lên tiếng trước ‘Tiểu Nguyệt, người biết tâm tư của ta’. Nụ cười của hắn giống như vắn hiểu lòng nàng “có chuyện gì phiền lòng, chỉ cần ta làm được, ta nhất định sẽ làm”

Nói thẳng ra như vậy, Phó Lệnh Nguyệt lại thấy thoải mái hơn. Nàng nhấp một ngụm rượu, cho đến khi lực phủ ngũ tạng nóng lên, ý nghĩ trôi chảy hơn, nàng liền mượn hơi rượu phát huy “sao lúc này người không đến giáo trường tỷ thí?”

“Không đi” Phương Diệu Tổ cười, rót rượu cho nàng “người có chuyện thì chuyện lớn hơn nữa cũng phải ngừng”

“Diệu Tổ” Phó Lệnh Nguyệt cười mỉa, cảm giác rượu bắt đầu ngấm, đột ngột đề nghị “ta không muốn người đến Lũng Tây. Đừng đi”

Phương Diệu Tổ ngăn người rồi nhanh chóng khôi phục tươi cười vô hại “vì sao?” hắn đặt ly rượu xuống, hưng trí ngóng nhìn nàng

‘Lũng Tây dân phong bưu hãn, không thích hợp với một công tử Giang Nam bộ dáng phong lưu như ngươi’
Phó Lệnh Nguyệt cười đáp

Thật ra trong lòng nàng cũng nghĩ như vậy. Lũng Tây thích hợp với người miệng đầy lý lẽ, làm việc luôn tập trung vào trọng điểm, xem dân chúng như con kiến, thống trị bá đạo cường ngành như Viên Li, mà Phương Diệu Tổ thư sinh gầy gò, cư xử luôn dịu dàng, nhân nghĩa, hoàn toàn không thích hợp

Phương Diệu Tổ cười nói ‘sao ngươi biết ta không có mặt mạnh mẽ?’ hắn không phục, lắc đầu “ngươi nhất định có nguyên nhân khác, nói”

“Chỉ có nguyên nhân này” Phó Lệnh Nguyệt bướng bỉnh đáp lại

“Thế nào? ngươi lo lắng cho ta?” ngữ khí của Phương Diệu Tổ có chút tự giễu “hay là Viên Li?”

Phó Lệnh Nguyệt chần động nhưng bề ngoài vẫn trấn định “quan hệ giữa ta và Viên Li, không phải ngươi không biết” nàng cười lạnh, cầm chén rượu lên ‘năm đó ta cũng từng cầu huynh đệ các ngươi’

Nói những lời nào nên nói cũng là một phương thức khi cùng cao thủ so chiêu

“Chuyện này...”Phương Diệu Tổ cảm khái “vẫn không thể quên sao?”

Phó Lệnh Nguyệt cười, nghĩ rằng người này thật biệt giả vờ, lập tức nói thẳng ra “đúng, ta muốn hắn đi Lũng Tây mà không phải ngươi” nàng sẽ không ngu ngốc mà nói rằng muốn Viên Li đi tới Lũng Tây cực lạnh kia để thân thể của hắn càng thêm suy yếu...như vậy nghe rất giả dối

“Vì sao?” Phương Diệu Tổ khó có lúc có vẻ mặt kinh ngạc “muốn ta đáp ứng ngươi thì phải cho ta một lý do thuyết phục đi”

“Bởi vì...”Phó Lệnh Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, có chút chột dạ ‘nếu ngươi thắng sẽ phải rời khỏi kinh thành rất lâu, ta không muốn...ngươi rời đi lâu như vậy’

Nói một hồi, Phó Lệnh Nguyệt cũng đỏ mặt, cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Phương Diệu Tổ. Dù là thẹn thùng hay chột dạ, đều cùng một cách thể hiện. Nàng liên tục uống hết chén này đến chén khác, nóng lòng đợi Phương Diệu Tổ trả lời. Nếu hắn không đáp ứng, đừng trách nàng trở mặt vô tình. Như vậy, tình cảm giữa hai người cũng kết thúc.

“Nguyệt nhi. Đừng nói nữa.” đột nhiên tay của nàng bị nắm trong một bàn tay to ấm áp.

“Ngươi đã lên tiếng, ta sẽ không đi” trong mắt Phương Diệu Tổ tràn ngập thông cảm và sủng nịch, hắn nhẹ nhàng nâng tay nàng đặt lên môi mình ‘về phần lý do, khi nào ngươi muốn nói cho ta biết thì nói sau cũng không muộn’

Tay chạm vào môi nóng ẩm ướt của hắn, nhất thời Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy phát run, hô hấp dồn dập, vội chuyển đề tài “vì sao ngươi muốn đi Lũng Tây? có thể nói cho ta biết không?”

“Vì Viên Li vội vã ra đi, ta lại đoán không ra nguyên nhân nên mới muốn tranh với hắn” Phương Diệu Tổ tà tà nở nụ cười, trong chớp mắt này, hắn lộ ra vẻ trẻ con, bốc đồng.

“Ngươi...” Phó Lệnh Nguyệt cười khở ‘quên đi, chừng nào ngươi thấy có thể nói cho ta biết thì hãy nói’ nàng cũng nhìn quả bầu mà vẽ gáo, thuận tiện rút tay mình lại

“Nguyệt nhi” Phương Diệu Tổ nhìn nàng lại cầm chén rượu lên, nghiêm mặt nói “ta đáp ứng ngươi, không phải vì ngươi là Thần nữ mà vì ta thích ngươi. Từ lúc gặp ngươi, ta đã thích ngươi” ánh mắt của hắn dưới ánh nến lay động lòng người “lộc của hoàng gia, mọi người đều muốn hưởng. Nam nhi đều muốn lập nghiệp, ta muốn cho ngươi thấy ta là thế nào, làm sao để có thể xứng với ngươi”

“Đây là chuyện của nam nhân các ngươi, ta không quan tâm” Phó Lệnh Nguyệt cúi đầu lảng tránh. Nghe nói mấy chuyện này, đầu nàng liền to như cái đầu

“Ngươi nguyện ý giúp ta sao?” Phương Diệu Tổ lại không thuận theo nàng, một châm thấy máu

Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc giơng mắt nhìn, thấy hắn cười rót rượu cho nàng, đuôi lông mày nhướng lên, tràn đầy khoái cảm “ngươi biết Bắc Đẩu Thất Tinh chứ?”

“Ngươi muốn nói cái gì?” Phó Lệnh Nguyệt nghiêm mặt hỏi lại.

Nàng cũng hiểu được ánh mắt ẩn chứa ngàn vạn lời muốn nói của hắn. Ý của hắn chính là nàng giúp hắn đi, vì hắn cũng có khả năng giúp nàng và hắn muốn cho nàng thấy năng lực của hắn đến mức nào

Lựa chọn thế nào đây? hắn đang dụ dỗ nàng...

“Đừng khẩn trương như vậy, uống rượu đi” Phương Diệu Tổ giúp nàng thư giãn “thực ra có một số việc, ngươi không cần phải quan tâm”

“Ngươi biết tính của ta, cứ nói thẳng đi” Phó Lệnh Nguyệt bực bội, chuyện liên quan đến thân thể của nàng, cấp bách hơn tất cả

‘Đến’ Phương Diệu Tổ đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, mỉm cười chỉ cho nàng “cán của chòm sao Bắc Đẩu chỉ về phía nam, thiên hạ giai hạ”

Phó Lệnh Nguyệt do dự bước tới, tối nay trời trong, rất thích hợp để xem tinh tượng

Phương Diệu Tổ vô cùng thân thiết ôm vai nàng, ngược mắt nhìn bầu trời đêm “Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Ki, Thiên Quyên, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang”. Hân mềm giọng nỉ non bên tai nàng “người cũng biết, Bắc Đẩu Thất Tinh, bảy hiện hai ẩn. Khai Dương trọng bảo, cố trí phụ cánh”

Phó Lệnh Nguyệt cả kinh, nàng đột nhiên nghĩ tới một vấn đề quan trọng đã bị nàng bỏ qua. Khai Dương tinh là song tinh

‘Người xem’ Phương Diệu Tổ đưa tay chỉ ‘ngôi sao kia chính là phụ, nó rất sáng phải không?’

Gió đêm lồng lộng như Phó Lệnh Nguyệt lại trán đầy mồ hôi. Nàng nhớ tới câu nói trong mơ, có một nữ hài tử đã ngọt ngào nói bên tai nàng ‘người xem, ngôi sao kia là ta, còn cái này là người’

Nàng giống như được khai sáng tâm trí, đột nhiên nhớ tới gì đó

Phương Diệu Tổ ôn nhu nói tiếp ‘nếu ta đoán không sai, người hân còn có một phụ tinh (sao phụ) tồn tại. Đây chính là nguyên do Nhiếp chính vương không ngừng thử người’. Hân chậm rãi giải thích tiếp “dù sao hoàng đế Tiền Lương cũng từ vì công chúa thần nữ mà tìm thể thân, những thể thân này lại mất tích vào ngày phá cung, hơn nữa Thần nữ và thuyết Bắc Đẩu Thất Tinh lại cố tình ứng với Khai Dương tinh. Cho nên người cũng đừng trách Nhiếp chính vương, hân luôn đa nghi, cũng may nay đã là giai đại vui mừng, người chân thân không sợ hỏa luyện, vì thế cũng đừng rầu rĩ không vui nữa”

“Phụ tinh kia có tác dụng gì?” Phó Lệnh Nguyệt trong lòng rung động lại không dám thể hiện, có chút tức giận nói “ta đã xuất hiện, nên làm cái gì cũng đã làm, còn muốn phụ tinh làm chi?việc này các người đều biết nhưng lại liên tục lừa gạt ta”

“Tất cả đều phải đợi khi Dao Quang hiện thân mới biết’ Phương Diệu Tổ nở nụ cười ‘bình tĩnh đừng nóng vội, nóng cũng vô ích”

Đêm nay, Phó Lệnh Nguyệt không giữ Phương Diệu Tổ lại mà hân cũng không dám có thêm hành động thân thiết nào. Hân là một đối thủ cao minh, hiểu được cần cho đối phương thời gian.

Đêm nay, Phó Lệnh Nguyệt không biết mình đã uống bao nhiêu rượu, thể nhưng vẫn không thể đi vào giấc ngủ. Nàng nghĩ tới rất nhiều chuyện, càng nghĩ càng kinh hãi, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, trong lòng bất an. Đoạn trí nhớ kia của nàng đã khôi phục, cô nương trong giấc mộng chỉ lên bầu trời và nói đúng chuyện Khai Dương và phụ tinh, nhưng nàng lại không nhớ được rốt cuộc là ai ứng với vì sao nào. Nàng thực sự là ai? là Thần nữ Khai Dương hay là thể thân phụ tinh mà hoàng đế Tiền Lương tìm đến? Tuy vậy, nàng vẫn thấy vui mừng vì đã hiểu được đoạn đối thoại của Triệu Thực và Thanh Loan. Năm đó phá cung, Triệu Thực chính là người đi ra từ Thần nữ điện ở Kiến Dương, vì để chừa đường lui cho Thanh Loan mà hân đã cứu một tiểu cô nương, nhưng hôm nay lại không rõ là có phải mình đã cứu lầm hay không.

Phó Lệnh Nguyệt xót xa nở nụ cười. Triệu Thực hủy trí nhớ của nàng, dùng dược vật khống chế sự trưởng thành của thân thể nàng, đợi khi Thanh Loan ra lệnh, hân mới đẩy nàng ra ngoài.

“Phúc họa tương ỷ, ân cừ khó liệu. Tiểu Nguyệt, người ra ngoài lâu như vậy lại không thanh minh như ngày xưa”

“Kính Tri, có phải năm đó sai lầm rồi không? Nếu là yêu nữ kia, sao có thể sẽ như vậy”

Đúng rồi, hết thấy đều đúng. Khai Dương tinh là Thần nữ, phụ tinh là yêu nữ. Vậy Thanh Loan lệnh cho Triệu Thực cứu yêu nữ làm gì? báo thù sao? Yêu nữ có năng lực gì mà báo thù?

Tất cả đều phải đợi khi Dao Quang xuất hiện, mà tư liệu về Dao Quang và Khai Dương lại do Phương Diệu Tổ tìm được ở lòng sông Nguyên Hà. Cho nên hẳn mới muốn hợp tác với nàng. Nàng có nên đáp ứng không?

Hôm sau, Phó Lệnh Nguyệt vẫn còn có chút say, nàng nằm mơ hồ trên giường cả ngày, đến khi mặt trời ngả về tây mới dần có tinh thần. Nàng lúc này là điển hình của việc đảo lộn ngày đêm.

Nàng không khỏi nghĩ tới Viên Li. Nàng giúp hắn đạt thành ý nguyện đi Lũng Tây, nếu muốn hẳn nói cho nàng biết vài tin tức liên quan tới đại cục chắc cũng không quá phận. Nàng thà cầu Viên Li cũng không muốn có giao dịch với Phương Diệu Tổ

Khó khăn lắm mới đợi được đêm xuống, Phó Lệnh Nguyệt lại y phục thị vệ thâm sắc, ngựa quen đường cũ mà tìm tới Hữu quân Đô đốc phủ

Lướt qua tường vây, khi tới gần chỗ ở của Hải Thanh, Phó Lệnh Nguyệt lại phát hiện tình huống không thích hợp. Dù là số lượng người hay thái độ canh gác thì tối nay đều rất lơ là, mấy thị vệ trực đêm không kiêng nể gì mà ngủ gục.

Chẳng lẽ Viên Li không có ở trong phủ?

Nàng lập tức gõ cửa, người ra mở cửa là Hải Long. Kết quả đúng như nàng dự đoán, tối nay Viên Li không ở trong phủ, buổi trưa hắn mang theo Hải Thanh đến Thông huyện, chạng vạng sai người truyền tin về là sẽ nghỉ đêm ở đây.

Một bụng tâm sự lại không thể nói, Phó Lệnh Nguyệt chỉ có thể thất vọng trở về, lại không cam lòng. Lúc này trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, nàng đột nhiên muốn đến Đức Tế đường. Viên thuốc mà Lưu Duyên Linh làm cho nàng đã sử dụng rồi, giờ đã tới lúc yêu cầu hắn làm viên khác. Dù sao Đức Tế đường cũng mở cửa cả ngày đêm mà Lưu Duyên Linh lại là người không hỏi nhiều.

Tiếc rằng tối nay nàng xuất môn mà không coi hoàng lịch vì thế khi nàng cỡi lòng đầu chờ mong đến Đức Tế đường lại nghe gã sai vặt trực đêm nói Nhị đương gia từ trưa đã đến thành bắc hỗ trợ cho thai phụ, đến giờ còn chưa trở về.

Chờ hay là không? Phó Lệnh Nguyệt lại khó xử. Sinh đứa nhỏ mà cần thời gian dài vậy sao? tám phần

là gặp ca khó sinh rồi. Dù sao nàng cũng không ngủ được, trở về cũng chẳng có việc gì làm. Phó Lệnh Nguyệt nghĩ tới lúc đánh nhau cùng năm tên Kiên giáo và tầm quan trọng của viên thuốc kia, cuối cùng quyết định ngồi chờ. Hi vọng nữ nhân kia mau sinh, nàng không muốn đi một chuyến không công đâu.

Một khắc trôi qua

Hai khắc trôi qua

Nửa canh giờ trôi qua

Khi Phó Lệnh Nguyệt nhìn bức tượng nữ khỏa thân nhiều tới mức nhắm mắt lại cũng có thể vẽ lại y chang, rốt cuộc cũng nghe được động tĩnh ban ngoài, vì đã qua huấn luyện nên lỗ tai của nàng rất thính. Có tiếng xe ngựa, có người đến. Nàng lập tức cảnh giác, vọt vào phòng trong. Nàng không sợ Lưu Duyên Linh mà sợ gặp người lạ rồi bại lộ thân phận.

“Nhị đương gia đã trở lại” gã sai vặt ở bên ngoài cất tiếng chào

Cước bộ hỗn độn, hẳn là y đồng theo hỗ trợ cho Lưu Duyên Linh

“Lưu lang trung, chút tâm ý thôi, người dù sao cũng phải nhận ah” có người lớn giọng đuổi theo

Phó Lệnh Nguyệt nhượng mảy, cảm thấy thanh âm này rất quen thuộc

“Đã thu tiền khám, không có đạo lý lấy thêm phí tạ ơn. Vị huynh đệ này, mời về đi” Lưu Duyên Linh hòa nhã đáp

Người kia vẫn không chịu ‘nhưng ngài là ân nhân cứu mạng. Ngài đã cứu mạng của phu nhân và thiếu gia nhà chúng ta, chút bạc đó tính là gì đâu’

“Y giả tâm phụ mẫu, bệnh giả vô quý tiện” Lưu Duyên Linh vẫn không nhượng bộ ‘huynh đệ nếu muốn cứu tế dân chúng, quyền góp cho thiện đường là được’

“Lưu lang trung” ngữ khí người kia có chút tức giận “ngài bảo vệ nhi tử đầu tiên của gia nhà chúng ta, chúng ta rất biết ơn, nói thế nào Lưu lang trung cũng phải nhận lấy. Đây là tiền mừng, nào có đạo lý không nhận, muốn nhà chúng ta thêm điềm xấu sao?”

Phó Lệnh Nguyệt rốt cuộc cũng nhận ra giọng nói này là của Hải Thanh. Rõ ràng Hải Long đã nói hẳn theo Viên Li đến quân doanh ở Thông huyện, sao giờ lại có chuyện mừng quý tử gia nhà hắn, là của Viên Li hay có sự hiểu lầm trùng hợp nào đó? Nàng không thể tin cũng không muốn tin, vội nghiêng tai nghe ngóng

Lưu Duyên Linh bất đắc dĩ nói “Phó Linh, nhận đi, trực tiếp nhập vào ngoại trưởng”

“Lưu lang trung...’ngữ khí của Hải Thanh đột nhiên có chút ngượng ngùng

Phó Lệnh Nguyệt nghe có tiếng kéo vạt áo, giống như Hải Thanh kéo Lưu Duyên Linh sang một bên ‘đây là ngoại thất của gia nhà chúng ta, trong nhà có nghiêm túc, không muốn việc này bị lộ ra ngoài’ nơi bọn họ đứng rất gần chỗ nàng nấp, nên nàng có thể nghe được tiếng hô hấp của Hải Thanh

‘Vị tiểu ca này, xin yên tâm. Lưu mỗ chỉ biết trị bệnh cứu người, việc khác không nhớ gì cả’ Lưu Duyên Linh trả lời rất lưu loát “Lưu mỗ căng bản không gặp qua gia chủ, không biết tướng mạo thế nào thì có gì mà nói’

“Đúng vậy’ Hải Thanh cười gượng “ta chính là tâm tiểu nhân, lắm miệng. Vậy phu nhân và thiếu gia nhà chúng ta...”

‘Đứa nhỏ ra đời hơi sớm, cần tìm vài vú em nuôi nấng tỉ mỉ; người lớn thì ở cữ cho kỹ, sẽ không có việc gì’ Lưu Duyên Linh không nhiều lời vô nghĩa

“Dạ. Có thể do mấy ngày trước thay đổi chỗ ở, xe ngựa xóc nảy’ Hải Thanh cười nói ‘sau này...”

‘Có chuyện gì đến tìm ta, nếu ta không ra ngoài khám bệnh thì đều ở đây’ thanh âm của Lưu Duyên Linh lộ vẻ mệt mỏi như muốn tiễn khách

Hải Thanh thức thời cáo lui

Phó Lệnh Nguyệt nghe được tiếng đóng cửa, tiếp theo là thanh âm thanh thúy tự đắc của một tiểu đồng “sư phụ, ta nói rồi mà, nữ nhân kia không phải là phu nhân đứng đắn gì. Người xem, gia chủ vẫn tránh ở ngoài màn, sinh nhi tử cũng không xuất hiện, chỉ có quần gia chạy tới chạy lui. Cho thấy chỉ là một ngoại thất không lên được mặt bàn”

“Không được lắm miệng, nhớ kỹ, họa từ miệng mà ra” Lưu Duyên Linh răn dạy

Tiểu đồng khinh thường đáp “sư phụ bảo vệ được nhi tử đầu lòng của bọn họ, xem như nữ nhân kia sau này có chỗ trông cậy rồi, bọn họ còn dám lấy oán trả ơn sao?”

‘Bớt nói nhảm đi” Lưu Duyên Linh chuyển đề tài “đi hỏi xem ban đêm còn ca bệnh nào nữa không?”

Phó Lệnh Nguyệt nghe vậy, vội rón rén trở về phòng, dựa lưng vào ghế, nhắm mắt, làm bộ như đang nghỉ ngơi

Lưu Duyên Linh vào cửa, ngạc nhiên hỏi ‘là người?’

“Lưu lang trung” Phó Lệnh Nguyệt đứng dậy, cung kính cười “mấy ngày trước ta đã dùng hết được rồi, lại làm cho đi”

Lưu Duyên Linh không nói gì, vươn tay, xem mạch cho nàng, sau đó liếc mắt nói “được”

Phó Lệnh Nguyệt không quay về Thần nữ điện. Nàng tính đứa nhỏ kia hẳn là có vào khoảng tháng tám, tháng chín năm ngoái, khi đó nàng và Viên Li đang ở Tả quân Đô đốc phủ, gần bó như keo như sơn, nếu thực sự đó là đứa nhỏ của Viên Li. Vậy hẳn...Phó Lệnh Nguyệt rung mình, nàng không dám nghĩ tiếp.

Đêm dần khuya, Phó Lệnh Nguyệt kiên nhẫn đợi bên trong Đức Tế đường đã tắt hết đèn đuốc, hơi thở bên trong đã trở nên bình ổn. Nàng lập tức bịt mắt, xâm nhập vào phòng được đồng, dùng mê hương khổng chế hiện trường. Sau đó áp chiếc khăn tẩm giải được lên mũi được đồng Phó Linh, lay tỉnh hẳn rồi bắt cóc hẳn

Sự tình quá nhiều điểm đáng ngờ, trong lòng nàng lại rất hoang mang cho nên nhất định phải chứng thực trong đêm nay.

Hải Thanh đã nói trước khi sinh, nữ nhân kia phải đổi chỗ ở, hành động này có chút không bình thường, nàng sợ đến sáng bọn họ lại thay đổi. Không thể để đêm dài lắm mộng, nếu đó thực sự là đứa nhỏ của Viên Li. Nàng vẫn phải đối chứng, phải tìm ra chân tướng để chính mình được yên tâm.

Nàng có lệnh bài ám vệ nên không hề sợ Kinh đô vệ tuần tra ban đêm, mang theo Phó Linh, rốt cuộc cũng tìm được nơi hẳn đã tới đỡ đẻ.

Là một biệt viện nhỏ yên tĩnh, cách Đức Tế đường không xa, tường viện còn bám đầy dây leo, nhìn như hoang phế lâu rồi. Có điều nghe động tĩnh trong viện, rất phù hợp với tin tức vừa mới đến của đám người này.

Phó Lệnh Nguyệt dùng giọng giả hỏi Phó Linh ‘là nơi này?’

“Đúng” Phó Linh run rẩy đáp

Phó Lệnh Nguyệt thì thầm “ta tin người, bởi vì người gạt ta sẽ có kết cục rất thảm. Đúng rồi, người trở về nên biết nói thế nào chứ?”

“Ta...đi ngoài, lại nhìn thấy một quỳ ảnh” Phó Linh lắp bắp giải thích

“Tốt lắm” nàng cười tủm tỉm, gạt đầu “nơi này có một nữ nhân mới sinh đứa nhỏ phải không? có đặc điểm gì không?”

“Cao như vậy, mập như vậy...”Phó Linh khua tay múa chân diễn tả “đúng rồi, dưới mi mắt phải của nàng hình như có một nốt ruồi đen”

Phó Lệnh Nguyệt trong lòng run lên. Nàng nhớ hình như dưới mắt phải của Liễu Dung cũng có một nốt ruồi đen.

Nàng cười lạnh “Người đi đi. Ta biết người ở đâu, nếu người dám dối gạt ta...”

Phó Linh vội nói ‘tiểu nhân dám thề, chính là nơi này’

Phó Lệnh Nguyệt dán vào tường, dò xét trong viện, thấy bên trong bài trí không nhiều nhưng vẫn có thể nhận ra không khí khẩn trương, nhân thủ hộ vệ không ít. Nhất định là có nhân vật quan trọng.

Phó Lệnh Nguyệt thân nhẹ như yến, bước chân nhẹ nhàng như mèo đi trên mái hiên. Dựa vào tin tức từ Phó Linh, nàng dễ dàng đi đến phòng của sản phụ.

Phía tây phòng rất yên tĩnh nhưng phía đông phòng có tiếng trẻ con khóc, còn có thanh âm dịu dàng của vú em. Phó Lệnh Nguyệt biết mình đã tìm đúng chỗ.

Hộ vệ dàn phía trước như sẵn sàng nghênh địch, Phó Lệnh Nguyệt ở xa, không nhìn rõ được gương mặt của bọn họ, nhưng chính vì không nhìn được gương mặt quen thuộc, nàng lại thấy vui mừng. Không phải là thị vệ thân tín của Viên Li, có lẽ việc này không liên quan tới hần. Tuy nhiên đó chỉ là suy đoán, nhìn thấy mới là thật. Nàng cẩn thận dò xét, phát hiện phòng phía tây phòng bị nghiêm cấm hơn phòng phía đông, nàng thể hiện bản lĩnh học được ở Triệu gia đại viện, nhẹ nhàng tránh được thị vệ tuần tra, mở cửa sổ, nhảy vào. Mọi người trong phòng đều ngủ mê man, nàng điểm huyết đạo của tỷ nữ, nhẹ nhàng đi đến bên giường, nương theo ánh trăng nhìn gương mặt nữ nhân đang ngủ mang theo vẻ mệt mỏi và hạnh phúc.

Liễu Dung. Chính xác là nàng ta. Bên dưới mắt phải có một nốt ruồi đen, đúng như lời Phó Linh đã nói.

Phó Lệnh Nguyệt có chút chột dạ, trong lòng vô cùng căng thẳng. Nàng sợ sản phụ kia là Liễu Dung, kết quả lại là Liễu Dung. Sẽ không, Viên Li không thể hoan ái với nữ nhân khác, nói không chừng đây là thủ thuật che mắt của đối thủ.

Phó Lệnh Nguyệt nhẹ nhàng đi tới phòng phía đông, dán tai lắng nghe.

Bên trong, hai vú em vừa dỗ đứa nhỏ ngủ xong, đang lén tám chuyện với nhau

“Thật không biết Đô đốc gia nghĩ thế nào, có nhi tử mà không đón vào phủ”

“Nương đứa nhỏ chính là nha đầu trong Tả quân phủ, cũng đâu phải thanh lâu sở quán, sợ cái gì?”

“Cũng phải, nay Đô đốc đã ra riêng, không phải nhìn sắc mặt của Tả phủ lão thái thái nữa. Đây là trưởng tử, không cần nhắc cho nương của hần, tương lai thiếu gia làm sao được ghi tên trên tộc phổ”

‘Ta thấy Đô đốc căn bản không muốn để thiếu gia được ghi tên trên tộc phổ ah’

“Nói vậy, không thể nào. Người xem ban ngày Đô đốc gia khấn trương thế nào rồi đó. Người quên bộ dáng vui mừng của hần khi thiếu gia ra đời sao? hần nói mắt, mày, mũi, miệng đều cùng một khuôn với hần ah”

“Đúng vậy. Đứa nhỏ này giống y chang Đô đốc gia, Liễu cô nương thật có phúc”

Phó Lệnh Nguyệt như bị sét đánh, không đứng nổi. Chờ hai vú em kia nằm xuống, đi vào giấc ngủ mới run rẩy mở cửa ra. Nàng không tiếng động đi đến trước chiếc nôi, cẩn thận nhìn đứa nhỏ bên trong.

Giống, rất giống. Gương mặt đứa nhỏ này giống y chang gương mặt của nam nhân nàng đã vuốt ve vô số lần.

Trong chớp mắt này, Phó Lệnh Nguyệt cảm giác trái tim mình hoàn toàn sụp đổ, tâm loạn như ma, khiến nàng quên cảnh giác hai vú em.

Đứa nhỏ cau mày, vặn vẹo đầu, hai vú em liền lập tức ngồi dậy. Phó Lệnh Nguyệt chưa kịp chạy, đã nghe bọn họ sợ hãi kêu lên ‘có trộm’, sau đó thì ngất xỉu

“Câm miệng” Phó Lệnh Nguyệt lập tức có phản ứng, ẵm đứa bé từ trong nôi lên. Đây chính là vũ khí phòng thân tốt nhất, nàng vừa ôm đứa bé, vừa rút chủy thủ bên hông ra.

Thị vệ xông vào, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng liền lập tức dừng bước.

Đột nhiên cửa phòng phía tây mở ra, Liễu Dung đầu tóc bù xù xông vào, quỳ xuống ‘cầu ngài, trăm ngàn lần đừng làm đứa nhỏ bị thương. Ngài muốn cái gì, ta đều cho ngài. Nhi tử ngoan, đừng sợ, nương ở đây”

Phó Lệnh Nguyệt thối lui ra sau, tránh khỏi Liễu Dung ‘người lại tiến lên trước, ta lập tức đâm chết hần”

“Được, được” Liễu Dung vội dừng lại, khóc lóc cầu xin “cầu ngài. Ngài muốn bạc, ta lập tức đưa tới. Ngài muốn mạng ta, ta cũng lập tức cho ngài. Cầu ngài thả đứa nhỏ này ra, hần mới vừa ra đời, cái gì cũng...”

Phó Lệnh Nguyệt nghe mà thấy phiền, hận không thể một đao kết thúc tính mạng nữ nhân này.

“Người nào?” rốt cuộc nàng cũng nghe được thanh âm quen thuộc, chẳng qua lúc này trong lòng Phó Lệnh Nguyệt không còn cảm giác thân mật ấm áp nữa. Nàng đưa tay sờ ngực, cười lạnh, nhìn nam tử mặt mày như họa đang từ phần nộ trở thành kinh ngạc.

“Là người?” Viên Li khó tin mở miệng

Phó Lệnh Nguyệt lạnh lùng nhìn quanh “bảo tất cả bọn họ lui ra”

Viên Li vẫy tay, ý bảo mọi người rút lui. Liễu Dung dù không cam lòng nhưng lo cho an nguy của nhi tử, vẫn từng bước lui xuống

“Nếu ai dám ở bên ngoài nghe lén, ta phát hiện một lần liền cắt một thứ trên cơ thể đứa nhỏ này” Phó Lệnh Nguyệt hung ác nói. Nàng hiện đang rất muốn phát tiết, nàng ghen đến không chịu nổi nữa

Liễu Dung chấn động, lập tức rời đi.

Trong phòng chỉ còn Phó Lệnh Nguyệt và Viên Li

“Sao người lại tới đây?” Viên Li thấp giọng quát hỏi, ánh mắt của hắn vẫn luôn nhìn đứa trẻ đã ngủ ở trong lòng Phó Lệnh Nguyệt

“Vậy người sao lại tới đây?” Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy mình cười đến vô tâm vô phể

“Không phải người đã thấy rồi sao?” Viên Li trả lời rất nhanh ‘buông đứa nhỏ xuống, chúng ta hảo hảo nói chuyện’

Thật ra Phó Lệnh Nguyệt chỉ muốn biết được một đáp án, nàng nhẹ giọng hỏi “phụ thân đứa nhỏ là ai?” Đứa nhỏ đang ngủ trong lòng nàng, nàng chỉ cần hạ tay một chút, hắn lập tức rời xa nhân thế.

“Nếu có ẩn tình gì, người có thể nói với ta” Phó Lệnh Nguyệt lặp lại, không chút cảm tình. Nàng nhìn thẳng vào Viên Li, chủ thủ trong tay lại kề sát đứa nhỏ hơn

“Là ta” Viên Li thẳng thắn thừa nhận “người có thể đổi tư thế khác không? ta sẽ không cướp hắn”

Nàng nhìn vẻ mặt yếu ớt của hắn, chậm rãi tươi cười, trào phúng hỏi ‘con của người? Không phải người không thể cùng nữ nhân làm chuyện phòng the sao? chuyện này có thể lừa người khác nhưng không gạt được ta’

“Ta không lừa người” Viên Li rũ mi ‘bệnh của ta đã sớm khỏi. Đây là con của ta’

“Haha..” Phó Lệnh Nguyệt cười khỏ. Thật ra nàng đã sớm hiểu được nhưng lại không hiểu mình chờ mong cái gì, nàng chỉ cảm thấy bàn tay cầm chủ thủ run lên “Viên Li, người không thể lừa ta một chút sao?”

Viên Li nghiêm túc nói “ta không lừa ngươi, ta chỉ cầu ngươi trả hấn lại cho ta”

“Ta nói rồi, nếu ngươi phụ ta, ta sẽ giết chết nữ nhân kia” Phó Lệnh Nguyệt vung chủ thủ về phía đứa bé “ngươi đã biết thì chấp nhận đi”

“Tiểu Nguyệt, đừng náo loạn” thanh âm của Viên Li trầm thấp mà khẩn thiết “đưa hấn cho ta đi, ta biết ngươi không phải là người như thế”

“Ngươi quá đề cao...” tay của Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên ẩm ướt, nam anh đã tỉnh lại, đang thích ý dụi vào tay nàng. Ánh mắt giống y Viên Li, mở ra rồi nhắm lại, làm cho tâm nàng chìm xuống. Nàng thực sự mềm lòng sao?

“Được” Phó Lệnh Nguyệt ôm đứa nhỏ, đột nhiên cảm thấy bi ai. Nàng đặt đứa nhỏ trở lại trong nôi, ném chủ thủ cho Viên Li, hai mắt chăm chăm nhìn hấn, không muốn bỏ qua bất kỳ biến hóa nào trên mặt hấn “hiện tại ta cho ngươi một cơ hội, giết ta đi. Hôm nay ngươi không giết ta, ngày sau ta sẽ giết bọn họ. Ngươi biết năng lực của ta, ta có thể làm được”

Viên Li thở dài, kéo tay nàng “đi, ta muốn nói chuyện với ngươi”

Mọi người kinh ngạc nhìn Viên Li sóng vai với thích khách đi vào hậu viện, trong phòng liền vang lên tiếng khóc vui mừng của Liễu Dung cùng thanh âm khuyên bảo của vú em.

Phó Lệnh Nguyệt nhìn nam nhân quen thuộc đi phía trước, nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng. Đến hôm nay nàng mới nhận ra, nhất cử nhất động của hấn đã in sâu vào trong tâm trí.

Phòng của Viên Li rất ấm, trên bàn bày công cụ khắc dấu đơn giản cùng các chất liệu đá

Xem ra Liễu Dung thực sự là nữ nhân khiến hấn hao hết tâm tư.

Phó Lệnh Nguyệt đi vào, nhìn thấy trên án thư có một con dấu đang khắc nửa chừng, nàng từng có nghiên cứu về chất liệu đá khắc dấu nên vừa liếc mắt đã nhận ra đó là điền hoàng thạch.

Nàng cầm lấy con dao trên án thư, chưa sót nở nụ cười “phụ thân đứa nhỏ suốt đêm khắc ấn, chắc là đặt tên cho nó phải không?”

“Không có... Nhũ danh mà thôi.” Biểu tình vui sướng lóe qua trên mặt Viên Li khiến lòng nàng bị thương. Tay của nàng căng thẳng, cảm giác có thứ gì đó bén nhọn cứa vào da thịt nàng, có chất lỏng chảy ra, sau đó nàng mới cảm thấy đau.

Là máu, nàng thật không có tiền đồ, thế mà lại tự cắt trúng tay mình

“Đừng nhúc nhích” Viên Liên vội tới gần, tìm chung quanh rồi lấy phấn điền hoàng rắc lên vết thương của nàng “thứ này cầm máu rất nhanh, ngươi đừng lộn xộn” hắn cầm tay nàng nhưng lại không dám nhìn vào mắt nàng

“Cảm ơn” hồi lâu, Phó Lệnh Nguyệt mới lên tiếng

Dưới ánh nến, nam nữ nắm tay nhau, cách nhau rất gần, là hình ảnh ấm áp nhưng Viên Li và Phó Lệnh Nguyệt đều đứng thẳng người, khách khí mà câu nệ

“Ngươi...làm sao biết được” Viên Li dù sao cũng là người bình tĩnh

“Ta trùng hợp thấy được Hải Thanh” Phó Lệnh Nguyệt cũng không muốn giấu hắn, trong lòng vẫn ôm ảo tưởng ‘nơi này không có người khác. Có phải vì đại sự nên ngươi làm bộ có đứa nhỏ?’

“Là thật” Viên Li nặng nề ho khan

Phó Lệnh Nguyệt đau thương đưa mắt nhìn hắn, nhớ ra hắn có vết thương người. Trách không được vừa rồi hắn mới có tự tin khuyển nàng buông tay. Lòng của nàng...nàng cảm thấy hận bản thân mình

“Ngươi có thể lựa chọn lừa ta, vì sao ngay cả lừa ta, ngươi cũng không làm. Ta lo lắng cho ngươi, còn ngươi...”hắn lại ở đây, tận hưởng niềm vui làm cha

Đúng là họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm. Viên Li thực sự lừa nàng. Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy tim mình nhỏ máu

“Lời cần nói, ta đều đã nói với ngươi nhưng ngươi luôn không nghe” Viên Li vẻ mặt ảm đạm ‘mệnh của ta không dài lâu, muốn lưu lại một hậu nhân’

71. Quyển 4 - Chương 10: Tiết Thiên Huống

Một câu này đã hoàn toàn chặn miệng Phó Lệnh Nguyệt

Đúng, Viên Li đã từng nói rất nhiều lần, đã sớm nhắc nhở nàng, hắn sẽ làm nhiều chuyện, có thể ảnh hưởng đến tình thân và cả bản thân hắn. Nàng cũng đã từng tưởng tượng nhiều tình huống, nghĩ hắn có thể vì đại sự mà xảy ra tranh chấp với nàng và nàng hoàn toàn lý giải được những điều này. Nhưng luôn có những biến cố khiến người ta không kịp đề phòng, nàng chưa từng nghĩ tới Viên Li sẽ ra một chiêu này. Lòng của nàng dù rộng rãi thế nào cũng không thể nhận nổi đả kích như vậy, người thân mật nhất lại có con với nữ nhân khác, nhất là khi hắn lại nói lý trí, lạnh lùng như vậy. Mà lý do như thế, dù thế nào, nàng cũng không phản bác được.

Thể chất của nàng quý dị, không thể sinh con. Thân phận của nàng đáng sợ, trước hai mươi bốn tuổi cũng không thể sinh con. Làm nữ nhân, nàng chính là phế vật vô dụng đến mười phần

Phó Lệnh Nguyệt vừa đau vừa xót, rũ mắt, không nói nên lời

“Cảm ơn người” Viên Li nhẹ giọng nói ‘Phượng Diệu Tổ từ bỏ là do người giúp ta’

Phó Lệnh Nguyệt ngẩn người, sau đó mới hiểu ra là hắn nói cái gì. Nàng chưa sót cười “người không hận ta là tốt rồi” dù sao nàng cũng vừa mới dùng dao uy hiếp con hắn

“Sẽ không” Viên Li chưa nói hết câu đã bắt đầu ho nhẹ ‘người làm cái gì, ta đều không hận người. Là ta nợ người’

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy đau xót. Nàng nhớ tới những chuyện của hai người, cùng trải qua mưa gió lại chia tay ảm đạm, nghĩ lại mà kinh “việc này rất nhỏ so với những gì người làm cho ta”. Lòng của nàng trở nên rối rắm, không biết nói thế nào, thay đổi đề tài “vì sao người muốn đi Lũng Tây?”

“Có việc” Viên Li cúi thấp đầu, tiếc chữ như vàng

Phó Lệnh Nguyệt biết phán đoán của Phượng Diệu Tổ đã đúng. Viên Li đi Lũng Tây nhất định có việc, còn là đại sự

“Vậy thân thể của người, có thể ở đó sao?” khi hỏi những lời này, cảm giác của nàng cũng như trước đó. Đối với Viên Li, nàng không còn lo lắng, khó xử nữa, toàn thân của nàng không còn đỡ đỡ như hít ma túy, chỉ đơn thuần là bàn chính sự mà thôi

Viên Li buồn bã nở nụ cười, do dự thật lâu, vẫn là ba chữ “cảm ơn người”

“Cảm ơn ta cái gì? là vì ta trị bệnh của người sao?” Phó Lệnh Nguyệt chưa sót “nói cho ta biết, bệnh của người khi nào thì tốt? khi đó, ta còn ở trong Tả quân phủ, là khi đưa Liễu Dung đi là đã tốt rồi sao?”

“Không có” Viên Li ngượng ngùng “khi đó thì chưa, là không lâu sau đó”

“Do Tổ nữ cứu thức?” Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nghĩ tới chi tiết này. Quả thật đúng như hắn nói, thời gian đó vẫn luôn dùng hình thức song tu này. Thì ra lại có ý tứ lớn như vậy. Nàng nghĩ một đường làm một nẻo ‘vậy chúc mừng Viên đô đốc có được quý tử. Là trưởng tử, nên đưa đến Tả quân phủ, báo tin vui với lão Đô đốc và lão phu nhân mới phải’

“Tiểu Nguyệt” Viên Li ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào mắt nàng “ta cầu người một việc. Chuyện này, ta không muốn lộ ra”

“Vì sao?” Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc “không cho bọn họ nhập khẩu, người nữ sao?”

“Nữ” Viên Li mặt không chút thay đổi “bọn họ sẽ lập tức rời đi, không ở lại kinh thành”

Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn, nhận thấy trong mắt hắn lóe lên tia lệ khí lạnh như băng, kiên định. Nàng cũng không hỏi tiếp, đây nhất định là một việc tình cờ. Viên Li không cho đứa nhỏ này danh phận, đứa nhỏ sẽ không trở thành thế tử của Hữu quân phủ. Hắn muốn làm gì?

“Ta vẫn đang do dự, không biết để hắn trải qua cuộc sống như thế nào” Viên Li như nhìn thấu lòng nàng, thì thào giải thích

“Người có thể lựa chọn sao?” Phó Lệnh Nguyệt nhìn phần hoàng điền trên tay, có chút buồn cười

“Bây giờ còn có thể” Viên Li thản nhiên cúi đôi mắt “nhưng thời gian không nhiều lắm” hắn lấy khăn che miệng, ho khan liên tục

Phó Lệnh Nguyệt sâu kín nói “nhìn người sống y như chịu tội”

Hắn có nhiều đại sự không thể nói, có lẽ khi chết đi lại chính là giải thoát.

“Ta không vào địa ngục thì ai vào” Viên Li cười khổ, thu khăn, thanh âm bất đắc dĩ “trúng mục tiêu, nhất định trốn không thoát”

Phó Lệnh Nguyệt cảm giác như cổ họng mắc phải xương cá, nuốt không được, nhổ không xong, lúc này nói gì cũng không thích hợp. Nam nhân này không phải là của nàng, là nàng tình nguyện đơn phương thích hắn, nay cũng nên kết thúc. Nhìn vết đỏ vương trên khóe miệng hắn, giận hờn của nàng liền tiêu tan. Hắn muốn lưu lại huyết mạch, hắn muốn làm đại sự, làm một nam nhân, điều đó không có gì đáng trách. Nàng không thể giúp hắn, vậy chỉ có thể lo cho mình.

Nàng xoay người rời đi ‘người cố gắng đi, ta đi đây’

Trời hửng sáng, Phó Lệnh Nguyệt mới về tới Thần nữ điện mà không ai hay biết. Tất cả đều yên tĩnh như khi nàng rời đi, lúc này đây, nàng ngủ rất nhanh, vừa ngã đầu xuống gối là ngủ ngay. Không mơ, không có Viên Li, chỉ đơn thuần là ngủ thật sâu. Khi nàng tỉnh lại, sắc trời bên ngoài đã tối.

Cung nữ nghe được tiếng động, vội tiến vào bẩm báo “ban ngày Nhiếp chính vương Lý Thành Kí có tới, thấy cung nhân gọi nàng mấy lần cũng không tỉnh liền rời đi”

Phó Lệnh Nguyệt có chút vô thố. Lý Thành Kí tới đây làm gì? hỏi thì cung nữ cũng không biết, chỉ biết Lý Thành Kí nói cũng không có việc gì, hắn chỉ là thấy sắp đến ngày mồng sáu tháng sáu, là tiết thiên hưởng, sẽ để đốc thúc Lễ bộ và Khâm thiên giám chọn ngày, cũng hỏi xem nàng có cần gì không.

Tiết Thiên hướng là ngày hội trọng đại nhất của Kiền giáo

“Mang cho ta vài hũ rượu” Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy rất khó chịu. Ngự trù làm mấy món thanh đạm, nàng miễn cưỡng ăn một ít rồi tự rót tự uống.

Đầu óc của nàng phiêu diêu nhưng cũng rất thanh tỉnh. Viên Li là quý đoản mệnh, nàng còn nghĩ tới hấn làm gì? hấn không giận không ham, khổng chế rất tốt cảm xúc của mình, đặc biệt kín miệng. Có thể nói hấn là điển hình của người không thể thâm giao. Người đã trải qua huấn luyện như nàng sao có thể động tâm với hấn? Nghĩ lại, tất cả đều rất bất khả tư nghị. Hai người lúc trước đối chọi với nhau gay gắt, cuối cùng lại trở thành một đôi oan gia vui mừng.

Phó Lệnh Nguyệt chờ đến nỗi cười

Viên Li chưa từng nói cho nàng biết bí mật gì, những chuyện của nàng, đa phần đều do Phương Diệu Tổ tiết lộ. Hành động của Viên Li rất quý dị, lời nói thì giấu diếm, thế nhưng vào lúc nàng gặp nguy hiểm thì lại thần bí xuất hiện. Hấn cái gì cũng không nói, rất kín miệng. Người như vậy, có đợi nữa cũng vô dụng. Vì để biết được thân thể của mình, nàng quyết định thay đổi mục tiêu. Chỉ có thể là Phương Diệu Tổ.

Không biết uống bao nhiêu rượu, Phó Lệnh Nguyệt chìm vào mê man nhưng đến nửa đêm, nàng đột nhiên bị cảm giác buồn nôn mãnh liệt làm cho tỉnh lại. Lần đầu tiên trong đời nàng say rượu tới mức ói cả một đêm, đến khi tứ chi đều run lẩy bẩy.

Thần nữ điện cấm người ngoài, vì thế cung nữ không dám đi tìm ngự y, chỉ có thể giúp nàng đổi nước, lau mặt...

Phó Lệnh Nguyệt lần đầu tiên hối hận vì đã ép buộc bản thân. Nàng vô lực nằm đó, giống như nước trong người đều đã cạn kiệt, lực phủ ngũ tạng trở nên hư không. Nàng cảm thấy thân thể chỉ còn là một cái xác không hồn.

Một đêm vất vả, nàng lại ngủ rất ngon.

Sáng hôm sau, khi ánh mặt trời lên cao, Phó Lệnh Nguyệt mới chậm rãi mở mắt ra. Nàng lau mồ hôi trán, nhìn ánh nắng bên ngoài cửa sổ, cảm giác như được tái sinh

Trước tiết Thiên hướng một ngày, Phó Lệnh Nguyệt rất nhanh đã khôi phục nguyên trạng.

Mồng sáu tháng sáu, tiết Thiên hướng là ngày hội quan trọng nhất của Kiền giáo. Tương truyền vào ngày này, Thần nữ sẽ ban tặng thiên thư cho nhân gian. Trong dân gian lại có truyền thuyết, ngày đó là ngày rồng phơi nắng, sẽ mang toàn bộ sách, khí cụ, quần áo trong nhà đem ra phơi nắng. Nữ nhân trong ngày này phải gội đầu, nường tử nhà giàu có còn có thể dùng cánh hoa để nhuộm móng tay.

Trong Thần nữ điện từ sáng sớm đã bận rộn không ngừng

Phó Lệnh Nguyệt không có tinh thần, phân phó cung nữ đưa mình ra ngoài phơi nắng

Chín mươi chín bậc cầu thang bằng ngọc thạch của Thần nữ điện đều phơi đầy kinh thư, quần áo, pháp khí...Phó Lệnh Nguyệt trầm mặc nhìn, trong lòng cảm thấy buồn bã. Kinh thư có thể phơi nắng, tâm tình cũng vậy được không? nàng phơi nắng cả ngày, buồn bực trong lòng liệu có thể tiêu trừ?

Đến giữa trưa, cung nữ theo quy củ, hầu hạ Phó Lệnh Nguyệt gội đầu. Hồi lâu, cả sảnh đường đều là kiểu nga áo choàng ướt đầm, thủy nhuận linh lung. Phó Lệnh Nguyệt yên lặng nhìn, tâm tình cũng thoải mái hơn.

Sau giữa trưa là huân hương tiểu khê. Tiểu Đa Tử dùng cánh hoa tươi mới nhuộm móng tay cho nàng, không ngừng lải nhải rằng tối nay Thần nữ điện sẽ có yến hội long trọng, ngay cả Hoàng thượng cũng đến, Thần nữ nương nương nhất định phải hảo hảo chuẩn bị.

Hoàng thượng? Lý Tuấn Ngạn sẽ tới? Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên hồi thần

Nàng chưa kịp hỏi, Lương quản gia đã vén màn đi vào, bấm báo ‘Thần nữ nương nương, Nhiếp chính vương phủ đưa lễ vật đến’

Lý Thành Khí không tự mình đến, chuyện lạ à nha.

Nghe nói Đại Minh phủ, Hồn Xuân phủ xảy ra nạn châu chấu, phụ quốc Triều Tiên lại xảy ra loạn binh, Lý Thành Khí bận đến chân không chạm đất nên mới lần đầu tiên nhờ người khác mang lễ vật đến. Phó Lệnh Nguyệt trong lòng lại rất vui, tiểu tử này rốt cuộc cũng không có thời gian để thử nàng.

Cả buổi chiều, Phó Lệnh Nguyệt mệt mỏi ứng phó với việc các nơi đưa lễ vật đến. Tuy quản gia đã sớm chuẩn bị tặng vật đáp tạ nhưng nàng vẫn phải ra mặt nghênh đón, cười suốt cả buổi khiến miệng nàng cứng ngắc. Thật ra, tính nàng vốn tính toán, nhập vào toàn là kim khí ngọc khí mà đưa ra chỉ là bài tử bằng ngọc bình thường, thậm chí với nhà bình thường chỉ là một tờ giấy vàng.

Tế thiên thành công lại có Ngọc thiên bên người, địa vị Thần nữ của nàng đã không thể lay chuyển. Nàng chỉ niệm vài câu, trang nghiêm khai quang, người ngoài muốn không tin phục nàng cũng khó tìm được lý do.

Có điều, thời gian yết kiến sắp kết thúc, Hữu quân Đô đốc Viên Li lại hiếm khi tự mình giá đáo.

Phó Lệnh Nguyệt không nghĩ hẳn lại đến, nhất thời có chút sợ run. Hôm nay là làm sao? nên đến thì không đến, không nên đến thì lại xuất hiện.

“Sắc mặt của ngài không tốt lắm, bị bệnh sao?” Viên Li chủ động lên tiếng hỏi thăm nàng

“Cảm ơn Viên đô đốc quan tâm. Ta rất tốt”Phó Lệnh Nguyệt không biết nói gì, cảm thấy không khí rất quỷ dị, hai mắt nhìn thẳng vào hắn, cố tìm ra hành động tiếp theo của hắn

Hắn muốn đền bù sao?không thể nào. Hắn sẽ không ngây thơ mà muốn khuyển nàng hồi tâm chuyển ý chứ? tâm ý của nàng đã quyết, nhất định không đồng ý

“Thân thể tốt cũng đừng nên quá sức, khi cần uống thuốc thì nên uống thuốc”Viên Li chuyển mắt, gần giọng nói mấy từ cuối

Trong lúc Phó Lệnh Nguyệt đang ngạc nhiên khó hiểu, hắn lại cáo từ rời đi

Người cuối cùng xuất hiện vào lúc canh giờ yết kiến sắp kết thúc chỉ có thể là Hậu quân Đô đốc Phương Diệu Tổ

Hắn nhìn vẻ mặt uể oải của nàng, hoảng sợ hỏi “ngươi sao vậy?”

Phó Lệnh Nguyệt nhìn thấy hắn, đáy lòng trở nên ấm áp, mỉm cười đáp ‘mấy ngày trước uống rượu đến say mềm’

Phương Diệu Tổ cau mày, bộ dáng cường ngạnh “sao ngươi có thể như vậy? sau này không được uống rượu nữa”

Phó Lệnh Nguyệt suy yếu nói “có đánh chết, ta cũng không uống nữa, lúc này nghĩ thấy mùi rượu ta liền ghê tởm. Tiếc là sau này không thể lại cùng ngươi đối ẩm”

“Ồ nháo” Phương Diệu Tổ tức giận, một tay ôm nàng vào lòng

Phó Lệnh Nguyệt ngã vào lòng hắn, có chút tham lam hưởng thụ giờ khắc ấm áp này. Không biết tại sao, nàng lại cảm thấy thêm hư không.

“Tiểu Nguyệt” Phương Diệu Tổ nhỏ giọng bên tai nàng “sao ngươi có thể không cẩn thận như thế chứ?”

“Ngươi thích ta sao?” nàng lại nghe mình đột nhiên hỏi một câu như thế

Phương Diệu Tổ sững sốt, trình trọng đẩy nàng ra, thề sắt son “thích. Từ lúc gặp ngươi ở Kiến Dương, ta liền thích’

Nàng nhìn vào mắt hắn “dù ta là ai, ngươi cũng thích?”

“Đúng” Phương Diệu Tổ nở nụ cười, lại kéo nàng vào ngực “ta nói rồi, ta sẽ không bỏ qua người lần nữa. Mặc kệ người có phải là thần nữ hay không, người cũng nhất định là người của ta”

“Ta đáp ứng người” nàng lại nghe mình đột ngột nói “ta nguyện ý giúp người”

Phương Diệu Tổ ngăn người rồi nhanh chóng nắm lấy tay nàng, tươi cười vui mừng

Phó Lệnh Nguyệt nhu hòa nhìn hấn “có thể nói cho ta biết, ta rốt cuộc có tác dụng gì không?”

Phương Diệu Tổ không làm nàng thất vọng, sáng khoái đáp “quốc khổ của Đại Tề hoàn toàn trống rỗng, không thể ứng phó được với những biến cố lớn. Mười năm trước phá cung, toàn bộ quốc khố của Tiền Lương cũng biến mất không tăm tích. Vì để ổn định quân tâm, tiên đế buộc phải lập ra chứng cứ giả. Nay tất cả mọi dấu hiệu đều cho thấy Bắc Đẩu Thất Tinh trận mà Thần nữ tiên nhiệm lưu lại đều chỉ về bảo tàng này. Khôi tử tiêu sinh, bảo tàng xuất hiện. Thần nữ chính là mấu chốt trong việc này”

“Khôi tử tiêu sinh?” Phó Lệnh Nguyệt thì thào “Bắc Đẩu Thất Tinh gần như đã bị tiêu diệt hết, sao có thể tìm được hấn đây”

‘Chuyện này thì ta không biết’ Phương Diệu Tổ bất đắc dĩ lắc đầu, muốn nói lại thôi “có điều, ta vẫn cảm thấy rất kỳ quái...cũng có thể là ta đa tâm”

“Sao vậy?” Phó Lệnh Nguyệt lập tức truy hỏi

“Làm sao vậy?” Lệnh Nguyệt khấn trương truy vấn đứng lên.

“Ta cảm thấy như chúng ta đang lọt vào trong một vòng tròn’ Phương Diệu Tổ thông thả đáp ‘dự mưu đã lâu, không chút sơ hở”

Hấn lại đột nhiên hỏi “người, thực sự là Thần nữ sao?”

Trong lòng Phó Lệnh Nguyệt run lên, an ngay nói thật ‘người cũng biết ta không có trí nhớ lúc nhỏ, ta cái gì cũng không nhớ’ Phương Diệu Tổ là tiểu hồ ly, nàng không thể nào qua mặt được hấn

Phương Diệu Tổ thở dài ‘chỉ có thể đi một bước tính một bước’. Hấn vuốt ve tay nàng ‘tin tưởng ta. Ta luôn tra người đứng phía sau, hấn nhất định là biết tất cả cũng mưu bày tất cả. Việc này rất quý dị, nếu người biết cái gì, nhất định phải nói cho ta biết’ ánh mắt bình tĩnh của hấn khiến nàng có chút chột dạ

Thông hiểu hết thấy. Phó Lệnh Nguyệt trong lòng rung động. Nàng đột nhiên nghĩ tới một cái tên, nhưng nàng không thể nói ra

Nàng quyết định tiết lộ một chút bí mật để đối phó được nhiều hơn “Triệu Thực? Thái hậu? ta tình cờ nghe bọn họ mật đàm. Bọn họ giống như muốn lợi dụng thân phận Thần nữ của ta để đối phó với tiên hoàng và Nhiếp chính vương” Phương Diệu Tổ là người thông minh, nếu ẩn có thể giúp nàng điều tra manh mối thì nàng sẽ không phải một mình đơn đả độc đấu

“Cám ơn người” Phương Diệu Tổ nở nụ cười. Vẻ mặt của hắn rất lạnh nhạt, cho thấy hắn đều đã biết hoặc là kế hoạch của Triệu Thực và Thái hậu không đủ gây sợ hãi

Phó Lệnh Nguyệt ngạc nhiên ‘người đã biết?’ một chút cũng không bất ngờ”

Phương Diệu Tổ lâu bầu ‘mệnh môn của Thái hậu chính là Hoàng thượng, cho nên Hoàng thượng còn tại vị một ngày, Thái hậu cũng chỉ có thể tính kế tiên hoàng và Lý Thành Khí”

Lời lẽ đơn giản cũng chính là sự thật. Phó Lệnh Nguyệt tinh tế cân nhắc, đột nhiên hiểu ra. Đúng vậy, Thanh Loan sẽ không chơi lớn như vậy

“Hơn nữa, ta cảm thấy với tính tình của Thái hậu cũng không thể bày ra âm mưu quỷ kế gì lớn’ ngữ khí của Phương Diệu Tổ rất khinh thường

Phó Lệnh Nguyệt vội bổ sung ‘còn có Triệu chủ nha”

“Triệu Thực là một ám nhân tốt nhưng không phải là một âm mưu gia giỏi’ Phương Diệu Tổ lắc đầu “hắn chính là mệnh kiếm khí, hắn không có năng lực mưu tính đại cục như thế. Người xem Bắc Đẩu Thất Tinh trận đi, tình thế phát triển quỷ dị, đây không phải người bình thường có thể nghĩ ra được, hơn nữa...ta vẫn cảm thấy trận thế này đã bị người ta bóp méo hướng đi”

“Người rút cuộc hoài nghi ai?” Phó Lệnh Nguyệt không yên lòng. Hắn đã nói tới đó, nàng cũng đã nhận ra là ai nhưng lại không dám nói ra

‘Viên Li’ Phương Diệu Tổ dứt khoát đáp

72. Quyển 4 - Chương 11: Bát Bảo Liên Xuân

Viên Li? Phó Lệnh Nguyệt nhất thời hóa đá

“Vì cái gì?” nàng cảm thấy trái tim mình như nhảy ra ngoài. Phương Diệu Tổ đã nói thẳng như thế, không chút che giấu. Vậy hắn biết cái gì?

“Đừng kích động, ta đã nói đây chỉ là phán đoán của ta mà thôi” Phương Diệu Tổ cười, ôm lấy eo nàng “ta

hoài nghi Viên Li biết nội tình, tuy ta không đoán ra ý đồ của hắn nhưng ta có thể quấy rối. Cho nên, lần này ta mới không tranh đi Lũng Tây với hắn, ta chính là muốn nhìn xem nơi thâm sơn cùng cốc kia có thứ gì đáng giá để Viên Li chấp nhất như thế”

“Ta...” Phó Lệnh Nguyệt cả kinh. Nàng đột nhiên ý thức được mình đã ngốc ngốc hồ hồ nhận lời tham gia có lẽ là sai lầm

“Đừng nghĩ nhiều, người đã làm đúng” Phương Diệu Tổ dùng ánh mắt sủng nịch trấn an nàng “ta cũng không thực sự muốn tới Lũng Tây khi họ cò gáy kia. Lần này tranh đoạt với Viên Li chỉ là giả vờ mà thôi, sớm muộn gì ta cũng sẽ buông tay. Người ah, là thuận tiện cho ta một bậc thang, ta cầu còn không được”

Phó Lệnh Nguyệt tâm sang như gương, biết hắn nói vậy là để trấn an nàng, nên chỉ có thể cười gượng. Đúng vậy, nàng nên sớm lấy làm kỳ, vì sao Viên Li lại biết nhiều như vậy? còn đều ở lúc mấu chốt mà nhúng tay vào. Vậy Phương Diệu Tổ đã phát hiện được những gì? Viên Li và nàng có bí mật không thể để người khác biết, Phương Diệu Tổ lại nảy sinh hoài nghi với Viên Li? Chẳng lẽ đã có chuyện gì bị lộ?

Nàng hiện tại rất lo lắng, liền hỏi thẳng ‘người nói, Viên Li là người sau màn sao?’

“Không thể nào” Phương Diệu Tổ chậm rãi lắc đầu “hắn không có năng lực như vậy, khó có thể là hắn”

“Là Viên đô đốc?” Phó Lệnh Nguyệt như tìm được đáp án. Có liên quan tới Viên Li lại không phải hắn, vậy chỉ có thể là cha hắn, Tả quân Viên đô đốc

“Cũng không” Phương Diệu Tổ cười nhẹ ‘Viên đô đốc là người mang nặng khí chất văn nhân, tâm tư của hắn không quanh co khúc khuỷu như vậy. Nhưng hiện tại ta chỉ là hoài nghi Viên Li, còn chưa tìm được chứng cứ chính xác, hơn nữa hành vi của hắn luôn cổ quái, có lẽ cảm giác của ta cũng không tính là gì”

Chứng cứ? Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy như phiên giang đảo hải, thật ra nàng chính là chứng cứ xác thực lớn nhất. Nếu nàng nói ra mọi chuyện, vậy Viên Li đừng hòng thoát khỏi tội danh hiềm nghi. Nghĩ kỹ lại, những chuyện tình quỷ dị như nguyên thiên, tế thiên, ám sát, bách điều lâm thiên... đều có dính dáng tới Viên Li. Nàng từng cho rằng hắn có tình cảm với nàng, sợ nàng gặp chuyện không may nên bỏ mặc những nghi ngờ, bưng tay bịt mắt mà cho rằng mọi chuyện đều là trùng hợp. Chẳng lẽ nàng đã sai?

“Người đang nghĩ gì vậy?” Phương Diệu Tổ ánh mắt sắc bén như chim ưng

Phó Lệnh Nguyệt run lên, hồi thần. Nàng không thể nói. Đúng, không thể nói, giữa Phương Diệu Tổ và Viên Li, tạm thời nàng còn chưa biết được ai mới thật sự đối tốt với nàng.

Nói với người chỉ có thể nói ba phần, không thể dốc hết tâm tư

Phó Lệnh Nguyệt quyết định thủ khẩu như bình, coi như là giữ bí mật cho Viên Li, dù sao hắn cũng đã cứu nàng mấy lần. Nàng hận hắn, sau này không để ý tới hắn là được, cũng không cần hại hắn.

“Ta nghĩ...người phía sau rốt cuộc là dạng người gì” nàng phiến muộn nở nụ cười

“Ta còn tưởng người lo lắng chuyện gì” Phương Diệu Tổ đưa tay kéo nàng vào lòng ‘Nguyệt nhi, mọi việc đã có ta, người đừng suy nghĩ lung tung’

Phó Lệnh Nguyệt ở trong cái ôm ấm áp của hắn, nhắm mắt lại, giống như chim non tránh gió. Nhưng vừa bình tĩnh lại, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt của Liễu Dung cùng nhĩ tử của nàng ta. Nàng liền cảm thấy phiến muộn, bực bội, khó chịu.

“Diệu Tổ’ thanh âm nàng như thực như mơ

“Ta ở đây’ Phương Diệu Tổ ôn nhu vuốt tóc nàng

“Người sẽ không gạt ta chứ?” nàng hỏi rất nghiêm túc cũng có chút không nắm chắc

Thân mình của Phương Diệu Tổ cứng đờ, chậm rãi đỡ nàng đứng thẳng, nghiêm túc hỏi ‘người đang sợ cái gì? ta có thể chờ người đến hai mươi bốn tuổi. Cần ta thế không?’

Tâm của nàng run lên, co quắp, muốn giãy dụa. Hai mươi bốn tuổi. Nàng hiện tại rất miễn cảm với bốn chữ này. Nàng nhanh chóng quay đầu đi ‘còn rất lâu. Người vẫn nên tìm một nữ nhân bình thường, khai chi tán diệp đi’

“Nguyệt nhi” Phương Diệu Tổ bá đạo mà cường ngạnh xoay mặt nàng lại, gầm nhẹ “người nói bậy bạ gì đó. Người chính là một nữ nhân bình thường, nếu ta muốn khai chi tán diệp cũng chỉ có do người làm”

Tuy Phó Lệnh Nguyệt không động tâm vì những lời này nhưng cũng cảm thấy rất ấm áp, mặc kệ hắn chân tình hay là giả ý, nàng chỉ cảm thấy thân thể như tuyết ngày xuân, mềm mại hẳn.

Phương Diệu Tổ nhìn nàng, hai mắt nhu tình, thanh âm nhẹ nhàng “Nguyệt nhi...người là của ta’ môi của hắn hạ xuống môi anh đào của nàng

Nụ hôn ôn nhu mà lưu luyến. Nàng giả vờ thuận theo hắn nên cũng không cự tuyệt, thân thể của nàng hưng phấn nhưng đầu óc của nàng lại rất thanh tỉnh. Nàng không thấy vui, không chút nào.

Nàng nhìn nam nhân đem nàng đặt lên giường, thâm tình nhìn nàng. Lúc này nàng mới hiểu trốn tránh và trầm mặc đã đến giới hạn. Hắn nhìn nàng, nàng cũng nhìn hắn. Hắn đang chờ nàng lên tiếng nhưng nàng lại không cách nào mở miệng.

Liễu Dung và đứa nhỏ vẫn ở trước mắt nàng, còn có nam nhân mà nàng muốn buông tay kia. Đầu óc của nàng trống vắng chết lặng, không thể nào hoan ái cùng nam nhân khác.

“Diệu Tổ, hãy thường xuyên đến thăm ta” giằng co hồi lâu, nàng rút cuộc vẫn đổi thành những lời này “buổi tối là đại điển cầu phúc. Ta sợ...”

“Được” Phương Diệu Tổ rộng lượng nở nụ cười ‘Nguyệt nhi, chúng ta còn nhiều thời gian’. Hắn hôn nhẹ lên trán nàng, lặng lẽ rời đi

Tiết Thiên hướng ở Đại Tề quốc được tổ chức long trọng không thua gì buổi lễ tế thiên. Tương truyền vào đêm diễn ra tiết Thiên hướng, Thần nữ sẽ bế quan để cầu phúc cho giáo chúng, đến lúc đó triều đình cùng các thủ lĩnh của Kiền giáo sẽ tập trung ở bên ngoài, không khí long trọng y như ngày tết.

Tiệc tối qua đi, nghi thức cầu phúc bắt đầu. Tất cả đều đúng quy củ, cũng không ngờ khi Thần nữ chuẩn bị nhập quan, tiểu hoàng đế Lý Tuấn Ngạn lại đột nhiên tuyên bố muốn ở lại xem lễ

Phó Lệnh Nguyệt vô cùng kinh ngạc, Lý Thành Khí cũng rất bất ngờ, cùng các quan viên khuyên can hồi lâu nhưng Hoàng đế vẫn kiên trì bảo lưu ý kiến.

Lý Tuấn Ngạn đưa ra lý do rất hợp lý, trước khi đi hắn đã xin chỉ thị của Thái hậu và được Thái hậu ủng hộ, hắn còn mang theo rất nhiều Ngự lâm quân hộ giá, hơn nữa trong Thần nữ điện còn có cao thủ như Ngô Mỹ Nhân, cho nên vấn đề an toàn không có gì phải lo. Hắn vô cùng chấp nhất, muốn nhìn xem mình và Thần nữ có duyên hay không ‘trăm muốn biết, trăm và Thần nữ có tâm hữu linh tê hay không”

Lý Thành Khí không ngờ Hoàng đế quyết định như vậy, chỉ có thể xót xa nghe lệnh.

Phó Lệnh Nguyệt nghe bọn họ nói chuyện, không khó nhận ra bóng dáng quỷ dị của Thanh Loan, vị Thái hậu này biết tiểu hoàng đế muốn phong phi cho nên muốn lợi dụng lần này mà giở trò. Nàng không khỏi thở dài, thấy mình đứng là cửa trước đuổi hổ, cửa sau rước sói. Khó khăn lắm mới có lúc Lý Thành Khí bận rộn đến không có tâm tư thử nàng, ai ngờ Thanh Loan lại giở trò. Lúc này không biết Thái hậu nương nương lại muốn chơi chiêu gì. Dù sao cũng không có gì hay ho, nàng chỉ có thể gặp chiêu tiếp chiêu mà thôi.

Có Hoàng đế ngự giá, quy cách lễ nghi lập tức đề cao hơn rất nhiều. Những gì Lý Thành Khí nói với nàng chỉ là cho có lúc này đều trở thành phé thải, ngay cả Hoàng đế cũng không ngoại lệ. Hắn cùng Nhiếp chính vương ngồi xếp bằng bên ngoài, các quan viên càng không cần phải nói, tất cả đều phải gác đêm.

Phó Lệnh Nguyệt nhìn Lý Thành Khí ở dưới đài, cảm thấy thần sắc của hắn khi nhìn nàng không đúng lắm, không biết là lo lắng hay tích tụ. Nàng nghĩ tới lúc trong tiệc tối hắn đã nói giảng lược quá trình liên cảm thấy không yên. Lý Tuấn Ngạn đột nhiên làm khó dễ, Lý Thành Khí phải bó tay. Chẳng lẽ nàng sẽ gặp nguy hiểm? không, chắc là Lý Thành Khí lại muốn thử nàng.

Trong tiến cầu nguyện của mọi người, Phó Lệnh Nguyệt mang tâm trạng lo lắng, đề phòng mà nhập quan.

Cái gọi là Thần nữ bế quan chính là nhìn Thần nữ chui vào trong một huyết động phía sau Thần nữ điện. Nơi này ẩm ướt, âm u, cửa đá đóng lại liền chìm trong bóng tối vô biên.

Phó Lệnh Nguyệt lúc này mới hiểu được vì sao Lý Thành Khí nói sau khi kết thúc nghi thức cầu phúc, việc Thần nữ bế quan sẽ được giản lược. Nàng chỉ cần đi vào trong này một lát, niệm vài câu là hẳn sẽ đưa nàng ra. Nếu phải ở nơi đáng sợ này cả đêm, e là sợ đến chết. Nàng thầm mắng tiểu hoàng đế nhiều chuyện, đầu óc ngu si, bị người ta khích bác vài câu liền không suy nghĩ, thế nào tương lai cũng bị người ta giật dây sai khiến, trách không được giang sơn sẽ đổi chủ

Tuy nhiên nghĩ nhiều cũng vô ích, trước mắt cũng không có chọn lựa nào khác nên đành bế quan cầu phúc cả đêm thôi. Cũng may nàng không sợ nóng, dưới ánh nắng chói chang của ngày hè vẫn có thể mặc triều phục hiến tế nặng nề mà ứng phó tự nhiên, huyết động trống trải âm u này, hoa phục nhiều lớp trên người cũng có chỗ tốt, có thể giúp nàng giữ ấm. Nàng không sợ, nàng đã qua huấn luyện, ở Triệu gia đại viện còn nhiều chỗ đáng sợ hơn nơi này nhiều. Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. Nàng ngồi xuống đài hoa sen đơn giản, điều tiết hơi thở

Đài hoa sen bằng đá rất lớn, bốn phía chất đầy lễ vật cung phụng của các nhà quyền quý. Phó Lệnh Nguyệt liếc mắt nhìn một vòng, thấy đều là ngọc khí, kim khí mang ngụ ý tam đa cửu như, bát bảo liên xuân, đa phú đa quý, phong hầu bá tướng...bên trên được quần vải vàng, có tên của các Đô đốc phủ

Nàng bình tâm tĩnh khí niệm chú ngữ, chợt nghe trong huyết động vang lên thanh âm quỷ dị. Thanh âm này rất nhỏ, còn nhỏ hơn cả tiếng vật áo sột soạt, giống như là có thân thể đang trườn, trượt...thậm chí có thể nói là không có thanh âm. Nếu bình thường sẽ không thể phát giác được nhưng huyết động này quá yên tĩnh, mà Phó Lệnh Nguyệt lại được thụ huấn nhiều năm, thính lực cũng cao hơn bình thường. Nàng có thể cảm nhận được có một dị vật đang chậm rãi tới gần.

Phó Lệnh Nguyệt mở mắt, nương theo ánh nền mỏng manh thấy được trên vách tường có mấy bóng đen của một loài bò sát.

Rắn, không chỉ một con mà là cả đàn, chen chúc nhau mà đến.

Phó Lệnh Nguyệt sợ hãi đến không nói nên lời. Nàng cho tới giờ chưa từng thấy nhiều rắn như vậy, còn là loại Quy xác hoa mà nàng từng thấy ở Triệu gia đại viện, đầu hình tam giác, mình tròn hình nâu có điểm hai vằn màu đen, dưới bụng còn lấm tấm mấy đốm nhạt màu. Là loại rắn kịch độc, nếu bị chúng cắn một cái liền đi đoàn tụ với ông bà. Dù nàng võ công cao tới đâu cũng thấy hoảng sợ. Nàng vội lấy Băng kính nha ra nhưng vì dùng quá nhiều, thánh vật này cũng không còn bao nhiêu mà giờ lại nhiều rắn như vậy, mỗi con cắn nàng một cái thôi...Chẳng lẽ hôm nay nàng phải chết ở nơi này?

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ!

Đàn rắn kiên nhẫn tập kết, thụt thò cái lưỡi chẻ tím độc, chờ đợi thời cơ tiến công tốt nhất

Lúc này, Viên Li không có tới cứu nàng cũng không có nhắc nhở, cảnh báo trước đó

Ám chỉ? Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên linh quang chợt lóe, nhớ tới câu nói không đầu không đuôi của Viên Li trong buổi chiều kia “thân mình không khỏe đừng gắng sức, khi nên uống thuốc thì uống thuốc”

Đừng gắng sức? phải uống thuốc?

Nàng điên cuồng tìm kiếm cống phẩm do Viên Li hiến tế, cuối cùng cũng nhìn thấy tấm biển vàng đại biểu của Hữu quân Đô đốc phủ, kích động như người lạc vào sa mạc tìm được nguồn nước.

Cống phẩm của Viên Li là tám món kim khí, ngụ ý Bát bảo liên xuân, gồm có: pháp luân, loa, bảo ô, bạch cái, hoa sen, hồ lô, cá vàng, mệnh trường...Nàng chỉ mơ hồ nhìn qua một vòng đã tìm ra lối thoát.

Bát bảo phân làm hai loại. Phật gia bát bảo có pháp luân, loa, bảo ô, bạch cái, hoa sen, hồ lô, cá vàng, mệnh trường, tục xưng là “luân loa ô cái, hoa quán ngư trường”. Đạo gia bát bảo chính là pháp bảo hộ thân của bát tiên, gồm trống da cá, bảo kiếm, lăng hoa, tráo li, hồ lô, quạt, âm dương bản, sáo. Viên Li đưa cho nàng là bát bảo của Phật gia, lại đổi bảo quán của Phật gia thành hồ lô của Đạo gia

Trong hồ lô đựng cái gì?

Phó Lệnh Nguyệt kích động vô cùng, run run cầm lấy hồ lô lớn mạ vàng bên ngoài, có khắc hình Bát tiên say rượu. Nàng giơ lên, lắc lắc, nghe được bên trong có tiếng nước. Nàng run run mở nắp hồ lô, ngửi được mùi rượu hùng hoàng.

Rượu hùng hoàng có khả năng diệt rắn. Nàng liền không chần chờ, nhanh chóng tưới rượu ra ngoài, đàn rắn lập tức lui ra xa.

Phó Lệnh Nguyệt buông lỏng, chân mềm nhũn ngồi xuống đài hoa sen bằng đá.

Viên Li, lại là Viên Li. Nàng bắt đầu thấy nghi ngờ hần. Sao hần lại biết nhiều như vậy? sao hần biết trong huyết động sẽ có rắn? sao mọi việc hần đều luôn đi trước mọi người một bước?

Người nắm rõ tất cả chính là người ở phía sau màn, dù không phải Viên Li thì cũng có quan hệ với hần

Huyết động lạnh thấu xương khiến suy nghĩ của người ta thanh tỉnh hơn.

Phó Lệnh Nguyệt bắt đầu phân tích quan hệ của nàng và Viên Li. Từ lúc mới biết nhau ở Bạch Vân biệt viện, nghi vấn về Băng kinh nha, đến lúc Viên Li bị Ngô Mỹ Nhân đánh lén mà bị thương, khi gặp phải Kiên giáo ở Kiên Dương khiến nàng được tặng nguyên tiền. Khi bọn họ giao hoan liền có bách điều lâm thiên, cơ quan nơi miệng Li Vẫn lúc tế thiên, hần đột nhiên xuất hiện khi nàng bị ám sát rồi hôm nay là Bát bảo liên xuân.

Trong tất cả mọi chuyện đều có sự hiện diện của Viên Li. Nàng còn phát hiện ra một điểm đáng ngờ, còn có một người rất khả nghi cũng rất quan trọng.

Sáng sớm hôm sau, Hoàng đế tâm linh cảm ứng với Thần nữ liền đón Thần nữ xuất quan.

Quần thần tung hô vạn tuế, ngàn vạn lời nói chúc mừng, may mắn tuôn trào.

Sau các nghi thức thông thường, Thần nữ nương nương tuyên bố ứng mộng. Thần triệu: kinh thành không ổn, hữu trụ không thể thiếu, cho nên việc Hữu quân Viên đô đốc đề nghị đến Lũng Tây đóng quân, nên dời đến sang năm.

Đây là lần đầu tiên Thần nữ tham gia vào chính sự, nên mọi người kinh ngạc vô cùng. Nhất là Lý Thành Khí, hần trờng mắt nhìn Phó Lệnh Nguyệt, ánh mắt có thể giết chết người nhưng ngại có mặt hoàng đế, hần dù giận cũng không dám công khai chỉ trích. Dù sao Thần nữ cũng chỉ đề nghị, còn thực thi vẫn tùy vào quyết định của người cầm quyền

“Nếu Thần nữ đã lên tiếng, vậy Viên khanh gia ở lại kinh thành thêm một năm đi” Lý Tuấn Ngạn nhận thấy Lý Thành Khí bất mãn với Phó Lệnh Nguyệt liền đặc ý quay đầu hỏi ‘xã tắc làm trọng, phòng hoạn từ khi chưa xảy ra vẫn tốt hơn. Nhiếp chính vương nghĩ thế nào?’

Hoàng đế đã nói vậy, Lý Thành Khí cũng không thể phản bác, không tình nguyện đáp ‘thần tuân chỉ’. Hần lạnh lùng liếc nhìn Phó Lệnh Nguyệt. Có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, nữ nhân này đã bắt đầu không nghe lời.

Phó Lệnh Nguyệt làm bộ không nhìn thấy, mỉm cười nhìn hoàng đế “tạ Hoàng thượng vì lê dân thi phúc’ thuận tiện vứt cho hần một cái liếc mắt phong tình, lời như vậy ai mà không nói.

Về phần Viên Li, nàng cũng cố ý không nhìn sắc mặt hần. Nàng muốn cho hần nếm thử cảm giác khiếp sợ, phát điên lại không thể phát tiết.

Sau khi Lý Thành Khí tuyên bố tan cuộc, Phó Lệnh Nguyệt mặt không chút thay đổi, được thái giám, cung nữ vây quanh, thướt tha rời đi. Nàng không thèm nhìn ai cũng không thèm quan tâm tới cảm xúc của ai. Từ hôm nay, nàng phải là người cầm chịch, nàng muốn chủ động xuất kích cũng muốn lợi dụng hết thấy. Nam nhân, không một ai có thể tin, muốn hiểu được suy nghĩ của nàng thì tự mình động thủ đi.

Viên Li một ngày không thắng thắng với nàng, nàng liền một ngày không để hần rời kinh. Thành do Tiêu Hà, bại cũng bởi Tiêu Hà. Nàng muốn cho hần biết, Phó Lệnh Nguyệt nàng có thể làm cho hần đi Lũng Tây như ước nguyện thì cũng có thể khiến hần thất bại trong gang tấc.

73. Quyển 4 - Chương 12: Đối Chọi Gay Gắt

Về tới tắm cung, Phó Lệnh Nguyệt tắm rửa hương canh, cảm giác cả người thoải mái nhẹ nhàng, toàn thân thư giãn, nàng thần thanh khí sảng bắt đầu tiến hành kế hoạch.

Lần bế quan này đã có thu hoạch ngoài ý muốn, nàng đã tìm ra sơ hở của Viên Li. Chính là khi Ngô Mỹ Nhân che mặt giả làm nữ nhân đã ra tay ám sát Viên Li, khi đó hần có thể giết hai người nhưng chỉ một

câu của Viên Li đã khiến hắn rút lui. Khi đó, Viên Li giải thích rằng hắn nói “ẩn dật” là một chiêu thức võ công nhưng nàng nhớ rõ, chữ đầu tiên phát âm là “dao”. Đúng, chính là Dao Quang. Viên Li đã nói với Ngô Mỹ Nhân là Dao Quang, còn hai chữ sau, nàng nghĩ mãi cũng nghĩ không ra. Sau chuyện này là tới thăm án trong thọ yến của mẫu thân Vương Đạo Đức, nay tinh tế nghĩ lại liền thấy nhất cử nhất động của Ngô Mỹ Nhân rõ ràng là bảo vệ Viên Li. Hai người bọn họ kẻ xương người họa, một trong tối, một ngoài sáng. Rất có khả năng là một người.

Lúc này, Phó Lệnh Nguyệt rất hối hận khi đó mình đã không đủ cảnh giác, không nhớ hết câu nói kia. Khi đó Ngô Mỹ Nhân một lòng muốn giết Viên Li, chứng tỏ hai người không biết nhau nhưng sau khi nghe bốn chữ kia, hắn liền rút lui, cho thấy đó là ám hiệu của bọn họ.

Phó Lệnh Nguyệt ngồi ngay ngắn trên bảo y, tay vịn thành ghế, nhìn chằm chằm cánh cửa, toàn thân chờ xuất kích. Rốt cuộc đã có đột phá, trong sương mù nồng đậm, nàng rốt cuộc đã tìm được hướng đi. Có điều để chắc ăn, nàng cần phải xác định lại phán đoán của mình lần nữa

Phó Lệnh Nguyệt tìm cố, sai người gọi một thủ lĩnh thị vệ, chính là người đã trùng hợp đến giải cứu cho nàng và Viên Li khi nàng bị năm người Kiền giáo ám sát

Vô khéo bắt thành thư, người này hôm nay đang ca làm việc

‘Trương đô thống, ngồi đi. Nói tới, ta còn thiếu ngươi một lời cảm ơn nha’ Phó Lệnh Nguyệt hòa ái bảo thị vệ đang mặt đỏ tai hồng, tay chân co quắp, ngồi xuống

“Thuộc hạ không dám” thị vệ kia đứng thẳng người, mặt mày đỏ bừng

“Chuyện ngày đó, may mà có người đến đón ta đi dự tiệc, nếu không, còn không biết có bao nhiêu tặc nhân sẽ xuất hiện nữa’ Phó Lệnh Nguyệt thông thả bước tới gần hắn, cười tủm tỉm hỏi ‘ngươi cũng thật lợi hại, sao lại biết ta khi đó cần giúp đỡ’

“Thuộc hạ không dám tham công, thuộc hạ là phụng mệnh vương gia đến” thị vệ kia vẫn cúi đầu, ngữ khí khẩn trương

Phó Lệnh Nguyệt bật cười. Lúc trước nàng đã không ý nên quên không nghĩ tới điều này, nay cũng nên tinh tế nghĩ kỹ “vương gia phân phó ngươi tới hay là Lương quân gia?”

“Là Ngô lão bản” thị vệ kia thành thật “hắn tìm thuộc hạ, nói là vương gia thúc giục ngài đi xem diễn”

Phó Lệnh Nguyệt tươi cười rạng rỡ, hiểu rõ Ngô Mỹ Nhân khôn khéo, đâu dễ gì lộ ra sơ hở trong lời nói.

Trung tuần tháng sáu, trời hay đổ mưa. Ngồi dưới mái hiên của Thần nữ điện thưởng trà ngắm mưa là điều thú vị nhất trong cuộc đời.

Điều thú vị như vậy đương nhiên phải gọi người hợp ý. Xấu không được, tục không được, quá nhiệt tình cũng không được.

Tiệc tối qua đi, Phó Lệnh Nguyệt thay xiêm y rộng rãi, xỏ tóc, thản nhiên ngồi đợi Ngô Mỹ Nhân đến

Nam nhân tuyệt sắc này rốt cuộc không cần ngồi xe lăn nữa, tuy hẳn đi lại vẫn có chút khó khăn nhưng cũng đã thư thái hơn nhiều.

“Ngô lão bản, ngồi đi” Phó Lệnh Nguyệt tâm tình tốt, được cung nữ, thái giám hầu hạ ngồi xuống

Ngoài điện mưa giăng khắp lối, Thần nữ điện lại tĩnh lặng như một ốc đảo ngăn cách thế sự.

Thắp đèn xong, cung nữ, thái giám liền không tiếng động lui xuống.

Phó Lệnh Nguyệt cầm chén trà, khép hờ mắt như là nửa tỉnh nửa ngủ.

Đây không phải là lần đầu tiên nàng thử Ngô Mỹ Nhân nhưng lúc này, nàng đã không phải không biết gì như ngày xưa, nàng cũng sẽ không thất bại như những lần trước vì lần này, nàng có đòn sát thủ trong tay. Đó chính là bốn từ mà Viên Li đã nói “Dao Quang đồng...”

Phó Lệnh Nguyệt kiên nhẫn nhìn màn mưa bên ngoài, thưởng thức hương trà trong màn mưa đêm ẩm đạm. Nàng cái gì cũng không nói, chỉ xem như nam nhân tuyệt sắc động lòng người này đến bởi nàng uống trà. Nàng thật hưởng thụ giờ khắc này.

Ngô Mỹ Nhân nghi hoặc lén nhìn Phó Lệnh Nguyệt vài lần nhưng nàng đều làm như không thấy, muốn chiến đấu với con hồ ly này, trước tiên phải làm cho nó chột dạ.

Đợi đến đêm dài, vạn vật yên tĩnh lại, Phó Lệnh Nguyệt mới quay đầu, thản nhiên tự đắc hỏi một câu chẳng ăn nhập gì ‘Ngô lão bản, người bao nhiêu tuổi?’

“Thần nữ nương nương sao lại đột nhiên quan tâm tới thuộc hạ như vậy?” Ngô Mỹ Nhân không chút hoang mang, mỉm cười

“Ta nhớ có người nói người từ rất sớm đã đi diễn, hình như là Đại Lương nguyên niên, năm nay chắc cũng hơn ba mươi tuổi phải không?” Phó Lệnh Nguyệt cười tủm tỉm như đang nói đến việc nhà

“Tuổi của nam nhân quan trọng lắm sao?” Ngô Mỹ Nhân nhướn mày “qua một ngày thì là qua một ngày, cứ ép buộc nhớ mình bao nhiêu tuổi sẽ rất mệt”

“Ngô lão bản hành tẩu giang hồ nhiều năm, sao đến giờ chưa từng nghe nói có phu nhân?” Phó Lệnh

Nguyệt lại cười hỏi

“Rất bình thường, vì ta không thích nữ nhân” Ngô Mỹ Nhân cầm chén trà lên, thoải mái đáp

Phó Lệnh Nguyệt có chút ghen khuất, nàng cúi đầu nhấp một ngụm trà, thay đổi phương hướng dò xét “Ngô lão bản nói mình là người của Kiền giáo, vậy năm Tiền Lương bị diệt vong chắc đã qua nhợt quán phải không?”

“Ngài vòng vo như vậy là muốn hỏi tuổi của ta sao?” Ngô Mỹ Nhân trào phúng ‘ta nghĩ, ta hẳn là cũng tương đương Triệu Thực’

Tương đương Triệu Thực? Phó Lệnh Nguyệt cười, tiếp tục truy vấn “Ngô lão bản là người nơi nào?”

“Giang Nam” Ngô Mỹ Nhân đáp rất rõ ràng

“Giang Nam là nơi rất tốt, địa linh nhân kiệt, vậy phụ thân của Ngô lão bản?”

“Qua đời rồi” Hãn buông chén trà xuống.

“Thật có lỗi, thỉnh nén bi thương” Phó Lệnh Nguyệt giả mù sa mưa

“Không sao” Ngô Mỹ Nhân thản nhiên nói “ta chưa từng gặp bọn họ, không có gì bi thương”

Cô nhi? Đúng là có năng khiếu làm sát thủ “vậy Ngô lão bản còn ai thân thiết trên đời không?”

“Có một dưỡng phụ” Ngô Mỹ Nhân liếc mắt ‘tiếc là đã thất lạc trong chiến loạn’

Phó Lệnh Nguyệt lại thấy hứng thú, tinh tế cân nhắc một chút, đột nhiên nở nụ cười quỷ dị ‘lão nhân gia kia chính là người của Kiền giáo?’

“Dù sao người cũng không tìm thấy, ghép tội danh gì cũng được” Ngô Mỹ Nhân mặt không chút thay đổi tiếp lời “Thần nữ nương nương, ngài muốn tiếp quản Lục Phiến môn sao?”

Phó Lệnh Nguyệt bật cười, thay đổi tư thế thoải mái hơn ‘ta buồn chán, trong điện cũng chỉ có người có thể nói chuyện phiếm với ta, khẩn trương như vậy làm gì. Uống trà đi’

Mưa bên ngoài giảm dần, gió nổi lên, thổi những tấm màn sa trong động lay động phát phới

“Ngô lão bản cảm thấy Hữu quân Đô đốc Viên Li là người thế nào?” Phó Lệnh Nguyệt lại hỏi

Ngô Mỹ Nhân thâm ý liếc nàng một cái, vẻ mặt trêu tức “chuyện này, Thần nữ nương nương hẳn phải rõ hơn thuộc hạ chứ?”

Phó Lệnh Nguyệt cong khóe miệng. Đúng vậy. Sau khi bách điều lâm thiên, phàm là người tin tức linh thông ở trong kinh đều biết nàng và Viên Li hoan ái ở Giao huyện.

Nàng khiêm tốn đáp “ta với Viên đô đốc chỉ là mới quen, còn các ngươi là người quen biết cũ”

“Thần nữ nương nương thật biết nói đùa” Ngô Mỹ Nhân lập tức phản bác “Viên đô đốc xưa nay không thích nghe diễn, thuộc hạ vẫn là vào năm trước mới có duyên gặp được ở Ngưng Hương sơn trang”

Phó Lệnh Nguyệt thần bí kê mặt sát tới “trước kia không biết nhưng lại nhất kiến như cố phải không?”

“Thần nữ nương nương” Ngô Mỹ Nhân nhìn nàng từ trên xuống dưới, ánh mắt không chút kiêng nể “ngài rốt cuộc muốn nói gì, xin nói thẳng đi. Ta thấy ngài cũng đã mệt rồi”

Phó Lệnh Nguyệt tà tà nở nụ cười “ta muốn biết một chuyện từ ngươi nhưng ngươi có Hoàng thượng và Thái hậu làm chỗ dựa, ta không dễ động vào, hơn nữa’ nàng đưa tay, nhẹ nhàng xoa cánh tay hắn ‘thân mình ngươi không chịu nổi một lần bị đại hình, cho nên ta không muốn dùng sức với ngươi. Ta sẽ thiết kế đem Viên Li hạ ngục, không chỉ hắn mà cả nhà hắn”, đến câu cuối, ngữ khí càng thêm âm trầm “một người cũng không lưu, ngay cả trẻ con trong tử tử cũng không tha”

Ngô Mỹ Nhân kinh ngạc chất vấn, ánh mắt của hắn không chút sơ hở “Viên đô đốc có quan hệ gì với thuộc hạ?”

“Quan hệ rất lớn” Phó Lệnh Nguyệt đắc ý nở nụ cười “từ cuối là gì? Dao, quang, đồng...” Phó Lệnh Nguyệt nhìn hắn chằm chằm, cố ý dừng lại ở câu cuối. Về phần nàng có muốn biết từ cuối hay không, nay đã không còn quan trọng. Bởi vì Ngô Mỹ Nhân thay đổi sắc mặt, tuy rất nhẹ nhưng đã có thay đổi. Nàng quyết định rèn sắt khi còn nóng “những gì ta biết, tin rằng Thái hậu và Nhiếp chính vương sẽ thấy rất hứng thú. Người biết nhiều bí mật sẽ dễ dàng bị người ta giết người diệt khẩu nhưng ta có phúc khí, chết không được. Bởi vì chủ tử các ngươi không cho phép tổn thương ta, dùng chút thủ đoạn như vậy, khổ tâm tạo nghệ mới có thể đem ta trở thành Thần nữ. Ta tiếp tục ở chỗ này giả thần giả quỷ gạt người, vẫn có tác dụng ah”

Ngô Mỹ Nhân cau mày “Thần nữ nương nương đang giảng thiên thư sao?”

Phó Lệnh Nguyệt nghiêm mặt “ta và ngươi hợp tác lâu như vậy, một chút thành ý cũng không thấy. Ta chỉ cho ngươi một ngày, đêm mai, ta sẽ đi tìm Nhiếp chính vương. Về phần ta nói có phải là thiên thư hay không, đến lúc đó vào ngục giam của Bắc trấn phủ mà hỏi Viên đô đốc đi”

Ngô Mỹ Nhân ngưng trọng, nghiêm túc ngẩng đầu lên “ta và Viên Li thực sự không quen”

Phó Lệnh Nguyệt lạnh như băng nhìn hấn ‘ta chỉ muốn làm rõ một chuyện, ta chỉ muốn biết, ta là ai?’

Ngô Mỹ Nhân lắc đầu, nghiêm túc đáp “thật xin lỗi, chuyện của người, ta thật không biết”

Phó Lệnh Nguyệt nhìn hấn, mỉm cười “cảm ơn” ít ra nàng đã biết một đáp án

Hôm sau, Hữu quân Đô đốc Viên Li liền chủ động đăng môn báỉ phỏng, cũng lập tức đi thẳng vào vấn đề ‘vì sao người nói với người chuyện đùa nhỏ?’

“Ta nói cái gì?” Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc hỏi lại “ta nói chuyện đùa nhỏ với ai?”

Sắc mặt Viên Li không tốt chút nào “người biết mình đã nói những gì, không cần phải che giấu”

Phó Lệnh Nguyệt nở nụ cười, ngữ khí châm chọc “ta hình như đã dùng chiêu diệt cả nhà người để áp chế Ngô Mỹ Nhân, nhanh như vậy đã rơi vào tai người sao? trách không được Ngô Mỹ Nhân không thích nữ nhân, chẳng lẽ thích người?”

Viên Li sắc mặt âm trầm “người đừng náo loạn. Vì sao không cho ta đi Lũng Tây? Người biết rõ...”

“Viên đô đốc là tới tìm ta khởi binh vẫn tội sao?” Phó Lệnh Nguyệt không chút hoang mang, lắc lắc quạt lông chim trong tay

“Viên Đô Đốc là tới tìm ta khởi binh vẫn tội sao?” Lệnh Nguyệt không chút hoang mang, đem lông chim phất tào nhả lắc lắc.

Viên Li nén giận, miễn cưỡng nhu hòa nói ‘Tiểu Nguyệt’

Phó Lệnh Nguyệt xì một tiếng, giương mắt nhìn hấn

Viên Li đón nhận tầm mắt khí thế bức người của nàng, vẻ mặt vô cùng thành khẩn ‘việc ta đi Lũng Tây, người đừng cản trở được không?’

Lần đầu tiên Phó Lệnh Nguyệt nhìn thấy Viên Li như thế, cảm thấy rất buồn cười “xem ra ở Lũng Tây thực sự có đại sự gì đó nên Viên đô đốc chúng ta lại ẩn nhẫn trước mặt một nữ nhân, đáng thương như vậy”

Viên Li vừa định mở miệng lại bị nàng ngăn lại, đưa ra điều kiện ‘nói cho ta biết chân tướng người đi Lũng Tây. Ta muốn biết sự thật’

‘Chân tướng...quan trọng với người vậy sao?’ Viên Li nhún mày cười khổ

“Được rồi” Phó Lệnh Nguyệt sáng khoái gật đầu “nếu Ngô Mỹ Nhân đã nói với ngươi, ta cũng không nhiều lời. Ngươi nói cho ta biết vì sao mỗi lần ta gặp nạn, ngươi đều có thể tiên đoán trước nguy hiểm, còn có sự chuẩn bị?”

Viên Li chậm rãi đáp ‘thế gian này có rất nhiều người biết nhiều hơn ta nhưng bọn họ không ra tay’

Phó Lệnh Nguyệt run lên, lập tức cười nhạt “ta không phải là người vong ơn phụ nghĩa nhưng cũng không muốn làm một gốc tử, một kẻ mù, điếc. Ngươi cùng Ngô Mỹ Nhân là một phe, thủ lĩnh Kiền giáo ở Kiến Dương cũng là người của các ngươi, mục đích vụ ám sát chính là giao nguyên thiên cho ta. Các ngươi hao tổn tâm cơ giúp ta ngồi lên vị trí thần nữ sẽ không rộng lượng tới mức không cần báo đáp chứ? Ngươi cũng biết nguyên nhân ta lưu lại chính là ta muốn tìm bản thân mình”

Viên Li không nói tiếng nào, không khẳng định cũng không phủ bác

Phó Lệnh Nguyệt lại nói tiếp “ngươi biết Dao Quang là ai? ngươi và Ngô Mỹ Nhân đều biết hắn, đều nghe lệnh hắn?” nàng gắt gao trừng mắt nhìn hắn “nói cho ta biết, ta là ai? Ngươi nhất định biết điều này, không khó phải không?”

“Ngươi là Thần nữ, Thần nữ là công chúa Tiền Lương’ Viên Li mặt không thay đổi trả lời

Phó Lệnh Nguyệt nở nụ cười “Thần nữ là dưới sự trợ giúp của nàng ngươi mới có, mới ngồi vững. Ta rốt cuộc là ai? Ngươi nói cho ta biết, ta sẽ tiếp tục hợp tác với các ngươi. Nếu không...Lũng Tây chính là mở đầu”

Viên Li phẫn nộ ‘Tiểu Nguyệt, ngươi đang ép buộc ta? Ta thật sự không biết’

Phó Lệnh Nguyệt cười gượng ‘trong trận Bắc Đẩu Thất Tinh, Khai Dương có một phụ tinh. Viên đô đốc, nhờ phúc của ngài, ta nhớ được một đoạn ngắn ý ức. Ta giống như đã gặp Thần nữ, ta không phải là Thần nữ’

Viên Li khó tin nhìn nàng, không biết có phải nàng nhìn lầm hay không nhưng thấy trong mắt hắn lóe lên vẻ hoảng sợ

Phó Lệnh Nguyệt nhẹ giọng nỉ non “hoàng đế Tiền Lương đã tìm thể thân cho Thần nữ. Ta chính là yêu nữ phụ tinh kia đúng không?”

“Ngươi có thời gian tới hỏi ta chi bằng hỏi Triệu Thực’Viên Li thông minh chuyển đề tài ‘là hắn nuôi ngươi lớn, hắn biết nhiều hơn ai hết’

“Đúng, nếu ta hỏi Triệu Thực có lẽ giờ đã có đáp án” Phó Lệnh Nguyệt cười lạnh “Thanh Loan và Triệu Thực đã sớm nghi hoặc vì sao yêu nữ như ta lại trở thành thần nữ. Người phía sau màn là ai, bọn họ cũng rất có hứng thú nhưng ta không muốn nói với bọn họ, vì ta còn muốn hợp tác với các ngươi. Nếu là hợp

tác, cũng phải có chút thành ý chứ?”

Viên Li kiên định lập trường ‘vu khống, bọn họ sẽ không tin người’

“Người thực sự không tính nói cho ta biết?” Phó Lệnh Nguyệt nảy sinh ác độc ‘được, vậy ta còn làm thần nữ một ngày, người cũng đừng mong đi Lũng Tây. Hơn nữa, ta sẽ khiến Hoàng thượng hạ chỉ, tuyền con của người vào Thần nữ điện tu hành”

“Người...’Viên Li trở mặt “người cư nhiên ngay một đứa nhỏ cũng không tha? Tâm của người thật ác độc”

“Ta tâm ngoan không phải người ngày đầu mới biết” Phó Lệnh Nguyệt phe phẩy quạt “còn thỉnh Viên đô đốc trước khi ta chưa hoàn toàn mất nhân tính thì mau cho ta biết thân thế của ta đi”

“Bản đốc vốn không biết chuyện Thần nữ yêu cầu” Viên Li lạnh mặt “thỉnh Thần nữ nương nương không cần sinh sự, sau này chưa chắc đã có vận khí tốt như vậy”

Phó Lệnh Nguyệt cười ha hả. Nàng nhìn nam nhân mình đã từng yêu quay trở lại trạng thái giường cung bạt kiếm như ban đầu.

“Vậy lúc Viên đô đốc cứu nguy cho bản điện, cũng không phải do lòng ngưỡng mộ đúng không?” nàng vỗ bàn, lời nói càng thêm không tốt ‘vốn là lợi dụng nhau, nay xé rách da mặt, chẳng phải rất tốt”

Nàng rút cuộc có thể nhìn thẳng hắn, không chút thoái nhượng

Viên Li phát tay áo bỏ đi ‘Thần nữ nương nương, bản đốc cáo từ”

“Không tiễn” Phó Lệnh Nguyệt lạnh nhạt

Y phục hoa lệ của Đô đốc rất nhanh biến mất ở cuối bức tường, Phó Lệnh Nguyệt nhìn theo bóng dáng hắn rồi đi cho đến khi tầm mắt trở nên mơ hồ, nàng mới phẫn hận quay đầu, lau nước mắt, mắng “hỗn đản”

Tháng sáu, Thần nữ thỉnh chỉ xây dựng đài cầu phúc, cầu mong sự bình an cho kinh thành.

Phó Lệnh Nguyệt càng thêm kiên định với suy nghĩ của mình. Thân thể của nàng, Thanh Loan và Triệu Thực đều biết; Viên Li cùng người sau màn quỷ dị cũng biết.

Thanh Loan ở trong thâm cung, nàng không có cơ hội để hỏi. Triệu Thực càng tuyệt đối không thể, vì hắn gần như là người không có nhược điểm. Như vậy, nàng chỉ có thể xuống tay từ chỗ Viên Li.

Việc Lũng Tây lại thêm nhi tử của hắn cũng không thể khiến Viên Li nói ra, như vậy thân thể của nàng nhất định là một bí mật vô cùng lớn. Cho nên nàng phải khống chế hắn trong tay. Phương Diệu Tổ nói rất đúng, tuy đoán không ra ý định của Viên Li nhưng có thể quấy rối kế hoạch của hắn. Hắn càng muốn làm gì, nàng lại càng không muốn cho hắn làm. Một ngày nào đó, hắn và người phía sau màn nhất định sẽ đáp ứng điều kiện của nàng

Mồng một tháng sáu, Ngô Mỹ Nhân đột nhiên bí mật yết kiến Phó Lệnh Nguyệt. Hắn truyền đạt lời nói của Thái hậu, nói nàng ta muốn Phó Lệnh Nguyệt làm giúp một chuyện.

74. Quyển 4 - Chương 13: Mộng Xuân Phồn Hoa

Phó Lệnh Nguyệt nghe vậy, nhất thời nổi da gà. Nàng không biết có phải Ngô Mỹ Nhân liên thủ với Thái hậu để đối phó nàng hay không, trong lòng có chút kinh hoảng

“Thái hậu nương nương có gì sai phách, ta đương nhiên sẽ tận hết sức” nàng cố bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Ngô Mỹ Nhân, chuẩn bị tiếp chiêu

“Rất đơn giản, Thái hậu muốn mời Thần nữ nương nương thay nàng đi làm thuyết khách, cũng có thể nói là ở bên cạnh giúp đỡ, tìm hiểu tin tức” Ngô Mỹ Nhân cười tủm tỉm trả lời

“Ta có thể làm gì?” Phó Lệnh Nguyệt ở trong lòng xem thường. Thanh Loan thấy đàn rắn không thể cắn chết nàng lại có âm mưu gì đây?

Ngô Mỹ Nhân không chút hoang mang giải thích ‘ngài cũng biết nay là lúc dùng người nhưng Triệu chủ...hắn có ý muốn rút lui ẩn cư’

Phó Lệnh Nguyệt giật mình. Triệu Thực muốn rời đi? là thật hay giả? có phải lại là âm mưu của Thanh Loan?

“Thái hậu khuyên ngăn hết lời nhưng không được, lại không muốn Triệu chủ rời đi, nghĩ tới Thần nữ nương nương và Triệu chủ đã có thời gian sống chung với nhau khá lâu, có quan hệ huyết thống, vì thế mới muốn ngài...”

“Ngô lão bản một chân đạp hai thuyền cũng thật vững chắc ah” Phó Lệnh Nguyệt châm chọc “một tấm lòng son sánh cùng nhật nguyệt nha” xem ra Viên Li đã không nói cho Ngô Mỹ Nhân biết chuyện nàng lên nghe trộm Triệu Thực và Thanh Loan nói chuyện với nhau, còn tưởng rằng nàng xem Triệu Thực là đường phụ

“Thần nữ nương nương quá khen” Ngô Mỹ Nhân da mặt dày “ăn lộc của vua phải giúp vua phân ưu. Thuộc hạ là trung tâm, luôn nghĩ cho Thần nữ nương nương cho nên mới mạo muội đưa ra chủ ý này với Thái hậu”

“Là chủ ý của người?” Phó Lệnh Nguyệt lập tức cảnh giác

Ngô Mỹ Nhân tươi cười ‘với hiểu biết của thuộc hạ về Triệu Thực, hắn một khi đã muốn quy ẩn thì khó có gì ngăn cản được. Chim sắp chết hót tiếng bi ai, người sắp chết nói lời tốt lành. Dù không thể nói vậy nhưng lòng người vào những lúc như thế này sẽ rộng lượng nhất cũng là lúc rộng mở nhất’ nói tới đây, Ngô Mỹ Nhân đắm chiêu nhìn nàng

Phó Lệnh Nguyệt lại cảm thấy lộp bộp. Đúng, đây chính là một cơ hội, dù nàng có thể hỏi được gì từ Triệu Thực hay không thì đây cũng là một cơ hội để nàng biết được thân thế của mình

“Ta nhớ kỹ trung tâm của người” Phó Lệnh Nguyệt hứa hẹn ‘yên tâm, ta sẽ không nói với Viên Li về hành động hôm nay của người”

Nàng phát hiện Ngô Mỹ Nhân rất am hiểu lòng người, hắn sẽ làm ra những chuyện khiến người ta thoải mái, sau đó không hề tham công mà thoái lui ra sau. Người như vậy, nếu là đồng đội thì chính là phúc khí lớn nhưng nếu là đối thủ thì rất đáng sợ.

Nàng cũng không che giấu hắn “người an bài chúng ta khi nào gặp mặt?”

“Sau giữa trưa hôm nay” Ngô Mỹ Nhân hài lòng cười

Có Thái hậu bày mưu đặt kế, lại có Ngô Mỹ Nhân và thị vệ đại nội mặc thường phục hộ giá, Phó Lệnh Nguyệt ung dung đi ra ngoài.

Nàng không ngừng suy xét dụng ý thật sự của Triệu Thực. Nàng đã quên mất tính tình của hắn, thật ra hắn yêu thích tự do, vốn không nên xuất hiện ở kinh thành. Triệu Thực rất không thích sự đấu đá chốn quan trường, chỉ thích hợp làm một sát thủ nhàn nhã hạc ung dung tự do. Nếu lúc trước hắn ở lại hồng trần là vì trong yêu thích Thanh Loan, vậy hiện tại quy ẩn là vì cái gì? hắn có thể bỏ được Thanh Loan trong lúc cần người nhất mà ra đi sao?

Từ phía bắc, một con ngựa phóng nhanh tới. Triệu Thực một thân thanh y đơn giản, không vật dụng dư thừa, quả là muốn tiêu sái rồi đi

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nhớ tới những ngày tháng theo hắn bôn ba khi còn nhỏ, trong lòng không khỏi đau xót, có chút buồn bã. Nàng lên tiếng “Nhị gia...” lại không biết nói gì, chỉ có thể ngượng ngùng cười

Ngô Mỹ Nhân biết điều cho mọi người lui xuống, để hai người có không gian nói chuyện riêng với nhau

Triệu Thực ngăn người, phi thân xuống ngựa, kinh ngạc hỏi ‘Thanh Loa để người đi ra?’

Phó Lệnh Nguyệt chỉnh lại “là ta tự làm chủ. Nhị gia, người thật sự phải đi sao?”

“Đúng vậy” Triệu Thực quyết đón gập đầu, ánh mắt như có vẻ đã trút được gánh nặng “cũng tới lúc ta nên đi”

“Nghe người tự nói, ta mới tin” Phó Lệnh Nguyệt cúi đầu ‘người không nói dối, đúng là thật phải đi’

Triệu Thực mấp máy môi như muốn nói gì đó rồi lại thôi. Hai người đứng yên, trầm mặc không lên tiếng

Cuối cùng là Phó Lệnh Nguyệt lên tiếng trước ‘sau này làm sao tìm người?’

“Có thể tìm được sẽ không nói tái kiến” Triệu Thực mỉm cười “Tiểu Nguyệt, người tự bảo trọng”

‘Nhị gia’ Phó Lệnh Nguyệt lấy hết dũng khí, nắm ống tay áo hắn, hỏi ‘ngài là Ngọc Hành tinh sao?’

Triệu Thực cười khổ “vấn đề này ta đã trả lời Cẩm y vệ. Ta không biết ai là Ngọc Hành tinh’

“Nếu ngài không phải là Ngọc Hành, vậy ta cũng không phải là Thần nữ. Ta là phụ tinh đúng không? ta chỉ là một thể thân’ Phó Lệnh Nguyệt tràn đầy hi vọng truy vấn ‘Nhị gia, ta nhớ được chút ký ức” nàng thuật lại những gì mình đã nhớ được ‘người đem ta phó thác cho ngài, làm ta tin nàng là thê tử của ngài là ai?’

Triệu Thực khó tin liếc mắt nhìn nàng “đó chính là ma ma trong Thần nữ điện ở Kiến Dương, nàng đã chết”

Phó Lệnh Nguyệt không ngờ Triệu Thực chịu trả lời, nàng vui sướng hỏi tiếp ‘vậy ta rốt cuộc là ai? phụ mẫu ta ở đâu? bọn họ còn sống không? là ai?’

“Nếu ta đoán không lầm, người hắn là nữ nhi của một nhà nghèo” Triệu Thực cắt ngang lời nàng “nhưng người phải biết rằng người định không bằng trời định, có đôi khi mắt thường không thể nhìn thấy được chân tướng, cho nên ta không thể trả lời người”

Phó Lệnh Nguyệt sững sốt, trở mắt ngạc nhiên

‘Công chúa và thể thân vẫn cùng ở trong Thần nữ điện” Triệu Thực đúng là sẵn khoái nói chuyện như Ngô Mỹ Nhân dự đoán “Lương đế nói thân thể công chúa không tốt, cần Thần nữ cầu phúc, cho nên...hai tiểu cô nương vẫn cùng được người trong Thần nữ điện nuôi dưỡng, người ngoài không thể tới gần cũng không thể phân biệt”

“Vậy ngài làm sao tìm được ta?” Phó Lệnh Nguyệt nghi hoặc

“Tuy chúng ta có nội gián nhưng lúc phá cung rất loạn. Ta khó khăn tìm được ma ma kia, nàng đưa cho ta một tiểu cô nương, nói là đã cho uống thuốc. Đó chính là người’ Triệu Thực điềm đạm đáp “người hắn

chính là thể thân nhưng chỉ sợ xuất hiện chuyện không nên có”

Phó Lệnh Nguyệt đã nghe hẳn nói chuyện với Thanh Loan nên đã sớm có chuẩn bị tâm lý, vội hỏi “vậy nếu ta là thể thân thì phụ mẫu ta đâu? bọn họ ở nơi nào?”

“Đều đã chết” Triệu Thực lời ít ý nhiều

‘Bị ai giết’ Phó Lệnh Nguyệt hỏi rồi mới thấy hối hận

“Khi ta tìm đến thì chỉ còn lại thi thể đã bị thiêu cháy” may mà Triệu Thực không để ý “khi đó đã không thể nào nhận diện nhưng có thể nhận ra là bị giết sau khi phóng hỏa, cái khác thì không manh mối gì”

Chuyện muốn biết từ lâu đột nhiên lại biết được kết quả ngoài ý muốn, Phó Lệnh Nguyệt đứng sững người, tay chân luống cuống

Triệu Thực lại hỏi ‘ngươi vẫn muốn biết thân thể của mình, giờ đã biết, có thể làm gì?’

Đúng vậy. Phó Lệnh Nguyệt cảm giác như sức lực toàn thân đều bị mất hết. Chính là như vậy. Nàng không có thân thể kinh hãi thế tục gì, thậm chí cha mẹ cũng đã chết trong loạn lạc, không có chỗ để trú cữu báo oán. Nàng biết rồi thì có thể làm gì? Những gì Triệu Thực nói không giống là lừa nàng, nếu tất cả đều là âm mưu định sẵn, vậy hẳn cũng không có lý do gì để khiến nàng nhụt chí

“Vì sao lúc này ngươi lại nói cho ta biết?” vì sao trước giờ nàng hỏi thể nào hẳn cũng không nói, vào lúc này lại nói thẳng ra?

Triệu Thực đáp rất thẳng thắn “bởi vì trước kia ta không có bụng, hiện tại ta đã buông xuống”

Phó Lệnh Nguyệt nhìn vào đôi mắt thản nhiên, bình tĩnh của hẳn, trong chớp mắt có chút thất thần

“Tiểu Nguyệt” Triệu Thực trầm tư hồi lâu, thở dài bùi ngùi ‘đừng quá cố chấp, cuộc sống nên hướng về phía trước. Có đôi khi quên đi mới có thể sống tốt. Ta vẫn nghĩ mình đã thông suốt nhưng thật ra không phải, trước kia ta rất cố chấp nên mới mất đi nhiều thứ tốt đẹp, vì thế mười năm qua ta sống không vui may mà hiện tại ta đã thực sự buông xuống’. Hẳn lúc đầu nỉ non ‘từ bỏ, ngộ được điều này cũng rất khó’

Phó Lệnh Nguyệt ngạc nhiên. Nàng lặng lẽ nhìn sát thủ máu lạnh đã nuôi mình khôn lớn nay đột nhiên biến thành ẩn thế.

Triệu Thực nắm lấy mã tiên, cười hỏi ‘Đại Tề quốc rất nhanh sẽ rối loạn. Tiểu Nguyệt, lần này có thể đi cùng ta không?’

Phó Lệnh Nguyệt hồi thần, quần bách, lấp bắp đáp “không, không...”

Triệu Thực phi thân lên ngựa “haha...ngươi còn trẻ đương nhiên không nhìn trần tục phồn hoa. Cũng đừng cố quá, bảo trọng”

“Nhị gia. Có thể tìm được ngài ở Kiến Dương không?phải tìm được ngài ở nơi nào?” Phó Lệnh Nguyệt hô lớn

“Nếu có duyên, sau này sẽ gặp lại” Triệu Thực gio roi thúc ngựa, động tác tiêu sái đến cực điểm

Bụi tung mù mịt, bóng người đã không thấy, Phó Lệnh Nguyệt vẫn còn đứng yên sững sờ. Lần đầu tiên nàng thấy dao động về tương lai của mình. Mặc kệ vì nguyên nhân gì thì nam nhân này cũng đã dưỡng dục nàng tám năm, khi hắn rời đi cũng đã nói hết những gì hắn biết. Hắn cũng coi như là người thân duy nhất của nàng ở trên đời này.

Triệu Thực đi rồi, nay nàng cô độc một mình, nàng nên làm gì?

Trở lại Thần nữ điện, Phó Lệnh Nguyệt thất thần rất lâu, ngay cả đám người Ngô Mỹ Nhân đi lúc nào, nàng cũng không biết. Triệu Thực đi rồi, trong nháy mắt nàng cũng nghĩ sẽ thu tay lại nhưng đã rất nhanh từ bỏ ý định này. Nàng cũng không biết mình luyến tiếc cái gì nữa, thật ra chân tướng đã gần như sáng tỏ, nàng không phải là phụ tinh mà là Thần nữ, tuy rằng xác suất này rất nhỏ. Nếu là Thần nữ, nàng nên trả thù hoàng tộc Lý thị. Nếu là phụ tinh...nàng chỉ là một nữ nhi nhà bình thường bị hoàng đế Tiền Lương chọn làm thể thân cho Thần nữ, phụ mẫu của nàng trở thành giáo chúng của Kiền giáo, trong lúc loạn lạc đã không biết chết vào tay ai.

Một bầu nhiệt huyết của nàng đột nhiên tan rã, khí lực toàn thân cũng mất hết.

Triệu Thực không phải người chủ động nói dối, nàng vẫn tin vào sự cố chấp của hắn, đây cũng chỉ là chỗ độc đáo của hắn.

Suốt mấy ngày qua, Phó Lệnh Nguyệt đều nhốt mình trong điện. Nàng đã không còn mục tiêu để sống, nàng rất bối rối, tâm loạn như ma.

Triệu Thực nói đúng, Đại Tề quốc rất nhanh đã trở nên rối loạn

Bên ngoài Thát Đát tiến quân thần tốc xâm lấn phía tây, Lũng Tây gần như thất thủ; Mục Cổ thường xuyên quấy rầy phương bắc, huyết tẩy ba thành. Lưu Cầu, Nguyệt Thị, Tân La, Triều Tiên...mấy phụ quốc thừa dịp loạn mà xưng tự trị; quốc khố trống rỗng. Lý Thành Khí ứng phó vô cùng mệt mỏi.

Bên trong, các lộ quân phiệt ngày càng bành trướng, Trung quân và Tả quân tìm mọi cơ hội moi móc quốc khố, thậm chí Trung quân Phương Đô đốc ý mình là hoàng thân quốc thích, càng ra sức chiếm đất, vơ vét của cải.

Cuối hè, bệnh của Tả quân Viên đô đốc trở nên nguy kịch, cuối cùng cũng trút hơi thở cuối cùng. Tả quân thế tử Viên Đan tiếp nhận chức vụ Tả quân Đô đốc. Viên Đan tuổi trẻ khí thịnh, hành sự dứt khoát, ngày càng mở rộng thế lực, không thua kém gì Trung quân phủ. Đồng thời phản loạn phía nam lại ngóc đầu trở lại nhưng lúc này không dùng danh nghĩa chấn hưng Kiền giáo nữa mà là khôi phục Tiền Lương.

Bá quan văn võ lúc lâm triều không ngừng chỉ trích lẫn nhau, thậm chí có người nói nếu khi trước để Hữu quân Đô đốc Viên Li đóng quân ở Lũng Tây thì cửa ngõ tây bắc cũng không đến nỗi không giữ được

Các Đô đốc phủ đều đã ủ mưu từ lâu, giờ bắt đầu hành động. Tả quân Đô đốc Viên Đan mượn lý do bình định phản loạn mà trú đóng phía tây nam. Trung quân Đô đốc kiêm phò mã Phương Quang Tông mang binh chiếm cứ phía đông bắc kinh thành, tâm tư đã quá rõ ràng

Phó Lệnh Nguyệt đứng lặng giữa Thần nữ điện nguy nga, cho đến khi hai chân tê mỏi. Nàng vẫn chưa nghĩ thông, nên đi hay ở lại. Đi thì đi về đâu, ở lại thì vì cái gì mà ở lại. Cứ vậy mà hỗn độn đến vào thu.

Kinh thành, bề ngoài vẫn sóng yên gió lặng trước cơn giông bão. Có người mở yến hội, có người xây phủ đệ...

Tháng tám, hương hoa quế thơm nồng khắp phố cũng là lúc Phương Diệu Tổ trở về từ phía đông nam. Viên Li vẫn luôn che giấu tâm tư, im hơi lặng tiếng nay trở thành cánh tay đắc lực không thể thiếu của Lý Thành Khí.

Phó Lệnh Nguyệt liếc mắt nhìn Phương Diệu Tổ trong y phục Đô đốc, đột nhiên có chút sợ run

‘Sao vậy? có gì không vui?’ Phương Diệu Tổ tâm tình rất tốt, bộ dáng đắc ý mười phần “mấy tháng qua đều thấy người rầu rĩ không vui lại không rảnh để hỏi, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Phó Lệnh Nguyệt liếc mắt, cung nữ thái giám lập tức thối lui qua một bên. Nàng cười cười, nói ‘ta đột nhiên phát hiện mình vô dụng, không biết sống sót là vì cái gì’

“Người nói bậy bạ gì đó?” Phương Diệu Tổ lập tức nghiêm mặt nói “nay Đại Tề quốc loạn trong giặc ngoài, nếu người có thể chỉ ra kim khố bảo tàng của Tiền Lương, khoảng cách sẽ không còn’

Phó Lệnh Nguyệt biết hấn hiểu lầm, lập tức cười to

“Đừng suy nghĩ lung tung. Ta nói rồi, mọi chuyện còn có ta” Phương Diệu Tổ thuần thục đưa tay ôm lấy nàng. Lúc này hấn không hề kiêng dè có người nhìn trộm, dám công khai ôm nàng ở ngoài điện. Phó Lệnh Nguyệt run lên, xem ra thời thế lúc này, triều đình đã không khống chế được nữa.

“Diệu Tổ’ nàng đột nhiên hỏi ‘nếu có một ngày ta mất tích, người có khổ sở hay không?’

“Người muốn đi đâu?” Phương Diệu Tổ cau mày”

“Ta không muốn làm Thần nữ’ Phó Lệnh Nguyệt bình tĩnh ‘ta có lẽ đã biết được thân thế của mình, ở lại cũng không ý nghĩa gì’

‘Sao lại không có ý nghĩa?’ Phương Diệu Tổ cắt ngang ‘ta cứ thắc mắc sao mấy tháng nay ngươi luôn mất hồn mất vía. Ta nói rồi, mặc kệ ngươi là ai, ngươi đều là người của ta. Vì ta, ngươi có thể thành thật ở trong này không?’.Hắn trở tài ăn nói ‘nay thế cục đại loạn, thiên hạ nổi can qua, khắp nơi đều là chiến tranh loạn lạc, ngươi là một nữ nhân, ra khỏi Thần nữ điện, cho dù có võ công cũng khó có thể lo cho mình. Triều đại thay đổi, không ai muốn mạo hiểm đi giết Thần nữ. Năm đó tiến để tấn công Thần nữ điện ở Kiến Dương cũng là muốn phá vỡ âm mưu dùng danh nghĩa Thần nữ của Lương đế”

“Nhưng hai Thần nữ cùng thể thân chẳng phải không thấy sao?” Phó Lệnh Nguyệt xót xa

“Không phải ngươi đã xuất hiện sao?”Phương Diệu Tổ thẳng thắn “chân tướng lúc đó thế nào, sớm muộn gì cũng sẽ được công bố khắp thiên hạ. Tiên hoàng có thể đổ trách nhiệm lên đầu Lương đế, ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, chỉ cần ngươi là Thần nữ thì ngươi sẽ được an toàn, ai cũng không dám sát hại Thần nữ, ai thượng vị cũng đều cần có Thần nữ”. Hắn tiếp tục khuyên giải ‘nay địa vị của ngươi đã vững chắc, ở lại Thần nữ điện trong kinh thành là tốt nhất, an toàn nhất. Hiện tại suy nghĩ của ngươi hỗn loạn, bất động là hành vi tốt nhất, đừng làm chuyện điên rồ, đừng khiến người thích ngươi phải lo lắng cho ngươi. Có thể chứ?”

Phó Lệnh Nguyệt đỡ đầu, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt kiên nghị, tự tin của hắn. Nàng hẳn nên thấy cảm động nhưng trong lòng lại phập phồng không yên

Đêm nay, Phó Lệnh Nguyệt lại muốn uống rượu. Hương hoa quế tràn ngập khắp điện càng khiến nàng tâm phiền ý loạn. Thời khắc như thế này, nàng luôn nghĩ tới Viên Li. Nếu hôm nay là hắn nói những lời này với nàng thì tốt biết bao

“Sao ngươi lại uống rượu” đột nhiên một giọng nam dễ nghe vang lên

‘Chỉ có rượu mới có thể giúp giải ưu’ nàng si ngốc cười, không quay đầu cũng biết là ai “Ngô lão bản lá gan ngày càng lớn”

“Ta nhớ hình như ngươi đã nói sẽ không bao giờ uống rượu nữa’ Ngô mỹ nhân ngồi xuống đối diện, cầm lấy cái chén, cử chỉ tự nhiên “nay lại nuốt lời, xem ra đã gặp chuyện gì phiền lòng. Đây là một cơ hội tốt để bày tỏ trung tâm, thuộc hạ đương nhiên không thể bỏ qua”

Phó Lệnh Nguyệt bật cười. Người này đúng là yêu nghiệt thấu hiểu lòng người. Nàng đang cần một người cùng uống rượu, cùng tám chuyện.

Ngô Mỹ Nhân không nói gì, chỉ im lặng cùng nàng một ly lại một ly, nâng chén đối ẩm

Phó Lệnh Nguyệt nhìn hần, cười nói ‘Mỹ Nhân, người thực sự là cô nhi sao?’

“Đúng vậy” Ngô Mỹ Nhân thản nhiên cười ‘không ai dám nguyên rửa cha mẹ mình đã chết. Người như chúng ta, có mấy ai biết cha mẹ mình là ai’

“Đúng vậy, có khi vì kẻ thù mà bán mạng cũng không biết” Phó Lệnh Nguyệt cảm khái ‘nhưng nếu có ngày người biết lại không thể làm gì...có năng lực lại không chỗ dùng...’nàng cố biểu đạt cảm giác của mình

Ngô Mỹ Nhân mặt không thay đổi, nhún vai “nghĩ nhiều vậy làm gì, tiếp theo nên làm chuyện mình thích”

Phó Lệnh Nguyệt sửng sốt “người thích làm gì?”

“Không có gì” Ngô Mỹ Nhân cho một quả nho vào miệng, đáp ‘ta muốn làm cho một ai đó vui vẻ thì ta sẽ làm’

“Ai?” Phó Lệnh Nguyệt ngạc nhiên. Triệu Thực vì Thanh Loan, còn Ngô Mỹ Nhân?

“Không phải vì nữ nhân” Ngô Mỹ Nhân liếc mắt nhìn nàng ‘người đừng suy nghĩ hạn hẹp như vậy’

Phó Lệnh Nguyệt giận dữ.Nàng ghét nhất là Ngô Mỹ Nhân luôn giấu cột nàng ngu ngốc

“Đơn giản là ơn tri ngộ, ân cứu mạng hoặc dưỡng dục cũng có thể là khí phách giang hồ’ nàng kết luận “là ân là nghĩa, Ngô lão bản cho ta đại khai nhãn giới cũng tốt”

“Không liên quan tới ân tình” Ngô mỹ nhân lắc đầu “người như ta, vong ơn phụ nghĩa, chỉ nhận mệnh mà làm” hần nâng tay, rót rượu cho nàng ‘ta chỉ làm việc khiến ta vui vẻ. Nhân sinh khổ đoản, nghĩ nhiều như vậy làm gì, dùng nhiều giáo điều như vậy để trói buộc mình làm chi. Mặc kệ cái gì nhân nghĩa đạo đức, thiên lý luân thường, chỉ cần mình thích thì mình làm thôi”

Phó Lệnh Nguyệt bật cười “người là vào Đạo gia hay quy y Phật gia? những lời này nghe như ngộ ra trí tuệ gì lớn nha”

“Ta cái gì cũng không tin” Ngô mỹ nhân lắc đầu ‘Phật gia không hỏi sinh tử, Đạo gia ghét chết trọng sinh; Phật gia đề ý tới vạn vật, siêu thoát luân hồi, Đạo gia chú vô khiên vô quái, tu hành kiếp này. Đến cuối cùng, không phải cũng là Phật gia muốn lên Niết Bàn, Đạo gia muốn được phi thăng thành tiên, tất cả đều vì sở cầu sao? tu hành như vậy khác gì sống trong hiện thực?’

Phó Lệnh Nguyệt ngẫm nghĩ, thán phục nói ‘ta bội phục người. Người mới là người siêu thoát nhất”

Ngô Mỹ Nhân tươi cười nhận lời khen tặng

Ánh trăng chiếu rọi, Phó Lệnh Nguyệt nhìn sườn mặt tuần mỹ của hắn, đột nhiên cảm thấy như có gió mát thổi qua khiến tâm tình của nàng bình tĩnh trở lại

‘Mỹ Nhân’ nàng nhẹ giọng đối xưng hô “ngày đó người hát khúc kia, ta rất thích”

Ngô Mỹ Nhân nghĩ nghĩ, liền nhớ ra ‘là Dạ vũ sao?’

“Đúng vậy, lại hát một lần nữa cho ta nghe đi” Phó Lệnh Nguyệt nằm úp sấp trên bàn

Ngô Mỹ Nhân ngồi thẳng người, cất tiếng hát.

“Những mưa gió lê hoa, trách tác liêm long, khéo cửa sổ nhỏ sa.”

“Thậm cảm xúc dâng tiền, khách hoài chầm bận, tâm sự thiên nhai.”

“Ba ngàn trượng thanh sầu tóc mai, năm mươi năm mộng xuân phồn hoa.”

“Đột nhiên gặp người gia, dương liễu phân yên, phù thượng diêm nha.”

Ba ngàn trượng thanh sầu tóc mai, năm mươi năm mộng xuân phồn hoa?

Phó Lệnh Nguyệt nghe đến nhập thần

75. Quyển 4 - Chương 14: Đảo Chủ Thành Đảo

Phương Diệu Tổ nói rất đúng, nàng hiện tại không có chỗ để đi, lúc mưa gió sắp tới, tránh trong Thần nữ điện nguy nga này cũng tốt

Ngô Mỹ Nhân nói rất đúng, nếu trong lòng do dự thì vẫn còn không tha, muốn buông tha thì trước hết phải tìm được thứ nàng không tha.

Trong lòng Phó Lệnh Nguyệt trở nên lạnh nhạt

Nay thiên hạ không thái bình, ngày có trộm cướp, đêm có tặc, không có gia thế để dựa, thân lại mang hoài bích, nàng muốn tự do đơn giản chỉ có thể là vọng tưởng, chỉ bằng ở lại đây xem xét, đợi thiên ổn định lại rồi tính.

Mấy tháng này triều chính rối ren, đối với Phó Lệnh Nguyệt cũng là một chuyện tốt, cả Nhiếp chính vương lẫn Thái hậu đều không có tâm tư đi thử nàng.

Phó Lệnh Nguyệt nhân nhĩ tự đắc, thành thạo sắm vai Thần nữ. Vô dục mới bền, nàng hiện tại đã vô cầu cũng không có gì phải ngại. Thế gian tranh chấp, đấu đá quyền lực, nàng chỉ cần xem diễn là được, dù cuối cùng ai làm hoàng đế cũng không ảnh hưởng gì tới cuộc sống làm Thần nữ của nàng.

Một số ít người biết bí mật đã bắt đầu tung tin đồn trong dân gian rằng lúc diệ quốc, Lương đế đã đem toàn bộ kim khố cất giấu, nay Đại Tề quốc khố trống rỗng, không thể trả nổi quân phí. Binh bộ liên tục khát nợ quân lương, các Đô đốc phủ ở bên ngoài bắt đầu cắt đất tự lập.

Lại thêm một tin tức khác, chính là lúc tế thiên vào cuối năm, Thần nữ sẽ chiêu cáo thần triệu về kim khố bảo tàng của Lương đế, mà người cuối cùng trong Thất Tinh Bắc Đẩu, người thủ mộ Dao Quang cũng chính là người canh giữ bảo tàng.

Lúc mới nghe được lời đồn, Phó Lệnh Nguyệt tưởng Lý Thành Khí bắt đắc dĩ mới đưa danh hào Thần nữ của nàng ra để ổn định quân tâm. Nào ngờ trong một đêm thu, Nhiếp chính vương Lý Thành Khí đột nhiên xuất hiện trong Thần nữ điện, hồ nghi hỏi nàng về nơi phát ra lời đồn.

Không ai hảo tâm giúp hấn trị quốc, điều này thì Lý Thành Khí hiểu hơn ai hết.

Trong lúc bấp bênh thế này lại cố tình miêu tả Dao Quang sinh động như vậy, làm cho người ta nghĩ thế nào cũng thấy quỷ dị

Phó Lệnh Nguyệt cũng là người bị động, đối với chuyện này, nàng không thể giúp gì cho Lý Thành Khí. Hai người nhìn nhau rồi cùng thở dài.

Phó Lệnh Nguyệt có dự cảm, Dao Quang xuất hiện sẽ là một âm mưu rất lớn.

Phương Diệu Tổ nói rất đúng, khô tử tiêu sinh, rất có cảm giác soán vị. Nhất là khi viên tinh cuối cùng xuất hiện, làm cho người ta có cảm giác bị chi phối, vị sắp đặt

Nàng chỉ tinh tế suy nghĩ một chút liền thấy lạnh cả người. Người phía sau màn mà Phương Diệu Tổ nói lại muốn làm gì?

Mười lăm tháng mười, tiết hạ nguyên.

Hôm nay là sinh thần của Thủy Quan Đại Đế, thiên quan chúc phúc, đặc xá thiên hạ, thủy quan giải ách. Triều đình cũng hoãn án tử hình, dân gian thì tiến hành các hoạt động hiến tế vong linh, cầu phân ưu giải hạn. Sáng sớm, Phó Lệnh Nguyệt đến thần đài chủ trì lễ hiến tế xong, lại nghe cung nữ bẩm báo có Hữu quân Đô đốc Viên Li yết kiến

Viên Li đột nhiên tới cửa, vào lúc này Viên Li lại chủ động tìm nàng? Phó Lệnh Nguyệt đầu tiên là cả kin, sau đó là e ngại. Nàng càng tin phán đoán của Phương Diệu Tổ, sau lưng Viên Li nhất định có một bàn tay sắp đặt tất cả mọi chuyện. Là người sau màn sao?

Quả nhiên, Viên Li chỉ nói vài câu khách sáo liền đi thẳng vào vấn đề “sư phụ ta muốn gặp người”

Phó Lệnh Nguyệt chấn động nhưng bề ngoài vẫn cố gắng duy trì trấn định, cong khóe miệng nói ‘sư phụ người? Là thần thánh phương nào?’

Viên Li vân đạm phong khinh nói “hắn là di lão của Tiền Lương, địa vị khá cao”

“Vì sao hắn muốn gặp ta?” Phó Lệnh Nguyệt tiếp tục truy hỏi ‘có chuyện gì quan trọng sao?’

“Hắn biết thân thế của ngươi” Viên Li nhú mày nói

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy buồn cười, biểu tình hờ hững ‘chuyện này ta đã biết, không cần dệt hoa trên gấm’

“Sư phụ nói hắn biết điều Triệu Thực không biết” Viên Li thản nhiên ‘hắn là người biết nhiều nhất còn sống sau biến cố mười năm trước’

Viên Li tuyệt đối là có phòng bị mà đến

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên chợt nhớ tới Ngô Mỹ Nhân với bọn họ là một phe. Đúng vậy, sao nàng lại không nghĩ tới bọn họ sao lại không biết được chuyện nàng và Triệu Thực gặp nhau chứ

Phó Lệnh Nguyệt cười lạnh “điều Triệu Thực không biết? bí mật lớn như vậy, hắn muốn trao đổi cái gì với ta?”

Viên Li đưa ra điều kiện ‘để ta đi Lũng Tây. Ta lập tức muốn tới đó’

“Xem ra quốc nạn lâm đầu vẫn có trung thần lương tướng” Phó Lệnh Nguyệt cười mỉa, châm chọc “Viên đô đốc một lòng muốn đến Lũng Tây là muốn chiến hăng hái dẫm máu, thay triều đình lấy lại vùng đất đã mất hay là dưới đất Lũng Tây có gì đó?”

“Nếu ngươi là Lương đế sẽ chôn thứ gì ở Lũng Tây không?” Viên Li cười khổ ‘sợ không tới lúc chuyển đi đã nuôi béo cho đám thổ phỉ sơn tặc rồi’

Phó Lệnh Nguyệt nóng mặt, đổi đề tài “muốn gặp thì bảo sư phụ người tới đây, thứ cho ta không tiện rời cung”

“Được’ Viên Li sẵn khoái đáp ứng ‘thầy trò ta sẽ đăng môn báii yết. Cáo từ”

“Viên đô đốc” ma xui quỷ khiến thế nào mà Phó Lệnh Nguyệt lại gọi hấn ngay lúc hấn xoay người rời đi, chưa xốt hỏi “‘lập tức cùng kiêu thê yêu tử rời xa khỏi chốn thị phi, trong lòng chắc chắn rất vui phải không?”

“Bản đốc chưa cưới vợ” Viên Li nghiêm mặt, chỉnh lại ‘Thần nữ nương nương nhớ lầm rồi’ nói xong chấp tay rời đi

Phó Lệnh Nguyệt ngồi trong Thần nữ điện vắng vẻ, tâm tình cực kỳ không tốt. Càng mất đi, nàng càng không cam lòng buông tay. Là thứ tình cảm gì, nàng không thể nói rõ được.

Chạng vạng, cung nữ bầm báo Hữu quân Viên đô đốc mang theo hoa tượng đến

Phó Lệnh Nguyệt run lên, vội chạy ra xem.

Phía sau Viên Li, ngoại trừ Hải Thanh cùng thị vệ, còn có mấy hoa tượng tuổi tác khác nhau, mặc xiêm y vải thô. Nàng đánh giá một vòng, không hề phát hiện trên mặt mấy hoa tượng có dấu vết dịch dung.

Phó Lệnh Nguyệt bất động thẩn sắc cho cung nhân rời đi, cùng Viên Li chậm rãi đi sâu vào trong hoa viên

Viên Li cũng cho tùy tùng lui xuống, chỉ mang theo một thị vệ lạ mặt, thông thả đi về phía trước

“Các người nói chuyện đi, ta đi hít thở không khí một chút’ thanh âm của Viên Li rất nhẹ

Phó Lệnh Nguyệt dừng bước, bất khả tư nghị nhìn thị vệ kia. Không hổ là sư phụ của Viên Li, biết lợi dụng tư duy người ta như thế

Thị vệ kia hàm hậu cười, từ từ cởi bỏ lớp nguy trang trên mặt

Mắt, mũi, miệng kia...Phó Lệnh Nguyệt nhìn không chớp mắt, đột nhiên che miệng, sợ hãi xen lẫn kinh ngạc hô lên “là người?”

Lão giả này chính là đảo chủ cổ quái ẩn cư nơi Thành đảo ở Kiến Dương, cũng chỉ là người dùng Mê hồn võng vây khốn nàng ở Thành đảo.

“Nha đầu, lại gặp mặt’ lão nhân kia cười tủm tỉm, chào hỏi

‘Người...”Phó Lệnh Nguyệt rớt cuộc hiểu được vì sao Viên Li lại nhận ra Băng kinh nha

“Ta họ Trương, tên Kê’ lão nhân kia rất có lễ tiết ‘Thần nữ nương nương, ngài có thể gọi ta là Đảo chủ cũng có thể gọi là lão nhân”

Phó Lệnh Nguyệt có rất nhiều nghi hoặc “hèn chi người lại đưa Băng kinh nha cho ta, thì ra là có âm mưu”

“Chỉ có thể nói trong hồng trần cuộn cuộn, người và ta có duyên’ Trương Kê không chút hoang mang, vuốt râu nói ‘là người tự mình đến trước mặt ta, đây chính là duyên phận”

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy huyết mạch toàn thân sôi trào, tức giận vô cùng. Đúng, là chính nàng tự đưa tới tận cửa. Trách không được lão nhân này bắt mạch cho nàng xong liền đưa nàng Băng kinh nha, thì ra là nàng tự chui đầu vào lưới. Từng chuyện, từng chuyện sau đó đều do hần âm thầm dẫn hướng cho nàng: Băng kinh nha, Viên Li, Thất Tinh, Khai Dương, nguyên thiên...

“Đảo chủ đúng là dụng tâm lương khổ, suy nghĩ sâu xa” Nàng nghiêng rằng tán thưởng

‘Chuyện này có là gì’ Trương lắc đầu “chẳng qua muốn nhờ người giúp một việc, dù sao đối với người cũng có lợi. Chúng ta hợp tác, cùng thắng”

‘Xin hỏi đảo chủ, ta có lợi gì’ Phó Lệnh Nguyệt châm chọc “ta cũng không hiểm lạ vị trí Thần nữ, đừng nói đây là chỗ tốt của ta”

“Thanh Loan và Triệu Thực lúc trước đúng là muốn dùng người để bày âm mưu” Trương Kê thản nhiên nói tiếp ‘người cũng biết, nguyên nhân bọn họ thất bại là vì cuối cùng chúng ta đã thay đổi phương hướng”

‘Đảo chủ để ta rời khỏi hang hổ lại chui vào hang sói, chẳng lẽ ta nên cảm động rơi nước mắt, dập đầu cảm tạ?’ Phó Lệnh Nguyệt cười lạnh ‘đừng cho là ta không biết, Đảo chủ ngài cũng không phải Bồ Tát, cũng gài ta vào bẫy, nhưng ngài có lòng tham lớn hơn, kế hoạch của ngài sợ là người thiên hạ đều không biết “

‘Thần nữ nương nương quá khen” Trương Kê mặt không đổi sắc “lão phu đương nhiên là mưu việc đại sự nhưng là chuyện lão phu cần Thần nữ nương nương làm chỉ là nhắc tay chi lao mà thôi”

‘Cho dù là nhắc tay chi lao thì ta dựa vào cái gì phải nhất định giúp các người làm việc?’ Phó Lệnh Nguyệt khinh thường nở nụ cười “còn không biết là địch hay bạn, có thể tùy tiện ra tay sao? thế đạo hiện nay, chắc sẽ không có ai vô tư đi giúp người khác đâu”

‘Lão phu cần người thánh vật Băng kinh nha, người cũng nên hiểu giá trị của nó’ Trương Kê vuốt râu cười “thành ý đã đưa ra trước ah”

“Cũng để ta giúp lệnh đồ trị bệnh, còn nói nghe hay lắm” Phó Lệnh Nguyệt cười lạnh, phản bác ‘vô hậu vi đại ah”

“Tốt” Trương Kê vuốt cằm, hần thật không dấu võ mồm lại Phó Lệnh Nguyệt ‘vậy hôm nay lão phu liền bàn điều kiện với Thần nữ nương nương’ hần gơ tay nhắc chân đều mang theo vẻ quý dị

“Mời nó, xem bản điện có hứng thú hay không đã” Phó Lệnh Nguyệt cũng làm giá

“Cái này có thể giúp người khôi phục trí nhớ” Trương Kê cười tủm tỉm, lấy trong tay áo ra một túi gấm màu đỏ “người đã biết điều kiện của lão phu. Thế nào, có đổi không?”

“Thuốc này không giả chỉ là không đủ liều đúng không?” Phó Lệnh Nguyệt trào phúng “nếu không, ta dùng rồi, người lại lấy cái gì trong tay để ép ta thực thi hứa hẹn?” thật buồn cười, lão nhân này cũng không ngấm tới thân phận trước kia của nàng, ám nhân của Triệu gia đại viện dễ dàng để hần trêu chọc sao? dùng chiêu thức như thế để đến gạt người, thật buồn cười”

‘Nếu lão phu đã có thể mưu tính đại sự đương nhiên có pháp bảo trong tay’ Trương Kê đã dự liệu trước, không chút hoang mang đáp “đây là toàn bộ giải dược, ăn xong sẽ lập tức có hiệu quả. Bởi vì thuốc năm đó khiến người mất trí nhớ là do chính tay lão phu điều chế, đương nhiên lão phu sẽ có giải dược”

Phó Lệnh Nguyệt cả kinh, đúng như những gì Triệu Thực nói, năm đó khi nàng tới chỗ hần thì ma ma kia đã cho nàng uống thuốc mất trí nhớ

“Thật xin lỗi Đảo chủ, hiện ta không có hứng thú với thuốc này” nàng quyết đoán cự tuyệt “chuyện đã qua cứ để nó qua đi, chuyện nên biết ta cũng đã biết, không cần phải nhớ lại, chẳng có ích gì”

‘Lời ấy sai rồi’ Trương Kê cười lắc đầu “trí nhớ đối với con người rất quan trọng, tỷ như nói nếu có người nói cho người biết chỗ của mẫu thân người, người làm thế nào để phân biệt thật giả”

Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc, nghiêm mặt nói ‘song thân ta đã sớm qua đời, thỉnh Đảo chủ đừng đem chuyện này ra đùa”

“Lời của lão phu đương nhiên không phải tin đồn vô căn cứ” Trương Kê nhìn nàng, ánh mắt thâm trầm như quỷ nơi địa ngục “Triệu Thực nói cho người là thi thể bị thiêu cháy. Dược ở đây, người ăn xong, rất nhanh sẽ khôi phục trí nhớ, đến lúc đó người sẽ biết ta nói thật hay không. Lão phu không muốn tốn nhiều lời nữa”

“Người biết cái gì? muốn trao đổi cái gì?” Phó Lệnh Nguyệt lập tức cảnh giác

“Lão phu đưa giải dược cho người, người để Viên Li đi Lũng Tây” Trương Kê nâng tay ‘sau khi giao dịch này hoàn thành, chúng ta chậm rãi tiến hành việc thứ hai. Về phần những gì người muốn biết, sau này lão phu sẽ nói với người. An tâm, đừng nóng vội”

Phó Lệnh Nguyệt chậm rãi đưa tay nhận lấy túi gấm

“Được, vụ làm ăn này thành giao” Trương Kê vừa lòng vuốt cằm ‘một lời đã định, lão phu chờ tin của người’ nói xong xoay người rời đi

‘Khoan đã, ta còn muốn hỏi vài chuyện’ Phó Lệnh Nguyệt gọi hắn lại ‘ta là ai?’

Nàng phát hiện nghi vấn này hỏi ai cũng không bằng hỏi lão nhân này. Viên Li nói đúng, đây mới là người biết rõ chuyện mười năm trước nhất.

“Những gì Triệu Thực nói với người chính là chân tướng” Trương Kê cười tủm tỉm đáp ‘người là thể thân của Thần nữ mà Lương đế chọn từ trong dân gian’

“Trên người ta xảy quái dị là có chuyện gì?” Phó Lệnh Nguyệt hỏi tiếp

“Có tác dụng của thuốc cũng có...” Trương Kê vuốt râu ‘việc này nói đến rất dài. Năm Thần nữ hai mươi tuổi sẽ dựa theo thần triệu mà tìm ra người kế vị nhưng nào ngờ trước khi hộ pháp tiên nhiệm dựa theo thần triệu đi tìm lại tìm được công chúa trong cung. Cục diện chính trị vốn không ổn nếu lại công khai chọn Thần nữ, đây là điểm báo mất nước. Cho nên Lương đế mới phong tỏa tin tức, giả tạo thần triệu, hưng sư động chúng tìm một tiểu cô nương trong dân gian, đó chính là người. Vì che giấu, Thần nữ tiên nhiệm cho người một ít pháp lực, người cũng dựa theo lời nói và việc làm mẫu mực được một năm nhưng giả vẫn là giả, người bất chúc thể nào cũng không có được thần lực độc đáo của Thần nữ”

‘Vậy sao bọn họ gọi ta là yêu nữ?’ Phó Lệnh Nguyệt hỏi chen vào. Dù là thể thân cũng đâu cần nói nàng như vậy

“Bị thần khí mạnh mẽ xâm nhập lại không có tiên cơ ngọc cốt, nảy sinh phản phệ, khiến cho thân thể phạm nhân của người lâu ngày bị dơ bẩn, nhiễm độc’ Trương Kê giải thích “nếu cùng nam tử hoan ái, kích phát đi ra sẽ dẫn tới họa”

“Vậy sao Viên Li có thể dùng ta mà chữa bệnh” Phó Lệnh Nguyệt suyt chút nữa nhảy dựng lên, nói vậy chẳng khác nào nàng là tai họa

‘Lấy độc trị độc’ Trương Kê thản nhiên đáp ‘có thể trị bệnh của hắn, trừ Thần nữ thì là người. Không có gì phải ngạc nhiên, Thanh Loan lúc trước giữ lại người chính là muốn dùng con đường này để giành lấy giang sơn Lý thị, tiếc là Lý Thành Khí quá đa nghi, không làm được gì”

“Ta làm thể nào mới có thể như người bình thường?” Phó Lệnh Nguyệt rất quan tâm tới việc này. Nàng không muốn trở thành yêu nghiệt độc hại thiên hại, không nam nhân nào có thể chạm vào

Trương Kê đáp rất nhanh “rất đơn giản. Tự đoạn gân mạch toàn thân rồi tìm cao nhân nối lại cho người. Khi tự mình động thủ là ổn, chuẩn, mau, ngoan, nếu bỏ lỡ nửa chừng là sẽ thất bại trong gang tấc”

‘Giống như Thanh Loan?’ Phó Lệnh Nguyệt sững sờ

“Không, nàng vì bức độc nên tự đoạn vài chỗ thôi” Trương Kê cười đầy quỷ dị “ngươi tuy nhất thời đặc tội với nàng nhưng nếu ngươi hảo hảo phối hợp với lão phu mưu đại sự, đến lúc đó lão phu sẽ chỉ cho ngươi một con đường thoải mái dễ đi. Lão phu có thể thề”

“Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” Phó Lệnh Nguyệt nhin không được hết lên “ngươi hưng sư động chúng để yêu nghiệt ta đây trở thành Thần nữ, không phải đơn giản chỉ để ta thả Viên Li đi đúng không?”

“Đương nhiên” Trương Kê không chút hoang mang “hoàng tộc Lý thị của Đại Tề quốc có mối thù không đội trời chung với ta và ngươi. Chúng ta phải báo thù, đồng tâm hiệp lực mà làm. Từ từ rồi ngươi sẽ hiểu”

Đêm nay, trong tấm cung của Thần nữ không tắt đèn.

Phó Lệnh Nguyệt do dự hồi lâu vẫn nuốt giải dược Trương Kê đưa. Nàng nghĩ nếu giải dược này là viên thuốc mà Kiền giáo thời Tiền Lương dùng để khống chế người thì nàng thà tự sát cũng không để bị người ta quản chế. Dù sao hiện nàng sống cũng không vui, chết cũng có gì đâu. Tuy nhiên không ai không tò mò về quá khứ của mình, nàng cũng thế nên nàng mới uống thuốc này

Phó Lệnh Nguyệt nằm trên giường, chậm rãi nhắm mắt lại. Trí nhớ như sóng triều, từ từ dâng lên

Hình như là lúc nàng năm tuổi, một đám người mặt hoa phục chói sáng đến trước cửa nhà nàng. Nàng đã quên bọn họ nói gì, chỉ nghe tiếng nhạc, tiếng trống vang rền, sau đó nàng rời khỏi cha mẹ. Cha mẹ nàng chỉ là người bình thường, mặt của nàng giống phụ thân, mũi và miệng giống mẫu thân.

Trong trí nhớ lại xuất hiện một điện phủ hoa mỹ, giống y chang Thần nữ điện hiện tại. Có một nữ nhân thanh tú khí chất tiên gia đứng trên đại điện, dùng ánh mắt thương hại nhìn nàng chăm chú. Đây là Thần nữ tiền nhiệm sao? tiếp theo trên ngọc giai lại xuất hiện một trung niên mặc hoàng bào, xem tuổi tác chắc là hoàng đế Tiền Lương

‘Có thể chứ?’ nam nhân mặc hoàng bào ướm hỏi

Nữ nhân như tiên tử kia thở dài ‘ta không vào địa ngục thì ai vào’

76. Quyển 4 - Chương 15: Tứ Hoàng Tử

Thật tốt quá! Thuốc này thật sự hữu hiệu! Trí nhớ của nàng đã quay trở về.

Phó Lệnh Nguyệt vui sướng mở hai mắt. Xem ra Trương Kê thật có chút bản lĩnh, không hổ ngay cả Viên Li, Ngô Mỹ Nhân cũng đều ngoan ngoan nghe lời hắn. Tính ra nàng ngăn cản Viên Li đi Lũng Tây là làm đúng rồi, nếu không sao có thể lấy được giải dược. Khó trách thế gian này nhiều ác nhân, không làm kẻ ác thì không có trái ngon để ăn. Làm người tốt chỉ có ngày ngốc ngồi chờ vận mệnh. Chuyện cũ nàng không

vội, cứ từ từ rồi cũng sẽ biết. Hơn mười năm trước, thân thể của nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Một đêm này nàng kiên nhẫn nhớ lại quá khứ, muốn tìm về trí nhớ trong mười năm trước, muốn cởi bỏ mọi nghi hoặc trong lòng nàng.

Phó Lệnh Nguyệt phần khởi đứng dậy sửa sang ngọc chấm, chần mền, vắn người thư giãn, tìm kiếm một tư thế thoải mái nhất.

Bắt đầu từ Thần nữ điện ở Kiến Dương điện, chỉ cần nàng có thể nhớ lại chuyện cũ, mỗi một chuyện rồi sẽ từ từ quay trở lại.

Nàng lại nhắm mắt lại

Thần nữ điện ở Kiến Dương, nguy nga tráng lệ, thần thánh trang nghiêm

Hoàng đế và Thần nữ gặp nàng xong, nàng liền được một ma ma đưa đến hậu điện. Ma ma này rất hiền lành, mặt mày phúc hậu, má lún đồng tiền, gợi lên cảm giác về một người mẹ. Nàng lần đầu gặp mặt nhưng lại có xúc cảm muốn khóc.

Ma ma họ Hoàng, là một trong mười hộ pháp của Kiền giáo, có nhiệm vụ chăm sóc cho nàng. Hoàng ma ma ngồi xuống trấn an nàng, ngữ khí nhu hòa, ấm áp, nói đây là một đại hỉ sự, nàng chính là tiểu cô nương may mắn nhất thiên hạ vị thần triệu đã chỉ định nàng làm Thần nữ tiếp theo.

Thần nữ có thân phận phi phạm cho nên từ nay về sau, nàng hoàn toàn cắt đứt nhân duyên nghiệp chướng với trần thế. Phụ mẫu của nàng thành con dân giáo chúng, quê hương của nàng cũng không được nhắc tới, xuất thân của nàng trở thành tôn quý vô thượng. Vì thế năm nàng năm tuổi, lấy tư thế chủ nhân mà ở lại trong Thần nữ điện. Nghe nói đương nhiệm Thần nữ nương nương chỉ còn một năm thần lực, cho nên trong một năm này, nàng phải học những gì Thần nữ nên làm như hiến tế, cầu phúc, bói toán, pháp thuật...Một năm sau, bả vai suy nhược của nàng sẽ gánh toàn bộ trọng trách của Kiền giáo.

Trí nhớ cuộn cuộn không ngừng hiện lên

Bước đầu học nghệ, Thần nữ đã ở trước mặt mọi người gieo một quẻ cho nàng “hải xấu xí ba”

“Thật có phúc khí” ánh mắt vui mừng của Thần nữ nương nương lại xen chút hương vị chua sót

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nhú màu “hải xấu xí ba?” nàng hình như đã nghe được ở đâu đó, trầm tư suy nghĩ thật lâu nàng cũng không tìm được đáp án, đành tạm thời bỏ qua một bên, không nghĩ tiếp nữa.

Bắt đầu từ ngày đó, giáo chúng gọi nàng là tiểu nương nương. Nàng là Thần nữ vì có thần bảo vệ nhưng con đường thành thần phải vượt qua rất nhiều gian khổ

Nàng nhớ rõ khi còn nhỏ, mỗi ngày đều phải qua chương trình học khắc khổ, thứ cần phải luyện tập rất nhiều. Nàng tự nhận mình không phải đầu óc ngu ngốc nhưng cuối cùng hiệu quả không được bao nhiêu, nàng học thế nào cũng chỉ là mặt ngoài, còn thần vận bên trong, nàng vẫn không học được một phần mười của Thần nữ. Nàng không tìm được nguyên nhân, cảm thấy mình rất thất bại. Điều duy nhất làm nàng vui mừng là ở trong Thần nữ điện còn có một tiểu cô nương xinh đẹp. Phòng của các nàng liền nhau, các nàng ăn mặc tiêu dùng cũng giống nhau. Điều khác biệt duy nhất là tiểu cô nương kia hàng ngày không cần theo Thần nữ học tập như nàng, nàng ta chỉ ngồi bên cửa sổ ngắm nhìn, tỏ vẻ như không có việc gì

“Nàng là ai?” Rốt cục có một ngày, nàng không nhịn được nghi hoặc trong lòng mà nhỏ giọng hỏi ma ma

“Đó là công chúa Đại Lương” Hoàng ma ma nhẹ giọng đáp “bởi vì tiểu công chúa thể nhược nhiều tật, cho nên phải nhiều năm ở Thần nữ điện chữa bệnh”

Nàng lén quan sát mấy ngày, thấy công chúa kia rất hoạt bát, không hề có dấu hiệu sinh bệnh, thỉnh thoảng hai người gặp nhau cũng cười rất thân thiết, không hề bày ra dáng vẻ công chúa

Nàng lại không nhịn được mà hỏi Hoàng ma ma “ta có thể nói chuyện với nàng không?”

Hoàng ma ma đi xin chỉ thị của cấp trên, được đồng ý. Từ đó về sau, ở Thần nữ điện, nàng có một tiểu bằng hữu địa vị tôn quý, chính là Trường Bình công chúa Tiểu Lệnh Nguyệt.

Phó Lệnh Nguyệt ngây người. Thì ra nhũ danh của công chúa cũng là Lệnh Nguyệt, thể nhân đều biết công chúa là Trường Bình, chỉ có một số ít người mới biết được nhũ danh của công chúa. Trách không được, Triệu Thực cũng gọi nàng là Phó Lệnh Nguyệt. Phó là giả cũng là phụ, quả là có thâm ý.

Cùng là tiểu cô nương năm tuổi, cùng bị nhốt trong Thần nữ điện, hai người rất nhanh đã trở thành bằng hữu. Một người được gọi là Thần nữ, một người là Trường Bình, thế giới của các nàng không có tôn ti, thần phó chỉ nhân nên rất nhanh đã tương thân tương ái với nhau.

Ngày ở Thần nữ điện buồn tẻ và nhàm chán, trong trí nhớ, điều vui vẻ duy nhất là khi hai người ở cùng một chỗ cùng nhau chơi đùa, đọc sách, thả diều, ngắm sao

Trường Bình công chúa hạnh phúc hơn Thần nữ, ít ra còn có thân nhân đến thăm hỏi. Tuy rằng Thần nữ điện quy củ rất nghiêm, chỉ có cuối năm và lúc Trung Thu là cho phép hoàng thất tới thăm công chúa nhưng dù sao cũng là có. Người đến thăm hỏi, ngoại trừ Uyển phi là mẫu phi của công chúa, còn có huynh trưởng, tỷ muội của nàng ta. Những lúc đó, Thần nữ đều đứng trên đài cao hâm mộ nhìn, nàng không chỉ một lần ai thán mình là thần. Thần không có cốt nhục tìn thân.

Trung Thu năm đó ghi dấu trong trí nhớ rất rõ, vì đột nhiên không có người quản chế các nàng, không khí có chút loạn. Thần nữ nhận thấy mọi người trong điện đều hoảng loạn, nàng nghe cung nữ bàn tán có người tạo phản, đã sắp đánh tới nơi này. Thần nữ đột nhiên bận bịu nhiều việc, cả ngày không thấy bóng dáng, việc chỉ dạy cho nàng cũng thường xuyên bị hủy bỏ đương nhiên càng không có thời gian giám thị người trong hoàng tộc đến thăm hỏi Trường Bình.

Tự do. Các tiểu cô nương không biết có đại họa, chỉ cho là việc vui đến cửa, vô cùng vui vẻ. Khoảng thời gian này là những ngày vui sướng nhất của Trường Bình công chúa và Thần nữ. Vì Thần nữ không ở đây, các ca ca nhỏ tuổi của Trường Bình có thể thường xuyên đến tìm các nàng, mỗi lần các hoàng tử đến đều mang theo rất nhiều thức ăn và đồ chơi, các ma ma tuy biết cũng không dám quản, chỉ biết hét lớn khi Thần nữ hồi cung mới hù dọa được các tiểu tống tông này quay về hoàng cung.

Cứ thế, Thần nữ điện thần bí và có sức uy hiếp ngăn cách với thế giới bên ngoài. Trường Bình công chúa thông qua các huynh đệ nghịch ngợm mà biết được chút tin tức từ thế giới bên ngoài, Thần nữ cũng từ chỗ Trường Bình biết được vài chuyện mới lạ, còn cùng nhau chia sẻ

Tỷ như, có một đêm, nàng và Trường Bình cùng nhau chơi đùa, công chúa đã nói cho nàng biết một bí mật. Đêm đó, nàng và Trường Bình công chúa ngồi ngắm sao bên ngoài Thần nữ điện, các nàng rất dễ dàng tìm được Bắc Đẩu Thất Tinh, thông qua cán chòm sao Bắc Đẩu còn tìm được Bắc Cực tinh. Trường Bình nói nàng nghe được một bí mật về Bắc Đẩu Thất Tinh, là do Lục ca ca cùng một mẹ sinh ra trong lúc vô tình nghe lén được mà nói cho nàng biết: Hoàng đế nói với người khác là Thần nữ nương nương bày một trận thế cực kỳ lợi hại, đem rất nhiều người hóa thành sao đặt vào trong đó. Thần nữ cũng là một thành viên trong đó. Bọn họ còn nói rất nhiều, Thần nữ chỉ nhớ một đoạn ngắn

“Người xem, ngôi sao kia là ta, ngôi sao này là người” Trường Bình công chúa đưa tay chỉ lên trời ‘chuyện này là ta biết trước, cho nên ta chọn ngôi sao lớn kia, người không được tranh’

“Ta không thèm tranh, ta muốn ngôi sao này, tuy nhỏ nhưng rất sáng, rất đẹp” Thần nữ bĩu môi, nhìn lên không, tự đắc đáp

Thì ra chân tướng sự thật là vậy. Đồng ngôn vô ký. Phó Lệnh Nguyệt lắc đầu cười khổ. Nàng đã nhớ lại tiểu cô nương đã cùng nàng ngắm sao lại không nghĩ sẽ là như vậy. Chó ngáp phải ruồi nhưng lại đi đứng đường.

Hiện nàng có thể đoán được khi đó Thần nữ là mọi việc là vì lần chuẩn bị và chống cự cuối cùng. Hẳn là vì thời cuộc không ổn nên không chỉ Hoàng đế mà còn có nhiều trọng thần quyền quý của Tiền Lương đến tìm Thần nữ, những gương mặt này không giúp ích cho việc khôi phục trí nhớ của nàng, cho nên dễ dàng bị bỏ qua. Chỉ có một người là ngoại lệ, hẳn gần như là người đến nhiều nhất.

Tạ Cách, Hậu quân Đô đốc, phụ thân của Tạ Bình An. Có điều Tạ đô đốc, không lúc đó là Tạ tướng quân luôn đến rồi đi vội vàng, nàng không thể tiếp xúc sao có thể hỏi được gì.

Phó Lệnh Nguyệt có chút thâm than, trong đó chắc chắn có bí mật rất lớn.

Trong đầu nàng đột nhiên toát ra một sự kiện. Chuyện này tuy đột ngột nhớ tới nhưng lại khắc ghi trong trí nhớ của nàng rất rõ ràng. Đây nhất định là ấn tượng khó quên được.

Nàng nhớ hậu viện của Thần nữ điện rất đẹp, có hồ nước trong xanh, bên trong có rất nhiều cá vàng, nàng thường xuyên đến cho chúng ăn, còn có rừng trúc, lầu ngắm cảnh, nhà thủy tạ

Vào một buổi trưa mùa đông, mặt trời khó khăn lắm mới ló khỏi rặng mây. Thần nữ hủy bỏ việc họ, công chúa vui mừng vì huynh đệ đến thăm, chỉ còn mình nàng cầm theo thức ăn cho cá đi đến nhà thủy tạ. Có người cho ăn, đàn cá đương nhiên chen chúc đến. Tiểu Thần nữ cúi đầu, nhìn mặt nước chăm chăm, nàng nhớ nhà, nhớ cha mẹ. Đột nhiên nàng phát hiện bả vai mình bị người ta đè lại, giật mình quay đầu thì thấy mấy khuôn mặt tươi cười không hảo ý. Đây chính là các hoàng tử đến thăm Trường Bình công chúa, bọn họ cười vang, ra lệnh cho thái giám thân tín nâng nàng quăng qua lan can. Nàng hét lên một tiếng, liều mạng bắt lấy lan can bên ngoài nhà thủy tạ, hoảng sợ nhìn nam hài trạc tuổi mình, mặc trang phục hoàng tử vàng óng ánh chậm rãi tới gần. Nàng nhận ra đây là kẻ cầm đầu các hoàng tử, cũng là người có hi vọng trở thành Thái tử nhất như Trường Bình nói, là Ngũ hoàng tử do Hoắc quý phi sinh. Gần đây Thần nữ quản lý rời rạc nên nàng và các hoàng tử đã từng gặp mặt vài lần, nàng vừa nhìn thấy Ngũ hoàng tử tôn quý này đã có ấn tượng sâu sắc, bởi vì ánh mắt của hắn rất khác người khác, khi đối mặt với nàng không phải là kính sợ, tôn sùng mà là khinh miệt, khinh bỉ. Hắn không lớn hơn nàng bao nhiêu, cũng không đối đãi với nàng như Thần nữ cho nên nàng rất không thích hắn. Không biết lúc này tên thiếu giáo đường này muốn làm gì? không ai dạy hắn tôn kính Thần nữ sao? cho dù hắn có hi vọng làm Thái tử nhất thì ...

“Cũng có chút thân thủ ah” Ngũ hoàng tử đi tới gần nàng ‘không phải người rất thích nước sao? biểu diễn cho gia xem thần tích đi?’ chân của hắn chậm rãi đạp lên tay nàng

Nàng bị đau, hét lên một tiếng thảm thiết, rơi vào trong hồ nước

Trời đã nhập thu, trên mặt hồ có rất nhiều xác lá, nàng khoa tay múa chân, cố cầm lấy cái gì đó chung quanh để chống đỡ thân thể. Tuy nàng đã theo Thần nữ học bơi nhưng hoa phục ngâm trong nước trở nên nặng như sắt, nàng liều mạng giãy dụa cũng không thể ngăn mình chìm xuống.

“Cứu mạng” uống mấy ngụm nước, nàng rốt cuộc cũng không kiên trì được bao lâu, nàng cảm giác thân thể đã chìm xuống.

“Cứu mạng, ta không trị được nước. Cứu ta” nàng ngâm mình trong nước, ra sức kêu nhưng thanh âm rất gian nan, nàng rất muốn la lớn tiếng nhưng lại không thể, hướng chỉ vào giờ này cũng không có ai lui tới nơi này.

“Ngũ ca, xem ra nàng thật không ổn” một tiểu nam hài ghé vào lan can “nếu xảy ra tai nạn chết người thì nguy rồi, mau kéo nàng lên đi”

“Ta nhìn nàng cố làm ra vẻ liên không thuận mắt’ Ngũ hoàng tử cảm giận, cười lạnh “cái này là để đùa bịp kiêu ngạo của nàng, làm cho nàng hiểu rõ mình rốt cuộc có mấy cân mấy lượng”

Nàng ở trong nước gian nan chống đỡ, thâm nghĩ không biết mình đã đắc tội quý nhân này khi nào. Nước rất lạnh, chân tay của nàng đã bị co rút, dần dần không la lên được nữa, chỉ cảm thấy cả người chết lặng

“Mau kéo nàng lên đi, đừng để chết người ah. Dù sao nàng cũng là Thần nữ” lại có tiếng cầu tình “hơn nữa không phải sau này nàng sẽ trở thành phi tử của người sao, người giáo huấn một chút thì được rồi”

“Thứ bại hoại, hạ lưu như vậy thì nằm mơ đi” Ngũ hoàng tử khinh thường “ta nhìn mặt nàng ta là liên

không thích, nếu nàng không xong, vậy cứ để nàng trở thành phi tử mình hôn cho lão Tứ đi”

Có lẽ sắc mặt của nàng trắng bệch quá mức dọa người, khiến tiểu nam hài kia khóc ồ lên

“Khóc cái gì mà khóc” Ngũ hoàng tử răn dạy, thanh âm nghiêng rằng phiêu lãng trong trí nhớ của nàng “phụ hoàng chính là bị yêu nữ tà giáo giả thần giả quỷ này mê hoặc, nếu không ta đã sớm...Lão Thất, đừng khóc. Dù sao nơi này cũng không có ai thấy, nàng chết cũng là không đối chứng hơn nữa bọn họ cũng không dám công bố, cùng lắm thì phụ hoàng lại tìm một người khác. Hiện tại bên ngoài, còn ai để ý”

Nàng rớt cuộc không nghe được gì nữa, nước hồ lạnh như băng đã tràn ngập khắp mũi, miệng nàng.

Trí nhớ lại tiếp tục lúc nàng nằm trên giường ngọc trong một phòng đá kỳ quái, trước mắt nàng là vẻ mặt lạnh lùng của Thần nữ, đang dùng một tư thế kỳ quái nâng thân thể của nàng lên. Nàng lơ lửng giữa không trung, có thể cảm nhận được một hơi thở tươi mát xuyên qua thân thể nàng, cảm giác lạnh lạnh thích thú nhưng càng về sau tốc độ càng nhanh, nàng bắt đầu thấy đau, từ cảm giác đau như bị kiến cắn đến trở thành đau đến thấu xương.

Nàng đau đến mức kêu thành tiếng, xoay người muốn trốn nhưng Thần nữ đã lập tức ngăn cản nàng ‘sẽ tốt nhanh thôi’

Nàng rất sợ Thần nữ nên cắn răng chống đỡ, trước mắt tối đen, đau đến mức ngất đi.

Khi tỉnh lại, nàng miễn cưỡng cảm nhận được thân thể không giống trước, nói không rõ cảm giác nhưng chính là tứ chi giống như nhẹ nhàng hơn không ít. Nàng nhìn thấy trên giường ngọc bên cạnh còn có một tiểu nam hài, nhìn phục sức thì là một hoàng tử. Chẳng lẽ hắn cũng rơi xuống nước sao? chẳng lẽ là người đã cầu tình cho nàng?

“Thần nữ nương nương, ngài nói xem, có phải là biện pháp nhất lao vĩnh dật” đột nhiên nàng nghe được một giọng nam

Nàng vội vàng nhìn quanh, thấy trong phòng đá không có một ai

“Trương đại nhân, ngài cũng biết thân thể của Tứ hoàng tử rồi, phát bệnh là chuyện khó tránh khỏi. Hắn bị thương quá nặng, phương pháp bình thường không thể cứu trị được, có lẽ hắn không thể rời khỏi Thần nữ điện’ thanh âm của Thần nữ cũng vang lên

Tiểu thần nữ đột nhiên phát hiện, nàng có thể nghe được đối thoại ở bên kia vách tường, thính lực của nàng trở nên sâu sắc, có thể nghe xuyên qua vách tường. Nàng cảm giác có một cỗ linh khí đang khởi động trong thân thể, giống như giúp thân thể của nàng mở ra thiên mục

“Đứa nhỏ này thực đáng thương” thanh âm của nam tử kia rất trầm “từ nhỏ không biết bị ai hạ độc thủ còn mang tiếng khắc mẫu, trừ ta phụ nữ chỉ cứu trị có lẽ không có ai muốn hắn sống, cho tới bây giờ, người có

thể nhìn thấy Tứ hoàng tử cũng không nhiều lắm”

‘Sinh tử do mệnh, phú quý nhờ trời. Đứa nhỏ này vừa ra đời đã mang tai kiếp ah’ thanh âm của Thần nữ rất bình thản “không thể để người biết ngược lại ít gây chuyện thị phi, nay thiên tượng hỗn loạn, có câu Tái Ông mất ngựa có khi là phúc, nói không chừng đứa nhỏ này sẽ có hạnh phúc cuối đời ah”

“Vậy tiểu Thần nữ tính thế nào? có cần...” nam nhân kia chuyển đề tài

“Sẽ sống lại, ta đã độ chân khí cho nàng” Thần nữ thở dài “ta đúng là gây nghiệp chướng, có thể như vậy sau này sẽ hại đứa nhỏ này”

“Thần nữ nương nương trạch tâm nhân hậu, đây có lẽ là mệnh” nam nhân kia nhẹ giọng trấn an “dù sao nàng cũng là con dân Đại Lương, cống hiến cho Đại Lương cũng là việc nên làm”

Hai người còn đang nghị luận đã nghe thanh âm thái giám vang lên “Hoàng đế giá lâm”

Nàng ngồi trên giường ngọc, tầm mắt mơ hồ. Nàng được độ tiên khí, hèn chi mà lục cảm trở nên thông linh nhưng Thần nữ lại nói chân khí này ngày sau sẽ hại nàng là vì sao? nàng vừa nghĩ vừa bị một cái giường ngọc khác hấp dẫn tầm mắt. Nàng nhớ tới lão Tứ sẽ minh hôn với nàng mà Ngũ hoàng tử nói. Chính là tên tiểu quỷ hay ho này sao?

Nàng đứng lên, kiễng chân, nhẹ nhàng đi qua. Nam hài kia như người chết nằm trên giường, thân thể lớn hơn nàng, xem ra tuổi cũng lớn hơn một chút. Hắn dáng người gầy yếu, sắc mặt trắng bệch nhưng rất anh tuấn. Mắt này, mũi này, miệng này...

Phó Lệnh Nguyệt quát to một tiếng, ngồi bật dậy

77. Quyển 4 - Chương 16: Mượn Sức

Là hắn? Sao mà càng nghĩ càng thấy giống hắn

Phó Lệnh Nguyệt ngồi trên giường, kinh hoàng vô cùng, đang đầu đông mà toàn thân nàng lại toát mồ hôi. Nàng vậy mà lại liên tưởng tới Viên Li. Không thể nào!

Phó Lệnh Nguyệt đưa tay ôm lấy trái tim đang đập liên hồi, cảm thấy mình đã ảo tưởng quá mức. Viên Li sao có thể là Tứ hoàng tử của Tiên Lương chứ? chuyện này rất bất khả tư nghị, rất thái quá. Chẳng lẽ vì hai người mới đây cùng bị hạ độc thủ, trong tiềm thức của nàng mới suy nghĩ miên man. Nhưng mà..tuy cách xa ngàn vạn thời không, nàng nhắm mắt lại vẫn có thể nhớ rõ tướng mạo của nam hài kia, vì hắn quá tuấn tú nên nàng đã nhìn rất lâu.

Giống. Rất giống. Nếu nói đây là bộ dáng lúc thiếu niên của Viên Li hoàn toàn là dựa vào thượng phổ, tuy nhắm mắt nhưng nhìn tổng thể, nàng vẫn có dự cảm...Nàng càng thấy không có khả năng thì tư duy của nàng liền đi vào ngõ cụt

Chân tướng. Niệm tưởng này tựa như ma rửa, chảy lan ra cả đồng cỏ trong ngày đầu đông

Rất khủng bố. Phó Lệnh Nguyệt không thể ngủ được. Nàng nhanh chóng từ bỏ suy nghĩ vô dụng, tiếp tục nhớ lại, chắc chắn sẽ có đáp án nhưng nàng không ngờ rằng trí nhớ của nàng chỉ thức tỉnh tới đây thôi.

Nàng có thể nhớ rõ, nàng chỉ nhìn tướng mạo thiếu niên kia liền rút trở về, vì nàng vẫn cố kỵ Thần nữ ở cách vách, nàng cũng sợ thiếu niên anh tuấn kia đột nhiên tỉnh lại, mình sẽ rơi vào quần bách.

Nàng rón rén trở về giường ngọc, điều tiết hơi thở, bắt đầu chợp mắt.

Thân thể của nàng biến hóa quá lớn, thần lực thấm nhập khiến nàng được lợi không ít. Nàng nằm trên giường ngọc, lại cảm ứng có vạn vật trời lên. Nàng có thể cảm nhận được chính xác tình huống diễn ra ở bên kia, không lâu sau thì Hoàng đế rời đi, Thần nữ và Trương đại nhân cũng chậm rãi đi về phía phòng đá

Trương đại nhân cảm tạ Thần nữ đã công cứu trị, sau đó dùng áo khoác, ôm thiếu niên kia đi. Nàng lại nghe Trương đại nhân nói rất kỳ lạ, không phải hồi cung mà là hồi phủ. Hoàng tử lại ở ngoài cung? Xem ra thật sự là bệnh tình không ổn, quả nhiên là không có ai xem Tứ hoàng tử là người sống

“Nếu đã tỉnh thì đứng lên đi” ngữ khí Thần nữ có chút mệt mỏi

Nàng xấu hổ, vội ngồi dậy

Thần nữ ngồi xuống điều tức, mặt không chút thay đổi nói ‘về sau đừng tới nơi nguy hiểm. Hiện trong cơ thể của ngươi có thần lực của ta, sẽ từ từ dạy ngươi khống chế nó. Cho nên gần đây cảm giác thân thể có gì khác thường cũng không cần kinh hoảng’

“Dạ” nàng đáp lời. Nàng rất muốn hỏi Thần nữ đã nói ‘ngiệp chương và ngày sau sẽ hại nàng’ là có ý gì? nhưng nàng chỉ há miệng vài lần rồi lại thôi

Sau hôm nay, nàng cảm giác không khí trong Thần nữ điện không thích hợp. Nàng bị Thần nữ đuổi trở về tẩm cung, cũng không thấy các hoàng tử hay người trong cung đến chơi nữa. Sau khi nàng rơi xuống nước, Thần nữ điện đề phòng sâu nghiêm hơn. Càng kỳ quái hơn là Trương Bình công chúa triệu đi, từ đó nàng không thể nói chuyện với Trương Bình nữa, có một lần nàng từ xa nhìn thấy Trương Bình ở bên cửa sổ nhưng hai người còn chưa kịp trao đổi thì Trương Bình đã bị ma ma của nàng mang đi.

Cuối năm qua đi, cách ngày thay triều đổi đại ngày càng gần.

Phó Lệnh Nguyệt không hề bị ảnh hưởng, nàng chỉ có thể nhớ rõ không ai, kể cả nàng, mất đi bằng hữu mà buồn khổ. Nàng cả ngày ở trong Thần điện, ưu tư mệt mỏi. Đối với chuyện xảy ra vào mùa xuân năm ấy, đầu của nàng trở nên trống rỗng.

Trí nhớ vào lúc mấu chốt này liền ngừng lại

Phó Lệnh Nguyệt cảm giận nghĩ tới Trương Kê. Đảo chủ Thành đảo đáng giận, hẳn vô cùng hiểu tâm tư người ta. Hẳn không bắt buộc người ta làm gì nhưng lại biết khống chế ngay lúc quan trọng nhất. Đúng vậy, sau khi khôi phục trí nhớ, nàng càng muốn biết chân tướng hơn trước kia. Nàng muốn biết tình huống lúc phá cung vì lúc đó nàng cũng ở trong Thần nữ điện ở Kiến Dương, nàng nhất định biết.

Tạ Cách, Triệu Thực, Ngô Mỹ Nhân, Trương Kê...những người này rốt cuộc đã sắm vai gì trong đó? vì sao hai Thần nữ đồng thời không thấy tung tích? Vì sao nàng lại rơi vào tay Triệu Thực? vì sao Trương Kê lại có thể lợi dụng kế hoạch của Thanh Loan? Tứ hoàng tử giống Viên Li kia đã chạy đi đâu? Trương đại nhân kia chính là Trương Kê sao? Bắc Đẩu Thất Tinh rốt cuộc là làm gì?

Rất nhiều nghi vấn mà một phần trí nhớ được khôi phục lại chẳng giúp gì nhiều cho việc tra xét chân tướng.

Mùa thu đông năm đó, nàng bắt đầu theo Triệu Thực phiêu bạt chung quanh, nàng chỉ nhớ lại có một nơi nhưng cũng chính ở đây, nhân sinh của nàng đã thay đổi.

Người phía sau màn đang cười đợi nàng, ung dung câu cá, bộ dáng như là Khương Thái Công câu cá, nguyện người mắc câu

Một đêm này, Phó Lệnh Nguyệt cẩn thận nhớ lại cảnh tượng lúc nàng đến Thành đảo.

Nàng sâu sắc hiểu được có đôi khi biết gì đó cũng không phải là chuyện tốt. Về Viên Li, nàng không chỉ dựa vào phán đoán của mình, trong lòng nàng bắt đầu cân nhắc rất nhiều chuyện. Tỷ như vào trong tiết Vạn thọ đầu tiên, Lý Tuấn Ngạn lại chọn vợ Triệu thị cô nhi mà biểu tình của Viên Li lúc đó rất thưởng thức. Tỷ như Viên Li luôn nói nam nhân và nữ nhân không giống nhau, hẳn thường xuyên nhắc nhở nàng báo thù. Viên Li và Tứ hoàng tử từ nhỏ đều bị tổn thương, từ đó liên tưởng sẽ có rất nhiều chi tiết cực kỳ ăn khớp với nhau. Tỷ như thân phận của Trương Kê, người ôm Tứ hoàng tử đi cũng họ Trương mà Trương Kê lại có năng lực điều động cao thủ như Ngô Mỹ Nhân bày ra âm mưu to lớn như vậy, chắc chắn lúc trước địa vị của hắn ở Kiền giáo không đơn giản. Nàng lại nhớ tới lúc ở Tả quân phủ, có lần nhìn thấy Viên Li một mình ở trong phòng buồn bực khắc dấu, chính là Hải xấu xí ba, là từ mà Thần nữ đã từng bói ra, hèn chi nàng lại thấy như từng quen biết. Đây là trùng hợp sao?

Nếu Viên Li là Tứ hoàng tử, như vậy hẳn đã sớm nhận ra thân phận của hắn. Dù thế nào, nàng cũng không thể đi vào nội tâm của hắn, nàng nhìn không thấu ý đồ của hắn, lòng của hắn vẫn luôn thâm sâu khó lường...

Phó Lệnh Nguyệt giả thiết điều này là thật, nếu nàng đã đoán trúng tất cả thì chính là nàng đã đột ngột lọt vào kế hoạch báo thù của một hoàng tử bị diệt quốc

Viên Li từng nói, tương lai sẽ có ngày hắn sẽ tự tay giết nàng. Như vậy, nàng nhất định là một phần không thể thiếu trong kế hoạch của bọn họ.

Dư nghiệt tiền triều muốn báo thù phục quốc?

Tóm lại, Viên Li đầu tiên là chiếm cứ vị trí Thế tử của Tả quân Đô đốc phủ, không biết chân thân đáng thương đã bị Trương Kê làm gì rồi. Sau đó, ở Ngưng Hương sơn trang, đối diện với âm mưu của Lý Thành Khí và Đan Sa Đình, đối mặt với hành động quái dị của Phi tiên nương tử, Viên Li sợ bại lộ ẩn tình của thân thể, dấu sao Đan Sa Đình cũng từng là Đại tổng quản Ngự mã giam trong cung, dù không nhìn thấy Tứ hoàng tử được đưa ra ngoài dưỡng thương nhưng cũng nghe được lời đồn. Hắn cần thanh tĩnh và đợi, mượn tay Lý Thành Khí trừ bỏ hai phủ Đô đốc, sau này còn từng bước đẩy nàng lên ngai vàng Thần nữ.

Bọn họ muốn lợi dụng nàng để phục quốc sao? nếu là nghiệp lớn phục quốc, Viên Li hẳn không thể tự động xin đi giết giặc mà đến nơi hoang vu như Lũng Tây. Hắn hẳn là cùng phe với Viên Đan, trước tiên là chiếm chỗ, xưng vương xưng bá, đợi cho thế đạo rối loạn liền tuyên bố tự lập, chậm rãi đánh tới. Viên Li lại trong lúc người ta tranh giành đỏ mắt, không chiếm nơi giàu có và đông đúc mà lại đi về phía thâm sơn cùng cốc. Vì sao? nàng nghĩ mãi mà cũng không hiểu.

Có Trương Kê ở đây, nhất định sẽ có một âm mưu lớn. Là âm mưu lớn tới đây, muốn nàng hoàn thành phần việc gì? nàng vốn chỉ là một thể thân, có tác dụng gì sao?

Dựa theo kết quả giao dịch của nàng và Trương Kê, sau khi được có hiệu lực, nàng phải giải trừ việc kinh thành địa chấn trong lúc cầu phúc, như thế Viên Li sẽ không bị thánh chỉ ước thúc, có thể tự do đi Lũng Tây. Cho nên, trước khi điều đó xảy ra, nàng phải cởi bỏ nghi hoặc trong lòng.

Phó Lệnh Nguyệt ngủ đến hừng đông, tỉnh dậy liền phân phó Tiểu Đa Tử “chuẩn bị ngọc bội khai quang cho Hoàng thượng, buổi trưa ta muốn vào cung kiến giá”

Chuẩn bị thỏa đáng, nàng liền tiến cung yết kiến Hoàng đế Lý Tuấn Ngạn. Nàng muốn lợi dụng tất cả những người có thể lợi dụng, càng không thể bỏ qua tiểu hoàng đế khôn khéo lại hay xúc động.

Lý Tuấn Ngạn rất khinh thường thái độ nịnh bợ của Phó Lệnh Nguyệt, hàn huyên một lúc, dưới sự ám chỉ của nàng, hắn liền cho tả hữu lui ra ngoài

“Hoàng thượng” Phó Lệnh Nguyệt nghiêm mặt nói “về chuyện bảo tàng, thần giống như nhớ được chút gì đó”

“Thần nữ ở riêng một chỗ với trẫm, còn phân quân thần làm gì?” Lý Tuấn Ngạn cũng không vội vàng, chỉ trấn an trước “Thần nữ nhớ ra cái gì? cần trẫm hỗ trợ không?” hắn vẫn là một nhân tình

“Hoàng thượng, thần muốn đến điện Văn Hoa tra văn hiến” Phó Lệnh Nguyệt nhún mày “thần vẫn luôn thấy Bắc Đẩu Thất Tinh trận có gì đó quái dị”

“Chuẩn” Lý Tuấn Ngạn đáp rất sảng khoái “trẫm sẽ bảo người của Tư lễ giam đi cùng người. Ái khanh còn cần gì nữa không?”

“Thần...muốn xin Hoàng thượng hạ chỉ, điều động ám vệ hỗ trợ’ Phó Lệnh Nguyệt cố tình chần chờ

“Ám vệ?” Lý Tuấn Ngạn nở nụ cười “ái khanh hưng sư động chúng như vậy là hoài nghi ai?”

“Hồi Hoàng thượng, thần hoài nghi Tạ Cách” Phó Lệnh Nguyệt cũng không dây dưa với hắn ‘trong Bắc Đẩu Thất Tinh trận, điểm đáng ngờ nhất là ở trên người Tạ Cách, nhưng thần lại không thể rời kinh cũng không có người có thể tin dùng. Cho nên chỉ có thể cả gan đến cầu Hoàng thượng điều động ám vệ đi thăm dò nhi tử của Tạ Cách là Tạ Bình An”

Tiểu hoàng đế rất hưởng thụ cảm giác người ta cần hắn, vậy thì nàng sẽ thỏa mãn hắn

Lý Tuấn Ngạn khoanh tay suy nghĩ một hồi “ái khanh đã tự mình đến cầu trẫm, sao có thể không đáp ứng. Trẫm sẽ đưa cho khanh gia một Huyền thiết ám vệ để sai khiến”

“Hoàng thượng” Phó Lệnh Nguyệt nhẹ giọng, liếc mắt nhìn hắn ‘chuyện này...thần không muốn để Thái hậu biết”

Lý Tuấn Ngạn hiểu rõ “trẫm hiểu tâm tư của người. Yên tâm, chút bản lĩnh đó, trẫm vẫn phải có. Sẽ có người đến tìm người, có chuyện gì, người cứ phân phó hắn đi làm”

Phó Lệnh Nguyệt thuận lợi hoàn thành bước đầu tiên.

Tạ Bình An là nhi tử duy nhất của Tạ Cách, người duy nhất sống sót trong trận đại hỏa ở Kiến Dương vào mười năm trước, cho nên hắn chắc sẽ biết chút gì đó. Mặc dù sau án diệt môn của nhà Ủy Trình Cù, Tạ Bình An phụng ý chỉ của tiên đế mà rời đi nhưng vẫn có một người đi theo hắn, chỉ cần hắn chưa chết, chắc chắn sẽ để lại dấu vết.

Đó chính là ám vệ Bàng Doanh Doanh, nàng ta không thể mất liên lạc với bên ngoài, nếu không sẽ không có giải được. Thanh Loan để lại nước cờ này, nay nàng sẽ đi tiếp.

Đúng, Phó Lệnh Nguyệt chính là muốn “cứu” Bàng Doanh Doanh. Nha đầu tâm khí cao ngạo kia chắc chắn sẽ không chịu ở bên cạnh người thất thế, nếu cho nàng một cơ hội, giúp nàng quay về với phồn hoa, nàng chắc chắn sẽ nhận lấy, đương nhiên cơ hội này cần dùng thành ý để đổi lấy. Bàng Doanh Doanh phải đưa ra thứ người ta thấy hứng thú, đó chính là những gì Tạ Bình An biết về chuyện của mười năm về trước. Đối phó với nam nhân, Bàng Doanh Doanh cũng có chút bản lĩnh, mặc kệ nàng ta dùng thủ đoạn gì, chỉ cần kết quả.

Phó Lệnh Nguyệt đến Tàng thư các trong điện Văn Hoa đến chính ngọ, đại khái cũng đã nắm được tình hình của Tiền Lương.

Trước bữa cơm chiều, Huyền thiết ám vệ tâm phúc của Lý Tuấn Ngạ đã lặng yên không tiếng động xuất hiện trong Thần nữ điện, sau khi nghe Phó Lệnh Nguyệt phân phó liền nhanh chóng biến mất, thân hình lưu loát

“Đi mời Hậu quân Phương đô đốc đến’ Phó Lệnh Nguyệt xoa huyết thái dương, nhìn sắc trời, cao giọng phân phó quản gia đi mời Phương Diệu Tổ đến

Không lâu lắm, Phương Diệu Tổ liền phong trần mệt mỏi đi đến. Nay Trung quân, Tả quân Đô đốc đều lãnh binh bên ngoài; Hậu quân và Hữu quân Đô đốc ở lại kinh thành, nắm giữ toàn bộ quân giới triều chính, trở thành cục diện Phương gia cùng Viên gia và hoàng tộc Lý thị giằng co. Vì Viên đô đốc đã qua đời, Viên gia mất đi không ít quyền lực, trong triều không ít được đã quay sang đặt bảo hiểm lên người Trung quân Phương gia. Vì thế người hầu trong Thần nữ điện thấy Phương Diệu Tổ đến liền phụng dưỡng dụng tâm hơn. Náo động mới qua đi có mười năm, không ít người vẫn còn bàn tán về chuyện thay triều đổi đại. Vua nào triều thần đó, đứng đúng phe sẽ luôn có chỗ tốt.

“Diệu Tổ, có thể giúp ta tìm hiểu một ít chuyện xưa không?” Phó Lệnh Nguyệt cho mọi người lui ra hết, đi thẳng vào vấn đề

“Đương nhiên có thể” Phương Diệu Tổ đáp không chút chần chờ “người muốn biết chuyện gì?” tươi cười của hắn vẫn như gió xuân

“Ta muốn thám thính một ít việc trong triều chính và nội cung của Tiền Lương” Phó Lệnh Nguyệt nhu thuận đặt tay lên cánh tay hắn “càng chi tiết càng tốt”

“Điện Văn Hoa có ghi lại, người có thể đến xem” Phương Diệu Tổ thật tự nhiên ôm eo nàng ngồi xuống ‘nơi đó không dám vọng ngôn, phần lớn đều là những lời thật”

“Nhưng ta muốn biết bí mật” Phó Lệnh Nguyệt trừng mắt, vẻ mặt chăm chú ‘quý nhân Tiền Lương lúc đó ra vào Thần nữ điện như khách quen, hậu phi, công chúa và hoàng tử của Lương đế, nhất là những gì không thể ghi trên sách sử, tốt nhất là cung đình bí án gì đó”

Thật ra nàng muốn tìm hiểu vị Trương đại nhân đã ôm Tứ hoàng tử đi. Có thể mang Hoàng tử ra ngoài trị liệu, cũng có thể thường xuyên ra vào Thần nữ điện, đủ thể thấy Lương đế rất tín nhiệm hắn nhưng vì sao một đại nhân vật như vậy lại không tìm được chút thông tin nào trong điện Văn Hoa? Rất quý dị. Hơn nữa việc này mới trôi qua có mười một năm, tìm một người từng hô phong hoán vũ trong triều hay trong cung cũng không phải chuyện khó khăn gì.

“Cung đình bí án?” Phương Diệu Tổ cười thành tiếng ‘vừa lúc ta cũng định làm chuyện này, đến lúc đó sẽ đưa một lão cung nhân đến chỗ người, chắc chắn sẽ biết rất nhiều chuyện xưa”

“Ta không có nói chơi’ Phó Lệnh Nguyệt cảm giận đáp, lại nắm đúng trọng tâm “người muốn làm chuyện gì? xảy ra đại sự gì sao?”

“Đừng khẩn trương như vậy” Phương Diệu Tổ kéo nàng vào lòng “là vì Vân Mộng công chúa. Phụ thân muốn ta tìm hiểu chuyện cung đình Tiền Lương, xem tiền hoàng hậu chết như thế nào, vừa lúc có thể vì người mà cống hiến sức lực”

Phó Lệnh Nguyệt ngạc nhiên. Phương gia muốn làm gì?chẳng lẽ bọn họ muốn lợi dụng cái chết của tiền hoàng hậu để châm ngòi ly gián giữa Vân Mộng công chúa và hoàng tộc Lý thị. Nay phụ mẫu của công chúa đã mất, thân phận của Lý Thành Khí lại không rõ ràng, nếu Thái hậu và hoàng đế là kẻ thù của nàng, thì...nhưng Vân Mộng công chúa vẫn luôn không vừa lòng về mẫu tử Thanh Loan, Phương gia châm ngòi thổi gió như vậy có tác dụng gì chứ?

“Vân Mộng công chúa...có gì sao?” nàng chỉ có thể phán đoán như vậy

Phương Diệu Tổ sững nịch nhéo mũi nàng “Vân Mộng đương nhiên là hữu dụng nhưng không phải trong tay có gì. Chuyện này Nguyệt nhi người đừng quan tâm. Người muốn hỏi, ta sẽ dẫn người trở về cho người. Người còn muốn tra gì nữa, ta nhất định sẽ dốc sức mà làm”

Phó Lệnh Nguyệt ngăn người, nghĩ rằng Phương tiểu hồ ly không phải là kẻ ngốc, nếu mình cái gì cũng không nói thì có vẻ không có thành ý, liền đáp ‘ta muốn điều tra Tạ Cách’

“Tạ đô đốc? người này ngà càng đáng giá để điều tra cẩn thận”Phương Diệu Tổ gật đầu “thời gian trước Nhiếp chính vương có điều tra hắn nhưng không có kết quả”

“Còn có Viên Li” Phó Lệnh Nguyệt kiên định bổ sung

Phương Diệu Tổ kinh ngạc, đưa mắt nhìn nàng chăm chăm ‘người cũng hoài nghi hắn?’ khóe miệng của hắn không tự giác mà cong lên

“Ta ngày càng hoài nghi hắn” Phó Lệnh Nguyệt thở dài ‘Diệu Tổ’ cánh tay của nàng như rắn, quấn quanh cổ hắn “người có thể giúp ta thăm dò một chút chuyện năm xưa hắn ở phiên bang” nếu đã hoài nghi thì đầu tiên phải điều tra thân phận Thế tử Tả quân phủ của Viên Li, nàng không tin không có chút sơ hở nào

“Có thể” Phương Diệu Tổ sáng khoái đáp ứng ‘có điều chuyện này hơi khó. Đối với việc các Thế tử phân tán bên ngoài, lúc trước tiên đế cũng đã cẩn thận điều tra nhưng không có gì khác thường”

“Trước khác nay khác, có thể giúp ta tìm hiểu lần nữa không?” Phó Lệnh Nguyệt vân đạm phong khinh nói “bên người hắn có một nữ nhân, nhất định là biết chân tướng, tiếc là hiện không biết tung tích, cần phải tìm kiếm. Nàng tên Liễu Dung”

78. Quyển 4 - Chương 17: Dao Quang

Phó Lệnh Nguyệt không nói rõ được tâm tình của mình lúc này, rất âm u cũng rất thống khoái, nói ra miệng rồi có cảm giác như trút được gánh nặng

“Liễu Dung?” Phương Diệu Tổ đắm chiêu lặp lại

“Nữ nhân này tuyệt đối có giá trị để cố sức tìm kiếm” Phó Lệnh Nguyệt kẻ sát tai hắc, nhỏ giọng “chuyện không nên trì hoãn nữa, chỉ cần tìm được cách khiến nàng mở miệng, chân tướng sẽ phơi bày”

“Được” Phương Diệu Tổ nhìn vào mắt nàng, hơi có chút thở phào nhẹ nhõm “có Nguyệt nhi giúp thật tốt. Hôm nay ta mới hết lo lắng, chắc chắn là Nguyệt nhi thật sự chọn ta”

“Người hoài nghi cái gì?” Phó Lệnh Nguyệt ngăn người, chột dạ hô nhỏ “ta đã sớm nói sẽ giúp người, người lại không tin”

“Không phải” Phương Diệu Tổ vuốt ve vai nàng “là ta quả để ý người, cho nên quan tâm quá sẽ bị loạn thôi”

Phó Lệnh Nguyệt nghe những lời nùng tình mật ý như thế, trong lòng lại thấy chua chát, xót xa hỏi ‘Diệu Tổ, nếu...sau này ta không còn giá trị gì nữa, người còn có thể vậy sao?’ từng được huấn luyện ở Mật hồn điện, nàng sao có thể dễ dàng bị hạ gục bởi một câu nghe êm tai. Lúc nam nhân dùng những lời mật ngọt để làm rối loạn lòng của phụ nữ, trong đó có bao nhiêu phần thật tình chứ?

“Ta nói rồi, người không phải Thần nữ cũng là người của ta” Phương Diệu Tổ cười khỏ, ôm lấy nàng ‘thật ra ta càng hi vọng người không phải là thần nữ, như vậy sau này sẽ giảm được rất nhiều phiền toái”

Hai người ôm nhau ngồi trên ghế. Phó Lệnh Nguyệt mệt mỏi nằm trong lòng Phương Diệu Tổ, lắng nghe nhịp tim phập phồng của hắn. Nàng hiểu câu cuối của hắn cũng biết chỉ có câu này mới mang theo chút suy nghĩ thật lòng của hắn. Có điều nàng không mấy hứng thú với những chuyện của hắn cũng không liên quan gì tới nàng, hiện tại nàng chỉ tham luyến cái ôm ấm áp này, dù chỉ là trắng trong nước hoa trong gương thì nàng mượn dùng một lát cũng tốt rồi.

Phó Lệnh Nguyệt nhắm hai mắt lại, nhớ tới những lúc ở cùng Phương Diệu Tổ tại Kiến Dương. Cái ôm này vẫn là cái ôm đó nhưng lại không tìm được cảm giác động tâm như trước. Khi đó là cười thật, khóc thật còn bây giờ đời như sân khấu, sân khấu như đời, bọn họ diễn cho nhau xem, ngay chính mình có bao nhiêu thật tình, tự bản thân cũng không dám chắc. Khóc không thể khóc, cười không thể cười. Cảm khái cũng chỉ là nửa vời.

“Người cảm thấy...” Phương Diệu Tổ quay đầu, nhẹ nhàng dựa vào bên tóc mai của nàng “cuối cùng, ai sẽ thắng” thanh âm này giống như phát ra từ yết hầu hắn, thấp còn hơn tiếng gió

Phó Lệnh Nguyệt nhắm mắt lại, cuộn mình vào phía trong một chút, tìm tư thế thoải mái nhất, thanh âm

của nàng bị nhiễm Phương Diệu Tổ mà trở nên tinh thuần “đương nhiên là cha người. Gần như toàn bộ triều đình đều đã đặt vào Phương gia các người. Trung quân nhiều lương tướng, đây là sự thật ah”

Ngũ quân Đô đốc phủ lấy Trung quân làm chủ, nay Phương gia lại gồm thêm hai quân, Viên gia nắm giữ Tả quân căn bản không đủ lo. Chia cắt thiên hạ, chiếm vai trò thủ lĩnh chỉ có thể là Phương gia, Phương Diệu Tổ hỏi như vậy là dư thừa

Trầm mặc hồi lâu mới nghe Phương Diệu Tổ thở dài một tiếng, nỉ non ‘ta thế mà lại sợ hãi ngày đó sẽ đến. Sự tất cả sẽ thay đổi, thay đổi đến mức ta không không chế được’

Phó Lệnh Nguyệt chấn động, đột nhiên lo lắng cho đường lui của mình. Nàng không thể hiểu được những lời Phương Diệu Tổ nói. Nàng thâm nghĩ với tình thế hiện nay, thay triều đổi đại chỉ là vấn đề thời gian, nếu là nàng là Thần nữ, đương nhiên không cần lo lắng về tính mạng hay vinh hoa phú quý. Nếu ngày đó đến, Phương đô đốc sẽ công thành danh toại, lên ngôi cửu đỉnh, Phương Quang Tông và Phương Diệu Tổ đến lúc sẽ có phần vị. Nhưng nàng không nghĩ tới, Thần nữ sẽ phải sánh đôi cùng Hoàng đế hoặc là Thái tử mà nay nàng đã mười tám, vẫn có thể ở Thần nữ điện tiêu dao là do Lý Tuấn Ngạn còn nhỏ, Lý Thành Khí thì không danh chính ngôn thuận, nếu giang sơ đổi chủ, nàng tránh không khỏi vận mệnh hiển thân cho người cầm quyền. Nàng theo Phương Diệu Tổ thì không nói nhưng lỡ Phương lão gia tử muốn nàng? nghĩ tới đây, nàng liền rùng mình, vội ngồi thẳng người

Không được, nàng phải hết sức để ý đến chuyện này, không thể không quan tâm như trước. Đây không phải chỉ là chuyện của Phương Diệu Tổ mà còn liên quan tới cả nàng

“Ta sợ ta sẽ là gánh nặng của người” Phó Lệnh Nguyệt liền làm ra vẻ ưu tư, nắm tay áo Phương Diệu Tổ, thì thào

“Nữ nhân vốn nên là trách nhiệm của nam nhân” Phương Diệu Tổ vỗ vỗ lưng nàng ‘chuyện sau này để sau này nói đi, biện pháp sẽ có’

Phó Lệnh Nguyệt thở dài, đột nhiên nghĩ tới cảnh Phương Diệu Tổ đối đầu cùng phụ thân và huynh trưởng. Tuy danh hào đều là Đô đốc nhưng Hữu quân của Viên Li và Hậu quân của Phương Diệu Tổ đều do Lý Thành Khí ban thưởng sau này, chỉ là chức danh mà thôi, về thực lực không thể so sánh với Trung quân và Tả quân. Nghĩ tới lại thấy hành động của Viên Li thật kỳ quái, ra vẻ thanh cao không cần Tả quân, bỏ đi thân phận Tả quân thế tử để tiếp nhận vị trí Hữu quân hữu danh vô thực. Hành động của hắn thật đáng ngờ. Nhưng nàng hiện không có tâm tư để suy nghĩ chuyện của hắn, việc nàng cần làm trước mắt là ứng đối với Phương Diệu Tổ. Nàng cần tiểu hồ ly này ngày sau sẽ vì nàng mà rút kiếm kết thân, xả kỳ tạo phản nhưng nàng nhất định phải khơi mào tâm tư của hắn trước. Thế gian chọn trưởng tử làm thế tử là chuyện bình thường nhưng đối với hoàng tộc lại chỉ là câu nói suông, đều là nam nhân Phương gia, nàng không tin Phương Diệu Tổ không có dã tâm. Nàng muốn cho bọn họ nội bộ lục đục, có như vậy nàng mới có thể đục nước béo cò

“Phương đô đốc cũng thật yên tâm, để một mình người ở lại kinh thành, không sợ Lý Thành Khí nổi điên mà xuống tay với người” nàng thì thầm

“Sẽ không” Phương Diệu Tổ nở nụ cười “rất nhanh, tin tức về bảo tàng của Tiền Lương sẽ xuất hiện, trong

lúc mấu chốt thế này, ai cũng sẽ không ra chiêu. Lý Thành Khí không phải là kẻ ngốc, hắn điều động quân đội thân tín đến chung quanh kinh thành, chứng tỏ trong lòng hắn đã biết”

“Vậy bảo tàng...” Phó Lệnh Nguyệt cười khở, lại có nhiều người tin tưởng như vậy “ta hiện không nhớ nổi một chút gì”

“Yên tâm đi’ Phương Diệu Tổ như đã định liệu trước, an ủi nàng ‘ngày mùng sáu tế thiên sẽ có thần triệu”

“Sao ngươi lại khẳng định như vậy?” Phó Lệnh Nguyệt cảm giác sự tình rất quỷ dị. Phương Diệu Tổ đã biết cái gì

‘Chỉ là việc vặt, ngươi không cần quan tâm’ Phương Diệu Tổ cười ‘tất cả đều đã có an bài, mặc kệ xảy ra chuyện gì, ngươi cứ thành thật tránh trong Thần nữ điện đi, mọi sự đã có ta”

Phó Lệnh Nguyệt mở to mắt, không nói lời nào, chỉ chăm chú nhìn hắn không chớp mắt

“Được rồi, ta nói’ Phương Diệu Tổ rốt cuộc không chịu được, lắc đầu cười nói ‘người càng biết nhiều càng khó ngủ, ta không nói chỉ là muốn tốt cho ngươi”

‘Ngươi không nói, ta càng không ngủ được’ Phó Lệnh Nguyệt hừ nhẹ ‘ta có thể thề độc, ta sẽ không nói với bất kỳ ai, nếu ngươi thật lòng lo cho ta, nên cho ta biết mới phải. Một chút thôi cũng được’ nàng ôm cổ hắn, hôn đôi

Phương Diệu Tổ nhìn chung quanh một chút, sau đó kề tai nàng nói nhỏ như không thành tiếng ‘chúng ta cùng yếu nhân của Tiền Lương đã bàn xong giao dịch”

Lệnh Nguyệt cả kinh! Phương Diệu Tổ cười nói ‘Nguyệt nhi của ta chắc hẳn có thể ngủ được rồi chứ? không có thưởng gì sao?” tay của hắn bắt đầu làm loạn

Phó Lệnh Nguyệt gượng cười, hồi đáp bằng một nụ hôn triền miên nhưng vẫn không quên châm ngòi thổi gió “tương lai ngươi nhất định sẽ là hoàng đế tốt”

Thân mình của Phương Diệu Tổ liền cứng đờ, động tác ngừng lại, cau mày, thấp giọng quát lớn “nói như vậy mà ngươi cũng dám nói?”

“Chỉ nói lúc này thôi” Phó Lệnh Nguyệt cãi lại ‘ta là ám vệ, ta không ngốc, sẽ không làm chuyện hại người hại mình”

Phương Diệu Tổ cười khở, bất đắc dĩ nói ‘sao biết được? vượt mông ngựa cũng nên tùy chỗ ah’ kích tình của hắn bị một câu của nàng dập tắt hoàn toàn.

Phương diệu tỏ cười khỏ nhìn nàng, chỉ có thể quy về bất đắc dĩ.“Như thế nào thấy được? Vuốt móng ngựa tổng cũng dù sao cũng phải có điểm đến chỗ.” Cửa hần kích tình đều bị kia một câu cấp dọa chạy.

“Người đương quyền đều hà khắc với dân, không giống ngươi, có lòng yêu dân’ Phó Lệnh Nguyệt lời ít mà ý nhiều

“Vì dân?không phải là lợi thế đoạt vị sao?” Phương Diệu Tổ nở nụ cười “hoàng đế Tiền Lương thật ra là hảo thủ thi hành nhân chính, cuối cùng cũng nước mất nhà tan,có gì hay?”

“Hoàng đế Tiền Lương?” Phó Lệnh Nguyệt ngạc nhiên, vua mất nước lại là nhân chính? “không phải nói?”

‘Chuyện này đều bị sách sử gạt bỏ” Phương Diệu Tổ trào phúng cười “thật ra, dù là thuế má, lao dịch hay là hình phạt, tiền lương đều dày rộng hơn các triều đại khác rất nhiều. Tiếc rằng lo cho quốc giàu dân cường lại bỏ mặc quân sự, khiến cho sài lang mơ ước, đúng là đáng tiếc”

“Nói vậy mà ngươi cũng dám nói” Phó Lệnh Nguyệt cười trộm. Hần dám so sánh tiên đế với sài lang

“Ta cũng chỉ ở trước mặt ngươi mới nói vậy” Phương Diệu Tổ buông tay cũng học theo nàng “thật ra đối với dân chúng, Lương đế là một hoàng đế tốt”

Hai người bày tỏ thật tình, cùng nhìn nhau cười

Sóng mắt lưu chuyển, Phó Lệnh Nguyệt lại đột nhiên nhớ tới một buổi nói chuyện khác

“Trời đất không có lòng nhân, coi vạn vật như chó rơm. Thánh nhân không có lòng nhân, coi con người như chó rơm. Thiên địa và thánh nhân để dân chúng tự sinh tự diệt, ta sao có thể trên cả thánh nhân?”

‘Nhân chính, nhân ái đều vì dân, đến lúc nguy cơ, có thể trồng cây được dân chúng hồi báo sao?bọn họ có thể chấn đao thay ta lúc bị xét nhà diệt tộc sao? hay là sẽ ra pháp trường cướp tù? Đối với đám điều dân, ngươi đối với bọn họ tốt, đến lúc ngươi gặp khó khăn, bọn họ giúp được ngươi cái gì?”

Viên Li. Hần cảm khái như thế, thực sự vì hần là Tứ hoàng tử của Tiền Lương sao?

“Chuyện bảo tàng, còn cần ta làm gì nữa” Phó Lệnh Nguyệt phục hồi tinh thần. Hiện tại nàng đang phải cố hết sức, sao còn có tâm tư nghĩ chuyện người khác. Nàng còn muốn dò xem Phương Diệu Tổ biết gì nữa

“Không cần’ Phương Diệu Tổ ôn nhu cười “yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi làm chuyện nguy hiểm. Mọi người cũng sẽ không để ngươi đi làm chuyện nguy hiểm, vì dù ai ngồi trên thiên hạ cũng đều cần hoàng kim. Ngươi có thể chỉ ra điều này là có thể an tâm tận hưởng sự phụng dưỡng của thế nhân”

“Nhưng...” Phó Lệnh Nguyệt cười khổ ‘ta lại có dự cảm rất không tốt. Ta hình dung không được’. Sự tình càng ra vẻ thuận lợi, nàng càng cảm thấy có lốc xoáy bên trong mạch nước ngầm nhưng nàng không dám hỏi yếu nhân của Tiền Lương mà Phương Diệu Tổ nói là Trương Kê hay không vì nàng sợ đó là một cái bẫy, ngay chính Phương Diệu Tổ cũng không biết

“Các người không lo lắng Viên gia sao? tuy bọn họ có thể không làm nên chuyện nhưng phụ tá...” nàng chậm rãi lựa từ, muốn dẫn dắt Phương Diệu Tổ

“Viên Li? Viên Đan?” Phương Diệu Tổ chậm rãi lắc đầu “nếu Viên đồ đốc còn sống, Viên gia còn có thể liều mạng nhưng nay Viên gia chia hai, huynh đệ dù sao cũng không bằng phụ tử, hơn nữa bọn họ còn quá trẻ, không có ý kiến nghiệp”

“Vậy Lũng Tây?” Phó Lệnh Nguyệt nghĩ tới Viên Li một mực đòi đến đó ‘chẳng lẽ Viên Li cố ý tránh mũi nhọn, cầu có một chỗ an phận’

“Nếu hần có thể sớm nghĩ được như vậy thì hần quá lợi hại’ Phương Diệu Tổ lắc đầu “nhược điểm của con người chín là dục vọng, hần xuất thân hào môn, nếu ngay cả dục vọng tranh thiên hạ cũng không có thì đúng là một nhân vật cá tính”

Phó Lệnh Nguyệt không nói nên lời, chỉ có thể thở dài. Viên Li đương nhiên có chuyện hần muốn làm, có khi còn quan trọng hơn tính mạng của hần. Hần cũng không phải là người đam bạc vô tranh, chắc chắn bên trong có âm mưu. Nàng cảm thấy ngữ khí của mình không chút khí lực “người cẩn thận”

“Không cần lo lắng cho ta, người hãy bảo trọng chính mình’ Phương Diệu Tổ dặn dò ‘thế đạo rối loạn, người cũng phải chuẩn bị đường lui cho mình, bớt qua lại với người của Lý gia, kết giao với người bên ngoài một chút, những người đến cầu phúc, có thể thì ân thì thi ân, có người tuy địa vị hèn mọn nhưng nói không chừng đến lúc quan trọng sẽ giúp được đại ân”

Những lời dặn dò ầm áp nhưng Phó Lệnh Nguyệt nghe lại cảm thấy rất lạnh. Nàng biết hần nói vậy đều vì muốn tốt cho nàng nhưng nàng lại không hứng thú để làm chuyện đó. Nàng nghĩ nghĩ, chậm rãi nói “ta chỉ nhận người”

Phương Diệu Tổ giật mình, những lời muốn nói đều bị nàng chặn ngay cổ họng. Hần bình tĩnh nhìn nàng hồi lâu, nghiêm mặt nói ‘đúng, người chỉ cần nhận ta’ nói xong hôn lên trán nàng.

Mùa đông năm Khánh Long nguyên niên rất yên tĩnh.

Trong sự kiên nhẫn chờ đợi của Phó Lệnh Nguyệt, vào cuối tháng mười một, Huyền thiết ám vệ mà Lý Tuấn Ngạn đưa cho nàng cũng đã mang về tin tức tốt: Bằng Doanh Doanh hồi kinh. Xem ra nữ nhân có trao đổi mà Lý Tuấn Ngạn cũng không giấu riêng, khẩu dụ để cho Thân nữ toàn quyền xử trí

Phó Lệnh Nguyệt tạ ơn, cố ý thay một bộ nam trang giống như khi ở Triệu gia đại viện, ở trong tấm điện chờ cổ nhân đến

Nàng biết Tạ Bình An không biết nhiều bí mật, vì Tạ Cách sẽ không từ bỏ, mà Bàng Doanh Doanh cũng sẽ không nói ra toàn bộ những gì mình biết nếu biết đối mặt với nàng. Cho nên nàng cần dùng biện pháp khác khiến cho nàng ta mở miệng

Không ai dẫn đường, không ai giám thị, đại môn rộng mở

Bàng Doanh Doanh chậm rãi đi tới, dựa theo an bài trước đó, Huyền thiết ám vệ nói có người muốn gặp nàng

“Doanh Doanh, người đã trở lại” Phó Lệnh Nguyệt một thân nam trang thanh sam, giang hai tay, tươi cười như ngày xưa.

Lúc này nói gì cũng là dư thừa. Hai người trải qua nhiều chuyện, gặp lại nhau đều ôm nhau thật lòng.

“Người theo Tạ mập mập ra ngoài chắc vất vả lắm phải không?” Phó Lệnh Nguyệt lên tiếng trước, ngữ khí thân thiết

‘Cũng may đã vượt qua’ Bàng Doanh Doanh hoàn toàn không xem nàng là Thần nữ, thở phào nói ‘ta cứu tử nhất sinh, cuối cùng đã trở lại’

“Khoa trương, ta biết nhiệm vụ của người” Phó Lệnh Nguyệt khinh thường nở nụ cười “dựa vào người để đối phó với một nam nhân thì cứu tử nhất sinh gì chứ?miệng của Tạ Bình An không dễ cạy sao?”

Bàng Doanh Doanh lập tức than thở khóc lóc. Quý công tử như Tạ Bình An đều có một bệnh chung là đa nghi, nhất là khi hấn đang trong hoàn cảnh chìm sợ cành cong, muốn moi tin từ miệng hấn thực sự không có khả năng. Nhưng Bàng Doanh Doanh lại làm việc rất chuyên nghiệp, vì có thể trở lại nơi phồn hoa mà làm hết sức mình, không chỉ thiết kế có người đuổi giết, còn trúng độc giả chết, ngay trước đêm nàng chết đi, mới có thể dụ được Tạ Bình An nói thật.

“Thật hâm mộ người” Bàng Doanh Doanh căm giận nói ‘ta lập tức phải lên đường, còn không biết tân chủ tử tính tình thế nào, nếu hấn khó hầu hạ, ta lại phải dạo một vòng qua Quỷ môn quan’

“Không cần phải lo lắng” Phó Lệnh Nguyệt chỉ chờ nàng nói những lời này ‘người không cần phải ra tòa, nói cho ta nghe, ta có thể thuật lại’

Bàng Doanh Doanh ngẩn người, nghi hoặc trừng mắt nhìn nàng. Phó Lệnh Nguyệt nghiêm túc gật đầu ‘là thật, ta sẽ thỉnh chỉ của Hoàng thượng, người không cần ra tòa’

Thiên hạ không có bữa ăn nào không phải trả tiền, đối với chuyện tự nhiên được ban ơn, mỗi một ám vệ đi ra từ Triệu gia đại viện đều rất miễn cưỡng

“Nói thật với ngươi, ta muốn giữ ngươi ở lại Thần nữ điện” Phó Lệnh Nguyệt không đợi nàng nghi ngờ đã lên tiếng trước ‘ta ở đây một người nhà cũng không có, rất không được tự nhiên cho nên ta mới mạo hiểm đi cầu Thái hậu và Hoàng thượng. Ta đã nói với Hoàng thượng, ta và ngươi trước kia là bằng hữu, cho nên sau khi ngươi hoàn thành nhiệm vụ ban đầu, có thể ở lại. Nhưng nếu ngươi không muốn ở lại đây với ta, ta cũng không cưỡng cầu. Tân chủ tử ngươi cũng đang ở bên ngoài chờ ngươi. Dù sao kinh thành phồn hoa, quý công tử nhiều chỉ khổ cho những mỹ nữ như ngươi chứ tội gì tới ta đâu”

Sắc mặt của Bàn Doanh Doanh có chút thay đổi

“Ngồi đi” Phó Lệnh Nguyệt biết nàng đã thả lỏng tâm tư, bắt động thanh sắc hạ bậc thang cho nàng leo xuống ‘ngươi đã nhiều ngày vất vả, vẫn nên ngồi xuống, uống chén trà rồi nói chuyện”

Bàn Doanh Doanh ngồi xuống, cầm lấy chén trà, nhấp một ngụm, bắt đầu nói.

Tạ Bình An quả nhiên biết không nhiều lắm, bởi vì Tạ Cách hiểu rõ biết càng nhiều chuyện chỉ là mang theo gánh nặng và áp lực. Tạ Bình An chỉ biết, Tạ Cách đã nói nếu tương lai có nguy hiểm tới tính mạng thì lập tức sai người mở vách tường ra, bên trong có phong thư mật có thể cứu mạng hắn. Về phần những gì còn lại đều do Tạ Bình An lâu ngày tự nghiền ngẫm ra. Tỷ như Tạ Cách lúc trước cứu nhi tử độc nhất của hắn ra khỏi Lương cung đã làm ra chút chuyện ám muội, tỷ như Tạ Cách từ trước tới nay đều có liên hệ với dư nghiệt Tiền Lương; tỷ như sau khi Bắc Đẩu Thất Tinh xuất hiện, Tạ Cách ưu tư càng sâu; tỷ như

Nhưng tất cả cũng không thể là công tích để Bàn Doanh Doanh có thể về kinh. Phó Lệnh Nguyệt biết tin tức kinh tâm động phách thường ở phía sau cùng.

Tạ Bình An có nói, mấy năm trước, hắn từng vô tình mở ra một gian bí mật trong thư phòng của Tạ Cách. Nơi đó có một thứ rất cổ quái: một thạch thiên nhỏ, một ngọc xử không quá sắc nét còn có một cái chìa khóa được khảm bầy viên bảo thạch tinh xảo. Hắn đã quen nhìn qua đủ thứ châu báu ngọc ngà cho nên không để ý tới ngọc thiên và ngọc xử, hắn chỉ chú ý tới chìa khóa, cầm lên thì thấy phía sau có khắc hai chữ: Dao Quang.

79. Quyển 5 - Chương 1: Chào Từ Biệt

Tạ Cách đã chết, người chết là không thể mở miệng giải thích điều gì

Những thứ cổ quái kia, Tạ Bình An chỉ nhìn thấy một lần liền biết mất không còn tung tích. Năm đó Tạ Bình An đâu biết tầm quan trọng của mấy thứ này, chỉ cảm thấy nghi hoặc, không hiểu phụ thân cất giữ những thứ này làm gì.

Phó Lệnh Nguyệt nhìn chén trà đến xuất thần, trong lòng đưa ra giả thiết lớn mật. Tạ Cách giết cả nhà Thiên Quyền tinh Uy Trình Cù; Viên Li phát hiện ra ấn khắc Nhật kính vô tri; Triệu Thực không thừa nhận mình là Ngọc Hành tinh; Phó Lệnh Nguyệt nàng cũng không phải là Thần nữ chân chính; Tạ gia có vật đại biểu cho Khai Dương tinh. Chẳng lẽ, Tạ Cách mới thật sự là Ngọc Hành tinh? Vậy chìa khóa viết hai chữ Dao Quang mà Tạ Bình An nhìn thấy có ý nghĩa gì? nếu là ám chỉ về Dao Quang, lẽ ra nên rơi vào

tay Khai Dương tinh, sao lại ở trong tay Tạ Cách? Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang, ba vì sao cuối cùng trong Bắc Đẩu Thất Tinh rốt cuộc có vai trò gì?

Tạ Bình An nói Tạ Cách luôn có liên lạc với dư nghiệt của Tiền Lương, nàng vô cùng tin tưởng điều này. Cũng không khó giải thích cho sự kiện ngọc thiên và ngọc như ý. Nếu Trương Kê là dư nghiệt Tiền Lương ở phía sau điều khiển tất cả, như vậy Tạ Cách chính là nhân vật quan trọng nhất, ẩn nấp sâu nhất, để hấn bảo quản vật bí mật an toàn và thích hợp nhất.

Phó Lệnh Nguyệt cảm giác mình ngày càng gần với chân tướng của mười một năm trước

Mồng hai tháng chạp, Phương Diệu Tổ đến Thần nữ điện, hàn huyên một lát thì đi, để lại cho Phó Lệnh Nguyệt một lão binh của Hậu quân cùng một công công cũng chính là cung nhân của Tiền Lương

Phó Lệnh Nguyệt gặp cung nhân Tiền Lương họ Vương trước, nghe nói hấn từng là đại thái giám trong nội cung nhưng nghe hấn ba hoa nửa ngày cũng không nghe được chút tin tức giá trị gì. Chỉ là chuyện sau khi Lương hoàng hậu qua đời, các phi tử trong hậu cung tranh giành sủng ái...Tin tức có vẻ hữu dụng nhất là mẫu phi của Tứ hoàng tử rất được sủng ái nhưng sinh con không lâu liền qua đời, Tứ hoàng tử nguy hiểm tính mạng nhưng lại không tra ra hung thủ. Từ lúc Tứ hoàng tử được trăm ngày đã được đưa ra ngoài cung dưỡng bệnh, từ Thái y viện đến Thần nữ điện, cuối cùng đến tay ai thì không nhớ được. Lương đế vốn định lập Ngũ hoàng tử làm Thái tử nhưng Thần nữ lại nói Ngũ hoàng tử mệnh cách không may mắn, vì thế Lương đế vẫn chần chờ, mãi chưa lập Thái tử. Quý phi là mẹ đẻ của Ngũ hoàng tử, ôm lòng sinh hận với Thần nữ, dù không nói ra nhưng trong cung người người đều biết

Phó Lệnh Nguyệt kết nối với trí nhớ từ lúc mình rơi xuống nước, quả là Ngũ hoàng tử rất bất kính với Thần nữ tuy nhiên hấn hình như còn biết rất nhiều chuyện, tỷ như nói nàng là Thần nữ giả mạo. Nàng hòa ái hỏi ‘chuyện bản điện năm đó, người có thể nhớ rõ bao nhiêu?’

“Lão nô luôn ở trong nội cung giám, không có phúc hầu hậu công chúa” Vương công công này cũng thích nói mấy lời khách sáo như Kiền giáo ‘chỉ nghe nói Thần nữ nương nương đưa công chúa và vị tiểu nương nương kia cùng sống ở Thần điện, người ngoài không dễ gặp mặt’

Về chuyện triều chính, nội cung giám càng biết không nhiều. Tổng quản Tư lễ giám là tâm phúc của Lương đế, lúc phá cung đã chết theo chủ; Ngoại tướng tư mã giám Đan Sa Đình nay cũng là một người chết

Phó Lệnh Nguyệt cho Vương công công lui, một mình triệu kiến vị lão binh của Hậu quân. Theo Phương Diệu Tổ nói, hấn là mật thám tâm phúc Phương gia cài trong Tạ phủ, bảo nàng cứ yên tâm hỏi, hấn biết được nhất định sẽ nói hết

Mười một năm trước, đội quân tiến công Thần nữ điện chính là Hậu quân dưới trướng Tạ Cách nhưng lão binh này lại thề rằng lúc phá cung, hấn không hề rời khỏi Tạ Cách một bước, vì nhiệm vụ Phương gia giao cho hấn là chặt chẽ giám thị Tạ Cách. Khi quân đội vọt vào chính điện của Thần nữ điện thì giáo chúng Kiền giáo đứng như sách sử đã nói, hoặc là chết trận hoặc là tự sát, không ai còn sống. Tạ gia quân chủ yếu muốn tìm hai thể thân của Thần nữ, nhất là Thần nữ thật sự – công chúa Trường Bình. Vì tiên đế lúc đó đã có quân lệnh ‘phải dùng lễ mà đối đãi’ nên không ai dám công khai bất kính với Thần nữ, huống chi tiên đế dùng danh nghĩa bình định để tạo phản. Nhưng khi đó Thần nữ điện đã trở thành tòa thành chết,

Tạ gia quân lục tung ba thước đất, tìm suốt mấy ngày cũng không tìm được một người sống, hai đại Thần nữ cùng một thể thân không có bóng dáng. Vì thế mấy năm sau đó, Hậu quân Đô đốc phủ bao gồm cả Tạ đô đốc đều không ngừng bị Cầm y vệ, ám vệ, Lục Phiến môn truy tra thẩm vấn nhưng sự thật vẫn là sự thật, Tạ Cách không có che giấu, Thần nữ thực sự đã biến mất.

Về sau quốc khố trong hoàng cung bị Phương gia quân phá được, tuy nhiên ki bộn họ cho nổ tung đại môn của quốc khố dưới địa cung, chỉ thấy bên trong là một mảnh trống rỗng. Tiền Lương là thời thái bình thịnh thế, quốc khố tràn đầy, bảo tàng dưới địa cung từng nhiều lần sửa chữa nói rộng cho nên không ai dám tin vào những gì mình thấy trước mắt. Có điều ở ngay vị trí bất mắt của huyết động đã bị người ta dùng nước vàng vẽ hình Bắc Đẩu Thất Tinh, còn dùng ký hiệu của Kiền giáo viết rằng ‘Thất Tinh ra, hoàng kim hiện’. Phương Chấn Phương đô đốc may mắn hơn, không bị truy tra thẩm vấn nhiều lần như Tạ Cách. Phương gia lãnh binh tấn công quốc khố vốn là chuyện khiến người ta đổ mắt ghen tỵ, rất nhiều nhà quyền quý cài cấm mật thám chỉ để bắt được nhược điểm của Phương đô đốc, đối mặt với hoàng kim, ai mà không tham, cho dù Phương đô đốc không lấy thì binh sĩ của hắn cũng sẽ lấy. Thế nhưng quốc khố lại trống rỗng, không phải thiếu mà một lượng bạc cũng không có, dù là chuyển đi thì cũng phải mất mười ngày nữa tháng chứ không thể ngay lập tức, vì thế các triều thần và Ngự sử không thể khép tội cho Phương đô đốc

Tin tức Phương Diệu Tổ mang đến cho nàng cũng chỉ vậy mà thôi

Phó Lệnh Nguyệt suy nghĩ mấy ngày, quyết định sẽ hoàn thành giao dịch với Trương Kế vào ngày mồng tám tháng chạp

Ngày này, tế lễ xong, Phó Lệnh Nguyệt giải trừ lệnh cấm ở kinh thành, như thế Hữu quân Đô đốc Viên Li cũng được tự do. Để cho Viên Li được tự do, nàng cũng có thâm ý của mình, kế sách của nàng không thể không có Viên Li. Có câu dẫn xà xuất động, xà bất động thì sao lộ ra sơ hở. Việc cần làm, nàng đều đã làm, còn lại phải xem Phương Diệu Tổ.

Tiếp theo là ngày tết âm lịch, trong không khí vui sướng, Đại Tề quốc cũng trải qua những ngày yên tĩnh không phong ba. Ngày rằm cuối cùng của năm Khánh Long nguyên niên, Phó Lệnh Nguyệt còn đang cảm khái việc Thanh Loan chịu nỗi khổ phé bỏ gân mạch thì Bàng Doanh Doanh lại mang tới cho nàng một tin tức đầy kích thích

“Thiếu gia” khi Bàng Doanh Doanh ở cùng một chỗ với Phó Lệnh Nguyệt vẫn quen xưng hô như trước, nàng sợ thiên hạ không loạn, cười xấu xa nói ‘ngươi có biết bên ngoài đang đồn gì không? khắp đường đều là tờ rơi nha’

“Lại đồn cái gì?” Phó Lệnh Nguyệt tò mò hỏi

“Tin tức lần này rất chấn động” Bàng Doanh Doanh khua tay múa chân “nói Hoàng thượng không phải là cốt nhục của tiên đế mà là dã chủng của Thanh Loan cùng nam nhân khác”

“Không có khả năng” Phó Lệnh Nguyệt trừng mắt. Thanh Loan vì yêu mà tự đoạn gân mạch, tuyệt đối không có khả năng sinh con với nam nhân khác. Đây nhất định là bịa đặt

Bàng Doanh Doanh che miệng cười ‘ngay cả tên tình nhân của Thanh Loan cũng chỉ ra, người đoán xem là ai?’

Đầu Phó Lệnh Nguyệt ong ong, lập tức nghĩ tới...Nàng há to miệng, không dám nói thêm gì nữa

‘Triệu chủ’ Bàng Doanh Doanh cười đến run người “người nói Triệu chủ và Thanh Loan có quan hệ thì ta tin nhưng Triệu chủ có nhi tử làm hoàng đế, sao phải ẩn cư chứ, làm Thái thượng hoàng chẳng tốt hơn sao”

Lời đồn này thật quỷ dị nhưng lại có đầu có đuôi mà hiện Triệu Thực không ở kinh thành, ngay cả cơ hội phản bác cũng không có. Lý Tuấn Ngạn thực sự là đứa nhỏ của Triệu Thực sao? Nhưng Lý Tuấn Ngạn sao có thể là con của Triệu Thực được, bộ dáng khác nhau xa, không tìm được một nét tương đồng nào hướng chỉ năm đó Thanh Loan là mật thám cài vào Ngũ quân đô đốc phủ, tất cả mọi hành vi đều tuân thủ quy củ nghiêm khắc, nàng sao có thể vụng trộm sinh con với nam nhân khác. Tiên đế Lý Hiến Sùng cũng không phải là kẻ ngốc, tuyệt không có khả năng này. Nhưng nếu tin đồn đã lan truyền, sẽ không ai lên tiếng minh oan cho Thanh Loan, bọn họ sẽ chỉ biết chờ chằm ngồi thổi gió. Thế giới này có rất nhiều người chờ xem náo nhiệt

‘Lời đồn này là có mục đích, ta không tham gia náo nhiệt” Phó Lệnh Nguyệt nhìn chung quanh, hạ thấp giọng nói

“Ta biết, bên kia cũng sẽ ngồi không yên’ Bàng Doanh Doanh cười hì hì đáp

Đúng, trong lúc bấp bênh như thế này, Lý Thành Khí nhất định sẽ không kiềm chế được, sẽ mất kiên nhẫn,hắn chắc chắn sẽ ra tay.

Đối mặt với việc Thái hậu bị bêu xấu, mấy hào môn quân phiệt đều duy trì sự trầm mặc. Đã sắp qua năm mới, không ai rảnh quẩn chuyện vặt trên phố. Mới đầu Kinh độ vệ và Hình bộ còn bắt vài người tung tin đồn nhưng thấy bề trên không quan tâm lắm, bọn họ cũng chỉ làm cho có. Vì thế lời đồn ngày càng lan xa

Phó Lệnh Nguyệt có dự cảm đám người này đã đạt thành hiệp nghị chung. Giống như Phương Diệu Tổ từng khẳng định Lý Thành Khí sẽ không xuống tay với hắn, tổng hợp tình hình trong mấy ngày gần đây liền có thể kết luận:dư nghiệt Tiền Lương, Lý Thành Khí, Phương gia và Viên gia chắc chắn đã đạt thành hiệp nghị với nhau. Mà chuyện này Phương Diệu Tổ không nói với nàng, nhất định là một bí mật lớn. Dù sao kết quả bọn họ liên hợp lừa gạt nàng cũng sẽ diễn ra trong ngày tế thiên vào mùng sáu tháng giêng.

Chỉ còn nửa tháng nữa là đến ngày mùng sáu tháng giêng nhưng việc tìm hiểu chân tướng vẫn không có gì tiến triển, Phó Lệnh Nguyệt bắt đầu đứng ngồi không yên. Nàng có cảm giác nàng cách chân tướng ngày càng gần nhưng nàng lại không tìm được chỗ thích hợp để đột phá. Nàng nên ra tay từ chỗ nào đây?chẳng lẽ nàng phải gặp lại Trương Kê? hắn không biết nàng biết tướng mạo của Tứ hoàng tử khi còn nhỏ, đây là vũ khí bí mật để nàng đàm phán nhưng nàng có thể dùng nó để thương lượng với Trương Kê không? mà thương lượng cái gì? suy cho cùng Viên Li có phải là Tứ hoàng tử hay không cũng chỉ là hiềm nghi, nàng không thể xác định, trong tay cũng không có chứng cứ xác thực.

Làm sao bây giờ?Phó Lệnh Nguyệt lâm vào trầm tư, suy nghĩ tìm đối sách

Mười tám tháng chạp, Phó Lệnh Nguyệt đang ở Thần nữ điện bồi hồi do dự lại nghe cung nữ thông báo có Hữu quân Đô đốc Viên Li cầu kiến. Tay nàng chợt run lên, suýt chút nữa làm rơi lò sưởi tay xuống đất. Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo liền đến. Nàng vội điều chỉnh hô hấp, nói ‘truyền’

Viên Li một mình đến yết kiến. Hắn được cung nữ hầu hạ cởi áo khoác lông cừu ra, làm lộ rõ thân hình gầy yếu hơn trước kia rất nhiều, khuôn mặt anh tuấn dù không quá mức tiêu tụy như cũng chẳng có tinh thần.

Dù hắn vẫn quen che giấu bệnh trạng nhưng Phó Lệnh Nguyệt không cần bắt mạch, chỉ nhìn sắc da vàng vọt của hắn cũng biết là bệnh tình nguy kịch không cứu chữa được. Không biết tại sao trong chớp mắt này, hận ý trong lòng nàng tiêu tan mất một nửa. Nếu hắn thật sự là Tứ hoàng tử của Tiền Lương, vậy những gì hắn làm đều không đáng trách. Sai là nàng, là mật thám nương tử lại mất tâm, rối loạn trong lúc thi hành nhiệm vụ. Nàng chậm rãi hỏi “Viên đô đốc đến gặp bản điện có chuyện gì?”

Đầu tiên là nói lời cảm tạ, sau đó là cáo từ. Thanh âm của Viên Li không cao không thấp, rất có lễ tiết nhưng phối hợp với vẻ bệnh tật hao gầy lại mang theo sự mệt mỏi và ưu tư.

Hai người khách sáo nói việc công xong, Viên Li cũng không vội vã cáo từ như trước kia mà ngồi im, chậm rãi thưởng thức trà

Phó Lệnh Nguyệt bình tĩnh, chăm chú nhìn hắn, cảm giác gió bắc thổi qua cửa sổ đặc biệt lạnh. Hắn phải đi, đây có lẽ là lần gặp mặt cuối cùng của hai người. Dù sao hai người cũng từng có đoạn thời gian khắng khít thân mật, hắn chắc có lời muốn nói với nàng mà nàng cũng đột nhiên thấy hắn thật đáng thương, có lẽ hắn thân bất do kỷ, ngay cả mạng cũng không mạng. Có lẽ nàng nên nghe hắn muốn nói gì với mình, vì thế đã cho hạ nhân lui ra ngoài, trào phúng hỏi “ngươi thật sự có chết cũng muốn đến Lũng Tây?”

“Sinh tử do mệnh” Viên Li ho nhẹ, trầm thấp nói ‘ta sắp rời kinh, những chuyện trước kia, thật xin lỗi’

Trong nháy mắt, Phó Lệnh Nguyệt có cảm giác toàn thân co rút, nàng lên tiếng châm chọc nhưng ngữ khí lạnh lùng cũng không giấu được nỗi lòng phấp phỏng của mình “Viên đô đốc đây là người sắp chết nói lời thiện hay sao?”

“Thật xin lỗi’ Viên Li không bị ảnh hưởng bởi lời nói ác độc của nàng “sau này có lẽ sẽ không còn cơ hội gặp lại, những gì ta nợ ngươi, kiếp sau sẽ trả”

Phó Lệnh Nguyệt buồn bực, suýt chút nữa là ngồi không xong. Người này muốn làm gì? Hắn thì cứ đi đi, cần phải làm nàng khó chịu chứ? Nàng hừ nhẹ “ta giết chóc nhiều lắm, sẽ phải bị đầy xuống địa ngục, ngài đi theo ta không được đâu. Tạm biệt, không tiễn”

Chủ nhân ra lệnh tiễn khách, Viên Li vẫn thản nhiên ngồi yên tại chỗ, ngoảnh mặt làm ngơ, chuyển đề tài ‘được của sư phụ ta dùng tốt không?’

Phó Lệnh Nguyệt nhìn hắn, nghiền ngẫm dụng ý của hắn ‘dùng tốt vô cùng, ta nhớ lại rất nhiều chuyện, rất nhiều người, trong đó còn có người rất giống ngươi’

“Chúc mừng’ Viên Li nhìn nàng, mặt không chút biểu tình “khôi phục trí nhớ, người vui không?” ngữ khí của hắn trầm thấp, mơ hồ

Phó Lệnh Nguyệt nheo lại. Nàng đột nhiên nhớ lại năm đó ở bên bờ biển Dư Chúng huyện tại Kiến Dương, nàng từng nói ‘người ít nhất có thể nhớ được thân thể và cha mẹ người, ta thì cái gì cũng không rõ. Ta thậm chí đã từng nghĩ, nếu người cũng mất trí nhớ như ta, nói không chừng sẽ sống vui vẻ hơn’ lâu như vậy, không ngờ hắn vẫn còn nhớ

Lúc đó hắn đã nói ‘nếu người tìm được bản thân, phát hiện có người hại người tan cửa nát nhà, kẻ thù của người đang tiêu dao ở cạnh người thì sao?’

“Vô dụng, không mất trí nhớ, chuyện đã xảy ra, nghĩ nhiều giải thiết nếu như vậy làm gì?”

‘Nam nhân khác nữ nhân’

‘Có rất nhiều chuyện, biết còn khổ hơn là không biết. Có đôi khi không có trí nhớ thì sẽ không phiền não’

“Người rốt cuộc là ai? nàng không thể nhận được nữa, thốt lên

Viên Li rũ mắt, ảm đạm cười cười ‘ta là một người không nên có mặt trên cõi đời này, một kẻ đáng chết nhưng lại không chết’. Hắn không trả lời trực tiếp nhưng so với không trả lời lại làm người ta tìm đập nhanh hơn

Phó Lệnh Nguyệt ngạc nhiên, thì thào hỏi “người thực sự là hắn?”

Viên Li im lặng, trầm mặc uống trà

Xem ra đây là lần nói chuyện cuối cùng của hai người, cho nên ngay cả bí mật như vậy, hắn cũng nói với nàng. Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy cổ họng khô khốc, nhấp một ngụm trà đã lạnh, lại hỏi ‘lúc người khắc con dấu Hải xấu xí ba đã biết ta là ai?’

“Từ lần đầu gặp người, ta đã đoán được người là ai” Viên Li nhẹ nhàng đặt chén trà xuống ‘chẳng qua vẫn là đoán thôi, cho đến khi bình định phá đảo xong, ta mới dám xác nhận thân phận của người”

Phó Lệnh Nguyệt hiểu được. Trách không được lần đầu hai người gặp mặt, Viên Li lại để ý tới Băng kinh nha như thế, thì ra là ký hiệu Trương Kê để lại trên người nàng. Nghĩ lại nàng thấy mình thật khờ, chỉ có mấy câu đã bị Trương Kê lừa vào tròng

Phá đảo thành công? Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nhớ tới một chuyện “là Liễu Dung mang tin tức xác thực tới cho người?” nàng nhớ lần đầu nhìn thấy Liễu Dung là khi bọn họ bắt đầu luyện Tố nữ cửu thức, nàng mua Hoan hỉ phú cho hắn, hắn lại chủ động dùng Tố nữ cửu thức.

Viên Li rũ mi, không lên tiếng

Trong phòng rất ấm nhưng Phó Lệnh Nguyệt lại đổ mồ hôi hột.

Nàng nhớ tới nỗi lòng phức tạp của Viên Li, nhớ hần từng chỉ vào ngực nói ‘nếu là nơi này thì đúng là thích’; nhớ tới lần cuối cùng cùng nhau hoan ái, hần đau thương nhìn vào mắt nàng nói ‘ta muốn nhìn người thật kỹ’...Nàng cảm thấy đau xót, lục phủ ngũ tạng như đảo lộn, nàng chỉ có thể cầm lấy chén trà lạnh, muốn nhờ cảm xúc lạnh lẽo làm cho mình trấn tĩnh lại.

Phi điều ở thiên, không biết thượng có hình chiếu; Người cá cách thủy, phương thấy hỏa trung thật nóng thân. Thì ra thế giới này đúng là dữ tợn đáng sợ như Triệu Thực đã nói, Viên Li và nàng đều là những quân cờ thân bất do kỷ

“Nói tới, sự phụ người cũng thật lợi hại” nàng cười khổ “người cũng là một đồ đệ rất nghe lời”

“Ta không có chọn lựa khác” Viên Li cúi đầu, thanh âm nhẹ như gió lại quanh quẩn không tan “ta là một nam nhân”

80. Quyển 5 - Chương 2: Giảng Co

Đúng vậy, hần là nam nhân, có nghĩa vụ và trách nhiệm với gia tộc, chỉ cần còn sống liền không thể trốn tránh.

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên không còn hận nam nhân này nữa. Hai người thân bất do kỷ, có lẽ không nên nảy sinh tình yêu. Hần có quốc thù gia hận, nàng có bí ẩn thân thể của mình; hai người gấn bó thời gian ngắn ngủi, cần gì phải cố tình gây nên một đoạn nghiệt duyên khó giải.

Viên Li lấy hết dũng khí nói ‘thật xin lỗi. Mạng của ta không dài, phải lưu lại hậu nhân cho bọn họ, trừ chuyện này, ta thề ta chưa từng gạt người’ nói xong, hần cảm thấy như đã trút được gánh nặng.

Vào phút cuối, hần rốt cuộc cũng có thể thẳng thắn thành khẩn với nàng, xem ra dù là chuyện gì, chỉ có đến lúc sinh ly tử biệt mới có thể cởi bỏ khúc mắc mà nói rõ ra.

“Ta phải đi, người bảo trọng” Viên Li trút xong tâm sự, đứng lên cáo từ

Phó Lệnh Nguyệt chăm chú nhìn hần, yết hầu như nghẹn lại, nàng không biết nên nói gì. Lần từ biệt này có thể là cả đời sẽ không gặp lại. Nàng không muốn giữ hần lại nhưng nếu cứ im lặng để mặc hần đi, có thể sau này nàng sẽ hối hận. Cuối cùng nàng chỉ có thể nói “tâm nguyện sắp hoàn thành, chúc mừng”

Đại Tề quốc hiện tại bấp bênh, hoàng tộc Lý thị đang giãy dụa những phút cuối cùng, bọn họ xem bảo tàng là cọng rơm cứu mạng nhưng ai biết đó có phải là cạm bẫy báo thù của dư đảng Tiền Lương hay không. Thiên hạ này sớm hay muộn gì cũng bị Phương gia cướp lấy, bảo tàng kia chỉ là chiếc roi để gia tăng tốc độ, chuyện báo thù sẽ lập tức kết thúc

Viên Li ngừng bước, chậm rãi xoay người, cong khóe miệng nói ‘cảm ơn’

“Công tử, vở diễn Cô nhi Triệu thị, người xem có vui không?” Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên rất muốn hỏi hần

Viên Li ngẩn người, khóe miệng chưa xốt “ta vẫn sống rất nặng nề, vui vẻ đối với ta là một chuyện rất xa xỉ. Cả đời này, ta từng vui vẻ được mấy ngày nhưng sau khi vui vẻ lại càng khiến ta thêm khổ sở”

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy đau xót, nàng cũng rất không vui, trong chớp mắt này nàng có ngàn vạn lời muốn phản bác hần, kích thích hần nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

“Cảm ơn người” Viên Li âm thầm nói “mọi sự đã kết thúc, cũng không có gì đưa cho người, mọi sự cẩn thận”

“Viên Li” Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên hô lên “ta muốn gặp sư phụ người” nàng muốn bám lấy hần, nàng còn chưa nói những lời cuối cùng, nàng còn chưa nói hết ý nghĩ trong lòng mình

“Sư phụ hành tung bất định, lúc cần xuất hiện thì sẽ xuất hiện” Viên Li lắc đầu ‘ta cũng không thể cưỡng cầu hần’

“Ta nhất định phải tìm được hần, ta có chuyện muốn hỏi hần” Phó Lệnh Nguyệt nôn nóng ‘người không giúp thì ta tự làm, ta sẽ buộc hần xuất hiện’

“Người còn muốn biết cái gì?” Viên Li cười khổ “không phải người đã nhớ lại chuyện cũ sao? còn muốn gì nữa?”

“Có một đoạn trí nhớ vẫn chưa khôi phục” Phó Lệnh Nguyệt nhú mày “ta muốn tìm hần để hỏi cho rõ”

Viên Li trầm mặc hồi lâu, thở dài “con người đều luôn cố chấp”

“Nếu người đã rõ ràng vì sao còn không bỏ xuống được” Phó Lệnh Nguyệt cười lạnh

“Ta là người sắp chết, khác với người” Viên Li cười khổ “sống cũng không vui, buông hay không đối với ta có gì khác nhau đâu”

“Sống cũng không vui...nếu ta hiện tại có thể từ bỏ, người sẽ cùng ta sao?” Không biết Phó Lệnh Nguyệt lấy dũng khí từ đâu, đột nhiên toát ra một câu này

Lời vừa nói ra, nàng cảm thấy buồn bực trong lồng ngực như tìm được chỗ phát tiết, trong chớp mắt trở nên sáng khoái. Đúng, nàng chính là muốn nói những lời này. Nàng chính là muốn dùng những lời này để bác bỏ lý do thoái thác khiến người ta phẫn uất của Viên Li

Viên Li kinh ngạc nhìn nàng chăm chú, Phó Lệnh Nguyệt vô cùng kiên định nhìn lại hắn

Thời gian như ngừng trôi.

Nàng có thể nghe được tiếng nhịp tim của mình, nghe thấy thanh âm gió thổi bên ngoài, nghe được tiếng hít thở phập phồng của hắn. Nàng đứng yên, đón nhận những cơn gió lạnh thổi qua cửa sổ cùng không khí ẩm áp trong phòng, băng hỏa đối lập. Hắn sẽ trả lời thế nào đây? Chờ đợi này khiến nàng cảm giác như thời gian trôi qua rất chậm, như ngừng trôi.

Viên Li kinh ngạc nhìn nàng, trong mắt lướt qua vẻ do dự nhưng cuối cùng chỉ còn lại sự ảm đạm phiền muộn, thở dài nói ‘đừng đùa nữa, người làm không được’

“Ta không phải nói chơi, ta lập tức có thể đi” Phó Lệnh Nguyệt chưa từng có dũng cảm như bây giờ

“Thế giới này, không phải người thích thì có thể làm được” Viên Li dời tầm mắt, nói

“Thế giới này, người không tranh thủ thì mới vĩnh viễn không có được” Phó Lệnh Nguyệt vẫn không buông tha

“Mạng của ta không thọ”

“Sư phụ người nói ta cũng sống không lâu”

“Ta còn có đại sự chưa xong.”

“Vào ngày thay triều đổi đại, ta sẽ đến Lũng Tây tìm người”

“Ta đã không tốt với người”

“Vậy sau này hãy hảo hảo bồi thường cho ta”

Viên Li rút cuộc á khẩu, không nói được gì nữa

“Đừng tìm cớ nữa, thật ra người không thương ta” Phó Lệnh Nguyệt cười lạnh “người chưa từng nói yêu ta, nếu không lúc trước cần gì tìm lý do đường hoàng để rời đi chứ. Người nói thẳng đi, người không yêu ta,

chúng ta thanh toán cho xong, vậy tốt hơn”

“Không phải. Ta...yêu người” rốt cuộc cảm xúc của Viên Li cũng thay đổi

‘Vậy chứng minh cho ta xem” Phó Lệnh Nguyệt mắt sáng như đuốc nhìn hần “sau khi người làm chuyện mình nên làm, có thể làm chuyện cho bản thân mình?người có thể vì mình mà cố gắng sống thêm một khắc không? ai có thể vạn thọ vô cương chứ, nếu vì chết mà không dám khóc, không dám cười thì...”

“Ta sẽ” Viên Li né tránh ánh mắt của nàng, rũ mi thì thào ‘ta yêu người, ta không lừa người, ta sẽ chứng minh cho người xem” ngữ khí của hần đột nhiên trở nên nặng nề, quyết đoán ‘canh giờ không còn sớm, cáo từ” nói xong nhanh chóng rời đi”

Phó Lệnh Nguyệt đứng yên, khóe mắt nóng lên, rưng rưng lệ, bi phần hô to với bóng lưng của hần ‘Viên Li, người chính là một kẻ nhu nhược”

Viên Li không dừng bước, rời đi rất nhanh. Từ xa nhìn lại chỉ thấy người hầu của hần cầm áo khoác đuổi theo như điên.

Mây đen vần vũ, gió lạnh từng cơn, khung cảnh xơ xác tiêu điều. Đé đô đổ tuyết.

Trong mộng, Phó Lệnh Nguyệt lại gặp được tiểu nam hài nằm trên giường ngọc kia. Nàng nhớ lại một sự kiện điên cuồng mình đã làm khi nhỏ, cũng là sự kiện nàng can đảm nhất.Khi đó nàng vươn tay, muốn vuốt ve hàng mi thật dài của hần lại sợ hần bừng tỉnh nhưng hần rất tuần tú, là nam hài xinh đẹp nhất mà nàng từng thấy, nàng thực sự rất muốn nhìn. Cuối cùng, nàng cố lấy dũng khí, hôn nhanh lên hai má hần. Viên Li...Phó Lệnh Nguyệt nghe được thanh âm từ cổ họng mình, lóe qua thật nhanh, không kịp bắt giữ

Không tốt! Nàng đột nhiên nghĩ tới một sự kiện!

Phó Lệnh Nguyệt ở trong mộng quát to một tiếng, ngồi bật dậy. Nàng đã quên mưu kế đã bàn cùng Phương Diệu Tổ. Suy nghĩ hỗn độn, rốt cuộc nàng không thể ngủ lại được nữa

Trời vừa sáng, Phó Lệnh Nguyệt liền tức tốc sai người mời Hậu quân đô đốc Phương Diệu Tổ đến. Nàng muốn hủy bỏ kế hoạch hành động của bọn họ. Nàng đã biết được thân thể của Viên Li, không cần phải tra khảo Liễu Dung. Tra khảo nàng ta thì không sao nhưng nếu làm rối loạn kế hoạch của Viên Li hoặc làm lộ thân phận của hần, hậu quả sẽ khó lường. Phó Lệnh Nguyệt có chút ảo não, sao nàng lại nghĩ ra chủ ý cù ỉp như vậy chứ?

Phó Lệnh Nguyệt chờ đến mỗi morn mới thấy gã sai vặt quay về báo tin hôm qua Phương Diệu Tổ đã xuất môn, không tìm thấy người

Hổng rồi. Tâm của nàng như chìm xuống đáy cốc.

Cuối tháng chạp, Phương Diệu Tổ rốt cuộc cũng mang đến một tin tức “tốt” cho Phó Lệnh Nguyệt: Liễu Dung đã bị bắt. Hắn còn khen mưu kế của nàng hay.

Phó Lệnh Nguyệt ngoài cười, trong lòng lại phát điên. Nàng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, có gây thương tổn cho Viên Li hay không nhưng đối diện với tiểu hồ ly như Phương Diệu Tổ, nàng không dám hỏi

“Ta chỉ nói thôi, người ra sức cũng là người” Phó Lệnh Nguyệt dời tầm mắt “Phương đô đốc, mau nói nghe một chút, người có diệu kế gì hay dùng vạn quân mà đoạt được nữ nhân kia?”

‘Chẳng trách mọi người nói không gì sánh bằng miệng thuyết thư’ Phương Diệu Tổ giả vờ hờn giận, hung hăng nhéo mũi nàng một cái “nếu nữ nhân kia là người, ta còn có khả năng dùng vạn quân, nhưng chỉ là một nội nhân của môn khách, cần gì phải phí sức như vậy”

Phó Lệnh Nguyệt ngạc nhiên “không phí sức. Mau, nói cho ta nghe đi”

Phương Diệu Tổ nhấp một ngụm trà, thuật lại mọi chuyện. Hôm qua Hữu quân Đô đốc bắt đầu rút khỏi thành Thiên Kinh, đội quân nhu đi trước, không ngờ gặp phải sơn tặc ở Nhạn Đãng sơn, bị tổn thất khá nhiều

“Là người của người giả làm sơn tặc?” Phó Lệnh Nguyệt buông lỏng tâm tư một nửa. Ít nhất Phương gia không tập kích trung tướng.

Căn cứ theo theo tin tình báo từ Trung quân phủ, Liễu Dung là nội nhân của Hải Thanh, tâm phúc của Viên Li, mấy tháng trước vừa sinh đứa nhỏ, lần này rời kinh liền đi theo đội quân nhu.

“Có con?” Phó Lệnh Nguyệt cố tình kin ngạc hỏi. Xem ra Viên Li thực sự không muốn nhận đứa con này, lại dùng cách này để che mắt. Không biết có bắt được đứa nhỏ hay không

Phương Diệu Tổ hiểu sao ý nàng, giải thích “vì chúng ta giả làm thổ phỉ, phải nhanh chóng rút lui cho nên chỉ bắt được nữ nhân. Đứa nhỏ được vú em ôm, cũng không thể để phát sinh thêm việc nên sau khi đoạt được nữ nhân kia liền rút lui”

“Làm rất giống nha” Phó Lệnh Nguyệt cười

“Không có cách nào. Đây là luật lệ của thổ phỉ ở Nhạn Đãng sơn, có giả cũng phải giả cho giống. Dù sao hai nhà chúng ta cũng chưa đến lúc trở mặt với nhau, nếu bị điều tra ra, ta cũng không tiện ăn nói” Phương Diệu Tổ nhẹ giọng giải thích

“Người của các người không để lại dấu vết gì chứ?” Phó Lệnh Nguyệt thoáng thả tâm. Không làm tổn thương Viên Li là được rồi, việc đã qua mấy ngày cho dù sau này Liễu Dung có cung khai thì hắn cũng đã đến Lũng Tây, có bại lộ thân phận là hoàng tử tiền triều thì cũng không phải đại họa gì. Hơn nữa có người khôn khéo lão luyện như Trương Kê hẳn sẽ không khoanh tay ngồi xem. Liễu Dung tự cầu nhiều phúc đi

“Yên tâm, chỉ bị thương không có chết, không để lại thi thể, đều là người thân tín” Phương Diệu Tổ tự tin trấn an nàng

“Vậy chuyện còn lại làm phiền Phương đô đốc rồi” Phó Lệnh Nguyệt nghĩ một đằng nói một nẻo ‘nghe nói miệng của nữ nhân kia cũng không dễ cạy ra đâu’ thật ra nàng muốn dẫn dắt cho Phương Diệu Tổ dùng đại hình, tốt nhất là làm cho Liễu Dung chết ngay lập tức, vậy thì vô đối chứng rồi.

Mấy ngày nay Phương Diệu Tổ không đến Thần nữ điện, Phó Lệnh Nguyệt đứng ngồi không yên, nàng không dám tìm Ngô Mỹ Nhân bàn tính, sợ mình lộ sơ hở trước mặt yêu nghiệt kia. Nàng trái lo phải nghĩ, chỉ có thể phái Bàng Doanh Doanh xuất môn nghe ngóng, xem dạo này Hậu quân phủ thế nào hay là có nghe được tin đồn gì về Hữu quân hay không. Tiếc là sắp hết năm, mọi người đều bận rộn, ngay cả Hoàng đế và Thái hậu cũng không được quan tâm nói gì nhân vật nhỏ như một đô đốc. Bàng Doanh Doanh cũng không dò là được gì cho nên Phó Lệnh Nguyệt chỉ có thể đóng cửa chờ

Cuối năm, rốt cuộc nàng cũng gặp được Phương Diệu Tổ, thấy hắc đường như không vui, vẻ mặt có chút hậm hực. Phó Lệnh Nguyệt do dự hỏi về Liễu Dung, lại biết nàng ta bị đại hình ba ngày mà vẫn sống, cũng không khai một tiếng.

Không khai? Phó Lệnh Nguyệt chấn kinh. Nàng đột nhiên nhớ tới nàng và Viên Li cùng nói chuyện với nhau

“Sao ngươi có thể lưu lại một người sống chứ? Coi chừng ngày nào đó nàng sẽ bán đứng ngươi?”

“Liễu Dung sẽ không như vậy”

Năm đó Viên Li đã từng khẳng định như vậy.

Nữ nhân thần bí này yếu đến trối gà không chặt lại chịu đựng được ba ngày tra tấn bằng đại hình. Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên động lòng trắc ẩn cũng có chút kính nể, đêm chiêu lặp lại “ba ngày rồi mà không khai?”

Phương Diệu Tổ lại lần nữa hiểu sai ý nàng “ta sẽ tìm cơ hội để ngươi tới xem nàng một chút, thuận tiện giúp ta nghĩ cách” hắc sớ nàng nghĩ hắc che giấu sự thật, muốn chứng minh cho nàng thấy

“Không vội, ngươi đừng vội lấy mạng người ta” Phó Lệnh Nguyệt mừng thầm, thuận theo “cứ từ từ, giữ mạng cho nàng rồi tìm đối sách khiến nàng mở miệng”

Phương Diệu Tổ thở dài ‘thật ra nàng ta càng như vậy, ta càng thấy sự tình không đơn giản. Thê tử của một thị vệ bình thường lại có ý chí kiên định như đá vậy sao. Ngươi nói không sai, địa vị của nàng ta nhất định không đơn giản, chắc chắn là tâm phúc của Viên Li”

‘Vậy thì ân uy cùng thi” Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên có chủ ý “nghĩ cách đem nàng tới chỗ ta, ta sẽ tra hỏi

nàng”

“Để ở Thần nữ điện không ổn” Phương Diệu Tổ cự tuyệt “ta có một tòa nhà ở gần Thần nữ điện, có tử sĩ trông coi, người rảnh thì đến đó đi”

Khi Phó Lệnh Nguyệt nhìn thấy Liễu Dung, phát hiện tình trạng của nàng ta còn thảm hơn Ngô Mỹ Nhân lúc trước, móng tay của nàng đã bị rút hết, tứ chi sưng tấy, xiêm y qua loa không dấu được vết sẹo bị vật nóng dí vào. Lao đầu nói không ngờ nữ nhân này lại quật cường như vậy, nhưng Phương đô đốc đã ra lệnh không được làm nàng ta chết cho nên bọn họ chỉ có thể dùng vài hình cụ ôn hòa, vẫn chưa dùng tới đại hình

Phó Lệnh Nguyệt biết lao đầu này muốn trốn tránh trách nhiệm, phạm nhân không chịu cung khai không phải vì bọn họ thẩm vấn vô phương mà do không thể dùng đại hình. Hiện tại nàng không còn muốn bức cung Liễu Dung, nàng đã nhìn thấy cảnh huyết nhục mơ hồ, không khỏi thấy kính nể nữ nhân này. Ý chí kiên cường như thế, ngay cả ám vệ cũng rất ít người làm được, vậy mà nữ nhân thể hư nhược cốt này lại chịu đựng được

“Cho nàng ta nghỉ ngơi hai ngày rồi tính sau” Phó Lệnh Nguyệt phân phó, nhắc nhở bà tử do Phương Diệu Tổ không được để phạm nhân chết rồi nhanh chóng rời đi

Trên đường hồi cung, Phó Lệnh Nguyệt đã suy nghĩ rất nhiều. Nếu Liễu Dung có thể vì Viên Li mà thủ khẩu như bình, vậy nàng...Nàng sẽ làm chuyện tốt, giữ mạng cho nàng ta, tranh thủ lúc Viên Li còn sống mà đưa nàng ta tới chỗ hẩn. Dù sao đây cũng là mẫu thân của con hẩn, dù sao kiếp nạng của nữ nhân này cũng vì nàng mà ra.

Hai mươi ba tháng chạp, ý chí chiến đấu của Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên tăng vọt. Sợ gì chứ, nàng một mình, vốn không có gánh nặng, không có áp lực, nàng càng nên truy đuổi xem chân tướng rốt cuộc thế nào, người phía sau màn muốn lợi dụng nàng là có ý gì. Viên Li nói sống không có gì vui, chỉ là qua ngày nhưng nàng không như vậy. Nàng sống không tốt càng không thể để người phía sau màn hại nàng sống khoái hoạt, nàng còn sống thì sẽ còn muốn đấu với bọn họ. Xác định được mục tiêu, nàng trở nên hưng phấn hơn, giống như nhớ lại khoảng thời gian đấu với Dương Uyển Hề khi còn ở Triệu gia đại viện tại Kiến Dương.

Ngày hai mươi sáu tháng chạp, đang trong hoạt động trai tịnh cầu phúc, Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nhìn thấy thân ảnh của Trương Kê trong đám giáo chúng. Lão nhân này không hóa trang, cứ vậy mà quang minh chính đại xuất hiện trong Thần nữ điện.

Phó Lệnh Nguyệt giật mình, vội tìm cớ, gọi Trương Kê đến, cố kiềm chế nổi lòng, ra vẻ thản nhiên hỏi ‘Đạo chủ là khách quý, đến cũng không thông báo trước một tiếng khiến ta đón tiếp chậm trễ’

“Nương nương khách khí, sau này sẽ quen” Trương Kê cười tủm tỉm

“Ta đã hoàn thành chuyện Đạo chủ muốn ta làm, không nợ gì nhau nữa” Phó Lệnh Nguyệt ở trong lòng xem thường

“Nương nương cũng hoàn thành tâm nguyện của mình” Trương Kê cười đáp

“Vậy Đảo chủ không cùng ái đồ đến tây phương hưởng lạc sao?” Phó Lệnh Nguyệt trào phúng

“Xong việc sẽ đi” Trương Kê vẫn vân đạm phong khinh như trước ‘hiện tâm nguyện chưa giải quyết, không thể vui thú điền viên’

“Đúng vậy, sau khi uống thuốc của đảo chủ, ta đột nhiên phát hiện trước kia có quen biết Đảo chủ’ Phó Lệnh Nguyệt xót xa cười “Đảo chủ làm đại sự thật khiến người ta khâm phục”. Trương Kê vẫn không thay đổi sắc mặt như nàng biết những lời này đã tác động đến hắn

Trương Kê nhướn mày hỏi ‘nương nương không nhận sai người chứ?’

“Không thể nào?” Phó Lệnh Nguyệt chăm chú nhìn hắn, nói từng chữ ‘Thần nữ nương nương trạch tâm nhân hậu, có lẽ đều cùng mục tiêu. Hơn nữa nàng cũng là con dân của Đại Lương, phụng sự cho Đại Lương cũng là chuyện nên làm’ câu này là năm đó nàng nghe lén Trương Kê và Thần nữ nương nương nói chuyện. Tu vi của Trương Kê rất tốt, vẫn tỉnh bơ nhưng câu tiếp theo của hắn đã khiến Phó Lệnh Nguyệt biết những gì nàng nói đã làm hắn khiếp sợ.

‘Ngài đã nói vậy’ Trương Kê tâm bình khí hòa, chậm rãi nói “lão phu tới đây là để làm một cuộc giao dịch”

81. Quyển 5 - Chương 3: Bất Tĩnh

Quả nhiên là vô sự không đăng tam bảo điện, Phó Lệnh Nguyệt âm thầm hít khí lạnh

‘Đảo chủ xin cứ nói thẳng’ nàng tươi cười hỏi ‘ta và ngươi lúc này cũng không cần phải che giấu nhau’

‘Nương nương đúng là người sáng khoái’ Trương Kê nghiêm mặt nói ‘còn mười ngày nữa là tới đại điển tế thiên, có một việc quan trọng cần nương nương giúp đỡ hoàn thành’

“Là về chuyện Dao Quang sao?” Phó Lệnh Nguyệt xót xa cười

“Nương nương trí tuệ” Trương Kê hài lòng gật đầu ‘đời này lão phu hận nhất kẻ ngu xuẩn, hợp tác với nương nương, ta rất vui’

“Đảo chủ, ta giúp ngươi hoàn thành việc này, ta được lợi gì?” Phó Lệnh Nguyệt cong môi cười “chuyện lớn như vậy, lợi ích ngươi đưa ra chắc càng lớn ah”

“Đương nhiên là vô cùng quý trọng” Trương Kê đáp lời

“Đạo chủ đừng nói với ta là tìm được mẫu thân của ta nha” Phó Lệnh Nguyệt trào phúng ‘ta cũng không thấy hứng thú với mấy chuyện này’

“Vậy ngươi muốn cái gì?” Trương Kê hí mắt cười

“Còn một đoạn trí nhớ kia” Phó Lệnh Nguyệt lập tức bàn điều kiện “đoạn quan trọng nhất

‘Vậy không dễ chút nào” Trương Kê lắc đầu “sau khi uống thuốc, không nhớ hết mọi chuyện cũng là bình thường. Ngươi hẳn hiểu được được vật có thể gây ra tác dụng phụ”

“Chuyện dễ dàng đã không làm phiền tới Đạo chủ” Phó Lệnh Nguyệt đáp trả “ta tin ngươi nhất định sẽ có biện pháp”

Trương Kê vuốt râu cười ‘đúng. Nương nương tuy nói đúng nhưng lão phu vẫn phải nói lời thật với ngươi. Lão phu có thể khôi phục trí nhớ cho ngươi có điều muốn chắc chắn hoàn thành việc này cần có thời gian, sợ rằng hai năm cũng không biết có được không. Còn cách không chắc chắn, lão phu cũng có thể dạy cho ngươi nhưng khôi phục được bao nhiêu thì phải xem tạo hóa của ngươi”

“Thành giao” Phó Lệnh Nguyệt trầm tư. Trong mấy chuyện nhỏ, lão nhân này sẽ không nói dối, dù sao nàng cũng còn phải dây dưa với hắn, không nhất thiết phải vạch trần

“Cầm lấy” Trương Kê lấy trong lòng ra một túi bố nhỏ, cười tủm tỉm đưa cho nàng

Phó Lệnh Nguyệt cẩn thận nhận lấy, mở ra xem, lập tức run lên: là một cái chìa khóa cực lớn. Phần đuôi được khảm bảy viên bảo thạch màu sắc khác nhau, ngay chỗ xoắn dây, khắc hai chữ: Dao Quang

Đây chính là thứ mà Tạ Cách đã giấu sao?ngọc thiên, ngọc như ý, chìa khóa...tất cả đều từ chỗ Tạ Cách chuyển tới chỗ nàng, chứng tỏ đại sự cũng đã tới lúc kết thúc. Phó Lệnh Nguyệt tâm tư pháp phồng, đưa tay cầm lấy, lại phát hiện chìa khóa này rất nhẹ, chỉ có một nửa. Nàng cầm lên nhìn, phát hiện một mặt khác dường như đã bị xóa bỏ

“Thỉnh nương nương vào ngày tế thiên chấm dứt, truyền tin tức về chuỗi chìa khóa này’ Trương Kê thần nhiên nói

“Dao Quang ở đâu?” Phó Lệnh Nguyệt nghi hoặc, không có tâm tình vòng vo với hắn “chìa khóa này sao chỉ có một nửa?”

“Một nửa khác đương nhiên ở trong tay Dao Quang” Trương Kê mỉm cười nói ‘chuyện này ngươi không phải lo lắng. Ở thời điểm thỏa đáng nhất, lão phu sẽ xuất hiện, khớp chìa khóa lại thành một”

Phó Lệnh Nguyệt ngẩn người, lập tức hiểu được dụng ý của hắn, kinh hô “ngươi làm Dao Quang?Đảo chủ sẽ tự mình lên sân khấu?thật quyết đoán ah”

“Nương nương nói sai rồi” Trương Kê chậm rãi nói “lão phu chỉ là giả làm Dao Quang. Nếu không cũng sẽ không dám phán với ngươi. Lần này muốn mượn miệng của ngươi để đưa lão phu rời núi. Kế hoạch bàn tính đã lâu, Bắc Đẩu Thất Tinh, trăm sông đổ về một biển. Lão phu đều biết những chuyện này”

“Ngươi biết hoàng kim ở đâu?” Phó Lệnh Nguyệt có chút khó tin

“Đương nhiên” Trương Kê cười tự đắc

“Vì sao ngươi lại nói với kẻ thù của ngươi?”Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy buồn cười “đưa cho Lý gia, Phương gia chi bằng đào ra đưa cho Viên Li”

‘Chuyện này không cần ngươi quản, nhiệm vụ của ngươi là làm theo những gì ta nói’ Trương Kê phân phó “lão phu đều có suy tính”

Phó Lệnh Nguyệt không cam lòng thu hồi chìa khóa. Nàng đột nhiên nhớ tới Phương Diệu Tổ tràn đầy tự tin nói vào ngày tế thiên mồng sáu tháng giêng nhất định Dao Quang và thần triệu về bảo tàng sẽ xuất hiện. Xem ra đều do lão nhân này cố tình bày trò. Hắn nhất định muốn diễn một vở lớn nhưng muốn diễn thế nào đây? Nàng đoán không ra càng thêm hiếu kỳ.

“Hiện Đảo chủ có thể nói cho ta biết phương pháp không chắc chắn có thể giúp ta khôi phục trí nhớ không?” nàng vẫn không quên giao dịch của mình

“Chuyện này rất đơn giản nhưng phương thức này rất cực đoan” Trương Kê kiên nhẫn giải thích ‘chính là vào lúc ngươi cảm thấy tuyệt vọng, ý chí sẽ bị kích thích mà sinh ra ảo giác, lúc đó, nếu may mắn có thể mượn cơ hội này để phủ đi lớp bụi mù phủ đầy lên trí nhớ. Tục ngữ nói vào lúc sinh tử quan trọng, người ta sẽ nhớ tới những chuyện đã qua”

Phó Lệnh Nguyệt vô cùng thất vọng. Chiều này nàng đã từng xài qua

“Xem ra nương nương không mấy hứng thú với cách này’ Trương Kê tự đắc nở nụ cười “lão phu có các đơn giản hơn, nương nương có thể tìm một nam nhân tướng mạo đáng người thuận mắt, lúc ở trên giường...”

“Đảo chủ muốn ta tìm một nam nhân đến mây mưa?”Phó Lệnh Nguyệt lạnh lùng cười. Chiều này nàng cũng đã sớm thử qua. Tâm tư của Trương Kê thật ngoan độc, biết rõ thể chất của nàng quỷ dị còn chỉ nàng dùng phương pháp này” nàng cúi đầu châm chọc “ngươi còn ngại chưa gây họa đủ cho Đại Tề quốc sao?chưa thấy dân chúng lâm than, người chết đói khắp nơi?nay tứ phương đều bị thiên tai, dân chúng đói khổ, ngươi còn muốn ta dùng thân thể tẩm độc này gây họa sao? Đảo chủ nên biết rằng Đại Tề quốc rất nhanh không còn là thiên hạ của Lý thị,đến lúc đó tiếng than dậy khắp trời đất, đối với ngươi có gì tốt chứ?”

“Lão phu chỉ đơn giản là lo lắng cho nương nương, nếu nương nương không chấp nhận thì coi như lão phu chưa nói” Trương Kê mặt không đổi sắc nói “vậy chỉ có một cách, nắm chắc nhưng không xác định thời gian, đợi đến ngày ngũ sao tập hợp, vào giờ lành, người ở Thần nữ điện dâng đàn đọc chú ngữ, đến lúc đó, người không chỉ có cơ hội khôi phục toàn bộ trí nhớ còn có thể nắm thần lực trong tay”

Phó Lệnh Nguyệt có chút sợ run. Khôi phục trí nhớ lại có thể nắm thần lực trong tay, nàng có chút không tin “ý của người là?”

“Nói tóm lại, chính là vào lúc đó, người và Thần nữ sẽ không khác gì nhau. Thân thể của người sẽ không còn hại nước hại dân nữa” Trương Kê cười tủm tỉm giải thích

Trong lòng Phó Lệnh Nguyệt bỗng nhiên nảy nột, đây vẫn luôn là nan đề của nàng. Thân thể của nàng không độc hại thể nhân, nàng có thể làm một người bình thường. Nàng cố kiềm chế kích động, hỏi ‘khi nào thì ngũ sao liên châu?’

“Lão phu đêm qua xem thiên tượng, có thể xác định ngũ sao liên châu sẽ xuất hiện trong hai năm nay nhưng cụ thể là lúc nào thì chưa nhìn ra được” Trương Kê nghiêm túc đáp

Phó Lệnh Nguyệt trong lòng vui sướng, đây chính là tin tức tốt nhất nàng nghe được trong những năm gần đây, nàng rất cuộc có thể là một người bình thường thực sự. Tuy nhiên nàng vẫn nâng cao cảnh giác ‘có điều, Đảo chủ, ta rất tò mò muốn biết người còn lợi thế gì trong tay?’ nàng vẫn cảm thấy đối phương không đến thời khắc mấu chốt lại tung toàn bộ lực lượng trong tay ra, hành động này có chút quái dị

“Đương nhiên còn” Trương Kê thản nhiên đáp ‘tỷ như ta có thể dạy người làm thế nào để khống chế thần lực, nếu người có thể khống chế được nó thì hiệu quả sẽ rất kinh người. Đương nhiên, người với người sẽ nảy sinh cảm tình, giống người và ta hôm nay cùng chung sức hợp tác cũng không đến nỗi xem là giao dịch lạnh băng chứ?’

“Haha, Đảo chủ nói phải” Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nhớ tới lúc nàng và Viên Li ở Ngưng Hương sơn trang cùng nhau đối phó Đan Sa Đình, rõ ràng trong lúc nguy nan nhất, nàng đã ở trong nước bất ngờ khống chế được tình huống. Lúc đó nàng đã rất ngạc nhiên sao mình lại có lực lượng lớn như vậy, có thể khống chế được dòng nước nhưng giờ nghĩ tới, có khả năng thần lực đã phát huy sức mạnh. Nàng đột nhiên nghĩ tới Liễu Dung, chuyện nàng ta bị bắt, Trương Kê không biết hay là không thèm để ý? Hẳn không hề nhắc tới một câu. Còn có chuyện của Viên Li, nếu có thể moi được từ miệng Trương Kê hiệu quả hơn biết từ người khác cả trăm lần

“Chỉ là giao dịch cũng quá lạnh tình, rảnh rồi Đảo chủ tới giải thích nghi hoặc cho ta cũng tốt” Phó Lệnh Nguyệt làm như vô tình kéo đến chuyện mình hứng thú nhất “Tứ hoàng tử đâu?” nàng cố ý sửa lại xưng hô “thân thể hẳn suy yếu, người cũng thật yên tâm đưa hắn đến Lũng Tây ah”

“Ha ha” Trương Kê vuốt râu cười dài ‘bây giờ chưa vội đi Lũng Tây, cảnh nội còn có quân địch chưa lui, trước tiên để hắn đi phủ đệ ở Tê Hà, chiếm cứ một phương vẫn tốt hơn ở kinh thành cúi đầu”

Thật sự là vậy sao?lão hồ li, lão lừa đảo...Phó Lệnh Nguyệt oán thầm, nói ra nghi hoặc của mình “vậy Ngô

Mỹ Nhân đâu?hắn là người thế nào?”

“Hắn..là cô nhi” Trương Kê có chút ngoài ý muốn “là thuộc hạ cũ của lão phu”

Phó Lệnh Nguyệt nhớ lại Ngô Mỹ Nhân từng nói ‘ta muốn làm cho một người vui vẻ nên làm, không phải vì nữ nhân, không liên quan tới ân tình’

Nàng lớn mật phỏng đoán, hưng phấn không thôi, thử thăm dò “hắn trung thành không phải là Tiền Lương mà là người phải không?”

Ngô Mỹ Nhân võ công trác tuyệt, thông minh tuyệt đỉnh, người có thể khiến một cao thủ như vậy tâm phục khẩu phục nhất định là đạo hạnh cao hơn thường nhân rất nhiều. Trương Kê lại là người có khả năng đó nhất

“Có gì khác biệt sao?” Trương Kê không phủ nhận “đều là mưu sự cho Tiền Lương, đều là trung thần lương tướng”

Phó Lệnh Nguyệt cảm khái “Đạo chủ đúng là dốc toàn lực lo cho xã tắc”

“Lão phu nghe lời này của nương nương giống như không phải khen” Trương Kê nghe ra khác thường, hơi nhú mi

“Sự tình này đã trôi qua hơn mười năm, Đại Tề quốc hiện nay quốc thái dân an, tứ hải thái bình, làm ra nghiệp lớn báo thù e rằng chỉ là suy nghĩ của một mình người?” Phó Lệnh Nguyệt không tính che giấu

“Sao nương nương lại nói như vậy?” Trương Kê hờn giận hỏi lại.

Cảm xúc của hắn đã bị ảnh hưởng, chứng minh hắn có bất an. Phó Lệnh Nguyệt trong lòng vui vẻ, cố ý hiểu sai “trước khi Lương cung bị phá, Tứ hoàng tử đã bị độc, sống không bằng chết nhiều năm, hắn sẽ có tâm tư này sao? Ngô Mỹ Nhân chỉ đơn thuần bị người ta thuyết phục nên mới đi làm sát thủ; người linh tinh như Tạ Cách không cần phải nói tới, là có khuyết điểm bị người lợi dụng. Người xem, trừ người ra, có ai lại muốn hô to báo thù trong lúc thái bình? Ân oán hơn mười năm trước không bị người ta cố ý nhắc tới thì đã sớm bị quên đi. Báo thù, không phải là do một mình người muốn sao?giống như Tứ hoàng tử Viên Li, nếu hắn không bị người lợi dụng, hoàn toàn có thể sống tốt, lâu hơn một chút”

“Nương nương nói sai rồi, ta là làm việc cho Tứ hoàng tử, không phải ta lợi dụng Tứ hoàng tử làm việc” Trương Kê nghiêm mặt

“Người vì hắn làm việc? vậy người có từng hỏi hắn là hắn có muốn làm chuyện này sao?” Phó Lệnh Nguyệt cười lạnh. Quả nhiên đây thứ có thể uy hiếp hắn

“Chuyện này cũng không do hấn, ai bảo trong cơ thể hấn chảy dòng máu Tiêu thị” Trương Kê sắc mặt âm trầm “không một nam nhân nào có thể bỏ qua thù hận nước mất nhà tan. Hơn nữa nếu không phải hấn là hoàng tử, năm đó lão phu đã không dốc toàn lực bảo hộ tính mạng cho hấn. Nương nương, mọi việc đều có nhân quả, tư vị trong đó, không thể nói với người ngoài”

“Đúng, báo thù hấn là nên làm nhưng chuyện sau khi báo thù chẳng lẽ không phải là tâm tư của bản thân người sao?” Phó Lệnh Nguyệt lớn tiếng hỏi ‘trước mắt các người đã nhìn thấy thắng lợi, người còn muốn làm gì?bây giờ Đại Tề Lý thị sắp bị diệt vong, Tứ hoàng tử bệnh nguy kịch chẳng khác người chết, cho dù đại sự thành cũng không tới phiên hấn hưởng thụ. Người cần gì dùng chiêu bài báo thù, lợi dụng tới hấn tới hơi thở cuối cùng chứ?”

“Nương nương, ngài mềm lòng” Trương Kê đột nhiên cười dữ tợn “chúng ta không chỉ muốn báo thù hoàng tộc Lý thị. Chúng ta là muốn báo thù cả thiên hạ này” lần đầu tiên hấn không không chế được kích động “những người lúc trước có lỗi với chúng ta đều phải nợ máu trả bằng máu. Chúng ta còn sống một ngày sẽ trả thù một ngày”

“Nợ máu trả bằng máu” Phó Lệnh Nguyệt vừa nghe được bốn chữ này đã tìm được trọng tâm. Nàng đột nhiên cảm thấy toàn thân cao thấp trong ngoài đều rất lạnh. Nàng nhẹ giọng thì thào ‘người là một kẻ điên”

“Chỉ có điên mới có thể làm đại sự. Các người đều là những kẻ tầm thường không đầu óc” Trương Kê không chút để ý

“Nhưng nếu ta không muốn diễn tiếp thì sao?” Phó Lệnh Nguyệt muốn dập tắt ngạo khí của hấn “hiện tại ta hoàn toàn có thể thu tay, ta nói cho người biết, ta không cần điều kiện của người, người tìm cao minh khác đi”

Trương Kê cười lớn “người sẽ không cam tâm, đây không phải là tính tình của người. Hơn nữa người cho rằng lúc này Phương gia sẽ chịu để người biến mất sao? người chính là bảo tàng hoàng kim rực rỡ,là trụ cột kiên cố nhất giúp bọn họ thay triều đổi đại. Người không thể rời khỏi kinh thành, rời khỏi Thần nữ điện. Trừ phi...biến thành một khối thi thể’ tiếng của hấn cực kỳ chói tai

“Đảo chủ thật có thủ đoạn” Phó Lệnh Nguyệt lạnh lùng nói “đúng là mạnh vì gạo bạo vì tiền, ai cũng có thể thông đồng”

“Trong tay lão phu có hoàng kim, lo gì không có bằng hữu”Trương Kê thản nhiên “ta mới là người không chế tất cả. Người, ngoan ngoãn làm tốt chuyện của mình đi”

‘Đảo chủ hình như quên đã trải qua huấn luyện của ám vệ, nếu ta muốn chạy, không ai có thể ngăn được” Phó Lệnh Nguyệt nhẹ giọng hừ

“Số mệnh của người nhất định là không đi được’ Trương Kê đắc ý, đưa tay chỉ vào bầu trời đêm “nhìn thấy Bắc Đẩu Thất Tinh không?Bắc Đẩu Cửu Tinh, bảy hiện hai ẩn. Khai Dương trọng bảo, cố trí phụ cánh. Những lời này, người nhất định đã nghe nói qua. Tất cả đều vì mục tiêu nhất định. Năm đó Thần nữ đã

định vị mỗi người vô cùng chuẩn, tỷ như người chỉ là một phụ tinh, người có biết bát tinh không?” hần cười đầy thâm ý

Phó Lệnh Nguyệt giật mình, trong Vân cấp thất ký có viết “Bắc Đầu Cửu Tinh, bảy hiện hai ẩn. Viên thứ tám, thứ chín là đại diện cho hoàng đế. Nổi bật nhất trong Bắc Đầu Thất Tinh là ngôi sao thứ ba, không thể thấy được, thành thần thánh. Ngoài phụ tinh ở bên dưới ngôi sao thứ sáu, cách một tấc, khởi thị chi cát”

Nàng biết diễn cổ này nhưng trước kia nàng rối rắm chuyện Khai Dương song tin và địa vị của mình, lại bỏ qua ngoại trừ phụ tinh và ẩn tin, còn có phụ tinh. Chuyện này cũng không thể trách nàng, nàng không tinh thông thiên văn mà Bát tinh lại không nổi bật, nếu không dụng tâm nghiên cứu, ai mà để ý tới một ngôi sao không thể gặp được chứ

Nay phụ tinh như nàng đã hiển lộ, Trương Kê lại hỏi tới ẩn tinh kia làm gì?

“Không biết cũng thường thôi, Bát tinh chính là ngôi sao không thể nhìn thấy, chỉ có lúc Cửu tinh tể thiên, hần mới trong chớp mắt mà đạt được cơ hội trọng sinh’ ngữ khí của Trương Kê đã khôi phục bình tĩnh “tả phụ hữu bát, hai ngôi sao này chính là thứ không thể thiếu được trong Thất Tinh trận”

“Người rút cuộc có ý gì?” Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy thế cục ngày càng quỷ dị

“Người có biết Bát tinh là ai không?” Trương Kê cười tủm tỉm hỏi

Đột nhiên một ý nghĩ lóe lên, Phó Lệnh Nguyệt có chút đứng không yên, gian nan hỏi “chẳng lẽ là Viên Li?”

“Người nói xem, có thích hợp không?” Trương Kê tự đắc “thể nhân vẫn không biết hần còn sống, hần vẫn luôn sống ngay ranh giới cái chết nhưng cũng chính hần là nhân vật không thể thiếu nhất”. Trương Kê cười nói tiếp “nuông nường người cũng vậy. Chúng ta không rời được người, người cũng không thể bỏ được chúng ta. Thân thể của người chính là tạo nên cho đại sự này, dù người đi đến đâu, chỉ cần người còn sống, người có thể trốn khỏi chúng ta sao? Trừ phi người chết hoặc ngoan ngoãn nghe theo ta an bài, nếu không, thần lực trong cơ thể người sẽ biết người thành một yêu nữ, quá trình này, người không thể khống chế”

Phó Lệnh Nguyệt lại nhớ tới lời Thần nữ đã nói “ta đúng là gây nghiệp chướng, như vậy sau này sẽ hại hai đứa nhỏ này”

Chẳng lẽ trong cơ thể nàng có một lực lượng tà môn, chính là thần lực được đưa vào thân thể khi bị rơi xuống nước lúc nhỏ?

“Nếu người muốn báo thù sao lại không phục quốc?” Phó Lệnh Nguyệt nghiêng răng hỏi “thay vì ủng hộ Phương gia thượng vị, sao không ủng hộ Viên gia?”

“Vì thân thể Viên Li không chịu thua kém, hại lão phu chỉ có thể làm như thế” Trương Kê xót xa nở nụ cười ‘có những chuyện không cần nói quá sớm. Sao người biết lão phu không có tâm phục quốc chứ?’”

Phó Lệnh Nguyệt nhất thời không nói nên lời cũng không muốn nói thêm gì. Người này thực sự là một kẻ điên, không biết trời cao đất rộng. Phương gia muốn đoạt thiên hạ, chỉ dựa vào một hai âm mưu của hắn là có thể mất sao

Nàng không khách khí tiễn khách “chỉ mong lúc ta còn sống có thể nhìn thấy nghiệp lớn của Đảo chủ”

“Rất nhanh. Lão phu tuyệt không để người thất vọng” Trương Kê cười lớn, rời đi

82. Quyển 5 - Chương 4: Bức Cung

Nghi thức cầu phúc đêm khuya kết thúc, trong ánh nến lau động, Phó Lệnh Nguyệt cẩn thận quan sát tình huống chung quanh

Quả nhiên hộ vệ trong Thần nữ điện đã thay đổi, xuất hiện nhiều người mặt ngăm đen xa lạ, tuổi trẻ, thân hình cường tráng. Nhìn tư thế, cử chỉ chính là những binh lính dày dạn kinh nghiệm.

Xem ra Trương Kê nói rất đúng, người của Lý Thành Khí đã lặng lẽ rút khỏi, nay giám thị nàng có khả năng là người dưới trướng Phương gia. Phương Diệu Tổ càng thêm tự do ra vào Thần nữ điện, cử chỉ càng không kiêng kị, trong lòng cũng hiểu rõ. Đám người mơ ước hoàng quyền đã ngấm dùi phương thức có lợi cho mình nhất mà giảng hòa, nàng là con cớ trong bàn cờ của bọn họ, là thịt trên thớt, bị thế lực này định giá bán cho thế lực khác.

Trời đông giá rét, thiên hạ nhất thống đã sắp không còn tồn tại, ngày thay triều đổi đại cũng đã không xa.

Một đêm này, Phó Lệnh Nguyệt đứng lặng bên cửa sổ thật lâu. Mùa đông, ánh sao rất sáng, nàng cố tìm kiếm Bắc Đẩu Thất Tinh, nhìn đến hoa mắt, tâm tình buồn bã

Phụ tinh bên cạnh Khai Dương như song sinh, minh diễm động lòng người; Bật tinh thần bí, tục truyền là ở dưới Thiên Ki tinh nhưng nơi đó một màu đen tối, không thể nhìn rõ.

Vân Cáp Thất ký ghi lại, gia nô của Hán tướng Hoắc Quang Gia khi đang đánh xe đã nhìn thấy hai trong Bắc Đẩu Thất Tinh, sáng rõ dị thường

Nàng nhìn không thấy, nàng không có phúc như thế, nàng chỉ là một phàm nhân nhưng nàng không ngờ Viên Li cũng là một trong thất tinh. Lúc trước người phía sau màn đã sớm tính toán tốt, làm cho hắn gian nan sống sót để gánh lấy trách nhiệm nặng nề kia. Viên Li đã nói nam nhân và nữ nhân khác nhau, quả thật là có đạo lý. Nam nhân có trách nhiệm với gia tộc, dù là một cô nhi cũng muốn báo thù rửa hận,

không có chọn lựa.

Chuyện cũ thoáng hiện ra, nàng đột nhiên cảm thấy Viên Li thật đáng thương. Trương Kê là một trung thần hiếm có nhưng chấp niệm của hắn cũng là kiếp nạn khó tránh của Viên Li. Nàng đoán Trương Kê sẽ không dễ dàng dừng tay, phía sau còn âm mưu lớn hơn nữa, ép Viên Li lưu lại hậu nhân, động cơ của Trương Kê cũng đã quá rõ ràng. Chuyện thế gian khó phân thiện ác. Tựa như Trương Kê, hắn tuyệt đối là trung thần; nếu nói hắn gian thì dã tâm của hắn lộ rõ như vậy. Nay quốc thù gia hận của Tiền Lương cũng đã trả được, hậu nhân cũng có thân phận tôn vinh, sao không thể an phận chứ? Báo thù qua đi chính là dã tâm lộ ra. Nàng giống như có thể nhìn thấu tâm tư của Trương Kê, hắn sẽ không cam lòng an cư một chỗ, hắn muốn hoàn thành nghiệp lớn của mình. Hắn muốn học Tào Tháo hiệp thiên tử lệnh chư hầu, Viên Li vốn là thâm lao phải theo lao.

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nghi hoặc với suy nghĩ của mình, nàng nhớ tới thanh âm nàng đã nghe lén ở Thần nữ điện vào mười năm trước, vị Trương đại nhân kia đã tầm bốn mươi tuổi, nay dù đã qua mười năm cũng đâu có già như bộ dáng Trương Kê hiện tại nhưng hắn lại cố tình thừa nhận.

Sắp qua năm mới, khắp nơi là không khí vui mừng.

Buổi trưa, Bàng Doanh Doanh đến nói chuyện phiếm, nói lúc nàng ra cung phát hiện trên đường có rất nhiều vũ khí, xem ra quân đội cũng không tính nghỉ ngơi vào dịp cuối năm

Phó Lệnh Nguyệt nghe trong lòng vừa động, liên tưởng tới những lời đồn phát tán trong dân gian, ần ần cảm giác được gì đó.

Chạng vạng, nàng gọi một mình Ngô Mỹ Nhân đến

“Ngô lão bản gần đây bận việc gì mà không thấy thân ảnh vậy?” nàng cười hỏi

‘Gần đây người thiếu việc lại nhiều, nương nương hãy thông cảm’ Ngô Mỹ Nhân không khách khí, vén áo bào ngồi xuống ‘xem nương nương hôm nay khí sắc tươi tắn, là có việc vui gì sao?’

Phó Lệnh Nguyệt cười nhẹ, làm bộ chấp tay nói “ah, ta quên, chúc mừng”

Ngô Mỹ Nhân nhướn mi “trời đông giá rét, việc vui từ đâu đến?”

“Nay gió thổi mưa goings trước cơn bão, tâm nguyện của các người cũng sắp thành, mấy ngày nữa lại qua năm mới, không phải là song hỷ lâm môn sao?” Phó Lệnh Nguyệt thân mật rót cho hắn chén trà

“Đây cũng không phải là tâm nguyện của ta, ta vui về gì chứ” Ngô Mỹ Nhân tao nhã cầm chén trà lên, nhấp một ngụm “nhưng thật ra nương nương nhất định có chuyện gì tốt, nhìn vẻ mặt rất vui về ah”

Ta có chuyện tốt chó má gì? Phó Lệnh Nguyệt trầm mắng một câu, ngoài cười hỏi “Trương đại nhân vui vẻ, chẳng lẽ ngươi không vui sao?” Nàng chăm chú nhìn hắn, cố dò xét từng nét biến hóa trên mặt hắn

“Đúng vậy. Trương đại nhân đúng là nhân tài kiệt xuất, chẳng trách Ngô lão bản trung tâm với hắn, chết cũng không dờ” Phó Lệnh Nguyệt cười mỉa “nghe nói Ngô lão bản khi còn trẻ thiên tư trí tuệ lại kiệt ngạo bất tuân, không ngờ cũng có khắc tinh”

“Cả đời ta chỉ thán phục một người, chính là đại nhân. Ta cam tâm tình nguyện đi theo đại nhân, không thể nói ai khắc chế ai” Ngô Mỹ Nhân nghiêm mặt nói

“Đúng rồi, tâm nguyện của ngươi là gì? vừa rồi quên hỏi” Phó Lệnh Nguyệt cười khẽ

“Ta chờ hắn quy ẩn, đợi đã mười một năm” Ngô Mỹ Nhân nhú mày, không hề giấu diếm “sau đó rời xa triều đình, vân du tứ hải”

Phó Lệnh Nguyệt nở nụ cười “Ngô lão bản hát hay, kể chuyện cũng rất hay”

“Ngươi không tin, ta cũng hết cách” Ngô Mỹ Nhân không cho là đúng”

Phó Lệnh Nguyệt thân thiết nhìn hắn “gần đây có đại sự gì không?”

“Lương cung ở Kiến Dương đã bắt đầu sửa chữa, Lý Thành Khí muốn lui về Giang Nam” Ngô Mỹ Nhân lời ít ý nhiều

“Vì sao?” Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc rồi lập tức hiểu ra “hắn...muốn làm giao dịch?”

Ngô Mỹ Nhân gật đầu “dù sao Lý Thành Khí cũng lập thân quá trễ, trong tay không có quân đội nên muốn xưng thiên tử chỉ cần một chỗ Kiến Dương”

“Xưng thiên tử? nhưng hắn làm thế nào để danh chính ngôn thuận” Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc “chỉ dựa vào lời đồn trong dân gian?”

“Chuyện này không cần chúng ta quan tâm” Ngô Mỹ Nhân nâng tay, rót trà cho hai người ‘tự nhiên sẽ có người đi làm”

“Phương đồ độc đồng ý sao?” Phó Lệnh Nguyệt nghi hoặc “cần gì phải làm điều thừa tôn một hoàng đế khác, tự mình làm chẳng phải tốt hơn sao?”

Ngô Mỹ Nhân cười nhẹ ‘ít nhất là mặt ngoài đã đáp ứng. Ngươi quản bọn họ vận tác thế nào chứ, trong đó tự nhiên có giao dịch vi diệu”

Phó Lệnh Nguyệt suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên nhớ tới dụng ý ban đầu của mình “Trương đại nhân đúng là lo lắng hết lòng, làm lụng quá độ, người xem, bộ dáng của hần so với mười năm trước kém nhiều lắm’ vừa nói vừa cảm khái liếc nhìn thần sắc của Ngô Mỹ Nhân

“Sư phụ trên thông thiên văn dưới tường địa lý, thông y thuật, thông âm dương mưu lược, thuật dịch dung càng không nói chơi” Ngô Mỹ Nhân cười đáp “bộ dáng của hần, ta cũng không biết khuôn mặt thật là thế nào. Người nghi hoặc cũng là bình thường. Nương nương có gì cứ nói thẳng, ta thấy người ấ a ấ ứng mà phát một ah”

Phó Lệnh Nguyệt cảm giác mặt nóng cháy, lập tức đáp trả ‘ta cũng không có phúc khí khiến người phải mệt, chỉ một đại nhân kia cũng khiến người vất vả rồi”

‘Đại nhân đúng là rất vất vả, ta chỉ muốn phân ưu với hần’ Ngô Mỹ Nhân nhàn nhã uống trà “không có cách nào, ai bảo ta chỉ phục một mình hần”

“Người chưa từng nghĩ tới sau này?” Phó Lệnh Nguyệt cười khổ ‘người tính đi theo một lão nhân làm sát thủ cả đời?người muốn hần vui vẻ nhưng sau đó th2i sao? hần sẽ không ngừng lợi dụng người, cho đến một ngày người chết bởi nhiệm vụ hần giao”

“Nhân sinh khổ đoản, nghĩ nhiều như vậy làm gì?” Ngô Mỹ Nhân khinh thường nâng chén trà lên “giờ khắc này ta còn sống thì sẽ cố sống thật tốt, cần gì phải nghĩ tới chuyện xấu để tự nguyện rửa chính mình chứ? Thật buồn cười”

“Người...”Phó Lệnh Nguyệt ghen hòng “người...rất thật tình, ta rất thích” nàng khâm phục tận đáy lòng

“Cảm ơn’ Ngô Mỹ Nhân mặt không thay đổi, tiếp tục uống trà

“Mỹ Nhân, người không muốn trải qua một cuộc sống bình thường sao?” Phó Lệnh Nguyệt vẫn chưa từ bỏ ý định

“Người bình thường sống thế nào?” Ngô Mỹ Nhân nhẹ giọng hỏi lại

‘Cưới vợ, sinh con, đạt được công danh” Phó Lệnh Nguyệt chậm rãi nói

“Không có hứng thú” Ngô Mỹ Nhân quyết đoán đáp “có người sống là vì để đạt được công danh, có người là vì nổi dõi tông đường, mà ta chỉ muốn sống tiêu sái. Tự đặt áp lực cho mình để làm gì chứ?”

Phó Lệnh Nguyệt cong môi cười,người này đúng là vô cùng phóng khoáng. Nàng tìm cách bác bỏ hần ‘vậy sao người còn để bị Trương đại nhân ràng buộc?”

“Không phải trói buộc, ta là cam tâm tình nguyện đi theo đại nhâ” Ngô Mỹ Nhân nghiêm túc lắc đầu “ta

sùng bái hần, kính nể hần. Trong lòng ta, hần không phải người mà là thần, ta vui vì đi theo hần cũng rất hưởng thụ quá trình này”

“Nếu sư phụ người muốn phục quốc, người cũng giúp hần sao?” Phó Lệnh Nguyệt chậm rãi hỏi tới trọng tâm

“Giúp. Chỉ cần hần cao hứng, ta liền giúp hần.” Ngô Mỹ Nhân đáp rất sảng khoái

“Vậy nếu sư phụ người điên rồi thì sao?” Phó Lệnh Nguyệt ngược mắt, hỏi từng chữ

“Ta sẽ đánh ngất hần, khiêng hần đi” Ngô Mỹ Nhân đáp rất tự nhiên ‘vừa lúc đúng ý ta, chúng ta cùng vân du tứ hải’

Phó Lệnh Nguyệt ghen hống trên trời nhìn vào đôi mắt trong suốt của hần rồi bật cười thành tiếng

Mồng sáu tháng giêng năm Khánh Long thứ hai, ngày Thần nữ tế thiên.

Sau khi kết thúc các nghi thức, Phó Lệnh Nguyệt đã giải quyết thỏa đáng chuyện Trương Kê yêu cầu, công bố với thiên hạ chuỗi chìa khóa có khắc hai chữ Dao Quang. Chuyện còn lại sau đó đã không phải là việc của nàng.

Gần như cùng lúc đó, có người phát hiện thần triều ở Nguyên Hà, bên trên viết rõ ‘đông có kỳ nhân đến, thông linh thức kim, là vì Dao Quang. Ngày ngũ sao liên châu, Thất tinh tể, hoàng kim xuất hiện’

Như thế Tết Nguyên Tiêu vừa đến, Dao Quang tinh sẽ theo thiên mệnh mà hiện thân, chính là một lão giả cầm trong tay một nửa chìa khóa thất tinh bảo. Người này thông tiên thuật, biết làm cách nào để gọi ra hoàng kim của Lương cung, được triều đình phong chức Văn Hoa Đại học sĩ, là hộ pháp Kiền giáo, được ban thưởng thiên điện trong Thần nữ điện làm nơi cư ngụ.

Phó Lệnh Nguyệt không còn cảm khái nữa. Thần là do người thao túng mà ra, thần tích cũng chính do người tạo ra. Trương Kê trở thành khách quen của Thần nữ điện. Có một lão yêu như thế ngày ngày làm bạn bên cạnh, nàng thật đứng ngồi không yên.

Qua Tết Nguyên Tiêu, nàng cũng tròn mười tám tuổi

Cửa ải cuối năm qua đi, triều đình truyền ra một tin tức kinh thiên động địa: chính là việc Vân Mộng công chúa dẫn người thượng triều.

Có người đưa ra di chiếu của tiên đế, nói Nhiếp chính vương Lý Thành Khí chính là đại nhi tử của Thuần Nguyên hoàng hậu, được tiên đế chọn làm người kế vị đại thống.

Có người mang đến ngự y, cung nhân, thái giám nói tiên đế băng hà là do trúng độc thủ của Thái hậu và đương kim hoàng đế

Càng đáng sợ hơn là có cung nữ trong Từ Ninh cung đứng ra chỉ chứng, nói Thái hậu vốn không thể sinh dục, cho nên đương kim thánh thượng Lý Tuấn Ngạn là dã loại

Phó Lệnh Nguyệt nằm dài trên ghế nghe náo nhiệt, chấn kinh vô cùng.

Chiêu này cực kỳ ác độc, không biết cao nhân nào lại nghĩ ra được chiêu như thế

Hồ sơ của Tư lễ giam ghi lại rõ ràng là Hiền phi không thể mang thai, giấy trắng mực đen làm cho Thanh Loan hết đường chối cãi. Nàng năm đó vì tiên đế mà tự đoạn gân mạch, đương nhiên không thể mang thai. Mà khi nàng mang thai Lý Tuấn Ngạn, tiên đế còn chưa đăng đại bảo cho nên không có ghi vào sổ sách, người duy nhất có thể làm chứng là tiên đế thì đã quy thiên, cho nên không còn ai có đủ phân lượng đứng ra rửa oan cho Thanh Loan

Ba tội danh này, mỗi một tội đều trí mạng, mẹ con Thanh Loan hết đường chối cãi, muốn sống cũng khó.

Vì đại án này liên lụy tới hoàng thất, Hoàng đế, Thái hậu và Nhiếp chính vương đều bị liên đới, do đó ai đứng ra chủ trì triều chính đều không thỏa đáng. Hơn nữa Vân Mộng công chúa ở triều đình lớn tiếng khóc gọi phụ hoàng mẫu hậu, chộc cho Hoàng đế và Nhiếp chính vương đều phát tay áo bỏ đi, triều thần thì loạn thành một đoàn, Thủ phụ đành phải tuyên bố bãi triều.

Hoàng đế vô án, Nhiếp chính vương cau mày. Văn thần võ tướng đều không biết nên xử thế nào? đứng về bên nào

Đại Tề quốc lần đầu tiên lâm vào khốn cảnh xấu hổ. Liên tục mấy ngày, bách quan tụ tập một chỗ nhưng đều vô kế khả thi.

Có người nhanh nhạy nghe được tiếng gió liền tìm đến Nhiếp chính vương phủ nhưng lại bị Lý Thành Khí một mực đóng cửa không tiếp. Hắn chính là muốn hiệu quả như vậy. Hắn không ra mặt, không lên tiếng, hắn đợi cho bách quan suy nghĩ thông suốt, biết nên ủng hộ ai.

Ý tưởng này muốn thực hiện cũng không dễ. Dù sao hoàng đế vẫn đang tại vị, lại không có mấy ai nhiệt tình tra án, tất cả nhân chứng đều giải vào thiên lao nhưng không ai có can đảm đi thẩm vấn. Không định án thì chỉ là phỏng đoán, nào có chuyện chỉ dựa vào phỏng đoán mà phế đế lập tân đế.

Thật ra nguyên do trong đó, ai mà không biết. Bách quan đều là nhân tinh lão luyện trong chốn quan trường, biết Nhiếp chính vương cầm quyền là tình thế tất nhiên, tuy bọn họ muốn tranh công cũng không dám xuất đầu. Cho nên mặc kệ Vân Mộng công chúa thường xuyên thượng triều khóc kể, bách quan vẫn án binh bất động

Tháng giêng, triều chính Đại Tề loạn thất bát tao

Phương Diêu Tổ nói rất đúng, dù bên ngoài loạn thế nào thì Thần nữ điện vẫn thái bình, người trong Thần nữ điện vẫn bình thản, không chút lo lắng vì chuyện trên triều đình vì dù ai làm hoàng đế, Thần nữ vẫn là Thần nữ, địa vị không có gì thay đổi

Vì các quân phủ bảo trì sự trầm mặc quý dị, cho nên văn võ ba quan cũng noi theo, tất cả đều thả lỏng thần kinh, hưởng thụ những ngày nghỉ trăm năm khó có được

Một ngày, sau giữa trưa, Phó Lệnh Nguyệt vận công điều tức xong, nghe cung nữ báo có Ngô Mỹ Nhân cầu kiến. Nàng có chút bị kiềm hãm, đột nhiên cảm thấy có dự cảm không hay

“Nương nương’ Ngô Mỹ Nhân lạnh mặt, trong mắt có vẻ lãnh tình chứ không còn thái độ trêu tức như những ngày gần đây

“Ngô lão bản có chuyện gì?” Phó Lệnh Nguyệt giật mình, cảm thấy Ngô Mỹ Nhân đột nhiên nghiêm túc rất khác thường, chẳng lẽ đã xảy ra đại sự gì?

“Thuộc hạ muốn đến thông báo với nương nương” Ngô Mỹ Nhân chấp tay ‘đồng thời cũng có một yêu cầu quá đáng, cầu nương nương thành toàn”

“Người muốn đi đâu?” Phó Lệnh Nguyệt khẩn trương hẳn ‘có chuyện gì cứ nói thẳng, đừng lòng vòng như vậy’ nàng không biết mình khẩn trương vì cái gì, Ngô Mỹ Nhân nhất định có nhiệm vụ nhưng nàng lại chột thấy không nỡ

‘Đi làm việc cũ’ Ngô Mỹ Nhân ôn hòa đáp

Phó Lệnh Nguyệt ngăn người, bị biểu tình của hắn dọa “có án mưu sát sao?” nàng cảm thấy cao thủ trước khi làm nhiệm vụ lại nói trịnh trọng như thế không phải là chuyện tốt

Ngô Mỹ Nhân không phủ nhận “đã lâu không có giết người, tay có chút ngứa”

“Giết ai? có thể nói cho ta biết không?” Phó Lệnh Nguyệt vừa nói ra miệng liền thấy mình đường đột “ta sẽ không nói lung tung”

“Thế cục đang rơi vào nút chết, ta phải đi giải’ Ngô Mỹ Nhân cười vân đạm phong khinh ‘lần này là đại nhân vật”

“Lại là ý của Trương đại nhân?” Phó Lệnh Nguyệt cau mày “sẽ không phải bảo người tiến cung đổi phó Thanh Loan chứ?”

‘Đại nhân sẽ không ngốc vậy đâu?’ Ngô Mỹ Nhân cười thành tiếng

Phó Lệnh Nguyệt nghiêm mặt, trêu ghẹo ‘người nói cho ta biết tình hình đi, nếu không ta sẽ không đáp ứng yêu cầu của người’

“Thái hậu rất hận Nhiếp chính vương, muốn diệt trừ cho bằng được. Tới nay, sẽ có sát thủ xâm nhập vào Nhiếp chính vương phủ, ta đã xin Thái hậu cho đi giết giặc” Ngô Mỹ Nhân thản nhiên nói

Phó Lệnh Nguyệt giật mình, nàng vậy mà đã đoán sai hướng. Người bị mưu sát lại là Lý Thành Khí. Ngẫm lại cũng phải, nay Lý Thành Khí chiếm thế thượng phong, không cần dùng thủ đoạn để ám sát mẹ con Thanh Loan nhưng tình cảnh của Thanh Loan lại hết sức gian nan, không có quân đội làm chỗ dựa cũng không có võ công hộ thân, chỉ có thể dựa vào đám tử sĩ thủ hạ mà đấu với Lý Thành Khí. Nàng đột nhiên nhớ tới bên cạnh Thanh Loan có một nữ tử võ công trác tuyệt ‘bên cạnh Thái hậu có một nữ quan, công phu không tệ, ta cảm giác không thua gì người, để nàng đi không được sao?’ sao Trương Kê có thể vụ mưu sát nào cũng để Ngô Mỹ Nhân ra tay, cũng đâu phải chuyện liên quan tới Thất Tinh Bắc Đẩu

“Nào có đơn giản như vậy” Ngô Mỹ Nhân lắc đầu ‘võ công của nàng quả thật không tệ nhưng một người sao được? hiện tại Lý Thành Khí muốn gặp là có thể nhìn thấy sao? không nói cấm quân canh phòng nghiêm ngặt không kẻ hở, cung nô phòng thủ suốt ngày đêm, tới gần đã khó nói gì tới giết người’

“Vậy người còn đi?” Phó Lệnh Nguyệt ngạc nhiên “người muốn chết sao?”

83. Quyển 5 - Chương 5: Ân Hoàng Gia

“Đừng nói ghê gớm như vậy, ta chỉ đi hỗ trợ” Ngô Mỹ Nhân cười nhẹ “giúp Thượng cung phân tán sự chú ý của hộ vệ bên ngoài mà thôi, hơn nữa trong Nhiếp vương phủ còn có ám vệ của chúng ta cùng mật thám của các Đô đốc phủ âm thầm tiếp ứng, chỉ cần giúp nàng lên vào, nhiệm vụ của ta kết thúc”

Nói nghe nhẹ như vậy nhưng tuy không phải chủ lực mà lại nguy hiểm hơn, thu hút sự chú ý của hộ vệ, vậy chẳng phải biến mình thành bia ngắm sao? Phó Lệnh Nguyệt hiểu được vì sao Ngô Mỹ Nhân đến nói lời tạm biệt, hẳn rất lý trí, hẳn hoàn toàn có thể dự tính được tính nguy hiểm của nhiệm vụ. Tựa như lần trước ở Úc Lâm biệt viện, hẳn đã nói mình có khả năng giết chết Úy Trình Cù nhưng không nắm chắc an toàn trở ra, quả nhiên sau này hẳn đã bị bắt vào đại lao còn bị Diêm Tân dùng đại hình đến suýt chết. Lần này...Phó Lệnh Nguyệt vẫn muốn khuyên hẳn thu tay “giết gà sao lại dùng đến dao mổ trâu?người đi thì rất đáng tiếc, phiêu lưu quá lớn, mất nhiều hơn được”

“Khó mà làm được! Lần này là giết đại nhân vật trăm năm khó gặp, chuyện lưu danh sử sách như thế sao có thể bỏ qua” Ngô Mỹ Nhân quyết đoán lắc đầu “hơn nữa, nếu Từ thượng cung thất thủ, ta có thể thế chân, nói không chừng người lưu danh sử sách là ta” Ngô Mỹ Nhân híp mắt, tươi cười đầy khao khát

“Người thực điên rồi...” Phó Lệnh Nguyệt không kiềm được “đại nhân của người là kẻ điên, người cũng điên theo. Mỹ Nhân, người đúng là kẻ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Đây là đi nộp mạng ah, còn xung phong

làm, phải chết trong tay Trương đại nhân người mới tỉnh ngộ sao?”

“Nương nương của ta, ngài đừng nói khó nghe vậy ah” Ngô Mỹ Nhân không cho là đúng “có câu sống vinh không bằng chết nhục, con người sớm muộn gì cũng đi tới kết cục này, hơn nữa chuyện đêm nay cũng không hung hiểm đến vậy, ta biết ngài tâm địa Bồ Tát quan tâm tới ta, cầu ngài đừng suy nghĩ miên man”

“Vậy sao Trung quân phủ không ra tay? mà phải để các người ra tay” Phó Lệnh Nguyệt nghi hoặc

“Vì bọn họ có chuyện quan trọng hơn phải làm” Ngô Mỹ Nhân phát tay “hơn nữa hiện tại là bọn họ giúp chúng ta báo thù, sau đó mới là chúng ta giúp bọn họ cướp lấy thiên hạ, đêm nay là chuyện chúng ta phải làm, nhiệm vụ đã phân công rõ ràng, chúng ta cũng không muốn thiếu nợ người sao phải mượn tay người khác để làm?”

Phó Lệnh Nguyệt cảm giác đúng là ông nói gà bà nói vịt, người này đã vương phải ma chướng, dầu muối đều không ăn. Nàng cuối cùng vẫn phải bắt đắc dĩ tiếp nhận sự thật “nói đi, muốn ta làm gì?”

“Thật ra cũng không có gì” Ngô Mỹ Nhân vân đạm phong khinh nở nụ cười “chỉ là trước khi đi muốn cáo biệt ngài. Qua đêm nay, nếu ta còn sống cũng chưa chắc có thể quay lại Thần nữ điện nhưng ta sẽ truyền tin cho ngài, nếu ta không có tin tức gì, thỉnh nương nương khi gặp lại đại nhân, chuyển giùm ta câu này”

Phó Lệnh Nguyệt có chút khó chịu “nói đi” nàng thật không muốn trải qua cảnh tượng như vậy

“Ta đi trước, kiếp sau lại theo hần” Ngô Mỹ Nhân cười đáp

Phó Lệnh Nguyệt cúi đầu, thở dài

Tiền Lương và Phương gia nhất định đã đạt thành hiệp nghị, cổ động Thanh Loan đi ám sát Lý Thành Khí. Không cần nghĩ cũng biết dù sự tình thành hay bại thì Đại Tề rất nhanh sẽ rối loạn, hai nhà này âm hiểm ngồi tọa sơn quan hổ đấu lại ở bên tranh thủ thờ cơ mà đâm một dao. Giống như nàng từng giả thiết: thắng lợi tới, Phương Chấn sẽ không chấp nhận trên đầu có thêm một thiên tử trên danh nghĩa, người của Tiền Lương cũng sẽ không làm chậm kế hoạch báo thù, một Lý Tuấn Ngạn ngã, sau này còn phải nghĩ cách đối phó Lý Thành Khí, rất mệt. Cho nên bọn họ mới muốn nhất tiễn song điêu, giải quyết một lần.

“Cáo từ” Ngô Mỹ Nhân chấp tay xoay người, rời đi

“Người đợi chút” Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên lóe lên một ý tưởng. Nàng chợt nghĩ tới một chuyện, có khả năng có thể thực hiện “ta lấy cái này cho người” nàng bước nhanh vào trong điện, lấy trong tủ quần áo ra một bọc nhỏ. Nàng cẩn thận lấy ra bảo bối

“Đây là ngọc bài Lý Thành Khí từng tặng ta, có lẽ sẽ có ích với người” nàng đưa ngọc bài phúc chí tâm linh đưa cho Ngô Mỹ Nhân “mang theo đi, dù vô dụng cũng có chút an tâm”

Ngô Mỹ Nhân do dự đưa tay ra

Phó Lệnh Nguyệt cười nói “ngươi đừng nghi ngờ ta, ta không có tâm tư gì khác, chỉ là đột nhiên không muốn ngươi chết”

Ngô Mỹ Nhân đáp ‘hôm nay ta mới phát hiện nữ nhân cũng có chỗ đáng yêu”

“Ai?” Phó Lệnh Nguyệt đưa tay giật lấy ngọc bài “ngươi đáp ứng ta một chuyện trước” nàng giảo hoạt, tự đắc cười “đừng trêu ta, đây chính là học từ Trương đại nhân nhà ngươi ah”

Ngô Mỹ Nhân sững sốt, bất đắc dĩ thở dài “được, nói đi”

“Tiền Lương...” Phó Lệnh Nguyệt nhẹ giọng, hai mắt trông chờ nhìn hấn, hỏi “Tứ hoàng tử tên là gì?”

“Họ Tiêu, tên Thành” Ngô Mỹ Nhân vừa đáp vừa đoạt lấy lệnh bài

Trước bữa cơm chiều, Phó Lệnh Nguyệt nhanh chóng làm tốt chuyện đã dự tính từ lâu. Nàng và Bàn Doanh Doanh liên thủ cứu Liễu Dung ra khỏi biệt viện của Trung quân phủ. Hiện tại tình thế hỗn loạn, sẽ không ai chú ý tới một nhân vật tiểu tốt như thế, vì vậy các nàng dễ dàng đắc thủ. Phó Lệnh Nguyệt lệnh cho Bàn Doanh Doanh đưa Liễu Dung về Tê Hà phủ, chuyển đến trong tay Viên Li. Về phần cái khác đều không cần nói với Viên Li vì nàng cũng không muốn nói gì với hấn.

Liễu Dung luôn miệng nói cảm tạ nhưng Phó Lệnh Nguyệt từ đầu tới cuối không hề nói chuyện với nàng, thậm chí không nhìn nàng lấy một cái. Đưa một nữ nhân khác tới bên cạnh nam nhân mình thích, nàng không nói rõ được cảm giác của mình là gì. Có lẽ là nàng lấy bệnh của Ngô Mỹ Nhân, tự mình ngược mình...

Nguyệt hắc phong cao là lúc thích hợp nhất để ám sát giết người.

Phó Lệnh Nguyệt khoác áo hồ cừu, cầm đèn lồng, một mình thong thả cô liêu bước đi trong điện, lại phát hiện phía trước đột nhiên xuất hiện một thân ảnh tuần tú

Phương Diệu Tổ? Phó Lệnh Nguyệt nhất thời có chút mê hoặc, tiến nhanh lên trước, thân thiết khoát cánh tay hấn “trễ như vậy sao lại tới đây? Lại không mang theo hộ vệ, nguy hiểm vậy ah”

‘Cho bọn họ lui xuống đi” Phương Diệu Tổ cong khóe môi lại khó nén được vẻ mệt mỏi

Phó Lệnh Nguyệt hiểu hấn đến gặp nhất định là có chuyện, lập tức mời hấn vào điện, nhìn chung quanh rồi tự mình đóng cửa phòng lại

“Đừng khấn trương, không có chuyện gì lớn” Phương Diệu Tổ bị hành động cẩn thận của nàng làm cho tức cười

Phó Lệnh Nguyệt quay lại, phát hiện trong tay hủ có thêm một vỏ rượu

“Nguyệt nhi, bồi ta được không?” Phương Diệu Tổ vén áo ngồi xuống “người không cần uống, chỉ mình ta uống, nghe ta nói chuyện là được rồi” nói xong thuận thực mở vỏ rượu

Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc, nhu thuận ngồi xuống

Phương Diệu Tổ tự rót tự uống, liên tục mấy chén, hân vãn trầm mặc không lên tiếng. Không khí có chút nặng nề

Phó Lệnh Nguyệt nhìn vẻ mặt khó nén ưu tư của hân, trong lòng cũng thấy phiền muộn. Nàng nghĩ tới Liễu Dung vài ngày nữa gặp được Viên Li sẽ vui sướng thế nào, trong lòng liền thấy ngũ vị tạp trần. Nàng đột nhiên muốn uống rượu, lập tức đưa tay cầm lấy chén rượu

“Người uống ít thôi” Phương Diệu Tổ chậm rãi lên tiếng “bị thương một lần, tửu lượng sẽ giảm một phần, đừng khiến thân thể chịu khổ”

Phó Lệnh Nguyệt chưa xót nỗi cười, lúc trước say rượu tạo thành thân thể không khỏe, có câu liên sọc là quên đau nhưng nàng cũng không muốn nói nhiều, hào sảng cầm chén rượu lên “đêm nay trăng đặc biệt sáng, thích hợp để uống rượu. Ta sẽ tự biết chừng mực”

Phương Diệu Tổ lắc đầu cười. Hai người không nói gì, trầm tư chạm cốc

Như thế này thật tốt. Không cần nói gì, Phó Lệnh Nguyệt lại cảm thấy hơn cả nói rất nhiều lời

Rượu vào cổ, nàng dần cảm thấy mình thật vĩ đại, tự làm khổ mình để thành toàn cho người khác. Từ nay về sau, hân có thể có tử, nàng lại cô đơn một mình, thực sự có cảm giác là Phật tổ tự xả thân. Ánh trăng chiếu sáng, Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy mình như được nhuộm bởi một tầng hào quang, trở thành thần tiên. Nàng bắt tri bắt giác uống đến choáng váng nhưng trước giờ tửu lượng của nàng rất khá, xem ra Phương Diệu Tổ nói đúng, bị thương một lần, tửu lượng liền giảm bớt một phần. Nàng cảm giác trước mắt mơ hồ, còn muốn ỏi. Nàng thực sự không được, xem ra từ nay về sau nàng phải uống ít mới được

“Người đừng uống nữa, còn uống sẽ không thể nghe ta nói chuyện” Phương Diệu Tổ nhận ra nàng không ổn, đề tay nàng lại

“Haha” Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên phát hiện mình có thể cười thoải mái như vậy, cảm giác này đã lâu không có. Nàng nghiêng người, đưa tay đỡ mặt “người ngồi này giờ vẫn y như cái hủ nút, nhân lúc ta say, nói mau đi”

Phương Diệu Tổ thản nhiên nhìn nàng, ánh mắt không gợn sóng nhưng nhìn nàng si ngốc cười, trong con người trầm tĩnh lại lóe lên, thanh âm rất thấp lại cực kỳ trịnh trọng “ta muốn nói ta thích người, ta muốn cười người”

Phó Lệnh Nguyệt bật cười “người uống say hả? người nhất định đổ cho ta vui” Ai chẳng biết nàng chưa đến hai mươi bốn tuổi là không thể từ chức, trừ phi là hoàng đế, nếu không ai cũng không thể cười nàng. Nàng cúi đầu “người không thể sáu năm nữa mới đón dâu, đừng đổ ta nữa”

Phương Diệu Tổ im lặng mở thêm một vò rượu, chậm rãi tự rót cho mình, uống liền ba chén, thì thào “Ta là nói thật”

Uống rượu say cũng thật tốt, Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy thân thể của mình cũng được thả lỏng. Có thể cười thật tốt, có thể khóc cũng rất tốt, nàng đột nhiên không còn cố kỵ nữa, nói thẳng ra “người có nghĩ tới hậu quả không? người có biết Khai Dương song tinh, nếu ta là yêu nữ thực sự sẽ có hại cho thân thể của người”

“Yên tâm, ta sẽ tìm người trị cho người” Phương Diệu Tổ thản nhiên nở nụ cười ‘hơn nữa ta cũng không tin mấy chuyện kia, đương nhiên không để trong lòng’

Phó Lệnh Nguyệt ngẩn người, lời này nghe thực sự dễ nghe, nàng vui vẻ cầm chén rượu lên “vậy người hãy phù hộ cho ta là yêu nữ đi, nếu không chúng ta sẽ không có kết quả, sẽ không ai đồng ý cho người lấy một yêu nữ. Nhưng nếu ta là thần nữ cũng không được, trừ phi cha và đại ca người đều chết hết, không thì...”

“Đừng nghĩ nhiều như vậy” Phương Diệu Tổ cắt ngang lời nàng. Không biết có phải do say hay không nhưng Phó Lệnh Nguyệt có cảm giác tay hắt hơi run. Ngữ khí của Phương Diệu Tổ hơi lạnh nhưng ánh mắt lại rất kiên định “người là của ta, chỉ cần người nhận định ta, ta sẽ không lại để mất người”

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nhớ tới khóa huấn luyện ở Mất Hồn điện, ai tin lời nói ngọt của nam nhân thì chính là kẻ ngốc. Nàng bật cười, vung tay “Diệu Tổ, đừng nói chuyện phiến lòng nữa. Đến, chúng ta uống rượu đi”

Phó Lệnh Nguyệt gian nan mở hai mắt ra, phát hiện bên ngoài đã sáng trưng. Nàng bật dậy, phát hiện mình đúng là nằm ở bên trong, trên người chỉ còn nội y đơn sơ. Không biết lúc này đang là buổi sáng hay là giữa trưa, không biết đang có chuyện gì xảy ra?

Nàng thở hổn hển mới cảm thấy đầu óc quay cuồng, tác dụng của rượu bắt đầu phát tác. Nàng rất muốn nằm xuống nhưng nàng không thể. Đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? nàng cố nhớ lại nhưng trí nhớ rất hỗn loạn. Nàng chỉ nhớ nàng nói rất nhiều, rất nhiều, còn vừa khóc vừa cười, vừa cười vừa khóc. Hình như Phương Diệu Tổ đã hôn nàng, nàng còn mạnh liệt đáp lại. Sau đó...nàng đã làm gì? nàng còn nhớ rõ có Viên Li? Trời ạ, nàng đau đầu vô cùng, trí nhớ đó là mộng hay đêm qua là sự thật?

Rối loạn, thực sự rất loạn. Rốt cuộc nàng và Phương Diệu Tổ có làm chuyện đó không? Nàng tìm chung quanh nhưng không tìm được đáp án, giường của nàng đã được cung nữ thu dọn, mọi thứ đều sạch sẽ không một dấu vết lưu lại.

Làm sao bây giờ? Phó Lệnh Nguyệt suy nghĩ hỗn loạn. Loại chuyện này, nàng không thể đi hỏi người trong cuộc, càng không thể hỏi cung nữ bên cạnh. Cuối cùng nàng nghĩ ra một cách, nàng bò lên giường, cho đến khi nghe tiếng cung nữ đi vào hầu hạ mới miễn cưỡng đứng lên. Ngồi choáng váng, đứng cũng choáng váng nhưng nàng cắn răng đi ra ngoài điện. Nàng nghĩ tới thể chất thần bí của mình, giao hoan xong nhất định sẽ có dị tượng nhưng sự thật tàn khốc đã cho nàng một kích nặng nề, trước mắt nàng là trời quang mây sáng. Ngoài trừ tuyết đọng chỉ có lan can ngọc thạch, trời đất một mảnh tĩnh lặng mờ mịt. Đêm qua đúng là có cuồng phong bạo tuyết, dù nhiều côn trùng xuất hiện cũng đã sớm bị chôn vùi dấu vết

Sao lại thế này? Nàng tràn đầy phiền muộn, ảm đạm thất thần. Có hay là không có? Hi vọng có hay là mong không có?Trời đất yên tĩnh nhưng lòng nàng lại dậy sóng.

Phó Lệnh Nguyệt bần thần một hồi liền quay về nội điện, chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng chuông, rốt cuộc cũng có tin truyền đến

Nhiếp chính vương Lý Thành Khí gặp chuyện bỏ mình, thích khách bị cấm quân vây khốn, tự hủy khuôn mặt, chết dưới loạn tên

Phó Lệnh Nguyệt lập tức cho thủ hạ đi tìm hiểu tình hình cụ thể.

Hình bộ, Đại Lý Tự, Lục Phiến môn, Cẩm y vệ đều quan tâm tới án này, từ dấu vết thích khách để lại có thể kết luận đó là thượng cung nữ quan bên người Thái hậu. Bách quan sợ hãi, phong ba nổi lên, hoàng cung cũng không yên tĩnh. Có lẽ do bình thường danh vọng của Nhiếp chính vương quá cao, người trong nội cung vừa nghe tin đã vây quanh cung điện, yêu cầu Hoàng đế giao Thái hậu ra, nghiêm trị hung thủ. Ngự lâm quân phụng chỉ trấn áp, cung nhân cũng quyết đập nổi dìm thuyền, vọt vào nội điện, bắt Hoàng đế và Thái hậu làm con tin.

Phương Chấn đại tướng quân lấy danh nghĩa bình loạn, dẫn đại quân tiến binh thần tốc, quân thúc Thiên Kinh thành, nắm cung đình trong tay. Lý Tuấn Ngạn và Thanh Loan bị cung nhân chém chết, từ nay về sau hoàng tộc Lý thị hoàn toàn bị diệt vong. Phương Chấn lập tức xông pha lúc nguy nan, tiếp quản việc triều chính, trước mệnh các bộ điều tra thân thể của Lý Tuấn Ngạn cũng ra lệnh truy nã Triệu Thực.

Thời tiết thay đổi, Phó Lệnh Nguyệt và mọi người trong Thần nữ điện đều đồng loạt im miệng, đóng cửa, đề cao cảnh giác. Ai nấy đều cảm thấy bất an, không ai dám ra ngoài cũng không có khách hành hương đến cúng bái, rất thanh tịnh.

Bàng Doanh Doanh vẫn chưa quay lại, Phó Lệnh Nguyệt cũng không biết tin tức của Viên Li, lão hồ ly Trương Kê vẫn ở yên trong thiên điện, án binh bất động liên cho thấy mọi việc vẫn trong kế hoạch, nàng tạm thời không có việc gì, Viên Li cũng thế

Ban đêm tuyết lại rơi, càng lúc càng nhiều nhưng lại không có một chút gió.

Cung nữ và thái giám đều sớm xong việc, trở về phòng sưởi ấm. Trời tối dần, không chút sinh cơ. Triệu Thực ẩn cư, Viên Li bỏ đi, Phương Diệu Tổ không thể tới, Ngô Mỹ Nhân sinh tử không rõ, Bàng Doanh Doanh không thấy tăm hơi. Không có một ai có thể nói chuyện. Phó Lệnh Nguyệt thở dài, xách vây, chậm

rãi trở về tắm điện

Tắm điện không đốt lò sưởi, nàng cởi bỏ áo khoác không lâu liền thấy lạnh. Nàng đành tìm một cái lò sưởi tay, chui vào trong chăn ỷ ả. Thân mình vừa động, đột nhiên tầm mắt của nàng bị một mảnh vải đỏ hấp dẫn. Nó bị kẹt trong ngay cửa tủ, giống như một kẻ trộm vụng về để lại dấu vết

Phó Lệnh Nguyệt trong lòng vừa động, vội xuống giường, mở cửa ra. Vải đỏ rơi xuống, lộ ra một túi vải nhỏ, nàng mở ra, phát hiện bên trong là một tờ trắng trắng, không biết có ý gì.

Ngọc bài của Ngô Mỹ Nhân lại nằm ở đây, điều đó có nghĩa hần truyền tin về, hần còn sống. Có điều sao hần lại dùng giấy trắng? Phó Lệnh Nguyệt lấy tờ giấy ra, cẩn thận để bên cửa sổ sau đó nhúng vào nước, một hàng chữ chậm rãi hiện lên “tử thành mặc dù tốt nhưng không người lưu luyến”

Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy trong lòng âm áp đến muốn rơi lệ

Ngày hai mươi lăm, các Bộ đã có kết quả. Lý Thành Khí xác thực là nhi tử của Thuần Nguyên hoàng hậu, là người được tiên đế truyền di chiếu kế vị. Hiền phi Từ thị không thể sinh dục, Lý Tuấn Ngạn chính là soán vị.

Ngày hai mươi sáu, Phương Chấn tự phong mình làm Trấn Quốc công, phế bỏ danh hiệu của Lý Tuấn Ngạn, tôn Lý Thành Khí làm Nguyên đế, an táng trong hoàng lăng, cả nước để tang.

Bảy ngày sau, văn võ bá quan dâng biểu, đều nói nước không thể một ngày không vua, thỉnh Trấn Quốc công xưng đế. Phương Chấn nghiêm khắc cự tuyệt lại bị quần thần khuyên can mãi mới miễn cưỡng chấp nhận

Mồng sáu tháng ba, Phương Chấn đăng cơ, sửa quốc hiệu là Yến, phong thê tử Phương Từ thị làm hoàng hậu

84. Quyển 5 - Chương 6: Dời Đô

Khuya ngày mồng sáu tháng ba, Bàng Doanh Doanh trở về, vừa nhìn thấy Phó Lệnh Nguyệt, câu đầu tiên hỏi là ‘xảy ra chuyện gì?’

Vì bên ngoài Thần nữ điện bị quân lính canh phòng nghiêm mật, kiểm tra cẩn thận từng người ra vào nên Bàng Doanh Doanh đã về kinh thành từ mấy ngày trước nhưng ngại thân phận ám vệ trước kia cùng lý do ra cung nên vẫn không dám đi vào. Hôm nay nhân dịp tân đế đăng cơ, nàng dùng tất cả chiêu thức bản lĩnh, khó khăn lắm mới len vào được. Phản ứng đầu tiên của nàng là Thần nữ đắc tội tân đế?

Phó Lệnh Nguyệt lắc đầu. Người đương quyền luôn hi vọng tâm tư của mình vĩnh viễn không bị ai đoán ra nhưng thật ra những gì Phương Chấn muốn làm cũng không ngoài hai chữ hoàng kim. Nàng không cho là

đúng “mặc kệ bọn họ đi, sự tình không phát sinh gì chứ?”

Thật ra nàng biết nhiệm vụ nhất định đã được hoàn thành, dù nàng không cố ý hỏi tới Viên Li nhưng nàng rất muốn nghe được gì đó từ miệng Bằng Doanh Doanh.

Bằng Doanh Doanh thuật lại tình hình, dọc đường đều là hữu kinh vô hiểm, nàng đã thuận lợi đưa được Liễu Dung đến Tê Hà phủ, cũng gặp được Viên Li

“Đúng rồi. Trách không được hôm nay Viên đô đốc không thể thừa lúc loạn lạc mà tranh một chén canh, thì ra là hắn bị bệnh” Bằng Doanh Doanh cười rất tùy ý “còn bệnh không nhẹ, ngấm lại thật đáng tiếc, cơ hội tốt như vậy mà”

Phó Lệnh thăng thốt, nhất thời không nói được gì

Bằng Doanh Doanh nói tiếp “Liễu Dung kia rất biết điều, vừa gặp mặt đã nói với Viên đô đốc là người ra sức cứu nàng. Viên đô đốc còn hỏi tình hình của người gần đây nhưng ta cẩn tuân chỉ dụ của người, không nói gì nữa”

Phó Lệnh Nguyệt buồn bực nhưng lại không thể mắng người

“Haha, chọc người thôi” Bằng Doanh Doanh bật cười, lấy ra một tờ giấy trắng “ta đã trả lời, nói người rất tốt, chỉ là hơi cô đơn”

Phó Lệnh Nguyệt ngạc nhiên, đây là cái gì? chẳng lẽ Viên Li gởi gì đó cho nàng? Nàng đưa tay cầm lấy, cánh tay run run

“Đừng kích động a, đây là ta hai ngày nay rảnh rỗi không có việc gì làm nên vẽ ra” Bằng Doanh Doanh cười nói “Viên đô đốc chính là bộ dáng này nhưng hắn có chút tiêu tụy, vì thế khi ta vẽ đã tô điểm cho đẹp một chút” nàng cố ý nhướn mày, thâm ý nói ‘chút tâm tư này của người, ta hiểu được’

Phó Lệnh Nguyệt nhẹ nhàng mở bức tranh ra, thân ảnh đơn bạc của Viên Li dần xuất hiện, mê hoặc lòng người. Không thể không nói, tài vẽ của Bằng Doanh Doanh ngày càng xuất thần nhập hóa, Phó Lệnh Nguyệt nhìn bức họa mà cảm giác như Viên Li đang đứng trước mặt

“Ta cố ý làm vậy là để người có cái để tưởng niệm” Bằng Doanh Doanh nhẹ giọng cười, vỗ vai Phó Lệnh Nguyệt “ta về ngủ đây” nói xong rời đi

“Cảm ơn” Phó Lệnh Nguyệt thì thào, khép bức tranh lại

Sau khi Phương Chấn lập quốc, chuyện quan trọng nhất là chọn người làm Thái tử. Thái tử là nền tảng quốc gia, tầm quan trọng của việc này, không cần nói cũng biết

Ngày mười lăm tháng ba, Phương Chấn hạ chiếu lập trưởng tử Phương Quang Tông làm Thái tử, Tiền Tề Vân Mộng công chúa làm Thái tử phi, thứ tử Phương Diệu Tổ làm Tấn vương. Chiêu cáo thiên hạ. Kết quả này không ngoài ý muốn của mọi người, văn thần quân giới đều thần nhiên, triều đình không chút gợn sóng.

Ai thăng quan tấn chức, bên ngoài náo nhiệt thế nào đều không hề liên quan tới Thần nữ điện. Nơi này giống như một thế giới khác, yên tĩnh không tiếng động, các vị quyền quý đều bận rộn vì hồng trần thế tục và lợi ích chia cắt, không ai rảnh mà đi cầu thần bái phật.

Phó Lệnh Nguyệt mình giống như đang bị giam lỏng, Phương Chấn ngang nhiên phái binh tiến trú Thần nữ điện, ngay cả nàng đến ngoại viện đi dạo cũng bị binh lính chú ý. Tình hình này khiến mọi người trong Thần nữ điện hoảng sợ, tân đế sau khi đăng cơ chậm chạp không đến triều bái lại mang binh đến canh gác, chẳng lẽ Đại Yên quốc không thịnh hành việc tôn sùng Thần nữ? chẳng lẽ muốn phế bỏ việc phụng dưỡng Thần nữ?

Thái giám gấp, cung nữ gấp nhưng Phó Lệnh Nguyệt một chút cũng không sốt ruột vì vẫn còn Trương Kê đang ở thiên điện. Lão hồ li kia vẫn lù lù bất động, vững như bàn thạch. Hắn không vội, nàng đương nhiên sẽ không lo. Điều duy nhất nàng thấy kỳ quái là Phương Diệu Tổ lại chưa tới cửa. Hắn cố ý lảng tránh nàng? Nàng có chút bất an, lo lắng, chẳng lẽ thời cuộc căng thẳng tới mức không cho phép hắn tiếp xúc với Thần nữ sao?

Phó Lệnh Nguyệt đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để cân nhắc Phương Diệu Tổ. Hắn hẳn nên có chút buồn bực. Về chuyện chọn Thái tử, Phương Chấn làm vậy cũng thật bình thường. Phương Chấn vốn dựa vào quân đội, dùng danh nghĩa báo thù cho Lý Thành Khí, chỉ riêng điểm này lại với thân phận cao quý của Vân Mộng công chúa, cũng nên lập Phương Quang Tông làm thái tử, công chúa Đại Tề làm thái tử phi của Đại Yên là rất thích hợp. Phương Diệu Tổ từ nay về sau chỉ có thể quỳ xuống trước huynh trưởng, xưng hô thần đệ. Cảm giác này rất không tự nhiên, hẳn chắc chắn sẽ uất ức trong lòng. Năm xưa, khi Phương Quang Tông còn ở trên núi, hắn chính là nhi tử độc nhất của Trung quân phủ, chiếm hết nổi bật, sau lại thi Hương mà được lòng của sĩ tử trong thiên hạ, về sau còn lãnh binh bình loạn, nhân nghĩa rải khắp Giang Nam. Có thể nói là thành tựu về văn hóa lẫn trong quân đều cao hơn Thái tử nhiều. Nhưng Phương Chấn tuân theo quy củ lập trưởng, ai cũng không nói được gì. Thật ra mọi người cũng hiểu được nguyên nhân, không lập Phương Diệu Tổ không phải vì hắn không là trưởng tử mà bởi vì Phương Quang Tông cưới Vân Mộng công chúa. Phương Chấn dùng danh nghĩa báo thù cho Lý Thành Khí mà dẫn binh vào thành, tuyệt không thể quên hậu nhân của hoàng thất Đại Tề. Phương Diệu Tổ không ngờ hắn cuối cùng lại thua trên người nữ nhân, hơn nữa còn là nữ nhân hắn đã chủ động buông bỏ. Tâm tình của Phương Diệu Tổ nhất định sẽ không tốt, cho nên đêm đó hắn mới đến Thần nữ điện uống rượu giải sầu. Kết quả này, sao có thể không khiến hắn phiền muộn chứ? Hắn từ bỏ nữ nhân mà hắn cho là vô dụng nhất lại không ngờ rằng nữ nhân này trở thành pháp bảo lập thân danh chính ngôn thuận của phụ thân hắn. Từ nay về sau hắn không thể gọi phụ thân và đại ca mà phải cung kính hành lễ quân thần với bọn họ. Thái tử và vương gia, chênh lệch này không chỉ như Đại công tử và Nhị công tử của Trung quân phủ mà là cách xa một trời một vực, người văn thao vũ lược như hắn sao có thể cam tâm chứ.

Vậy thì đừng cam tâm, dùng hết sức mà tranh giành đi. Phó Lệnh Nguyệt lòng dạ khó lường nở nụ cười, ít nhất là đối với nàng, Phương Diệu Tổ mạn hơn Phương Quang Tông nhiều. Thế đạo càng loạn, nàng càng dễ đục nước béo cò.

Tân đế đăng cơ, thiết lập cơ cấu nhân sự, cải cách quân chính, chấn hưng triều cương, xử lý tệ nạn lâu ngày. Thiên Kinh thành tràn ngập không khí vui sướng, vạn vật đổi mới. Mùa xuân bắt tri bắt giác cũng đến, nghe nói cung điện ở Kiến Dương lúc trước tuân theo ý chỉ của Lý Thành Khí đã xây dựng xong. Phương

Chấn còn thích Kiến Dương hơn Lý Thành Khí, nơi đó phồn hoa, khí hậu thuận lợi nhưng dời đô là một chuyện cực kỳ rắc rối phức tạp, hấn nghĩ mãi mà vẫn do dự chưa quyết. Đồng thời xét thấy huynh đệ Viên gia vẫn ở yên một góc, không nhân lúc cháy nhà đi hôi của, triều đình cũng vui vẻ thi ân chiêu an. Thánh chỉ ban xuống, phong Viên Li làm Lũng Tây vương, ban Tê Hà phủ là đất phong; Viên Đan làm Giản Nam vương, ban Hạt Nam phủ là đất phong. Hai vương gia quân chính độc lập, thông thương cùng Đại Yến, minh ước không gây binh đao can phạm trong nhiều thế hệ

Phó Lệnh Nguyệt không hề có chút hứng thú với ước định chẳng có giá trị này, nàng nghe nói Phương Chấn trả lại vị trí thế tử đối với hai vị Viên vương gia, Nội giám trong cung còn giả vờ ban thưởng kim điệp. Hành động này khiến nàng có chút nghi ngờ, Trương Kê đột nhiên để Viên Li nhận con thừa tự là muốn làm gì? không phải vì thân thể Viên Li không qua khỏi năm nay chứ? A phi, nghĩ cái vậy chứ, nàng hung hăng tự đánh mình một cái

Đầu tháng tư, Trương Kê vẫn luôn đóng cửa bỗng nhiên có hành động, hấn nói đã xem Bắc Đẩu Thất Tinh, có thể mượn lực hiển tế để mở ra địa cung chứa hoàng kim

Lời này vừa ra, Thần nữ điện lập tức không còn thanh tịnh.

Mồng hai tháng tư, sứ giả của Hoàng đế lần đầu tiên đến Thần nữ điện, hành lễ, tỏ vẻ sẽ cung phụng như trước, xin Thần nữ phù hộ cho xã tắc Đại Yến. Mọi người trong Thần nữ điện rốt cuộc cũng an tâm, khắp nơi vui mừng

Phó Lệnh Nguyệt trong lòng không chút gợn sóng, việc này cũng nằm trong dự liệu. Nàng sắc mặt bình tĩnh, đường hoàng nói vài câu, không kiêu ngạo không siểm nịnh, đây mới là bản sắc của Thần nữ. Giống như Trương Kê liền vĩnh viễn nắm quyền chủ động trong tay, lão hồ li này nói rất đúng, có hoàng kim trong tay, lo gì không có bằng hữu.

Tiếp theo là Hoàng hậu, phi tử, Thái tử phi, Tấn vương đều đưa lễ vật đến, Phó Lệnh Nguyệt đều nhận lấy, ghi sổ, nhập kho theo quy củ

Binh lính canh giữ bên ngoài Thần nữ điện đã rút khỏi, tất cả khôi phục lại như trước, thậm chí còn phong quang hơn xưa.

Dưới sự hấp dẫn của hoàng kim, uy vọng của Thần nữ ngày càng lên cao. Quyền quý khắp nơi, kể cả Thái tử Phương Quang Tông cũng đến yết kiến nhưng trong lòng Phó Lệnh Nguyệt lại bất an, vì Tấn vương Phương Diệu Tổ vẫn chưa tới. Ngấm lại, khoảng cách từ lúc nàng cùng hấn uống say đã hơn hai tháng rồi. Phương Diệu Tổ muốn làm gì? Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nảy sinh ý nghĩ kỳ quái, chẳng lẽ tối hôm đó nàng đã nói gì đắc tội hấn, cho nên đã hai tháng rồi hấn không để ý tới nàng.

Mấy ngày nay Trương Kê làm việc rất chăm chỉ, đêm nào cũng xem thiên tượng, rốt cuộc cũng xác định được thời gian hiển tế, chính là mồng sáu tháng sáu, tiết Thiên hưởng nhưng nghi thức hiển tế phải cử hành ở Kiến Dương. Là cố đô Kiến Dương mà không phải là Thần nữ điện ở Kiến Dương.

Phương Chấn rất nhanh đã phê chuẩn, chỉ cần tìm thấy hoàng kim, dù mượn dùng hoàng cung của hấn

cũng chẳng sao. Tìm ra hoàng kim chính là chuyện quan trọng đầu tiên từ lúc Đại Yến khai quốc, phải hết sức coi trọng. Từ đây đến tiết Thiên huống còn có hai tháng, Hoàng đế và Thái tử không thể rời kinh, cho nên mọi việc chuẩn bị liền giao cho Tấn vương Phương Diệu Tổ.

Phó Lệnh Nguyệt nghe Tổng quản trong cung đến tuyên đọc thánh chỉ, trong lòng không khỏi cười khổ. Nên gặp mặt thì vẫn phải gặp mặt, coi Phương Diệu Tổ rốt cuộc làm sao trốn được nàng? Thời gian qua nàng đã suy nghĩ rất nhiều mà không hiểu, lúc này có thể giải đáp thắc mắc.

Trải qua nửa tháng nghỉ ngơi hồi phục, Phiên tư của Kiến Dương báo cáo Thần nữ điện ở cố đô đã khôi phục hoàn toàn, có thể nghênh đón Thần nữ vào ở. Vì thế đoàn người gồm tùy thị của thân vương, người của Thần nữ điện, hộ vệ...mệnh mông cuồn cuộn lập tức lên đường đi qua tứ phủ mười hai huyện thế nhưng trải qua thời gian đi đường lâu như vậy, kế hoạch giải đáp nghi hoặc của Phó Lệnh Nguyệt lại thất bại. Phương Diệu Tổ một thân sắc phụ thân vương làm như không quen biết nàng, dọc đường đi luôn cung kính khách sáo, lãnh đạm xa cách, trừ mỗi ngày thăm hỏi theo lệ thì không nhiều lời. Phó Lệnh Nguyệt càng nghĩ càng thấy không thích hợp, chẳng lẽ nàng trong lúc vô ý đã đắc tội hần?

Trải qua xa mã mệnh nhọc, rốt cuộc vào mùa xuân đầu tiên của Đại Yến quốc, Phó Lệnh Nguyệt đã về tới Kiến Dương

Nàng đứng trên ngọc giai trong Thần nữ điện cổ xưa, dưới ánh mặt trời, cảm thấy như bản thân hiện tại và mình trong trí nhớ vui vẻ cùng xuất hiện. Năm đó, nàng cũng với thân phận là Thần nữ mà đứng ở vị trí này nhìn xuống hồng trần. Trương Kê nói không sai, Thần nữ điện ở Thiên Kinh thành không thể thay thế được Thần nữ điện ở Kiến Dương, tuy bề ngoài cả hai nơi giống nhau như đúc nhưng lại có cảm giác bất chước không được. Cái này có lẽ do thần lực tích uẩn. Đứng ở chỗ này, Phó Lệnh Nguyệt có thể cảm giác được một cỗ lực lượng đang rục rịch trong cơ thể, giống như muốn hô ứng với cái gì đó ở xa. Rất nhiều lần, nàng cảm giác mình đã tới gần chuyện cũ nhưng nàng nhắm mắt lại vẫn thấy mơ hồ, không có thêm ký ức gì mới

Phương Diệu Tổ đúng là có vấn đề, hần như thay đổi thành một người khác, xa lạ mà xa cách. Cho dùng muốn làm cho phụ huynh xem thì nơi này trời cao hoàng đế xa cũng không cần kiêng dè tới mức đó. Phó Lệnh Nguyệt rốt cuộc không kiềm chế được, tìm cơ hội thỏa đáng, không để ý tới hình tượng mà kéo lấy ống tay áo Phương Diệu Tổ, gắt gao chế trụ hần “ta đã làm gì đắc tội ngươi, ngươi nói cho ta biết đi”

Phương Diệu Tổ giấy không ra, không thể không dừng bước, cúi đầu, tươi cười đáp “không có gì, gần đây tâm tình của ta không tốt”

Phó Lệnh Nguyệt nhìn chung quanh, thấy tâm phúc của hần đều biết ý mà đứng canh cửa phòng, liền tiến lên, nói nhỏ bên tai hần ‘vô độc bất trượng phu, người muốn làm án Huyền Vũ môn https://vi.wikipedia.org/wiki/S%E1%BB%B1_bi%E1%BA%BFn_Huy%E1%BB%81n_V%C5%A9_m%C3%B4n, ta cũng có thể giả quỷ giúp người nói vài lời’

Phương Diệu Tổ giật nảy người, cách xa ba bước, hạ thấp giọng, trừng mắt quát lớn “ngươi nói cái gì? chuyện táng tận lương tâm như vậy, ta sao có thể làm”

“Có gì chứ” Phó Lệnh Nguyệt không chút khách khí đáp lại ‘chỉ cần ngươi làm tốt hơn hần, sao lại không

thể. Lý Thế Dân chẳng phải cũng là một thiên cổ minh quân sao? nếu hấn lòng dạ đàn bà, thoái nhượng thì làm sao có Đại Đường thịnh thế phồn hoa. Người hoàng gia làm việc là phải lo cho xã tắc thiên hạ, không chỉ nghĩ cho bản thân”. Nói xong Phó Lệnh Nguyệt cũng bội phục bản thân mình, công phu nịnh nọt ngày càng cao

Phương Diệu Tổ ghen hờn trên trời, hồi lâu không nói nên lời. Hấn đứng lặng hồi lâu mới thở dài một tiếng “người đi ngủ sớm đi, ta đi đây” ánh mắt của hấn dù vẫn né tránh nhưng ngữ khí đã thoải mái hơn nhiều

“Có người từng nói với ta nghĩ nhiều tới sau đó làm gì” Phó Lệnh Nguyệt giống như tự nói với mình “nhân sinh khổ đoản, muốn làm gì thì làm đi. Làm rồi hối hận còn hơn là hối hận vì đã không làm”

“Đi đây” Phương Diệu Tổ bỏ lại một câu, nhanh chóng rời đi

Mồng sáu tháng sáu, tiết Thiên hướng là ngày lễ long trọng nhất của Kiền giáo

Phó Lệnh Nguyệt lần đầu tiên tiến hành hiến tế ở Thần nữ điện tại Kiến Dương. Toàn bộ thần đài từ kích thước đến hình dạng đều mô phỏng theo thần đài ở Thiên Kinh thành, thậm chí nài lên sờ tảng đá dưới miệng Li hôn cũng thấy y đúc.

Giữa trưa, Phó Lệnh Nguyệt niệm Thần nữ chú triệu hồi dòng nước. Nàng biết nhiệm vụ của mình chỉ cần giả thần giả quỷ, chuyện hoàng kim tự sẽ có người làm

Quả nhiên, sau khi hết thấy trầm tĩnh trở lại, Trương Kê nhặt được trong dòng nước một cái thạch bàn, theo hấn nói, đây chính là bản đồ địa cung hoàng kim cỡ nhỏ, vị trí chôn dấu cụ thể chính ngay tại La Sơn khẩu.

Việc này không thể chậm trễ, Phương Diệu Tổ lập tức phái trọng binh vây quanh La Sơn khẩu ở Kiến Dương, lệnh cho Trương Kê thăm dò hiện trường, chúng quân sĩ dùng hắc hỏa được đào hố. Ba ngày sau truyền đến tin vui, bọn họ thực sự tìm thấy hoàng kim ở dưới hố sâu

Phương Diệu Tổ cho phi ưng truyền thư về khiến quân thần Đại Yến đều hưng phấn không thôi. Hai đời vua Đại Tề quốc vẫn không làm được, thế nhưng Đại Yến chỉ mới một năm đã tìm ra. Toàn bộ bảo tàng của Lương cung đã sắp tới tay, đây chính là điềm lành, chứng minh Đại Yến thành lập chính là ý trời

Phi ưng nhan chóng trở về, mang theo phong thưởng của Phương Chấn. Trương Kê được tôn làm quốc sư, tước Thái tử thiếu bảo. Đồng thời ban thưởng vô tận như thủy triều chảy vào Thần nữ điện. Hoàng đế và Thái tử từ xa chúc mừng tiết Thiên hướng, địa vị của Phó Lệnh Nguyệt lên đến đỉnh cao trước nay chưa từng có

Phó Lệnh Nguyệt hoàn toàn không có hứng thú với mấy chuyện này, nàng chỉ tập trung nghiền ngẫm tâm tư của Trương Kê, chút hoàng kim này nhất định là mỗi như những lão hồ li này muốn câu cá thể nào?

Phương Diêu Tổ thiết yến mừng công ở Thần nữ điện, Phó Lệnh Nguyệt tìm lý do cản đường Trương Kê, tươi cười mời hấn vào nội điện của mình, hỏi thẳng ‘Trương đại nhân, ta rõ ràng không phải là Thần nữ, sao có thể gọi ra hoàng kim? Bắc Đẩu Thất Tinh trận rốt cuộc có tác dụng gì?’

“Không có Khai Dương, còn có phụ tinh” Trương Kê cười tủm tỉm vuốt râu “lão phu đã nói qua, có lão phu là Dao Quang ở đây, hoàng kim sẽ còn có nữa”

“Một khi đã vậy, cần gì dùng ta ở trên đài giả thần giả quỷ?’ Phó Lệnh Nguyệt một châm thấy máu “ngươi tự mình làm thiên thần chẳng phải tốt hơn sao?”

“Lời ấy sai rồi. Tác dụng của Thần nữ nương nường là không thể thay thế” Trương Kê cười nói “còn nhớ lão phu đã nói phương pháp giúp ngươi khôi phục trí nhớ không? ngày ngũ sao liên châu chính là lúc bảo tàng mở ra. Nghi thức triệu hồi này tương đối phức tạp, cần ngài ở trên đài hiến tế bệ quan ba ngày. Sau khi việc này thành công, những gì lão phu hứa hẹn với ngươi đều có thể thực hiện, ngươi không chỉ khôi phục trí nhớ còn có thể biến thành Thần nữ thật sự. Hiện tại lão phu nói gì cũng vô dụng, đến ngày đó, ngươi tự nhiên sẽ hiểu được”

Hoàng kim vừa ra, Phương Chấn liền kiên quyết dời đô. Ngày mười bảy tháng sáu, thánh chỉ ban xuống, Đại Yến dời đô về Kiến Dương

Phó Lệnh Nguyệt thích Kiến Dương vì trí nhớ của nàng bắt đầu từ nơi này, vì mùa đông ở Kiến Dương ấm áp hơn Thiên Kinh nhiều, càng nhiều hơn là vì Kiến Dương gần Tê Hà phủ hơn Thiên Kinh. Nàng thỉnh thoảng phái Bàng Doanh Doanh đi thám thính tin tức của Lũng Tây vương nhưng Viên Li làm người rất khiêm tốn, trên phố không có một tin đồn nào

Phương Diêu Tổ tuy thỉnh thoảng chủ động tìm nàng nói chuyện phiếm nhưng chuyện nàng không hỏi, hấn sẽ không chủ động nói, hai người vẫn vui đùa như lúc trước nhưng vẫn thấy có sự ngăn cách. Thái tử Phương Quang Tông lại thường xuyên mang đến cho nàng vài tin tức mới, tỷ như Hải Long nắm giữ ấn soái đánh tan quân Thát Đát đem quân xâm chiếm Lũng Tây; tỷ như Viên Li tái phát bệnh cũ, vẫn ở Tê Hà phủ, chưa đến Lũng Tây; tỷ như quân đội của Viên Li hàng năm một ứng chiến với Thát Đát, không có thời gian nghỉ ngơi, phục hồi. Mỗi lần nghe xong tin về Viên Li, Phó Lệnh Nguyệt quay về tẩm điện, nhìn bức họa kia đến gần người, sau đó cười khổ không thôi

Đây chính là nhân quả báo ứng cho việc nàng đã giết người trước kia sao? sống không thể gặp, không thể yêu

85. Quyển 5 - Chương 7: Bế Quan

Mùa đông ở Kiến Dương rất ngắn, chưa được một tháng đã nghe hơi thở mùa xuân. Phương Chấn đổi niên hiệu thành Thiên Khải, ban thưởng cho hậu cung và triều thần, cả nước thái bình

Trương Kê lại đưa ra lời tiên tri, xác định ngày ngũ sao liên châu, chính là tháng năm năm Thiên Khải nguyên niên. Đến lúc đó cần chuẩn bị hoạt động hiến tế long trọng, Thần nữ cầu nguyện, mượn điềm lành

của thiên lực mà triệu hồi toàn bộ bào tàng hoàng kim. Bắc Đẩu ra, hoàng kim hiện, ai nấy đều phấn chấn tin rằng lời tiên đoán sẽ thành hiện thực.

Lời tiên tri này vừa ra, trong nước khiếp sợ.

Phượng Chấn hạ chỉ dốc toàn lực cho việc hiến tế, Thần nữ cần gì đều toàn lực cung ứng. Hắn cũng sẽ ngự giá thân chinh đến xem lễ hiến tế, Thái tử, thân vương, phiên vương cùng bá quan văn võ đương nhiên phải theo hầu trong việc trọng đại này

Phó Lệnh Nguyệt nghe tin, trong lòng vui mừng bởi vì nàng không chỉ được nhìn thấy Viên Li mà còn vì Trương Kê đã nói ngày ngũ sao liên châu là lúc nàng khôi phục toàn bộ trí nhớ, có thể giải trừ toàn bộ sự khác thường của thân thể. Nàng không quá mong có thể khống chế được thần lực, chỉ cần nàng không còn là yêu nữ nữa là tốt rồi. Thật tốt quá, nàng không ngờ ngày này lại đến nhanh như vậy, chưa tới hai tháng nữa là nàng có thể thoát thai hoá cốt

Sáng sớm hôm sau, Phó Lệnh Nguyệt vừa rửa mặt chải đầu xong, chưa kịp tiêu hóa tin tức vui mừng đêm qua nghe được thì nghe đại thái giám của Tư lễ giám tự mình đến truyền thánh chỉ: sau lễ hiến tế vào tháng năm năm sau, Phượng Chấn sẽ nghi thức hoàng hậu để cưới Thần nữ.

Hoàng hậu? Phó Lệnh Nguyệt cả kinh đến quên cả tạ ơn. Ý chỉ này được chuyển đến khắp các châu huyện của Đại Yến quốc, nhất định cũng sẽ rơi vào tai Viên Li và Phượng Diệu Tổ. Nghĩ tới đây, đầu của nàng liền thấy ong ong, không hề nghe thấy tiếng giáo chúng vui mừng hô to. Trước kia Thần nữ cũng từng được lập làm phi, nhưng dùng lễ nghi hoàng hậu thì xưa nay chưa từng có, điều này cho thấy Phượng Chấn rất coi trọng Thần nữ và Kiền giáo.

Xong rồi, Phó Lệnh Nguyệt cũng không muốn ở lại Kiến Dương để làm mẫu hậu của Phượng Diệu Tổ. Nàng nhất định phải đi, nàng nhất định phải nghĩ ra biện pháp rời đi. Chỉ mong Trương Kê nói đúng, sau khi tế thiên nàng sẽ mất đi thể chất yêu nữ, nếu không nàng chạy đến đâu thì sớm muộn gì cũng bị bắt trở về. Tốt nhất là có cả thần lực, như vậy sẽ không ai có thể ngăn cản tự do của nàng. Hoàng hậu đào hôn là chuyện không nhỏ, tin rằng khi Phượng Chấn còn sống sẽ không ai dám chứa chấp nàng.

Sao có thể không hay ho như vậy chứ? Phó Lệnh Nguyệt không nói rõ được cảm giác trong lòng lúc này, vui mừng?bi ai? nàng chỉ thấy nội tâm trống rỗng. Nếu nàng muốn chạy trốn, vậy phải toàn tâm toàn lực chuẩn bị, với kinh nghiệm làm ám vệ nhiều năm, chạy trốn là bản lĩnh của nàng, có điều nàng sẽ chạy đi đâu? Tìm Viên Li sao? hắn đã có thê tử, còn có sư phụ đáng giận như Trương Kê. Tìm Phượng Diệu Tổ? thật chê cười, hắn tránh nàng còn không kịp ah, nàng cũng không nên liên lụy hắn. Không có ai chứa nàng, vậy thì nàng đi đến đâu tính đến đó thôi

Trung tuần tháng ba, Phó Lệnh Nguyệt gọi Bàn Doanh Doanh đến. Nàng đã suy nghĩ kỹ, sẽ để Bàn Doanh Doanh chạy trước, như vậy sau khi tế thiên, nếu nàng có trốn cũng sẽ không liên lụy đến nàng ta. Coi như là tích đức.

“Từ nay trở đi, rời khỏi ta, càng xa càng tốt” Phó Lệnh Nguyệt lời ít ý nhiều. Đều là ám nhân xuất thân từ Triệu gia đại viện, tin rằng không cần phải nói nhiều. Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, việc không nên nói sẽ không nói, chỉ cần lĩnh mệnh và chấp hành.

“Được’ Bàng Doanh Doanh cũng gọn gàng dứt khoát, nghiêm mặt hỏi “có gì phân phó nữa không?”

“Không có. Bảo trọng, đừng quay về nữa” Phó Lệnh Nguyệt cười cười

Bàng Doanh Doanh gật đầu “ta đi thu thập hành lý. Còn có cái này chưa đưa cho người, ta sẽ quay lại”

Khi Bàng Doanh Doanh quay trở lại, có thể một cái túi. Nàng cẩn thận lấy ra một cuộn giấy trắng, mỉm cười nói ‘ta đi đây, cái này cho người. Ta chưa từng gặp qua, chỉ vẽ dựa theo tưởng tượng”

Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc, đưa tay cầm lấy, vừa mở ra nhìn đã sửng sốt không thôi. Trên bức họa là nàng và Viên Li, cười, nắm tay nhau.

“Ta giờ đã tự do, có chuyện cần ta làm, cứ nói đừng ngại” Bàng Doanh Doanh nhẹ giọng nói

Phó Lệnh Nguyệt hốc mắt nóng lên, lắc đầu ‘vậy là đủ rồi”

Mùa xuân ở Kiến Dương trôi qua rất nhanh, tháng năm ngày càng đến gần. Đại Yến dốc toàn lực chuẩn bị đại điển hiến tế của Kiền giáo, xung quanh Thần nữ điện ngựa xe như nước, phồn hoa hiển quý không gì sánh bằng. Phương Chấn ban cho vô số bảo vật, trân châu Nam Hải, linh chi ngàn năm, đồ vàng bạc ngọc khí...cuồn cuộn không ngừng đổ vào Thần nữ điện.

Bốn phía Thần đài được đặt tám trụ sắt dài nhỏ theo yêu cầu của Trương Kê, thiết kế theo Bát Quái trận, cao ngất tận trời, quỳ dị vô cùng.

Phó Lệnh Nguyệt lạnh mắt nhìn, quan sát chung quanh, âm thầm cân nhắc phương án chạy trốn

Tháng tư, danh sách người đến dự lễ rồi cuộc đã xác định, Thái tử Phương Quang Tông giải thích trừ Lũng Tây vương Viên Li vì bệnh nặng lại thêm Lũng Tâu đang có chiến sự nên không thể tới, còn những quý nhân khác đều tề tựu đông đủ. Đây tuyệt đối là một sự kiện xưa nay chưa từng có, nhưng Phó Lệnh Nguyệt lại vô cùng thất vọng.

Đầu tháng năm, các đội nhân mã bắt đầu tập hợp về Kiến Dương. Ngoài sáng thì ở Thần nữ điện chờ xem hiến tế, trong tối thì ẩn nấp khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Kiến Dương, ngay cả bá tánh bình dân cũng chuẩn bị sẵn cuộc xéng, chờ xem bảo tàng của Tiền Lương rốt cuộc chôn ở đâu.

Ngày hoàng đạo, trời vừa sáng Phó Lệnh Nguyệt đã dậy, rửa mặt chải đầu xong liền muốn tự mình thay y phục. Nàng cần chuẩn bị rất nhiều, ngoại trừ Băng kinh nha, còn có ngân phiếu, tiểu kim đỉnh, ám khí...Kể cả long văn kim bài mà Phương Chấn ban cho, nói không chừng sau này có thể dùng nó cứu mạng. Cuối cùng, nàng cẩn thận cất hai bức họa do Bàng Doanh Doanh vẽ vào ngực, có thể lần này đi rồi không trở về nữa. Nàng muốn mang theo tất cả, chỉ có thuốc của Lưu Duyên Linh thì nàng nghĩ nghĩ rồi bỏ lại, nàng sắp được giải thoát rồi, sẽ không cần dùng đến nó nữa

Lúc Thần nữ xuất quan chính là cơ hội tốt nhất để nàng biến mất, khi đó Trương Kê vừa gọi ra hoàng kim, sẽ hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của mọi người, nếu nàng có thể may mắn không chế thần lực thì rất tốt, chuyện sau khi tự do sẽ tính sau.

Khi Phó Lệnh Nguyệt dung trang chỉnh tề đi ra, đứng trên thần đài, trời đột nhiên đổ mưa. Nàng nhìn thấy bộ dáng đặc ý như dự liệu được trước của Trương Kê, đột nhiên trong lòng có dự cảm không tốt.

Ngày ngũ sao liên châu, Thần nữ phải bế quan ba ngày ở dưới thần đài mới có thể khởi động bảo tàng hoàng kim. Tuy nơi này không thiếu thức ăn nước uống, Phó Lệnh Nguyệt cũng đã quan sát cẩn thận nhưng nàng vẫn luôn cảm thấy bất an. Không có gì gây thương tổn cho nàng chứ? Trương Kê còn cần nàng giúp đỡ, vậy cảm giác không thích hợp rốt cuộc là vì sao?

Nghi thức qua đi, Thần đài ầm ầm hạ xuống, Trương Kê tự mình tiến lên, chủ trì việc Thần nữ bế quan. Mọi người đều né tránh thật xa, đối với việc thần phạt đều muốn kính nhi viễn chi.

Phó Lệnh Nguyệt ngồi xếp bằng dưới Thần đài, nhìn thạch quan bên trên chậm rãi đóng lại. Trương Kê chỉ chờ cho nàng một lỗ nhỏ để thông hơi, có thể nhìn thấy màn trời

Hết thấy rốt cuộc sắp bắt đầu, Phó Lệnh Nguyệt nhìn khuôn mặt tươi cười đầy thâm ý của Trương Kê qua không gian nhỏ hẹp, dự cảm xấu càng mãnh liệt hơn. Nàng cao giọng hô “người rốt cuộc muốn làm gì?” Lúc này bọn họ có gào khản cổ cũng không ai nghe thấy. Mọi người đối với hoàng kim rất thành kính, không có dụ lệnh của thần, tuyệt đối không tới gần một bước.

Trương Kê cười tủm tỉm giải thích “ba ngày sau trời sẽ có mưa to, đến lúc đó Bát Quái trận sẽ khởi động, sẽ mượn lực của Thiên Lô mà mở ra cửa địa cung”

Phó Lệnh Nguyệt cười lạnh “đến lúc này, Trương đại nhân còn nói dối để làm gì?”

“Lão phu không nói dối” Trương Kê tự đắc lắc đầu “lão phu nói địa cung, không phải là địa cung chôn hoàng kim mà là âm tào địa phủ, là địa ngục có tên gọi địa cung”

Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc ngậy người.

“Người là trợ lực của lão phu, không có người, lão phu sẽ không thể hoàn thành nghiệp lớn báo thù” Trương Kê cười ha hả “ba ngày sau, những gì lão phu đáp ứng người đều sẽ thực hiện, quyết không nuốt lời. Những điều dân ở thành Kiến Dương, lão phu muốn bọn họ chôn cùng trận huyết án mười hai năm trước, lão phu muốn bọn họ nợ máu phải trả bằng máu. Hahah”

“Người...” Phó Lệnh Nguyệt hồi lâu mới có phản ứng, thì ra hắn không chỉ muốn báo thù hậu nhân Lý thị, còn có dân chúng Kiến Dương.

“Khi người tỉnh lại là một tai nạn vạn kiếp bất phục. Ba ngày sau, Kiến Dương sẽ vì người mà biến thành

địa ngục” Trương Kê chậm rãi nói ‘đây là dụng ý lão phu bóp méo Bắc Đẩu Thất Tinh trận. Hoàng kim vĩnh viễn thuộc về tộc nhân Tiêu thị, ai cũng đừng hòng cướp. Lão phu chính là dùng hoàng kim để hấp dẫn đám người tham lam, muốn cho những kẻ mưu nghịch năm đó đều bị báo ứng, làm cho bọn họ đến địa phủ mà sám hối. Hahah”

“Người điên rồi” Phó Lệnh Nguyệt cảm khái tột đỉnh “người thật sự là một kẻ điên”

Trương Kê ngửa mặt cười to, đột nhiên như nhớ ra chuyện gì, hắn trịnh trọng nhìn xuống dưới, xột xa cười ‘nha đầu, lão phu quên nói cho người biết một chuyện. Tử Thành, hắn thích người”

Phó Lệnh Nguyệt cả kinh

“Người biết Tử Thành là ai không? chính là Viên Li mà người biết” Trương Kê cảm khái lắc đầu “người cũng thật có bản lĩnh, có thể mê hoặc hắn. Xú tiểu tử này biết mạng mình sắp hết, lại dùng lý do này cầu lão phu, muốn mang người đi nhưng lão phu không có đáp ứng. Đừng nóng giận, lão phu làm vậy cũng vì muốn tốt. Tử Thành ở bên người không được bao lâu nữa, người theo hắn, chẳng phải sẽ bị thương tâm sao? Hơn nữa người vẫn muốn khôi phục trí nhớ, không muốn làm yêu nữ, không ở đây bế quan thì sao có thể thực hiện được. Người vì mình mà thôi, lão phu mới lựa chọn thay người”

“Ai cho người lựa chọn thay ta?” Phó Lệnh Nguyệt oán hận hô lên. Thì ra đều do lão già này phá rồi

“Người nghe lão phu nói xong đi. Hai người các người không có khả năng ở cùng một chỗ, lão phu hiểu được. Thù giết cha bất cộng đái thiên” Trương Kê cười âm trầm “người có biết cha mẹ người chết thế nào không? là do phụ hoàng của Tử Thành, chính là Lương đế phái người đi giết, sau đó lại phóng hỏa. Những chuyện này Tử Thành đều biết nhưng hắn vẫn không dám nói với người. Sau khi người biết tất cả những chuyện này, sao có thể ở cùng chỗ với hắn? Cho nên Tử Thành vô cùng khổ sở...”

“Người câm miệng” Phó Lệnh Nguyệt đứng dậy, hung hăng trừng mắt nhìn Trương Kê. Nàng đột nhiên nhớ tới Viên Li không ngừng dùng cừu hận để thử nàng

“Nếu người tìm được chính mình, lại phát hiện có người hại người nhà mất người chết, mà kẻ thù của người vẫn tiêu dao bên cạnh người thì sao? Nếu kẻ thù ở trước mắt người thì sao? đừng nói dối, trả lời thật đi, người có thể buông tha không?”

Nàng lại không biết nguyên do như thế, nàng chưa từng trả lời mình sẽ buông bỏ mà đáp án của nàng là sẽ báo thù, cái khác có thể bỏ qua nhưng huyết hải thâm thù thì không thể.

“Để sau đi, chờ người thật sự thích. Ta cũng không muốn khắc một tảng đá cho người hả giận” Viên Li động tác thật cẩn thận, nâng ống tay áo lên, nhẹ nhàng tách tay nàng ra “sau này người đừng hận ta là được”

Cho nên hắn mới không dám nhận nàng, dùng đủ mọi lý do để qua loa với nàng

“Ta...ta không có gì với người” cho đến phút cuối, hắn vẫn không dám nói ra thân thế chỉ cừu với nàng. Hắn không có tình cảm với nàng, không chỉ vì Liễu Dung, mà còn...

“Xú tiểu tử Tử Thành, hắn rất thích người, y như bị ma quỷ ám ảnh” Trương Kê cảm khái lắc đầu “lão phu muốn hắn lưu lại hậu nhân, hắn liền nghiêm mặt không để ý tới ta, giống như bị ủy khuất lắm vậy. Trời đất chứng giám, lão phu làm tất cả đều vì Tiêu gia bọn họ, chỉ là hắn không sống được bao lâu nữa, dù sao cũng phải lưu lại huyết mạch cho Tiêu gia. Đây là trách nhiệm của hắn, là chuyện hắn nên làm cho Tiêu gia. Hắn không chịu làm tổn thương chân khí của người, không chịu hạ cớ trù ẻo với người, không muốn nam nhân khác chạm vào người, thậm chí khi người ngăn cản hắn đi Lũng Tây cũng không chịu hứa với lão phu sẽ có hành động với người. Xú tiểu tử này mệnh thật không tốt, thích ai không thích lại cố tình thích người. Trong lòng hắn hiểu được nếu người biết được chân tướng sẽ không chấp nhận hắn. Nha đầu, lão phu không lừa người. Kết thúc đoạn nghiệt duyên của người chính là một công đức, hơn nữa người không phát hiện gần đây thể chất yếu nữ của người không phát tác sao? Đó là lão phu đã bảo Ngô Mỹ Nhân bỏ giải dược vào trong thức ăn của người, nếu không, trên giường người sẽ sạch như vậy sao? Những chuyện này, người nên cảm kích lão phu. Có điều hiện tại không sao cả, nghiệp lớn của lão phu đã sắp thành, Tử Thành cũng không còn bao nhiêu ngày nữa, hắn cũng nên trở về bên cạnh tiên đế. Nhiều năm như vậy, lão phu dùng chân lực miễn cưỡng kéo dài chân khí thần nữ trong cơ thể hắn đã là lúc dầu hết đèn tắt. Nha đầu, nghỉ ngơi ba ngày, hảo hảo giúp lão phu lần cuối, dù sao chúng ta cũng phải hoàn thành giao dịch, người không thể nuốt lời”

“Ta sẽ không để người thực hiện được” Phó Lệnh Nguyệt dùng sức hô to “thả ta ra ngoài” nàng ra sức gõ vào thạch bích lại như trứng chọc đá, không lay động được chút xíu nào

“Nha đầu, người đã quên lời lão phu nói rồi sao?” Trương Kê cười tủm tỉm trấn an nàng ‘đây đều là thiên ý, là trúng mục tiêu nhất định, người không thay đổi được. Người là phụ tinh, người chính là yếu nữ hủy diệt tất cả. Yên tâm đi, ba ngày sau, lão phu sẽ thực hiện lời hứa, cho người khôi phục toàn bộ trí nhớ, cho người không bị thể chất yếu nữ trói buộc, biến thành thần nữ”

“Ta không cần, người thả ta ra ngoài” Phó Lệnh Nguyệt la lớn. Nàng đột nhiên vô cùng muốn gặp mặt Viên Li, nàng muốn trước khi chết được gặp hắn

“Nha đầu, lão phu đi đây” Trương Kê không thèm để ý tới nàng “trời nam đất bắc, có duyên gặp lại”

“Người là một tên điên” Phó Lệnh Nguyệt nhìn cửa động trống trơn, tuyệt vọng hô to. Ba ngày, cũng đủ để Trương Kê đi tới đâu rồi. Nàng không muốn trở thành kẻ hủy diệt, nàng muốn ra đi, nàng muốn nhìn thấy Viên Li.

Trách không được hắn vẫn lo được lo mất; trách không được hắn ở cùng nàng càng lâu, mảy càng cau chặt hơn; trách không được sau khi thắng lợi, nàng muốn cùng hắn lánh đời, hắn lại do dự, thì ra hắn sợ Trương Kê sẽ nói hết mọi chuyện với nàng, sợ nàng... Trong lòng hắn lại che giấu nhiều thứ như vậy. Hắn sao có thể nghĩ như vậy chứ.

Đầu số hết thấy mọi chuyện chính là tên điên Trương Kê, hắn bóp méo Thất Tinh trận, lại có tâm tư ngoan độc giết chết toàn thành.

Phó Lệnh Nguyệt điên cuồng đánh vào Thần đài, muốn dùng công lực để mở một đường máu nhưng nàng đánh hồi lâu cũng không suy chuyển được.

Đây đều là mệnh, nhưng nàng không tin, Trương Kê có thể bóp méo, sao nàng lại không làm được.

Phó Lệnh Nguyệt lại vung tay lên, cánh tay tê mỗi thì chuyển sang dùng chân, cho đến khi ánh mặt trời biến mất khỏi cửa động, nàng cũng kiệt sức mà ngã ngồi xuống, mệt không tả nổi

Ban đêm, yên tĩnh không tiếng động. Để đảm bảo sự trang nghiêm cho lễ hiến tế, trong phạm vi vài dặm chung quanh thần đài đều bị cấm quân canh giữ nghiêm ngặt, đừng nói là người, ngay cả chim cũng không bay qua được. Hoàng kim, đối với ai cũng rất quan trọng.

Phó Lệnh Nguyệt hỗn loạn chớp mắt được một lát, đột nhiên bị âm thanh quỷ dị làm bừng tỉnh. Thanh âm này giống như là chuột đào hang, từng chút, từng chút tiến về phía nàng. Nàng lập tức dán tai vào thạch bích, cẩn thận nghe ngóng tiếng động

Từ Ngưu, Trừng Mất, Trào Phong, Bồ Lao, Toan Nghê, Bá Hạ, Ngục Thất, Phụ Hỷ, Li Hôn. Quả nhiên là chỗ Li hôn khẩu. Nhưng khi tế thiên ở Thiên Kinh, nếu cơ quan di động, cùng lắm cũng chỉ mở miệng được hai tắc, phun ra nước. Ngày trước nàng đến khảo sát thực địa cũng biết được điều này, cho nên dù thế nào, nơi này cũng không thể chứa người được. Nhưng nếu không phải vậy thì là gì?

Phó Lệnh Nguyệt trong lòng chợt động, ma xui quỷ khiến thế nào lại dùng tay đùa nghịch tảng đá bên dưới Li Hôn khẩu. Nàng dùng sức đè xuống

Li Hôn bất động thanh sắc di chuyển một chút. Phó Lệnh Nguyệt đưa tay sờ soạng bên trong, quả nhiên đụng đến không kích. Nàng đoán đúng rồi, bên trong có ám cách, chỉ có thể chứa nước, không có người. Điều này làm cho nàng càng thấy phiền muộn. Li Hôn, Li Hôn, tên của thần thú này đặt cũng thật hay. Hai chữ này càng khiến nàng khó chịu.

Viên Li thối, sợ cái gì chứ, có gì nói thẳng với nàng chẳng tốt hơn sao. Sao hắn biết nàng không chấp nhận hắn chứ?

“Thế gian này có rất nhiều người biết nhiều hơn ta nhưng bọn họ sẽ không ra tay. Thỉnh Thần nữ nương nương không cần giả thần triệu mà sinh sự, xong việc, cũng không có vận khí tốt vậy đâu”

Thì ra mỗi lời hắn nói đều có thâm ý. Hắn thực sự đang âm thầm giúp nàng mà nàng không hiểu. Hắn một mình chịu nhiều áp lực như vậy là muốn nàng cả đời áy náy khổ sao?

“Viên Li, ngươi hỗn đản, đại hỗn đản” nàng tức giận, vung chưởng đánh lên đầu Li Hôn

Đầu của thần thú âm âm rót xuống, nàng nghẹn họng trân trối nhìn, cánh tay đình trệ giữa không trung.

Cùng lúc đó, hòn đá phía sau Li Hôn động nhiên động dậy, xê ra. Một người từ bên trong gian nan chui vào

86. Quyển 5 - Chương 8: Thổ Lộ Tình Cảm

Phó Lệnh Nguyệt đầu óc trống rỗng.

Viên Li. Người này đúng là Viên Li

Nàng hung hăng nhéo mình một cái, cảm giác đau. Há miệng lại thấy như mình không tìm được âm thanh, phải cố gắng lắm mới gian nan thoát ra mấy tiếng “người...người không phải? sao người lại tới đây? sư phụ người đâu? hẳn không phải...”

“Ta lén đến đây” Viên Li cười, đưa tay vịn vai nàng, ngồi thẳng dậy “thật không hay ho, vất vả lắm mới đến được đây lại nghe có người mắng ta”

Phó Lệnh Nguyệt trên mặt nóng bừng, vội đưa tay nắm lấy hắn. Nói thì chậm, việc diễn ra thì nhanh, Viên Li thu cánh tay đứng dậy, ngón tay lại đột nhiên đổi hướng, nhanh như chớp điểm vào huyệt đạo của nàng. Phó Lệnh Nguyệt không kịp đề phòng, đương trường hóa đá.

“Người muốn làm gì?” nàng hô to, đầu ong ong, không biết Viên Li muốn làm gì

“Đừng sợ, hiện tại ta không chút khí lực nào, chỉ muốn hảo hảo nói chuyện với người một lát” Viên Li thở hào hển, ngồi xuống

Phó Lệnh Nguyệt nhìn thẳng về phía hắn, nghe hắn thở dốc một hồi sau đó sờ soạng thấp nền. Ánh sáng nhợt nhạt lóe lên, soi rõ thân ảnh đơn bạc mà tịch liêu của hắn. Nàng bỗng nhiên mềm lòng, không nói gì nữa, lặng lẽ ngồi im. Nàng rất muốn nghe xem hắn muốn nói gì.

Viên Li tựa vào thạch bích, nhìn nàng không chuyển mắt, môi mở lại đóng, sau một hồi vẫn không lên tiếng. Lần đầu tiên nói chuyện nghiêm túc với nhau lại thấy khó vô cùng.

“Sư phụ người đã nói hết rồi” Phó Lệnh Nguyệt nhin không được lên tiếng trước ‘những chuyện đó, người nên sớm nói với ta, không nên một mình chịu đựng’

Viên Li rũ mắt cười nhạt, tiếng thở dốc vẫn chưa bình ổn

“Người đã sắp chết còn tính làm gì?” Phó Lệnh Nguyệt trở mặt, trách hắn mà hốc mắt nóng lên “sư phụ người nói người chẳng còn bao nhiêu ngày nữa, còn không hảo hảo ở nhà”

“Ta dù còn một hơi cũng muốn gặp mặt ngươi một lần, chỉ cần liếc mắt một cái thôi” Viên Li cố sức nói. Xem ra vừa rồi hấn vận công điểm huyết đạo của nàng đã như rút hết sức lực toàn thân

“Sư phụ ngươi trông chừng như vậy, ngươi làm thế nào mà đến được” Phó Lệnh Nguyệt ép mình phải tâm bình khí hòa

Viên Li ho khan, lời ít ý nhiều ‘là Liễu Dung giúp ta’

Phó Lệnh Nguyệt ngẩn người. Một chữ duyên, ngàn lời khó nói hết. Nhưng lúc này nghĩ tới những điều đó cũng vô dụng, nàng âm thầm chuyển đề tài ‘sư phụ ngươi tâm thật ngoan, lại muốn diệt toàn bộ Kiến Dương. Rốt cuộc là vì sao? giống như hấn có đại cừu hận gì đó’

“Sư phụ là người cố chấp, hấn không quên được mọi chuyện” Viên Li nghĩ ngợi một lát mới có thể nói ‘năm đó, sau khi phản quân vào thành đã lùng bắt hậu nhân Tiêu thị, các huynh đệ tỷ muội của ta tìm mọi cách tránh né nhưng người Kiến Dương đều đóng chặt cửa, không một nhà nào chịu chứa chấp. Trong kịch còn có trung thần lương dân thu lưu hậu nhân hoàng thất nhưng chúng ta lại không được một ai nhìn đến, càng đừng nói thà để người nhà bị liên lụy mà liều mình bảo vệ huyết mạch hoàng gia. Không đến ba ngày, tất cả huynh đệ tỷ muội của ta đều bị giết hết, không ai còn sống. Ta vì từ nhỏ bệnh tật sắp chết, không ở trong cung nên không ai nhận ra, tranh vẽ cũng không giống, vì thế sư phụ mới có thể ôm ta trốn khỏi kinh thành. Từ ngày đó, ta từ hoàng tử trở thành đào phạm hèn mọn nhất. Cho tới bây giờ, ta cũng không ngờ bệnh tật quần thân lại chính là cơ hội giúp ta thoát chết. Lý Hiến Sùng thấy ta sống không được bao lâu, không tạo được uy hiếp gì với hấn cho nên lòng bắt không được cũng liền bỏ qua. Sư phụ rất thương tâm, hấn nói nhân chính của phụ hoàng không đủ thỏa mãn đám sãi lang kia. Đám điều dân đó chẳng khác gì con lừa cho nên phải dùng hình phạt tàn khốc với bọn họ. Thật ra chúng ta không dám mong bọn họ dùng thân thể chống lại thiết kỵ nhưng có nhà nào không có chỗ giấu người, chỉ cần lúc nguy nan, nền tình đức hạnh của phụ hoàng mà thu lưu một chút đã tốt rồi”

Phó Lệnh Nguyệt rốt cuộc hiểu được thái độ của Viên Li đối với đám lưu dân lúc trước, mọi sự đều có nguyên nhân, phía sau chính là máu lệ

“Đừng có gấp, nghỉ ngơi một lát, thời gian còn dài, từ từ nói ta nghe cũng được” Phó Lệnh Nguyệt cực lực nhu hòa ‘công tử, giải khai huyết đạo cho ta đi, như vậy ta mới quá, ta cam đoan sẽ không gây phiền cho ngươi”

Viên Li cười khổ lắc đầu ‘như vậy tốt rồi’. Hấn dựa vào thạch bích, chậm rãi nhắm mắt lại. Nói một hơi dài, hấn cần phải nghỉ ngơi

Kiên nhẫn đợi hơi thở của hấn bình phục lại, Phó Lệnh Nguyệt mới thì thào hỏi tiếp “nói cho ta biết, ngươi trở thành thế tử của Tả quân phủ như thế nào?” nàng vẫn không biết nhiều lắm về hấn

“Sư phụ là người có tâm, hấn vẫn rất để ý chuyện năm đó các tướng lãnh đưa con nối dòng ra ngoài kinh, chỉ không nghĩ tới việc này lại trở thành cơ hội để chúng ta quay về kinh thành. Sư phụ mang ta đến phiên bang ở một năm, dùng chân khí chữa trị cho ta, sau đó ta được Tả quân phủ Đô đốc đưa về. Từ đó về sau, ta gọi là Viên Li. Hahah” Viên Li cười mỉa “tên này, dễ nghe hơn tên Tử Thành nhiều”

Phó Lệnh Nguyệt há hốc mồm, muốn gọi hấn Tử Thành lại không thể mở miệng được “công tử...”nàng vẫn quen gọi hấn như thế, lại không muốn mình quá mức thương cảm nên chuyển đề tài “ta vẫn còn nghi hoặc. Sư phụ người nói hấn bóp méo Bắc Đẩu Thất Tinh trận là chỉ dùng ta để thay thế Khai Dương sao? hay còn có gì khác?” nàng cảm thấy Trương Kê không chỉ thay đổi một chỗ này, nàng rất hoài nghi đối với việc sau này xuất hiện vài tình tứ thật giả

“Hàn Hùng Tín, Cửu Quảng Kiến, Đan Sa Đình, Ủy Trình Cù. Bốn người họ đúng là Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Ki, Thiên Quyền” Viên Li lúc này biết là nói hết “Ngọc Hành tinh hấn là Tạ Cách nhưng vì để lôi người lên vị trí Thần nữ, chúng ta đã đổi thành Triệu Thực”

“Chính là dùng câu Nhật kính vô trị kia?” Phó Lệnh Nguyệt xót xa “lúc đó ta đã cảm thấy người đã động tay động chân nhưng lại đoán không ra”

“Đoán không ra không chỉ có một mình người” Viên Li thản nhiên nở nụ cười ‘Lý Thành Khí, Diêm Tân, trong cung, kể cả Phương gia. Bọn họ đều hoài nghi ta nhưng đều không tìm được chứng cứ”

‘Có liên quan tới cái chén thủy tinh kia sao?” Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nhớ tới cái chén thủy tinh Ba Tư quý dị kia, lúc đó Viên Li luôn cầm cái chén trên tay. Nếu có hiểm nghi thì nó là hiểm nghi lớn nhất

“Đoán không sai” Viên Li suy yếu đáp “ta đúng là dùng cái chén này để đổi dấu hiệu của Tạ Cách thành Nhật kính vô trị”

“Người đổi như thế nào?” Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc hỏi. Lúc đó Cẩm y vệ cẩn thận soát người, Viên Li vốn không thể mang cái gì ra khỏi Văn bành các.

“Diêm Tân không biết khắc dấu nên không nhìn ra chiêu thức của ta” Viên Li chậm rãi nở nụ cười ‘Tiểu Nguyệt, còn nhớ lúc đó ta đứng gì trong chén không?”

“Trà xanh” Lệnh Nguyệt lập tức trả lời. Tình hình lúc đó từng khiến nàng rất nghi hoặc nên không thể nào quên

“Có thể chứ” Viên Li nhắm hai mắt lại, nỉ non “chén thủy tinh dùng đựng trà xanh là rất xứng, người khắc dấu cũng dễ liên tưởng đến Ngọn đèn đông lạnh”

“ ‘Ngọn đèn đông lạnh’?” Lệnh Nguyệt lần đầu tiên nghe đến mấy từ này, hiếu kỳ hỏi ‘là cái gì?”

“ ‘Ngọn đèn đông lạnh’ là một loại vật liệu khắc dấu, là cực phẩm trong đá thanh điền”nói đến khắc dấu, Viên Li khó giữ được điềm tĩnh “vì loại đá này đa phần có màu vàng xanh, giống như ngọn đèn nên được gọi như vậy”

“Vậy Ngọn đèn đông lạnh với việc người đổi thành con dấu có quan hệ gì?” Phó Lệnh Nguyệt vẫn không hiểu được

“Khác nghề như cách núi, lúc đó ta chính là đánh cược việc này” Viên Li cười “nếu trong Cẩm y vệ có một người thông hiểu việc khắc dấu, ta sẽ lập tức bị hạ ngục, may mắn là không ai biết cả”

“Chán ghét, mau nói cho ta biết” Phó Lệnh Nguyệt nôn nóng “ngươi úp úp mở mở như thế thật không phúc hậu”

“Haha, đây mới là ngươi” Viên Li uống một ngụm nước mới chậm rãi nói tiếp “thanh điền thạch Ngọn đèn đông lạnh vô sắc cực ít, tác dụng lại rất lớn, điều kỳ diệu nhất là ngươi cho trà xanh vào chén thủy tinh, rồi bỏ Ngọn đèn đông lạnh màu vàng xanh hoặc vô sắc vào trong chén, ngươi sẽ không nhìn thấy nó đâu cả”

“Nguy hiểm vậy?” Phó Lệnh Nguyệt ngạc nhiên

Phó Lệnh Nguyệt rất nhanh nhớ lại quá trình lúc đó

“Phiền tiểu ca lấy mấy lá trà xanh đến” Viên Li cầm ly trà trong tay Cẩm ý vệ, thận trọng bỏ bảy, tám lá trà xanh vào

“Thật đẹp” Dương các lão ở bên cạnh tán thưởng “Viên thế cũng là một diệu nhân”

Viên Li cầm ly trà, hưng trí dạt dào lật tới lật lui con dấu thành phần trên bàn, còn chọn qua chọn lại.

Viên Li cẩn thận đặt chén trà xanh xuống, giang hai tay, để mặc Cẩm y vệ kiểm tra

Hắn chính là như vậy mà mang ra ngoài, còn lúc mang vào...Sau khi nghe được tin tức của Ngọc Hành tinh, nàng theo Lý Thành Khí, Cao Đức Quý, Lý Quảng Nguyên tiến vào Văn Bành các. Khi đó Viên Li đang ở trong các nhân nhả tự đắc uống trà xanh, trong tay hắn vẫn là cái chén thủy tinh trong suốt mà Nhiếp chính vương đã ban cho.

Thì ra là thế. Phó Lệnh Nguyệt hoàn toàn hiểu được.

Viên Li đúng là bí quá hóa liều, trước mắt Lý Thành Khí và Cẩm y vệ mà dám treo đầu dê bán thịt chó, cũng may Ngọn đèn đông lạnh kia quá ảo diệu, nếu không...Nàng nghĩ lại mà sợ “lá gan của ngươi đúng là quá lớn”

“Một người chỉ có một con đường để đi thì sự can đảm của hắn sẽ rất lớn” Viên Li cười khỏ, dựa vào thạch bích, ngược mắt nhìn trời

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nhớ tới thân phận của hắn, cảm thấy chua xót. Người này sống quá khổ, quá mệt mỏi. Nàng theo bản năng nói “nếu ngươi có thể mất trí nhớ thì tốt biết bao”

Viên Li bật cười thành tiếng “ta không muốn, nếu mất đi trí nhớ thì sẽ quên người” thanh âm của hắn trầm thấp ‘đời này, ta cảm thấy đã không uổng phí. Ta báo được thù, còn gặp người, tuy rằng...thật xin lỗi’

“Đã tới lúc này, còn nói xin lỗi làm gì?” Phó Lệnh Nguyệt phát câu

“Ta có lỗi với hai người, một là người, hai là Liễu Dung” Viên Li nhắm mắt,nói nhỏ

“Liễu Dung..nàng là cô nương tốt” Phó Lệnh Nguyệt cũng không nói ra chính nàng cũng có lỗi với Liễu Dung, chỉ có thể khen ngợi ‘nàng đối với người rất tốt’

“Ta xin lỗi nàng, cũng xin lỗi người’ Viên Li cười khổ ‘có lẽ ta vốn không nên kéo dài hơi tàn mà sống trên đời này. Người xem...liên lụy bao nhiêu người vô tội’

“Đừng nói nữa” Phó Lệnh Nguyệt ngăn hắn lại, thử gọi ‘Tử Thành...’

“Gọi ta Viên Li” hắn lại như bị châm đâm mà ngăn phản đối ‘cái tên kia, ta không muốn nhắc tới’

Phó Lệnh Nguyệt khổ sở gật đầu. Cái tên Tử Thành rất nặng nề, quên cũng tốt “Viên Li, nói cho ta biết, người tới đây là muốn làm gì?” nàng có một dự cảm rất xấu, Viên Li cố sức đi vào đây, tuyệt không chỉ để nhìn nàng một cái đơn giản như vậy

“Tiểu Nguyệt’ Viên Li đưa tay ôm nàng vào lòng. Thân thể của nàng cứng ngắc, giờ phút này không thể phối hợp

“Ta muốn trước khi chết có thể ôm người, hảo hảo qua một đêm” thanh âm của hắn rất nhẹ

“Giải bỏ huyết đạo cho ta’ Phó Lệnh Nguyệt la lên

“Ngoan, đừng nhúc nhích” Viên Li lại như ngủ, vỗ vỗ lưng nàng, hơi thở dần trở nên nặng nề

Đêm, yên tĩnh không tiếng động.

Phó Lệnh Nguyệt vẫn tròn mắt, nhìn ánh nến, nghe tiếng gió thổi qua thạch động

Viên Li đột nhiên lên tiếng ‘sư phụ nên rời khỏi Kiến Dương’

Phó Lệnh Nguyệt trong lòng run lên, dự cảm bất an càng nhiều hơn bởi vì tay của hắn đang run rẩy, lưu luyến vuốt tóc nàng

“Tiểu Nguyệt, ta yêu ngươi. Đời này ta chỉ yêu một mình ngươi. Ta không biết làm thế nào để yêu ngươi, chỉ biết là yêu” hắn đột nhiên siết vòng tay, ôm nàng thật chặt

Nàng đột nhiên nhìn thấy ánh ngân châm lóe lên sau tóc hắn, nàng gào lên ‘ngươi điên rồi. Ngươi đây là muốn chết ah’ hắn thê nhưng lại dùng ngân châm...

“Đừng lo, dù sao ta cũng không sống được mấy ngày nữa, có thể gặp ngươi một lát, ta đã thấy đủ’ hơi thở ảm áp của hắn phả lên tai nàng “Tiểu Nguyệt, rời khỏi Kiến Dương càng xa càng tốt, hảo hảo sống, đừng hận sư phụ”

“Ngươi muốn làm gì?” Phó Lệnh Nguyệt ra sức vận công, muốn giải khai huyết đạo “ngươi đừng đùa nữa. Đây là hiến tế, ngươi đừng manh động”

“Ta biết nhiều hơn ngươi, Tiểu Nguyệt” Viên Li mỉm cười, buông lỏng tay, chuyển mặt nàng đối diện hắn ‘Bắc Đẩu Cửu Tinh, bảy hiện hai ẩn. Chúng ta là hai ẩn tinh, ai làm cũng giống nhau”

“Ngươi đừng quấy rối! Ta thực sự cần buổi hiến tế này, có thể giúp ta khôi phục trí nhớ, có thể giúp ta bỏ đi thể chất yêu nữ, có thể biến ta thành thần nữ. Ngươi đừng phá hư chuyện tốt của ta” Phó Lệnh Nguyệt rút cuộc cũng hiểu vì sao Viên Li điểm huyết nàng. Hắn nhất định là muốn thay thế nàng nhưng chuyện này rất nguy hiểm. Không được, nàng phải ngăn cản hắn, nàng không thể hắn chết thay nàng

“Tiểu Nguyệt, đây vốn không phải là buổi hiến tế mà là một màn hủy diệt” Viên Li cười khổ, lắc đầu “sư phụ không nói dối nhưng sao ngươi lại tin hắn. Hắn nói có thể giúp ngươi khôi phục trí nhớ là vì vào lúc cận kề cái chết, ngươi nhất định sẽ nhớ lại tất cả; hắn có thể giúp ngươi thoát khỏi thể chất yêu nữ, trở thành thần nữ là vì hai đại Thần nữ đều chôn dưới thần đài, hai ngày sau, ngươi cũng sẽ có kết cục y như các nàng”

Phó Lệnh Nguyệt ghen hờn trên trời, một câu cũng không nói nên lời

“Tiểu Nguyệt, ta biết nhiều hơn ngươi. Hoàng kim ở đâu, Thần nữ ở đâu, ta đều biết. Ta vốn là người sắp chết, sớm một chút cũng chẳng sao” Viên Li nói

“Ngươi biết Thần nữ? nàng ở ngay đây?” Phó Lệnh Nguyệt rút cuộc cũng tìm được thanh âm của mình

“Đúng vậy” Viên Li gật đầu “đêm trước khi phá cung, Thần nữ đã dùng thần lực chôn giấu hoàng kim, còn phong tỏa cả mình và Trường Bình công chúa. Đây chính là sự kháng cự của nàng, nàng không muốn giao Thần nữ thực sự tiếp theo cho phản quân. Phụ hoàng vốn lệnh phải giết chết ngươi nhưng sau khi sư phụ nghe được kế hoạch của Thanh Loan liền có mưu tính khác, vì thế hắn mới lệnh cho thủ hạ đưa ngươi đến tay Triệu Thực. Bắc Đẩu Thất Tinh trận vốn muốn đuổi tận giết tuyệt những người đã phản bội Tiền Lương nhưng lúc này sư phụ lại có kế hoạch lớn hơn, hắn không chỉ muốn báo thù mà còn muốn mưu tính nhiều hơn. Ngày ngũ sao liên châu, nếu dùng Ẩn tinh khởi động Thất Tinh trận sẽ dẫn theo sấm sét khiến toàn bộ thành Kiến Dương sẽ bị hủy hoại chỉ trong chớp lát”

“Người mau đi đi” Phó Lệnh Nguyệt hô ta “ta đã biết tình hình, ta sẽ có cách ứng phó. Người đừng tới giúp vui”

“Người đừng gạt ta Tiểu Nguyệt” Viên Li chậm rãi đứng lên “người có biện pháp gì chứ?Thất Tinh trận một khi đã mở thì không thể ngừng lại, người và ta, phải có một người ở lại Thần đài, cho dù người cái gì cũng không làm gì, kế hoạch của sư phụ cũng sẽ thành công. Vì phương pháp duy nhất để phá giải nó chính là biến Ân tinh thành người chết”hắn chậm rãi vươn tay, sờ lên miệng Tù Ngưu

“Viên Li” Phó Lệnh Nguyệt điên cuồng rống lên “người muốn làm gì?”

“Tiểu Nguyệt, ta không phải là người nhất gan; Ta yêu người, ta sẽ chứng minh cho người xem.” Viên Li thản nhiên cười.

Thì ra cơ quan ngay miệng Tù Ngưu có thể mở ra,làm làm rút Li Hôn, thì ra bên trong có cơ quan ngầm, dòng nước gợn sóng, âm phong từng trận. Viên Li đưa tay, nhẹ nhàng đẩy thạch bích

Một chút lại một chút...Viên Li không nói gì, chỉ nhìn nàng, thật lâu cho đến khi sâu bên trong truyền đến thanh âm rất nhỏ. Đây là thanh âm tiếp ứng cũng là tiếng kèn biệt ly

“Tiểu Nguyệt, thay ta sống thật tốt” Viên Li cười rất điềm tĩnh

“Không” Phó Lệnh Nguyệt hét thảm một tiếng. Hắn vung chưởng, bổ lên cổ nàng

87. Quyển 5 - Chương 9: Đào Vong

Phó Lệnh Nguyệt mơ hồ tỉnh lại, nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Hải Thanh

Nàng cảm thấy hai mắt cay xè, đôi dòng lệ chảy xuống. Không phải mộng, tất cả đều là thật. Viên Li, tên hôn đản, thật muốn nàng áy náy cả đời sao?

“Phó tiểu thử tỉnh rồi, mau” không biết Hải Thanh gấp giọng gọi ai, chỉ nghe tiếng bước chân, lát sau Liễu Dung xuất hiện

Là thật. Nhất định là Viên Li bảo bọn họ ở bên ngoài tiếp ứng. Sự tình ngày càng rõ ràng, Phó Lệnh Nguyệt càng không muốn sống một mình, nàng rất muốn được nhìn thấy Viên Li, chẳng sợ sẽ chết cùng hắn. Nàng suy yếu hỏi ‘hôm nay là mùng mấy’. Thấy Hải Thanh tránh đi, chỉ còn lại một mình Liễu Dung, nàng liền nảy sinh ý tưởng lợi dụng

“Môn năm” Liễu Dung mỉm cười ‘ngài chỉ ngủ có một đêm”

Vậy là vẫn còn kịp. Phó Lệnh Nguyệt ngồi dậy, phát hiện cả người vẫn cương trực, huyết đạo của nàng vẫn bị che lại. Không thể nào, huyết đạo bị Viên Li che lại nàng đã giải gần hết, chẳng lẽ...

“Đều do công tử phân phó” Liễu Dung giải thích ‘Công tử bảo Hải Thanh khi đưa người trở về nhất định phải điểm huyết đạo của người, sợ người không nghe theo sự an bài của hắn’

Phó Lệnh Nguyệt vừa buồn vừa chua xót. Viên Li đối với nàng như vậy, nàng càng không muốn sống. Sau khi năn nỉ hồi lâu cũng không được giải huyết đạo, nàng liền nghiêng rằng hô to “mau giải huyết đạo cho ta, nếu không ta sẽ vận công chết trước mặt các người” nàng ra sức vận công, dù sao nàng cũng muốn chết rồi

“Phó cô nương, người không thể động, nếu không tâm huyết của Công tử đều uổng phí hết” Liễu Dung quỳ xuống năn nỉ ‘Công tử thiên tân vạn khổ mới có thể vào Thần đài. Hắn..có khả năng đã không còn, dù người trở về cũng chỉ là uống mạng còn làm hỏng tâm ý cứu Kiến Dương của Công tử’

Phó Lệnh Nguyệt ngẩn người, ngừng động tác

“Chuẩn bị xong” bên ngoài vang lên thanh âm của Hải Thanh. Liễu Dung đứng lên, lưu loát choàng áo khoác nam nhân cho Phó Lệnh Nguyệt, còn dùng khăn che mặt cho nàng “xe đã chuẩn bị xong, công tử bảo chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi Kiến Dương”

Hải Thanh tiến vào “Phó cô nương, đặc tội” hắn ôm lấy Phó Lệnh Nguyệt, thừa dịp chưa hết thời hạn ba ngày, sự việc còn chưa bại lộ, mọi người còn chưa biết tình hình dưới Thần đài mà nhanh chóng bỏ đi

Phó Lệnh Nguyệt không thể động dậy đành mặc người ta bái bố. Xe ngựa chạy ra khỏi Kiến Dương lại đổi sang đi thuyền, rời xa đất liền, một đường xuôi nam. Ngày đi đêm ngủ, không biết đã đi bao lâu. Phó Lệnh Nguyệt tâm tư tĩnh mịch, không ăn không nói, chỉ nhắm mắt nằm yên. Liễu Dung ở cùng nàng, khuyên giải không được, thở dài một tiếng, lăm bằm một mình.

Liễu Dung nói người bên cạnh Công tử rất ít, hắn luôn duy trì cảnh giác, ngay cả ngủ cũng không thể nói mê mà nhiệm vụ của nàng chính là giúp hắn giữ bí mật thân phận của hắn, khi cần thiết có thể dùng mạng của mình để bồi.

Liễu Dung nói bình thường Công tử không thích cười, tươi cười đều do sự phụ dạy, dù là cười to, cười yếu ớt, cười chân thành hay cười phóng đãng không kiềm chế được...

Liễu Dung nói Công tử không có bằng hữu, càng không có ai để tâm sự. Rất nhiều lần nàng thấy hắn lặng lẽ nói chuyện cùng tảng đá, cho nên hắn nghi ngờ việc khắc dấu, không chỉ vì tiên đế mà còn vì hắn thích

Liễu Dung nói Công tử rất khổ, cả đời hắn đều sống trong cừu hận, vui buồn của hắn không phải vì chính mình. Vì có thể đoán được mạng mình không dài lâu nên hắn càng thêm cố chấp, liều mạng. Hắn tôn kính sư phụ, trước giờ chưa từng dám trái lời sư phụ nhưng từ khi hắn ở cùng Phó Lệnh Nguyệt, hắn không ngừng cò kè mặc cả với sư phụ

Liễu Dung nói chính tai nàng nghe được Công tử và sư phụ cãi nhau, sư phụ tức giận nói “Tử Thành, người phải hiểu nay Tiêu thị không chỉ có mình người” lời này cực kỳ nghiêm khắc, nặng nề, trước giờ sư phụ chưa từng đối với Công tử như thế nhưng Công tử lại quỳ gối, đến giờ nàng vẫn không quên được lời hấn nói ‘sư phụ, những gì ta cần làm cho Tiêu thị đề đã làm, trước khi ta chết, có thể để một nữ nhân cho ta chứ?’

Tầm mắt của Phó Lệnh Nguyệt trở nên mơ hồ. Bên ngoài cửa sổ mưa bụi giăng giăng như mắc màn. Thanh âm của nàng như phát ra từ cổ họng ‘vì sao? vì sao người lại giúp hấn đến Kiến Dương’

“Ta chỉ muốn Công tử vui” Liễu Dung mỉm cười có chút cô đơn “hắn rất khổ, ta cả đời này chưa từng thấy hấn vui vẻ. Không..ta đã từng thấy một lần, chính là mấy ngày trước ở đây ở Tê Hà phủ, ta đã đồng ý dẫn hấn đến gặp người. Khi đó, hấn vui vẻ tươi cười, mặc kệ ta dùng ngân châm đâm vào sau đầu hấn, tươi cười của hấn cũng không giảm. Cho nên, Phó tiểu thư,nếu người có thể sống thật tốt, Công tử trên trời có linh thiêng nhất định sẽ rất vui”

Khi thuyền vào Trần Châu, Phó Lệnh Nguyệt bắt đầu ăn cơm

Trần Châu là thành thị phồn hoa nhất ở phía nam, là nút giao thông đường thủy quan trọng nhất của Đại Yến. Thấy đã cách xa Kiến Dương, Hải Thanh, Liễu Dung và Phó Lệnh Nguyệt liền lên bờ, tìm một khách điểm nghỉ tạm. Dọc đường, ba người đều không tìm hiểu tin tức nhưng trong lòng mỗi người đều trông ngóng về phía Kiến Dương. Nay đã cách xa mấy trăm dặm, ngoài tầm kiểm soát của triều đình, có thể hỏi tin rồi.

Trần Châu trước giờ luôn là nơi tụ hội của thương nhân, khách thương từ nam chí bắc tập hợp về đây, vì thế tin tức rất linh thông lại phong phú. Ba người liền tìm một chỗ đóng túc nhất nhưng tin tức lại không đi nhanh như bọn họ, cho nên bọn họ đợi hai ngày cũng không có tin gì.

Ngày thứ ba, mưa to như trút nước, ba người không thể không ở lại Trần Châu thêm một ngày

Mưa vừa ngừng, Phó Lệnh Nguyệt liền mặt nam trang đi thám thính tin tức. Đã năm ngày rồi, chắc chắn sẽ có tin truyền đến. Liễu Dung và Hải Thanh cũng rất nóng vội, lập tức đi đến Tiền Giai tửu lâu. Bọn họ vừa phát hiện ra nơi này vào hôm qua, là nơi thương nhân tụ hội, tin tức ở đây mới nhất cũng chính xác nhất

Sau giữa trưa, mây đen đầy trời. Phó Lệnh Nguyệt vừa ăn một miếng cá chua ngọt chợt nghe trong tửu lâu ồn ào náo nhiệt. Một hán tử mày rậm mắt to, bước chân mạnh mẽ, có chút thần khí. Mọi người vừa thấy hấn liền ân cần hỏi thăm. Phó Lệnh Nguyệt đoán hấn là người rất có địa vị trong đám thương nhân, liền hỏi bàn bên cạnh mới biết người kia rất nổi danh, tôn xưng Cửu gia

“Sao Cửu gia lại bỏ được mà về gấp vậy, không ở lại Ngự Châu thêm mấy ngày?” Tiểu nhị mặt mày tươi cười đi tới hỏi “Tử Hà cô nương chọc giận ngài sao?”

“Đừng nói nữa” Cửu gia ngữ khí buồn buồn, cầm chén trà tiểu nhị rót cho hấn “con mẹ nó, Vương Bát Tỷ đã đổ, không có ai chiều đãi, lão tử còn phải tự bỏ tiền túi mà dạo Cầu lan viện ah”

“Vương Bát Tỷ sao lại ngã” có người kinh hô “chẳng lẽ cữu cữu của hần ở trong cung phạm tội?”

“Đừng nói nữa, là do hần tham lam, tự mình không hay ho’ Cữu gia lắc đầu, giọng to như chuông vỡ

Mọi người thích nhất là nghe đối thủ không hay ho, phá sản...vì thế tất cả đều mang thức ăn, tụ tập đến bàn của Cữu gia ‘nói nghe đi, Vương Bát Tỷ không hay ho thế nào?’ đúng thái độ vui sướng khi người gặp họa

Cữu gia không khách khí, nhận lấy rượu ngon thịt ngon, ăn no bụng rồi mới thuật lại. Hôm trước, hần từ Dự Châu trở về, như thường lệ tìm tới chỗ Vương Bát Tỷ nổi danh ở Ngự Châu. Làm ăn cách xưng hô mới của đám nha lang chốn phố phường, chỉ là làm người môi giới trung gian nhưng quy mô của bọn họ khá lớn, bọn họ tự thấy cấp bậc của mình cao hơn đám nha lang bình thường nên mới sáng chế ra cách gọi mới như thế. Cữu gia vào nhà Vương Bát Tỷ liền phát hiện tình huống không đúng, khắp nơi đều có dấu vết của đao phủ. Hần còn nghĩ ai dám ăn gan hùm mật gấu mà đụng đến thân thích của người trong cung. Đi vào nội môn thì nghe Bát Tỷ khóc kể, nói mấy ngày trước làm người trung gian cho hoàng tộc Nguyệt thị, tưởng là kiếm được mối hời, ai ngờ gặp phải tai họa, bồi luôn cả cái đầu. Sự việc là do Thần nữ tế thiên triệu hồi hoàng kim, tân đế Phương Chấn vừa phong quan vừa lập hậu, âm ỉ đến mức các nước láng giềng đều biết. Nghe nói Đại Yến sẽ có một lượng lớn hoàng kim xuất hiện, quyền quý các nước láng giềng liền đổ xô đến Kiến Dương, tìm người do la tin tức. Vương Bát Tỷ có cữu cữu làm đương sai trong Thập nhị giam, khi thay đổi triều vận lại may mắn được đề bạt lên làm tổng quản. Vì thế Vương Bát Tỷ mới mưu tính làm người môi giới, giới thiệu cho cữu cữu của mình và Thái tử Nguyệt thị quan hệ với nhau, đến lúc đó trộm ít hoàng kim bán cho Nguyệt thị, hần ở giữa ăn hoa hồng. Chuyện này vốn rất thuận lợi, ai ngờ vào lúc Thần nữ tế thiên lại xảy ra sự cố.

Đám người Phó Lệnh Nguyệt cả kinh, vội nghiêng tai lắng nghe, mọi người cũng gia tăng hứng thú, hô to “nói mau, nói mau”

“Hôm đó mưa to lại có sét đánh nhưng thiên lôi đánh xuống trụ sắt lại không đánh ra hoàng kim” Cữu gia nhìn chung quanh, hạ thấp giọng “các người đoán xem, đánh ra cái gì?”

Mọi người im lặng, mở to mắt chờ hần bật mí

Cữu gia làm tử tế cho mọi người xích gần lại ‘Thiên lôi đánh ngã thần trụ của Thần nữ điện, toàn bộ trở thành phế tích, nước sông tràn lên lại làm lộ ra hai đại Thần nữ bị đóng băng’

Mọi người ồ lên. Thần nữ bị giam cầm vĩnh cửu trong băng động, trông rất sống động. Đây không phải là nói...

“Vương Bát Tỷ nói, Thần nữ điện sụp đổ, tám phần là do trời phạt vì người tế thiên là Thần nữ giả, còn quốc sư kia là cha nằng, cả hai là kẻ lừa đảo. Hai kẻ này đúng là lợi hại, ngay cả Hoàng đế cũng dám lừa, đến khi triều đình phát hiện ra thì bọn họ đã sớm mang bạc trốn chạy. Hoàng thượng tức giận vô cùng, lại không dám nói ra Thần nữ là giả, chỉ có thể nói là Thần nữ đã gọi được hoàng kim xuất hiện lại bị trên trời thu mất, lại hạ chỉ truy nã quốc sư. Tên lừa đảo kia mà bị bắt chắc chắn sẽ bị ngũ mã phanh thây hoặc lăng trì”

“Nếu không đào được hoàng kim, Vương Bát Tỷ đâu phải bồi thương gì, điều khoản kia sẽ không thành lập”
đều là người làm ăn, đương nhiên biết quy củ

“Đừng nói nữa” Cửu gia lại liên tục lắc đầu ‘các người không biết đâu, Tấn vương rất thông minh lại cẩn thận. Cửu cửu của Vương Bát Tỷ nói, Tấn vương không nói một lời lại làm ra đại sự. Các nước láng giềng cũng đến đây, nếu không có hoàng kim lại biết Hoàng thượng bị lừa, thể diện của Đại Yến biết để đâu. Tấn vương đã dự liệu trước, sợ sự tình phiền phức khó được như ý nên đã chôn giấu hoàng kim, khi cần thiết có thể dùng để giả mạo vết tích của Thần nữ. Nào ngờ lại có công dụng, cho nên triều đình mới nói với bên ngoài là Thần nữ đã triệu hồi ra hoàng kim, thật ra là của Tấn vương giấu trước. Tấn vương đã cứu thể diện của Đại Yến và Hoàng thượng”

Mọi người lại ồ lên ồn ào

Hoàng đế giữ được thể diện, đám mối giới lại bị hại thảm, đám người quyền quý chỉ tin vào lời đồn bên ngoài, chắc chắn sẽ đòi hoàng kim nhưng Vương Bát Tỷ đào đâu ra hoàng kim, Thái tử Nguyệt thị mặc kệ, một mực bắt bồi thương. Bọn họ đưa ra khế ước, giấy trắng mực đen còn có dấu tay của Vương Bát Tỷ rõ ràng, không đưa vàng thì lấy đầu mà bồi thường, quan phủ thấy có khế ước lại là vụ làm ăn không trong sáng, còn là thái tử của phiên bang nên không dám quản. Vương Bát Tỷ đường cùng đành dùng hai thôn trang bồi thường mới qua được vụ này

Cửu gia nói xong, cầm bầu rượu uống một ngụm lớn. Mọi người thì bàn tán xôn xao, nào là Vương Bát Tỷ xui xẻo, Tấn vương bản lĩnh, lại nói Tấn vương hiền đức ổn trọng như vậy mà không được lập làm thái tử, thật đáng tiếc

Hải Thanh nhện không được hỏi chen vào “Thần nữ điện thể nào? nghe nói kiến trúc rất xa hoa, nếu bị sụp đổ thì thật đáng tiếc”

“Người đoán xem?” Cửu gia cười hắc hắc ‘bị sét đánh lại bị nước sông nhấn chìm, chỉ có thể còn lại phế tích may. May là chưa bắt đầu nghi thức, nếu không, Hoàng thượng, Thái tử và các trọng thần đều phải bỏ mạng nơi này. Nếu ngày nào đó Hoàng đế tâm huyết dâng trào lại muốn một Thần nữ điện mới, không biết sẽ tiêu phí bao nhiêu mồ hôi nước mắt của dân ah”

Bị sét đánh sập lại bị nước sông dâng lên, chắc chắn là chết không thấy xác. Phó Lệnh Nguyệt lệ nóng trà mi, vội quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhắm mắt lại. Bên ngoài mưa to không biết đến lúc nào mới ngừng, trước mắt nàng một mảnh mơ hồ, cảm giác như nước mắt của mình đã chảy thành sông...

Những gì muốn biết đều đã biết, ba người cũng nên đi con đường của mình. Liễu Dung và Hải Thanh quay trở lại Tê Hà phủ, trước khi đi còn để lại bạc cho Phó Lệnh Nguyệt.

Trần Châu là địa danh tốt, phong cảnh tú lệ, khí hậu ôn hòa nhưng Phó Lệnh Nguyệt như cái xác không hồn, vô tâm hưởng thụ. Nàng không dám để mình an tĩnh vì như thế sẽ nghĩ tới Viên Li, nghĩ tới cảnh Thần nữ điện sụp đổ. Nàng phải làm việc để mình có thể quên đi, vì thế nàng đầu quân cho tiêu cục lớn nhất Trần Châu. Võ công của nàng là cao thủ, nàng lại không cần lương cao, nên dễ dàng nhận việc. Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, không lâu sau nàng phát hiện thể chất khác thường của mình quay trở lại. Nàng nhớ tới Trương Kê từng nói ‘người không phát hiện gần đây thể chất yếu nữ của người

không phát tác sao?đó là do lão phu bảo Ngô Mỹ Nhân bỏ giải được vào trong thức ăn của người. Nếu không, giường của người sao có thể sạch sẽ như vậy? điều này, người nên cảm kích lão phu”. Chuyện xấu đến thật nhanh. Nàng âm thầm ảo não, hối hận vì đã không mang theo được của Lưu Duyên Linh

Tà lực này một khi nẩy mầm sẽ như lửa cháy lan ra đồng cỏ, không thể vãn hồi. Mỗi ngày Phó Lệnh Nguyệt đều cố kích động thần lực trong cơ thể, dùng nước đá để tự hạ thân nhiệt, dùng đau đớn để xóa đi ý niệm trong đầu. Nàng không nghĩ tới việc nam nữ nhưng nhắm mắt lại đều là cảnh giường chiếu hương diễm

Không được. Nay đang là giữa hè, còn trùng rất nhiều, nhất định sẽ để lộ dấu vết. Quan trọng nhất là ngoài Viên Li, nàng không muốn giao hoan với nam nhân nào khác. Nhưng nàng nữ phần nam trang, cả ngày ở cùng chỗ với các hán tử, tâm thần lại nhịn không được mà đong đưa. Nàng lập tức quay trở về khách điểm, trầm mình trong nước lạnh.

Lúc này, vừa vặn có một mối làm ăn lại không có người nhận, chính là đưa một vị tân huyện lệnh đi qua Thập Vạn sơn hoang vắng đến Lộ Sơn nhậm chức. Việc này không béo bở lại phải đối mặt với tội phạm thường xuyên lui tới vùng Thập Vạn sơn nhưng Phó Lệnh Nguyệt đang sầu não không có chỗ phát tiết, chủ động nhận lấy. Mọi người đều nghĩ nàng sốt ruột lập công, âm thầm cười nàng muốn công danh lại không muốn mạng, ngốc hết biết.

Thập Vạn sơn rất nổi danh, Phó Lệnh Nguyệt rất nhanh đã gặp được trọng phạm trong truyền thuyết.

Nghे tiếng đao phong, trong nháy mắt nàng đột nhiên hưng phấn, điên cuồng chém giết, gặp người giết người, gặp tặc sát tặc. Máu bắn tung tóe, màu đỏ yêu diễm khiến nàng cảm giác luồng tà lực trong cơ thể đã bị nàng khống chế.

Tên trùm thổ phỉ hô lên, đánh về phía nàng. Nàng duỗi tay ra đã bắt được thân thể của hắn. Nàng thu tay lại, phát hiện trên tay mình có thêm một trái tim ấm áp

Nàng nghe có người kêu lên sợ hãi. Nàng nghe phía sau có tiếng gió, lập tức né tránh nhưng vẫn bị đao phong đánh trúng bả vai. Cánh tay trái đau xót, trái tim kia lập tức rớt xuống. Có người đánh lén. Phó Lệnh Nguyệt tức giận công tâm, lập tức khoát tay, lại móc được một trái tim người sống. Chỉ cần có thể khống chế được cỗ tà lực kia, tay của nàng trở thành thanh đao tàn nhẫn nhất.

Ngửi thấy mùi máu, tà lực trong cơ thể nàng trở nên nhu thuận. Máu từ cánh tay trái của nàng nhỏ xuống lá cây, chóp mắt đã héo rũ.

“Yêu quái! yêu quái ăn thịt người” không chỉ tiêu cực tiêu sự, ngay cả Huyện lệnh lẫn sơn tặc đều hoảng sợ la lên, tìm đường bỏ chạy

Phó Lệnh Nguyệt đứng tại chỗ, ngửa mặt lên trời cười lớn tiếng. Trương Kê nói rất đúng, chỉ cần nàng còn sống, sớm muộn gì nàng cũng bị bắt. Nàng chính là yêu nữ, rời khỏi sự che chở, nàng sớm muộn gì cũng hiện nguyên hình. Có điều trời không tuyệt đường người, hôm nay lại khiến nàng tìm được biện pháp hóa giải. Thì ra nàng còn có thể phát tiết như vậy

Tà lực bị khống chế, nội tâm khô nóng cũng chậm rãi bình phục lại. Phó Lệnh Nguyệt lau khô miệng, làm như không có việc gì, đi đến Trần Châu. Chuyện này không tính là gì, chỉ là Thập Vạn sơn có thêm vài cô hồn dã quỷ, cho dù việc này có truyền ra ngoài cũng chẳng ai tin

Trần Châu lớn như vậy, thiên hạ lớn như vậy, có biện pháp là tốt rồi

88. Quyển 5 - Chương 10: Sa Lưới

Không thể quay trở lại tiêu cục nhưng trong túi vẫn còn một ít bạc, Phó Lệnh Nguyệt vẫn còn chống đỡ được

Nàng rảnh rỗi liền đến tửu lâu hóng chuyện, nàng muốn biết tất cả về Kiến Dương, chỉ cần nghe được hai từ này, nàng đã thấy an ủi rất lớn

Chưa đến ba ngày, truyền thuyết về yêu quái đã truyền tới, nói ở Thập Vạn sơn có yêu quái ăn thịt người bán nan bán nữ, chuyên moi tìm người sống để ăn. Còn nói có một tiêu sư bị yêu tinh bám vào người, cuối cùng phát cuồng

Phó Lệnh Nguyệt cười, mọi người cũng cười. Thập Vạn sơn là ổ thổ phỉ, có người chết cũng là bình thường, gì mà yêu tinh chứ, e là thổ phỉ thôi. Phỏng là tiêu cục muốn gỡ gạc thể diện nên mới bịa chuyện gạt người.

Máu sơn tặc giúp Phó Lệnh Nguyệt thanh tỉnh, khi không thể áp chế được tà lực, nàng sẽ thay nữ trang đi đến những ngõ hẻm hắc ám, gặp mấy tên thủ ác, nàng sẽ không chút lưu tình mà giết người lấy mau. Nàng không chút e ngại những việc này, hai tay nàng vốn dính đầy máu, lúc ở Triệu gia đại viện đã thế, giờ thêm vài oan hồn dã quỷ nữa mà thôi. Hơn nữa đây đều là trừng phạt đúng người đúng tội, nàng coi nư là thay trời hành đạo. Trên người mấy kẻ này còn có ít bạc, vừa lúc trợ cấp sinh kế cho Phó Lệnh Nguyệt

Mùa hè ở Trần Châu rất dài, kéo dài tới tháng chín mới có gió lạnh

Phó Lệnh Nguyệt vừa mới ngựa quen đường cũ hoàn thành một vụ, lại nhàn nhã đến tửu lâu uống trà. Hôm nay trong tửu lâu có một đại nhân vật, chính là thương nhân bán châu báu Kiều tam gia.

Kiều tam gia vừa đến, vẫn chứng tình phủng nguyệt như trước kia. Tiểu nhị dẫn đường, các khách thương vây quanh. Phó Lệnh Nguyệt đã sớm nghe ngóng được Kiều tam gia thủ lĩnh của thương hội Trần Châu, hậu trường to lớn, có tin đồn hần là thân thích xa với Đại thái giám Trương Quý của Tư lễ giám trong cung, nếu không cũng không có cửa trở thành thương nhân cung cấp châu báu cho hoàng gia.

Kiều tam gia vừa từ Kiến Dương trở về, mọi người đều chờ nghe hần kể chuyện hương diễm của tần phi chốn hậu cung, vì thế từ sáng sớm đã có rất nhiều tụ tập trong tửu lâu, thấy chánh chủ đến, không khí lập tức náo nhiệt hẳn

Kiều tam gia vừa ngồi xuống, tiểu nhị đã lập tức bưng thức ăn và rượu ngon lên, các thương nhân cũng bu lại, chờ nghe tin tức ở Kiến Dương, triều đình có hướng đi mới nào? người làm ăn đều đặc biệt chú ý những điều này

“Đã xảy ra đại sự ah” Kiêu tam gia rượu cũng không uống, nghiêm mặt nói “có lẽ Tri phủ đại nhân còn chưa nhận được tin, ta là trước lúc đi được Trương tổng quản của Tâm Phúc đường tiết lộ cho biết”

Mọi Người bị thái độ nghiêm túc của hắn hù dọa “chuyện gì vậy?”

“Chuyện lớn cực kỳ” Kiêu tam gia cúi đầu nhấp một ngụm rượu, nhìn chung quanh, thấp giọng nói ‘ta thấy...sắp đổi hoàng đế rồi”

Không khí lập tức lặng ngắt như tờ

“Tin tức này còn chưa công khai” ánh mắt Kiêu tam gia chuyển nhanh như chớp ‘Hoàng thượng bị đâm”

Mọi người như hít phải khí lạnh, còn chưa kịp nghị luận lại nghe Kiêu tam gia bỏ thêm một câu ‘Thái tử hoẵng’

Phó Lệnh Nguyệt cũng bất chấp thể diện, chen vào đám người, lắng nghe

“Các người biết hung thủ là ai không?” Kiêu tam gia quét mắt nhìn quanh một vòng mới thấp giọng nói từng chữ “Thái-tử-phi”

Ám sát Hoàng đế, độc sát Thái tử. Hung thủ to gan lớn mật này lại chính là Vân Mộng, công chúa của Tiên Tề, Thái tử phi của Đại Yên

Mọi người kinh hô, lập tức truy vấn tình tiết câu chuyện

Kiều tam gia chậm rãi ăn cơm, uống rượu rồi mới kể. Thái tử phi không biết bị ma chướng gì mà ở Đông cung độc chết Thái tử, sau đó còn làm như không có việc gì mà yết kiến Hoàng đế, nói có việc quan trọng muốn trình tấu. Hoàng đế đâu biết tức phụ có trá, vui vẻ triệu kiến, nào ngờ khi nàng tới gần đã hung hăng đâm hắn một đao. May mắn Hoàng đế là người tập võ từ nhỏ, thân thủ nhanh nhẹn nên đã trốn thoát khỏi sự ám sát điên cuồng của Thái tử phi. Lại nhờ có thái y dốc toàn lực nên Hoàng thượng đã bảo vệ được tính mạng, nhưng Thái tử...khi người ở Đông cung phát hiện thì đã bị độc phát từ lâu

“Vậy Thái tử phi đâu?” mọi người lại hỏi

“Thái tử phi tự thắt cổ, còn để lại di thư nói mình là tội nhân của Lý gia. Nàng hối hận vì để bị người lợi dụng, không còn mặt mũi mà sống, chỉ mong giết được kẻ thù, đồng quy vu tận’ Kiêu tam gia cảm khái

Án này liên lụy tới tiền triều, mọi người thẩn thớt không thôi. Phó Lệnh Nguyệt trở lại bàn của mình, cảm thấy nghi hoặc vô cùng, phản ứng đầu tiên của nàng là Phương Diệu Tổ đã giết dây Vân Mộng làm việc này

Rốt cuộc cũng có người thông minh hỏi tới vấn đề này “Tấn vương không có việc gì chứ?”

“Nghe nói ngày đó Thái tử phi độc hại Thái tử xong, dùng danh nghĩa Thái tử triệu Tấn vương đến Đông cung nhưng vừa lúc đêm đó Tấn vương bị bệnh nhẹ nên mới tránh được một kiếp” Kiều tam gia đứng là tin tức linh thông, cái gì cũng biết

Mọi người cảm khái lắc đầu, trong lòng đều hiểu rõ. Thiên Kinh thành xảy ra đại án, Hoàng đế bị thương nặng không chết, Thái tử thì đi đoàn tụ với tổ tiên, Tấn vương vừa lúc bị bệnh không thể ra phủ. Đông cung không thể một ngày vô chủ, như vậy sau này nơi này chính là thiên hạ của Phương Diệu Tổ

Lúc đêm dài vắng người, Phó Lệnh Nguyệt trần trọc không ngủ được. Nàng càng lúc càng tin chắc Phương Diệu Tổ nhất định có một vai trò gì đó trong chuyện này, nếu nói Vân Mộng bị người ta sai sử thì hẳn chính là người bị hiềm nghi nhiều nhất. Tuy bề ngoài hắn ôn hòa nhưng không phải là người thiện lương, hắn tuy đầy miệng nhân nghĩa khí khái nhưng không phải là thư sinh ngọc chỉ có sách vở. Tính tình của hắn như vậy, lại cẩn thận, muốn thắng sẽ chắc thắng. Lần này mượn tay Vân Mộng để giết người, hắn không phải mang tội danh giết cha giết huynh, rốt cuộc hắn cũng đã thắng lợi hoàn toàn như mong muốn.

Phó Lệnh Nguyệt ở lại Trần Châu đến mùa đông, phát hiện ra kế hoạch của mình ngày càng khó thực hiện. Khoảng cách nàng phát bệnh ngày càng gần, lúc đầu là nửa tháng, sau thành năm ngày. Hơn nữa từ sau khi Trần Châu liên tục xảy ra án mạng, tình hình trị an ban đêm trở nên nghiêm cẩn hơn. Khi không thể áp chế tà lực trong cơ thể, Phó Lệnh Nguyệt vẫn đi dạo các ngõ nhỏ vào đêm khuya nhưng có lẽ vì thời tiết lạnh nên trên đường rất vắng người, cũng không ai đi cướp. Vì án mạng liên tiếp xảy ra, có người từng nói nhìn thấy một nữ tử tuyệt sắc thần bí vì thế có nam nhân đã bám đuôi, qua ngày hôm sau liền biến thành người chết, tử trạng thê thảm. Vì có nữ quỷ đêm khuya câu hồn nên đừng đó về sau không ai dám ở trên đường cướp bóc, càng đừng nói là đùa giỡn nữ tử. Vì thế Phó Lệnh Nguyệt lòng vòng trên đường hồi lâu vẫn không tìm được ác nhân gan lớn, người đi đường thấy nàng đều tránh né không kịp mà đi sau nàng chỉ có nha dịch của Lục Phiến môn.

Lần đầu tiên Phó Lệnh Nguyệt thất thủ

Tháng mười một ở Trần Châu cũng như mùa thu ở Thiên Kinh thành, không có lạnh đến thấu xương. Phó Lệnh Nguyệt cả người khô nóng, càng thêm khó chịu, nàng nhịn hai ngày rốt cuộc không nhịn được nữa, quyết định từ bỏ kế hoạch ban đầu, đi dạo vào ban ngày, tìm được nhà kẻ ác đang lũng đoạn thị trường, ban đêm sẽ đổi nam trang đi giết người. Nhưng lúc hành hung thấy nhà hắn có vợ đại con thơ liền nhất thời không đành lòng mà không đuổi tận giết tuyệt. Nào ngờ thê tử của kẻ này có tài hội họa, hôm sau chân dung của Phó Lệnh Nguyệt đã được treo ngay cửa thành. Quan phủ xét thấy án này giống y như liên hoàn án vừa qua, dựa theo thủ pháp thì hung thủ là cùng một người, vì thế Lục Phiến môn thành lập hồ sơ, quyết định ban lệnh truy nã

Phó Lệnh Nguyệt không biết những điều này, vẫn đi dạo chung quanh, cho tới khi chen vào đám đông trước thành lâu mới giật mình phát hiện bức họa của mình được treo ở đây. Bút pháp mang theo cừu hận, vẽ nàng giống y như đúc. Phó Lệnh Nguyệt tâm trầm xuống, ảo ảo mình lâm trận mềm lòng. Những gì Triệu

Thực nói đúng là chân lý, tuyệt không thể mềm lòng, cho người khác đường sống chính là tự đào tử lộ cho mình

Giữa ban này, nàng đã không thể trốn mà dân chúng rất nhanh cũng đã phát hiện ra nàng rất giống người trong bức họa. Cửa thành nhất thời loạn thành một đoàn, có người hét lên “có quỷ ah, yêu quái ah”

Lính giữ thành cầm kiếm tiến lên, bao quanh Phó Lệnh Nguyệt mà lúc này tà lực trong cơ thể của nàng đang bị áp chế, không thể điều động còn khiến nội lực của nàng không thể phát huy. Nàng chỉ có thể dựa vào võ công mà người bao vây càng lúc càng nhiều, nàng dùng hết bản lĩnh, khó khăn lắm mới ẩn nấp được trong một nhà giàu thì khí lực đã không còn.

Biến cố đến quá nhanh, nàng không kịp đề phòng, không kịp dịch dung cũng không có thời gian mưu tính. Mà lúc này người vây bắt nàng đã xông tới, quyết bắt cho bằng được, sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Vì thế dưới sự vây công của hỏa khí và cung nỏ, Phó Lệnh Nguyệt sa lưới

Phó Lệnh Nguyệt bị áp tải đến nha môn tri phủ nhưng không kinh hoảng lắm. Muốn thoát ly hiểm cảnh thì nàng cần có thời gian, không cần nhiều, năm ngày là đủ. Chỉ cần tà lực kia quay trở lại cơ thể nàng, chuyện gì cũng có thể giải quyết. Cho nên ở trước mặt Tri phủ Trần Châu, nàng cao ngạo đưa ra long văn kim bài của Phương Chấn, tuy sẽ khiến nàng bại lộ thân phận, dù là uống rượu độc giải khát, nàng cũng phải uống vì nàng biết cách đối đãi với tù nhân thế nào: xuyên thấu xương tủy bà, phế bỏ võ công là bước đầu tiên mà năm ngày sau nàng phải chạy trốn, không thể mất đi võ công. Nàng quyết không ngồi chờ chết, từ Trần Châu đến Kiến Dương cũng chỉ mất năm ngày, nàng cần bình an vượt qua giai đoạn này

Tri phủ Trần Châu nhìn thấy kim bài long văn liền quỳ xuống, tung hô vạn tuế nhưng chủ nhân kim bài lại liên quan tới án mạng, còn là nhân chứng vật chứng vô cùng xác thực, mà lại lịch của kim bài lại không rõ. Cho nên Phó Lệnh Nguyệt vẫn không được tự do, chỉ là nàng được bị giam trong một gian phòng sạch sẽ, cơm ngon rượu ngon chứ không bị đối đãi như tù nhân.

Phó Lệnh Nguyệt im lặng chờ đợi năm ngày rồi cuộc cũng khôi phục tà lực, thiết liên cùng mọi chương ngại đối với nàng đều trở thành đồ chơi, nàng thoải mái xông ra khỏi nhà giam. Việc đầu tiên nàng làm là dứt điểm người mình đã mềm lòng sau đó lên thuyền, thẳng tiến về Ngự Châu. Nàng thích đến những thành thị lớn, vừa tiện nghi, tin tức lại linh thông. Đứng trên đuôi thuyền soi mình xuống dòng nước, nàng kinh ngạc phát hiện tướng mạo của mình đã dần dần thay đổi, đuôi mắt dài hơn, cằm nhọn, dáng vẻ bán yêu bán tà. Tà lực giúp nàng đánh đâu thắng đó không gì cản được nhưng cũng khiến nàng thống khổ vô cùng. Viên Li in sâu trong lòng nàng nên nàng thà chết cũng không muốn ái ân với nam nhân khác, vì thế nàng chỉ có thể giết người. Rất nhanh Tri phủ Ngự Châu cũng biết được hung thủ ở Trần Châu đã tìm tới đây

Phó Lệnh Nguyệt không ngờ triều đình lại đuổi theo nhanh như vậy, nàng vừa mới nhờ máu huyết để bình ổn tà lực đã nghe tin Hoàng đế phái quân đội toàn lực vây bắt nàng, lần này bọn họ có chuẩn bị mà đến, không chỉ có hỏa công còn có cả thuốc viên

Thiên la địa võng, Phó Lệnh Nguyệt không còn chỗ ẩn thân vì thể đã bị sa lưới, bị hạ được.

Vừa vào miệng, Phó Lệnh Nguyệt đã biết ngay đây là Băng tiêu hoàn. Nàng không khỏi cười khổ, Phương gia nhất định biết là nàng, mà có thể nghĩ tới dùng thuốc để khống chế nàng, nhất định chỉ có Phương

Diệu Tổ

Phó Lệnh Nguyệt bị Lục Phiến môn, Cẩm y vệ áp giải đến Kiến Dương, thanh thế khiến người ta sợ hãi

Thân thế Hoàng đế lúc này đã như nổ mạnh hết đà, Thái tử nắm toàn bộ triều chính, tấu chương đều đưa đến Đông cung trước rồi mới tới hoàng cung. Người của Đông cung gần như vượt qua cả hoàng cung, có thể gọi là tiểu triều đình, Thái tử cũng mơ hồ vượt qua Hoàng đế

Phó Lệnh Nguyệt bị giam vào ngục của Tư lễ giam, đây là nơi giam giữ trọng phạm nhưng lại hợp với nàng. Nàng xót xa nở nụ cười, thủ phạm giết nhiều người như vậy cùng lắm là bị nhốt vào thiên lao, dùng xích sắt quấn quanh mà nàng lúc này lại là vườn không nhà trống, chẳng lẽ vì nàng giả mạo Thần nữ? lúc trước nàng uống rượu độc giải khát đúng là dùng thỏa đáng, chính nàng đã tự đưa mình vào tử lộ

Phân không rõ ngày đêm, Phó Lệnh Nguyệt cũng không thèm để ý. Nàng mờ mịt ngủ, không ăn, không uống.

Nơi này là Kiến Dương, nếu nàng chết cũng coi như gần với Viên Li hơn. Hai bức họa Bàng Doanh Doanh đưa cho nàng vẫn còn ở trong túi. Tử Thành, đợi ta với, ta lập tức tới đây.

Phòng giam rất im vắng, thích hợp để người ta mơ màng. Trong đầu của Phó Lệnh Nguyệt đều là hình bóng của Viên Li, nước mắt của nàng chảy không ngừng. Nàng thật vô dụng, không thể thay hán mà sống tốt

Cửa sắt dày bỗng nhiên bị mở ra, phòng giam bỗng nhiên đèn đuốc sáng trưng. Phó Lệnh Nguyệt chán ghét nheo mắt lại, đã lâu không nhìn thấy ánh sáng, nàng không thích ứng.

“Khởi bẩm Thái tử, đây là nghi phạm đã bị sa lưới” có người lên tiếng

Phó Lệnh Nguyệt run lên, biết được ai đến thăm nàng. Nàng xoay người, nàng không muốn thừa nhận vị Thái tử này, vì thế nhắm mắt lại, không để ý tới hán. Hán hiện được vạn dân kính ngưỡng, thành tựu rực rỡ cả về văn hóa giáo dục lẫn quân sự, đức hạnh thao lược. Hán năm đó Vì quyền giả làm lợi cho dân, cùng bình loạn lưu dân, không ai dám nói hán mới là người âm hiểm nhất, không ra tay thì thôi vừa ra tay là một châm thấy máu

“Lớn mật, thấy...”tiếng quát mới được một nửa đã bị ngăn lại

“Sao lại trối như vậy? không phải bảo các ngươi dùng lễ đối đãi sao?” một thanh âm quen thuộc, ôn nhu chậm rãi vang lên. Nhu hòa như nước lại mang theo vẻ không giận mà uy

“Hồi Thái tử” người kia lập tức thay đổi ngữ khí “yêu nữ này ngông cuồng, không thể chế ngự được. Quan dân Trần Ngự hai châu đều biết yêu nữ này ra tay ngoan độc, chuyện moi tim người, thiết liên bình thường không thể đối phó với nàng, xuất nhập đại lao châu phủ như vào chỗ không người. Trước khi yêu nữ này

sa lưới, trong vòng mấy trăm dặm, lòng người đều hoảng sợ”

“Nàng không ăn cơm sao?” Phương Diệu Tổ đột nhiên thay đổi đề tài. Phó Lệnh Nguyệt biết hẳn nhất định phát hiện ở trước cửa phòng giam còn chất chồng thức ăn và nước uống

‘Hồi Thái tử, từ trên đường áp giải vào kinh đến giờ, yêu nghiệt này vẫn không ăn cơm, uống nước’

“Các người đưa cơm canh như thế này, nàng làm sao ăn?” Phương Diệu Tổ cười lạnh

Rất nhiều người quỳ xuống. Phó Lệnh Nguyệt cười thầm, thật oan uổng cho đám người này, bọn họ vẫn cung cấp thức ăn rất tốt là do nàng cố ý không ăn, cũng không ai dám quản nàng. Dù sao bọn họ vẫn cho rằng yêu nghiệt như nàng chỉ ăn thịt người

“Người muốn chết sao?” Phương Diệu Tổ bỗng nhiên quát lên. Phó Lệnh Nguyệt biết câu này là hẳn muốn nói với nàng

“Mở cửa ra” một câu này dọa cho đám người ngoài cửa sợ run

‘Thái tử, không thể ah, yêu nghiệt này rất khó đối phó’

“Chê cười, thái bình thịnh thế, làm gì có yêu nghiệt’ Phương Diệu Tổ ngữ khí quyết tuyệt ‘mở cửa ra’

Phó Lệnh Nguyệt xoay người, nhìn thẳng vào đôi mắt của Phương Diệu Tổ, cao thấp đánh giá hẳn trong long bào màu vàng thêu rồng vàng bốn móng

Phương Diệu Tổ cũng im lặng nhìn nàng chăm chú

Phó Lệnh Nguyệt hơi khom người, ý tiễn khách “dân nữ đền tội, thỉnh Thái tử hãy hồi cung”

“Hình bộ và Đại lý tự đang thẩm tra án này, Bản cung không muốn nghe mấy lời loạn thất bát tao” Phương Diệu Tổ mặt không thay đổi, phất tay áo bỏ đi

Phương Diệu Tổ đi rồi, Phó Lệnh Nguyệt nghe các lao đầu bàn tán, đều khen Thái tử sáng suốt. Nếu thực sự xử trí nàng thì chẳng phải thừa nhận Đại Yến có yêu nghiệt sao? Thái bình thịnh thế, mình chủ cầm quyền, sao lại có chuyện như vậy?

Mấy canh giờ sau, Hình bộ đã định án. Nhân chứng vật chứng vô cùng xác thực, hung thủ đền tội, giờ ngo ngày mai sẽ xử trảm.

Phó Lệnh Nguyệt mơ màng bị tiếng mở cửa đánh thức. Không phải ngày mai xử trảm sao? sao lại nhanh như vậy

“Xin hỏi đại nhân?” có lao đầu cung kính hỏi

Sắp bị tử hình, Phương Diệu Tổ còn phái người đến lấy dấu tay của nàng sao? Phó Lệnh Nguyệt nghi hoặc

“Thái tử bảo bản quan tới hỏi” một giọng nữ vô cùng quen thuộc vang lên

89. Quyển 5 - Chương 11: Thoát Thai Hoán Cốt

Dương Uyển Hề! chính là Dương Uyển Hề, đối thủ của nàng ở Triệu gia đại viện.

Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc đến không nói nên lời. Nàng biết năm đó Dương Uyển Hề đến Phương gia làm mật thám nhưng nàng ta đi theo Phương Quang Tông mà

“Thượng Nghi đại nhân, mời” lao đầu nhìn qua lệnh bài, cung kính đi trước dẫn đường

Thượng Nghi đại nhân? Phó Lệnh Nguyệt sửng sốt. Xem ra nữ nhân này sống không tệ, Phương Quang Tông đã chết, nàng ta lại không bị liên lụy mà còn thăng quan tiến chức. Không biết sao nhưng trong đầu nàng đột nhiên nghĩ tới Dương Uyển Hề thông minh lanh lợi, có lẽ đã mượn án ám sát của Vân Mộng công chúa mà thương vị. Mấy năm trước, Dương Uyển Hề đã từng nói nàng ta thích nhất là Phương Diệu Tổ, nói không chừng trong sự kiện của Vân Mộng, nàng ta đã lập được công lao. Dù nói thế nào, lúc này Phó Lệnh Nguyệt cảm giác rất không tốt, cực kỳ không tốt. Năm xưa hai người so đo với nhau khắp nơi đủ chuyện, nay một người làm quan, một người là tù nhân. Phương Diệu Tổ cũng thật ngoan tâm, dùng cách này để tra tấn nàng. So sánh cả hai, khác biệt một trời một vực, dù là người sáng khoái như Phó Lệnh Nguyệt cũng phiền muộn dựa người vào tường, rủ mắt cúi đầu

Dương Uyển Hề xiêm y vàng nhạt, ngẩng đầu phân phó “mở cửa phòng giam, các người lui ra” ngữ khí khác trước, xem là làm quan, phong thái cũng cao ngạo hơn. Lao đầu chặn chờ một lát rồi cũng mở cửa phòng giam, sau đó cúi người lui ra

Dương Uyển Hề mang theo một thực hộp lớn, chậm rãi ngồi trước mặt Phó Lệnh Nguyệt. Thì ra là đến đưa bữa cơm cuối cùng.

“Lệnh Nguyệt, ăn một chút gì đi” thanh âm của Dương Uyển Hề nhu hòa hơn “nhìn người ốm đi, Triệu chủ đã nói rồi, bất cứ lúc nào cũng không được trút giận lên thân thể mình”

“Người không sợ ta ăn người?” Phó Lệnh Nguyệt chán ghét bị thuyết giáo, nhin không được chăm chọc

“Người là người hay yêu, ta biết rõ” Dương Uyển Hề mở thực hộp ra “nhìn xem ta mang cho người cái gì?”

Phó Lệnh Nguyệt liếc mắt nhìn, thấy trong hộp đều là những món nàng thích, ngượng ngùng tự giấu “trước khi chết còn có thể gặp người quen cũ, ông trời đối với ta thật không tệ”. Đáng tiếc ý nàng đã quyết, nhịn đói nhiều ngày đã sớm quên đi hứng thú ăn cơm, nghe mùi thức ăn còn thấy chán ghét.

Dương Uyển Hề cười, tay vẫn không ngừng, chậm rãi lấy thức ăn còn có một vò rượu nhỏ tinh xảo, thêm ly rượu bằng ngọc lưu ly Ba Tư. Nàng chậm rãi mở vò rượu ra, rót vào chén. Phó Lệnh Nguyệt vừa ngửi được mùi rượu đã giật mình, chính là Hạc Niên đường bí cống.

“Cảm ơn Uyển Hề, người thật hiểu ý ta” thật ra nàng đang rất thèm rượu, lập tức buồn bực cầm lấy ly rượu

“Không phải ta, là Thái tử phân phó” Dương Uyển Hề mỉm cười nói

Phó Lệnh Nguyệt ngẩn người, tay vẫn nắm chặt ly rượu, nhẹ nhàng đưa tới bên miệng. Thái tử thì Thái tử, nàng bây giờ còn gì để sợ đâu chứ, mặc kệ là ai đưa rượu, uống trước tính sau

Uống được vài chén, Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên thấy thèm ăn, nàng không còn thấy chán ghét mùi thức ăn như trước. Ăn thì ăn. Nàng hiện tại không có gì để sợ, cầm lấy một cái đùi gà cho vào miệng. Thật thơm, cho tới giờ nàng chưa từng thấy món nào ngon như vậy.

“Nhịn đói lâu ngày, không thể ăn nhanh” Dương Uyển Hề đề tay nàng lại “không thể ăn quá no, người quên rồi sao?”

“Đi đi” Phó Lệnh Nguyệt cảm thấy rất buồn cười, nàng ngay cả chết còn không sợ thì sợ cái gì, lập tức hất cánh tay của Dương Uyển Hề ra “lão tử sắp đi đâu thai còn quản mấy chuyện này làm gì. Làm ma no, khi đầu thai sẽ vào được nhà người tốt ah”

Dương Uyển Hề không nói thêm gì, ngồi xuống, lặng lẽ nhìn Phó Lệnh Nguyệt ăn uống

Phó Lệnh Nguyệt ăn rất ngon miệng, trong lúc này, nàng đột nhiên không còn muốn tranh cường hào thắng, đối thủ ngày xưa cũng mặc kệ, người ta sống tốt thì mặc người ta, dù sao nàng cũng sắp chết, lúc này nàng trở nên sáng khoái hơn. Đùi gà này sao lại thơm như vậy chứ, bánh bao tầm thường mà nàng lại ngửi được mùi ngũ cốc. Nàng cảm thấy rất đói.

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên thấy choáng váng, nàng cho rằng mình đói lâu đến mê muội, vẫn tiếp tục uống rượu ăn thịt. Trước mắt nàng càng ngày càng mơ hồ, nàng đã không còn chống đỡ được nữa. Lúc này nàng mới có phản ứng, nhận ra trong rượu có mê dược

“Người...” nàng chỉ tay về phía Dương Uyển Hề đang mỉm cười. Nhưng mà...

Khi Phó Lệnh Nguyệt mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong một phủ đệ xa lạ, trang trí hoa lệ, khắp nơi đều là màu vàng thêu rồng bốn móng. Đông cung? nàng hoảng sợ, muốn đứng dậy lại phát mình không chút sức mẻ, toàn thân không chút sức lực. Đây chính là tình trạng sau khi trúng mê dược, đầu choáng váng, vô lực

“Người tỉnh” Dương Uyển Hề tươi cười xuất hiện

“Ta đang ở đâu? người đã làm gì ta?” Phó Lệnh Nguyệt nhìn thấy nàng ta liền tức giận, nàng lại bị thua thiệt trong tay đối thủ, trừng mắt hỏi “tiểu chân người xuống tay cũng thật độc, mê dược liều lượng lớn như vậy, định thuốc chết ta có phải không?”

“Ta đã nhắc nhở người không được ăn quá nhiều, người lại không nghe” Dương Uyển Hề thản nhiên nói “người chắc cũng nhận ra nơi này là Đông cung. Các nàng đã đi thông báo, chốc lát nữa Thái tử sẽ tới, người giữ lại chút khí lực để dùng đi”

“Đưa ta trở về” Phó Lệnh Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi. Nàng không muốn nhìn thấy Phương Diệu Tổ

“Chuyện này ta không thể quyết định” Dương Uyển Hề nhún vai ‘lát nữa tự người cầu Thái tử đi. Ta đi đây”

Phó Lệnh Nguyệt bất đắc dĩ nhìn Phương Diệu Tổ đến gần. Hắn rất nghiêm túc, ánh mắt lạnh lùng, nghiêm mặt hỏi “không dùng phương pháp như vậy, người sẽ không ăn cơm?”

Phó Lệnh Nguyệt không nói gì, nhắm mắt, không để ý tới hắn

“Ta bề bộn nhiều việc, không có thời gian, nếu người không muốn nói chuyện với ta thì cứ ở đây cho đến khi muốn nói mới thôi” Phương Diệu Tổ xoay người đi ra ngoài

“Haizz” Phó Lệnh Nguyệt thở dài

Phương Diệu Tổ quay lại, ngồi xuống, mặt mày phụng phịu không nói tiếng nào

“Tất cả đều là chủ ý của người?” Phó Lệnh Nguyệt tìm cách làm lạnh nhưng trong lòng lại mắng Phương Diệu Tổ cả trăm lần, tình hình sao lại biết thành thế này

“Trừ ta, còn có ai có thể cứu người từ trong ngục ra?” Phương Diệu Tổ trả lời thẳng thắn

Đây không phải là cách nói chuyện trước kia giữa bọn họ. Phó Lệnh Nguyệt nở nụ cười “vì sao?” thật ra nàng rất sợ hắn nói ra gì đó, vì tất cả nàng đều không thể nhận

“Vì ta không muốn người chết” ngữ khí của Phương Diêu Tổ trầm thấp, thái độ dịu đi “ta nói rồi, mọi chuyện có ta. Ta sẽ bảo vệ người chu toàn”

Phó Lệnh Nguyệt cười khổ ‘Diêu Tổ, cảm ơn người’. Nàng nói rất chân thành “nhưng mấy ngày nay ta đã nghĩ thông rồi, ta không muốn sống nữa, người cũng đừng quan tâm. Người thả yêu nữ đi, coi chừng sẽ chọc giận dân chúng”

“Giữa ban ngày làm gì có yêu nghiệt. Hình bộ đã kết luận đó chính là liên hoàn án” Phương Diêu Tổ đáp rất nhanh

“Ta thực sự là yêu nghiệt” Phó Lệnh Nguyệt cười khổ nâng tay lên “người biết không, hiện chỉ còn có năm ngày. Cứ mỗi năm ngày, ta nhất định phải giết người, dùng cánh tay này moi trái tim của hắn, sau đó uống cạn máu bên trong. Người cứu ta cũng vô ích, lực lượng trong cơ thể ta sẽ phát cuồng, đến lúc bình khí xích sắt đều không có hiệu quả đối với ta. Quan viên địa phương nói đúng, ta chính là yêu nghiệt hàng thật giá thật”

“Ta có cách trị cho người, người phải phối hợp” Phương Diêu Tổ cắt ngang lời nàng

Phó Lệnh Nguyệt cười dài “nếu sống mà gian nan lại không thú vị chi bằng chết cho thống khoái. Diêu Tổ...” nàng tha thiết nhìn hắn “cho ta được thống khoái đi, đưa ra pháp trường xử chém cũng được, ta thực sự không muốn sống nữa”

“Ta sẽ khiến người muốn sống. Tin tưởng ta, ta đã khi nào lừa người chưa?” thanh âm của Phương Diêu Tổ rất nhẹ nhưng cũng rất kiên định. Không biết sao nhưng nàng cảm giác trong mắt hắn lóe lên sự âm đậm rất nhanh rồi biến mất

Phó Lệnh Nguyệt lắc đầu, nàng biết tấm lòng của hắn đối với nàng nhưng lòng nàng đã chết theo Viên Li, nàng không thể lại liên lụy người khác

“Nguyệt nhi, nay đã không như xưa, ta sẽ cho người những gì người muốn, ngoan ngoãn chữa bệnh, được không?” Phương Diêu Tổ chờ mong nhìn nàng, ngữ khí dụ hoặc

Ánh mắt ôn nhu, long bào ngọc quan, kim bích huy hoàng trước mắt lại làm Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên nghĩ tới một màn ở Mất Hồn điện. Tâm tư vừa phập phồng của nàng liền trầm xuống, nhớ tới đêm mùa xuân bị nam nhân này từ chối, quyết tuyệt bỏ đi...

Nổi bật tại thi Hương, bình loạn Giang Nam, chuẩn bị hoàng kim, Vân Mộng nổi điên...tất cả những gì nam nhân này làm đều có mục đích, nguyên nhân phía sau. Nay Phương Chấn hơi thở mong manh, Phương Quang Tông đã chết, cũng do nam nhân tràn ngập trung hiếu nhân nghĩa trước mắt này thao túng. Nam nhân lạnh lùng mà lý trí như vậy, hắn sao có thể vô duyên vô cớ đối tốt với một người? Hắn sao có thể vì một người vô dụng mà mạo hiểm chứ?

Tâm của Phó Lệnh Nguyệt lạnh dần. Nàng nhớ tới lúc Viên Li ở dưới Thần đài đã nói chuyện hoàng kim

chôn ở đâu với nàng, trong lòng bị ai không thôi. Có khả năng Phương Diệu Tổ cũng đã tính tới việc, hẳn ngay một cơ hội nhỏ cũng không bỏ qua

“Diệu Tổ, ta với ngươi hãy thắng thắng với nhau đi”. Nàng rút tay lại, nàng sao có thể thuật lại những gì Viên Li đã nói với hắn chứ. Đó chính là bảo tàng của Tiêu gia. Nàng nhìn vào mắt hắn, chân thành nói “ta thực sự không có chút tác dụng nào với ngươi, mà ta cũng không muốn sống nữa, sống mà không có gì vui thì cần gì phải chịu nỗi đau phân cốt đoạn gân đó. Ngươi có thời gian và tinh lực hãy mưu phúc cho xã tắc đi”

“Ta nói rồi, ta sẽ khiến ngươi muốn sống” Phương Diệu Tổ nhìn thẳng vào nàng nhưng vẻ mặt đã ảm đạm hẳn

“Diệu Tổ, mỗi người một chí” Phó Lệnh Nguyệt vui vẻ cười ‘ta thực sự tứ đại giai không, không còn hưng trí với thế tục, chỉ muốn được giải thoát. Ngươi thỏa mãn yêu cầu này của ta, ta trên trời có linh thiêng sẽ rất cảm kích ngươi”

“Ta đã xem qua Thần đài” Phương Diệu Tổ mặt không chút thay đổi “nơi đó không có thi thể”

Tươi cười của Phó Lệnh Nguyệt cứng lại, gương mặt nhìn Phương Diệu Tổ

“Xem ra ngươi vẫn có hưng trí đối với thế tục” Phương Diệu Tổ thì thào

Phó Lệnh Nguyệt trợn mắt há mồm nhìn hắn, trong đầu phiên vân phúc vũ. Sao hắn biết chuyện thần đài? sao hắn biết mà dùng chuyện này để áp chế nàng? không, không có khả năng, dù không có thiên lôi và nước sông thì Viên Li cũng sống không được quá mấy ngày, ngay cả Trương Kê còn cứu không được thì ai có thể chứ. Nhưng...nàng lại cảm thấy vui sướng vô cùng, nàng rất hi vọng Phương Diệu Tổ nói thật, dù hắn dùng cơ này để áp chế nàng cũng được, như vậy có nghĩa là Viên Li còn sống. Chỉ cần Viên Li còn sống, muốn nàng làm gì cũng được

“Ngươi nói rõ đi” nàng cố gắng đứng lên, đầu vẫn còn choáng váng như thần trí lại rất thanh tỉnh

“Haha...quả nhiên là hữu hiệu” Phương Diệu Tổ cười khở “sau khi tế thiên, chúng ta vẫn thăm dò phế tích Thần nữ điện, Thần đài hiến tế bị sét hủy diệt hoàn toàn nhưng bên dưới lại còn nguyên vẹn nhưng không có thi thể nào”

“Sao ngươi lại hoài nghi nơi đó?” Phó Lệnh Nguyệt cảnh giác hỏi

“Ngay ngày đầu rời khỏi Kiến Dương, ta đã biết” Phương Diệu Tổ tịch liêu nói ‘ngày thứ hai Viên Li đưa ngươi ra ngoài, ta cũng biết, tuy ta không biết nguyên nhân bọn họ hành động nhưng ta cũng có thể đoán được đại khái”

“Vậy Viên Li đâu?” Phó Lệnh Nguyệt cũng không che giấu nữa, nàng đứng lên, khẩn trương hỏi

Phương Diệũ Tổ khoanh tay, lắc đầu “những gì ta biết đều đã nói với người’ thanh âm của hần mệt mỏi, vô lực ‘người hãy nghĩ lại đi, ta tìm được đại phu có thể trị bệnh cho người nhưng quá trình này đúng là phân cốt đoạn gân như người nói, không khác gì phải chịu ngũ đại hình. Người có thể chịu được không?”

Phó Lệnh Nguyệt ngơ ngác nhìn hần

“Là ai đã nói mình là ám nhân ưu tú nhất của Triệu gia đại viện?” Phương Diệũ Tổ vắng vẻ nhìn nàng “Thanh Loan vì Lý Hiến Sùng mà tự đoạn gân mạch, người đừng nói người không bằng nàng ta”

“Người...”Phó Lệnh Nguyệt nheo lờĩ. Nàng rất muốn hỏi sao hần biết được, sao hần biết nàng và Viên Li tình cảm sâu đậm, sao hần biết mà dùng Viên Li để khiến nàng muốn sống?

“Hảo hảo nghỉ ngơi đi, Uyển Hề sẽ mang người đến Điệp cốc’ Phương Diệũ Tổ thản nhiên cười “sau khi hết bệnh, người sẽ được tự do” hần chậm rãi đi tới bên giường, nắm lấy tay nàng, ngữ khí đe dọa “vật này, nắm đó lẽ ra nên đưa cho người. Nhận lấy đi, coi như là Phương gia nhị công tử đưa cho người”

Phó Lệnh Nguyệt run lên, phát hiện trong tay có thêm một khối ngọc bội: biên bức, đào mùng thọ, mã thầy, hoa mai minh khắc vào thượng, chạm trổ ltinh xảo, thanh nhĩ linh lung. Chính là ngọc bội Phú thọ tề mi mà nàng đã nhìn thấy khi mới gặp Phương Diệũ Tổ, cũng là lần thứ ba nó ở trong tay này. Chuyện cũ ủa về làm người ta bất ngờ, không kịp đề phòng. Nàng buồn bực, nắm chặt ngọc bội, một câu cũng không nói nên lời

“Còn có lệnh bài Huyền thiết ám vệ” Phương Diệũ Tổ lại nói ‘chờ sau khi hết bệnh, người có thể tự do du ngoạn khắp nơi, các tiền trang đều nhận biết ngọc bội này, người có thể tùy ý lấy tiền. Lệnh bài Huyền thiết có thể giúp người hành tẩu giang hồ, tránh khỏi không ít phiền toái. Ta chỉ có một yêu cầu, môngg chín tháng sáu hàng năm, nếu người còn sống, phải đến kinh thành gặp mặt ta”

Hốc mắt của Phó Lệnh Nguyệt nóng lên, nàng cúi đầu, không dám nhìn hần. Hần cho nàng ngọc bội để nàng có tiền xài, cho nàng lệnh bài để bảo vệ mạng của nàng.Còn môngg chín tháng sáu chính là cái đêm hần bỏ đi đó. Hần nhớ rõ, nàng cũng nhớ rõ.

“Mặc kệ ta đối với người khác thế nào, ta đối với người là không có ý đồ gì” Phương Diệũ Tổ ảm đạm cười ‘cho nên cũng hi vọng người vĩnh viễn thật tình đối đãi với ta, dù từ phi bán trang cũng được”

Phó Lệnh Nguyệt nhớ tới những chuyện giữa hai người, nước mắt rớt cuộc không nhận được nữa, tí tách rơi xuống

“Vì sao? người làm sao biết được ta và...” Nàng ngẩng đầu lên, rốt cục quyết định hỏi ra vấn đề khó nói. Sao hần biết được chuyện Viên Li? nàng chưa từng nói với ai, ngay cả Ngô Mỹ Nhân và Bàng Doanh Doanh cũng chỉ là đoán mà thôi, bọn họ biết nàng có ý với Viên Li nhưng không thể đoán được tình lại sâu đậm đến vậy, đến mức nàng tâm như tro tàn chỉ nghe tới tên hần cũng có thể sống lại. Phương Diệũ Tổ không phải chỉ nghe một phía mà tin tưởng, vậy hần làm thế nào mà phát hiện được? nàng đã bại lộ như thế nào?

Phương Diệu Tổ khoát tay, cắt ngang lời nàng “hảo hảo dưỡng bệnh, đừng quên ước định của chúng ta”
Phương Diệu Tổ thản nhiên cười, liếc nhìn nàng một cái thật sâu ‘bởi vì đêm đó...người gọi tên của hân’

Điệp cốc. Phó Lệnh Nguyệt đến đây vào lúc đầu đông, có Dương Uyển Hề làm bạn. Đường đi nguy hiểm gập ghềnh, người không có võ công sẽ không dám xâm nhập vào đây cốc. Phó Lệnh Nguyệt không ngờ giữa nhân gian lại có một nơi thế ngoại đào nguyên như vậy.

Lang trung chữa bệnh cho nàng lại chính là người quen cũ, Lưu Duyên Linh, Nhị lão bản của Đức Tế đường ở Thiên Kinh Thành. Khi nhìn thấy hân, Phó Lệnh Nguyệt có chút sợ run, nàng không ngờ lại là hân

‘Đến” Lưu Duyên Linh nhìn thấy nàng, không nói hai lời mà ra hiệu cho nàng đưa tay ra, hân cẩn thận bắt mạch xong, nhíu mi lắc đầu ‘bệnh này hung hiểm hơn ta tưởng’

Phó Lệnh Nguyệt hoảng sợ, vội thúc giục hân mau nói

Thì ra uống máu người đã khiến nàng lạc lối, cách này tuy có thể ứng phó nhất thời nhưng sẽ làm tà lực trong cơ thể nàng tăng cao, đây là nguyên nhân chu kỳ phát bệnh của nàng ngày càng ngắn, nếu cứ tiếp tục, sẽ có một ngày nàng hoàn toàn nhập ma, không thuốc nào chữa được. Phương pháp có nhưng rất nguy hiểm lại không nắm chắc, chính là nghịch cân tiếp mạch, tịnh huyết lưu thần. Lưu Duyên Linh là một y si, đối với chuyện này rất hưng phấn, chăm chú nhìn nàng hỏi ‘người dám không?’

Thanh Loan dám, Phó Lệnh Nguyệt nàng mắc gì không dám. Đối với Viên Li, dù chỉ là một niệm tưởng xa vời cũng khiến nàng có hi vọng sống sót. Phó Lệnh Nguyệt mỉm cười gật đầu, khoanh chân ngồi xuống

Thời gian thấm thoát thoi đưa, hai năm rất nhanh đã trôi qua. Ánh mặt trời chiếu lên người ấm áp, cây cỏ tỏa mùi thơm ngát. Phó Lệnh Nguyệt tiêu sái rời khỏi Điệp cốc, có chút cảm khái.

Nay, những gì nàng muốn đều đã có. Thoát thai hoá cốt, nàng rốt cuộc trở thành một người bình thường; chân tướng rõ ràng, trong lòng nàng không còn bí mật nữa cũng không có yêu hận tình cừ. Nàng là một người tự do, một nữ nhân hai mươi tuổi tự do. Nhưng xuất cốc rồi, nàng nên đi đâu? nàng đứng trước cửa sơn cốc, bồi hồi chần chờ

90. Quyển 5 - Chương 12: Minh Nguyệt Nhập Lư

Kiến Dương, trong lòng nàng chỉ có nơi này nhưng khi ngựa đạp tuyết dừng trước cửa thành Kiến Dương, Phó Lệnh Nguyệt lại do dự, chần chờ không dám vào

Hai năm qua, Dương Uyển Hề rất nhiều lần đến Điệp cốc đều nói không có tin tức của Viên Li. Kiến Dương không có, Đại Yến không có, Lũng Tây cũng không có. Người này giống như đã biến mất, không một dấu vết, rất sạch sẽ. Dương Uyển Hề khổ tâm khuyên giải, người đã có một cuộc sống mới vậy hãy quên chuyện cũ trước kia đi.

Phó Lệnh Nguyệt sao có thể quên, nàng vĩnh viễn không quên được dáng vẻ tươi cười nâng tay của Viên Li ở dưới tể đàn, hình ảnh đó luôn hiện hữu trong đầu nàng, càng xóa bỏ lại càng hiện rõ. Nàng ngày càng hiểu được, những lời lúc trước Phương Diệu Tổ nói là khổ tâm muốn giữ lại nàng, dù mờ mịt, nhưng ít ra cũng thành công cho nàng hi vọng. Hiện nàng đã có mục tiêu đã sống, chính là đi khắp nơi tìm Viên Li, cho dù đó là hi vọng xa vời hoặc chỉ là cái cớ để trấn an mình

Coi như nàng thay hân mà sống, sống để đi xem giang sơn gấm vóc mà Tiêu gia từng có được.

Phó Lệnh Nguyệt quay đầu ngựa, đi qua Kiến Dương mà không vào. Nàng vẫn không thể đối mặt với nơi đó, nhất là Thần nữ điện nay chỉ còn là phế tích. Nơi đó là vết sẹo vĩnh viễn không thể chạm vào trong lòng nàng, nàng không thể đối diện với nơi đổ nát tiêu điều đó

Nay đưa mắt nhìn thiên hạ, quốc thái dân an, tứ hải thái bình. Thái tử đã sớm thành hoàng thượng, thi hành nhân chính, cùng dân sinh tức, cũng xem như là một minh quân cần chính yêu dân.

Phó Lệnh Nguyệt sờ ngọc bội và lệnh bài trong lòng, quyết định trước tiên vẫn đi dạo quanh Kiến Dương một vòng. Nửa năm sau khi nàng xuất cốc là ngày mồng sáu tháng chín đầu tiên, cũng chính là ngày nàng và Phương Diệu Tổ ước định gặp nhau, đã đến Kiến Dương cũng nên giáp mặt cảm tạ hân.

Xe ngựa đi không hề có mục đích, Phó Lệnh Nguyệt dọc theo lộ tuyến lúc trước Tả quân phủ nắm giữ, chậm rãi đi về phía biển. Nàng đổi nam trang, cảm giác quen thuộc trở về. Sống ở Điệp cốc nghịch lân tiếp mạch, tinh huyết, võ công của nàng chẳng những không bị phế bỏ như Thanh Loan mà còn tiến triển hơn nhiều. Trường kiếm giang hồ lại vô hạn tịch liêu.

Tướng tử tâm sinh, những lời này tuyệt đối không giả, Phó Lệnh Nguyệt soi mình trên dòng nước, cảm thấy hình ảnh của mình trở nên diễm đạm, tuyệt đẹp. Năm đó khi nàng nhập ma, đuôi mắt tà mị, dung mạo sắc nhọn đã không thấy, nàng không còn là yêu nữ, cùng nàng ái ân sẽ không dẫn tới địa chấn lẫn dịch sâu bệnh. Tiếc là Viên Li đã không đợi được tới ngày này.

Mùa đông năm nay, Phó Lệnh Nguyệt dọc qua Chiêm Tập, Lưu Hà, Cổ Giác, Bắc Khẩu, vào cuối tết Trùng Dương, nàng tới Dư Chúng. Nàng cũng phải lấy hết dũng khí mới dám đi vào Dư Chúng, vì nơi này có rất nhiều kỷ niệm của nàng và Viên Li nhưng dù sao cũng phải đối mặt, Phó Lệnh Nguyệt quyết định dẫn ngựa đi dạo qua thị trấn.

Trời giá rét đông lạnh, các cửa hàng vắng lặng tiêu điều, nàng nhanh chóng thấy được thư quán trước kia đã bán Hoan Hỉ phú cho nàng. Phó Lệnh Nguyệt từ xa nhìn về phía thư quán, nhìn cửa gỗ chớp động, thấy chuông quây và tiểu nhị ở bên trong bàn chuyện làm ăn. Nơi này không có gì thay đổi, vẫn là chuông quây năm đó, nơi này vẫn bán văn chương nghiên mực. Nàng cũng đã trở lại nhưng...hốc mắt của nàng đỏ lên, muốn rơi lệ. Nàng vội lấy tay áo che mặt, chặt vật rời đi

Ban đêm, ma xuy quỷ khiến thế nào nàng lại tới bờ biển Dư Chúng. Nàng tìm được chiến trường năm đó, tìm được doanh trường năm đó đại đội nhân mã Tả quân Đô đốc phủ từng tập kết. Tất cả đều trở nên hoang vu, chỉ có vùng biển kia vẫn như vậy.

Phó Lệnh Nguyệt bước chậm bên bờ biển. Nàng nhớ tới bọn họ lần đầu tiên nói chuyện với nhau bên bờ biển, nhớ tới Liễu Dng, nhớ hẳn phân phó chuyện hậu sự. Nàng hiện tại cảm thấy rất may mắn vì Viên Li còn huyết mạch trên đời, thậm chí nàng còn muốn đi xem đứa nhỏ kia. Gió biển lạnh lấu xương, không có cảm giác thoái mái như đêm mùa hè năm xưa. Phó Lệnh Nguyệt bước cạn bước sâu đi trên bờ biển, đêm tối giúp người ta che giấu được rất nhiều thứ, nàng cũng không kiêng nể gì mà rơi lệ, mà tưởng niệm. Nàng đi cùng con đường như những năm trước, nói những lời giống nhau nhưng lại không có hẳn bên cạnh, chỉ có nàng cô độc một mình.

Ánh trăng ẩn hiện, mặt nước đen như mực. Truyền thuyết Thủy hoàng để muốn tìm thuốc trường sinh bất lão, năm đó chuyến cầu tiên cuối cùng chính là Dư Chúng nhưng đối mặt với mặt biển mênh mông, Thủy hoàng cũng đành cảm khái mà về.

Trên đời này làm gì có thuốc trường sinh bất lão. Nàng cười khổ, ngẩng đầu nhìn thoáng qua khối cự thạch kia, chính là nơi hai bọn họ tránh gió, nói chuyện với nhau. Phó Lệnh Nguyệt chậm rãi đi qua, nhẹ nhàng đưa tay sờ. Cảm xúc ôn hòa khiến nàng có chút giật mình, nó ấm áp vô cùng. Thật sự, đúng là như vậy. Năm đó nàng tâm huyết dâng trào nói lung tung hóa ra lại là thật.

Phó Lệnh Nguyệt vội dùng cả hai tay để sờ, còn có mặt mũi, thậm chí toàn thân. Linh thạch tản ra độ ẩm thần nhiên, giúp nàng chống lại cái lạnh của gió biển. Nàng tựa vào nó, cảm giác được năng lượng mặt trời mà nó tích tụ cả ngày, có cảm giác như một tình nhân trầm mặc đang mang tình cảm của hắn theo sóng biển từng chút một truyền vào lòng nàng.

“Nhân sinh, có lẽ không chỉ ước định mà thành” đáng tiếc người nói những lời này đã không thể đến nghiệm chứng

Nước mắt của Phó Lệnh Nguyệt như thủy triều dâng, rơi xuống như mưa. Nàng dựa vào tảng đá, khóc rống lên ‘Viên Li, người hôn đản, bỏ ta lại một mình’

Nước mắt từng giọt, từng giọt rơi trên tảng đá. Nàng khóc đến mệt mỏi, bị gió thổi làm vầng đầu nhưng lại cảm giác tảng đá dưới thân chấn động, còn là chấn động rất lớn, đẩy nàng ra ngoài.

Phó Lệnh Nguyệt ngạc nhiên nhìn tảng đá nứt ra, giữa bầu trời tối đen đột nhiên có ánh sáng lóe lên. Nàng ngẩng đầu nhìn, thấy ánh sáng kia đã dung nhập vào Bắc Đẩu Thất Tinh, trong chớp mắt, bên cạnh Thiên Ki tinh đột nhiên xuất hiện một ngôi sao mới. Ngôi sao này như phù dung sớm nở tối tàn, chớp mắt bắn ra hào quang bốn phía rồi lại không có tung tích. Phó Lệnh Nguyệt sửng sờ, chẳng lẽ đây chính là Bát tinh trong truyền thuyết? Người gặp được có thể sống lâu sáu trăm năm, Phó Lệnh Nguyệt đứng trong gió biển đêm đông, cười khổ không ngừng, điềm lành như vậy lại để nàng gặp được. Nếu có thể hứa nguyện, nàng không mong được sống sáu trăm năm, chỉ cần người kia trở về, gặp mặt nàng một lần, nàng sống sáu năm, thậm chí sáu ngày thôi cũng được.

Xuân qua hạ đến, Phó Lệnh Nguyệt chậm rãi thích ứng với hiện thực. Du ngoạn nửa năm khiến tâm tình của nàng bình phục rất nhiều, ngày mồng chín tháng sáu cũng đã sắp tới, nàng rút cuộc cũng hạ quyết tâm quay trở lại Kiến Dương. Đình đài lầu các diễm lệ bí ẩn, cửa sổ chạm trổ phiền phức, ca cơ cất giọng trong trẻo ngọt ngào, tiếng đàn lay động. Hết thấy vẫn như trước nhưng cảnh còn người mất, trong lòng cảm khái vô ngần.

Phó Lệnh Nguyệt ruỗi ngựa đi không mục đích, con đường xưa ở ngay dưới chân. Triệu gia đại viện không biết nay đã thuộc về ai, cửa đóng then gài lạnh lùng; Bạch Vân biệt viện cũng không biết đã là phủ đệ nhà ai, lầu đài nguy nga; Hàm Quang thư viện, quán trà ẩm điểm, hồ Du Dương, Kim Thủy hà, Ứng Dực sơn, Tứ Nhân kiều...Rốt cuộc nàng đã có thể tâm bình khí hòa đối mặt với tất cả. Nhưng có một chỗ, nàng vẫn chưa thể đến đó, nàng cần thời gian để cổ vũ bản thân. Phó Lệnh Nguyệt chọn một khách điểm ở gần Thần nữ điện cũ, nghỉ ngơi trước rồi tìm hiểu tình hình sau.

Hai năm, nàng lại đi trên đường Huyền Vũ thông đến Thần nữ điện. Hai năm, đã không còn ai nhớ rõ từng có một Thần nữ. Người qua đường cũng không còn kinh hãi với tướng mạo của nàng, người đến người đi, đường phố náo nhiệt rộn ràng.

Thần nữ điện nay đã biến thành một khu chợ, buôn bán trái cây hoa quả, tranh hoa chim cá, rất náo nhiệt. Thần điện nguy nga tráng lệ năm đó đã sớm không còn tung tích, ngay cả một cây cột trụ cũng không có.

Phó Lệnh Nguyệt đứng giữa chợ, buồn bã ủ rũ. Hết thấy đều tàn nhẫn biến mất, ưu thương của nàng không có bằng chứng, thương nhớ của nàng không có chỗ để ký thác. Nàng biết người mình yêu không có khả năng còn sống, vừa bị sét đánh vừa bị nước nhấn chìm, nghĩ lại cũng đủ người ta tê tâm liệt phế nhưng toàn bộ thảm trạng đó lại không lưu lại chút chứng tích nào.

Phó Lệnh Nguyệt xó xa trở về khách điểm,cảm thấy trống rỗng. Thật ra nàng biết Viên Li không có khả năng sống sót, nhưng Phương Diệu Tổ lại nói không tìm thấy thi thể ở đó đã cho nàng một hi vọng để sống. Nay, ngay cả một chỗ để nàng đến khóc viếng cũng không có. Kiến Dương, thực sự không còn gì để nàng lưu luyến nữa

Phó Lệnh Nguyệt yên lặng đợi đến ngày mùng chín tháng sáu, đúng hẹn đi đến Hoàng trang. Hoàng trang nằm ở phía đông Thần nữ điện cũ, nàng đưa ra ngọc bội, im lặng ngồi xuống. Nàng biết mình cần chờ đợi, vì nam nhân kia nay đã là hoàng đế. Đây chính là lần đầu tiên gặp mặt theo ngày ước định, nàng cần phải cảm tạ hần.

Màn che mỏng manh, chắn mùa hè nóng bức củ Kiến Dương ở bên ngoài. Phó Lệnh Nguyệt đợi cho đến khi mặt trời xuống núi, lại chờ được một tiểu thái giám thở hổn hển đến báo:Hoàng hậu sinh con, có chút hung hiểm.

Phó Lệnh Nguyệt biết điều đứng lên, rời đi. Phương Diệu Tổ đã lập hậu? đúng vậy, hần không có khả năng không lập hậu. Hiện ai nấy đều có đôi có cặp, chỉ riêng nàng là đơn độc một mình. Nàng đột nhiên không muốn gặp lại hần nữa, chỉ nhờ tiểu công công kia nhấn giùm lời chúc phúc và biết ơn của nàng, còn tự giấu hứa hẹn sang năm gặp lại.

Hiện tại nàng tự do, có một năm, nên đi đâu đây?Nghĩ tới Kiến Dương chỉ vì nàng không quên được người kia, vậy thì trước khi rời khỏi nơi này, lại đến xem qua Thần nữ điện lần cuối.

Tái kiến. Phó Lệnh Nguyệt ngồi xổm xuống, lấy một ít đất, cẩn thận cho vào khăn tay. Coi như là mang theo hần cùng chu du thiên hạ, rời khỏi nơi khiến bọn họ thương tâm. Phó Lệnh Nguyệt thở dài, đứng dậy, bước nhanh rời đi

Khi đi ngang qua một góc đường, khoe mắt của nàng đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh. Bóng dáng phiêu dật mà quen thuộc đó khiến tâm can của nàng co thắt lại. Mi kia, mắt kia, mũi kia, môi kia...Phó Lệnh Nguyệt ngây dại, nàng nhìn thấy một nam tử giống Viên Li y như đúc đang ở trên phố chào mời mua bán. Người qua đường đều lắc đầu với hắn, ánh mặt trời chiếu lên người nam nhân kia khiến cả người hắn như được viền vàng.

Phó Lệnh Nguyệt hung hăng nhéo mình một cái thật đau, lại ảo não, hối hận vì đã xuống tay quá mạnh. Khó khăn lắm mới mơ thấy hắn, nếu tỉnh lại thì phải làm sao? nhưng cảm giác đau đớn truyền đến vô cùng rõ ràng, vô cùng chân thật. Nàng chần chờ đứng yên hồi lâu, phát hiện mình vẫn đang đứng yên tại chỗ. Là thật. Nàng lại mở to mắt nhìn, xác định mình không có hoa mắt. Phó Lệnh Nguyệt không biết mình nên cười hay khóc, là ông trời thấy nàng đáng thương nên ban cho nàng một người giống như đúc để thay thế sao?

Phó Lệnh Nguyệt bình tĩnh lại, chậm rãi tới gần người nọ. Hắn một thân thanh sam, đầu đầy mồ hôi, đang ra sức bán hàng

“Vị công tử này, ngài muốn khắc con dấu sao?” Người nọ nhìn thấy Phó Lệnh Nguyệt, lập tức tươi cười, nho nhã chào hàng “chỉ mười văn tiền, giá cả vừa phải, chất lượng tuyệt vời”

Phó Lệnh Nguyệt tỉ mỉ đánh giá hắn, cảm thấy cả đầu trống rỗng...Quá giống. Thế giới này sao lại có người giống nhau đến vậy?

“Công tử?” Người nọ lại gọi nàng, ánh mắt lóe lên vẻ hồ nghi trong chớp mắt, giống y như thần thái của Viên Li năm đó

Phó Lệnh Nguyệt đột nhiên cảm thấy ánh mắt trời trở nên huy hoàng, vạn vật trước mắt cũng minh diễm, rực rỡ.

“Ta muốn” nàng gian nan mở miệng, sau đó theo hắn đi đến trước sạp, ngồi xuống ghế đối diện hắn. Nàng chọn loại đá quý nhất, điêu khắc rườm rà nhất

“Muốn khắc con dấu gì?” người nọ cung kính hỏi

“Hải xấu xí ba” nàng đáp

Người nọ sững sốt, nhú mi nhưng vẫn ngồi xuống trước bàn “khách quan yên tâm, ngày mai tới lấy”

“Không, ta lo lắng” Phó Lệnh Nguyệt lắc đầu “con dấu này đối với ta rất quan trọng, ta trả mười lượng bạc, ở đây nhìn người khác”

Người nọ nghe giá tiền mà chấn kinh, nhìn chung quanh giống như sợ có trộm. Phó Lệnh Nguyệt cũng sinh nghi nhìn bốn phía, không có ai khả nghi, chỉ có mấy khất cái chơi bởi lêu lổng

“Trời sắp tối rồi, ta phải dọn quán” biểu tình người nợ rất khó xử

“Không sao, ta theo người trở về” Phó Lệnh Nguyệt chính là chờ những lời này. Ngồi gần, nàng càng nhìn càng thấy người này giống Viên Li, chỉ là ánh mắt không có vẻ ngạo khí và tối tăm như Viên Li mà cả người tản ra mùi vị phổ thường càng khiến nàng có hứng thú với lai lịch thân thể của hắn

“Không tiện lắm” nam tử kia lắc đầu

Hắn từ chối, Phó Lệnh Nguyệt càng thêm hưng trí “ta có thể trả thêm bạc, người dẫn đường đi” nàng mặc kệ hắn

Nam tử kia không có cách nào, đành thu quầy hàng. Hai người rời đi, Phó Lệnh Nguyệt phát hiện đám khất cái cũng đi cùng. Hắn thế nhưng lại sống cùng đám khất cái

Dừng lại trước Tử Trúc kiều, nam tử kia then thùng nói ‘vị công tử này, thật không dám giấu, tại hạ ngụ ở đây. Ngày mai ngài lại đến đi, sáng sớm ta sẽ lập tức làm cho ngài’

“Không được” Phó Lệnh Nguyệt lập tức cự tuyệt. Nàng khó khăn lắm mới tìm được một người tương tự, đâu dễ để cho chạy ‘vậy người theo ta đến chỗ ta đi, ta muốn nhìn người khác’

“Không được’ đám khất cái ở bên cạnh hô to

“Vì sao?” Phó Lệnh Nguyệt trừng mắt “ta tốn tiền cho hắn khắc ấn, còn cần đám khất cái các người đồng ý à?”

“Người này thiếu tiền chúng ta, trước khi trả hết, không thể đi” một tên ra dáng thủ lĩnh của đám khất cái, bước ra nói

“Thiếu bao nhiêu?” Phó Lệnh Nguyệt cố ngăn chặn xúc động muốn đánh nhau

Thủ lĩnh khất cái xòe tay ‘mười lượng’

“Gạt người ah” Phó Lệnh Nguyệt trừng mắt “hắn thua bạc hay mượn tiền của các người mà nhiều vậy?”

‘Mạng của tiểu tử này là do chúng ta cứu’ thủ lĩnh khất cái cười nói ‘quần áo của hắn là do chúng ta cho, nửa năm qua ăn của chúng ta, uống của chúng ta, còn bốc thuốc mời đại phu, mười hai lượng đâu có nhiều’

Phó Lệnh Nguyệt càng thấy hứng thú với lai lịch của nam nhân kia. Đàm phán một hồi, nàng cảm thấy mỹ mãn nói với ‘Viên Li’ “hiện ta là chủ nợ của người, đi theo ta”

Đêm đã khuya, Phó Lệnh Nguyệt đi lại nhẹ nhàng.

Đám khất cái bị bạc dụ hoặc đã nói ra lai lịch của nam nhân này. Nửa năm trước, bọn họ phát hiện nam nhân này nằm trên phố Huyền Vũ, y như người chết. Bọn họ thấy hắn ăn mặc hoa mỹ liền nâng thi thể đến gần hang ổ của bọn họ ở Tử Trúc kiều, lột quần áo đem bán lấy tiền nào ngờ người này lại tỉnh lại. Quần áo bán không được bao nhiêu tiền lại phải nuôi không một người, may mà hắn có chút tay nghề, dựa vào khắc ấn cũng có thể miễn cưỡng kiếm cơm qua ngày.

Miêu tả của đám khất cái khiến Phó Lệnh Nguyệt tò mò lại hưng phấn. Nam nhân này không có trí nhớ còn mặc xiêm y giống của Liên Li. Nàng không muốn tìm hiểu nửa năm trước hắn được cứu vào ngày nào, vì sao hắn đột nhiên xuất hiện trước di tích của Thần nữ điện. Có lẽ vì nàng nghịch cán tiếp mạch, tinh huyết nên ông trời có ý bồi thường, đưa hắn trở về.

Khi mở cửa phòng khách điểm, nàng đã cười thành tiếng nhưng hai mắt lại mở hồ

Nam nhân kia tò mò hỏi ‘ngươi sao vậy?’

“Ngồi đi” Phó Lệnh Nguyệt lau nước mắt, chỉ vào băng ghế, cùng ngồi xuống.

Giống, rất giống. Chính là hắn rồi. Nàng vươn tay, chậm rãi vuốt ve gương mặt hắn

“Ngươi...” nam tử kia vội thối lui ba bước, khuôn mặt tái nhợt

“Tướng công, là ta đây” Phó Lệnh Nguyệt vội xoa tóc, mỉm cười nói “ngươi không nhớ ta sao?”

Nam tử kia kinh hãi, ngây người một lát, ra sức lắc đầu

“Nhà của ngươi ở đâu?” Phó Lệnh Nguyệt hỏi, hắn lắc đầu

“Ngươi tên là gì?” Phó Lệnh Nguyệt hỏi, hắn vẫn lắc đầu.

“Ngươi mất trí nhớ?” Nàng đột nhiên thấy rất buồn cười “ngươi có nhớ được gì không?”

Nam tử kia vốn cảnh giác, sau thấy nàng thành thật mới chần chờ mở miệng “ta chỉ cảm thấy khu chợ kia có chút quen thuộc. Bọn họ cũng nói là thấy ta ở đó, ta muốn tới đó để tìm trí nhớ”

Phó Lệnh Nguyệt bật cười thành tiếng. Nàng càng chắc chắn đây là Viên Li. Nàng mặc kệ là ai đưa tới, chỉ cần là hắn thì được rồi. Nàng tốt bụng khuyên giải “có đôi khi khôi phục trí nhớ cũng không phải là chuyện tốt”

“Người đây là đứng nói chuyện không đau thắt lưng ah’ Viên Li lạnh mặt, có chút phong thái năm đó

Phó Lệnh Nguyệt cười dài

“Người có chứng cứ gì chứng minh người là nương tử của ta? Ta là ai?” Viên Li bắt đầu truy vấn

Phó Lệnh Nguyệt cẩn thận lấy trong lòng ra một cuộn giấy trắng. Bảo bối này, may mắn nàng vẫn mang theo bên người

Viên Li cầm lấy cuộn giấy mang theo nhiệt độ cơ thể của nàng. Mở ra, ngây ngẩn cả người. Bức họa vẽ hắc năm tay một nữ tử, cùng năm tay cười. Dung nhan giống y như đúc, chính là hắc và nữ tử trước mắt này

“Lúc này người tin rồi chứ?” Phó Lệnh Nguyệt vừa khóc vừa cười “tướng công, từ sau khi người thất lạc, ta vẫn tìm người suốt đại giang nam bắc”

Kênh đào nối tiếp nhau, thuyền bè san sát

Phó Lệnh Nguyệt thành công đưa nam nhân kia rời khỏi Kiến Dương. Tuy hắc không vui, hắc vẫn muốn đến phế tích Thần nữ điện để tìm kiếm trí nhớ của mình

“Người họ gì?” ngồi trong khoang thuyền, hắc rút cuộc cũng chủ động tìm hiểu nàng

Phó Lệnh Nguyệt ngẩn người, đột nhiên có một suy nghĩ táo bạo. Nàng nghiêm trang trả lời ‘ta theo họ người”

“Vậy ta họ gì?” hắc trịnh trọng hỏi

“Người muốn họ gì?” thanh âm của nàng mềm nhẹ “sau này người muốn họ gì, chúng ta liền mang họ đó”

Viên Li đỡ đầu, mặc cho Phó Lệnh Nguyệt ôm hắc

Khi màn đêm buông xuống, Phó Lệnh Nguyệt kể cho hắc nghe một câu chuyện xưa. Câu chuyện này rất dài, là chuyện về một hoàng tử vong quốc trong quá trình báo thù đã yêu quân cờ của mình. Hai người không thể yêu nhau này đều rời xa nhân thế, ở bên bờ Vong Xuyên nhìn thấy nhau lại không thể gặp nhau. Bọn họ, một người đốt cân đoạn mạch, một người độ ách luân hồi chỉ để gặp lại đối phương một lần. Cuối cùng, Ngọc Đế thấy bọn họ tình nồng tha thiết liền cho phép bọn họ tái thế làm người, viễn viễn không xa rời nhau.

Giang Nam có một ngôi cổ tháp nằm bên bờ hồ Lâm Đông.

Hai người đi vào, cung kính cúng bái, xin được tở xăm

“Tây Sơn thông hang hổ, Xích Bích ẩ Long cung. Địa thế thuận lợi ba phần, ba lưu vạn thế công.”

“Sa minh quyền túc lộ, thiên rộng rãi lui hồng nhạn. Tối tiện ngư can khách, về thuyền vũ đánh bùng.”

“Đúng rồi, có cái này đưa cho người” Viên Li đột nhiên dừng bước, từ trong lòng lấy ra một cái túi đồ nhỏ

Phó Lệnh Nguyệt sững sốt, mấy ngày nay hấn thấp đèn làm đêm, là để khắc cái gì cho nàng sao? nàng vui vẻ nhận lấy

“Ta giống như nhớ ra chút gì đó” Viên Li mỉm cười “nên đưa cái này cho người”

Mở túi ra, Phó Lệnh Nguyệt kinh ngạc nhìn thấy trên ấn hiện rõ ràng bốn chữ “Viên Phó thị ấn”

Nàng bỗng nhiên muốn cười, muốn trêu chọc hấn nhưng ánh mắt đã ươn ướt

Trên bầu trời có đôi chim bay ngang qua, vô cùng đáng yêu.

Nhìn về mặt hồ xa xa, ánh nắng chiếu rọi như minh nguyệt nhập lư.

Không giống nhân gian.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-tham-nuong-tu>